HOMERI
CARMINA

CVM BREVI ANNOTATIONE

ACCEDVNT

VARIAE LECTIONES ET OBSERVATIONES VETERVM GRAMMATICORVM CVM NOSTRAE AETATIS CRITICA

CVRANTE

C. G. HEYNE

TOMVS SEXTVS

LIPSIAE
IN LIBRARIA WEIDMANNIA
LONDINI
APVD L. PAYNE ET MACKINLAY
MDCCCII

VARIAE LECTIONES
ET
OBSERVATIONES
IN
I L I A D E M

CVRANTE
C. G. H E Y N E

VOLVMINIS SECVNDI PARS PRIMA
LIB. X—XIV

L I P S I A E
IN LIBRARIA WEIDMANNIA
L O N D I N I
APVD I. PAYNE ET MACKINLAY
MDCCCII

IN JLIADEM
VARIAE LECTIONES
ET
OBSERVATIONES

IN LIBRVM X. (K) JLIADIS

VARIAE LECTIONES

ET OBSERVATIONES

Totam hanc rhapſodiam episodium eſſe, manifeſtum ſit; poterat ipſum epos eo carere. Apud Euſtathium veteres narrant, ſigillatim hoc carmen ab Homero eſſe ſcriptum, et a Piſiſtrato Jliadi inſertum: *Φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ, τὴν ῥαψῳδίαν ταύτην ὑφ' Ὁμήρου ἰδίᾳ τετάχθαι, καὶ μὴ ἐγκαταλεγῆναι τοῖς μέρεσι τῆς Ἰλιάδος, ὑπὸ δὲ Πεισιστράτου τετάχθαι εἰς τὴν ποίησιν.* Si quid aliud, hic ſaltem locus cui ſimilia ſunt in cod. Lipſ. docet, non nos primos ſuſpicatos eſſe, Jliadem non ab initio hoc rhapſodiarum numero et hac compage conſtitiſſe, et acceſſiſſe carmini partes ſerius; debuitque in talem ſuſpicionem inprimis in hac et in nouiſſimis rhapſodiis incidere vnusquisque, qui de ſumma carminis iuſtas rationes iniiſſet; parum tamen profectum eſt hac ipſa obſeruatione, cum de ceteris nihil ſit quod tuto ac certo tradere poſſimus. Nam an ab illo Homero, qui reliqua ſcripſiſſe dicitur, hoc carmen profectum ſit, ex dictis nondum conſtat; potuit alium auctorem habere. Quid? quod ne hoc quidem edocemur, ſitne illud, *quod veteres aiunt*, profectum a fama aliqua antiqua, an a iudicio et coniectura alicuius grammatici, Alexandrini forte, qui episodium non iuſtam epicae actionis partem conſtituere perſpiciebat. Porro hinc non magis conſtat, fueritne haec vna rhapſodia, quae ſeorſum haberetur a reliquis, an ea fuerit communis ſors aut pluribus aut omnibus rhapſodiis antequam eae a Piſiſtrato colligerentur? exti-

teritne corpus aliquod rhapſodiarum iam ante Piſiſtratum, cui ab eo inſerta ſit rhapſodia haec decima; an omnino ſingulae rhapſodiae ſparſim habitae tum primum in epos fuerint collectae, et aſſumta in illud rhapſodia haec, quae ad epos ipſum, ſi ſubtiliter expenderes, non ſpectabat. Verbo: loco hoc Euſtathii ad rei ſummam parum profecimus, quae continetur in hoc: fueritne iam ab initio carmen aliquod, cui ſerius infererentur partes, an fuerint principio partes ſingulae, et plura, quam nunc extant carmina, ex quibus collectis Jlias compoſita ſit: ſecundum ea, quae a me disputata ſunt in Commentatione Commentat. Soc. R. Sc. Gott. To. XIV. inſerta.

Barnes ait ſe ea, quae ab Euſtathio tradita ſunt, refutaſſe; feciſſe hoc ſibi viſus eſt in nota ad Jl. Θ, 222. vbi tantum hoc oſtendit, ex eo, quod primi verſus libri K. conueniunt cum vſſ. primis libri B. non neceſſario ſequi, hunc librum K. ante Piſiſtratum ad Jliadem non pertinuiſſe. Atqui hoc argumento nemo facile vtetur aut vſus eſt ad iudicium de toto libro faciendum, quod aut auctoritate et fide hiſtorica, aut ex natura et argumento carminis epici conſtituendum eſt. Ceterum ſuſpicioni a veteribus paſſim iniectae et propoſitae, multis multorum amplificationibus interpoſitis Jliadem auctam eſſe pro firmamento eſſe poteſt ille Euſtathii locus. Librum ceteris inſertum et adaptatum eſſe docent haec: quod, etſi, vt finis libri antecedentis et initium libri huius ſibi reſponderent, curatum eſt, apertum tamen eſt, rhapſodiam Λ. vltimos verſus libri J. excepiſſe. Porro ipſa actio libri K. nullum habet exitum: ſpeculatum Troianorum caſtra et conſilia mittuntur Diomedes et Vlyſſes; at illi nihil renuntiant de iis, quorum cauſſa miſſi erant; ſed, quod iam ſub fin. libri J. conſtitutum erat, id ad effectum perducitur, vt altero mane pugna redintegraretur. Vt librum K. tuearis, vnice facit, quod acute videbat Koeppen, quod nox ab Agamemnone inſomnis

exacta bene conuenit cladi et fugae superioris diei et rerum discrimini sequente die imminenti.

Νυκτεγερσία liber hic olim inscriptus fuit, notante quoque Schol. A. Etiam Δολωνοφονία et Δολώνεια ap. Eustath.

1. ἄλλοι μὲν παρὰ νηυσὶν ἀριστῆες Παναχαιῶν Schol. A. et B. damnant Zenodoti et aliorum lectionem ὥλλοι vel ὤλλοι. Homerus scilicet articulo haud vtitur. Formula autem haec noctem insomnem narrandi, iam sup. B. pr. obuia, saepius inde repetita est, etiam ap. Virgil. Aen. IV, 522 sq. et iam ante ab Apollon. III, 744 sqq.

Hic versus iam lectus erat sup. B, 1, paullo tamen immutatus, ἄλλοι μέν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ — Laudat versum Aristot. Poet. c. 25. vt iam ad e. l. est notatum, sed eo modo, vt non constet, vtrum locum ille ante oculos habuerit. Recitat enim: ἄλλοι μέν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες εὗδον παννύχιοι, subiicit tamen mox ex hoc libro, in quo versamur, vs. 11 ἤτοι ὅτ' ἐς πεδίον. et vs. 13 αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπήν. Nolim multa cum Tyrwhitto ariolari; memoriter locum esse laudatum satis apparet.

2. εὗδον παννύχιοι. non est, per totam noctem, sed simpliciter, noctu: vt πανημέριος pro ἐν ἡμέρᾳ. Recte hoc monent Schol. A. et Schol. br. Sch. B. et laudant Il. Ψ, 105. H, 476. A, 472. Non itaque admittes emendationem, etsi per se argutam, Tyrwhitti εὗδον πάντες ὁμοῦ. meliorem rationem tollendi difficultatem v. sup. ad A, 424.

μαλακῷ δεδμημένοι ὕπνῳ. pro μαλακοποιῷ cum Schol. Eustath. et aliis, etiam Schol. Theocriti accipit V, 51. versu adscripto. Quis sit *somnus mollis* et ipse sensus vnumquemque docet, et docent adiuncta apud Virgilium.

3. ἀλλ' οὐκ 'Ατρείδην. Vtuntur versu rhetores, Maximus Tyrius, et Lucian. in Gallo pr.

5. ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀστράπτῃ — ξ— „quod gemitum (στεναχμὸν) poeta comparat; nec tamen comparatio ad

ſingula ſpectat.“ Similia Euſtathius. Non ſenſerunt igitur grammatici quam ieiunum hoc eſſet: *tam crebra ſuſpiria duxit quam crebro fulgurat.* Fatendum tamen eſt, verba per ſe ſpectata nihil aliud inferre. ὡς ὅτ' ἂν ἀστράπτῃ ſc. πυκινὰ, ὣς πυκινὰ ἀνεστονάχιζεν Ἀγαμέμνων. Doctius vtique ad curarum aeſtum comparatio refertur; vt ὣς πυκινὰ ἐστοναχίζετο v. 9. non ſit tantum *ingemiſcebat*, ſed vt aſſumantur *ea*, quae *cum ſuſpiriis coniuncta* erant, ſollicitus et curarum fluctibus agitatus animus. Videtur hoc ſenſiſſe Ven. B. qui comparationem factam ait διὰ τὸ ἀπύρως (leg. ἀπόρως, h. e. ἀμηχάνως) καὶ ὀξέως καὶ μετὰ σκέμματος γίνεσθαι τοὺς στεναγμούς. In hunc ſenſum Clarke reddit: *quam celeres nictant ex omni caeli parte fulgurum coruſcantium flammae, tam varia ac celeri agitatione agitabatur animus Agamemnonis.* Adiuuari haec ita poſſint, vt ὣς πυκίν' ἐν στήθεσσιν ἀνεστονάχιζε dictum putemus id quod ſupra erat πολλὰ Φρεσὶν ὁρμαίνοντα, vtque adeo ſit πολλὰ Φρεσὶν ὥρμαινε στοναχίζων. — Koeppen, loco ſub fin. H, 478. 9 abreptus, eo deuenit, vt comparationem ſic inſtituat: *vt homines ingemiſcunt, quoties per totam noctem tonat; ſic ingemuit Agamemnon.* Ita interdum ſolemus locis ſimilibus male comparatis in fraudem induci. — ὅτ' ἂν et ὅταν etiam h. l. Vide ad A, 519.

6. τεύχων ἢ πολὺν ὄμβρον ἀθέσΦατον ἠὲ χάλαζαν. Duplex eſt interpungendi ratio: aut vt iungantur πολὺν ὄμβρον, ἀθέσΦατον. aut vt iungantur: ἀθέσΦατον ἠὲ χάλαζαν. Hoc praeferunt A. B. tanquam comtius: et recte. Vtrumque eſt in Sch. br. Alterum, quod et in edd. erat, ita defendi poſſit: vt dicas, eſſe hoc Homericum, vt duplex epitheton ponatur ἐκ παραλλήλου, vt poſterius augeat vim prioris.

7. ἤ νίΦετον, ὅτε πέρ τε χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας. „quod poeta diſtinguit χιόνα, ὑετὸν, χάλαζαν.“ porro: „ἐπάλυνεν. ἐλεύκανεν. ὡς πάλη καταπασθεῖσα. οὕτως γὰρ ὀξυτόνως (voluit ergo παλὴ ſcriptum eſſe hoc) καλεῖται τὸ ἐπιπασσόμενον λεπτομερέστατον τοῦ ἀλεύρου.“ Ita Sch.

A. et cum eo Schol. br. in pr. edit. in qua et παλῇ editum eſt; minus bene ἐκπασσόμενον. Interpolatum nunc Scholion eſt ab editore Cantabrig. et Barnes. Apollon. Lex. ἐπάλυνεν. ἐλεύκανεν. ἀνέδευσεν. ἐπέβρεξεν. ἢ ἀπὸ τῆς πάλης, ὡς εἴρηται, (leg. παλῆς. et excidit locus, qui hic reſpicitur aut eſt lacinia aliena) λέγει τὸ ἐλεύκανε. ἐπεπάσθη ταῖς ἀρούραις ἡ χιὼν, τῇ γῇ. Similia in Heſych. ἐπάλυνεν, vbi cf. Notas. Bene Etymol. παλύνω. ὡς μὲν Ἀπίων, τὸ μολύνειν καὶ βρέχειν. ἄμεινον δὲ τὸ λευκαίνειν, adſcripto verſu noſtro: vnde emendatus Apollon. in παλύνειν a Villoiſono. add. Heſych. in παλύνω et ibi Notas. Compoſuit ſua ex his Euſtath. ad h. l. Operoſe haec grammatici egerunt; nihil tamen erat ſimplicius quam dicere, παλύνειν, proprie de polline et farina dictum, eſſe etiam idem quod πάσσειν conſpergere, vt Od. Ξ, 429 et ἐκπάσσειν (quod et Schol. Eurip. Or. 1166 appoſuit; add. Sophocl. Antig. 253 διψίαν κόνιν παλύνας et Schol.) adſpergere, vt αἱ δὲ γυναῖκες — λεύκ' ἄλφιτα πολλὰ πάλυνον. adſperſerunt farinam carnibus; veterum more; Σ, 560. et ſic occurrit Od. K, 520. Λ, 28. Ξ, 77. et ex noſtro loco Apollon. III, 69 νιφετῷ δ' ἐπαλύνετο πάντα οὔρεα καὶ σκοπιαὶ περιμήκεες. retulit hoc inter Ionica Gregor. p. 262. Harpocration in πέλανος inter alia etyma et hoc habet: ἢ ὅτι καὶ λευκά ἐστιν. verſu hoc appoſito: ab indocto, puto, interpolatore.

πολλάς τε χιὼν laudat Schol. Ariſtoph. Nub. 260.

8. ἠέ ποθι πτολέμοιο μέγα στόμα πευκεδανοῖο. Sch. A. et br. πολέμου στόμα aut periphraſtice dictum eſſe aiunt, pro τὴν ἀρχὴν τοῦ πολέμου, aut pro toto bello, quia omnes conſumit ac perdit bellum. In alterum conſentiunt Sch. B. Euſtath. At Schol. Sophocl. Oed. Col. 137 per φωνὴν interpretatur; quae quis ferat! Mireris nec minus Clarkium huc aduocantem Cicer. pro Arch. 9. *belli ore ac faucibus ereptam.* Heſychius in στόμα, τὸ κατεργαστικώτατον τοῦ πολέμου, in πολέμου στόμα autem τὸ ἀναλωτικὸν καὶ φθαρτικὸν τοῦ πολέμου.

Immo vero *στόμα πολέμου, μάχης*, est frons aciei, et ipsa acies, vt saepe *στόμα* de anteriore parte, aditu, exitu, vt *os* apud Latinos. Dicta autem h. l. pro ipsa pugna, prodigio monstrata. Jl. Τ, 313 *οὐδέ τι θυμῷ τέρπετο, πρὶν πολέμου στόμα δύμεναι αἱματόεντος* simpliciter *antequam pugnam iniret, pugnaret.* et Υ, 359 *οὐδέ κ' Ἄρης — ὑσμίνης ἐφέποι στόμα καὶ πονέοιτο.* quid est aliud quam *ne Mars quidem tantam aciem ac pugnam* obierit. Sublegit hanc formam Quintus Cal. I, 193 *παίδων ὀλλυμένων — κατὰ στόμα δηϊοτῆτος.* et I, 485 *στόμα χάρμης* dixit. Simili, nec tamen eodem modo, dictum postea est *στόμα στρατοῦ, στρατεύματος*, de primo agmine et de prima fronte, vt ap. Xenoph. H. Gr. III, 1, 20. IV, 3, 2. et in scriptoribus tacticis. Huius generis sunt loca quae Koeppen laudat ex Euripide, Heracl. 801. Rhes. 409. 491. 511. Eodem modo et alia, vt *στόμα ποταμοῦ*, et in Troade recte *στόμα λίμνης*, (Stomalimne vulgo) et *στόμα ἠϊόνος*, Ξ, 36.

πευκεδανοῖο. pro *πικρὸν* dictum *τὸ πευκεδανὸν*, a piceae succo, agnoscunt Sch. br. et Hesych. At per *καυστικὸν* exponit Etymol. quia picea facile flammam excipit.

Bentleio v. 7. *ἢ νίφετον* erat suspectus, at v. 8 *ἠέ ποθι κτ.* prorsus delendus; nec occurrere alibi *πευκεδανές.*" Equidem statuo alterum post alterum rhapsodum videri haec intulisse.

9. *ἀνεστονάχιζ' Ἀγαμέμνων.* Pro hoc *ἀναστενάχιζ'* est in Vrat. b. Sicque ap. Galen. de Hippocr. et Plat. plac. III, 2 vbi vss. 9. 10. corrupte apponuntur. Harl. Mori. Cant. Ven. Townl. Varietatem iam aliquoties vidimus: v. c. B, 784. Bentl. coni. *ἀνηστράπτεσκ' Ἀ.*

10. *νειόθεν ἐκ κραδίης· τρομέοντο δέ οἱ φρένες ἐντός.* ⊱ (aut potius ⊱÷) quod Zenodotus habebat *φοβέοντο.* At *φόβον* Homerus dicit *τὴν μετὰ φυγῆς δειλίασιν.* Argui porro eum imperitiae ait Sch. A. ex v. 25 *ὡς δ' αὔτως Μενέλαον ἔχε τρόμος.* —

Porro *νειόθεν ἐκ κραδίης.* „ἐκ τῶν ἐσωτάτων λογισμῶν — hinc *Philotimus* mentem in corde posuit, ἐν καρδίᾳ τὸ ἡγεμονικὸν ἔθετο· ὅθεν γὰρ τὸ χαίρειν, καὶ τὸ λυπεῖσθαι τὰς ἀρχὰς ἔχει, δηλονότι ὁ νοῦς ἐκεῖθεν ἤρτηται.“ Sic A. B. et ſine Philotimi nomine Euſtathius. Philotimus eſt medicus ille non ignobilis, Praxagorae diſcipulus. Eſt haec disputatio, quam aduerſus Chryſippum potiſſimum agitauit Galenus de Hippocr. et Platon. plac. lib. II. et III. mirum tamen quod in re nota et diu ante Philotimum agitata hic potiſſimum excitatur, et quod hoc demum loco, cum *Φρένες* iam ſaepe hoc ſenſu dictae occurrerint, tum vero, quod totum Scholion alienum eſt ab h. l. nam ingemiſcere aliquis dicitur ex ipſis praecordiis, alte ducto ſpiritu, non ex intima mente. *κάτωθεν* reddit Apollon. Lex. ex Apione p. 470.

11. *ἤτοι ὅτ᾽ ἐς πεδίον τὸ Τρωϊκὸν ἀθρήσειε.* Mira fuit veterum *ζήτησις* expoſita a Porphyrio in Schol. B. et A. quomodo ex tentorio caſtra Troianorum proſpicere potuerit Agamemnon. Simpliciſſimum erat dicere, eum ſubinde exiiſſe tentorio et proſpexiſſe: quod ſane haud neceſſe erat addere. At veteres acutius rem expedierunt, cum dicerent, *ἰδεῖν* et *ἀθρῆσαι* eſſe etiam *τὸ διανοίᾳ σκέψασθαι*, et mente quoque animoque res videri. Quid? quod idem hoc iam propoſitum eſt ab Ariſtotele Poet. c. 25. vbi reprehendentibus poetam reſpondetur ſ. 7. *dici nonnulla per metaphoram: καὶ τὸ· ἤτοι ὅτ᾽ ἐς πεδίον τὸ Τρωϊκὸν ἀθρήσειε.* Voluit ergo Ariſtoteles ſophiſtarum ludibrio ita occurrere, vt diceret, ex tentorio ſane Agamemnonem non vere proſpexiſſe, ſed mente et animo vidiſſe campum. Laborant viri acutiſſimi in Ariſtotele tuendo Twining et Tyrwhitt. Addunt alia Schol. B. et A. cum Schol. br. potuiſſe tentorium poſitum eſſe in loco alto, vnde proſpectus eſſet, et proſpici poterant Troiani, quandoquidem excubabant in editiore campi parte: *ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο.*“ Hoc tandem eſt ſapere! Quid? ſi Agamemnon nec in tentorio cubabat, ſed ante tento-

rium? vt Neſtor vſ. 74. et Diomedes vſ. 151. Ita concidunt omnes argutiae.

Ceterum Porphyrii Scholion reſpondet alteri, quod eſt inf. ad 418 et Θ, 507. cum Quaeſt. Homer. ſ. 2.

Similitudo loci eſt cum verbis Taciti Annal. I, 65. *Nox per diuerſa inquies; cum barbari feſtis epulis, laeto cantu, aut truci ſonore, ſubiecta vallium ac reſultantes ſaltus complerent; apud Romanos inualidi ignes, interruptae voces, atque ipſi paſſim adiacerent vallo, oberrarent tentoriis, inſomnes magis quam peruigiles; ducemque tenuit dira quies.* Vtri dicemus fuiſſe viuidiorem mentem mentisque vim: Tacito an Homero?

12. *θαύμαζε πυρὰ πολλὰ, τὰ καίετο Ἰλιόθι πρό.* vix aſſequaris qua metri incuria ſcribi potuerit *τὰ καίετ' Ἰλιόθι πρὸ* cum in codd. magna parte, tum in edd. vna Romana excepta, cui tamen nec Turnebus obtemperauit; emendauerat tamen *καίετο* iam ed. Baſil. 1541.

θαύμαζε per *θεᾶσθαι* reddit Apollon. Lex. p. 341. et eſt hoc *θηεῖσθαι* voc. proprium: vt iam vidimus Il. Η, 444 *θηεῦντο μέγα ἔργον.* Attamen et inf. Σ, 496 *ἱστάμεναι θαύμαζον* et Od. Θ, 265 *αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς μαρμαρυγὰς θηεῖτο ποδῶν θαύμαζε δὲ θυμῷ.*

τὰ καίοντ' Cant. male ante *Ϝιλιοθι.*

13. *αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπὴν ὅμαδόν τ' ἀνθρώπων.* „quod hic et in ὁπλοποιΐᾳ (Σ, 495) *αὐλοί σύριγγές τε* memorantur, itaque nota fuere barbaris ea inſtrumenta.“ Eadem Athen. I, p. 16. A. *αὐλῶν* vſum in nuptiis iterum memorat Homerus Σ, 495. At multo magis hoc notabile, quod, cum nota eſſent barbaris et Graecis, non tamen illi de vſu eorum in tactica cogitarunt!

Monent praeterea Schol. A. et br. ad *ἐνοπὴν* ſubintelligendum eſſe *ἀκούειν.* Enimuero pendet hoc a *θαύμαζε.*

Alii obſeruationi locum faciunt ea quae in Ariſtotelis Poetica leguntur l. c. „per metaphoram ait dici et hoc: *αὐλῶν συρίγγων θ' ὅμαδον.*“ Si antecedentia animo

teneas, statim succurret, ex Aristotelis opinione esse et haec non vere audita, sed animo tantum fingi ab Agamemnone, intra tentorium in lecto cubante, vti nec ante vere visi erant ignes ex tentorio; adeoque haec accipienda esse per metaphoram. Haec cum non meminissent viri docti, laborarunt in iudicio hoc critico, et verba visa sunt non esse sana; vix enim haec memoriter ita eum recitare potuisse pro συρίγγων τ' ἐνοπὴν, quae per metaphoram sane non sunt dicta. (Sed credendum est omissa esse media aut excidisse, cum adscribendum esset: ἐνοπὴν ὅμαδόν τε) Twining, elegantis iudicii, etiam hic paullo subtilius versatus coniicit ὅμαδον ἀνθρώπων reprehensum fuisse ab iis, qui ὅμαδον dicerent proprie esse turbam; (atqui αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπὴ non minus per metaphoram est dicta, nec modo ὅμαδος.) his igitur respondendum esse: ὅμαδον h. l. per metaphoram esse tumultum. (Itaque ex viri docti mente debuisset versus rectius scriptus fuisse ita: αὐλῶν συρίγγων θ' ὅμαδόν τ' ἐνοπήν τ' ἀνθρώπων, ne reprehensioni criticorum esset locus; attamen vel sic metaphorice ὅμαδος dictus esset pro strepitu.)

Versum, vt nunc legitur, recitat Dio Or. II, p. 90 et aliquoties Maximus Tyr. statim I. p. 10. XXVIII, 25. Etiam Apollon. Lex. in αὐλός. αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπήν.

15. πολλὰς ἐκ κεφαλῆς προθελύμνους ἕλκετο χαίτας. Primo πολλὰς δ' ἐκ Vrat. b. et Apollon. Lex. in quo: προθελύμνους· ἄλλας ἐπ' ἄλλαις. versu laudato. Sic et Hesych. add. Suidam. Sch. br. ἐπαλλήλους ἢ προῤῥίζους. θέλυμνα δὲ κυρίως, οἱ θεμέλιοι. Alterum hoc verum. v. sup. ad I, 537. „γρ. εἵλκετο. Barn. Versus laudatus ab Epicteto in Diss. III, 22, 30. vna cum vss. 91 sq.

16. κυδάλιμον κῆρ. Bentl. hinc emendat Hesych. κυδύλιον. ἔνδοξον. at h. l. est animus *generosus*.

Vss. 17—20. leguntur ap. Galen. de Hippocr. et Plat. plac. IV, 5.

18. Νέστορ' ἐπὶ πρῶτον Νηλήϊον ἐλθέμεν ἀνδρῶν. „ὅτι καὶ ἐν τοῖς κακοῖς δεῖ καταφυγεῖν εἰς σοφίαν." (Bene

hoc; ſed res interprete vix egebat) „Pamphilus ſcribebat ἔπι. (Iunxit ergo Νέστορ' ἔπι vt πρῶτον eſſet primo. Atqui vel ſic ἐπὶ Νηλήϊον iungere licebat.) praeſtat tamen ἐπὶ πρῶτον iungere: ſicque Aſcalonita cenſebat." Scilicet vt ſit πρῶτον (κατὰ τῶν) ἀνδρῶν ἐλθεῖν ἐπὶ N. quod mihi vix iudicio Homerico dictum videtur; manebo in hoc, vt iungam: πρῶτον (κατὰ τῶν) ἀνδρῶν primo loco, antequam alios adiret) ἐλθέμεν ἐπὶ Νέστορα.

19. εἴ τινά οἱ σὺν μῆτιν ἀμύμονα τεκτήναιτο. „Alii olim συμμῆτιν ſcripſerant." Et ſic Townlei. Etiam Sch. br. συμμῆτιν, συμβουλήν. Scilicet vt inf. 197 συμμητιάασθαι. At ſunt iungenda: συντεκτήναιτό οἱ μῆτιν, h. συγκατασκευάσειεν, ὑπόθοιτο. Alias dicit συμφράζεσθαι.

22. ποσσὶ δ' ὑπὸ reuocatum eſt a Wolfio ſecundum ea quae paſſim hoc de verbo disputata ſunt: v. ſupra ad B, 44. vbi idem verſus iam lectus eſt. In parte codd. et in edd. ὑπαὶ erat; at ὑπὸ Barocc. Mori. Harl. ipſe Venetus. Et „γρ. ποσσὶ δ' ὕπο." Barnes. Tum ἐδύσατο Cant. male.

23. ἀμφὶ δ' ἔπειτα δαφοινὸν ἑέσσατο δέρμα λέοντος. — quod tunicae (χιτῶνι) ſuperinduitur λεοντῆ, leonina pellis: addit Sch. A. ἀντὶ τῆς ἀσπίδος. vnde et 34 ἔντεα pro ea dicantur. Nimis argute, puto; pellis pro χλαίνῃ eſt, quam Neſtor induit inf. 133. etſi mirum eſſe video vſ. 34 exuuias leonis declarari per ἔντεα καλά. Sch. B. cauſſam pellis iniectae ait alios quaeſiuiſſe in hoc, quod hibernum tempus erat; at grammaticus improbat: σκέπη γὰρ ἦν ὅπλων ἡ λεοντῆ. voluitne eam armis ſuperindui? an dixit ἀντὶ ὅπλων? Mihi res ex eo declaranda videtur, quod exuuiae leonis erant pro ſtrato cui incubabat vt Vlyſſes Od. Υ pr. corio bouino. Saltem apparet fuiſſe morem, vt, donec armis induendi ſe tempus eſſet, pelle tecti procederent. Simili de cauſſa mox Menelaus pardi pelle indutus prodit, et Diomedes leonina.

δαφοινὸν — δέρμα λέοντος. Sch. br. pro φόνιος. φονευτικός, adeoque pro δαφοινοῦ λέοντος. Sic et Ven. B. Melius apud hunc alii pro πυῤῥὸν, *fuluus*. cf. ad B, 308.

δαφοινὸν ἕσσατο Barocc. vnde Barnes coni. δαφοινεὸν, vt Σ, 538 vel δαφοινὸν ἓ ἕσσατο. Supereſt tertium: omiſerat librarius alterum ε in ἑέσσατο. Fuit, quod Bentleius quoque monet olim ſcriptum εϝεσσατο. v. de Digammo. Fuit ϝεω. ϝεννυμι.

24. αἴθωνος, μεγάλοιο, ποδηνεκές. Leo αἴθων, nunc primum occurrit, ſeu fuluus ſeu violentus, animoſus, ferox. κατὰ ψυχὴν ἔμπυρος. Praefero prius: ad Λ, 547. Omnino de voce v. ad B, 839. vbi equi αἴθωνες erant.

ποδηνεκὲς grammaticis primo loco Apollonio Lex. h. v. et Heſych. notabile viſum, non niſi inf. 178 et O, 646 obuium. Sch. br. ipſa: „μέχρι ποδῶν διῆκον.“ Scilicet quaſi ποδηνεγκὲς, ab ἐνέγκω, vt διηνεκὲς, κεντρηνέκὲς, ſup. E, 752 vbi Obſſ. δουρηνεκὲς inf. 357.

25. ὣς δ᾽ αὔτως Μενέλαον ἔχε τρόμος. ⸖ quod ἔχε τρόμος refellit Zenodotum, qui ſup. 10 legebat φοβέοντο pro τρομέοντο. Mox οὐδὲ γὰρ αὐτῷ etiam Tyrannio legebat, Aſcalonita vero αὖ τῷ. vt ſolet dici τοῦ δ᾽ αὖ. Nihil intereſſe fatetur ipſe Ven. A. — Grauius forte, ſi moneam, interpunctionem priſtinam — ἐφίζανε, μή τι πάθοιεν, inſtitui poſſe alio modo, eoque meliore, vt feci: ὣς δ᾽ αὔτως Μενέλαον ἔχε τρόμος· οὐδὲ γὰρ αὐτῷ ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐφίζανε· μή τι πάθοιεν Ἀ. vt interpoſita ſint quae diſtinximus, et iungenda ſunt: τρόμος, μή τι πάθοιεν.

26. μή τι πάθοιεν. ἐν ἄλλῳ· μή τι πάθωσιν. Ven. A. vtrumque recte. v. Excurſ. II, ad VII, p. 405. 406.

27. πουλὺν ἐφ᾽ ὑγρήν. ⸖ propter figuram, πουλὺν ὑγρὴν pro πολλήν. Sch. br. volunt Attice eſſe dictum: Sane Homeri aetate Atticus ſermo nullus erat. Fuit duplici forma: πολὺς, ὺ, et alterum πολλὸς, ἡ, όν. — Heſych. πουλὺν ἐφ᾽ ὑγρὴν ex h. l. ἐπὶ πολλὴν θάλασσαν — *fluidam*, vi oppoſitae terrae, quae ξηρὰ eſt et τραφερά. Ξ, 308 ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρήν. Forte tamen nec θάλασσαν aut ἅλα, ſed πορείαν ſubintelligi voluit, cum etiam ὑγρὰ κέλευθα dixerit.

29. παρδαλέῃ vbique fcriptum; cum alias variet πάρδαλις et πόρδαλις. v. ad Γ, 17. cf. ad N, 103. παρδαλέῃ — ποικίλῃ, primo cafu, Townlei.

30. αὐτὰρ ἐπὶ στεφάνην κεφαλῆφιν ἀείρας. ⊱ ὅτι στεφάνη εἶδος περικεφαλαίας. Sch. A. „Sit ita; et confentiunt Sch. br. Etym. Hefych. et ipfe Apollon. h. v. proprie tamen eft pars galeae, prominentior, ad tegendam frontem.

32. βῆ δ' ἴμεν ἀνστήσων ὃν ἀδελφεόν· „ἀνστήσων. οὕτως Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ν̄, ἀνστήσων. Ven. A." quid igitur putabimus aliud lectum fuiffe? forte ἀμστήσων. Attamen et A, 305 ἀνστήτην. et inf. 176. —

33. Ἀργείων ἤνασσε, θεὸς δ' ὣς τίετο δήμῳ. ἤνασσε dictum Homero effe non potuiffe docuit Bentl. apud Clark. ad Jl. Π, 172. quo loco prima digammi mentio ab eo facta eft; ex eo Dawef. p. 155. Nam fi fuit ϝάναξ. ϝανασσω. ergo fcriptum effe non potuiffe nifi εϝανασσε. v. Exc. de digammo.

34. τιθέμενον Mori: pro τιθέμμενον putat Barnes.

35. ⊱ „quod νηΐ παρὰ πρύμνῃ dictum pro παρὰ νηὸς πρύμνην." At hoc iam H, 383.

37. ⊱ „quod τὸ ἠθεῖε reuerentiam iunioris erga maiorem natu inuoluit" Sch. A. v. fup. ad Z, 518.

38. ⊱ „quod ὀτρυνέεις Ariftarchus. vt 55. Pergit Ven. A. Ἀρίσταρχος κατάσκοπον. Νικίας δὲ ἀναστρέφει τὴν ἔπι, ἵν' ᾖ ἐπὶ Τρώεσσιν. Vix potuit Ariftarchus legere κατάσκοπον. fed interpretatur auctor Scholii vocem ἐπίσκοπον, quod nunc eft pro κατάσκοπος, vt etiam Etymol. Hefych. Sch. br. Euft. cum alii σκοπὸν fine ἐπὶ dictum vellent; vt effet: Τρώεσσιν ἔπι σκοπόν. Scilicet male habuit, quod ἐπίσκοπος alibi eft *infpector* non fpeculator. Hinc alii in ἐπίσκοπος nunc abundare ἐπὶ dixerunt, vt in ἐπικλυτόν. ἐπιβουκόλος. Poteft vtrumque defendi. ἐπίσκοπος quidem alibi eft *infpector*, Ω, 729. X, 255. Od. Θ, 163. potuit tamen nunc alio fenfu poni. Promifcue pofuit et alibi σκοπὸς et ἐπίσκοπος. δμωάων σκοπός ἐσσι Od. X, 396. et ἐπίσκοπος ὁδαίων Od. Θ,

163. Sic et διασκοπιᾶσθαι inf. 388 quod v. 40 σκοπιάζειν. et 342 ἐπίσκοπος eſt idem quod σκοπός. Poteſt tamen et ibi fuiſſe νήεσσιν ἔπι σκοπός. Eſt enim σκοπὸς hoc ſenſu Homericum, vt inf. 526. 324.

40. σκοπιαζέμεν οἶος ἐπελθών. Heſychii σκοπιαζέμεναι. — κατασκοπεῖν Bentleius huc aduocat.

41. νύκτα δι' ἀμβροσίην. Sch. br. ἀνὰ τὴν νύκτα, ἐν ᾗ οἱ βροτοὶ οὐ προΐχσιν. ὅθεν καὶ ἀβρότη ἡ νύξ. Petita haec ex etymo. v. ad B, 57. Alienum quoque eſſet, de diis noctu per terras ambulantibus cogitare. Eſt nox θεῖα, — *alma*. μάλα τις θρασυκάρδιος ἔσται. „γρ. ἐστίν, καὶ ἐν ἄλλῳ· εἴη. Ven. A. alterum hoc eſt luculentius.

43. χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σέ. Etiam hic grammatici nugantur; Ven. A. cum Schol. br. Euſt. eſſe ſoloecum ait, pro ἐμῆς καὶ σῆς. Et Ven. B. χρεὼ aliis eſſe pro χρεία, aliis pro δεῖ. σὲ, pro εἰς σὲ, eſſe pro σοί, ait Sch. Eurip. ad illa: Ἀλλὰ τίς χρεία σ' ἐμοῦ. Hec. 976. At v. ſup. ad I, 75 Not. et ad h. l. Clarke.

44. ἥτις κεν ἐρύσεται ἠδὲ σαώσει. — „quod κεν abvndat, niſi ſit pro ἥτις ἂν ἐρύσσαιτο." Sch. A. Ita iterum haeret grammaticus in vſu τοῦ κε cum futuro, de quo v. ſup. ad A, 175. et Exc. II. ad lib. A. p. 176. Δ, 176. E, 212.

βουλῆς κερδαλέης. — Sch. A. locum referendum eſſe monet ad verſum, ἔνθα Σίσυφος ἔσκεν ὁ κέρδιστος Z, 153. ad quem vide: Monitum quoque ad e. l. κέρδος, κέρδεα, et cognata in bonam et in malam partem dici; ſaepe diſcrimine obſcuro aut parum definito. κερδαλέος autem obſeruatum gloſſographis et Schol. ad h. l. cum tamen iam A, 149 eſſet κερδαλεόφρων. Apollon. Lex. κερδαλέον (ad Od. Z, 148) πανοῦργον. περιποιοῦντα (κέρδη) καὶ ὠφέλειαν. Similia v. Heſych. Etymol. Schol. A. B. br. e quibus ad h. l. ſpectat, ἐπωφελοῦς, συνετῆς, ὠφελίμου. at alterum ἢ πανούργου. παρὰ τὴν κερδώ, ὅ ἐστιν ἀλώπεκα, ad alia loca, et Pind. P. II, 142. 3.

ἐρύϲεται. vno fibilo fcribendum; non, vt editur, *ἐρύσσεται*. Eft enim a *ῥύω*, *ἐρύω*, *feruo*. *cuftodio*. v. ad Δ, 138. Excurf. IV ad A.

45. Ἀργείους καὶ νῆας, ἐπεὶ Διὸς ἐτράπετο Φρήν. — „quod aperte Iupiter Argiuis ftuduit ante Thetidis preces — et quod Zenodotus hemiftichium hinc transtulit in Hectoris verba κατὰ τὴν κόλον (non κῶλον) μάχην. h. e. in Θ, 501. Ἀργείους καὶ νῆας ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης. ibi enim Zenod. ἐπεὶ Διὸς ἐτράπετο Φρήν."

46. Ἑκτορέοις ἄρα μᾶλλον ἐπὶ Φρένα θῆχ' ἱεροῖσιν. „ἐν τισι τῶν ὑπομνημάτων. εἶχ' ἱεροῖσιν." Ven. A. debuit effe εἶχ' pro ἐπεῖχε. vt, ἐπέχειν νοῦν. Φρένα. At hiatus tum exfifteret; nifi legerunt: ἐπὶ Φρένας εἶχ' ἱεροῖσι. dubito tamen dici ἐπέχειν Φρένας· fed Φρένα.

48. ἄνδρ' ἕνα τοσσάδε μέρμερ' ἐπ' ἤματι μητίσασθαι. „ἐν ἤματι Ariftarchus legebat;" propius ad vfum communem, *vno die*. vt Od. Ω, 118 μηνὶ δ' ἐν οὔλῳ. Etiam Sch. br. ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ. Barnef. edidit praefixum ἕν' ἤματι, atque etiam recepit in contextum: nulla alia auctoritate quam editionis Schrevel. At nec Aldina Scholia aliud habent praefixum quam Ariftarcheum ἐν ἤματι, nec in ceteris edd. Scholiorum. In edd. poetae ἐν ἤματι erat in Flor. Ald. 1. Rom. fucceffit in Ald. 2 ἐπ' ἤματι quod retinuere fequentes, etiam Turn. Steph. Clarke etfi Barnefium probat; at refellit Ernefti effe ἐπ' ἤματι idem atque ἐν ἑνὶ ἡμέρᾳ. Et hoc recte. Etiam ἐπ' ἤματι. ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ Hefych. habet et Suidas. Add. Euft. Codices feruant ἐπ' exceptis Cant. (in quo et Ἑκτορέης) Mori Lipl. Vrat. A. Mofc. 3.

μέρμερα. v. ad Θ, 453.

μητίσασθαι, vno fibilo non σσ. quia ex μητίω, non ex μητίζω. docet Clarke.

50. αὔτως, οὐδὲ θεᾶς υἱὸς Φίλος οὔτε θεοῖο. αὔτως. per ὡσαύτως reddit Porphyr. ad K, 165. putare malim, effe, *fic*, *temere*. Porro fupplent hoc verfu ὑπάρχων Sch. A. ὢν Sch. br. — θεᾶς Φίλος υἱὸς Barocc. male.

51—52. — Obelo ſignati ſunt verſus in Ven. A. in Scholiis tamen nil adiectum. Recte tamen vidiſſe cenſeo grammaticum, qui verſus confodit; ſunt enim mera repetitio ſuperiorum 48. 49. In 52 τόσα γὰρ κακὰ μήσατ' Ἀχαιούς. Aliis locis tertius caſus ponitur. Variat Ἀχαιοὺς et Ἀχαιοῖς Od. Ω, 425. At et alterum pro εἰς Ἀχαιοὺς defendas exemplo X, 395 Ἕκτορα δῖον ἀεικέα μήδετο ἔργα. Omnino ſynonyma poetae ſunt ἐργάζεσθαι, ῥέζειν, μήδεσθαι, μητίεσθαι, μηχανᾶσθαι τι (εἴς) τινα. An et βουλεύων ἐμὲ καί σε in Hymn. in Merc. 167 eo ſit referendum, nolim affirmare; nam ſunt tam multa inepte conſarcinata in eo hymno, vt niſi maiorem partem reſeces, carmen vix ſit tolerabile.

53. ἕ— excidit Scholion Ven. A. Nec tamen diuerſa habere potuit ab iis quae ex Ven. B. appoſita ſunt: quod Menelaus, tanquam natu minor ad Aiacem et Idomeneum mittitur, qui remotiore loco tendebant: cf. 113 maior autem natu ad Neſtorem procedit. Quae de his caſtrorum locis ex h. l. tuto conſtituere liceat, in ipſis Notis attigimus: plura quomodo probabiliter ſatis dici poſſint non habere me profeſſus ſum ſup. Exc. I ad VII p. 396 ſq. Lecheval. *Ebne von Troja* p. 253. vide tamen Lenz. p. 190 ſqq.

54. ῥίμφα θέων ἐπὶ νῆας. παρὰ νῆας Barocc. et vn. Vindob.

55. αἴ κ' ἐθέλῃσιν ἐλθεῖν. αἴκε πίθηται Ven. cum vno Vindob. et pro Var. Lect. Vrat. et alter Vindob. at αἴκ' ἐθέλῃσιν Ven. B. Interpungi poteſt non vno modo: ἀνστήμεναι, αἴ κ' ἐθέλῃσιν ἐλθεῖν εἰς Φυλάκων ἱερὸν τέλος, ἠδ' ἐπιτεῖλαι, vt iungantur ἀνστήμεναι ἠδ' ἐπιτεῖλαι· aut ἀνστήμεναι, αἴ κ' ἐθέλῃσιν, ἐλθεῖν εἰς Φ. vt ſit pro ὥςτε ἐλθεῖν. et abſolute interpoſitum αἴ κ' ἐθέλῃσιν, vt interdum fit: v. c. Θ, 142. I, 429 et al.

56. εἰς Φυλάκων ἱερὸν τέλος. Primo τέλος, τάγμα. Sic θεῶν ξυντέλειαν hoc ſenſu dixiſſe Aeſchylum S. in Th. 257. notat Schol. ad e. l. laudato hoc verſu. Eſt nobile Scholion ad h. l. ſuper τέλος eiusque variis ſignificatibus repetitum in Sch. br. Ven. B. Etymol. Euſtath.

et ex cod. Leid. ap. Valk. ad Ammon. p. 243. add. locum praeclarum de diuerfis τοῦ τέλος fignificatibus ap. Stobaeum Ecl. phyf. lib. II, c. 3. p. 162. Cant. In Apollon. Lex. h. v. eft tantum τέλος. τὸ τάγμα — Φυλάκων τέλος ἶξον ἰόντες inf. 470. fed Φυλάκων ex v. 56. — ἱερὸν, ἤτοι μέγα, ἤτοι ἀπηλλαγμένον τῶν λοιπῶν ἔργων Sch. br. et Ven. B. non male: quandoquidem felectus e ceteris copiis et eximius numerus feu τάγμα eft; fed de hoc vfu dubitare licet. Iterum inf. Ω, 681 λαθὼν ἱεροὺς πυλαωροὺς occurrit. Et manfit fimilis vfus in ἱερὸς λόχος, *cohors facra*, ap. Thebanos. Apud Euftath. τάγμα θεῖον. non tamen vt ille argutatur διὰ τὸ Φυλακτικὸν, fed fimpl. *egregium. eximium*, vt toties in Homero. v. ad Θ, 66.

57. κείνου γάρ κε μάλιστα πυθοίατο. κείνῳ — πιθοίατο. Cant. Barocc. Mori. vn. Vindob. In Ven. expreffum κείνου — πιθοίατο, fic et Lipf. is tamen habuit ι in rafura. v. Ern. Enimuero dicendum πυθέσθαι τινος, at πιθέσθαι τινι. Recte adeo Wefleling. ad Herod. I, 126 noftro loco non vtebatur ad tuendum quod in illo loco eft, βουλομένοισι ἐμέο πείθεσθαι. multo minus Od. A, 414 auctoritatem addit: οὔτ' οὖν ἀγγελίῃς ἔτι πείθομαι. vera enim lectio eft ἀγγελίης.

59. τοῖσι γὰρ ἐπετραπόμεν γε μάλιστα. Barnes pro var. lect. τὰ μάλιστα. quam ipfe excogitaffe videtur.

61. πῶς γάρ μοι μύθῳ. In τῷ γὰρ iterum argutatur Clarke, et indignationem in eo quaerit Koeppen. Nihil aliud eft quam quod alias δή. ἄρα. Eft quoque proprie πῶς γε ἄρα. γ' ἄρ.

62. αὖθι μένω μετὰ τοῖσι. Schol. B. illuftrat αὖθι (pro αὐτόθι) et αὖτις. *ibi* et *rurfum*. cf. fup. ad A, 492. Porro non dixit αὖθι μενῶ, nam fequitur ἠὲ θέω. Subintelligendum igitur visne ἵνα μένω ἢ ἵνα θέω. παρὰ τοῖσι Cant.

63. ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπιτείλω. ἐπὴν αὐτοῖς Mori. vn. Vindob. ἐπιτέλλω Barocc.

64. αὖτε προςέειπε. Ald. 2. cum feqq. αὖτις.

65. αὖθι μένειν, μή πως ἀβροτάξομεν ἀλλήλοιїν. Excidit Scholion, quod ſpectare debuit ad ἀβροτάξομεν. de quo Schol. br. διαμαρτήσομεν. ἀλλήλων ἀποτύχωμεν. ὅ τινες διαμΦοδῆσαί Φασιν. Praeiuit Apollon. h. v. ἀβροτάξομεν. ἁμάρτωμεν ἀλλήλων. laudatis vſſ. 65. 66. et appoſitis mox aliis, quae modo memoratis ſimilia ſunt: quae et Etymol. et Heſych. afferunt. Aberratur in his ἀβροτάξωμεν. De etymo tamen et ſignificatu nihil habent, quod probes. ἄβροτος ἐρημία eſt apud Aeſchyl. Prometh. pr. νὺξ ἀβρότη inf. Ξ, 78 ad q. l. vide. Spectant haec ad ſolitudinem. Ergo ἀβροτεῖν et ἀμβροτεῖν eſt ἀποτυγχάνειν τοῦ βροτοῦ, aberrare ab homine in inferendo vulnere, vt E, 287 ἀβροτάζειν, aberrare ab eo, quem quaeſitum iuimus. Bene de his Koeppen. A nocte, ἀβρότη vocem ducit Euſtath.

μή πως — ἀβροτάξομεν. vſus futuri poſt μή πως de quo v. ſup. Exc. II ad VII p. 406. 7. ἀβροτάζομεν ap. Schol. Apollon. I, 1356.

66. ἐρχομένω. Euſtath. ἐρχομένω ἢ ἐρχόμενοι. Et hoc eſt in vno Vindob. Porro στρατὸς pro στράτευμα, obſeruantibus veteribus: v. Apollon. Lex. h. v.

67. Φθέγγεο δ' ᾗ κεν ἴησθα, καὶ ἐγρήγορθαι ἄνωχθι. Schol. br. videntur legiſſe εἴ κεν, nam reddunt ἐὰν πορευθῇς.

ἐγρήγορθαι· ſcriptum in plerisque exemplaribus, et pro Aeolico habitum, pro vulgari ἐγρηγόρθαι, quod tamen et ipſum in codd. eſt, vt in Mori. Disputationes ſuper tono Apionis et Herodori memorat Euſtath. cf. Etymol. in ἐγρηγερμένος p. 312 l. 39.

Etiam in forma τοῦ ἄνωχθι trepidant grammatici. Simpliciſſimum erat ab ἄνωγμι ducere. ſunt enim formae plures: ἀνώγω. ἀνωγέω. ἀνώγημι. ἄνωγμι.

68. πατρόθεν ἐκ γενεῆς ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον. Scholion Porphyrii ſubiicitur quod varia comprehendit; ſed ad h. v. ſpectat tantum hoc, quod hinc cauſſa reddi poſſit, cur heroes ſe mutuo compellent patrum et gentis ſignificatione addita: quandoquidem id beneuolentiam declarare putabatur. v. c. Διογενὲς Λαερτιάδη

πολυμήχανε. Cauſſae tamen plures eſſe potuere; vt diſcernetur alter ab altero, etiam honoris cauſſa, cum pater eſſet clarus: v. ad Aelian. V. H. VI, 2. Etiam Thucyd. VII, 69 Nicias *ἕνα ἕκαστον ἀνεκάλει, πατρόθεν ἐπονομάζων καὶ αὐτοὺς ὀνομαστὶ καὶ Φυλήν.* — At in hoc argutari videntur, quod diuerſa eſſe volunt *πατρόθεν* et *ἐκ γενεῆς.*

69. *πάντας κυδαίνων.* Senſum attingit Heſych. *κυδαίνει. τιμᾷ. ἀξιοῖ. θαυμάζει. ἐγκωμιάζει. μηδὲ μεγαλίζεο θυμῷ·* vltima vox accedit ex vſu Homerico. Ex Porphyrii Scholio haec teneri poſſunt: non eſſe, quod grammatici volunt: *μὴ μέγα ἡγοῦ τὸ τοιοῦτο, καὶ ὅτι οὕτω προςφωνεῖς. ἀλλὰ σημαίνει· μὴ μεγαλύνε σεαυτὸν τῇ ψυχῇ. ἐξ οὗ σημαίνεται· μὴ ὑπερόπτης γίνου, μήδ' ἀνάξιον σαυτοῦ τὸ ἄλλον κυδαίνειν ἡγοῦ.* hoc idem et alibi dixit: I, 255 *σὺ δὲ μεγαλήτορα θυμὸν ἴσχειν ἐν στήθεσσιν. coerce. reprime. Φιλοφροσύνη γὰρ ἀμείνων.* Adhuc vno loco vox eadem occurrit: Od. Ψ, 174. Penelope *οὔτ' ἄρ τι μεγαλίζομαι, οὔτ' ἀθερίζω. οὐχ ὑπερηφανῶ. — τὸ μὲν οὖν μὴ μεγαλίζεσθαι θυμῷ, μὴ ὑπερηφανεῖν δι' ὑπεροψίαν.* Etiam Apollon. Lex. h. v. *μεγαλίζομαι· μεγαλύνομαι. μεγαλαυχῶ.*

Spectat preſſe ad h. v. Heſychii gloſſa: *μεγαλίζεο. μεγαλύνου. καυχοῦ, ἢ ὑπερυψωθῇς.* Bentleius coni. „*μ. μ. μύθῳ.* Athen. XV.“ Sane *μύθῳ* et *θυμῷ* permutantur vt inf. 190. *μὴ δὲ* an *μηδὲ* ſcribas, nil intereſt. Barnes melius ſcribi *μὴ δὴ* putabat; improbante Clarkio.

69. Vtitur verſu Maxim. Tyr. Diſſ. XX, p. 368. vbi *κυδαίνειν* in codd. et edd. quod Dauiſ. relinquere debebat.

70. *πονεώμεθα· ὧδε.* Hiatus non fugit acumen Bentleii; nec emendatio, quae ſtatim ſe offert, vitio animaduerſo: *ἀλλὰ καὶ αὐτώπερ πονεώμεθον. ὧδέ που.*

71. *ἐπιγεινομένοισιν* iunctim Sch. br. et edd. ante Barneſ. cum codd. Vindob. male. Iungenda ſunt *ἐπὶ — ἵει, ἐφίει.*

72. *ἀπέπεμψεν* Lipſ. et vnus Vindob. pro *ἀπέπεμπε.* et vſ. 73. „*γρ. ἴμεναι*“ Barnes pro *ἰέναι.*

74. τὸν δ' εὗρε, τόν ῥ' εὗρεν Cant.

75. ⸏ Excidit Scholion, quod forte ad εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ ſpectabat, molle pro ſenili aetate, vt Phoenici ſup. I, 655 ſq. at Diomedes in corio bouino cubabat. „γρ. εὐνῇ ἔνι" Barnes. εὐνῇ καὶ ἐνὶ Ald. 2. emendatum iam in Argentina. ποικίλα κεῖτο pro vulgari ἔκειτο, receptum e Cant. Harl. Vrat. b. a pr. m. et binis Vindob.

76. δύο δοῦρε. Cant. δοῦρα.

77. πὰρ δὲ ζωστὴρ κεῖτο πανάιολος, ᾧ ῥ' ὁ γεραιός. ⸏ quod ſunt qui putent ζωστῆρα et ζῶμα eſſe idem; cum tamen ζῶμα ſit τὸ συναπτόμενον τῇ μίτρᾳ ὑπὸ τὸν στατὸν θώρηκα (h. e. lamina ſuperintexta faſciae laneae vel coriaceae, quae ilia ambiebat ſubter thorace) τὸ δὲ ἔξωθεν πάντα συνδέον, ζωστῆρα καλεῖ. Vide de his dicta ſup. ad Δ, 132. 186. vbi et dictum de voc. πανάιολος. In fine „γρ. ὃν" Lipſ. non inſuauiter! ὃν — ζώννυτο.

78. ζώννυθ' etiam Ven. Nullus tamen dubito, veteres agnouiſſe ζώνυθ' quod et Euſt. ait, alios ſcripſiſſe, quodque habet Lipſ. Townlei. (in quo etiam θωρησοιτο, non σσ) et ed. Rom. Nulla enim eſt cauſſa geminandae litterae.

79. ἐπεὶ οὐ μὲν ἐπέτρεπε γήραϊ λυγρῷ. In Ven. expreſſum ἐπέτραπε. quod etiam habent Mori. Harl. Vrat. b. vn. Vindob. In Schol. A. adiicitur: Ἀρίσταρχος· ἐπέτρεπε. De vi vocis nil monent Veneti. At Schol. br. οὐδὲ ὑπὸ τοῦ γήρως ἐνικᾶτο. Eſt Lat. cedere, concedere. non ille victus aetate otioſe aut ſegniter egit. Similitudinem habet cum ἐπιχωρεῖν, vt et ap. Heſych. docent pro ὑπεχώρει, legendum eſſe ἐπέτρεπεν, ἐπεχώρει. Multo magis conuenit cum ἐνδοῦναι. εἴκειν vel εἶξαι. proprie eſt ἐπιτρέπειν ἑαυτὸν cum caſu tertio.

οὐ μὲν. Townl. et Schol. ed. Ald. οὔ μιν. Adhibita tamen vox μὲν eo fere ſenſu quo μὴν, ſane quidem.

80. ὀρθωθεὶς δ' ἄρ' ἐπ' ἀγκῶνος. vnus Vindob. ὑπ' ἀ.

82. τίς δ' οὗτος κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν ἔρχεαι οἶος. Scripſi οὗτος ſuadente vſu loquendi. Sicque codd. Cant.

Mori. Barocc. Vrat. b. Townl. Ven. etiam ed. Rom. cum Eustath. sicque legitur apud Apollon. de Synt. I, 37. p. 79. Vulgare οὕτω propagatum est inde a Flor. Aldd. In vno Vindob. et Vrat. A. οὕτως superadscripto ο.

ἔρχεαι. Apollon. Alex. l. c. et Mori ἔρχεται.

83. νύκτα δι' ὀρφναίην. ap. Apollon. Lex. h. v. per σκοτίαν redditur; v. ibid. Toll. p. 510. Vrat. b. „γρ. δι' ἀμβροσίην.

84. ἠέ τιν' οὐρήων διζήμενος ἤ τιν' ἑταίρων; — ἀθετεῖται, quia οὐρήων dictum esse debet pro *custodibus* (φυλάκων.) Atqui *custos* est οὖρος, οὐρεὺς autem est *mulus.*" Ergo veteribus prorsus improbabile visum, *mulum* ruptis vinculis discurrentem quaeri. Sane οὐρῆας vidimus esse *mulos* A, 50. ad q. l. vide Obss. cf. Apollon. Lex. in οὐρεὺς et οὖρος. Nihil tamen impedire videtur, quo minus etiam οὐρεὺς ductum sit ab οὖρος. οὐρέω, φυλάσσω, cum etiam sit ὀρεύω et οὐρεύω ap. Hesych. Certe ita statuerunt alii grammatici. Sch. br. οὐρήων. ἡμιόνων. νῦν δὲ φυλάκων. Adde Eustath. et Hesych. οὐρῆας. οἱ δὲ οὐρήων, τῶν φυλάκων. et οὐρεῖς, φύλακες.

ἠέ τιν' ἑταίρων. cum vitio metri edd. omnes ante Barnes; tam parum de re metrica solliciti erant viri docti in Homero.

85. τίπτε δέ σε χρεώ; Hesych. χρεών. et addit: τίς δέ σε χρεία καταλαμβάνει; repetita glossa vitiose ibidem post τῇ. Conf. ad vs. 43.

86. τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα. Vrat. b. supra adscr. τὸν δ' αὖτε προςέειπεν.

88. εἴσεαι 'Ατρείδην erat vulgata lectio inde a Turnebo, qui intulerat ex ed. Rom. In Flor. Aldd. erat γνώσεαι, quod tuentur antiquiores codd. Cant. Barocc. Mori. Harlei. Vrat. c. cum A. et Vrat. b. pro var. lect. Mosc. 1. Vindobb. vn. ipse Venetus. Agnoscunt quoque Apollon. Alex. p. 79. Gregor. de Dial. p. 191. Plutarch. de tranquill. an. p. 466. E.

89. Ζεὺς ἐνέηκε πόνοισι διαμπερὲς — ἐνέεικε Ven. c. Schol. A. Alteram formam iam Jl. A, 48 vidimus μετὰ δ' ἰὸν ἕηκε. De formula ἐνιέναι πόνοις v. sup. ad I, 696.

διαμπερὲς interpretantur μέχρι τέλους Sch. A. et br. vt dicat per totam vitam sibi fore aerumnas, aut pro, penitus, prorsus. alte immersit me malis. Nam διαμπερὲς est quoque διόλου, τελείως.

Vss. 89. 90. legebantur iam sup. I, 605. 6.

90. μένῃ καὶ γούνατ' ὀρώρῃ. ὀρώρει Ald. 1. sed vitio operarum.

91. ⊱ πλάζομαι. πλανῶμαι κατὰ τὴν γνώμην. οἱονεὶ, ἀπορῶ, ὅπως χρήσομαι τοῖς παροῦσι πράγμασι. Sic Ven. A. cum Sch. br. Mirum, quomodo in hoc inciderint; cum de discursu Agamemnonis manifesto agatur. Melius Ven. B. ὧδε μόνος, ὡς ὁρᾷς, περιέρχομαι. — „γρ. ὄμμασιν ἥδυμος." Barnes.

Vss. 91—95. recitantur a Galeno de Hippocr. et Plat. plac. IV, 15.

92. Respicit h. v. Hesych. ἵζάνει. ἐπικάθηται.

93. αἰνῶς γὰρ Δαναῶν πέρι δείδια. Praefert Schol. A. Δαναῶν πέρι, nec tamen damnat alterum περιδείδια. quod scribunt alii, etiam Vrat. c. Grauius est metricum ἁμάρτημα hiatus in δείδια οὐδέ. Animaduerterat Bentleius et coniiciebat δείδιά γ' οὐδέ. Melius idem coni. δείδιμεν. vel δείδιεν vt ad ἦτορ referatur. Lenius erit: δείδια, μηδέ.

Vss. 93 et 94. laudat Cic. ad Att. X, 6. et vss. 93. 94. 95 Athenaeus XV, p. 688 A. vbi de sede τοῦ θυμοῦ in pectore agitur: comparato versu H, 216 Ἕκτορι δ' αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πάτασσε. Etiam Arrian. Diss. III, 22, 3.

94. ἀλαλύκτημαι. Apoll. Lex. h. v. τεθορύβημαι. πλανῶμαι. ἀπὸ τοῦ ἀλᾶσθαι τῇ διανοίᾳ. adscriptis verss. Sch. br. τεθορύβημαι. ἠπόρημαι. et Suidas per ἀλάλημαι reddit: Hesych. exscripsit Apollonium. Super etymo vocis v. Etymol. h. v. et Eustath. Tenendum erat hoc, fuisse varias

formas: ἀλύω. ἀλύσσω. ἀλυκτέω. ἀλύκτημι. ἀλαλύκτημι. — In codd. Vrat. b. c. et al. edd. vitiose exaratum erat ἀλλ' ἀλύκτημαι, donec Turnebus ex Romana ἀλαλύκτημαι recepit. Quintus XIV, 24 περιτρομέεσκε δὲ γυῖα, καὶ κραδίη ἀλάλυκτο φόβῳ. Potest hic locus praesidio esse coniecturae Bentleii ἀλλ' ἀλαλύκτηται sc. ἦτορ.

95. στηθέων ἐκθρώσκει. Nicias in Schol. A. στήθεων ἐκ iungebat; at grammaticus probat ἐκθρώσκει, vt ἐκτρέχειν. Idem Nicias τρομέει δ' ὕπο. quod improbare videtur Schol. A. nec tamen intelligo, quomodo possit accipi aliter. Inf. X, 451 sq. de Andromache: ἐν δέ μοι αὐτῇ Στήθεσι πάλλεται ἦτορ ἀνὰ στόμα, νέρθε δὲ γυῖα πήγνυται.

96. εἴ τι δραίνεις. Sch. br. ἐπινοεῖς. δρῶσαι δύνασαι. Apollon. Lex. δραίνεις, ἰσχύεις. Hesych. δραστικῶς ἔχεις. add. Etymol. Verum ex alio grammatico ap. Eustath. p. 792, 27. patet ex analogia similium δραίνω nihil aliud esse quam δράω. Sic βῶ, βαίνω et alia. Fuisse quoque qui τὸ δραίνειν per ἀγρυπνεῖν exponerent, ἀπὸ τοῦ δρῶ, βλέπω. ex contexto scilicet.

97. δεῦρ' ἐς τοὺς φύλακας καταβείομεν. Ven. εἰς. minus bene ante τούς. καταβήομεν idem Ven. μεταβείομεν Townl. At καταβῆναι simpliciter accipi potest pro, procedere. Potest tamen nec minus cum respectu descensus a vallo versus fossam dictum esse, descendere.

98. μὴ τοὶ μὲν καμάτῳ ἀδδηκότες ἠδὲ καὶ ὕπνῳ. — „Zenodotus ediderat, ἀδηκότες ἠδέϊ ὕπνῳ." „Atqui, ait Schol. A. etiamnum μεστὸς ὕπνου dicitur, non, qui somno se exsatiat, sed qui somnolentia opprimitur." Zenodotus contra haec regerere poterat, grammaticum non vidisse, se verba ita accepisse, ἀδηκότες ἠδέϊ ὕπνῳ, oppressi somno, καμάτῳ, διὰ καμάτου. propter defatigationem.

Laborant grammatici in constituendo etymo vocis ἀδηκότες, eiusque significatu et scriptione: quam disputationem in Excursum ad h. l. reieci: vnde patebit, ἀδδηκότες esse scribendum, et significatum esse satis constitu-

tum: ſunt labore confecti *καμάτῳ ἀδδηκότες*. At h. l. et Od. M, 281 alterum eſt adiectum, et ſunt *ὕπνῳ καὶ καμάτῳ ἀδδηκότες*, nec videtur ſatis reſpondere: taedio affici, *fatigari, labore et ſomno. ὕπνῳ* per *ἀγρυπνίᾳ* iam veteres expoſuiſſe, paullo ante vidimus. Clarke hoc ait *inuenuſtum eſſe.* Quod tamen ipſe affert, multo minus venuſtum eſt, vt *ὕπνῳ δεδμημένοι* ſuppleatur. Vnde enim hoc peti poteſt? Enimuero plura in priſco ſermone occurrunt, in quibus *pro defectu et abſentia rei* ipſa *res* ponitur: cuius generis multa in Lyricis et Tragicis animaduerti poſſunt. Ipſe Euſtath. ſimile quid memorat: nauem dici interiiſſe propter gubernatorem; *διὰ κυβερνήτην ὄλλυσθαι*, ſc. quia ille aberat. Nec dubitauit Horatius hoc idem reddere: *ludo fatigatumque ſomno* etſi aliter feſſi ſumus ludo, aliter ſomno; ſi ſomno grauamur. Simile quoque alterum Od. Z, 2 *ὕπνῳ καὶ καμάτῳ ἀρημένος. confectus.*

Eſt tandem in Ven. B. huic verſui appictum Scholion Porphyrii, quod inf. ad vſ. 198 ſpectat.

99. *μή τοὶ μὲν — κοιμήσωνται.* Flor. Ald. 1. cum codd. Cant. Moſc. 3. *κοιμήσονται*, per ſe et ipſum recte. v. Exc. ad VII, p. 405.

ἀτὰρ Φυλακῆς ἐπὶ πάγχυ λάθωνται. Exarant alii *ἐπίπαγχυ* vt Mori. male, nam eſt *ἐπιλάθωνται.*

100. 101. *οὐδέ τι ἴδμεν.* Schol. B. ait abundare *τι* et immutatam eſſe phraſin. Immo vero explendum eſt *οὐδὲ κατά τι ἴδμεν, (ἀλλὰ δεδοίκαμεν) μήπως καὶ διὰ νύκτα μενοινήσωσι μάχεσθαι.* v. eund. Exc. ad VII, p. 407. Valde tamen veriſimile mihi eſt, veteres interpunxiſſe poſt *οὐδέ τι ἴδμεν.* Nam ſolet per ſe ſententia ita conſtitui, vt *δείδω, δέδοικα* ſubintelligatur: *(δείδω,) μή πως μενοινήσωσι.*

101. *διὰ νύκτα*, pro ſollenni *διὰ νυκτὸς* obſeruante auctore Vitae Hom. p. 311. ſic iam vidimus dictum ſup. Θ, 510.

104. *οὐ θὴν Ἕκτορι πάντα νοήματα μητιέτα Ζεύς.* Video vbique ſcriptum *οὔ θην.* Atqui *θὴν* eſt idem quod

δή. et iam occurrebat B, 276 οὐ θήν μιν, sique alibi. Videntur tamen fuisse qui pro enclitica haberent; in Etymologico scribitur οὔ θήν μιν. p. 638, 15. et simili modo exaratur tanquam enclitica in edd. inf. P, 29. Od. E, 211.

105. ἐκτελέει, ὅσα πού νυν ἐέλπεται. Vulgata erat ἐκτελέσει, inde a Flor. Aldd. At ἐκτελέει vsu Homerico pro futuro, Barocc. ed. Rom. tum Mori Harl. Lipf. Townl. Ven. ὅσα πού νυν ἐέλπεται. Mori. Harl. cum Cant. Mosc. 3. et vno Vindob. νῦν ἔλπεται. Et probat hoc Bentl. at edd. ante Barnes vitiose νῦν ἐέλπεται. At νυν nunc esse encliticam, pro δή, monet Eustath. c. Schol. Lipf. Vide sup. ad A, 381. 382.

106. 7. εἴ κεν Ἀχιλλεὺς — μεταστρέψῃ φίλον ἦτορ Barocc. et Mori μεταστρέψοι. Harlei. μεταστρέψει. Possit hoc alterum ferri; sed subiunctiuus conuenit Homerico vsui. v. Excurs. II ad E. εἰςόκεν Vrat. A. deberet saltem esse εἰςόκ' Ἀχιλλεύς.

Ceterum videri possunt haec parum opportune a Nestore esse interposita ad erigendum Agamemnonis animum, vt dicat: si modo Achilles placandum se daret, res mox restitutum iri! Verum sententia potius sic est accipienda. Non Hectori tam prospere cedent omnia vt ille putat; sed grauiora, quam tu ipse, experietur, si Achilles resipuerit et iram deposuerit; quod haud dubie eueniet, si, quod ipse professus est, Hectorem in ipsa castra prorumpentem propius ad se aduentare viderit.

108. προτὶ δ' αὖ καὶ ἐγείρομεν ἄλλους. variat et h. l. προτὶ et ποτὶ, v. ad A, 245. ἐγείρομεν pro futuro, vel pro praesenti subiunctiui: vt ἴομεν pro εἰσόμεθα, vel ἴωμεν, vt statim vs. 126.

109. Τυδείδην δουρικλυτόν. Ven. et Schol. A. δουρὶ κλυτὸς seiunctim h. l. Et hoc debebat seruari statim a principio; est enim verius. Agit idem Schol. de tono pluribus; adde Etymol. in βροτολοιγέ.

110. ἠδ' Αἴαντα ταχὺν καὶ Φυλέος ἄλκιμον υἱόν. Ennotatur, quod proxime ab Aiace Locro Meges naues

ſubduxerat; et quod a Telamonio diſtinxit hunc Aiacem per epitheton ταχύν. et ſpectare ad ναύσταθμον." Schol. A. atqui in Nauium Catalogo non proximi ſunt loco vſ. 527 et 625. Nec excitari videntur h. l. nomina ſecundum nauium ſtationes. Vide tamen Lenz. p. 253.

115. Μενέλαον νεικέσω, εἴπερ μοι νεμεσήσεαι Edd. incuria metri νεικέσσω, correxit e Rom. Turnebus.

νεμεσήσεται Mori. vn. Vindob. quod defendi poteſt. νεμεσῆεαι Ald. 2. operarum vitio, ſublato in Argent.

116. ὡς εὕδει, σοὶ δ' οἴῳ ἐπέτρεψε πονέεσθαι. ⸖ „quod πονέεσθαι pro ἐνεργεῖν." Monitum iam vſ. 70.

ὡς εὕδει! nonnulli per exclamationem extulere ap. Sch. A. alii, et recte cum ſeqq. iunxere. Porro ὡς εὕδοι Barocc. ὡς εὕδῃ Lipſ. ſed corr. ει.

117. νῦν ὄφελε κατὰ πάντας ἀριστῆας πονέεσθαι. ⸖ ſtigme ſine ſcholio: quod ad πονέεσθαι ſpectaſſe ſuſpicor. Forte et illud fuit obſeruatum, quod bini verſus parum iucunde auribus in eandem vocem exeunt. Valde dubito duo verſus 117. 118. Homero deberi.

118. χρειὼ γὰρ ἱκάνεται οὐκέτ' ἀνεκτός. ⸖ quod ἀνεκτὸς ἡ χρειώ. non, ἀνεκτή. Res ſaepe a grammaticis obſeruata. Vide Etymol. cum Euſtath. Atticum eſſe dicunt; dicere debebant, eſſe antiquum, et manſiſſe in vſu Atticorum.

120. ἄλλοτε μέν σε καὶ αἰτιάασθαι ἄνωγα. Iterum legitur N, 775. Barocc. et vn. Ven. αἰτιάσασθαι perperam.

ἄνωγα, iubere ſoleo, iubeo, monente Clarkio.

121. πολλάκι γὰρ μεθιεῖ τε. Reſcripſi μεθιεῖ a μεθιέω. vulgatum μεθίει eſſet imperfectum, quod ab h. l. alienum eſt. v. ſup. ad Z, 523. Monuere idem alii alibi, vt Brunck. ad Oedip. R. 628.

122. οὔτ' ὄκνῳ εἴκων, οὔτ' ἀφραδίῃσι νόοιο. „δύο ἐστὶ, δι' ὧν γίνεται ἡ ῥᾳθυμία· ἀμέλεια καὶ ἄνοια. νήπιος — ἠὲ χαλίφρων, ἠὲ ἑκὼν μεθίῃς. (Od. Δ, 371. 2.)" Schol. A. Spectant haec ad voc. ὄκνῳ, quod hoc quoque loco per φόβον redditur ap. Suidam h. v. cf. ſup. ad E, 255.

VII. 122. 123. adſcripſit Plutarch. de fratr. amore p. 482. et vtitur verſu 122 Artemidorus praef. pr.

124. νῦν δ' ἐμέο πρότερος μάλ' ἐπέγρετο. Eſt haec Ariſtarchea lectio. Nam Ixion: μέγ' ἐπέγρετο. Hanc alteram Etymol. in ſuo habuerat: μέγα — τὸ πολύ. ὡς τὸ νῦν δ' ἐμεῖο μέγ' ἐπέγρετο. quae ex h. v. ſunt emendanda. De ἐμέο v. Apollon. Lex. h. v. cum nota Tollii p. 258. 9. Verſu ſeq. 125 καλήμεναι puta ducendum eſſe ab antiqua forma κάλημι.

127. ἐν Φυλάκεσσ'· ἵνα γάρ σφιν ἐπέφραδον ἠγερέεσθαι. (÷) Zenodotus legerat: ἵνα γάρ μιν. At h. l. ſunt plures; κείνους vſ. 126. itaque σφὶν, αὐτοῖς." Schol. A. Eſt autem ἵνα γὰρ pro ἐκεῖ. Schol. br. ἐκεῖ γὰρ αὐτοῖς. Notant quoque Etymol. in ἵνα verſu hoc adſcripto, Heſych. Suid. Euſtath. praeceſſit auctoritas Apollonii Lex. ἵνα, ἐπὶ τοῦ τοπικοῦ· ἵνα γάρ σφιν ἐ. ἠγ. Obſeruatio per ſe notiſſima; notabilis tamen, cum ſexcentis aliis, quoniam ea primo ad Homerum facta eſt et loco Homerico nititur. Sup. Θ, 83 ἵνα τε in nonnullis erat pro ὅθι.

Barnes: „γρ. ἐν Φυλάκεσσιν, ἵνα ἐπέφραδον." haud dubie pro coniectura; at Bentley tentabat: ἵνα τ' ἄρ σφιν. Inf. X, 325 eſt ἵνα τε.

ἐπέφραδον ἠγερέεσθαι. Schol. A. ἠγερέεσθαι. „διὰ τοῦ θ αἱ 'Αριστάρχου, ἠγερέσθαι." Non ſtatim ſuccurrit, quid aliud ſcriptum eſſe potuerit, pro hac vitioſa lectione. Legitur ἠγερέεσθαι vbique etiam in Apollon. Etymol. nec aliud Heſych. voluit in ἠγερέσθαι. ἠγερέεσθαι ἀθροίζεσθαι. Scilicet eſt ἀγείρω. ἀγερέω. ἠγερέομαι. Verum in Ariſtarcheis fuiſſe ſuſpicor ἠγερέθεσθαι. quam formam iam B, 304. Γ, 231. vidimus, et ſaepius videbimus.

129. οὕτως οὔτις οἱ. οὔτις σοι Townl. cum vno Vindob. Barnes: „γρ. οὔτις ἑοῖ." dedit hoc de ſuo. nec norat per digamma fuiſſe ſcriptum. οὔτις ϝοι.

132. ποσσὶ δ' ὑπαὶ et h. l. editum erat; recte ὑπὸ Wolf. ſecundum ea, quae ſup. ad 22 vidimus. Etiam

ὑπὸ h. l. codd. Ven. Mori. Vrat. b. a pr. m. vn. Vindob. Etiam ἐδύσατο iterum Cant. Vindob.

133. Φοινικόεσσαν per quatuor ſyllabas eſſe efferendum, quia ῑ producta eſt, ſatis monuit Clarke, quaſi Φοινικοῦσαν. — πυῤῥὰν τῷ χρώματι expoſuit Apollon. h. v.

134. διπλῆν, ἐκταδίην Apollon. Lex. διπλῆν ἐκταδίην. διπλῆν καὶ μεγάλην. et in ἐκταδίην. ἐκτεταμένην. μεγάλην. Heſych. addit, ὥςτε διπλῇ χρῆσθαι. Verbo ποδηνεκὴς eſt. De διπλῇ v. ad Γ, 126. Pollux reſpicit h. l. VII, 47 αἱ δὲ διπλαῖ. διπλῇ ἐκταδίῃ. Similia ſunt in Sch. br. et in Etymol.

οὔλη δ' ἐπενήνοθε λάχνη. Scholion Ven. A. ad tonum ſpectat: eſſe οὔλη pronuntiandum, non οὐλή. Eadem fere apud Etymol. et Euſtath. ex Apione et Herodoro. At in ſignificatu vocis hi cum Sch. br. conueniunt eſſe ἁπαλὴν, ἢ τρυφεράν. quod ex contextu ductum eſt. οὖλος primo fuit τὸ συνεστραμμένον, ἀπὸ τοῦ εἰλεῖν. inde eſt *criſpum*, vt οὖλαι χαῖται. hi iidem capilli ſolent eſſe *denſi*, atque tales ſunt villi in texto ſeu veſte villoſa, cuius generis erat gauſapa apud Romanos.

De ἐπενήνοθε v. ad B, 219. Recte Sch. br. ἐπήνθει ἐπέκειτο. Euſtath. ἐπῆν. Eſſe ex aoriſto ἐπενήνοθον, non ex — θα recte monet Clarke.

135. ἔγχος ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ. ἀκαχμένον primo nunc occurrit; ſaepe in ſeqq. De vi vocis conſentiunt grammatici: Heſych. ἠκονημένον δόρυ, ἐστομωμένον. Sic quoque Etymol. qui vna cum Schol. A. ducit ab ἀκάζω, vt ex ἤκασμαι fiat ἄκαχμαι. Euſtathius ἀκάχω vel ἀκαχέω fuiſſe ait; qui tamen aliis locis alia tradit. Valkenar. et Lennep. Obſſ. p. 72 Aeolicam formam ἀκάσσω fingunt. Quid ni ſimplicius ſequeris et ipſum primitiuum ἄκω, ἤξω, ἦξα, ἦχα, ἦχμαι, adeoque ἄκαχμαι — fuiſſe credas? vnde ἀκαχμένος ſuperſtes eſt. Caſus tertius ὀξέϊ χαλκῷ ita adiectus eſſe videtur, vt ſit σὺν χ. vel διὰ χαλκοῦ ὀξέος, h. e. ἔγχος χαλκοῦν ὠξυμένον, vel ἔχον ἀκὴν χαλκῆν ὀξεῖαν. Paſſim vitioſe ſcribitur hic et alibi ἀκαχημένος. de quo v. ſup. ad E, 24.

137. *πρῶτον ἔπειτ' Ὀδυσῆα.* Mutaui interpunctionem inde ab Ald. 2. vulgatam, (nam Flor. et Rom. meliora habent) *βῆ δ' ἰέναι κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων πρῶτον. ἔπειτα.* quam iam Schol. Ven. A. explosit: „*γελοίως τινὲς στίζουσι μετὰ τὸ πρῶτον.*“ Sane ipse iam apud naues versabatur; erat ipsi tantum aliquantum progrediendum *κατὰ νῆας inter nauium ordines, praeter, secundum, naues*, versus laeuam, vt ad Vlyssem perueniret: *ἔπειτα Ὀδυσσέα πρῶτον ἐξ ὕπνου ἀνέγειρε.* Nam
150 ad Diomedem cum ipso Vlysse procedit.

139. *τὸν δ' αἶψα περὶ φρένας ἤλυθ' ἰωή. ἰωὴ* notabilis vox visa est veteribus: v. Porphyr. Qu. 29. Iam Apollon. Lex. h. v. *ἐπὶ μὲν τῆς φωνῆς καὶ βοῆς· — τὸν δ' αἶψα π. φ. ἤ. ἰωή. ἐπὶ δὲ τῆς πνοῆς. ὑπὸ Ζεφύροιο ἰωῆς.* Δ, 276 ad quem versum vide. Paria habent Etymol. Hesych. Eustath. Iam quod ad scripturam attinet ex Δ, 276 *ἐπὶ Ζεφύροιο ϝιωης* et Λ, 308 *πολυπλάγκτοιο ϝιωης* patet, recte scribi non posse *ἤλυθ' ἰωή*, et erit cum Bentl. emendandum *ἦλθε ϝιωή.*

140. *ἐκ δ' ἦλθε κλισίης.* ÷ „Notant nonnulli, quod Vlysses intra, Diomedes extra tentorium dormit“
151. Schol. A. Vide ad 11.

141. *Τίφθ' οὕτω κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν οἶοι ἀλᾶσθε;* Ven. cum Sch. A. Vrat. b. a m. sec. vn. Vindob. *οὕτως. ἐπὶ νῆας.* At Ven. B. *κατὰ νῆας*, vt nos. Lips. *κατὰ νῆα κατὰ στρ.* vitiose.

142. *νύκτα δι' ἀμβροσίην. ὅ τι δὴ χρειὼ τόσον ἵκει;* „*γρ. καὶ, νύκτα δι' ὀρφναίην*“ (multo melius accommodatum h. l.) Ven. A. Porro idem notat, *ὅ τι* esse pro *τί;* vt sup. *τίφθ' οὕτως* 37. Nec tamen prorsus insolens esse hoc, vt in illo: *ὁππoίης δὲ Πηνειός.*“ Sic scriptum pro *ὁπποίης ἐπὶ νηὸς* Od. Ξ, 188. At *ὅ τι* est dictum pro *καθ' ὅ τι.* — *ἵκοι* Barocc. Mori.

145. *τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιούς. βεβίηκε* pro *βιᾷ, βιάζεται.* Bentl. coni. *ἄχος β. Ἀχαιῶν.* Scilicet vt Il. Υ, 293 *ἦ μοι ἄχος μεγαλήτορος Αἰνείαο* sc. *ἕνεκα*, et *ἄχος φθιμένου ἑτάροιο* et similia alia. Adscripsit alio

loco Bentl. M, 392. Ξ, 458. N, 417. Π, 581. Δ, 169. Θ, 124. Υ, 293. verum et inf. 172 idem verſus, et Π, 22 τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιούς.

146. ἀλλ' ἕπευ, ὄφρα. Ariſtarchus: ἀλλ' ἕπε', ὄφρα vt ſup. I, 260 παύε'. et eſt illud in Townl.

147. βουλὰς βουλεύειν — Verſus ſententiae explendae cauſſa a rhapſodis attextus eſſe videri poteſt. Nam ſatis erat ὅν τ' ἐπέοικε ſc. ἐγείρειν.

149. Inepta fuit ζήτησις et λύσις cur Vlyſſes clipeo armatus procedat: Sch. A. et diſerte Euſtath. p. 794 f. 795.

152. ὑπὸ κρασὶν notat Etymol. ex h. l. a κρὰς, κρατὸς in voc. κρᾶτα.

153. ἔγχεα δέ σφιν ὄρθ' ἐπὶ σαυρωτῆρος ἐλήλατο. ἐπὶ σαυρωτῆρας in Ariſtophanea editione erat. Alias argutias interpretum omittimus. σαυρωτῆρα h. inferiorem haſtae partem ferro vel aere armatam, qua terrae infigitur, illuſtrant omnes: Schol. Euſt. Etymol. et primo loco Apollon. Lex. σαυρωτῆρος, τῆς ἐπιδορατίδος. ad quem cf. gloſſam Philemonis a Villoiſ. adſcriptam; ducta vox a σταυρὸς, σταυρωτήρ. Inf. N, 443. Π, 612 eſt idem οὐρίαχος. et κρόσφος vel γρόσφος.

Ceterum in Ariſtot. de Poetica c. 25 inter locos refellendi criminationes poetarum eſt: ἴσως δὲ οὐ βέλτιον μὲν, (οὕτως ἔχειν τι) ἀλλ' οὕτως εἶχεν· οἷον τὰ περὶ τῶν ὅπλων· ἔγχεα δέ σφιν ὄρθ' ἐπὶ σαυρωτῆρος.“ οὕτω γὰρ τότ' ἐνόμιζον (vſu et more habebant) ὥςπερ καὶ νῦν Ἰλλυριοί. Fuit igitur quod reprehenderetur in hoc loco, nec recte a poeta haſtas terrae infixas aut eſſe aut dici; at qua tandem de cauſſa? Porphyrii Scholion eſt in Ven. B. qui cauſſam hanc reddit: quia, vel vna haſta in terram ruente, noctu turbae interdum factae ſunt: quod et Euſtath. habet p. 795. l. 28. Saltem dixeris, morem hunc figendi haſtas terris, aliis populis, Romanis quoque ſollennem, quem etiam ſup. Jl. Γ, 135. Z, 213 et al. et in Virgilio, vidimus, Ariſtotelis aetate fuiſſe improbatum, quia noctu ſplendor cuſpidum eminus cerni pot-

erat ab hoste castra aggrediente. Coepere igitur hastas noctu reclinare humi. Videbis fere similia ap. Twining ad Aristot. l. l.

154. ὥς τε στεροπή. Harl. Vrat. b. et Ven. vt Λ, 66 pro vulgato ὡς ἀστεροπή. etsi parum refert. quo alludit Cant. ὥς τ' ἀστεροπή. et ed. Rom. ὥς τε ἀστεροπή.

155. εὗδ'· ὑπὸ δ' ἔστρωτο ῥινὸν βοὸς ἀγραύλοιο. Schol. br. Aldi ὑπαιδεστρωτο. ὑπέστρωτο δέ. Scilicet videtur lectum esse εὗδεν, ὑπαὶ δ' ἔστρωτο vel ὑπαὶ δὲ στρῶτο. Vulgata est ap. Aelian. V. H. IX, 24. vbi vs. excitatur.

βοῦς ἄγραυλος, ὁ ἐν ἀγρῷ αὐλιζόμενος. Sic Sch. br. etiam ad P, 521 vbi additur aliud: ἢ ὑπαιθρίου. ἀγρίου.

156. αὐτὰρ ὑπὸ κράτεσφι τάπης τετάνυστο φαεινός. τάπης proprie vestis stragula, quae substerni solet. Etiam grammaticis notabilis visa vox in Homero. De etymo Etymolog. et Eustath. nil memoratu dignum afferunt. Redditur h. l. vox per προςκεφάλαιον ex ipso loco: vestis capiti subiecta. Singulare est in Schol. B. τάπητα dici villosum ab vna parte: τάπης δέ ἐστιν ὁ ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους μαλλὸν ἔχων. ἀμφιτάπης δὲ, ὁ ἐξ ἀμφοτέρων. Alterum hoc etiam Hesych. habet. In Mori est τάπις, vt et alibi scribitur. Fuit quoque olim δάπις et δάπιδες· v. Hesych. h. v. et add. ad Π, 224 et Ω, 645.

ὑπὸ κράτεσφι. vnus Eustath. monet esse pluralem. Habendum ergo pro κρατεσίφι. κρασὶ modo praecesserat vs. 152 contractum ex hoc. Sch. br. Aldi exhibent ὑπὸ κράτισφιν. ὑπὸ τῇ κεφαλῇ. putes forte voluisse eum scribere ὑπὸ κρατί σφιν. sed de solo Diomede agitur, et deberet esse οἱ. Cf. Excurs. II, ad lib. VIII (Θ) de φ paragogico.

157. τὸν παρστὰς ἀνέγειρε. Margo Stephani: πὰρ στάς. sic quoque Mori. Ita erit scribendum τόν παρ στάς.

158. λὰξ ποδὶ κινήσας. ※ „quod versus hinc migravit in Odysseam, vbi Pisistratum Telemachus excitat O, 45. idque praue; nam ibi manu attingere poterat, hoc

autem loco iacentem tangit. Hactenus bene Schol. At Sch. B. ineptit. Spectat ad h. l. gloſſa Apollonii: λὰξ ποδὶ κινήσας. πλατεῖ τῷ μέρει ποδὸς νύξας καὶ διακινήσας. (quae et ap. Suidam ſunt) οὐχὶ λακτίσας ὑβριστικῶς. (ſcilicet vt de Melanthio Od. P, 233) Nimis ſubtiliter Sch. br. pollice pedis tactam Diomedis plantam eſſe vult. Vnde et λὰξ ἀπὸ τοῦ λήγοντος ποδὸς ducunt. v. Euſt. Etymol. In πυγμῇ occurrit alibi et in pugna ap. Apollon. II, 106. vbi Schol. noſtrum locum laudat, ſimulque docet, interpretationem τοῦ λὰξ, vt ſit proprie τὸ ὑποκάτω τῶν τοῦ ποδὸς δακτύλων, deberi Poſidonio. Certe non ſemper de calce, ſed ſaepe de pedum digitis eſt accipiendum vt ſup. E, 620. Z, 65 et al. ὤτρυνε Barocc. Mori. Harl. Vrat. b. A.

159. Ἔγρεο, Τυδέος υἱὲ, τί πάννυχον ὕπνον ἀωτεῖς; Ariſtarchus binas lectiones protulerat: ἔγρεο et ὄρσεο. altera haec eſt in Ven. Vrat. b. et vn. Vindob. ſed prior vera, de expergefacto vt Od. Ψ, 5. et O, 46. At ὄρσεο ſaepius occurrit, et de eo qui accingit ſe ad aliquam rem.

ὕπνον ἀωτεῖς h. l. et Od. K, 548 μηκέτι νῦν εὕδοντες ἀωτεῖτε γλυκὺν ὕπνον, occurrit; ad quod Apollon. Lex. ἀωτεῖτε, ἀπανθίζεσθε τὸν ὕπνον, — καὶ αἰωτεῖς, κοιμᾷ. Sch. Ven. A. ὕπνον ἀωτεῖς. ἀπανθίζεις. Etiam Sch. br. ἀπανθίζῃ τὸν ὕπνον. ἐκ δὲ τούτου, καθεύδεις. Sicque Etymol. et Euſtath. Heſych. hinc emendandus. Ductum ab ὁ ἄωτος *flos.* de quo v. ad I, 657. vt *mollem ac ſuavem ſomnum* declaret, cuius tanquam florem decerpit quis. Virgilius videtur reddere voluiſſe: *molles carpere ſomnos.* Hactenus conſentit Apollon. l. c. ἄωτον γὰρ πᾶν τὸ ἄνθος. ſed additur ἢ παρὰ τὸ ἀέσαι, (non ἐᾶσαι.) ὅ ἐστι κοιμίσαι. vox poſtrema recte Villoiſonum offendebat, cum ſit dormire facere, ſopire. Melius Sch. A. ἢ παρὰ τὸ ἀέσαι, ὅ ἐστι κοιμᾶσθαι.

160. οὐκ ἀΐεις. ἀΐειν non modo audire, ſed et αἰσθάνεσθαι, φρονεῖν. notatum quoque veteribus. v. Toll. Exc. VIII, ad Apollon. Lex. h. v.

ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο. Sch. br. cum Ven. B. ὀνομαστικῶς, eodem modo, vt Καλλικολώνη dictum esse volunt; vt sit nomen Θρωσμὸς πεδίοιο loci proprium. Saltem fuit h. l. locus in planitie camporum inter castra Achiuorum et Ilium editior, βουνοειδὴς τόπος. Apollon. Lex. addit: ἀφ' οὗ ἀποβαίνοντα θορεῖν. h. e. πηδᾶν. alii ἀπὸ τοῦ θεωρεῖν. v. Hesych. in θρωσμὸς, θροσμὸς, et ἐπὶ θρ. π. Etymol. Eustath. et al. v. Villoif. et Toll. ad e. l. Iterum memoratus Λ, 56. Υ, 3. — „γρ. ἐπὶ θρωσμοῦ." Barnes.

161. εἵαται ἄγχι νεῶν, ὀλίγος δ' ἔτι χῶρος ἐρύκει. „ὀλίγος δέ τε Aristarcheae; (sicque Vrat. b.) scribitur etiam ὀλίγος δ' ἀπὸ χῶρος ἐέργει." Ven. A. quae sollennis vox. Itaque et Sch. br. ἐρύκει. διείργει. κωλύει. „γρ. ὀλίγος δέ τι" Barnes. Vitiose δέ τις non modo Flor. et Ald. 1. sed omnes edd. ante Turneb. qui e Romana emendauit; item Vrat. c. Mosc. 3. — ἐρύκοι Harl. et Vrat. c.

162. ἐξ ὕπνοιο μάλα κραιπνῶς ἀνόρουσε. vn. Vindob. μάλα σφοδρῶς.

164. σχέτλιός ἐσσι, γεραιέ. σὺ μὲν πόνου οὔποτε λήγεις. ⊱ quod σχέτλιος h. l. honorificum; iniurius in se ipsum (sc. plus laboris suscipiendo quam debebat aut poterat) et quod πόνος ἡ ἐργασία." Ven. A. At Sch. br. cumulant varios notatus e contexto, vt solent grammatici, et multo magis Eustath. p. 796. Hesych. Etymol. etiam in hac ipsa voce σχέτλιος. quae plures vtique sensus admittit vel h. l. Apponunt scilicet: δεινὸς, ἢ σχετλιασμοῦ ἄξιος, ἀγνώμων, καρτερικώτατος. Nec ita definias facile, quin alius aliter sentiat. Ad meum sensum optime Ernesti: aerumnosus, exercitus, *qui se nimis fatigat, atque exercet laboribus.* Hoc firmant sqq. Omnino est *qui tolerat*, adeoque *aerumnosus*, *miser* — inde *durus. asper. iniquus.*

166. οἵ κεν ἔπειτα ἕκαστον ἐγείρειαν. ἀγείρειαν sollenni lapsu Lips.

167. ⊱ σὺ δ' ἀμήχανός ἐσσι, γεραιέ. quod ἀμήχανος duo significat: ἀνίκητος et πρὸς ὃν οὐκ ἔστι μηχανὴν

εὑρεῖν" A. B. — Atqui haec non diuerſa ſunt. Longum eſt Scholion Porphyrii in Ven. A. verſui 165. quo primo ἀμήχανος eſt h. l. πρὸς ὃν οὐδὲ τὸ γῆρας τι ἐμηχανήσατο. ἐξ οὗ νοεῖται τὸ ἀνίκητος. vt et de Iunone Jl. O, 14. Tum refertur hoc ad τὸν ἀπὸ κοινοῦ τόπον, h. e. figuram, qua propter paritatem ſeu aequalitatem ex antecedentibus aliquid eſt ſupplendum, vt A, 154 οὐ γάρ πώποτ' ἐμὰς βοῦς ἤλασαν, οὐδὲ μὲν ἵππους ſc. ἤλασαν. Υ, 1. 2. 3. vbi θωρήσσοντο repetendum. Bona, ſed vulgaris obſeruatio magno exemplorum numero illuſtrata; quantum tamen video, prorſus ab h. l. aliena: nihil enim eſt, quod ad illam figuram in his vſſ. referri poſſit. Ipſa vero vox ἀμήχανος h. l. parum lucis ex Scholio accepit. Eſt, *ſenex nimis laborioſus, qui nullo labore fatigari nec hortatu adduci poteſt, vt contineat ſe et laborem aliis natu minoribus relinquat:* inter plura e Schol. br. huc ſpectat, ἀκοπίαστος et ex Euſt. ἀνένδοτος. ἀμήχανος enim eſt et is, *qui in rebus deſperatis nullam* μηχανὴν *reperit, conſilii inops,* et *aduerſus quem nulla eſt* μηχανή, *inuictus, indomitus, intractabilis,* hincque aliis locis *durus, peruicax, ſaeuus;* tum τὸ ἀμήχανον, de *diſcrimine arduo;* et ſimpl. *ingens.* quod iam vidimus ad Θ, 130.

168. τὸν δ' αὖτε προςέειπε. In alio: τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γ." Ven. A.

169. ταῦτά γε πάντα, φίλος. Pro hoc r. πάντα, γέρων Barocc. feſtinanter. ἔειπας vnus Vindob.

170. εἰσὶν μέν μοι παῖδες. „γρ. εἰσὶν ἐμοὶ μὲν et εἰσὶ μέν μοι." Barneſ. hoc vltimum habet ed. Rom. quod antiquum fuiſſe ſtatuo.

173. νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς ⊢ ὅτι ἀντὶ τοῦ· τὰ πράγματα ἡμῶν τριχὸς ἤρτηται· (hoc ſenſu quidem conuenit, ſed diuerſo tropo dictum eſt) ὅ ἐστιν, ἐν ἐσχάτῳ." Ven. A. deficiunt in vltimis: — κινδύνῳ ἐστὶ, καὶ ἐπὶ ὀξύτητος κινδύνου, quae Sch. br. habent. Veriora v. in Nota. Verba ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς paſſim excitantur prouerbiali vſu, vid. Schol.

Thucyd. I, 124. et V, 103. Praeiuit Herodot. VI, 11. v. Hesych. ἐπὶ ξυροῦ et ibi Intpp. Etymol. Deleui interpunctionem post ἀκμῆς; nam est ὄλεθρος ἢ βίος (pro quo βιῶναι) ἵσταται ἐπὶ ξ. Non bene pro sententia absoluta acceperat Eustath. supplendo τὰ πράγματα; nam sic seqq. iunctura egent. Aliter res se habet in loco Herodoteo VI, 11. Induxit hoc Barnesium vt ἢ μάλα scriberet. Ceterum ridiculum quidem est, quod ap. Plutarch. de Orac. def. p. 410 D. obseruatum legimus, nec tamen prorsus abiiciendum, ex h. l. intelligi, nouaculae vsum iam si non heroum, Homeri tamen aeuo notum esse debuisse.

175. Αἴαντα ταχὺν καὶ Φυλέος υἱόν. ⊱ quod per epitheton ταχὺν discernit Locrum a Telamonio; (iam sup. 110.) et contra Zenodotum (ἐκεῖ) ibi scribentem: Φυλείδην τε Μέγην τε. quasi Φυλείδης esset alius quam ipse Meges." Schol. Ven. A. Ergo sup. 109 Zenodotus legebat: ἠδ' Αἴαντα ταχὺν, καὶ Φυλείδην τε Μέγην τε. Nam vetat vox, ἐκεῖ, referre huc Jl. T, 239 Φυλείδην τε Μέγητα, an forte ibi fuerit: Φυλείδην τε Μέγην τε.

176. ἄνστησον. „οὕτως διὰ τοῦ η, ἄνστησον, αἱ Ἀριστάρχου." Sic Schol. A. Dicas, quomodo autem aliter alii? Lege διὰ τοῦ ν. cum alii ἄμστησον haberent. cf. sup. ad 32.

177. ἀμφ' ὤμοισιν ἑέσσατο. vide sup. ad 23. ἑέσατο. Barocc.

180. οἱ δ', ὅτε δὴ Φυλάκεσσιν ἐν ἀγρομένοισι γένοντο. Variat lectio: ἐν ἀγρομένοισιν ἔμιχθεν, Venetus; (etsi Schol. A. „ἐν ἄλλῳ· ἐν ἀγρομένοισι γένοντο) Eustath. Cant. Harl. Vrat. A. Schol. Lips. vn. Vindob. et alter in marg. et margo ed. Libert. Hactenus auctoritas librorum lectionem tueri posset; ne tamen praeferam vulgato, caussas habeo has: quod per se vtrumque bene se habet, alterum tamen ἐν ἀγρομένοισι γένοντο est rarius, in poeta saltem, tandem quod μιχθῆναι simpliciter hoc sensu dicitur, non ἐν. vt Γ, 209 ἀλλ' ὅτε δὴ Τρώεσσιν ἀγειρομένοισιν ἔμιχθη. E, 134 Τυδείδης δ' ἐξαῦτις ἰών,

προμάχοισιν ἐμίχθη. et inf. 365 ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλε μιγήσεσθαι φυλάκεσσι non dixit μιγήμεναι ἐν φ. Bentlei. coni. φυλάκεσσι συναγρομένοισι. vt Λ, 686 οἱ δὲ συναγρόμενοι. fenferat ille, puto, infolentius dictum ἐν ἀγρ. μιχθῆναι.

182. ἀλλ' ἐγρηγορτὶ σὺν τεύχεσι. Barnes metro perperam metuens fcripfit ἐγρηγορτὶ ξὺν et in Var. Lect. ἐγρηγορτεὶ, nefcio vnde. Non meminerat, quaeri quidem de altera forma, ἀμαχεὶ an ἀμαχὶ fit verius, non vero de ἀμαχητὶ (v. c. Φ, 437) et fimilibus, quae non poffunt per ει efferri.

183. ὡς δὲ κύνες περὶ μῆλα δυςωρήσονται ἐν αὐλῇ. Schol. B. τὸ δυςωρεῖσθαι δηλοῖ τὴν δυςχερῆ παραφυλακήν. ὠρεῖν pro φροντίζειν apud Iones, etiam apud Hippocratem, ab ὤρα, φροντίς. Ipfe poeta mox interpretatur: νύκτα φυλάσσεσθαι κακὴν vf. 188.

δυςωρήσονται conftanter libri exhibent, nifi quod in vno Vindob. δυςωρήσοντες. Apollon. Lex. habet δυςωρήσωσι, δυςφυλακτήσωσι καὶ κακὴν νύκτα διάγωσι. Probabile inde fieri poteft, lectum olim et hoc effe; apud Hefych. eft δυςωρήσονται, fubiectis iisdem verbis quae ducunt ad fufpicionem alius lectionis δυςωρήσωνται. Etiam Schol. br. mifcent: δυςφυλακτήσουσι. κακὴν φυλακὴν καὶ νύκτα διαγάγωσι. Etymol. firmat tamen vulgatum: δυςωρήσονται. δυςφυλακτήσουσι. κακὴν φυλακὴν καὶ νύκτα διάξουσι. Videntur ergo haec omnia ad librariorum ludibria redire. Eft quoque vulgata lectio ap. Plutarch. ad princip. inerudit. p. 781 C.

185. ὅς τε καθ' ὕλην ἔρχηται δι' ὄρεσφι. Euftath. habet ἐν ὄρεσφι. poteft vtique ftatui, effe ὅς τε διέρχηται ἐν ὄρεσί φι. cf. modo ad 156. Praeftat tamen δι' ὄρεός φι. Sic Λ, 493 torrens de monte fe praecipitans κάτεισι κατ' ὄρεσφι.

πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ἐπ' αὐτῷ. ὀρυγμαδὸς, quod et codd. nonnulli habent, editum erat etiam h. l. excepta Romana et Turnebo. v. ad I, 248.

186. ἀπό τέ σφισιν ὕπνος ὄλωλεν. Sic emendatum in Ald. 1. cum in Flor. esset σφιν. ἀπὸ δέ σφισιν ed. Rom. et Turn.

187. ὣς τῶν νήδυμος ὕπνος. ⊱ „quod aperte nunc νήδυμος ὕπνος“ Sch. A. scilicet, quia alibi dubitari potest, sitne ἥδυμος legendum, vt sup. 91 ἐπ' ὄμμασι νήδυμος ὕπνος potest quoque esse ἐπ' ὄμμασιν ἥδυμος. sicque iam B, 2. βλεφάροισιν vn. Vindob.

188. νύκτα φυλασσομένοισι κακήν. ⊱ quod φυλασσομένοις pro φυλάσσουσι“ Sch. A. et hoc pro φυλασσόντων ad ὣς τῶν. syntaxi alibi multo cum verborum strepitu notata a viris doctis. v. ad Ξ, 141. φυλασσομένων γε interpolate Vind. Alt. Tum νύκτα pro διὰ νύκτα, quod ex vsu διὰ νυκτὸς, obseruant quoque Schol. br. νύκτα φ. καλὴν Flor. vitiose. νύκτα κακὴν intellige laboriosam, ἐν κακοπαθείᾳ et ἐν ἀγρυπνίᾳ exactam, sicque Eustath. Schol. br. Etymol. Hesych.

189. τετράφαθ'. Lips. Townl. τέτραφθ' et Schol. br. τέτραπτο. At singularis hic locum non habet.

ὁππότ' ἐπὶ Τρώων ἀΐοιεν ἰόντων. ⊱ „quod tantum metus erat, ne subirent Troiani; non quod vere accesserunt.“ Sch. A.

190. θάρσυνέ τε μύθῳ. Flor. Ald. 1. θυμῷ cum Vrat. 1. permutatione solita.

191. καί σφεας φωνήσας — Versus abest a Veneto, et ab Harlei. Townl. et abesse potest.

194. ὣς εἰπὼν, τάφροιο διέσσυτο. varia comminiscuntur grammatici, cur vallo et fossa exierint consultabundi: ne turba fieret in castris, et sic porro. Fuit quoque ζήτησις et λύσις, appicta in Schol. B. ad 198. v. Notam.

195. Ἀργείων βασιλῆες ὅσοι κεκλήατο βουλήν. ⊱ excidit tamen scholion, quod aut versum otiosum notauit, aut quod alii βουλῇ legerant cum Schol. br. aut quod deest εἰς βουλήν.

197. ἤϊσαν. recitat versum Etymol. in ἤϊσαν, ἐπορεύοντο. argutantur enim grammatici in vocis forma ibi et Eustath. ad N, 305. p. 933, 38. Simplicissimum erat di-

cere: fuiſſe ἔω. εἴω. εἶσα. ἤϊσα. vt ex eodem eſt εἶον, ἤϊον.

198. τάφρον δ' ἐκδιαβάντες. Euſtathius per διὰ difficultatem viae expreſſam eſſe vult. Miror Clarkium talia adſciuiſſe. Verſus 199 lectus iam Θ, 491.

200. νεκύων — πιπτόντων. alterum hoc pro mero epitheto habe; alias eſſe debebat πεσόντων. πεπτωκότων.

ὄβριμος. Mori. Barocc. ὄμβριμος perpetua varietate. v. ad Γ, 357. ἐπετράπετ' vn. Vindob. perperam.

201. ὀλλὺς 'Αργείους. deſideres forte tempus praeteritum. Verum eſt: illo tempore perdens.

202. ἔνθα καθεζόμενοι ἔπε' ἀλλήλοισι πίφαυσκον. In Turnebo ἔπ' per vitium excuſum ſeruatum inde eſt a Stephano et Criſpino. De πιφαύσκω v. ad M, 280.

203. τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε. Schol. A. „ἐν ἄλλῳ δὲ, τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε.

204. οὐκ ἂν δή τις ἀνὴρ πεπίθοιθ' ἑῷ αὐτοῦ. — „quod poeta plene effert talia; ἑῷ αὐτοῦ, et ἀλλ' ἐμαυτοῦ χρεῖος" Schol. A. Alterum ex his corruptum pro ἢ ἑὸν αὐτοῦ χρεῖος Od. A, 409. Spectat Scholion ad obſeruationem grammaticorum veterum, quae et in Schol. br. habetur, non intellecta a Barnes: quod, vti Homerus nunquam compoſito vtitur ἑαυτοῦ, ſed ἕο αὐτοῦ, non ἑαυτῷ, ſed ἑοῖ αὐτῷ, οἷ αὐτῷ, et οἱ αὐτῷ, ita et ἓ αὐτόν. v. ſup. ad A, 271. Apollon. de Syntaxi lib. II, ſ. 18 — ſ. 30. p. 141 ſq. Itaque etiam ἑὸς θυμὸς, ἑὸς αὐτοῦ θυμὸς, *ſuus ipſius animus*, et h. l. ἑῷ αὐτοῦ θυμῷ. Antiqua ſcriptura fuit ϝῷ αὐτοῦ. πεπίθοιτο ϝῷ αὐτοῦ θυμῷ, ſuo ipſius animo, ſibi confidat. Conſ. Exc. VII, ad lib. A. p. 184. ἑῷ αὐτῷ vn. Vindob. indocte.

Inferſit ad h. v. Venetus B. Scholion ſuper voc. τίς. cuius decem ſignificatus annumerantur. Extat idem Scholion in Etymol. profectum aut interpolatum ab homine Chriſtiano.

206. ἐλθεῖν· εἴ τινά που δηΐων ἕλοι ἐσχατόωντα. „γρ. ἐλθέμεν." Barnes. Ad ἕλοι, Schol. B. ζωγρήσει τινὰ, πρὸς τὸ πυθέσθαι τὰ τῶν πολεμίων.

ἐσχατόωντα. tenendum ex pluribus, περὶ ἔσχατα μέρη διατρίβοντα. Schol. br.

207. ἤ τινά που καὶ Φῆμιν ἐνὶ Τρώεσσι πύθοιτο. si forte audierit Troianos ipsos de consiliis suis inter se colloquentes. At veteres videntur accepisse de omine. Schol. br. cum Schol. A. B. reddunt κληδόνα. Eustathius tamen monet, Φῆμιν h. l. esse Φήμην. In Townl. adscriptum „γρ. Φήμην, sicque Vrat. b. c. ignorantia prosodiae. Addunt Schol. pro exemplo id quod narratum est, cum Alcibiades suaderet Spartanis Deceleam esse muniendam, tum missos Athenas exploratores audiisse hoc ipsum sermonibus agitari ab Atheniensibus, ne fieret. In Thucyd. VI, 91 res tam diserte non est exposita.

ἤ τινά που. Harl. Cant. Townl. εἴ τινά που. Enimvero εἰ in altero membro subintelligi solet.

208. ※ 209. ※ 210. ※ „quod hi versus male repetuntur inf. 409. 410. 411.

208. ἅσσα τε μητιόωσι μετὰ σφίσιν. Monet Schol. A. σφίσιν nunc esse ὀρθοτονητέον. scilicet quia praepositioni subiicitur. v. ad A, 368.

208. ἢ μεμάασιν — ἠὲ πόλινδε. hic relictum est ἤ, cum requireretur εἰ. εἰ ἤ — ἠέ.

209. 210. αὖθι μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν, ἠὲ πόλινδε. Barnes „γρ. ἀπόπροθι“ vt in vno Vindob. At repetitur versus iisdem verbis inf. 410.

ἠὲ πόλινδε ἂψ ἀναχωρήσουσιν. Laudat versus Strabo XIII, p. 894 C. vbi de situ Ilii antiqui remotiore disputat; sequi enim id etiam ex h. l. παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν, aliquantum absuisse vrbem a munitionibus castrorum.

ἐπεὶ δαμάσαντό γ' Ἀχαιούς. quis credat in edd. ante Turnebum legi δαμάσσαντό γ' et δάμασσαν τό γ'.

211. ταῦτά τε πάντα πύθοιτο. Erat editum κε, quod ab h. l. alienum; etsi emollias (εἰ) ταῦτα πύθοιτο κε. Clarke reddit *vtique*. At κε non est *vtique*, sed ἄν. Melius dant codd. ταῦτά τε, Barocc. Cant. Mori. Townl. Ven. Vrat. b. in litura.

ἡμέας ante ἔλθοι. de prosodia v. ad Θ, 529.

212. *ἀσκηθής*, vox Homerica, nunc primo obuia. Apollon. *ἀσκηθής. ὑγιής. ἀσινής.* vel *ἀβλαβής*, vt Schol. br. Hefych. in h. v. et in *ἀγκηθής*, vitiofo. add. Euftath. qui pluribus locis de etymo mira tradit. Praeftat Etymologus, a *σχέθω* ducens, proprie *ὁ ἀκώλυτος τοῦ πράττειν*, ideoque *ἀβλαβής*.

213. *καί οἱ δόσις*. Bentl. acute vidit latere haec in Hefychii gloffa: *οἵδοσις, αὐτόδοσις*.

214. Verfus idem Od. A, 245 fed *νήσοισιν*.

215. *τῶν πάντων οἱ ἕκαστος*. fiue *οἷ* fiue *οἱ* fcribas in anguftum includimur metri vitio: *τῶν πάντων Ϝοι Ϝεκαστος*. nec fupereft alia medendi ratio quam ea, in quam Bentleius iam incidit: *τῶν πάντων γε Ϝεκαστος*. v. Exc. de Digammo in *ἕκαστος*, nifi concefferis verfus hos a feriore rhapfodo profectos effe. Fuit quoque *οϜιν*. v. inf. ad Λ, 677.

216. *θῆλυν, ὑπόῤῥηνον*. ⸎ „quod praemium definitum eft; quid autem efficiendum fit, filetur.“ (Atqui id ex antecedentibus intelligitur: fi quid de Troianorum confiliis refciuerit.) „Tum quaeritur: (*ζήτησις καὶ λύσις*) cur *nigra* et *feta* ouis promittatur; refpondetur: *nigram* promitti, quia noctu profectio fit, *fetam*, vt pro bono omine faufti fucceffus fit.“ Hoc tandem eft ineptire! Eadem habent Sch. br. Euft. Immo feta opes auget, et nigra eft praeftantior fui generis.

θῆλυς eft *ὁ καὶ ἡ*, adeoque h. l. *ὄϊς θῆλυς* eadem quae *θήλεια*, vt iam ad E, 269 vidimus. Proprium feminarum eft *τὸ θάειν* nutrire, vnde *θηλή, θῆλυς*, h. l. proprie, lactans, cum fit adiectum alterum *ὑπόῤῥηνος*. — *ὑπόῤῥηνον*. Apollon. Lex. *ὕπαρνον· οἷον ἄρνα ἔχουσαν ἐν τῇ γαστρί*. Sch. br. *ἔγκυον. ῥῆνες γὰρ οἱ ἄρνες*. Sic quoque Etymol. — Expectabam *ouem quae agnum lactaret*. Ea enim maius lucrum faceret, et folet alibi quoque in praemiis commemorari vti ferua cum puero. Sic quoque Graeci poft Homerum vocem acceperunt, vt Eurip. Andromache 556 *σὲ καὶ παῖδα — ὕπαρνος γάρ τις ὡς ἀπόλλυσαι*. Nec aliter in Callimachi loco Apoll. 53

poſt grauidas oues ſequuntur *fetae* πᾶσαι δέ κεν εἶεν ὕπαρνοι. Euſtath. ὑπόῤῥηνον. ὅ ἐστιν ἔγκυον, ἢ καὶ ἤδη γεννήσασαν.

τῇ μὲν κτέρας οὐδὲν ὅμοιον. Flor. mſ. Lipſ. cum Schol. τῆς μέν. Spectat τῇ ad proximum, ὄϊν, melius, quam quod Koeppen coniicit, vt ad δόσιν, 213 referatur. κτέρας. ne incidas forte in γέρας, eſt monendum τὸ κτέρας notari iam veteribus, Etymol. Schol. Heſych. pro κτῆμα. κτέαρ. Occurrit quoque ap. Apollon. III, 389. At τὰ κτέρεα *inferiae*, ſunt a κτέω, κτένω. κτείνω.

217. αἰεὶ δ' ἐν δαίτῃσι καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσται. Primo δαίτῃσιν εὐωχίαις Heſych. Alii δαιτὴ ſcripſere; vt Suid. h. v. Tum εἰλαπίνῃσι. εἰλαπίνη vox Homerica etiam hic primo obuia, ceterum ſatis nota, ſignificatu quoque. Plenior interpretatio eſt per *epulas ſollennes*, inprimis *in ſacris;* indeque adeo *per ſacra* et *ſeſtos dies*. θυσία, ἑορτή, ap. Heſych. Itaque in Sch. br. Schol. A. et loco laudato ap. Etymol. eſt ἀντὶ τοῦ ἐν ταῖς ἑορταῖς. At εἰλαπίνη εὐωχία eſt ap. Apollon. Lex. Heſych. et ita al. vt ſimpliciter tandem pro conuiuio dicatur. cf. Euſtath. De etymo multa apud eund. et Etymol. et Sch. br. Verum ab εἴλη. εἰλέω et cognatis duci nequit; tum eſſet ϝειλαπίνη. melius ab εἴλη, pro δείλη, de veſpera.

220. recitatur a Galeno de Hippocr. et Plat. plac. III, 2.

221. στρατὸν ἐγγὺς ἐόντα Τρώων. ἐγγὺς ἐόντων Harlei. Vrat. b. vn. Vindob. et ipſe Ven. Porro Bentlei. hinc emendat Heſych. δυςμενεχίων πολέμων. — δυςμενέων, πολεμίων.

222. ἀλλ' εἴ τις μοὶ ἀνὴρ ἅμ' ἕποιτο. εἴ τις alii optandi modo, εὐκτικῶς, accipiebant, alii cum ſeqq. coniungebant." Ven. A. hoc vtique melius.

223. μᾶλλον θαλπωρὴ καὶ θαρσαλεώτερον ἔσται. Nihil video monitum a grammaticis, quod h. l. θαρσαλεώτερον eſt pro ſubſtantiuo, τὸ θαρσαλέον, idque apparet eſſe dictum pro καὶ μᾶλλον ἔσται θάρσος. Ad h. l. re-

fer Schol. ad Sophocl. Ai. 475. ad verba 478 ὅςτις κεναῖσιν ἐλπίσιν θερμαίνεται. Ait grammaticus: θερμαίνεται, ἤγουν θαῤῥεῖ. καθ' ὃ λέγεται θάλπον παρ' Ὁμήρῳ τὸ θάρσος. vt contra ψυχρὸν δέος Od. Ω, 532.

ἔστι Barocc. et Mori. Vrat. a m. pr. et, θαρσαλεώτερός ἐστι vn. Vindob.

Pro θαλπωρὴ Bentl. conieccrat δ' ἐλπωρὴ, mox tamen ipse damnauit. vidimus vocem Z, 412. Apollon. Lex. θαλπωρή. χαρὰ, ὁ δὲ Ἀπίων· ἡδονή. hoc alterum etiam h. l. Sch. br. habent. At Apollon. adiicit ἐπὶ δὲ τῆς χαρᾶς ὑγιῶς, et comparat τὸ ἰαίνεσθαι de laetitia. Conuenit vtrumque cum loco nostro.

224. σύν τε δύ' ἐρχομένω, καί τε πρὸ ὁ τοῦ ἐνόησεν. ⊱ „quod figura (σύν τε δύ ἐρχομένω) similis est illi: ἄμφω δ' ἑζομένω Γ, 210 pro vulgari δυοῖν συνερχομένων. quo non intellecto nonnulli (in his Schol. Eurip. Phoen. 752 mſ.) scripserant ἐρχομένων" — Atticorum σύνδυο obseruat Eust. (iidem σύντρεις dixere.) occurrit etiam ap. alios, vt Polyb. VIII, 6, 2. Aliud Scholion eiusdem Ven. A. δυεῖν συνερχομένω (— οιν) ἕτερος πρὸ θατέρου πολλάκις ἐλογίσατο. ἢ, ὑπὲρ τοῦ ἑτέρου. ὡς· πρό τε παίδων καί τε γυναικῶν" (sup. Θ, 57) hoc alterum, *pro incolumitate* alterius, minus bene.

In vno Vindob. καί γε πρὸ ὁ. in altero καί τοι πρὸ ὁ. Ceterum hi versus saepe apud veteres prouerbii loco frequentati sunt, etiam primis tantum verbis laudatis: Σύν τε δύο. cf. Eust. p. 800. vbi simile exemplum laudat e Iuliano: τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα. (e Sophocl. Ai. 1352. Br.) ita vt non adscribantur reliqua. Plenius Plato Sympos. pr. vbi vulgo legebatur πρὸ ὁδοῦ. et in Protagora To. III p. 348 D. Aristot. Ethic. Nicomach. VIII, 1. vbi exponitur καὶ γὰρ νοῆσαι καὶ πρᾶξαι δυνατώτεροι. Add. Cic. ad Diu. IX, 7. ad Att. IX, 6. Notatur quoque ductum hinc Euripideum Phoen. 752 εἷς δ' ἀνὴρ οὐ πάνθ' ὁρᾷ. vbi Schol. versum laudat.

225. ⊱ Aristarchus cum schola (οἱ ἀπὸ τῆς σχολῆς) εἴπερ τι. vacat enim τε." Ven. A. Occurrit quoque τι

in Barocc. et Mori, vnde receperat Barnes. Vacat ſane τε. ſed frequens hoc, etiam in εἴπερ τε. Et eſt h. l. νοήσῃ ὅπως.

ὅππως κέρδιον εἴη Mori. quod Barneſ. refingit ᾖ. Etiam Barocc. εἴη. At ὅπως ᾖ recte. v. Excurſ. III ad I. (lib. IX.)

εἴπερ τε νοήσῃ, ſollenni vſu, qui ſibi h. l. conſtat; nusquam legitur νοήσει' pro — εις. at νοήσει eſt in vno Vindob. in altero νοήσοι.

226. ἀλλά τε οἱ βράσσων τε νόος. — „quod gloſſographi βράσσων accipiunt pro ἐλάσσων. neutrum occurrit alibi in Homero. reddendum itaque eſt βρασσόμενος, ταρασσόμενος. διὰ τοῦ δέους οὐχ ἑστηκὼς, διὰ τὴν ἀγωνίαν.“ Ven. A. Quis tam inepta expectet a grammatico? Duxit tamen hinc Sch. br. βραδύτερος. ἐλάσσων. ταρασσόμενος καὶ ἀκαταστατῶν. μεταφορικῶς. manifeſtum fit βράσσων eſſe pro βραδίων vel βραδύτερος. vt μάσσων pro μείζων. ἐλάσσων pro ἐλαχίων. πάσσων pro παχίων. Viderunt quoque hoc alii grammatici, at alii alia commenti ſunt. Apollon. βράσσων. οἱ μὲν ἐλάσσων. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ βρασμοῦ. ἄτακτος καὶ μὴ σταθερός. (a βράσσειν, ζέειν)' Similia Heſych. adiectis tamen aliis aliorum, vt et Etymol. et Euſtathius.

λεπτὴ δέ τε μῆτις, ἀσθενὴς ἡ βουλὴ καὶ ἡ ἐπίνοια. μεταφορικῶς. Apollon. Lex. h. v. et ex eo Heſych. Opp. πυκνὴ μῆτις. Bene his vſſ. vtebatur Zeno praeferens in regibus τὴν εὐπείθειαν in bonis conſiliis admittendis, prae ἀγχινοίᾳ, ap. Themiſt. Or. XIII, p. 172. 3. adiunctis vſſ. I, 74. 5. et B, 372. 3.

In principio verſus de ἀλλά' τε nil moneri miror. Cur enim hoc ſolo loco eſt quod alibi vbique ἀλλά γε. Eſt tamen apud Heſych. ἀλλά τε. ἀλλὰ δή.

230. δουρίκλυτος ante Barneſ. vbique indocte. v. ad E, 55. δουρικλητὸς Sch. br. adiectum tamen ἔνδοξος πάνυ ἐν τῷ δόρατι. Ven. A. δουρὶ κλειτός. Verſus deerat Moſc. 3. incuria librarii.

Vnus Vindob. verſus ſic collocat: 230. 228. 229.

231. ὁ τλήμων Ὀδυσσεύς. ⟝ „quod τλήμονα recentiores dixere τὸν ἀτυχῆ, at Homerus τὸν ὑπομενητικόν." Ven. A. Eadem Euſtath. etiam ſup. E, 670. Eſt et nunc ὁ εὔτολμος. vnde αἰεὶ γάρ οἱ θυμὸς ἐτόλμα.

235. τὸν μὲν δὴ ἕταρόν γ' αἱρήσεαι. lectio vulgata et vbiuis obuia, excepto Cant. (adde Harlei. Vrat. A.) e quo τῶν μὲν, recepit Barn. recte reiecit Clark. In MS. Lipſ. ſuperſcr. τῶν erat. Sed recte τὸν probabat Ern. *quod ad ſocium attinet, eum elige pro lubitu.*

236. ἐπεὶ μεμάασί γε πολλοί. vn. Vindob. πάντες.

238. μηδὲ σύ γε — τὸν μὲν ἀρείω καλλείπειν, σὺ δὲ χείρον' ὀπάσσεαι. καλλιπέειν Cant. ὀπάσεαι Townl. cum vitio verſus: ὀπάζεαι vn. Vindob. ὀπάσσεαι. πρὸς τὸ συνεργεῖν ἀκόλουθον προςλαβοῦ. bene Euſtathius: ἐστὶ δὲ νῦν ὀπάζεσθαι οὐ τὸ παρέχειν, ἀλλὰ τὸ προςλαμβάνεσθαι εἰς ὀπαδόν. Sic et inf. T, 238 Νέστορος υἷας ὀπάσσατο. add. Od. K, 59. agunt de hac voce, grammatici ad E, 334. Obſeruanda autem grammatico variatio καλλείπειν — ὀπάσσεαι — vtrumque pro imperatiuo frequenti vſu.

239. μήδ' εἰ βασιλεύτερός ἐστι. βασιλεύτατος Mori. Barocc. altero adſcripto. εἴη vn. Vindob.

240. — ⟝ verſus ἀθετεῖται, quia otioſus eſt, nec cum ceteris cohaeret. Nec in Zenodotea erat. At σημεῖον appoſitum quod poeta e ſua perſona haec interpoſuit; vt illa Νήπιος· οὐδ' ἄρ ἔμελλε M, 115." Ven. A. Atqui ſic verſus nil habet, quod reprehendas. Quod ἔδδεισε περὶ Μενελάῳ pro Μενελάου, defendi poteſt ex P, 242. De ſententia v. Notam.

242. εἰ μὲν δὴ ἕταρόν γε κελεύετ' ἔμ' αὐτὸν ἑλέσθαι. ⟝ „ad κελεύετε μ' αὐτὸν ἑλέσθαι, vt olim legebatur in edd. et in ipſo Veneto. Ita enim μ' encliticum non eſſe monuerunt, ideoque nec retrahi accentum, κελεύετέ μ', cum ſit pro ἐμ' αὐτόν. Erat tamen ex antiquiorum ſententia et vſu ſcribendum ita: ἔμ' αὐτὸν, non ἐμαυτόν. de quo multa diſputat contra Tryphonem Apollon. de Syntaxi lib. II, p. 170 ſq. Confer ſupra ad vſ. 204 ſicque eſt in Townl. Vrat. c. Hocque in Schol. A,

contenderat faciendum esse Alexio. At κελεύετε μ' αὐτὸν scripserant, de tono in diuersa iterum euntes, cum alii κελεύετε μ' αὐτόν. Ascalonita vero et Aristarchus κελεύετέ μ' scripserant, ne posset pro eodem cum ἐμαυτὸν haberi, sed esset αὐτὸν, vt ego eligam αὐτός — Hoc ipsum videtur velle Apollon. de Syntaxi p. 144, 25.

243. πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην. Versus et repetitus Od. A, 65. et passim excitatus a veteribus, inprimis a Plutarcho, de adulat. p. 55 B. de aud. poet. et Praecept. polit. p. 808 C. alibi. Maxim. Tyr. Diss. XXXVIII, p. 233. vbi etiam vs. 245 a Minerva ad Iouem transfert. Attius in Nyctegersia ex h. l. *An ego Vlyxem obliuiscar vnquam, aut quenquam praeponi velim?*

244. οὗ πέρι μὲν πρόφρων κραδίη. Apud Galen. de Hippocr. et Plat. plac. III, 2 scribitur οἷ πέρι μὲν, nec hoc male.

246. τούτου γ' ἑσπομένοιο." Ascalonita obseruauerat, posse quoque esse: τούτου γε σπομένοιο. vt simile sit ei: ὁ δὲ σπόμενος περὶ δουρί. (Jl. N, 570 vbi tamen vulg. δ' ἑσπόμενος etiam in Ven. et Schol. vti quoque altero loco M, 395) Cum tamen Aristarchus aspere efferat, εἰ δέ σοι, ὦ μέγ' ἀναιδὲς ἅμ' ἑσπόμεθ' (A, 158) necesse est et h. l. ἑσπομένοιο scribere" Schol. A. Parum interest, scribas ne sic an τούτου γε σπομένου, quod et Apollon. Lex. in σπεῖο legere debuit.

γ' reposui pro δ' auctoritate Lips. Townl. Ven. Apollonii Lex. l. c. p. 610. ed. Rom. cum Eustathio, edd. Flor. Aldd. Mutatum est in γ' in ed. Cephalaei Argent. hincque in ceteris.

Harlei. „γρ. ἑσπομένου τούτου γε." vnde malebat Bentl. refingere: τούτου δ' ἑσπομένου καί κ' ἐκ πυρός. Vulgata lectio est ap. Sueton. Tib. 21. vbi vss. 246. 247. vsus esse dicitur Augustus de Tiberio. Alludit ad vs. 246 Aristides in Apellam.

247. ἐπεὶ πέρι οἶδε νοῆσαι. Alii περίοιδε vt σύνοιδε. quod sublatum h. l. relictum est Od. Γ, 244. P, 317. ve-

rum *πέρι* eſt *περισσῶς*. Similis eſt varietas in *περιίδμεναι* inf. N, 728. *περίειδε* eſt in Vindob. Alt. Poſſe tamen et *περίειδε* pro *περισσῶς οἶδε* accipi monet Schol. A. ſicque ſenſiſſe Ariſtarchum." Sane *περίοιδε* Ven. vterque c. Schol. et Euſtath. c. Rom.

249. *μήτ' ἄρ με μάλ' αἴνεε μήτε τι νείκει.* Perſuadere nobis volunt Sch. A. B. et Sch. br. et Plutarch. Conu. S. Sap. ſub f. ductum hinc eſſe Pittaci illud: *μηδὲν ἄγαν.* Accipiunt adeo *μάλα* pro *ἄγαν.* Sic et Euſtath. Atqui *μάλα* h. l. non eſt *nimium,* ſed *μὴ μάλα, ne omnino.* vt ſexcenties *μάλα,*et *ἦ μάλα. ἦ μάλα δή.* ſic et *λίαν. μήτε τι νείκει. μήτε γε* Vindob. Alt. *μήδ' ἔτι* Apollon. Dyſcol. p. 292. Vtetur hoc verſu auctore Plutarcho de adulat. p. 57. is, qui ſuae virtutis conſcius ab externis iudiciis haud pendet.

250. *εἰδόσι γάρ τοι ταῦτα* vn. Vindob. *τοιαῦτα.*

251. *μάλα γὰρ νὺξ ἄνεται.* Sch. br. *ἀνύεται. τελειοῦται,* et inde Euſtath. Suidas. At Apollon. Lex. *ἄνεται. καταλύεται. ἀναναιοῦται.* recte Villoiſ. *ἀναλοῦται* emendat laudato loco Od. B, 58 *τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται.* Excidit puto poſt *ἄνεται* interpretatio; tum ſubiiciebatur *κατάνεται. ἄνειν ὁδὸν* eſt Od. Γ, 495. 6. *νέον ἤματος ἀνομένοιο, die modo orto* Apollon. II, 496. Habetur prior pro longa: etſi *ἀνύω* hinc deducta priorem corripit; ſuccinit Od. B, 58 *πολλὰ κατάνεται.* At repugnat Jl. Σ, 473 — *ἐθέλοι καὶ ἔργον ἄνοιτο.* ad q. l. vide. Vindob. Alt. *ἄνυται.*

252. 253. *ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε, παρῴχηκεν δὲ πλέων νὺξ τῶν δύο μοιράων, τριτάτη δ' ἔτι μοῖρα λέλειπται.* ⊱ „*διὰ τὸ πολυθρύλλητον ζήτημα καὶ τὰς γεγονυίας ἀποδόσεις.*" Ven. A. et ſubiicitur nubes Scholiorum, inprimisque Porphyrii Scholion, quod videtur exordium conſtituiſſe *ζητημάτων καὶ λύσεων.* Ipſe fatetur ſe ea congeſſiſſe aliunde dilectu tamen facto et iudicio ſuo adhibito. Sed videndum eſt primo loco: quodnam *τὸ ζητούμενον* fuerit. Illata multa ex hoc Scholio Porphyrii ſeu aliorum quos ille exſcripſerat, in Schol. br. intermixtis

tamen aliis. Scilicet si *plus quam duae noctis partes* iam praeterierant, παρῴχηκε δὲ πλέων νὺξ τῶν δύο μοιράων, *minus quam tertia pars* supererat; non vero τριτάτη ἔτι μοῖρα λέλειπται.“ Iam primo ita interpunxerunt et scripserunt: παρῴχηκεν δὲ πλέων νύξ. τῶν δύο μοιράων τριτάτη δέ τι μοῖρα λέλειπται. Alii παρῴχηκεν δὲ πλέων νὺξ τῶν δύο μοιράων· τριτάτη δέ τι μοῖρα λέλειπται. quod si *plus quam* duae partes abierant, quomodo *vna* supererat? Itaque voluere legere: τριτάτης δέ τι μοίρας λέλειπται leg. μοῖρα, vt esset τῆς τρίτης μοίρας μοῖρα. At potius τριτάτη δέ τι μοῖρα legere debebant, vt τι esset κατά τι *supererat ex parte tertia pars.* *Metrodorus* sic rem expedierat: τὸ πλεῖον apud Homerum duo significare, primo *plus*, vt Od. Θ, 475 νώτου ἀποπροταμών, ἐπὶ δὲ πλεῖον ἐλέλειπτο, et Jl. A. 165 ἀλλὰ τὸ μὲν πλεῖον πολέμοιο etc. tum *plenum.* πλῆρες, vt Jl. Δ, 262. B, 226. (de his nemo dubitet: πλέος. πλεῖος.) Itaque h. l. πλήρης ἡ νὺξ δύο μοιρῶν γεγονυῖα παρῴχηκε. nocte scil. in tres partes diuisa.“ Obscurum est, vnde πλήρης ἡ νὺξ ita efficiatur; num πλέων pro πλέη dictum esse voluit? nec tamen hoc satis cum iis quae disputat conuenit. vt Sch. br. παρελήλυθε δὲ ἡ τῶν δύο μοιρῶν πλείων νύξ. Eadem interponunt ἔνιοι δὲ γράφουσι πλέη. an sic Metrodorus legebat? Probabile hoc, nisi forte πλεῶν τῶν δύω μοιράων h. πλειῶν secundo casu plurali acceperat: *duabus partibus expletis* processerat nox. Ducit eo quod Ven. B. habet: ἄλλως παρῆλθον τῆς νυκτὸς αἱ δύο πλήρεις μοῖραι. „*Chrysippus* non esse subtiliter accipiendum aiebat; sed tertiam partem superesse dici, etiamsi aliquid ei decesserit; vt si tertio die iam illucescente aut adulto aliquis dixerit tertium diem restare.“ hic sane sapientius aliis.

Alii ex sollenni poetarum more certum numerum memorandi pro quouis incerto numero dictum esse voluerant; quem morem, etsi eum nemo ignorat, copiose illustrat Porphyrius. Omnia haec spectant tantum ad rationem reddendam, quatenus τριτάτη μοῖρα dici potuerit,

etsi plus quam duae partes praeterierant. Videtur adeo et is legisse *πλέον*. (Nonnulla ex his etiam in Sch. br. habentur.)

Aristoteles mira cum subtilitate quaestionem soluerat, nocte in XII horas diuisa, dimidium esse sex; hoc praeterierat; iam alterius dimidii supererant v. c. tres horae: ergo et *πλέον δύο μοιράων*, maior pars duarum partium s. duorum dimidiorum, et restabat pars tertia, si iterum XII in tres partes diuideres. Incredibile est, Aristotelem ita delirare potuisse in poeta. Debuere haec locum habere in libris X *προβλημάτων Ὁμηρικῶν*. In Poetica c. 25 inter modos soluendi reprehensiones poetarum est: *τὰ δὲ (λύεται) τῇ ἀμφιβολίᾳ· παρῴχηκεν δὲ πλέων νύξ. τὸ γὰρ πλέων ἀμφίβολόν ἐστι.* nisi et hic *πλέον* scriptum fuit.

Autochthon, grammaticus quem ad Il. Υ, p. 1207 etiam Eustath. memorat, videtur *πλέον* accepisse pro *κατὰ τὸ πλέον, παρῆλθεν ἡ νὺξ τῷ πλείονι καὶ μείζονι μέρει*; atque ita tolli difficultatem quam alii mouent in *πλέω*, quod genere feminino nonnulli accipiunt; esse enim *τῷ πλείῳ* h. *πλείονι μέρει*." Ergo fuerant qui legerent *παρῴχηκεν δὲ πλέω νὺξ*, et *πλέῳ νύξ*. qui illud statuebant *πλέω* feminino genere accipiebant pro *ἡ πλείων, ἡ πλήρης νύξ*. parum grammatice, statuerunt tamen sic, vt iterum discas e Ven. A. ad I, 71.

Apion ita statuerat: abiisse iam *τὸ πλέον τῶν δύο μοιρῶν* (legerat adeo *παρῴχηκεν δὲ πλέον νὺξ τῶν δύο μοιράων*, vt esset *τῶν δύο μοιρῶν τὸ πλέον* l. *πλεῖον*) ita vt ex duabus iis partibus ipsis superesset adhuc *aliquid vna cum tertia parte noctis.* Conueniunt cum hac solutione reliqua quae noctis partem haud exiguam superfuisse arguant: media nocte expergefactum Agamemnonem surgere debuisse, cum tot res gestae eadem nocte adhuc memorentur, (per totum K) quae non potuissent extrema noctis parte peragi, nisi maturius agi coepissent. Quod si Vlysses ait *ἐγγύθι δ' ἠώς*, 251 hoc non proprie dictum esse, sed ad moram tollendam.

Supereſt ratio in Sch. A. et Sch. br. propoſita, vt per hyperbaton dicta eſſe cenſeantur et iungantur: ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε τῶν δύο μοιράων, παρῴχηκε δὲ πλέων νὺξ, τριτάτη δ' ἔτι μοῖρα λέλειπται. cui vt ſani aliquid inſit, ſtatuendum eſt, iſta: παρῴχηκε δὲ πλέον νὺξ, parentheſi interpoſita eſſe.

Euſtathius breuiter rem attigit. Ambiguitatem ad tria capita reuocat. Obſcurum eſſe, εἴτε τῶν δύο μοιρῶν τὴν πλέω μοῖραν παρῴχηκεν ἡ νὺξ, ὡς λείπεσθαί τι καὶ αὐτῶν τῶν δύο μοιρῶν, καὶ τὸ ὅλον τριτημόριον· (quam Apionis vidimus eſſe rationem) an εἰ αἱ δύο ὅλαι μοῖραι παρῴχοντο καὶ σὺν αὐταῖς μέρος τι καὶ τῆς τρίτης ὡς μὴ ὅλην αὐτὴν περιλείπεσθαι· (quae vulgaris eſt ratio) an tandem παρῴχηκε τὰ πλέω (duabus noctis partibus elapſis) τὸ δὲ ἔλαττον, h. e. ἡ ὅλη τρίτη μερὶς, λέλειπται· Cauſſas tamen dubitationis ex Euſtathio nemo aſſequutus eſſet, niſi Porphyrii Scholion ſupereſſet.

Inter haec mirandum eſt, ipſam lectionem tam varie memorari, neque eam a quopiam ad rationem certam eſſe reuocatam.

παρῴχηκεν δὲ πλέων νὺξ τῶν δύο μοιράων. fatendum eſt ineſſe ambiguitatem; ἡ πλέων vel πλείων νὺξ eſt proprie plenior, auctior, vlterius prouecta, idem quod τὸ πλέον τῆς νυκτός. Nunc autem eſſe poteſt vel τὸ πλέον (μέρος) τῶν δύο μοιρῶν τῆς νυκτὸς, ita vt harum duarum partium adhuc particula aliqua ſuperſit, cum tertia parte integra: τριτάτη δ' ἔτι μοῖρα λέλειπται, vel, τὸ πλέον τῆς νυκτὸς ἢ δύο μοῖραι, ita tertia non integra ſupereſt. Pro altera hac interpretatione pugnat vſus loquendi communis non tam accurate haec definiens; pro priore temporis et rei gerendae ratio, quae plus quam aliquot horas requirere videri poteſt. Haec illa ſunt, quae grammaticus Schol. B. perſpexiſſe et expoſuiſſe videtur in Scholio extremo.

Alii πλέον ſcripſerunt; in his ipſe Ven. B. et Porphyr. ὅτι τὸ πλέον τῶν δύο μοιρῶν τῆς νυκτὸς παρῆλθε. Ita iungenda ſunt νὺξ παρῴχηκε πλέον τῶν etc. eodem

ſenſu, quem prior acceptio τοῦ πλέων reddebat, ſed propius ad vulgarem loquendi morem.

Alii ſcripſere πλέῃ νὺξ, alii πλέῳ pro πλείονι, alii, et ſic Vrat. b. a m. pr., πλέω neutro plurali: ſic Schol. br. ſub fin. vbi πλείων male excuſum: hoc eſt, νὺξ κατὰ τὰ πλείονα μέρη παρῆλθεν; et conuenit vſus loquendi, vt in eo ipſo loco, qui ex Thucydide laudatur, (ex lib. I, 3 ſub f.) θαλάσσῃ ἤδη τὰ πλείω χρώμενοι. Redditur apud Porphyr. τὰ πλείονα ἐκ τῶν δύο μοιρῶν παρῆλθεν, (fere ad Apionis morem) aut, πλείονα παρὰ τὰς μοίρας τὰς δύο. Vides eandem ambiguitatem, quam in prioribus lectionibus, πλέων vel πλέον. Alii πλέω quarto caſu ſingulari accepere, ἡ νὺξ παρῆλθε (Schol. br. interponunt εἰς) τὴν πλείονα μοῖραν τῶν δύο μοιρῶν. Sicque Euſtathius: τὸ δὲ πλέω, εἰ δίχα τοῦ ν γράφεται, δηλοῖ ἂν, ὡς ἡ νὺξ κατὰ πλείω μοῖραν τῶν δύο παρῆλθεν. ſubiungit aliam καθ' ὑπερβολὴν interpretationem valde abſurdam.

Apollonii Lexicon nihil ad h. v. exhibet; videtur haec particula ex eo excidiſſe; nec Heſych. lucem affundit in πλέων νὺξ, nec magis in ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε, vbi πλέω per πλήρης exponitur; fuit haud dubie πλέων.

Appoſui veterum grammaticorum conatus, quibus ſimul conſtare poteſt, a vera interpretandi poetae ratione eos multum ſaepe abfuiſſe. Subtiles rationes inferebant in poetam antiquiſſimum ſimplicitate orationis et ſententiarum commendatum. Quis in eo requireret tam curioſe factam dispertitionem trium noctis partium, quam illi quaeſiuere! Licebat ipſi dicere e vulgari hominum vſu ad feſtinandas res: maiorem noctis partem eſſe exactam; properandum eſſe, *cum iam praeterierint plus quam duae noctis partes, nec niſi tertia pars adhuc ſuperſit?* E conſilio loquentis facile aſſequimur, e tertia parte iam demum eſſe aliquid, *ſi plus quam binae partes* praeceſſerant; ſed in ſimili ſententia, multo minus in poeta, eoque antiquiſſimo, id non curare licet. Se-

cundum haec lectio expeditiſſima eſt *παρῴχηκε νὺξ πλέον τῶν δύο μοιρῶν. praeteriit nox plus quam binis partibus.* Et eſt haec lectio, praeter ſupra laudatos grammaticos, etiam in edd. Ariſtot. poet. l. c. iam inde ab Aldo. Enimuero, haec ſi antiquior fuiſſet, nemo facile aberraſſet in *πλέων* vel *πλέω.* Doctius igitur dictum ac probabilius, eſſet *πλέων νὺξ* eodem ſenſu, quo *πλέον.* Et hanc lectionem tuentur Venetus vterque cum Townl. etſi videri poteſt doctius ſimplicitate Homérica. Reſtat tertia lectio *πλέω* h. *κατὰ τὰ πλείω*, vel *πλείονα* (*μέρη*). Et lectio haec plurimum auctoritatis habere videtur: Nam praeterquam quod in Scholiis memoratur, legitur ea in Lipſ. (etſi additur *γρ. δὲ καὶ πλέων*) Cant. Mori. Harl. probaturque Bentleio, Erneſtio; et in hac apparet corruptelae cauſſa, ſi ſcriptum cogites antiquiore vſu ΠΛΕΟ ΝΥΞ. verum ad omnem hanc disputationem conf. Obſſ. ad v. 253.

Supereſt alia variatio in voc. *παρῴχηκε.* quod et fuit *παροίχωκε*, teſte Ven. A. Dorotheus in lib. XXXI *τῆς Ἀττικῆς λέξεως* (forte idem cuius *περὶ τῶν ξένως εἰρημένων λέξεων* liber fuit) contra Ariſtonem et Tryphonem multis disputauerat docendo *οἴχωκεν* eſſe Ionicum. Nec aliam ſcripturam Apollonius *ὁ τεχνικὸς* agnoſcebat. In Etymol. etiam *ὤχηκα παρῴχωκα* occurrit p. 655 pr. In Heſychio nil video notatum. *οἴχωκα perii* e tragicis notum eſt.

Quid ſit *ἄστρα προβέβηκε*, et quaenam ſint haec aſtra: alia fuit, quae et Sch. br. inſerta eſt, *ζήτησις.* Alii Vrſam, alii Pleiadas, Hyadas et Orionem intellexerunt, alii omnia ſidera occidentem verſus progreſſa caelo ad oculorum ſenſum circumacto. Conueniunt Od. M. 312 et Ξ, 483 *ἀλλ' ὅτε δὴ τρίχα νυκτὸς ἔην, μετὰ δ' ἄστρα βεβήκει.* Fuere adeo (Sch. br.) qui hinc colligerent Homerum *τὸν σφαιροειδῆ κόσμον* tenuiſſe. Auctor Rheſi *ſidera* definiit et nominauit Pleiades et Aquilam: de quibus v. Beckium docte disputantem Diatribe in Rheſum §. 8. p. 457. S.

253. τῶν δύο μοιράων, τριτάτη δ' ἔτι μοῖρα λέλειπται. — ἀθετεῖται. quia poetae ſatis erat vniuerſe dicere; nec cadit in poetam ſubtilis temporis aſtronomo digna defi-nitio. Porro τῶν δύο (ſuper hoc δύο plura adſcripſit Euſtath. e Lexico rhetorico) nusquam apud Homerum reperitur. (Adde et vſum articuli τῶν ab Homero alienum.) Verſum Zenodotus habebat; non autem Ariſtophanes." Ita eiecto verſu optime locus ſe habet: *maior noctis pars praeteriit.* παρῴχηκε δὲ πλέων νύξ. Adiecta reliqua rhapſodi opera παραφράζοντος iſta. Apparet quoque ſic, cur lectio πλέων a me ſeruata fuerit. Vulgata tamen inde ab antiquioribus lectio verſum admiſit; legerat eum quoque Pollux I, 70 περὶ πρώτης φυλακῆς, ἢ καθ' Ὅμηρον, περὶ πρώτην μοῖραν.

Pro λέλειπται Vindob. vn. λέλειπτο.

254. ὅπλοισιν ἐνὶ δεινοῖσιν ἐδύτην. Pronuntiatum ενιδ-δεινοισι. Tum ἐνδύειν cum tertio caſu, pro quarto. Similiter inf. 272. Ξ, 377. Ψ, 131. Od. Ω, 495.

255. Τυδεΐδῃ μὲν δῶκε. „γρ. μὲν ἔδωκε." Barnes cum vn. Vindob. at vulgatum eſt Ionicum.

256. τὸ δ' ἑὸν παρὰ νηυσὶ λέλειπτο. παρὰ νηΐ Cant. Mori. Harl. Ven. Townl. Vrat. b. Euſt. et ed. Rom. Eſt tamen vulgatum ex vſu ſollenni, nec cauſſam mutandi iuſtam video, nec mutare refert.

258. κυνέην — ταυρείην, ἄφαλόν τε καὶ ἄλοφον &— quod κυνέην improprie dixit τὴν ἐκ ταυρείου δέρματος. (ſc. cum κυνὸς eſſe deberet) — cum dilectu autem galeam ἄφαλον et ἄλοφον ſumtam, ne proderetur." (quod nimis argutum puto. nam nullus dilectui faciendo nunc erat locus. Eadem Etymol. in ἄφαλος.) ἄλλοφον Ven. A. cum cod. Cant. at Schol. „Ἀρίσταρχος· ἄλοφον." Quod ſi h. l. tenemus, erunt quoque ἄληκτος, ἄμορος et ſimilia tenenda.

Iam quod ad voces illas attinet, ἄφαλος in varios ſenſus deflectitur, quia φάλοι non vno modo declarantur a viris doctis; aut enim ſcutula eſſe volunt, infixa fronti galeae, aut, ſi recte intelligo, marginem prominen-

tem, ſeu alam galeae, qua frons, ſcuti loco, tegitur ad modum marginum prominentium in pileis noſtris. Itaque et h. l. diuerſa traduntur in Schol. Ven. A. B. et Apollon. Lex. ἄφαλος. περικεφαλαία μὴ ἔχουσα φάλους. τοὺς δὲ φάλους οἱ μὲν ἀσπιδίσκια, οἱ δὲ ἀστερίσκια (clauos ſcutella referentes) ἐκάλουν. Ergo iam tum ignorabatur vera ratio. Itaque licebit tertium amplecti, quod aliis locis melius conuenit: φάλος eſt canalis coni, cui inſeritur λόφος. At φαληρὰ ſunt ſcutella in fronte galeae. cf. ad E, 743 vbi eſt ἀμφίφαλος κυνέη. et Not. ad Γ, 371. Itaque iunguntur h. l. ἄφαλος et ἄλοφος.

καταῖτυξ quae ſit ex h. l. optime diſcitur, etſi non ſatis liqueat, quaenam ex his attributis proprie hoc galeae genus conſtituant: vt ſit ταυρείη, *e corio bubulo*, vt ſit ἄφαλος et ἄλοφος; omniane ſimul, an haec vltima ſolum. Apparet *leuiorem* fuiſſe *galeam*. E grammaticis nihil amplius diſcas; quaerunt potius de etymo „ἀπὸ τοῦ κάτω τετύχθαι," et comparant ἄντυξ. v. Apollon. Lex. in vtraque voce. Etymol. Heſych. Suid. Euſtath. Sch. Ven. et br.

259. ῥύεται δὲ κάρη. Cum ῥύω priorem habeat productam: (cf. ad I, 396. Δ, 138) ῥύεται aut pronuntiandum eſt ῥῦται, binis ſyllabis, aut dicendum ſyllabam etiam corripi potuiſſe: quod ſecus ſtatuo: v. Excurſ. IV ad A. κάρην etiam h. l. duo Vindob.

262. κυνέην ῥινοῦ ποιητήν. ⊱ „πρὸς τὸ λαθεῖν τὴν περικεφαλαίαν." Ven. A. Nimia ſubtilitas! quam et in ἄλοφος quaerebant. Erat galea leuior, nulla lamina munita; niſi dentibus aprinis ad excipiendos ictus extrorſum inſertis.

263. ἔκτοσθεν δὲ λ. incuria metri Vrat. b. c. edd. omnes ante Heruag. et Turneb. praeiuerat tamen ed. Rom. ἔκτοσθε.

264. ἔχον. Bentl. coni. τρέχον. vt ſit ἔκτοσθε δὲ λευκοὶ ὀδόντες Ἀ. ὑ. θαμέες τρέχον ἔνθα καὶ ἔνθα. eleganter quodque Alexandrino poeta dignum foret. Sic et

ἐπιτρέχειν. At pro Homeri aetate nimis argute! ἔχειν h. l. vt centies est συνέχειν. κατέχειν.

265. μέσσῃ δ' ἐνὶ πῖλος ἀρήρει. ⟅ „πῖλος. quod hinc pictores et sculptores Vlyssi pileum imposuere." Ven. A. Hoc ineptum: nam πῖλος, *lana condensata*, h. l. erat *in medio* inter ἱμάντας, corrigias e corio bubulo, et corium, nec cerni poterat. *Pileus* contra tributus Vlyssi est respectu errorum maritimorum; quia in itinere eo caput muniri mos erat. Fuitque primus Nicomachus *qui Vlyssi addidit pileum:* Plin. XXXV, s. 36, 22. Apollodorum pictorem (σκιαγράφον) pro eo nominat Eustath., p. 804, 18. — Vt pilei notionem declararet, Hesiodus dixit πῖλον ἀσκητὸν Ἔργ. 546. cf. Etymol. h. v.

Quae mox in Ven. A. adiiciuntur, „ὀρώρει legendum esse vt antecedens:" spectant puto ad vitiosam scripturam, emendandam, vt fiat ἀρήρει.

266. τήν ῥά ποτ' ἐξ Ἐλεῶνος Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο. ⟅ quod hic *Amyntor* Boeotus ὁμώνυμος Phoenicis patri; *Eleon* autem Boeotiae vrbs." Ven. A. Pro diuersis igitur eos habuere. Atqui etiam ille Amyntor, Phoenicis pater, Ormeni filius editur: sup. I, 448 φεύγων νείκεα πατρὸς Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο. Ormenus Cercaphi f. Aeoli n. traditur. Ex Ormeno natus Amyntor et Euaemon, Eurypyli pater: v. Strabo IX, p. 670. Difficultas inde oritur, quod Phoenicis pater *Ormenii*, quae Thessaliae fuit, vixisse fertur; idque probabile fit ex ipsis poetae verbis I, 447 sq. quia Hellade fugit Phthiam Phoenix. At Amyntor hoc loco *Eleonem* habitasse dicitur. Apud Apollodorum alius Amyntor editur Ormenii, in Magnesia Thessaliae, rex ab Hercule caesus. Prodeunt adeo tres Amyntores inter se diuersi. v. Apollodor. II, 7, 7. vbi v. Not. cf. Diodor. IV, 37. Ergo in hoc nomine fama prisca sibi non constitit; nisi malis statuere, aut, ipsum patrem Phoenicis ab Hercule fuisse caesum, aut, *Eleonem* dici *vrbem Amyntoris Ormeni f.* in quam se conferre potuit Ormenio relicto, (ita et iungere licet Ἀμύντορος δόμον ἁ. aut τήν ῥα (sc. καταίτυγα ὑπάρχουσαν.

γεγονυιῶν ποτε) Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο, iungas, vt galeam Amyntoris Autolycus praedatus ſit ex vrbe Eleone, ſiue ea direpta, cum domum aliquam expugnaſſet, ſiue latrocinio. Obtinuit enim fama de Autolyci furtis. Ita referre licet omnia ad vnum Amyntorem. Ex Strabone IX, p. 670 diſcas iam veteres in hoc loco laboraſſe: Crates Phoenicem *Phocenſem* fuiſſe coniecerat ex eo quod Eleon Parnaſſi vrbs fuerit, in quo eodem Parnaſſo Autolycus habitabat: (v. Od. T, 410) laudatis his duobus vſſ. 266. 267. Contra Scepſius (Demetrius) monuerat nullam fuiſſe Eleonem in Parnaſſo; ſed Neonem, ſerius conditam; Phoenicem contra fugiſſe *Ormenio* Theſſaliae. cf. ad I, 447. At mirum illud alterum, quod vbique nunc editum erat aſpirate Ὁρμενίδαο, cum eadem vox vbique Ὀρμ. ſcribatur etiam ſupra I, 448 et B, 734 ita ſcripta eſſet. Nouauit hoc Barneſ. laudato Cantabr. mſ.

Eleonem Boeotiae vrbem vidimus B, 500. In Ven. A. monetur Aſcalonitam ferri aſpiraſſe vocem ἐξ Ἑλεῶνος· quod et Strabo attigit lib. IX. l. c. extr. p. 670. niſi iſta ῥῆσις ex margine irrepſit. Ita tamen ſupra Οἵ τ' Ἐλεῶνα ſcribere debuere οἵ ϑ' Ἑλεῶνα. — Tandem τήν ῥα τότ' accipiunt ταύτην ἄρα ποτέ. Clarke *hanc vtique galeam.*

267. ἐξέλετο duplici modo acceptum video in Schol. br. et Euſt. ὡς ἐξαίρετόν τι ἔλαβεν. ὑφείλετο. Alterum hoc, contra quam Euſtath. putabat, verius: ſi quidem Autolycus τοιχωρυχήσας, *perfoſſa domo* ea galea eſt potitus. — ἀντιτορήσας. διατρήσας. διορύξας eſt iam in Apollon. Lex. Sch. br. Etymol.

268. Σκάνδειαν δ' ἄρα δῶκε Κυϑηρίῳ Ἀμφιδάμαντι. ⁓ quod Σκάνδειαν eſt pro εἰς Σκ. vt Λ, 21 Πεύϑετο γὰρ Κύπρονδε. In recentioribus Σκανδείᾳ repererat Euſtath. ex interpretatione, quae in Sch. br. quoque eſt, ſicque etiam Mori. vn. Vindob. eſt tamen proprie datam eſſe Amphidamanti, qui Scandiam cum ea abiit; vt hoſpitio ab Autolyco exceptus pro munere hoſpitali galeam ac-

ceperit fecumque in patriam abstulerit. At dono miffam putabat Koeppen, fimili exemplo quo Agamemnoni miferat munus Cinyras inf. Λ, 20. Clarke fufpicabatur excidiffe verfum; coniecturis tamen haud indulgendum effe, fubiicit. Bentleius refingebat Σκάνδειάνδ᾽ ἄρα δῶκε. (vt Τροίηνδε) et al. Κύπρονδε Λ, 21. Videtur tamen copula vix abeffe poffe. Nauale Scandia fuit infulae Cytherorum: (Paufan. III, 23 et Steph. Byz. Perperam ap. Apollon. Lex. p. 603 legitur Σκάνδεια πόλις ἢ χωρίον τι τῆς Κύπρου pro τῶν Κυθήρων) quod cum ignorarent nonnulli, fecerunt genus galeae σκάνδειαν. Etiam hic *Amphidamas* diuerfus ab aliis huius nominis. v. Ind. Apollod. Adde alium ap. Strab. VII, p. 510 A. qui *Iphidamas* inf. Λ, 221. At qui Ψ, 87 memoratur eft Opuntius, cuius filium Clyfonymum Patroclus occiderat. cf. Apollod. III, 13 fin. De *Molo* Cretenfi v. Apollod. III, 3, 1. et Not. ad e. l.

271. δὴ τότ᾽ Ὀδυσσῆος. Obferuant ad Vlyffem, Autolyci nepotem ex filia rediiffe nunc galeam ab auo raptam. Sch. B. et Euft. — Erneſti defiderabat ἢ τότ᾽ Ὀ. concedit tamen pronomen hoc omitti quoque folere. κάρην et h. l. duo Vindob.

273. λιπέτην δὲ κατ᾽ αὐτόθι πάντας ἀρίστους. Monet Ven. A. „alios iungere κατ᾽ αὐτόθι. alios cum λιπέτην. At nec fic κάτ᾽ effe fcribendum: quia συνείληπται, et quia δὲ interponitur." Sufficit in κατὰ et μετὰ et fimilibus accentum non retrahi. παρ᾽ αὐτοθι. Vindob. Alt. „γρ. βὰν ῥ᾽ ἴμεναι." Barn.

274. δεξιὸν ἐρωδιὸν ἧκε Παλλὰς Ἀθηναίη. Etiam hic locus pro exemplo effe poteſt mirae fubtilitatis in rebus parum neceffariis, et argutandi pruritus veterum grammaticorum. Quaefiuerunt anxie, quatenus *ardea* effe poffet pro augurio, eoque faufto; et cur potiffimum ardea, non noctua Athenes auis; tandemque quale ardearum genus hic intelligendum fit. Atqui fimpliciter dici poterat: in locis paludofis (qualia erant circa Simoentem; male Ven. B. cum Euft. Scamandrum nominat) per no-

ctem ardeam audiri, nil adeo esse insoliti; omen fuisse quod iis incedentibus *a dextra* audiebatur. Contendere tamen maluere, ardeas per se augurium facere, et nunc τοῖς ἐπὶ λαθραίους πράξεις ἀπιοῦσιν αἴσιαν.

Longa et docta est in Ven. B. seruata Porphyrii ad h. l. ζήτησις· e qua excerpserunt nonnulla Ven. A. B. et translata sunt nonnulla in Sch. B. ad Ω, 315. Commemorabo breuiter potiora e Porphyrio. Controuersiam mouisse videtur *Zoilus:* clangorem volucris auditae, non visae, mali potius ominis esse debuisse insidias parantibus et latere cupientibus. Responderat *Megaclides*, (qui τὰ εἰς Ὅμηρον scripserat) ex augurali disciplina recte hoc dictum esse; nam nec Vlyssem et Diomedem visos esse a Troianis; ipsos tamen e Dolone audiisse, quae vellent rescire.

Alexander Myndius lib. III, περὶ ζώων quaesiuerat, cur Athene non potius noctuam misisset. Ei responsum, quod locus ille ad Simoentem paludosus est, quem amant ardeae; non noctuae. (Haec fere repetunt Sch. br.) Subiiciuntur alia de augurii vi nimis subtilia.

Inde insertus, nescio a quo, locus de *ardea*. Ἐρωδιὸς in congressu cum femina perire creditus inter veteres: quod alii de vno genere, τῶν πυγαργῶν tradunt; sunt enim tria ἐρωδιῶν genera: οἱ πυγαργοὶ, οἱ ἀφροδίσιοι et οἱ πέλλοι. At apud Aristot. H. N. IX, 1. et 18 sunt ὁ πέλλος et ὁ λευκὸς et ὁ ἀστερίας, qui et ὀκνὸς dictus. Eum sequitur Plin. X, 60. f. 79. Conuenit quoque cum Aristotele fragmentum Callimachi ex libro περὶ ὀρνέων, addendum iis quae in Callimacho Ern. p. 468. congesta sunt. Fabulam de exitioso coitu repulere viri docti iam inde ab Alberto Magno, etsi probabile sit habuisse tamen veteres aliquid in eo quod sequerentur.

Insertus locus ex *Hermone Delio*, ita enim nomen scribendum esse, colligo, etiam ex Eustathio p. 804. l. 57. nam corrupte in Schol. est Ἔρων δὲ ὁ Δήλιος γράφει. Alius Hermon, qui ἱερογραμματεὺς fuit, a Galeno laudatur. Dolendum est versus tam corrupte scriptos et edi-

tos esse. Intelligitur tamen ardeam πέλλον in plano loco visam victoriam, visam in edito fugam et cladem portendere, at in insidiis subsidentibus faustum successum. vltimum hoc Hermone auctore memorat Eustath. l. l.

Quia genus ardearum erat τῶν πέλλων, (*ardea pellus*, a πελὸς et πελλὸς, *fusco* ac cineritio colore; etsi et is multis modis variat, vt vel apud Buffonum monitum videas) fuere, qui scriberent in Homero: πέλλον Ἀθηναίη, vt esset δεξιὸν ἐρωδιὸν πέλλον. Quae lectio frequentari debuit in libris, quandoquidem *Zopyrus* libro quarto Μιλήτου κτίσεως (de quo nihil mihi aliunde constat) scripserat: ἐν τῇ νυκτεγερσίᾳ τοῦ ποιητοῦ θέντος Πέλλον Ἀθηναίη, μεταγράφουσί τινες καί φασι· Παλλὰς Ἀθηναίη, τῷ ἐπιθέτῳ ψυχαγωγούμενοι, ἀλλ' οὐ τῇ ἀληθείᾳ ἀκολουθοῦντες. Memorat ex his nonnulla Eustath. minus tamen diligenter. Πελλὸν Ἀθ. etiam Ald. 2. receperat, deserta statim ab Ald. 3. Argent. Felician. et aliis.

Adiecerunt alii *noctuam* ab h. l. fuisse alienam, non modo, quia in locis paludosis illa non moratur, verum etiam quia non habebatur inter bona auguria; docet haec Aelian. H. A. X, 37 hunc ipsum locum respiciens.

De etymo v. Etymol. qui in ἕλος, ἐλωδιὸς, acquiescere saltem debebat. Ibidem Claudius Philosophus contendit ardeae genus aliquod Palladi sacrum esse debuisse, versu hoc laudato.

Restat monere de ἐγγὺς ὁδοῖο, quod est, *prope viam*, haud longe ab incedentibus, acceptum esse ἐγγὺς τῆς ἐξόδου, πρὸ τοῦ πόῤῥω αὐτοὺς ἀποβῆναι. Sic Ven. B.

277. χαῖρε δὲ τῷ ὄρνιθ' Ὀδυσεὺς, ἠρᾶτο δ' Ἀθήνῃ. ⊱ signum nil habet quod in Scholiis respondeat. Forte de voce augurali ὄρνις aliquid monitum erat; aut notatum, quod Eustathius repetit, veteres scripsisse plene, ὄρνιθι Ὀδυσεύς, additis his: ὁποῖον καὶ τὸ· „ἀλλὰ τεὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον" vbi hic versus reperiatur, non memini; τεὸν putarunt iidem veteres grammatici, quasi τὸν, breui syllaba, esse adhibitum. Melius

erat laudare E, 5 *ἀστέρ' ὀπωρινῷ.* Elidi ab Homero *τὸ ι* finale, ne dubita.

278. *κλῦθί μοι.* Sic edd. ante Turnebum, accinentibus Schol. et codd. A. B. Vrat. vn. Vindob. cum Schol. Sophocl. Ai. 1. Parum intereſt; Turnebus *κλῦθί μευ* adſciuerat ex ed. Rom. et Euſtath. vitioſe tamen idem dederat *κλῆθι.*

280. *οὐδέ σε λήθω κινύμενος.* Schol. B. „*ὑπερβολικῶς εἶπε, οἷον καὶ ἐπὶ μικρὰν τινα πρᾶξιν ὁρμῶν.* ignorabat priſco ſermone hoc *ἐναργέστερον* dictum eſſe. Contra nimis ſubtiliter pro iſta aetate Euſtath. *κινύμενος. ὅ ἐστι, κατὰ νοῦν κινούμενος καὶ διαλογιζόμενος. οὕτω γὰρ οἱ ἀκριβέστεροι τῶν παλαιῶν λέγουσι.* vix heroum aetate deos perſpicere hominum cogitata ſuſpicati ſunt homines.

Duxit hinc initium Aiacis ſui Sophocles: iam aliis et Clarkio laudatus vſſ. 16. 34. 35. et Eurip. Rheſ. 608. Verſum frequentant paſſim veteres, ſic Themiſt. Or. XI, p. 147. et primo loco Socrates ap. Xenophon. in Sympoſ. c. 4, 49. (ex eo Arrian. in Diſſ. I, 12, 3. vbi v. Vpton. loco repetito ap. Stobaeum Ecl. I, 39. Heer. p. 100.) iam laudatus Barneſio: *οὔποτε λήθω αὐτοὺς οὐδὲ νυκτὸς οὐδ' ἡμέρας* cum verbis Pſalmi CXXXIX. pr.

κιννύμενος. vn. Vind. At prior per ſe longa eſt: *κινήθη δ' ἀγορά.*

νῦν αὖτε μάλιστά με φῖλαι, Ἀθήνη. φῖλαι obtulerat iam edit. Rom. cum Euſtathio, cum Etymol. et nunc Ven. Lipſ. omnesque meliores, vt iam ſup. E, 117. Induxerant Flor. Aldd. et ſequaces cum ipſo Turnebo: *φῖλε' Ἀθήνη.* primus *φῖλαι* reuocauit Stephanus. Norat quidem Euſtathius *φῖλε'*, et habent hoc Cant. Mori. Harlei. Townl. Vrat. b. c. A. Moſc. 3. nec erat quod ſperneretur, ſi modo pro *φῖλεο*, a *φῖλομαι*, ductum eſſe videbas; non vero a *φιλέω. φῖλεε*, in quo prior corripitur: quod recte docuit Clarke. At *φῖλομαι* habet priorem longam, vt Υ, 304 *περὶ πάντων φῖλατο τέκνων.* repugnante Knight p. 64. et contendente Homerica aetate fuiſſe ex breui *φῖλομαι, φῖλσατο. φῖλσαι.* De hoc ge-

nere verborum in quibus prior longa corripitur, forma ἑω ſubſtituta, vt μαρτῦρω, μαρτῦρεω. κρῖνομαι, κρινέομαι, καρτῦνω, καρτυνέω, quae ab aliis ad futurum ſecundum referuntur, paſſim dixi. De φίλω, φιλέω, v. ad E, 117.

Occurrit quoque φῖλαι ſcriptum; verum ex φίλομαι, et ἐφιλάμην, eſt φίλαι imperandi modus.

281. δὸς δὲ πάλιν ἐπὶ νῆας ἐϋκλείας ἀφικέσθαι ⊱ „quod πάλιν eſt εἰς τουπίσω" obſeruatiuncula ſaepe iterata; et „quod Ionum eſt in εὐκλείας et δυςκλέα vltimam corripere, cum Attici producant" (nam ſcribunt δυςκλεᾶ). Obſeruant iidem grammatici" εὐκλεῖας ſcribendum eſſe, vltima breui, nam eſſe pro εὐκλεέας, εὐκλεῖας." cum contra εὐκλείας ſit ex εὔκλεια. Eſt alter locus in quo vox occurrit, Od. Φ, 331. vbi editum eſt εὐκλεῖας ab ipſa Rom. et Euſtathio. Neque dubitaui ita reponere hoc quoque loco e rationibus grammaticis, etſi εὐκλείας plerique libri habent, cum his etiam Etymologus, ſaltem vt editus eſt, agnoſcit εὐκλείας vel ex εὐκλεέας factum, vel ex εὐκλέας inſerto ι. Monitum iam eſt de his ad B, 115. H, 100. et I, 22. fuiſſe duas formas: δυςκλῆς et εὐκλῆς, έος, έας; tum εὐκλεής et δυςκλεής, εὐκλεέος, vnde fit εὐκλεέας, hocque contractum eſſe εὐκλεεῖς, non εὐκλεῖας, nec εὐκλείας. quod neceſſe eſt ductum eſſe ab εὐκλῆς, έας, vnde ε in ει mutari potuit.

ἐφικέσθαι Ven.

282. ῥέξαντας μέγα ἔργον, ὅ κεν Τρώεσσι μελήσει ⊱ „quod καὶ abundat" Sch. A. Legerant igitur καὶ pro κεν, nec male id ipſum. Verum κεν futuris adiectum, vt ſubiunctiuum redhibeat, in Homericis obuium eſt. κε Cant. et Mori. ſi modo codicibus aliquid in hoc ν tribui poſſet.

μέγα ἔργον de Hectore caeſo acceperunt multi. E Schol. br. conſtat, Ariſtarchum huius ſubtilitatis auctorem fuiſſe. Tam definite poeta loquutus non eſt.

284. κέκλυθι νῦν καὶ ἐμεῖο. Gregor. de Dial. p. 203 κέκλυθι δή καὶ ἐ. tum ἐμοῖο vitioſe etiam h. l. Mori. cum aliis.

285. σπεῖό μοι, ὡς ὅτε πατρὶ ἅμ' ἕσπεο Τυδέϊ δίῳ. In illis: πατρὶ ἅμ' occurrit hiatus inſolens prorſus in Homero. quem tamen iam vidimus Γ, 376. Suſpicari poſſis, hunc de Tydeo locum cum altero Δ, 376 ſqq. a ſeriore rhapſodo eſſe inſertum. Verum hoc vnde firmari poſſit aduerſus negantem, haud video. Redit forte res ad excuſationem e caeſura petitam. Bentleium video inſeruiſſe γ'. πατρί γ' ἅμ'. Sic ſaltem coniiciam πατρὶ σύ γ' ἕσπεο.

σπεῖο. πορεύου. ἐπακολούθησον. Apollon. l. c. Τυδεῖ Townl.

286. ἐς Θήβας, ὅτε τε πρὸ Ἀχαιῶν ἄγγελος ᾔει. „quod πρὸ nunc eſt pro ὑπέρ" poterat tamen nec minus eſſe προῄει. ſiue vt iungas cum Ἀχαιῶν ſeu ἄγγελος Ἀχαιῶν. quod etiam Euſtath. ſequitur. Monet porro Sch. A. „ἐς Θήβας poſſe iungi et cum ἕσπεο, et cum ſeqq. ἐς Θήβας ὁπότε." ſed praeſtat prius.

Verum in πρὸ Ἀχαιῶν haereo, etiam propter hiatum. Barnes: „γρ. παρ' Ἀχαιῶν" pro coniectura ſcilicet, non ex libro. Bentl. πρὸς reponit, quod locum τοῦ παρὰ ſuſtinet Od. Θ, 29 ξεῖνος ἵκετ' — ἐμὸν δῶ ἠὲ πρὸς ἠοίων.

τε poſt ὅτε, otioſum ſane, abeſt a Lipſ. ed. Flor.

288. αὐτὰρ ὁ μειλίχιον. reſpicit verſum Apollon. Lex. h. v. μειλίχιον. προσηνὴς ἢ προσηνῆ.

289. ἀτὰρ ἂψ ἀπιών. ἀνερχόμενος. ἐπιστρέφων. Sch. br. De eadem re ſup. Δ, 392 legebamus ἂψ οἱ ἀνερχομένῳ.

290. σὺν σοί, δῖα θεά, ὅτε οἱ πρόφρασσα παρέστης. Laborant grammatici in πρόφρασσα. Monet Schol. A. non eſſe adiectiuum femininum, ſed vocem per ſe ſubſiſtentem ἀπὸ τοῦ προιέναι, καὶ προθυμεῖσθαι, ex προίω, πρῶ, φρῶ, πρόφρασσα. Protulerat idem Scholion e Cod. Wetſten. Valkenarius ad Phoeniſſ. p. 643. Auctor proditur Orion ἐν τῷ περὶ ἐτυμολογιῶν qui eadem ex Philoxeno περὶ μονοσυλλάβων transſcripſerat. Similia habet Etymologus noſter, qui addit: σημαίνει δὲ τὸ, προδιακο-

ἠθεῖσα πρὶν ἐκεῖνον προςκαλέσασθαι. αὐτεπάγγελτος, ἢ πρόθυμος. Apud Hefych. πρόΦασσα (fcrib. πρόΦρασσα) redditur πρόθυμος. εὐνοοῦσα. διανοουμένη. fcrib. προδιανοουμένη.

Docta forte haec, nugis tamen propiora. Si ab ἀποΦράζω fieri potuit ἀποΦρὰς, quid ni, etfi mutato accentu, ex προΦράζομαι prouideo, πρόΦρας, πρόΦρασσα prouida. πρόΦρων. Videtur ita fenfiffe Euftath. πρόΦρασσα, τουτέστι, προμηθὴς, τὰ ὑπὲρ ἐκείνου Φραζομένη καὶ ἐθέλουσα. conuenit alius grammaticus in Schol. br. Vox repetitis vicibus occurrit inf. Φ, 500 et Od. E, 161. K, 386. N, 391.

πρόΦρασα fcribitur in Townl. Vrat. c. al. et edd. ante Turnebum, qui emendauit ex ed. Rom.

Pro ὅτε οἱ, Etymologus ὅτι οἱ fcribit in πρόΦρασσα. Sed ὅτε eft ἐπειδὴ, quandoquidem.

291. ὥς νῦν μοι ἐθέλουσα παρίστασο, καί με Φύλασσε, Schol. A. legerat παρίσταο, monetque effe eam lectionem Ariftarcheam, ficque plures legere, Zenodotum autem etiam παρίσταο καὶ πορὲ κῦδος. Eft vtique Ionicum, nec tamen in eam, quam manu terimus, recenfionem admiffum nec hic nec aliis locis.

Verfum in fuam rem vertit Themift. Or. XI. p. 148. Ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίστασο καί με Φύλασσε.

292. σοὶ δ' αὖ ἐγὼ ῥέξω. Vrat. b. σοὶ δ' ἄρ' ἐγώ. Verum pronuntiatum fuit, et ex feriorum vfu fcribi debuit σοὶ δ' αὖ 'γὼ ῥ.

βοῦν ἦνιν, εὐρυμέτωπον. Difertum eft ad h. l. Scholion Ven. A. Ptolemaeus Oroandae f. fcribebat ἦνιν. At Tyrannio ἧνιν, forte propter vltimam productam; malim appofuiffet cauffam, quae vltimam produxerit. De notatu vocis ἦνις, annuus, v. ad Z, (VI) 94.

293. ἀδμήτην, ἣν οὔπω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνήρ. ἀδμήτην, ἄζυγον, ipfe poeta definiit per adiecta: de quo eius more nota eft Porphyrii ad Z, 201. Apollon. Lex. h. v. ἀδάμαστον reddit, verfu adfcripto.

τὴν οὔπω Cant.

294. χρυσὸν κέρασι περιχεύας. Cant. Vindob. Alt. Townl. περιχεύσας. Hefych. περιχεύας χρυσῷ. περιπάσας χρυσίῳ. a πάσσω.

298. ἀμφόνον, ἀννέκυας, διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα. ⸓ (deb. esse ※) „quod hemistichium hinc traductum ad ludos funebres Patrocli Ψ, 806 (Legitur et inf. K, 469) — Dictum autem δι' ἔντεα pro δι' ἐντέων καὶ αἵματος — ad hunc vſum τοῦ διὰ c. quarto caſu docendum vtuntur verſû et alii, vt Schol. Eurip. Phoen. 1292 διὰ σάρκα. minus commode Schol. ad Or. 464 φιλήματ' ἐξέπλησε, pro διὰ φιλημάτων. tum aduerſus Iſtrum aliter ſentientem ex h. l. firmatur: non niſi vnam mortuorum ſepulturam, τῶν νεκρῶν ἀναίρεσιν, fuiſſe: (ſcil. quae Il. H, 420 ſq.)

ἀμφόνον pro ἀνφόνον. ἀνὰ φόνον. v. ad Θ, 441 ἀμβωμοῖσι.

ἀμφόνον ἂν νέκυας legebatur in Vrat. c. in Flor. et ἀμφόνον ἀννέκυας in Aldd. ac ceteris. At Turneb. ex Rom. intulerat ἂν φόνον ἂν νέκυας. Repetiit Barneſius ἀμφόνον ἀννέκυας. quod et codd. Ven. Vrat. A. et grammatici tuentur Sch. br. Ald. Euſtath. Etymol. in ἀμφόνον. vn. Vindob. ἀνφόνον. Male Heſych. h. v. reddit περὶ τὸν φόνον, immo διὰ τοῦ φόνου vt Sch. br. Nullus tamen dubito antiquiorem ſcripturam αν φονον αν νεκυας fuiſſe; et ſic in ſimilibus quae Barnes congeſſit: ſiquidem ſimpliciora eſſe videntur antiquitati magis conuenientia.

Laudarunt, docente Euſtathio, veteres verſum propter viuidam rerum imaginem et compararunt eum cum nobili loco Xenophontis: in Ageſ. 2. ſ. 14. ἐπεὶ δὲ ἔληξε μάχη, παρῆν ἰδεῖν τὴν μὲν γῆν αἵματι πεφυρμένην etc. loco per ſe luculento, rhetoricae tamen artis. Praeterea obſeruarunt, in caſtris Troianorum ignes iam defeciſſe videri progreſſis Vlyſſe et Diomede; quippe verſus diluculum diei nocte vergente.

299. οὐδὲ μὲν οὐδὲ Τρῶας ἀγήνορας εἴασ' Ἕκτωρ ⸓ quod, etſi ſub idem tempus Agamemnon et Hector ſpe-

culatores mittere decreuerant, (nam in media via ſibi obuiam factos videbimus) poeta tamen non niſi vnum poſt alterum, deinceps, narrat. Hinc argutantur in ſeqq. interpretes, inprimis Sch. B. et Euſtath. in comparatione vtrinque ſpeculandum miſſorum. Hectoris oratio ſatis declarat, hominem rebus ſecundis nimium fidentem.

εἴασ' Ἕκτωρ, ita legitur ex emendatione Clarkii, cum vulgo, rei metricae neglectu, vbique ſcriptum ſit εἴασεν. Vnus eſt Vrat. b. in quo εἴασ' ſcriptum video. Ἐάω tamen cum verbis aliis puris in αω mediam futuri et aoriſti producit: vt ille docuit ad Δ, 42. et ſaepe iterauit. A Bentleio res non minus erat obſeruata; legebat ille εἴασχ' Ἕκτωρ ex Λ, 125. Contra Clarkii rationem monere poſſis aoriſtum locum non habere ſequente imperfecto κικλήσκετο· promiſcue tamen haec poni, et res et vſus admittit v. c. X, 3. 97. 8. vel ſic tamen erant modi plures conſtituendi verſum: οὐδὲ μὲν οὐδὲ Τρῶας ἔασεν ἀγήνορας Ἕκτωρ. vel ἔασκεν.

302. πυκινὴν ἠρτύνετο βουλήν. apud Apollon. eſt ἀρτύνετο. παρεσκευάζετο. cf. ſup. ad B, 55.

304. δώρῳ ἐπὶ μεγάλῳ. Barnes intulerat ἔπι. ſequitur tamen epitheton.

μισθὸς δέ οἱ ἄρκιος ἔσται. vt Heſiod. Ἔργ. 370 μισθὸς δ' ἀνδρὶ φίλῳ εἰρημένος ἄρκιος ἔστω. quod Pitthei Athen. dictum fuiſſe narratur a Plutarcho in Theſeo p. 2.

305. δώσω γὰρ δίφρον τε δύω τ' ἐριαύχενας ἵππους. Schol. A. μεγαλοτραχήλους. πολιούς. alterum corruptum. In Schol. br. eſt μ. στολίους. In Heſych. et Euſtath. ſunt γαῦροι. In Apollon. ſunt tantum μεγαλαύχενες et in Etymol. μεγαλοτράχηλοι. Redit notio ad alterum, ὑψαύχην. Pollux II, 136. οἱ δὲ ἐριαύχενες, σφόδρα ποιητικόν.

306. οἵ κεν ἀριστεύωσι θοῇς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν. „Ariſtarchus legerat οἵ κεν ἄριστοι ἔωσι.“ quod et Euſtath. pro var. lect. memorat, et exhibet cod. Barocc. cum gl. οἱ μὲν, ἀριστεύσωσι, et Mori. cum vno Vindob. in altero ἔασι. „Zenodotus: αὐτούς, οἳ φορέουσιν ἀμύμονα Πη-

λείωνα." vltima iterantur mox vſ. 322. 3. „Ariſtophanes καλοὺς, οἵ φορέουσιν ἀμύμονα Πηλείωνα. Quae antiquior ac verior ſit lectio, nemo affirmauerit; nec tamen refert. De Achillis equis locum accipiunt, etiam Schol. A. et br. Dolon quoque ſic inf. 391. Nihil ſane iis erat nobilius: B, 770. et inf. inpr. Π, 148 ſq. Τ, 392 ſq. Secundo ab iis loco inſignes erant equi Admeti et Eumeli B, 763.

311. οὐδ' ἐθέλουσιν. Cant. οὐδὲ θέλουσιν perperam, vt alibi, v. c. 398.

312. καμάτῳ ἀδδηκότες αἰνῷ. Sch. br. τεταλαιπωρηκότες. ἢ ἀηδῶς διακείμενοι, φυλάσσοντες. ἀδηκότες et h. l. Ven. Lipſ. Townl. Vrat. b. vide ſup. ad vſ. 98.

314. ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσι. Argutantur Sch. A. B. in Dolonis formá et moribus, nec cogitant, nil niſi ingenii poetici inuenta haec eſſe; ſcilicet vt ad certam hominis ſpeciem animis exhibendam haec vim habeant. Turpe enim eſt poetae, infinite loqui.

315. Dolon πολύχρυσος, πολύχαλκος. Acute Bentl. coni. πολυχρύσου πολυχάλκου, ſcil. Εὐμήδεος. melius vtique de patre dictum erit, qui adhuc ſuperſtes erat; et inf. 380 pater eſt daturus ἄποινα.

316. ὃς δή τοι εἶδος μὲν ἔην κακός, ἀλλὰ ποδώκης. Sch. br. ἀηδὴς ἦν τῷ προςώπῳ Euſtath. (f. ἀειδής, δυςειδής.) δύςμορφος. αἰσχρός. Deformitas corporis vix momentum habebat ad rem; accipiam potius de homine imbelli, exigui corporis, tenui: dignitatis tamen et roboris defectum compenſabat pedum celeritas. Videntur ſenſum neſcio quem moleſtum h. l. habuiſſe Sophiſtae, alieno tamen loco nodum in ſcirpo quaeſiiſſe; nam Ariſtot. Poet. 25. vbi ait ſoluenda eſſe nonnulla λέξει, ſeu gloſſa, dictione inſolita ac peregrina, addit: καὶ τὸν Δόλωνα· εἶδος μὲν ἔην κακός. οὐ τὸ σῶμα ἀσύμμετρον, ἀλλὰ τὸ πρόςωπον αἰσχρόν. τὸ γὰρ εὐειδὲς οἱ Κρῆτες εὐπρόςωπον καλοῦσι. De poſtremis his dubito an ab Ariſtotele ſint? quorſum enim Cretica dialectus arceſſenda erat, in re e communi vſu nota: εἶδος et faciem, os, vultum,

declarare, nec modo totam corporis ſpeciem, habitum et adſpectum? Enimuero ipſa interpretatio Sophiſtarum rationem nullam habet: cur enim Dolon ore potius quam corpore eſſe debuit probandus vel improbandus? In cane quidem Vlyſſis P, 306. 7. alterutrum probari poterat; *καλὸς μὲν δέμας ἐστὶν*, at non conſtabat, *εἰ δὴ καὶ ταχὺς ἔσκε θέειν ἐπὶ εἴδεϊ τῷδε.* In milite aut robur aut celeritas cenſetur. haec adfuit Doloni. Etſi virtutem quoque Doloni tribuere haud dubitauit Virgilius; nam appellat eum virum fortem Aen. XII, 347. 348.

ποδώκυς Barocc. Mori. Cant.

317. *αὐτὰρ ὁ μοῦνος ἔην μετὰ πέντε κασιγνήτῃσι.* ⊱ „quod Zenodotus ſcripſerat *κασιγνήτοισι.* quod abſurdum eſt, quomodo enim inter quinque fratres poterat eſſe ſolus?

318. *καὶ Ἕκτορι εἶπε παραστάς. καὶ Ἕκτορι μῦθον ἔειπεν* Cant. Barocc. Mori. Harl. Ven. Townl. Vrat. b. In Flor. erat *καὶ Ἕκτωρ μῦθον εἶπε παραστὰς*, quod vitium foedum Ald. 1. et Iunt. 1. retinuere, ſuſtulit Ald. 2.

321. *ἀλλ' ἄγε μοι τὸ σκῆπτρον.* „*τὸ σκῆπτρον. ἀντὶ τοῦ· τοῦτο τὸ σκ.* nam gerebat haſtam Hector concilio quippe conuocato.“ Ven. A.

„*ἀνάσχεο διὰ τοῦ ο* Ariſtarcheae“ an alii *ἀνάσχευ*? „*γρ. ἀλλ' ἄγ' ἐμοί.*“ Barnes.

322. *ἦ μὲν τοὺς ἵππους τε.* ⊱ „quod *τοὺς* pro *τούτους* eſt“ Ven. A. vt 321 *τὸ σκ.* et Scholion ap. Suidam in *τοὺς ἀντὶ τούτους.* ex h. l. facile emendandum. „*γρ. ἦ μὴν*“ Barn. *ἦ μὲν* eſſe idem quod *ἦ μὴν* h. *ἦ δὴ*, manifeſtum fit. In Cant. erat ſcriptum: *ἦ μὲν δὴ τοὺς ἵππους καὶ τὰ ἅρματα.*

323. *οἳ φορέουσιν ἀμύμονα Πηλείωνα.* „*γρ. καὶ ποδώκεα καὶ ἀμύμονα*“ Sch. Ven. A.

324. *οὐδ' ἀπὸ δόξης.* „*ἤτοι, οὐδ' ὡς δοκεῖν μόνον, ἀλλ' ἀληθῶς.* (quod a re et vſu alienum eſt) *ἤ, οὐδὲ παρὰ τὴν δόξαν, ἣν περὶ ἐμοῦ ἔχεις.*“ Ven. A. Idem: „*ἄλλως. οὐκ ἀπὸ δοκήσεως καὶ εἰκασμοῦ.* (quod et Sch. br. et Etymol. habent: vtrumque Sch. B.) *καὶ οὕτως ἀεὶ*

κέχρηται τῇ λέξει· (quod vltimum eo ſpectat, quod δόξα apud Homerum nusquam eſt gloria: ſed, bis tantum obuium, hic et Od. Λ, 343 οὐ μὰν ὕμμιν ἀπὸ σκοποῦ οὐδ' ἀπὸ δόξης μυθεῖται βασίλεια, eſt δόκησις. ὑπόληψις.) Mirum eſt, dictum hoc antiquis tam memorabile viſum, vt omnes fere grammatici notauerint: primo loco Apollon. Lex. p. 152. ἀπὸ δόξης. ἀπὸ δοξασμοῦ, et p. 231. δόξης, δοκήσεως. Heſych. ἀπὸ δόξης. ἀπὸ δοξασμοῦ, ἀπὸ ὑπονοίας. Euſtath. οὐ πόῤῥω τῆς ἐμοῦ ὑπολήψεως. Rem ſic tenebis: dicitur aliquid eſſe κατὰ δόξαν, h. e. ita comparatum, vt expectationi noſtrae ſeu opinioni reſpondeat; contrarium eſt ἀπὸ δόξης, quod non reſpondet. Similiter aliquid dicitur κατὰ θυμὸν eſſe et ἀπὸ θυμοῦ, vnde et καταθύμιον vel ἀποθύμιον, gratum vel ingratum.

ἄπο δόξης editum erat inde a Flor. et Aldd. legitur quoque in Etymol. ex miro grammaticorum acumine. ἀπὸ ſeruant ceteri, in his Apollon. Lex. ſicque etiam ed. Rom. Turn. et quod mireris, ita editum in Od. Λ, 373. verum ſcriptura in Odyſſ. edd. paſſim variat ſi cum Jliade compares.

οὐδ' ἐγὼ οὐχ ἅλιος recitat Apollon. p. 231. At vulgatam vides p. 606 in σκοπός. ἐπὶ μὲν τοῦ κατασκόπου. Add. Heſych. To. II. p. 1217 vbi vox σκοπὸς excidit.

Notatum porro ex antiquis ap. Euſtath. p. 809, 4: Herodorum ſcripſiſſe οὐχ' ἅλιον additque plura de hac ſubtilitate; de qua verbo monebo. Antiqua negationis formula erat οὐκὶ et οὐχὶ, vnde abiecto iota factum οὐκ' et οὐχ'. hoc alterum multi retinuere, etiam h. l.

325. τόφρα γὰρ ἐς στρατὸν εἶμι. Laudat locum Plutarch. de aud. poet. p. 29 E. reſpectu modeſtiae Diomedis et temeritatis Dolonis in promittendo. Eadem in grammaticis occurrunt.

ὄφρ' ἂν ἵκωμαι. non ἱκοίμην. v. Exc. III, ad lib. Δ.

326. νῆ' Ἀγαμεμνονέην ⊱ ſine Scholio, quod monuit forte, quod μέλλουσι eſt pro εἰώθασι.

328. ὁ δ' ἐν χερσὶ σκῆπτρον λάβε. In edd. vtriusque ſtirpis erat βάλε. quod et Vindob. Alt. habet. Bar-

nes intulit λάβε ex Cantabr. cui addes Harl. Vrat. b. Ven. A. Schol. A. iterum eiecit Clarke, neuter rationibus idoneis, repetiit Wolf. Sane ἐμβάλλειν τι χειρὶ et χερσὶν Homericum eſt; ſed manibus alterius, vt H, 188. Ξ, 218. Od. B, 37. Altera ex parte λαβεῖν χειρὶ dicitur, non ἐν χειρὶ, ſed vſus fert ἔχειν ἐν χειρί. Recte haec. Eſt tamen locus alter O, 229 ἀλλὰ σύ γ' ἐν χείρεσσι λάβ' αἰγίδα, et 310 τὴν ἄρ' ὅγ' ἐν χείρεσσιν ἔχων. Vnde apparet promiſcue haec dicta eſſe.

329. ἴστω. μαρτυρείτω. vidimus iam ſup. H. (VII) 411. teſtis eſto, me hoc tibi promiſiſſe.

330. μὴ μὲν τοῖς ἵπποισιν. ⊱ „quod τοῖς iterum eſt τούτοις." Miror hoc demum libro rem tam diligenter moneri.

331. ἀλλά σε φημὶ διαμπερὲς ἀγλαϊεῖσθαι. Reſpicit verſum Etymol. h. v. cui eſt τὸ καλλωπίσεσθαι, vt in Suida καλλωπίσασθαι eſt reſingendum. Heſych. λαμπρύνεσθαι. καλλωπίζεσθαι.

332. καί ῥ ἐπίορκον ἀπώμοσεν. Venetus ἐπώμοσεν. Sch. A. ⊱ „οὕτως, διὰ του ε, ἐπώμοσεν, αἱ Ἀριστάρχου. et Excerptum Schol. Victor. γράφουσί τινες, ἐπώμοσεν, ἀστείως ποιοῦντες. At Ven. B. ἀπώμοσεν. et Sch. B. „γρ. καί ῥ' ἐπεὶ ὤμοσεν." Lectio haec tertia eſſe debuit: καί ῥ' ἐπεὶ ὅρκον ἀπώμοσε. quod et in Cant. erat et in Townl. Deteriorem lectionem amplexus erat Ariſtarchus. Nam ſollenne eſt Homero in iureiurando apponere hoc, totam iurisiurandi formulam rite eſſe pronuntiatam: αὐτὰρ ἐπεὶ ὄμοσέ τε τελεύτησέ τε τὸν ὅρκον ſaepius repetuntur, vt Ξ, 280 et in Odyſſ. B, 378 etc. Atqui hoc eſt ἀπομόσαι. vide Od. O, 436. 437. non quod ſequiores habent, pro ἀπαρνεῖσθαι, iurare quod non. etſi ſubſtituere hoc per contextum forte liceat, v. c. Od. K, 345. (at ſubiicitur: ὄμοσέν τε τελεύτησέν τε τὸν ὅρκον.) 381. M, 303. Vim τοῦ ἀπὸ neglexit Schol. br. ἐπίορκον ἀπώμοσεν. ἐπιώρκησε. Ceterum ἀπώμοσε in vulgatam abiit lectionem; etiam Euſtath. qui tamen alterum norat et cum κατένευσε 393 comparat. ἐπώμοσεν eſt in Moſc. 3.

Porro ἐπίορκον Sch. A. assumit ὅρκον. Quidni τὸ ἐπίορκον pro aduerbio ψευδῶς. ἐπὶ ὅρκον Vrat. b. quod defendi potest.

333. ἀμφ' ὤμοισιν ἐβάλλετο vn. Vindob. ὤμοιιν.

334. ῥινὸν πολιοῖο λύκοιο. Ex Schol. A. non satis integris, Sch. br. multo magis luxatis, et ex Etymol. apparet olim lectum quoque fuisse πελίοιο, vt color lupinae pellis *rauus*, *cinericius*, conueniret; ita Peliam aiunt dictum, quia equae vngula percussus ἐπελιώδη, *liuorem* cutis contraxerat. Aristophanes τεφρώδους h. l. explicuerat, aiebat enim μὴ εἶναι λευκὸν λύκον. Scilicet πολιοῖο h. l. per λευκοῖο reddiderunt alii in eodem Sch. A. Hesych. Quod in Etymol. defenditur, quia pilorum color in lupo est varius. λευκανθίζοντα et ὑπόλευκον, qui non longe absit a nigro, reddit Eust. qui plura sine iudicio cumulat. Fuere quoque qui πολιοῖο per τιμίου exponerent; an a senectutis honore? Etymologo consentanea legas in Schol. Apollonii II, 124 cui et ipsi πολιοὶ λύκοι dicti sunt; patetque hinc Philostephanum ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν iis praeiisse, — Ceterum inepta hinc ducta commenta auctoris Rhesi vide 207 sq.

ἔκτοσθι vn. Vindob.

335. κρατὶ δ' ἐπὶ κτιδέην κυνέην. E— „quod ambiguum est, sitne ἐπὶ κτιδέην an ἐπ' ἰκτιδέην. Atqui res constituitur statim ex v. 458 τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κτιδέην." ἐπ' ἰκτιδέην est in Cant. Lipf. Harl. Vrat. A. Etiam verum est, esse proprie ἰκτὶς, ἰκτίδος. vel ἴκτις, vt apud Nicandrum est" (Ther. 196. p. 15 vbi ichneumonis species est οἷον ἀμυδρῆς Ἴκτιδος, ἥτ' ὄρνισι κατοικιδίῃσιν ὄλεθρον μαίεται ἐξ ὕπνοιο καθαρπάζουσα πετεύρων. — Vbi Schol. ἴκτις δὲ, ἡ λεγομένη ἀγρία γαλῆ. καὶ Ὅμηρος. κρατὶ δ' ἐπικτιδέην. ὡς ἀπὸ τῆς ἴκτιδος, τοῦ ζώου. ζῶον γαλῇ παραπλήσιον est in Suida.) Apud Apollon. Lex. p. 421. pugnatur pro κτιδέη a κτὶς, ita tamen vt appareat, vnum idemque nomen esse seu κτὶς seu ἴκτις pronuntietur. Ex eo deriuata sunt quae habent Hesych. Suid. Sch. br. et copiosius Eustath. Similia iis quae Ven. A. habet sunt in Sch. br. Excerpi-

tur quoque in vtrisque Aristotelis locus: H. A. IX, 6 extr. ἡ δὲ ἴκτις ἐστὶ μὲν τὸ μέγεθος ἡλίκον Μελιταῖον κυνίδιον τῶν μικρῶν τὴν δὲ δασύτητα καὶ τὴν ὄψιν καὶ τὸ λευκὸν τὸ ὑποκάτω, καὶ τοῦ ἤθους τὴν κακουργίαν ὅμοιον γαλῇ. καὶ τιθασσὸν γίνεται σφόδρα. τὰ δὲ σμήνη κακουργεῖ. τῷ γὰρ μέλιτι χαίρει. ἔστι δὲ ὀρνιθοφάγον, ὥσπερ οἱ αἴλουροι. τὸ δὲ αἰδοῖον αὐτοῖς ἔστι μὲν ὀστοῦν. *Viuerram* interpretantur recentiores dissentientibus aliis ipsoque Busson et Camus: nostrum *Iltis* in eo agnosci putant.

Notabile quoque grammaticis visum, quod κυνέη h. l. improprie dicta quod iam sup. 257. 8. videramus. v. Apollon. Lex. h. v. p. 424.

336. προτὶ νῆας. variat ποτὶ et h. l. et inf. 347. 348. v. ad A, 245 ἐπὶ νῆας Vrat. c. et Venetus.

337. μῦθον ἀποίσειν. Mosc. 3. ἀποτίσειν. incuria librarii.

338. ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν κάλλιφ' ὅμιλον. ⸖ „quod ὅμιλος alias in Iliade de *pugna* et conflictu dicitur; in Odyssea de *multitudine* et coetu; vt nunc hoc quoque loco." Sch. A.

339. τὸν δὲ φράσατο προσιόντα. τὸν δ' ἐφράσατο Harlei. et, φράζω — τὸ θεᾶσθαι καὶ βλέπειν. ὡς τὸ· τὸν δ' ἐφράσατο προσιόντα. Etymol.

341. Οὗτός τοι, Διόμηδες, ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεται ἀνήρ. „Οὗτός τις Δ. Aristarchus, consentientibus pluribus." Sch. A. Elegans lectio, si vera est, nec mutata ad Atticorum morem.

342. ἐπίσκοπος. pro σκοπός. Et poterat esse νήεσσιν ἔπι σκοπὸς ᾖ. v. ad 38.

343. ἤ τινα συλήσων νεκύων κατατεθνειώτων. ⨳ quod versus hic recte positus est; minus bene infra 387.

Aristarchus τεθνηώτων. vt solebat: v. Z, 71 sicque Lips. a pr. m. Vrat. b. a m. sec. Vindob.

344. ἀλλ' ἐῶμεν. Vna syllaba efferendum εω. παρεξελθεῖν alii. Nil interest h. l. *praetergredi.*

344. 5. adſcripſit Schol. Ariſtoph. Acharn. 238. vbi male ἀλλὰ δὲ κατ᾽ αὐτὸν — debebat ſaltem ἔπειτα κατ᾽ αὐτόν.

346. καρπαλίμως. εἰ δ᾽ ἄμμι παραφθαίησι πόδεσσι. Ven. A. obſeruat, vt hic legitur, verſum legi prope in omnibus. „Quid igitur lectum in aliis? Fuit puto varietas in παραφθαίη. forte παραφθῄη. vt v. c. Π, 861 φθῄη et φθαίη variat. cf. ad E, 598. At regnat παραφθαίη. Sch. br. παραδράμοι. φθάσοι τῇ ταχύτητι τῶν ποδῶν. f. φθάσειε. Inf. X, 197 τοσσάκι μὶν προπάροιθεν ἀποστρέψασκε παραφθὰς πρὸς πεδίον γε Achilles Hectorem. adde Ψ, 515. Inf. 368 φθαίη. ſcilicet a φθῆμι. vt σταίην. Male edd. παραφθαίῃσι cum iota ſubſcripto. παραφθάνῃσι vn. Vindob. indocte.

347. αἰεί μιν προτὶ νῆας ἀπὸ στρατόφι προτιειλεῖν. ϛ quod infinito (προτιειλεῖν) pro imperante vtitur. ἐπὶ νῆας Ariſtarchus. προτιειλεῖν Heſych. ἐγκλίνειν proprie lat. *aduoluere*. Sch. br. συνελαύνειν. συνδιώκειν.

ἀποστρατόφιν Vrat. c.

348. προτὶ ἄστυ ἀλύξῃ. Notauit Bentl. alterum hiatum, ſcripſitque ϝάστυ. de altero nil monuit. Scilicet υ non eliditur. Nec habet digamma locum, v. c. θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξαι, et ἥν οὔ πώποτ᾽ ἀκήριοι ἄνδρες ἄλυξαν. Vitat tamen poeta talem concurſum duarum vocalium. Scriptum fuiſſe probabile ſit προτὶ ἄστυδ᾽ ἀλύξῃ.

349. ὣς ἄρα φωνήσαντε, παρὲξ ὁδοῦ ἐν νεκύεσσι κλινθήτην. Offendit dualis, in φωνήσαντε, cum vnus Vlyſſes eſſet loquutus. (ϛ) Ariſtophanea et aliae editiones habebant: ὣς ἔφατ᾽. οὐδ᾽ ἀπίθησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης. ἐλθόντες δ᾽ ἑκάτερθε παρὲξ ὁδοῦ ἐν ν. (an vtrinque, ab vtraque viae parte? hinc Diomedes, illinc Vlyſſes?) Noſtra lectio eſt ab Ariſtarcho illata, (nec tamen conſtat, librisne an critico acumine) „Nec inſolens eſt, φωνήσαντε dici, et Diomedi nunc eadem tribui, quae Vlyſſes ſolus antea pronuntiauerat. Simile exemplum ἐν τῇ παραποταμίᾳ μάχῃ in verbis Neptuni: Φ, 287. 298. vbi

cum is ſolus verba feciſſet, ſequitur: τὼ μὲν ἄρ' ὣς εἰπόντε, Pallade aſſumta."

351. ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἀπέην, ὅσσον τ' ἐπίουρα πέλονται ἡμιόνων &c. „οὐδὲ ἐνθάδε ἀναστρεπτέον. μεταξὺ γὰρ πάλιν σύνδεσμος ἐφ' ὅρια" Scholion A. vix ſatis integrum. Iungine voluit ἐπὶ τὰ οὖρα? Videtur tamen manifeſtum eſſe, iungi ὅσον ἔπι, pro ἐφ' ὅσον. Mox duplex ratio confunditur in Schol. A. dum alii οὖρα τὰ ὅρια καὶ πέρατα τῆς αὔλακος eſſe voluere; alii τὸ ὅρμημα. (quod et Heſych. habet, cum Schol. ad Homeri loca et Euſtath. ἀπὸ τοῦ ὄρω.) Apponitur a Ven. B. tanquam interpretatio: cum tantum abeſſet Dolon, *quantum mula arare poteſt*, hoc eſt, *plethrum*: ὅσον ἀροτριῶσαι ἡ ἡμίονος καὶ ὑπογράφειν δύναται. ὅ ἐστι πλέθρον. ita illa αἵ γάρ τε βοῶν προφερέστεραί εἰσιν ornatus tantum gratia adiecta eſſe cenſendum eſt. At vero ſubiectum in Ven. B. Porphyrii Scholion docet, Ariſtarchum expoſuiſſe de binis iugis arantibus, altero boum, altero mularum: quantum ſpatium mulae, tanquam fortiores, anteuertant (ſub finem ſulci? ſic puto, ἐν ἐπιστροφῇ) boues." Ita ſtatuendum eſt poetam breuitatis ſtudio id, quod maxime ad rem ſpectat, omiſiſſe, ἡμιόνων, mularum, *quae binis ſulcis parallelis agrum ſecant, vno tempore.*

Porro in Ven. B. et Sch. br. fuit ἐπίουρα quod et edd. exhibebant et quidem, quas vidi omnes, ipſa Romana. Sane ad ὅσον ſaepe ἐπὶ abeſt; interdum et adiungitur; v. c. Od. E, 249. 251 Ὅσσον τίς τ' ἔδαφος — τόσσον ἔπ'. N, 114 ὅσον ἔπι ἥμισυ πάσης. cf. ſup. Γ, 12. At ἔπι οὖρα vel ἐπὶ οὖρα olim obtinuiſſe videtur. Alterum hoc Ven. A. tueri vidimus; item Euſtath. etſi etiam alterum ἐπίουρα norat. Scribitur quoque in Ven. in οὖρα, ἐπίουρα in hoc verſu laudato; ſed ex loco ipſo apparet eum ἔπι οὖρα legiſſe. Eſt quoque in Heſych. ἐπίουρα, ὅρια; vt legendum eſſe apparet; at idem habet οὖρα. nec dubitaui hoc verius eſſe, locis ceteris Homericis comparatis.

Videmus plura in his occurrere de quibus controverſitur: ſitne ἐπίουρα vna voce ſcribendum, an ſeu ἔπι ſeu ἐπὶ οὖρα. tum de etymo, et ſignificatu, ſitne οὖρον ὅρμημα, an ſit ab ὅρος *terminus*, τὸ διάστημα. tertio quid ſit h. l. τὰ οὖρα ἡμιόνων. Nihil ex his eſt, quod pronuntiare poſſis ex tripode.

Quod ad prius attinet, occurrunt οὖρα duobus aliis locis Ψ, 431 et Od. Θ, 124. In priore eſt ὅσσα δὲ δίσκου οὖρα πέλονται — τόσσον ἐπιδραμέτην. *quantus diſci iactus eſt*, 523 ſunt δίσκουρα eodem ſenſu. Alter locus ſimilior noſtro eſt de curriculo apud Phaeaces: ὅσσον δ' ἐν νειῷ οὖρον πέλει ἡμιονοῖιν, τόσσον ὑπεκπροθέων λαοὺς ἵκεθ', οἱ δ' ἐλίποντο. Solent eum ex noſtro, tanquam pleniore illuſtrare et Ariſtarcheam interpretationem aſciſcere.

Iam ſi iudicium ferendum eſt, Ariſtarchea interpretatio de binis iugis duo diuerſos ſulcos iuxta arantibus et argutior videri poteſt, et difficultas ſuboritur, ſitne tantum interuallum inter duo iuga, duo ſulcos vno tractu arantia, quantum h. l. requiritur fuiſſe, quandoquidem mox ſubiicitur: cum accurrendo *non amplius* abeſſent *quam circiter haſtae iactu.* Igitur antea multo longius abfuerunt. Doceant me hoc ii qui arationis peritiores me ſunt; ſed doceant humaniter non tanquam bubulci flagris inflictis. Conuenit ſane locus Odyſſeae, vbi de eo, qui curſu alterum praeuertit, agitur: quod non niſi modico interuallo fieri potuit. Pronuntiare tamen, quid Homerus praetulerit, temerarium eſſet. Praeferam equidem ὅσον τ' ἔπι οὖρα πέλονται, pro ἐφ' ὅσον πέλονται τὰ οὖρα τὸ ὅρμημα, ἡμιόνων, ſenſu hoc: cum iugeri fere, quale muli arant, menſuram, ſeu ſpatium et tractum, abeſſet. Similis erat diſputatio in ἦρα et ἐπίηρα ad A, 572.

352. 353. recitat Schol. Sophocl. Antig. 348. vbi aratio ſit ἱππείῳ γένει πολεύων, quod ille ad mulos reuocare vult. Certe mulis araſſe veteres ſatis conſtat. Vtitur verſu quoque Artemid. II, 12 p. 97.

353. ἑλκέμεναι νειοῖο βαθείης πηκτὸν ἄροτρον. ⊱ „quod deest διὰ νειοῖο." Sch. A. Accipiunt ea quoque νειὸς ex etymo de agro nouali, ſeu nunc prima vice, ſeu, vt Σ, 541 recens arato. Accipiam omnino pro agro quocunque.

πηκτὸν ἄροτρον, τὸ τὸν γύην προςπεπηγότα ἔχον. opponitur τὸ αὐτόγυον, (quae antiquiſſima forma fuit) ex Heſiodo." Sch. A. B. laudatur Heſiod. Ἔργ. 433 δοιὰ δὲ θέσθαι ἄροτρα πονησάμενος κατὰ οἶκον, αὐτογυὸν καὶ πηκτόν. Adde Heſych. in πηκτὸν ἄροτρον.

354. τῶ μὲν ἐπιδραμέτην. ⊱ „quod ἐπιδραμεῖν apponit poeta, cum Dolon ignorat ſe peti; quando autem id intelligit, tum dicit illos διώκειν Dolonem.

ἐπεδραμέτην quae erat in edd. lectio Ariſtarcho debetur. At ἐπιδραμέτην quod eſt Ionicum edd. eaedem exhibent aliis in locis, vt Ψ, 418. 433. 447. reuocaui ergo hunc quoque in locum, auctoribus Harlei. et Veneto. Heſych. ἐπιδραμέτην. ἐπεδίωκον, ἐπήρχοντο.

355. 356. ἔλπετο γὰρ κατὰ θυμὸν, ἀποστρέψοντας ἑταίρους ἐκ Τρώων ἰέναι, πάλιν Ἕκτορος ὀτρύναντος. ⊱ „quod πάλιν iungendum cum ἀποστρέψοντας, vt ſit, εἰς τοὐπίσω καλέσοντας" Sch. A. Ita interpunxit grammaticus poſt πάλιν, vt ἀποστρέψοντας πάλιν. In altero Scholio interpungere iubemur poſt ἐκ Τρώων, ita iungenda erunt: ἔλπετο ἑταίρους ἐκ Τρώων, ἀποστρέψοντας, Ἕκτορος ὀτρύναντος ἰέναι πάλιν. ſubintellexerunt, puto, ἔλπετο ἑταίρους ἐκ Τρώων ὑπάρχειν, εἶναι, ἀποστρέψοντας. Poſſis tamen ſic participium pro infinito poſitum putare, ἔλπετο ἑταίρους ἐκ Τρώων ἀποστρέψειν αὐτόν. Mos tamen hic Atticis perpetuus Homero parum frequentatur. Nihil expeditius eſſe poteſt, quam ἑταίρους ἰέναι eum putaſſe ἀποστρέψαι πάλιν, vt eum retro a profectione vocarent. Mutaui itaque interpunctionem, quae vulgo fit, etiam in Veneto, poſt ἰέναι, vt inſeratur poſt πάλιν. Nam importunum eſt, quocunque te vertas, Ἕκτορος ὀτρύναντος πάλιν.

ἀποστρέψαντας Vindob. Alt.

357. ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἄπεσαν δουρηνεκὲς, — δουρηνεκὲς, δόρατος βολήν. ἐφ' ὅσον ἐνεχθείη ἂν δόρυ. Tenendum hoc e pluribus apud Apollon. Lex. (vbi cf. Nota) Schol. Hesych. Etymol. cf. sup. ad E, 752 vbi κεντρηνεκής. Interpres sui est ipse Homer. Jl. O, 358. 9 γεφύρωσεν δὲ κέλευθον μακρὴν ἠδ' εὐρεῖαν, ὅσον τ' ἔπι δουρὸς ἐρωὴ γίγνεται, ὁππότ' ἀνὴρ σθένεος πειρώμενος ἥσει.

ἀπέην Harlei. forte ex 351.

358. λαιψηρὰ δὲ γούνατ' ἐνώμα. Barocc. λαιψηρά τε. αἰψηρὰ δὲ Apollon. in αἶψα p. 68. ἐνώμα, ἐκίνει v. ad Γ, 218.

359. τοὶ δ' αἶψα διώκειν ὡρμήθησαν. ⊱ „quod nunc διώκειν proprie ponitur: insequi alterum fugientem (v. ad 354) „Scribitur quoque τοὶ δ' ὦκα, et ὁρμήθησαν (vt est leg.) Ἰακῶς.

τὸν δ' αἶψα Vindob. Alt.

360. ὡς δ' ὅτε καρχαρόδοντε δύω κύνε εἰδότε θήρης. καρχαρόδοντε restituendum Apollonio Lex. pro καρχοροδόντες. De voce v. Etymol. Recte Schol. br. τραχεῖς. κάρχαρον γὰρ τὸ τραχύ. καρχαρέος mutatum in καρχαλέος inf. Ψ, 541. a καρχαίρω.

κυνε ϝειδοτε. Male Barnes edidit κύνες.

361. ἢ κεμάδ' ἠὲ λαγωὸν ἐπείγετον. ⊱ „quod ἐπείγετον et vs. seq. προθέῃ iunguntur, et prius illud est pro ἐπείγωσι (ἐπείγητον) Schol. A. At Apollon. p. 274. ἐπείγετον, δυϊκῶς, ἐπείγουσι καὶ κατασπουδάζουσι. διώκουσι.

κεμὰς, Sch. B. ceruus dormiens, ἐκ τοῦ κέω, τὸ κοιμῶμαι. Apollonius autem Lex. κεμάς. τῶν ἅπαξ εἰρημένων. οἱ μὲν ἐλάφου γένος. οἱ δὲ, δορκάδος. Similia Hesych. Disertior est Etymol. h. v. cum Schol. Apollon. IV, 12. 13.

362. ὁ δέ τε προθέῃσι μεμηκώς. Sch. A. obseruat, in Aristarcheis τε non esse. quid tum? ergo exciderat librarii vitio: aut ne isti quidem versum metiri norant.

προθέῃσι vbique scriptum video; post ἐπείγετον tamen minus accurate positum putes; antiquiore tamen more, et ex grammatica minus elaborata. Potuit tamen,

quod grammatici non viderunt, fuiſſe *προθέῃσι*, ſine iota, ex *προθέημι*, pro *προθέω*.

μεμηκώς. Flor. ed. cum Moſc. 3. Vrat. c. vitioſe *μεμηλώς*. Mori. *μεμυκώς*. *μεμαὼς* vel *μεμυκὼς* Harlei. At Heſych. *μεμηκώς. κεκραυγώς*. Multa in hac voce miſcent grammatici. Praeter *μηκάω*, fuit *μήκω*, *μέμηκα*. v. ad Δ, 435. vnde factum *μεμήκω* Od. I, 439. porro *ἔμακον*. *μακὼν* Π, 469.

363. *ἠδὲ πτολίπορθος* 'O. Cant. Harl. Vrat. b. A. Lipſ. et Ven. *ἠδ' ὁ πτ.* contra morem Homericum.

364. *διώκετον ἐμμενὲς αἰεί.* In Schol. A. et Sch. br. obſeruatio eſt ſubtilis: tria eſſe verba, quorum tempus praeteritum (imperfectum) in duali per *τον* efferatur: (cum deberet eſſe — *ετην*) *διώκετον* h. l. (pro *ἐδιωκέτην*) *λαφύσσετον* Jl. Σ, 583 et *τετεύχετον* N, 346 (verum de his vide ſuis locis.) Attico more hoc fieri ait Etymol. in *διώκετον*. In Homero nondum mihi rem perſuaſerunt; ſtatuere malim, eſſe vbique praeſens pro imperfecto vel aoriſto; *τετεύχετον* a noua forma *τετεύχω* ductum eſt. cf. ad Σ, 583.

368. *ἵνα μή τις — φθαίη ἐπευξάμενος βαλέειν.* Ven. A. *καυχήσεται* (f. — *ηται*) *προλαβών*. Propius ad verba Sch. br. *φθάσειεν* ſc. *ἐπευξάμενος ἑαυτὸν βαλεῖν*.

ἔλθοι Cant. Barocc. Mori. vn. Vindob. poteſt poſt *φθαίη* videri verius eſſe. At *ἵνα μὴ* cauendi et metuendi ſenſu vtroque modo dictum occurrit; et variare talia Homero ſollenne eſt v. Exc. II. ad VII, (H) p. 405.

371. *δηρὸν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἀλύξειν αἰπὺν ὄλεθρον.* *ἐμῆς ἀπὸ χ.* legitur inde a Turnebo ex ed. Rom. et Euſtath. antea erat *ὑπὸ* non modo in Flor. et Ald. 1. ſed in omnibus.

372. *ἦ ῥα καὶ ἔγχος ἀφῆκεν, ἑκὼν δ' ἡμάρτανε φωτός.* ⸗ Obſcurum eſt Scholion; fuiſſe videntur, qui legerent hunc verſum: *καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάμαρτεν· ἑκὼν δ' ἡμάρτανε φωτός.* Vnde elicuerunt *ζήτησιν*, quam ſic ſolvebant, vt ſubintelligerent: *οὐδ' ἀφάμαρτεν ἄν.* At, ait Ven. A. ignorabant *βάλλειν* eſſe Homero pro *ἐπιτυχεῖν*.

ſicque repugnare ſibi haec. Debuit tamen eſſe ea lectio diuerſa, forte ex interpretamento nata; in ea βάλλειν erat vulgari modo dictum de telo eminus miſſo.

373. ἐϋξόου δουρὸς ἀκωκή. εὔξου Ven. et Schol. A. At Ptolemaeus περισπᾷ (εὐξοῦ) tanquam ex εὐξόου. Ait Schol. A. „neceſſe id non eſſe, eſſe enim εὔξου vt εὔνου. et vtrumque procedere ex εὔνους. εὔξους." Eadem habet Etymol. Eſt quoque ἐΰξου in Cant. Vrat. b. Poteſt tamen et ἐϋξόου binis ſyllabis pronuntiari, vt θεοὶ vna A, 18 et al.

374. ὁ δ' ἄρ' ἔστη τάρβησέν τε. Super etymo τοῦ ταρβῶ Scholion ex Herodiano Scholio B. inſertum habetur quoque in Etymol.

375. βαμβαίνων, ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίνετ' ὀδόντων. — βαμβαίνων. Eſt τῶν ἅπαξ λεγομένων. Varia miſcent ſuper hac voce Scholia A. B. br. Etymol. Heſych. Euſtath. et primo loco Apollon. Lex. h. v. ſcilicet ex etymo, argutando, modo ad pedum tremorem referunt (ac ſi eſſet a βαίνω, βαβαίνω.) modo ad dentes frendentes, aut linguam balbutientem: et hoc melius. Nam eſt βαβάζειν ex βάζειν, ap. Heſych. *inarticulate loqui*, τὰ μὴ διηρθρωμένα λέγειν. Sicque acceperunt alii poetae. Apud Bionem eſt Id. IV, 9 βαμβαίνει μὲν γλῶσσα. Ap. Heſych. βαμβαλεῖν occurrit, quod Toup' emendat βαμβαίνειν Emendatt. Vol. III, p. 297. At vindicatur illud Moſcho III, 7.

διὰ στόματος γένετ' ὀδόντων Lipſ. Vrat. b. editum quoque nulla cum cura metri, in omnibus ante Turnebum, qui emendauit ex ed. Rom. Sana lectio erat quoque in Schol. br. Ven. Sunt autem ἄραβος — ὀδόντων in medio interpoſita, (Apollon. Lex. h. v. ἄραβος. ὁ διὰ τῶν ὀδόντων ψόφος ποιός.) et continuandum βαμβαίνων, χλωρός.

Bentl. totum verſum damnat, „nam nec alibi βαμβαίνων, nec ἄραβος." Senſit, puto, rhapſodi fetum eſſe.

376. χλωρὸς ὑπὸ δείους. Ita haud dubie ſcriptum fuit, et ſi nobis conſtare volumus, vt aliis locis factum,

etiam hic reponendum hoc erat; cum enim ignoraretur ὑποδδείους pronuntiatum esse, grammatici metro succurrere voluere per suum ὑπαί, quod toties interserunt, quodque h. l. omnes libros insidere videtur, etiam Ven. Sch. br. Suidam. Occurrit tamen ὑπὸ δείους in Etymol. in δείους. — „γρ. δείευς" Barnes. Towul. ὑπαιδδείους. Vrat. b. ὑπ' αἰδείους. (De his v. ad O, 4) — κιχήτην volunt esse factum ex κιχησάτην. nam quid est quod non fingunt grammatici! In Homero a κίχημι, ἐκιχέτην et κιχήτην factum esse potuit. In aliis (Eustath. Schol. Lips.) et sic Vrat. b. a pr. m. scriptum erat κιχείτην, a κιχέω hocque verius: quod statim reciperem, si e nouatis lectionibus gloriolam appeterem.

377. χειρῶν δ' ἀψάσθην, ἐπελάβοντο. δακρύσας Apollon. Lex. h. v. et Hesych.

378. Ζωγρεῖτ', αὐτὰρ ἐγὼν ἐμὲ λύσομαι. ⸓ „quod ἐμὲ dixit praeter morem pro ἐμαυτόν." Ven. A. Homerus saltem dixisset ἐμὲ αὐτόν. (vnde etiam acuitur: v. Apollon. p. 143, l. 21. non ἐγκλίνεται οὐδέ με. λύσομαι, curabo, efficiam (pretio dato) vt vos me liberetis. adeoque redimam me. Quod ex Jl. A, 20 statim innotuit. — ἐγὼν grammaticis deberi pro ἐγὼ iam monui.

De πολύκμητος v. 379. v. ad Z, 48. et de ζωγρεῖν ad Z, 46. Festiuum locum ex hoc et vss. Λ, 131 sq. coagmentauit Lucian. Reuiu. 3.

380. τῶν χ' ὕμμιν Mori. Townl. Vindob. Alt. Vrat. b. et eraso altero μ.

381. εἴ κεν ἐμὲ ζωὸν πεπύθοιτ'. ⸓ „quod Homerus semper ponit πεπύθοιτο pro ἀκοῦσαι, et quod pro πύθοιτο." Ven. A. Dicere praestat fuisse plures formas, πεύθομαι. πύθομαι. πεπύθομαι. πυνθάνομαι.

383. θάρσει, μηδέ τι τοι θάνατος καταθύμιος ἔστω. ⸓ „quod καταθύμιος, ἐνθύμιος non ponit vt serior vsus tulit" Ven. A. scilicet non est *gratus*, vt apud scriptores, sed *in animo haerens, quod cogitatione versamus.* adeoque: ne cogita de morte. Similiter inf. P, 201 A δείλ', οὐδέ τι τοι θάνατος καταθύμιός ἐστιν, ὃς δή τοι

σχεδόν ἐστι. Vocem iam notauit Apollon. Lex. καταθύμιος. κατὰ ψυχήν. ἐνθύμιος. add. Sch. br. et Suidam. Ex Hesych. huc ſpectat κατὰ νοῦν.

384. ἀλλ' ἄγε μοι. „γρ. ἀλλ' ἄγ' ἐμοί. Barnes. Porro vn. Vindob. „γρ. ἀγόρευσον."

385. πῆ δ' οὕτως ἐπὶ νῆας. „γρ. ποῦ δ' οὕτως." Ven. A. Alii πῇ vt Euſt. et ed. Rom. v. ad Z, 377. ποῖ δ' Harlei. habet. τίφθ' οὕτως Cant.

386. νύκτα δι' ὀρφναίην. „γρ. ἀμβροσίην." Vrat. b. ὅτε εὕδουσι male intulit hiatum ed. Lipſ. incuria operarum omiſſo θ'.

387. ἤ τινα συλήσων νεκύων κατατεθνειώτων. ⊰ ※ – tribus ſignis appictis. Scilicet eiectus fuit verſus tanquam repetitus ex 343. Etiam Ariſtophanes pro ſpurio habuerat. At Ven. B. legerat et interpretatur.

388. διασκοπιᾶσθαι ἕκαστα. Aduerſatur verſus omni vſui et doctrinae de digammo, nam — σθαι ϝε — non poteſt ferri. In promtu eſt — θαι ἅπαντα; ex more Homeri, I, 442 τοὔνεκα με προέηκε διδασκέμεναι τάδε πάντα. et multi verſus in ἅπαντα ſic exeunt. Contra peccatum eſt Od. E, 262 καὶ τῷ τετέλεστο ἅπαντα. Bentleius coni. διοπτεύσαντα ϝεκαστα. quae vox occurrit 451 et 562. Vitium idem occurrit P, 252. Bentleio notatum et ſimili modo emendandum.

389. νῆας ἐπὶ γλαφυράς. ἢ σαυτὸν θυμὸς ἀνῆκε; νῆας ἀνὰ γλ. Vrat. b. in litura. σ' αὐτὸν ſcribendum eſſe (cum Veneto) ex veterum canone, non σαυτὸν, recte monuit Barnes. Conf. ad Jl. A, 271. et ſup. K, 204. ἀνώγει vn. Vindob.

391. πολλῇσι μ' ἄτῃσι παρὲκ νόον ἤγαγεν Ἕκτωρ. „Ariſtophanes: ἤπαφεν Ἕκτωρ" Sch. A. Ita erit: ἤπαφεν ἐμὲ σὺν πολλῇ ἄτῃ, magno cum malo meo me in fraudem induxit Hector. vt παρὲκ νόον abſolute dictum ſit, vt Jl. Υ, 133 μὴ χαλέπαινε, παρὲκ νόον, h. e. ἀνοήτως. ἀγνωμόνως. Euſtath. idem eſſe ait quod παρὲκ νόου h. e. ἐκτὸς λογισμοῦ. Certe eſt idem παρὰ νοῦν, vnde παράνοια. et h. l. ἐμὲ παρανοήσαντα.

Bonam tamen habet interpretationem παρὲκ νόον ἤγαγεν, a mente ſana, a prudenti conſilio, me abduxit; quod alias παράγειν ſimpliciter in errorem, in fraudem inducere. Euſtath. παρεξήγαγέ με τοῦ λογισμοῦ. Heſych. παρὲκ νόον ἤγαγέ μου· τὸν νοῦν παρελογίσατό μου. At in poeta eſt με non μου. vt videri debeat alio ſpectare. Hymn. in Ven. 36 καί τε παρὰ Ζηνὸς νόον ἤγαγε. et iterum alio modo Od. E, 103. 4 οὔπως ἐστὶ Διὸς νόον αἰγιόχοιο οὔτε παρεξελθεῖν ἄλλον θεὸν οὐδ' ἀλιῶσαι. hic eſt fallere, quod alias παρελθεῖν· quo loco irretitus Koeppen alia argutiora quam veriora intulit. Mira eſt gloſſa ap. Suidam: παρεκνόον. παρ' ἐλπίδα. παρεκνόον εἰλήλουθας. quod vnde petitum ſit, haud reperio.

πολλῇσιν ἄτῃσιν. διὰ πολλῶν ἀτῶν. Miro modo Sch. B. reddunt ἄτας, τὰς ἐπὶ κακῷ ὑποσχέσεις. et Euſtath. βλαπτικαῖς ὑποσχέσεσι. ἄτας per ἀπάτας reddunt Sch. br. Et Bentl. reponere volebat ἀπάτῃσι vel ἀρῇσι. Immo vero eſt pro εἰς πολλὰς ἄτας, εἰς μεγάλην βλάβην, induxit me. v. de hac vocis notione ad I, 116.

394. ἠνώγει δέ μ' ἰόντα θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν. Argutantur in epitheto θοὴν νύκτα Heſych. Euſtath. et Schol. B. item Schol. br. ad M, 463 et multo magis Heraclid. Alleg. c. 45. 46. qui modo ad rotundam caeli terraeque formam refert, quo fit vt celerrime nox ſolem occidentem inſequatur; modo ad vmbram in acutum conum deſinentem, ſub extremo horizonte in ſolis occaſu. Sunt ea inſerta Schol. ad Σ, 473 et Ω, 366. Add. Plutarch. de def. orac. p. 410 D. Eſſe eam ταχεῖαν non dubito. Certo enim reſpectu nox, vt dies, poteſt eſſe tarda et eadem celeriter aduenire, praeterire, et exire. Nota res quoque vſu Latinorum poetarum.

397. ἢ ἤδη χείρεσσιν. — 398. — 399. — Tres verſus damnandi, judice Ammonio, et damnati ab Ariſtophane. De Ariſtarchi iudicio non conueniunt inter ſe duo loca e grammaticis in Schol. A. adſcripta; alter locus ex Didymo, in quo Ammonius tradit: ἐν δὲ ταῖς Ἀριστάρχου ἐγέγραπτο· εἰ ἤδη. ergo ab Ariſtarcho ſcriptus erat vſ.

397. an vero omiſſis 398. 399? non additur. Alter locus ex Nemeſione ἐν τῇ τετραλογίᾳ haec tradebat: „appoſitorum obelorum cauſſa non reperitur in Ariſtarcheis Commentariis. Ammonius autem Ariſtarcheus primum Ariſtarchum ait ſtigmen appoſuiſſe, mox omnino ſuſtuliſſe (εἶτα δὲ καὶ τέλειον ἐξελεῖν) forte propter σφίσιν ſecunda perſona vſurpatum (pro μεθ' ὑμῖν) et quod translati ſunt ex ſuper. 310 ſq.“

Seruauerat Ariſtarchi iudicium Ammonius, qui in eius ſchola ſucceſſit, in libro, quo docebat, non plures eſſe Ariſtarcheae recenſionis editiones: ἐν τῷ, μὴ γεγονέναι πλείονας ἐκδόσεις τῆς Ἀριστάρχου διορθώσεως. Non effugit locus doctrinam Wolfii in Proleg. p. CCXXXVII et iam ante Villoiſon. Proleg. p. XXVII. Erant ſcilicet in exemplaribus Ariſtarcheae ſectae diſcrepantiae, qua adducti alii ſtatuerant, duplicem recenſionem ab Ariſtarcho fuiſſe curatam.

In his vero non apparet, ſi vſ. 397 tollitur, quomodo 396 ἠὲ φυλασσέμεναι ſeruari potuerit; nec, ſi vſ. 397 ſeruatur, quomodo 398. 9 abeſſe poſſint. Iugulandi erant omnes inde a 396 ad 399 male huc repetiti ex vſſ. 309—312.

398. φύξιν βουλεύοιτε μετὰ σφίσιν οὐδ' ἐθέλοιτε. Per ſe intelligitur σφίσιν inſolenti more pro μεθ' ὑμῖν poni; idque offenderat veteres grammaticos. Ariſtonicus propterea διπλῆν appoſuerat verſui, aut ſcribendum eſſe βουλεύουσι et ἐθέλουσι, quae cum σφίσιν conuentura forent. Improbaſſe totum locum propter vſum τοῦ σφίσιν Ariſtarchum, crediderat, vt modo vidimus, Ammonius.

Emendatiorem lectionem exhibent codd. Mori. Harlei. cum binis Vindob. Reciperem eam, niſi totum locum a rhapſodis illatum eſſe probabile fieret.

399. χαμάτῳ ἀδδηκότες αἰνῷ. Iterum ἀδηκότες Ven. Lipſ. Townl. Vrat. b. vide ad vſ. 98.

401. ἦ ῥά νύ τοι μεγάλων δώρων ἐπεμαίετο θυμός. ἦ μάλα τοι μ. Schol. Thucyd. VI. 8. ad verba: μεγάλου ἔργου : ἐφίεσθαι. ἐπεμαίετο, ἐπεθύμει Apollon. Lex.

cum aliis. Eſt vox petita a motu corporis (v. ad E, 748) translata ad animum cupiditate flagrantem, qua imminet rei, vt ſit ἐφίεσθαι, ἐπιθυμεῖν.

402. οἱ δ' ἀλεγεινοὶ ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι. Apollon. Lex. δυςχερεῖς. Etymol. δυςχείρωτοι recte. Eſt autem graeca ratio nota, pro: ἀλεγεινόν ἐσται, αὐτοὺς δαμῆναι.

δαμήμεναι ἠδ' ὀχέεσθαι. Alias ὀχεῖται, ἐποχεῖται, is, qui vehitur curru vel equo; nunc ipſi equi ὀχοῦνταί τινι, ἡνιοχοῦνται ὑπό τινος. de inſidente vix aetate heroica accipere licet, ſed de curru vecto.

Repetuntur vſſ. tres hi inf. P, 76. 77. 78.

404. ἄλλῳ γ' ἢ 'Αχιλῆϊ." „quod debebat eſſe, ἄλλοις γε." Sch. A. nimis ieiune.

405. ἀλλ' ἄγε μοι, τόδε εἰπέ. „γρ. ἀλλ' ἄγ' ἐμοί. Barnes.

406. Ἕκτορα, ποιμένα λαῶν. communi heroum nomine, non modo regum; vt Thraſymedes ſup. I, 83. apud Apollon. de Syntaxi p. 26, 29. leg. ποιμένα δῖον.

407. ποῦ δέ οἱ ἔντεα κεῖται ἀρήϊα; ποῦ δέ οἱ ἵπποι. Schol. B. „ἵπποι ſcil. ἱστᾶσι, ex κεῖται, κατὰ τὸν ἀπὸ κοινοῦ τρόπον" de quo egit Porphyr. ſup. ad 165. Vtitur verſu de Alexandro puero legatos Perſarum ſciſcitante Plutarch. de Alex. fort. T. II, p. 341 F.

408. πῶς δ' αἱ τῶν ἄλλων Τρώων φυλακαί τε καὶ εὐναί. Venetus habet πῶς δαί, et Schol. A. „Syntaxis requirit: πῶς δ' αἱ. Ariſtarchus tamen duo poſuit tanquam Homero propria; primo, quod Articulum omittit, tum quod δαὶ adhibet in interrogatione, laudatis binis verſibus: ποῦ δαὶ νηῦς ἕστηκε (Od. Ω, 298.) et τίς δαὶ ὅμιλος" (Od. A, 225). Expoſuit hanc Ariſtarchi doctrinam Apollon. de Syntaxi p. 12 et p. 83. e quo Bergler. in praef. Homeri ſui hoc attulit, et ex eo Barnes ad h. l. Memorant quoque Ariſtarcheum δαὶ Apollon. Lex. p. 215. 6. Heſych. p. 877. et Ammon. in δαί, p. 39. Offenſus Ariſtarchus articulo in πῶς δ' αἱ τῶν ἄ. quem Homerus non admittit, in illud δαὶ incidit, Atticis vſitatum, idque

in Homerum intulit. Poteſt tamen *αἱ* h. l. teneri et accipi pro *ἐκεῖναι νῆες*. Intulerant vocem *δαὶ* in Apollon. Arg. I, 267 *οἱ δαὶ σῖγα*. recte eam expulit Brunck. Volebat eandem in Orph. Arg. 782 inferre Geſner. loco felicius emendato a Ruhnkenio.

Omiſſio autem verbi dura in his ineſt: *πῶς ἔχουσι*, Apollon. l. c. p. 83 ſupplet *Φυλάσσονται*. In Codd. *δαὶ* et *δ' αἱ* occurrit, *πῶς δέ τε* em. vn. Vindob.

409. 410. 411. ※ — „Obelo figuntur hi tres verſus, quia *ἀθετοῦνται*. Aſteriſcus apponitur, quia vſſ. ex Neſtoris oratione repetiti ſunt. Nec nunc locum habent: ridiculum enim, inquit Schol. A., eſſet, nocte iam exeunte quaerere: an maneant; nec Dolon ad haec reſpondet.“ Saltem, dicam, inutiliter repetuntur hi verſus.

Ven. A. quoque *ἅσσα* exhibet; et Schol. A. cauſſam apponit, eſſe enim pro *τίνα*, interrogatiue. Eadem Euſtath. vnde et *ἅσσα* ed. Rom. habet. Poteſt tamen etiam teneri *ἅσσα*, eloquere, *ἅ τινα*. *ἅσσα*. vt 209.

410. *αὖθι μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν*. *ἀπόπροθεν* Barneſ. intulit ex 209. vbi idem verſus, et recte; alioqui hiatus foret in *ἀπόπροθι*. Habent quoque *ἀπόπροθεν* Cant. Townl. Ven. et al. Similis varietas in Apollon. I, 39. vbi *ἀπόπροθεν* praeferam.

413. *τοιγὰρ ἐγώ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω*. *καταλέξω* eſt Ariſtarchi lectio; alii, in his Townl. *ἀγορεύσω*. Excerpt. Schol. Victor. *τὸ καταλέξω οὐκ ἔστιν ἁπλῶς. ἐρῶ. ἀλλ' εἰς τέλος τοῦ λόγου ἀφίξομαι. τοιγὰρ ἐγώ σοι* Harl.

415. *παρὰ σήματι Ἴλου*. In Sch. br. ed. Ald. *Ἴλλου* vt plures Λ, 166 ſcribunt.

416. *νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου*. h. l. ſimpl. *θορύβου*. De voce v. ad E, 322. *βλοίσφου* Rom. et Ald. 1.

417. *οὔτις* (*φυλακὴ*) *κεκριμένη ῥύεται στρατὸν* — *κεκριμένη, ἐπιλελεγμένη* Sch. br. add. alia in Heſych. h. v. *ῥύεται* cum prior longa ſit, debuit binis ſyllabis eſſe pronuntiatum: v. ad I, 396. *οὔτι* Vrat. b. a pr. m.

418. ὅσσαι γὰρ Τρώων πυρὸς ἐσχάραι, οἷσιν ἀνάγκη, οἳ δ' ἐγρηγόρθασι. Mira est trepidatio Porphyrii in Scholio ad h. l. et iam sup. ad Θ, 507 appicto, et in Quaest. Hom. 2. cum supra iam Θ, 558 de ignibus Troianorum multis numero diserte dictum sit, non apparere, quomodo nunc Dolon dicere possit: ὅσσαι γὰρ Τρώων (Rationem colligendi non satis validam perspicio). Itaque eo descendit, vt dicat πυρὸς ἐσχάρας nunc non ad ignes, sed ad *focos*, ἑστίας *in vrbe*, *domos*, Troianorum referendas esse; vt sint Troes ὅσοι εἰσὶν ἐφέστιοι καὶ πολῖται. B, 125." Et hoc sequuntur ceteri, etiam Eustath. et recentiores; Pope ad ipsam vrbem refert. Est sane vocis ἐσχάρα inter plures notiones, quas recitant Sch. A. B. br. Eustathius, haec, vt pro *foco* sit; quam durum autem hoc: ὅσαι Τρώων πυρὸς ἐσχάραι εἰσὶ pro ὅσοι ἔχουσιν ἐσχάρας, h. οἶκον, οἰκήτορες Τροίης. at πυρὸς ἐσχάραι manifeste sunt ipsa πυρὰ, sup. Θ, 550. 556 sq. ad hos ignes sedebant qui vellent, saltem ad eos alendos et ad obseruandos Achiuos, si fugam essent molituri: Non vero cum cura et consilio dispositae erant excubiae. Videntur adeo veteres non aduertisse difficiliorem structuram: (κατὰ τόσας γὰρ πυρὸς ἐσχάρας,) ὅσαι (εἰσὶ) Τρώων, (h. ἐπὶ τοῖς πυροῖς τῶν Τρώων) οἵδε, (h. ἐκεῖνοι) οἷσιν ἀνάγκη ἐστὶν, ἐγρηγόρθασι καὶ κέλονται ἀλλήλοις φυλάσσειν. *ii, quibus necesse est hoc facere*, sc. vt assideant ignibus alendis et prospiciant. Saepius hoc in Homero fit, vt τόσος omittatur ante et post ὅσος.

Ὅσσαι μὲν Barocc. Mori. Cant. Harlei. Vrat. A. Venetus vterque. Lips. add. Porphyr. Qu. 2. et est haud dubie accommodatius vulgari γὰρ, itaque reposui. — οἷσιν, superscr. εἴσιν Lips. si saltem esset εἰσὶν, sic possis iungere: Ὅσσαι γὰρ — ἐσχάραι εἰσὶν, ἀνάγκη οἵδ' ἐγρηγόρθασιν, (pro ἐγρηγόρασι.)

419. οἳ δ' ἐγρηγόρθασι Barocc. οἵ γ' ἐγρ. quod praeferrem; nisi obseruassem hac voce Homerum non tam valde delectari quam seriores. Porro scribi potest οἵδ', οὗτοι, et οἳ δ', illi vero, Homerico vsu, si reddideris οἷ-

σιν ἀνάγκη quod autem ad illos attinet qui iuſſi ſunt. οἵτ' Vrat. b.

Φυλασσέμεναι τε κέλονται. cum metri iniuria κελεύονται edd. Flor. Ald. 1. mſ. Lipſ.

420. πολύκλητοι ἐπίκουροι. Cant. Mori. Harlei. interponunt τ'. forte πολύκλητοί γ' ἐ. In Porphyr. eſt πολυκλειτοί τ'. vitio notato in τηλέκλητος ſup. ad E, 491. Enimuero ſunt ἐκ πολλῶν πόλιων κλητοί, συνηγερμένοι. cf. ad Λ, 220.

422. οὐ γάρ σφιν παῖδες σχεδὸν εἵαται. Sch. br. εἵαται, εἰσί.

424. πῶς γὰρ δὴ Τρώεσσι μεμιγμένοι ἱπποδάμοισιν εὕδουσ' ἢ ἀπάνευθε; vulgata lectio erat πῶς γὰρ νῦν. Senſere veteres in τῷ νῦν, *nunc*, eſſe aliquid moleſti. Schol. A. explicat duplici modo, vt aut ſit: πῶς γὰρ νῦν; (ἢ) μεμιγμένοι Τρώεσσιν εὕδουσιν ἢ ἀπάνευθεν; aut, vt ſint πῶς γὰρ νῦν εὕδουσι iungenda; adiecto (ἢ) μεμιγμένοι ἢ ἀπάνευθεν." vel ſic tamen τὸ νῦν non poteſt eſſe *nunc* de tempore; ſaltem ſic ſcribendum eſſe dicam πῶς γάρ νυν. *quomodo tandem hoc? dormiuntne, permixti cum Troianis an ſeorſum?* πῶς τ' ἄρ νῦν Flor. Ald. 1. Iunt. cum mſ. Lipſ. (cui adde Moſc. 3) „non male, ait Ern. At veriorem lectionem ſuppeditant Harlei. et Venetus: πῶς γὰρ δή, vt Od. Π, 70 πῶς γὰρ δὴ τὸν ξεῖνον ἐγὼ ὑποδέξομαι.

425. δίειπέ μοι. ſollicitum habet διειπε Bentleium cum debuerit eſſe διαϝειπε. Itaque tentat: ἀπάνευθ' ἄγε ϝειπὲ, vel ἄποθεν, διαϝειπέ μοι, vel ἀπάνευθ' ἐπιϝειπέ μοι. Verum in Excurſu de Digammo declarare ſtudui, in compoſitione verborum cum coniunctione digamma plerumque excidiſſe. Idem Heſychii gloſſam huc refert δαείων, μαθών. em. δαείω et μάθω. Et δαΐω.

427. τοιγὰρ ἐγὼ καὶ ταῦτα. Barocc. τοὶ γὰρ ἐγώ τοι τ.

428. πρὸς μὲν ἁλὸς Κᾶρες καὶ Παίονες. ⊱ „quod hos memorat, tanquam qui ſerius aduenere; non enim in catalogo memorantur." Ven. A. Poteſt hoc tantum ad Leleges, Caucones et Rheſum ſpectare. Nam memo-

rantur Cares B, 867. Paeones B, 848. Pelasgi B, 840. Lycii 876. Myſi 858. Phryges 862 et Maeones 864. Ieiune autem omnino grammatici populorum notitias tractarunt. *Paeones* per Pannonios aut Macedones expoſuere Sch. A. et Sch. br. prius male; alterum ferri poteſt, ſi feriora tempora cogites. v. Not.

Vſſ. 428. 429. laudat, vbi de Lelegibus agit, Strabo XIII. p. 909 B. et 920 C.

429. *Leleges* eſſe e Caribus: τοὺς ἐν Πιθαίῳ πόλει Καρίας οἰκοῦντας Sch. A. lege ἐν Πηδάσῳ quod et Sch. br. (in quibus ἐν Πηγάσῳ Ald.) nunc habent. v. Not. *Caucones* Paphlagoniae populus; hoc bene. οἱ δὲ Σκυθίας, οἱ δὲ τοὺς λεγομένους Καυνίους (ab vrbe Cariae maritima, Cauno.) Indocte! v. Not. De Pelasgis haec in Schol. appoſita ſunt; eos Cariae maritima loca tenuiſſe; (non male, ſi antiquiora tempora animo teneas) ab aliis melius exiſtimari eos habitaſſe prope Troadem in locis, vbi nunc Tralles ſunt (Lydiae, quomodo tandem in has inciderunt?) v. Not.

430. Μύσοι τ' ἀγέρωχοι. ⟡ „quod non modo Rhodii ἀγέρωχοι (B, 654.) ἕνεκα τοῦ ἀγείρειν τὴν ὀχὴν, τουτέστι τὴν τροφὴν, (ſc. ex agris continentis, cum ipſi ſint inſulani. mirum hoc ſup. ad B, 654 non fuiſſe allatum; extat tamen quoque apud Heſych. h. v. et in Sch. br. ad h. l. corrupte) ſed et de Myſis h. l. et (Γ, 36) Troianis, οἷον γεραόχων καὶ ἐντίμων. „(quo ſenſu haud dubie et Rhodii dicti erant ἀγέρωχοι, *honorati*, *ſplendidi.*) De voce v. ad B, 684 Poſſunt h. l. ſimpl. eſſe θρασεῖς. ἀνδρεῖοι.

Θύμβρα eſt ap. Heſych. et h. l. Sch. Euſt. et Etymol. qui verſum laudat turbate.

431. καὶ Φρύγες ἱππόδαμοι. ⟡ „quod Phryges diverſos facit a Troianis poeta: (ſcil. contra quam ſolent recentiores, Tragici) et quod Maeones, non Lydos novit. Obſeruata haec πρὸς τὰ περὶ Κιλικίας Ἡσιόδου." reſpectu habito ad ea quae Heſiodus de Cilicia tradidit.

ſuit ergo aliquid de Cilicia traditum ab Heſiodo? idque ad Lydiam ſpectauerat.

Porro Ariſtarchus legebat Φρύγες ἱππόμαχοι.

432. ἀλλὰ τίη ἐμὲ ταῦτα διεξερέεσθε ἕκαστα; τιή γε με vn. Vindob. τίη με vitioſe Apollon. in ἤ p. 323 vbi ἤ vacare ait; quod Villoiſon exponit *cur tandem*. τίη μευ vn. Vindob. ἀλλὰ τίη μὲ διεξερέεσθαι ταῦτα ἕκαστα Barocc. et Mori. Verſus hic cum ſqq. ſuſpectus eſt Lenzio (p. 218.) cauſſa non adiecta: Dolon intelligit ex ſe haec quaeri, vt opportunitatem ad aliquid audendum inde capeſſat Vlyſſes; ſuppeditat homo nequiſſimus ipſe expeditiſſimam rationem, vt Rheſum aggrediantur; fore quoque hic praedae eximiae copiam, ſi equos Rheſi abigant.

433. Τρώων καταδῦναι ὅμιλον. ὅμιλον. iterum vt 231. 338 *turba.*

434. ἔσχατοι ἄλλων. Sch. B. ἔσχατοι δὲ Τρώων, ἀπὸ δὲ νεῶν πρῶτοι." Recte. Venerant enim a ſeptentrione, Helleſponto traiecto, ab oris Strymonis fl. cum ergo ſub noctem aduenifſent, (νεήλυδες) in extremo cornu ſiniſtro Troianorum conſederant. Koeppen haerebat in νεήλυδες qui etiam ſunt qui nuper conſederunt aliqua in terra, eſſe forte Thynos Thracas qui nuper in Aſia conſederant. Sed recte ipſe mox damnat.

435. ἐν δέ σφιν Ῥῆσος βασιλεύς, παῖς Ἠϊονῆος. De hoc homine luculentum eſt Scholion A. et Schol. br. (male exſcriptum ab Euſtathio) add. Apollod. I, 3, 4. et ibi Not. p. 36. Homerus patrem eius memorat Eioneum, quod antiquum Strymonis fluuii nomen fuit. Diſcas hoc ex Conone, vbi c. 4 Strymon rex, οὗ καὶ ὁ πάλαι Ἰωνεὺς (leg. Ἠϊονεὺς) ποταμός. Fuiſſe quoque ad eum fluuium vrbem Eionem, Ἠϊονήν conditam, e Thucydide conſtat. Itaque Strymonis fl. filium edunt Rheſum ſequiores poetae. Ab his Thracibus, qui Rheſo caeſo diſperſi erant, repetiere nonnulli inter veteres Bebryces, qui ad Ponti oſtium conſederant. Si tamen mythos de Argonauticis ſequaris, Bebryces, quorum rex tum

erat Amycus, iam ante Troiana tempora Ponti oram insederant. Ceterum poetas apparet fabulam de Rheso non vno modo tractasse; fuit in iis Pindarus in carmine, quod interiit, quo inprimis narratum erat hoc, quod Rhesus, pugna iam facta, multos Achiuorum ceciderat; quo facto nocte subeunte, Minerua eius exitium per Vlyssem et Diomedem erat machinata. Alii qui Homero adhaeserant, et Rhesum ante commissas cum Achiuis manus occisum tradiderant, adiecerunt hoc: fatale fuisse ex oraculo dato, vt inuictus esset Rhesus eiusque equi, si Scamandrum potassent et gramen soli Troiani depauissent. Hoc sequutus est Virgil. Aen. I, 472. 3 *priusquam Pabula gustassent Troiae Xanthumque bibissent.* — Matrem Homerus non edidit, alii poetae *Musam*: v. ad Apollod. l. c. quia Musa ἐγχώριος ϑεὰ Pieriae, quae Thracum fuit. *Musam* auctor Rhesi tragoediae inter Euripideas insertae haud nomine impertit; suscepti tamen e Strymone Rhesi tempus designat a certamine cum Thamyride 914 sqq. alii Euterpen nominant.

437. Λευκότεροι. sc. εἰσι. sententia seiuncta a superioribus; cum posset λευκοτέρους addere. Similiter inf. 545. 547. ad quos vide. Hoc vnum est quod tollas ex pluribus importunis argutiis Schol. ad h. l. adde Clarke.

ϑείειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι. Contra ϑύελλαι ἅμιπποι ap. Sophocl. Antig. 996. (985) verum de hoc loquendi modo v. ad M, 207.

438. ἅρμα δέ οἱ — εὖ ἤσκηται. ἅρματα Lips. vn. Vindob. ἤσκηνται alter. εὖ ἤσκηται. *Arte et studio elaboratus.* cf. ad Δ, 110.

439. τεύχεα δὲ χρύσεια, πελώρια, ϑαῦμα ἰδέσϑαι, Ister, teste Veneto tradiderat, (ductum puto ex antiquo poeta) „arma ista a Cyclopibus fabricata fuisse apud Eutenchium ex Euboea." Vt in hoc incideret aliquis, locum dedisse suspicor hoc, quod inter antiquissimas aeris fodinas fuere eae, quas Euboea habuit teste Stephano in Chalcis. Adde Strabo X, p. 686.

πελώρια Sch. br. notant non h. l. de magnitudine accipienda esse, sed *pulcritudine mirabilia.* Recte reiecit Koeppen. Nam ingenti viri corpori *ingentia* quoque arma conueniebant; nec πελώριος aliter dicitur.

442. ἀλλ' ἐμὲ νῦν μὲν νηυσὶ πελάσσετον. Exciderat μὲν codd. Lips. Mosc. 3. in edd. inde a Flor. Rom. et Aldd. Metro succurrere voluit Ald. 1. ἀλλ' ἐμὲ νῦν νηυσὶ, Turnebus et Steph. ἀλλὰ ἐμὲ νῦν νηυσὶ π. Barnes. restituit ἀλλ' ἐμὲ νῦν μὲν, cum tamen eius libri suppeditarent μὲν νῦν· sic Barocc. Harl. Ven. Lips. Vrat. b. In Cant. νῦν exciderat et μὲν erat (Bentl. laudat ex eo ἀλλ' ἐμὲ νηυσὶ). Potuit iam a rhapsodis multis modis pronuntiari; et tentant varie. Barnes ἀλλ' ἐμὲ νῦν νήεσσι. Bentl. ἀλλὰ μὲν ἢ νήεσσι, vel ἀλλ' ἐμὲ νῦν ἢ νηυσί. Apostolius in Vrat. A. ἀλλ' ἐμὲ μὲν νηυσὶν πελλάσσετον. In Mosc. 3. erat πελάσσατον.

445. ἠὲ κατ' αἶσαν ἔειπον ἐν ὑμῖν ἠὲ καὶ οὐκί. ⁊ „quod ἠὲ κατ' αἶσαν Aristarchus legit. At Venetus ἦ ῥα κατ'. cum Cant. Mori. Harlei. Lips. Townl. Vrat. b. A. et ed. Flor. — etiam notatur τὸ οὐκὶ, recte positum, non οὐχί. v. ad 324.

447. μὴ δή μοι φύξιν γε, Δόλων, ἐμβάλλεο θυμῷ. ⁊ „quod quaeritur, vnde Vlysses Dolonis nomen resciverit.“ Inde ζήτησις orta, quae sollicitos habuit grammaticos, in his Porphyrium, multis modis, quos adeat qui volet, in Schol. A. B. Dicendum erat, esse haec ἐκτὸς τοῦ ἔπους, et inepte de his quaeri; tacite enim iam in hoc conuentum esse, homines etiam aduenas aliis e populis inter se sermones miscere; nec quisquam prudens quaereret, quomodo Aeneas Troianus cum Didone e Phoenicia, et cum Latino, Euandro, Mezentio, aut quomodo Vlysses cum Polyphemo et aliis loqui potuerit.

VV. 447. 448. suauiter Lucian. Reuiuisc. 3. in iocum vertit.

448. χεῖρας ἐς ἁμάς. ἁμὰς, ἡμετέρας. Eusiath. legerat quoque χεῖρας ἐμεῖο. In Townl. ἐμὰς in rasura. v. sup. ad Z, 414.

449. εἰ μὲν γάρ κέ σε νῦν ἀπολύσομεν ἠὲ μεθῶμεν. Schol. br. ἀπολύσομεν, λύτρα λαβόντες ἀποπέμψομεν. ἠὲ μεθῶμεν, ἢ ἐάσομεν ἄνευ δώρων (λύτρων, ob meritum indicii de Rheso). In Barocc. ἀπολύσομαι. Vindob. Alt. ἀπολύσομαι ἠὲ μεθῶμαι.

εἰ ἀπολύσομεν ἠὲ μεθῶμεν. et mox 452 εἰ δέ κε — ὀλέσσῃς. Videmus et h. l. futurum indicatiuum cum aoristo subiunctiuo in Homericis eodem loco haberi; Λ, 433 ἢ ἐπεύξεαι ἤ κεν ὀλέσσῃς. Od. K, 328 ὅς κε πίῃ καὶ ἀμείψεται. Dicta de his satis multa Exc. II, ad lib. V, p. 175. et Exc. III, ad lib. I, p. 174. cf. ad B, 258.

450. ἢ τε καὶ ὕστερον εἶσθα θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν. Schol. A. εἶσθα, vt ἦσθα." Disertius Etymol. εἶς, εἶσθα, ἀντὶ τοῦ ἥξεις, παραγενήσῃ, ἐλεύσῃ, versu apposito. Hoc idem Schol. br. Apollon. Lex. h. v. εἶσθα, πορεύσῃ. etiam versu adiecto, in quo εἶ τε scribitur. Quid ni pronuntiabant verbo: εἶς et h. l. esse pro futuro εἴσῃ. ἦσθα est in binis Vindob.

451. ἠὲ διοπτεύσων, ἢ ἐναντίβιον πολεμίξων. Vrat. b. a pr. m. διοπτεύσειν. ἠὲ ἐναντιβ. cum Vrat. A. non modo Flor. Ald. 1. sed omnes ante Turnebum, qui emendauit ex ed. Rom.

πολεμίξων. Erat πολεμίζων. In Clark. appositum: „al. πολεμίξων" quod receperat Wolf. firmantque hoc Cant. Harl. Vrat. A. vn. Vindob. et Eustath. nec res tanti erat vt iterum mutaret: etsi et alterum recte se habet. Perpetua in hac voce est varietas τῶν ζ et ξ.

452. εἰ δέ κ' ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμεὶς — Vrat. b. et Vindob. „γρ. τυπείς."

457. Φθεγγομένου δ' ἄρα τοῦγε κάρη κονίῃσιν ἐμίχθη. Fuisse tam ineptos, qui h. l. Φθεγγομένη — κάρη legerent, cum tamen Homero ἡ κάρη nusquam dicatur, non modo Eustathius notauit, verum etiam Aristoteles de part. animant. III, 10. vbi ridet asseuerantes caput recisum loqui posse. Scilicet eo tempore nondum Acta Sanctorum et Martyrum extabant. Ouidius tamen aliquoties in Metamorphosesin in hoc prodigio sibi placuit, et-

iam in Orphei capite in Hebrum deuoluto. Nicander notatur a Schol. ad Alexiph. 216. toxico inſaniens interdum vociferatur, ἅ τις ἐμπελάδην Φὼς ἀμφιβρότην κώδειαν ἀπὸ ξιφέεσσιν ἀμηθείς. Adnotat Schol. προΐεται Φωνὴν, ὡς ἀποκεφαλιζόμενος. τοῦτο δὲ εἴρηκε πλανηθεὶς ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ, καὶ κακῶς νοήσας· Φθεγγομένου δ' ἄρα τοῦ γε κάρη κονίῃσιν ἐμίχθη. Atqui poeta non ait caput recifum loquutum eſſe, ſed eius loquentis, dum loquebatur, caput reſciſſum eſſe. Verſu vtitur Plutarchus commode in narratione de garrulo, ſe regem Seleucum in fuga agnouiſſe profitente. De Garrul. p. 508 E.

458. τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κτιδέην κυνέην. ⊱ „quod κτιδέην aperte nunc legitur, non ἰκτιδέην“ reſpicit vſ. 335.

460. καὶ τά γ' Ἀθηναίῃ ληΐτιδι. Heſych. λαφυραγωγῷ. quae ἀγελείῃ ſup. Δ, 128 et al. Addunt Schol. br. cum Schol. A. πολεμικῇ. ληΐτις alio ſenſu captiua ap. Apollon. I, 818. Lycophr. 105.

καὶ τά δ' Vindob. Alt.

461. ὑψόσ' ἀνέσχεθε χειρὶ καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα. ⊱ „quod nunc εὐχόμενος vulgari more dictum“ (ſc. precatus, non, glorians) et „γρ. ἀνέσχετο.“ Cant. ἀνέσχεν. ὑψόθ', vnus Vindob. et χερσὶ Townl. pro var. lect. Euſtath. De τοῖςδεσσιν vſ. 462. v. Euſtath. τοῖς δή γε Vindob. Alt. πρῶτον alter.

463. σὲ γὰρ πρώτην ἐν Ὀλύμπῳ πάντων ἀθανάτων ἐπιβωσόμεθ'. ἐπιδωσόμεθα fuit Ariſtarchea lectio, quam etiam Ven. B. et Lipſ. a pr. m. habuerat; memorant eam pro varia lectione Sch. br. et Etymol. (ignorat Euſt.) additur pro interpretatione δώροις τιμήσομεν. Ven. B. ἐπιδόσεων καὶ δώρων ἀξιώσομεν. Mira loquendi ratio ἐπιδίδοσθαι τινὰ, quaſi *muneribus afficere*. Aliud eſt ἐπιδιδόναι, *increſcere*. Occurrit vox noto loco Il. X, 254 ἀλλ' ἄγε δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεθα. ſed ibi eſt θεοὺς μάρτυρας ἐπιδίδοσθαι, h. δοῦναι; vulgari vſu τοῦ ἐπιδοῦναι. vt Heſiod. Ἔργ. 396 ἐγὼ δέ τοι οὐκ ἐπιδώσω, οὐδ' ἐπιμετρήσω.

Dubitari nequit praeferendum esse ἐπιβωσόμεθα, pro ἐπιβοησόμεθα. formam hanc contractam et alibi offendimus Od. M, 337. et ipsum ἐπιβώσομαι Od. A, 378. B, 143 ἐπιβοᾶσθαι est ἐπικαλεῖσθαι. ἱκετεύειν. In Apollonii Lex. est vtraque lectio notata: ἐπιδωσόμεθα, ἐπιδόσει τιμήσομεν. ἐπιβωσόμεθα ἀντὶ τοῦ ἐπιβοησόμεθα. alteram tamen hanc e glossemate illatam esse suspicari licet. In Hesychio est ἐπιβώσομαι ad Od. A, 378 et ἐπιδώμεθα ad Il. X, 254 sed ad h. l. nihil.

464. πέμψον ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν ἵππους τε καὶ εὐνάς. „In alio πέμψον ἐπὶ Θ. ἀ. ἄγυρίν τε καὶ εὐνάς." Ven. A. quod equidem praeferam.

465. καὶ ἀπὸ ἕθεν. Scriptum erat απο ϝεθεν. vt iam alibi notatum: primo A, 114.

466. θῆκεν ἀνὰ μυρίκην, δέελόν τ' ἐπὶ σῆμα τ' ἔθηκε. ⸓ „quod δέελον pro δῆλον," — porro „σὺν τῷ ν μυρίκην." Fuit adeo lectum quoque θῆκεν ἀνὰ μυρίκῃ. Quod ad prius attinet, cum δῆλος non nisi bis legatur, et altero loco Od. Υ, 333 vbique δῆλον sit, supra autem E, 2 ἔκδηλος, et saepe ἀρίζηλος· memorabile est, nunc vbique scribi δέελον, et notari in Schol. Hesych. Eustath. Scilicet superest hoc ex antiqua scriptura per ε vel εε pro η. Cum illud in h. l. fuisset primo neglectum, nec repositum η, mox pro singulari Homerico vsu fuit habitum. Est tamen δῆλον Cant. (sec. Bentleium δεῖλον.) „γρ. σῆμα τέθηκε pro τέθεικε." Barnes. male, iudice quoque Clarkio. In Lips. aberat δ' post δέελον. addit Ernesti: „non displicet." Bentl. coni. σῆμ' ἐπέθηκε. sic saltem δέελον δέ τε σῆμ' ἐπέθηκε esse debebit. Vix tamen abesse potest; iungenda: δέ τε.

467. συμμάρψας δόνακας. Hesych. respicit h. l. συλλαλαβών. δήσας. pro hoc κλάσας Sch. br. *confringens* tuebatur Ern. verum etiam Apollon. Lex. h. v. συλλαβὼν, laudato hemistichio. cf. ad O, 137. — δόνακας. καλάμους. idem Apollon. Lex. Hesych. etc. debuit adeo grammaticorum aeuo esse vox antiquata. — μηρίκης τ' ὄζους. tamaricis seu tamarisci v. Z, 39. Not. Dioscor. mat. med.

I, 116. Media h. l. breuis, quae producitur Φ, 350. et in *μυρίκινος* Z, 39. Verſum laudat Etymol. in *δόνακες*. ſed vitioſe *ἐριθηλοῦς ὄζους*. At Apollon. Lex. h. v. *ἐριθηλέας. μεγάλως θάλλοντας.*

469. *τὼ δὲ βάτην προτέρω διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα.* „quod *προτέρω*, *ἔμπροσθεν*, h. l. *τοπικῶς* dictum eſt; et quod cadauera inſepulta iacebant; et quod *διὰ ἔντεα* eſt pro *δι' ἐντέων*.“ Ven. A. Quid ſibi haec velint: v. ſup. ad 298.

470. *αἶψα δ' ἐπὶ Θρῃκῶν ἀνδρῶν τέλος ἷξον ἰόντες.* ⊱ „quod *τέλος* eſt, quod poſtea *τάγμα*.“ Notant idem ceteri, vid. ad 56. et primo loco Apollon. Lex. h. v. *τέλος. τὸ τάγμα. Φυλάκων τέλος ἷξον ἰόντες.* pro *Θρῃκῶν*, memoriae vitio. *ἷξαν* ap. Stobaeum Ecl. phyſ. II, 3. p. 162. Cant. et *ἷξαν* in vn. Vindob. Mox v. 471. *καμάτῳ ἀδηκότες* ſcribunt et hic Barocc. Ven. Townl. Vrat. b. v. ſup. ad vſ. 98.

472. *ἔντεα δέ σφι — κέκλιτο εὖ κατὰ κόσμον τριστοιχεί·* Ita praeſtat haec cum *κέκλιτο* iungi, vt ad *τὰ ἔντεα* referatur; nam *εὗδον εὖ κατὰ κόσμον* vix feras. Iam ingratus hiatus *κέκλιτο εὖ* verſui inſidet, facile ſanandus cum Bentleio: *χθονὶ κεκλίατ' εὖ κατὰ κόσμον.* nota ratione Ionica vt et ipſum *κεκλίαται* Jl. Π, 68.

473. *τριστοιχεί· παρὰ δέ σφιν ἑκάστῳ δίζυγες ἵπποι.* ⊱ „quod bigis vſi ſunt Thraces (*συνωρίσιν*), vnde *δίζυγες*.“ Ven. A. *τριστοιχεὶ, ἐπὶ τρεῖς στίχας ἢ τάξεις.* v. Notam ad 479. *τριστοιχὶ* Vrat. b. vt inf. Ψ, 358 *μεταστοιχὶ* in Veneto.

474. 'Ρ. δ' ἐν μέσσῳ εὗδεσκε. Mori. Totus verſus excidit ex ed. Rom.

475. *ἐξ ἐπιδιφριάδος πυμάτης ἱμᾶσι δέδεντο.* ⊱ „Primo *ἐξ* legendum, non *ἒξ*, vt male nonnulli.“ — Porro paullo turbatius: *τὸ γὰρ ἑξῆς ἐστιν ἐκ πυμάτης, ἐκ τῆς ἄντυγος, ἐδέδεντο τοῦ δίφρου, ἐξ ἄκρας τῆς ἐπιδιφριάδος.*“ Accepere ſcilicet, quod et Euſtath. facit, *ἐπιδιφριάδα* de parte *ἄντυγος*. debuerant adeo ſupplere *μερίδος*, *γραμμῆς*, aut ſimile quid. Atqui *ἐπιδιφριὰς* ſc. *ἄντυξ*, eſt ipſa *ἄντυξ τοῦ δίφρου*, ex cuius ſumma ora religati

erant equi. Recte ſic et Erneſti cenſuit. Praeterea πυμάτης per ἄκρας interpretatur Ven. A. ac ſi eſſet ora ἄντυγος ſuperior; ſi modo πύματος vnquam ita dictum fuit. Alii acceperant de ornamentis ἄντυγος. (Sic et Ven. B.) At de poſtica currus parte, cui inſiſterent aſcenſuri alii in iisdem Ven. A. ſicque Sch. br. ἄντυξ quae ſit, et δίφρος, v. ad E, 262. Per περιφέρειαν τοῦ ἅρματος reddit vocem Etymol. item in ἐπιδιφριάδος Heſychius, qui alterum Scholion exſcripſit in ἐξ ἐπιδιφριάδος.

In metro turbat prior ſyllaba in ἱμᾶς, nunc producta, quae vulgo corripitur etiam in Homero, vt mox 499 σὺν δ' ἤειρεν ἱμᾶσι. Scilicet pronuntiandum eſt ἱμμᾶσι. cf. ſup. ad Θ, (VIII) 544.

476. τὸν δ' Ὀδυσεὺς προπάροιθεν ἰδὼν Διομήδεϊ δεῖξε. ⊱ „quod nunc quoque refellitur obſeruatio nonnullorum, προπάροιθε de tempore tantum in Odyſſea dici, at in Iliade de loco." Sch. A. In Odyſſea locus eſt P, 277. ἐπίμεινον, ἐγὼ δ' εἶμι προπάροιθε, quem pro exemplo adſcribunt Etymol. Heſych. Praeter verſum noſtrum eſt alter Iliadis locus Λ, 733 ἀλλά σφιν προπάροιθε φάνη μέγα ἔργον Ἄρηος.

τοὺς δ' Ὀδυσεὺς Cant.

478. οὓς νῶϊν πίφαυσκε Δόλων, ὃν ἐπέφνομεν ἡμεῖς. ⊱ „quod Dolonis nomen et hic nouit Vlyſſes" Sch. A. Importuna obſeruatio, repetita ex Schol. ad vſ. 447.

Debebat grammaticus potius monere, verſum eſſe inertem; et orationem plus virium habituram eſſe, ſi verſus reſciſſus eſſet.

πίφασκε Vrat. b. vn. Vindob. vt alibi alii.

479. ἀλλ' ἄγε δὴ πρόφερε κρατερὸν μένος. Sch. B. ὡς εἰ ἔλεγε, τὸ ὅπλον· καὶ μή μοι δῶρ' ἐρατὰ πρόφερε χρυσέης Ἀφροδίτης." Hic verſus ex Γ, 64 valde alienus ab h. l. ibi eſt προφέρειν exprobrare; at h. l. φανεροῦν, φανερὸν, διάδηλον ποιεῖν.

οὐδέ τί σε χρὴ „γρ. οὐδ' ἔτι. Barnes. Nec vero Diomedem, virum acerrimum, obiurgare putandus eſt Vlyſſes, quod otioſus ſtet, ſed eſt mera exhortatio et

auctoritas: agedum, nunc tempus eſt, nunc exſere vires, nunc alacriter res gere.

480. ἑστάμεναι μέλεον σὺν τεύχεσι. ⊱ „quod recentiores dixere μέλεον, ἀτυχῆ, Homerus autem pro ματαίως.“ Sch. A. forte μάταιος vel μάταιον. Emendandum inde in Schol. br. et Heſych. μελαίως. Adde Etymol. et Suidas. Repetitur obſeruatio inf. Π, 336. Ψ, 795. Proxime ad ſenſum e contexto et etymo Schol. Lipſ. βραδὺν, μελλητὴν, ἐκλελυμένον τὰ μέλη. Od. E, 416 μελέη δέ μοι ἔσσεται ὁρμή. vanus, inanis.

ἑστᾶναι Lipſ.

481. μελήσουσι δέ μοι ἵπποι. Harlei. δ' ἐμοί.

482. τῷ δ' ἔμπνευσε μένος. Iterum ſic inf. O, 262. Creditur h. v. reſpicere Plato Sympoſ. p. 179 B.

483. κτεῖνε δ' ἐπιστροφάδην. Alii acceperunt: conuerſis prudenter quaquauerſus oculis, circumſpiciendo; alii circumferendo enſem et dextrorſum ſiniſtrorſum caedendo. Sch. B. Alterum hoc recte, et hoc Apollon. Lex. voluit: μετ' ἐπιστροφῆς τοῦ σώματος. quem ſequuntur Etymol. Heſych. Sch. br. Hi duo tamen cum Euſtathio ſubiiciunt tertiam nimis laxam interpretationem ἐνεργῶς, σπουδαίως.

ἀεικῆς, argutantur Etymol. Heſych. Schol. Euſtath. paſſim in hac voce, ex etymo: quod miro modo ducunt ἀπὸ τοῦ εἴκειν cedere, vnde reddunt σκληρός. At, ſi reputes ἀεικέλιος et ſimilia, apparet, eſſe proprie τὸ ἀεικὲς quod abhorret forma, indecorum, *indignum*, ἀπρεπὲς, hinc *foedum*, *auerſandum*; tandem ſimpl. *ingens* vt h. l.

Duo hi verſus 483. 4. iterum leguntur paucis mutatis Φ, 19. 20. Od. X, 308. Ω, 183. Vbique ὤρνυτο legitur. At Dionyſ. de ſtructura Orat. 5. ſ. 35. vbi verborum iuncturam laudat, legit ὄρνυτο. Ionice.

485. ὡς δὲ λέων μήλοισιν ἀσημάντοισιν ἐπελθών. ⊱ „quod μῆλα recentioribus ſunt omnia armenta, τετράποδα. at Homero oues et caprae; vt Od. I, 184. et 486 ⊱ quod ipſe μῆλα interpretatur αἴγεσιν ἢ οἴεσσι.

ἀσημάντοισι. ἀφυλάκτοισι Apollon. Lex. recte; et in hoc alii accedunt. At idem addit: ἀπὸ τῶν σφραγίδων, ἃ σήμαντρα λέγομεν. Hoc excidisse grammatico miror; nam hunc vocis vsum et ipsam σφραγῖδα Homerus ignorat. Est tamen hoc idem apud alios, etiam Suidam h. v. σημαίνειν ipsi est *signo dato praecipere, imperare.* vt sup. 58. A, 289. 295. 6. B, 806. vnde et σημάντωρ. v. Apollon. h. v. Adeoque ἀσήμαντος, ὁ οὐκ ἔχων τὸν σημαίνοντα, praefecto, duce, h. l. pastore destitutus. Recte Sch. br. ἀφυλάκτοις. ἀφροντίστοις. μὴ ἔχουσι ποιμένα· ex iis Etymol. p. 153, 10. Hesych. ἀφυλάκτοις. ἀδιδάκτοις cum nemo διδάσκει, quod factu opus sit, σημαίνει. Eustathius ἀπροστάτευτα καὶ ἀποίμαντα reddit.

ἐπ' ἐλθὼν ed. Rom. Aldd. et reliquae ante Turneb. qui ad ed. Flor. rediit.

ἐνορούσῃ. ἀνορούσῃ est vitium operarum Ald. 1. propagatum vsque ad Turnebum, qui emendauit ex Rom. ἐνορούσει. Vrat. A. Mosc. 3. vn. Vindob. ἐνορούσοι alter.

488. ⳨ „quod XII interfecit sine Rheso, non cum Rheso, vt nonnulli.“ de hoc v. inf. ad 561.

489. ὅντινα Τυδείδης ἄορι πλήξειε παραστάς. πλήξειε sic Aristarchus. Alii πλήξασκε. Sch. A.

490. ⳨ quod voc. Ὀδυσεὺς iterat quae iam erat 488 ἀτὰρ πολύμητις Ὀδυσσεύς. — et quod δὲ abundat.“ Scilicet habuerat scriptum τὸν δὲ in apodosi: quod et Homericum est, et a Turnebo aliisque frequentatum. At nunc scribitur et editur τόνδ', pro τοῦτον.

493. ἀήθεσσον γὰρ ἔτ'. αὐτῶν sc. τῶν νεκρῶν. Schol. Ven. A. ad E, 231 legit αὐτόν. quod ferri possit ad Vlyssem si retuleris. sed nil ei immorandum vt nec Vindob. αὐτοῖς. In Sch. br. Aldi, Harlei. et vn. Vindob. melius est ἀήθεσσαν ab ἀηθέω, vnde est ap. Apollon. I, 1171 χεῖρες γὰρ ἀήθεσσαν ἠρεμέουσαι. Apud Hesych. est ἀήθεσκον. ἀσυνήθεις ἦσαν. Adde eundem in ἠθέσει cum nota. Nunc ἀήθεσσον est ab ἀηθέσσω. ἀηθεῖς vel ἀσυνηθεῖς ἦσαν. vt Sch. br. Et Apollon. IV, 38 ἀηθέσσουσα δύης.

Add. Etymol. p. 23 f. Rem ipſam declarat et exemplo illuſtrat Aelian. H. An. XVI, 25.

495. τὸν τρισκαιδέκατον. — „quod nunc, ſuper XII Thracas Rheſus eſt decimus tertius. et quod ἐν σχήματι extulit τὸν τρισκαιδέκατον θυμὸν ἀπηύρα. binis accuſatiuis." Ven. A.

497. τὴν νύκτ' Οἰνείδαο παῖς. (—) Male me habebat verſus iam ante lecta Scholia Veneta; nam et per ſe eſt iners, et iugulat metrum. Nam Οἰνεὺς fuit ϝοινευς, adeoque ϝοινειδης fuit; non habebam igitur quid facerem τοῖς την νυκτ' ϝοινειδης. Mox vidi Bentleium quoque haeſiſſe et ſcripſiſſe νυκτϝοινειδης, de verſu vero non dubitaſſe. At Scholion me firmauit in ea opinione; deprehendi in Homero interdum verſus a rhapſodis aſſutos etiam ex neglectu τοῦ Digamma. Cuius rei luculentum exemplum hic verſus, et ad ſententiam dilatandam et euoluendam aſſutus. In Schol. A. notatur: verſus ἀθετεῖται, quod oratio eſt ieiuna, et otioſus, nam intelligitur per ſe, τὸ κακὸν ὄναρ eſſe *Diomedem;* et offendit διὰ μῆτιν Ἀθήνης, nam Dolonis potius proditione aggreſſus eſt Rheſum." Et ad hunc verſum, non ad ſequentem retrahendum eſſe cenſeo, quod huic 498 adſcriptum video: οὔτε ἐν Ζηνοδότῳ, οὔτε ἐν τῇ Ἀριστοφάνους ἐφέρετο. — Euſtathius Scholion totum aut non habuit, aut neglexit; nihil enim de verſu monet. Interpretantur quoque verſum Sch. br.

498. ὁ τλήμων Ὀδυσεύς. ὀτλήμων ſcribebat Bentl.

499. σὺν δ' ἤειρεν ἱμᾶσι, καὶ ἐξήλαυνεν ὁμίλου. — „quod ὅμιλος et h. l. de coetu et turba: v. ad 138. — et quod *nudis* equis inſident: de quo v. ad 513:" At σὺν δ' ἤειρεν Schol. B. συνέζευξεν αὐτοὺς τοῖς ἱμᾶσι — hoc idem voluit Schol. A. inſident, inquit, nudis equis heroes. συναντήσαντες αὐτοῖς τοῖς ἱμᾶσι. leg. συναρτήσαντες αὐτοὺς τοῖς ἱ. Scilicet fuit εἴρω et ἀείρω, h. συμπλέκω, forte ex ἅμα εἴρω, vnde παρήορος. Recte et Sch. br. συνέδησε δέ. et Heſych. in σὺν δ' ἤειρεν ἱμᾶσι. At ap. eund. ἤειρεν, ἐβάσταζεν, (ἀπὸ τοῦ ἀείρειν pro αἴρειν, vt

mox 505) ad h. l. ſpectare haud poteſt nec bene verſum, v. c. in Barnes. *ſimulque tulit cum phaleris.* Fueritne ſcriptum ϝῆειρε, v. Excurſ. de digammo.

500. μάστιγα φαεινήν. στιλπνὴν, ἢ τὴν φανερῶς κειμένην Sch. br. prius verum; flagrum nitet ſeu loris recentibus et candentibus, ſeu manubrio ex aere facto. Hoc analogia praeferre iubet. Ap. Euſtath. veteres etiam per λεπτὴν reddidiſſe feruntur; quod vix aſſequaris, niſi ad Od. Z, 74 diſcas, ἐσθῆτα φαεινὴν per λεπτὴν redditam eſſe.

502. ῥοίζησε. ῥοιζεῖν, quod nunc συρίζειν. Ven. A. vt Od. I, 315 πολλῇ δὲ ῥοίζῳ πρὸς ὄρος τρέπε πίονα μῆλα. at de barbaro ſono accipit Ven. B. ne prodatur Vlyſſes, ſi quis Thracum expergefactus vocem Graecam audiret; nimis argute. Apollon. ῥοίζησεν. ποιὸν ἦχον ἀπετέλεσεν. — ῥοίζεσκεν Barocc.

503. ὅ τι κύντατον ἕρδοι. Legebatur κύντερον, nec male, pro θρασύτερον. Eſt tamen κύντατον in libris; idque Barocc. Mori. Venet. Townl. Vrat. b. A. Moſc. 3. codd. Vindob. Par. item edd. Flor. Ald. 1. exhibent. Schol. br. κύντατον, χαλεπώτατον, δεινότατον. Vide de voc. ad Θ, 483. In Harlei. vtrumque erat. Eſt et ὅ τοι et μερμήριξε paſſim. vt in Vrat. A. b. Moſc. 3. et ipſo Veneto.

504. τεύχεα κεῖτο. Vindob. et al. Vulg. τεύχε' ἔκειτο.

505. ἢ— „quod non tria, ſed duo ſunt, quae dispertitionem faciunt, praeſtetne currum auferre ſimul cum equis, an plures Thracas caedere; alterum autem iterum ad duo reuocatur: fieri enim poterat prius illud aut manu temoni iniecta, vt educeretur currus; aut vt ſublatum humeris currum auferret." Scilicet humiles fuere currus bellici: vt ſatis conſtat. Mirum autem omnes edd. ante Barnes. inſidere ἠὲ ἐκφέροι. quod tamen nec codd. agnoſcunt excepto Moſc. 3. recentiſſimo.

506. ἢ ἔτι τῶν πλεόνων Θρῃκῶν. Videtur articulus praeter Homericum vſum praefixus eſſe; nec prodeſt, ſi

ex Koeppenii iudicio πλέονες ſunt vulgus, turba, vt poſt necatos principes dubitet an etiam turbam adoriatur, vti E, 673. Verum dicendum τῶν eſſe ἐκείνων, ἢ ἀφέλοιτο θυμὸν πλεόνων ἔτι (ſc. ἐκ) τῶν h. ἐκείνων, adiectum pleonaſtice Θρῃκῶν.

ἢ ὅγε τῶν. vn. Vindob.

507. ἕως ὁ ταῦτ'. Pronuntiatum ὡς ὀτταυτ'. v. ad A, 193. Bentlei. coni. ὣς ὅγε.

510. Bene monet Ven. A. νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς, poſſe et antecedentibus et ſequentibus iungi." At praeſtat prius: νόστου ἐπὶ νῆας. Et alterum μή πού τις καὶ Τρῶας ἐγείρῃσι θεὸς ἄλλος, poteſt per ſe ſententiam conſtituere ſubintellecto δέδοικα. vel, mora interpoſita, ſuperioribus annecti.

μὴ καὶ πεφοβημένος ἔλθῃς. h. e. εἰς φυγὴν τραπεὶς, Homerico more.

511. θεὸς ἄλλος. ὁ ἡμῖν ἐναντίος. Sch. br. Inde Romani poetae *alius deus* pro aduerſo. *alius* pro alienus. Ductum tamen h. l. potius e contexto.

513. καρπαλίμως δ' ἵππων ἐπεβήσετο. κόπτε δ' Ὀδυσσεύς. ἐπεβήσετο, Ven. et Sch. vterque Cant. Harl. Moſc. 3. Vrat. b. A. vn. Vindobon. idque editum inde a Flor. et Aldd. (non ἐπιβήσετο). Lectio Ariſtarchea. Alii ἐπεβήσατο. quod obtinuit inde a Turnebo praeeunte ed. Rom. et, ex ea, Argent. Iterum mox 529 ſimile κατεδύσετο 517. Conf. dicta ad B, 35. Γ, 262.

κόψε Cant. Mori. Harlei. Ven. Vrat. b.

515. οὐδ' ἀλαοσκοπίην εἶχ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων. „quod Zenodotus ſcripſit οὐδ' ἀλαὸν σκοπιήν. In Ven. eſt οὐδ' ἀλαὸς σκοπιὴν εἶχ', quod Schol. A. etſi ἀλαοσκοπίην praefixum habet, interpretari videtur, οὐ τυφλὸς ἐς σκοπιὰς, ἀλλὰ τουναντίον δεδορκώς. cauſſam addit, nusquam poetam dixiſſe σκοπιὴν *oculos*." Sane quidem, nec h. l. ſed in iſta lectione σκοπιὴ, quae alias ſpeculam denotat, foret ipſa σκοπὴ, ſpeculandi actus, vti Od. Θ, 302 Ἠέλιος γάρ οἱ σκοπιὴν ἔχε. Quod mireris, ἀλαὸς σκοπιὴν Venetus N, 10 et Ξ, 135. vbi hic verſus repetitur, ſeruat.

In ceteris omnibus, etiam in ceteris locis, οὐδ' ἀλαοσκοπίην legitur: Etiam Od. Θ, 285 et ap. Hesiod. Theog. 466 τῷ ὅγε οὐκ (leg. τῷ δ' ἄρ' ὅγ' οὐκ) ἀλαοσκοπίην ἔχεν, ἀλλὰ δοκεύων παῖδας ἑοὺς (παῖδας ϝους) κατέπινεν. Agnoscunt porro eam Eustath. Etymol. Suidas. Hesych. et primo loco Apollon. Lex. h. v. τὴν κατασκόπευσιν. (sc. ἀλαὰν, τυφλήν) adiecto versu, οὐ τυφλὴν τὴν σκοπιὰν εἶχε. ὡς ἂν εἴποι τις· οὐδ' ὡς ἀλαὸς ἐσκόπευσεν, οὐδὲ τυφλὴν εἶχε σκοπιάν. vltima otiose sunt adiecta. Scholia br. reddunt: μάταιον σκοπὸν (pro τὴν κατασκοπὴν) ὅ ἐστιν· οὐκ ἔλαθεν αὐτόν. Similiter in Etymol. h. v. Methodius. Hesych. ἀλαοσκοπίη, τύφλωσις τῶν ὀφθαλμῶν. Vocem ἀλαὸς a λάω, βλέπω, ductam melius tradunt, quam qui ab ἄλη. v. Schol. ad N, 10. et Eustath.

Seruanda igitur lectio vulgaris ἀλαοσκοπίην, etsi pronum esset duplicatum sibilum in ἀλαὸς σκοπιὴν, non esse ab aliis librariis obseruatum. Vtrum ex his Virgilius ante oculos habuerit, non apparet; etsi is vertit verba Aen. XI, 725 *At non haec nullis obseruans oculis summo sedet altus Olympo.* videtur tamen *non sedet nullis oculis obseruans* idem esse ac οὐδ' ἀλαοσκοπίην ἔχων.

Acuitur vox ἀλαοσκοπίην ab aliis in vltima ἀλαοσκοπιὴν, quia a σκοπιὴ ducta est.

Pro εἶχ' Mosc. 3. ἔχεν.

515. 516. 517. Ambigua est interpunctio horum versuum; pariter atque in simili loco Odyss. Θ, 285. 6. et habet aliquid impediti quamcunque tentes rationem. Praestat tamen antiquorum modus interpungendi post Ἀπόλλων. et 517 post ὅμιλον. Sic Schol. A. cum Lips. Vrat. A. Vt vidit Apollo Mineruam — ei irascens κατεδύσατο, ὦρσέ τε.

Argutantur veteres ap. Schol. B. cur Apollo, si vidit, non interuenit caedi? Scilicet, aiunt, vetitus erat a Ioue. argute! Immo vero, ficta haec sunt ad vsum et morem hominum; ad quem omnia attemperat poeta: ipse deus rebus nondum interuenit.

516. ὡς ἴδ' Ἀθηναίην μετὰ Τυδέος υἱὸν ἕπουσαν. Male ἄς Barnes. et ex eo al. Eſt, *cum videt* Athenen μεθέπουσαν. Apollon. Lex. ad h. l. p. 294 ἕπουσαν, ἀπὸ τοῦ ἕπειν, ὅ ἐστι παραγίνεσθαι. μετὰ Τυδέος υἱὸν ἕπουσαν. οἷον πονουμένην. vltima haec ab aliena manu acceſſere. Scilicet quaeſtio agitata eſt, dicatur ne ἕπειν ſic, vt ſit idem quod ἕπεσθαι. de quo v. ad Heſych. in ἕπουσιν. Certe in h. l. μεθέπειν eſt vna incedere, adeſſe, παρεῖναι.

517. τῇ κοτέων Τρώων κατεδύσετο πουλὺν ὅμιλον. κατεδύσσατο e Romana receperat Turnebus; emendauit Barnes κατεδύσατο. idque malim h. l. propter ſequens ὦρσεν δέ. Eſt tamen optimorum libb. lectio κατεδύσετο, quod iam in Flor. Aldd. et rel. ante Turnebum erat. Vide modo ad 513 ἀπεβήσετο.

518. ὦρσεν δὲ Θρῃκῶν Flor. Ald. 1. Θρηΐκων. recte ſi maiuſculis litteris ſcriptum eſt.

520. ὡς ἴδε χῶρον ἐρῆμον. ⊱ „quod Zenodotus verſus tranſpoſitos ediderat: — ὁ δ' ἐξ ὕπνου ἀνορούσας

ᾤμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον τ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον,
ὡς ἴδε χῶρον ἐρῆμον, ὅθ' ἔστασαν ὠκέες ἵπποι,
ἄνδρας τ' ἀσπαίροντας ἐν ἀργαλέῃσι φονῇσι.

At, aiunt Schol. A. debuit ante cernere facta, quam flere.

ἐρῆμον. Ita ſcripſit Barnes, cum antea editum eſſet ἔρημον, excepta ed. Rom. in qua ἐρῆμον. quod et cod. Mori exhibet. Nititur res obſeruatione grammaticorum: Etymol. παρὰ δὲ τῷ ποιητῇ προπερισπᾶται. Etiam Euſtath. teſtatur h. l. ita ſcribi, vt ἑτοῖμος. v. ſup. ad E, 140. Scribitur tamen ἔρημον in Lipſ. Townl. Moſc. 3. Heſych. in ὡς.

ὅθ' ἕστασαν. Ex grammaticorum doctrina erit ἔστασαν. v. ad M, 55. 56. —

521. ἐν ἀργαλέῃσι φονῇσι. τοῖς τόποις, ἐν οἷς ἔκειντο νεκροί. Sch. br. et Sch. B. infra O, 633 ad alterum locum in quo occurrit ἕλικος βοὸς ἀμφὶ φονῇσι. Etymol. in φονᾷν et in ἄποινα. Add. Heſych. Euſt. Schol. Pindari ad P. XI, 57. vbi Homericum laudat; ſi modo hi homines non argutati ſunt. Nam Homerico vſu φοναὶ ſunt

pro φονῇ, et hoc idem quod φόνος et ἀπαίρειν ἐν φονῇ est idem quod ἐκ φόνου. Apud Pindarum l. c. θῆκε τ' Αἴγισθον ἐν φοναῖς est idem pro ἐφόνευσεν, ἔθηκεν, ἐν φόνῳ. Idem vsus in Tragicis obuius est. Ita et de ἐν φόνῳ disputatur Il. Ω, 610 et alio modo de φόνον αἵματος Π, 162. Apud Sophocl. Trach. 558 ἐκ φόνων nil amplius est quam ἐκ φόνου. argutatur tamen Schol. loco nostro laudato. — ἀργαλέοισι φ. Cant.

524. θηεῦντο δὲ μέρμερα ἔργα. θηεῦντο, ἐθαύμαζον. ἐθάμβησαν. v. ad X, 370. μέρμερα ἔργα. v. ad I, 453.

526. ὅθι σκοπὸν Ἕκτορος ἔκταν. σκοπὸν pro κατάσκοπον monent Ven. A. vide ad 342 et ad 38. Reliqua Scholii sunt retrahenda ad v. 561.

οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκοντο. ἵκοντο Barocc. vn. Vindob.

527. ἔνθ' Ὀδυσεὺς μὲν ἔρυξε. Vrat. b. ἔρυκε.

528. Τυδείδης δὲ, χαμᾶζε θορὼν, ἔναρα βροτόεντα. „quod ἔναρα dixit συνεκτικῶς arcum et hastam cum ceteris (sc. galea et pelle lupina. sup. 458. 9. et 333 sq.) Ven. A. Referunt inter ἔναρα (nec tamen huius loci) etiam κνημῖδας Sch. br. et ad 570. Ven. B.

529. ἐν χείρεσσ' Ὀδυσῆϊ τίθει. in alio ἐν χ. Ὀ. δίδου." Ven. A.

ἐπεβήσετο δ' ἵππων. Primo ἐπεβήσετο etiam h. l. Ven. Barocc. Lipſ. Vrat. b. A. Moſc. 3. edd. Flor. Aldd. At ἐπεβήσατο, Rom. et ex ea Argent. Turn. Steph. et rel. v. ad 513.

ἵππων. De hoc nil monent alii: cum de ſolo Diomede dictum ſit ἵππων non ἵππου. Vlyſſes equum alterum conſcenderat, eique inſidenti arma humi ſublata porrigit Diomedes. Euſtathius p. 820, 58 pluralem tuetur ex 499 quod Vlyſſes *equos loris iunxerat*, quibus nunc vterque inſident. At vſu vulgari ἵππων pro ἵππου dictum eſſe poteſt.

530. μάστιξεν δ' ἵππους. „in alio: μάστιξεν δ' Ὀδυσσεὺς" Ven. A. nec male. Etiam Barocc. Mori. Townl. vn. Vindob. At Ern. e gloſſa ortum eſſe ſuſpicabatur. Bentl. em. μάστιξεν δ' ἐλάαν. Scilicet ſic, omiſſo ἵππους

absolute ἐλάαν alibi versus scribitur Il. E, 366. Θ, 45. N, 27. X, 400 et aliquoties in Odyssea. at vbique subin. tell. δίφρος, ἅρμα, currum quem equi ducunt. Tandem ἀέκοντε scribendum erat, vsu Homerico, non ἄκοντε.

531. νῆας ἐπὶ γλαφυράς. τῇ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ. Versus omissus in Veneto, et Townl. et bene eo carere possumus; est enim otiosus, et τῇ γὰρ φ. ἔ. θ. prorsus ieiunum. Scilicet aut ad Diomedem spectat; ita iners est versus; aut ad equos refertur: τῇ γὰρ φ. Iam equi ad loca, in quibus stabulantur, alacres redire solere novimus. At h. l. equi Thracum abiguntur ad castra Achivorum: quae sane non erant loca solita, ad quae lubenter redirent. Est adeo versus absurde interpositus. Etiam Eustath. cuius sensus alioqui non est acerrimus ait: περιττὸν καὶ εἰς οὐδὲν χρειῶδες. adde, quod prior versus saepe sine hoc altero repetitur; repetitur tamen et inf. Λ, 520. verum de equis qui ad loca solita se recipiunt.

532. Νέστωρ δὲ πρῶτος κτύπον ἄϊε. ζήτησις, cur πρῶτος Nestor senserit? vel quia maxime anxius et sollicitus erat, tanquam auctor consilii, vel quia intentiore erat animo et aure. Sch. A. B. br.

Porro in ἄϊε nunc prima producitur, alibi corripi solita, vt sup. 160 οὐκ ἀΐεις. v. Excurs. de digammo.

534. ψεύσομαι, ἢ ἔτυμον ἐρέω; κέλεται δέ με θυμός. ἐτυμόν τοι ἐρέω (vt hoc sit legendum ἐρῶ) Mori. Barocc. ἔτυμόν τι Vindob. ἢ ἐτήτυμον sphalma ed. Flor. et Ald. 1. correctum in Ald. 2. habet id quoque Townl. Vrat. A. Porro recte huc refert et emendat Barnes glossam Hesychii κέλεται δέ με θυμός. παρακελεύεται ἡ ψυχή. Repetitur versus Od. Δ, 140.

535. ἵππων ὠκυπόδων ἀμφὶ κτύπος οὔατα βάλλει. est Latinorum impellere, ferire, aures. Vsurpauit versum inter extrema Nero ap. Sueton. 49. et de Polemonis voce grandi et altisona Philostr. Vit. Soph. I, 25, 7. Aliter Heroic. II. p. 695. de eo qui alterum auguratur orationem grauem et gratam esse exorsurum.

536. καὶ ὁ κρατερὸς Διομήδης. et *ille* ὁ κρ.

537. ὠδ' ἄφαρ ἐκ Τρώων ἐλασαίατο μώνυχας ἵππους. ἄφαρ h. l. esse ἐκ τοῦ αἰφνιδίου docet Apollon. Lex. h. v. et Etymol. etsi laudant vitiose ὡς δ' ἄφαρ. Nota quoque fuit obseruatio Eustathio. Eandem habet Porphyr. ad K, 165 vbi illustrat τὰ ἀπὸ κοινοῦ interpretanda: vbi ὠδ' ἄφαρ. — δῆλον οὐ τὸ ταχέως. debuit scriptum esse, δῆλον ὅτι ταχέως. praemiserat locum N, 814 aitque forte ductum esse hinc morem loquendi Alexandrinorum, quibus ἄφαρ est pro ἐσπευσμένως καὶ τεθορυβημένως.

538. ἀλλ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα. „μετὰ φρένα, Aristarchus" Ven. A. μή τι πάθειεν, em. πάθοιεν vn. Vindob.

539. Ἀργείων οἱ ἄριστοι ὑπὸ Τρώων ὀρυμαγδοῦ. „ὤριστοι Aristarchus sine Iota" Ven. A. Debebat esse ὥριστοι, vel ᾤριστοι ex οἱ ἄριστοι. At Iones emolliisse feruntur: vt in ὦλλοι, v. ad B, 1. et ὡυτὸς, de quo v. ad E, 396. De ὤριστοι mox ad Λ, 288.

ὀρυγμάδου vitiose et h. l. Aldd. vt I, 248 vbi vide, et alibi.

οἱ ἄριστοι. *illi*.

542. τοὶ δὲ χαρέντες δεξιῇ ἠσπάζοντο. Apud Eust. alii δεξιῇ τ' (nisi δεξιῆς fuit) ἠσπάζοντο, vt binis syllabis efferretur. δεξιῆς Cant. Vrat. b. A. Mosc. 3. sicque edd. ante Turnebum, qui δεξιῇ ἠσπ. ex Romana recepit; quod et firmant codd. vt Ven. Schol. Aristoph. Plut. 753.

544. εἴπ' ἄγε μ' ὦ πολύαιν' Ὀδυσεῦ. — „πολύαινε. Ἀρίσταρχος, πολλοῦ ἐπαίνου ἄξιε. οἱ δὲ πολύμυθε." Apollon. Lex. h. v. Sch. br. et inde Hesych. scilicet pro duplici vocis αἶνος significatu. Praestat tamen prior ad h. l.

545. ⳨ quod Zenodotus λαβέτην scripserat; atqui hoc tertiae personae foret. Porro cum alii continuent: ὅππως τούς δ' ἵππους λάβετον καταδύντες ὁ. vti Eustath. ed. Rom. et reliquae edd. forte vsque ad Turnebum, interpungendum esse monet Ven. A. post λάβετον, vt noua interrogatio succedat; sic et *Telephus* statuit ἐν τῷ

ἢ τῶν γραμματικῶν." ſcilicet ſupplendum ἢ καταδύντες ὅ. Τ. ἤ τις σ.

καταδύντε Cant. ita hiatus infertur. καταδύντ' ἐς vn. Vindob.

Tandem πῶς δὴ τούςδ' ἵππους λάβετον laudat Plutarch. Sympoſ. II. Problem. I. p. 630. D.

546. ἤ τις σφῶε πόρε θεὸς ἀντιβολήσας. ὅτι quod Zenodotus σφῶϊ ſcripſerat, quod eſſet ὑμεῖς vel ὑμᾶς. At σφῶε per ε et πόρεν Ionice" (ſcil. ne eſſet σφὼ ἔπορεν). Sic Ariſtarchus et Herodianus. (Sequuntur eos Sch. br. ἢ τίς ὑμῖν αὐτοὺς παρέσχεν;) Docetur hinc diſerte a Sch. A. σφῶε eſſe tertiae perſonae pro τοὺς αὐτούς, (ſc. τοὺς δύο ἵππους) σφὼ autem eſſe perſonae ſecundae, ὑμεῖς vel ὑμᾶς. (quod et σφῶϊ vt mox 552.) Vnde etiam grammatici ſtatuerunt εἰ μὴ σφὼ Αἴαντε διέκρινον, P, 531 eſſe eliſionem σφῶ'. add. Apollon. de Syntaxi, II, 22 p. 167. et ſup. ad A, 8. In Mori erat σφῶ ἔπορεν. Saltem ſcribendum erit σφῶ' ἔπορεν. vn. Vind. ἤ τις σφῶε θεῶν πόρε.

547. αἰνῶς ἀκτίνεσσιν ἐοικότες. Mutat poeta caſum, et ab obliquo ad rectum procedit (vt ſup. 437. et al.) Ven. B. mirantis hoc eſſe ſtatuit. Erat tamen ἐοικότας in Vrat. b. A.

548. Τρώεσσ' ἐπιμίσγομαι. „γρ. Τρώεσσ' ἔπι μίσγομαι" Barnes.

550. οὐδ' ἐνόησα, ἐξ ἀκοῆς δηλαδὴ μαθών. vt bene Euſtath.

552. σφῶϊ male σφῶε Vindob.

556. ῥεῖα θεός γ' ἐθέλων. θεός γε θέλων Cant. Lipſ. Townl. contra Homeri vſum. Mox δωρήσεται Townl. peccat. ἤεπερ εἴην Moſc. 3. oſcitantia librarii.

557. ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰσιν, ſc. οἱ θεοί, non οἱ ἵπποι vt alii ap. Euſt. et eliciendum illud ex θεός. Simile de diis epiphonema et alibi obuium, vti Od. X, 288. 289. Barnes receperat ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐστιν. quod Cant. habet; ex interpolatione ſcilicet. Mira eſt

allucinatio in Apollon. Lex. ἄφαρ. — καὶ ἀντὶ τοῦ ἔπειτα. — ἄφαρ δέ τε φέρτεροι. cf. Villoiſ.

558. ἵπποι δ' οἵδε. vnus Vindob. οἵγε.

559. ⟩— quod σφὶν, αὐτοῖς, pro τὸν ἄνακτα σφῶν. Townl. τῶν δέ σ. male. Excitat verſſ. tres Plutarch. Praecept. polit. p. 808 C. pro exemplo communicatae laudis.

560. πὰρ δ' ἑταίρους propagatum in edd. Flor. Aldd. nec correctum niſi in Heruag. tum ex Rom. in Turn.

δυοκαίδεκα πάντας iungere iubet Clarke. et illuſtrat hanc formulam, cum numero apponitur πᾶς, vt Latini *decem ipſos dies* pro *omnino:* vt numerum plenum et exactum declarent. Non tamen video, quidni h. l. poſſint *omnes* fuiſſe *viri principes* πάντας ἀρίστους. δύω καὶ δέκα puto antiquos ſcripſiſſe, vt habent codd. in his Vrat. b.

561. τὸν τρισκαιδέκατον, σκοπόν. ⟩— „quod Dolonem XII Thracibus accenſet, Rheſum autem eorum regem ſeparat; vnde et fuere qui ſcriberent, τὸν τετρακαιδέκατον." Similia in Sch. br. Eſt longa et inanis quaeſtio Porphyrii in Ven. B. cuius pars adhaeſerat Scholio ad 526.

563. Τρῶες ἀγαυοί. eſſe hoc ironice dictum ſtatuit Ven. A. et Sch. br. Male. Eſt epitheton ornans perpetuum.

565. καγχαλόων. γελῶν. χαίρων. gloſſa Heſychii ad h. v. ſpectat; Etiam Sch. br. χαίρων. adde Euſtath. h. l. cf. ad Γ, 43. et ad Ζ, 514.

566. κλισίην εὔτυκτον. εὔκτητον Moſc. 3. nil niſi ſtupor librarii.

569. ἔστασαν ὠκύποδες μελιηδέα. totus verſus ſuſpectus erat Bentleio: forte quia eo carere poſſumus, aut quia μελιηδέα οἶνον ſtatim 579 ſequitur. μελίφρονα πυρὸν dixit ſup. Θ, 188.

570. νηῒ δ' ἐνὶ πρύμνῃ. ⟩— „quod pro νειὸς πρύμνῃ dicit ἐν νηῒ πρύμνῃ" (Hoc et Sch. br.) et „quod ἔναρα nunc communi vſu poſuit pro armis quibusuis; cum pro-

prie non ſint niſi ὅσα συνήραρε καὶ συνήρμοσε, thorax, galea et ocreae." Argutiae ex etymo, quas iam ſupra vidimus ad 528.

„γρ. νηῒ δ' ἔνι πρ." Barnes.

571. θῆκ' Ὀδυσεὺς, ὄφρ' ἱρὸν ἑτοιμασσαίατ' Ἀθήνῃ. ⊱ „quod de ſacrificio diſerte loquitur, de conſecratione nil addit." Sic Ven. A. et Sch. br. mirum acumen! ſcilicet veteres ſic acceperunt: repoſita fuiſſe ſpolia in puppi, *donec facultas eſſet faciendi ſacrum Mineruae;* vnde et Ven. B. ait, ὄφρα eſſe pro ἕως. et Sch. br. ἱρὸν, ἱερεῖον. σφάγιον. Nec aliter Euſtath. Inſederat animis, quod ſup. 292 Diomedes vouet victimam βοῦν ἦνιν — Atqui ἱρὸν h. l. eſt res conſecrata, ἀνάθημα. Accipio itaque: *vt facerent* (Vlyſſes et Diomedes) *eas exuuias donarium Mineruae.*

ἱερὸν, Lipſ. quod ad idem redit; pronuntiatur enim binis ſyllabis.

572. ἀπενίζοντο. pronuntiandum ἀπεννιζ. At ſi h. l. non geminatur littera, cur geminatur aliis locis? De hac ablutione disputatur ap. Athen. I. p. 24 D.

573. ἐςβάντες κνήμας τ' ἠδὲ λόφον ἀμφί τε μηρούς. ⊱ „quod λόφον poeta nunc dixit τὸν τένοντα, (tendinem ceruicis pro ipſa ceruice) vnde et Od. K, 169 τὰ καταλοφάδεια (male ſcriptum — δειαν) dixit, κατὰ τὸν τένοντα." Ven. A. Diſertius Euſtath. ὁ ἄνω τένων, ἤτοι ὁ περὶ τὸν τράχηλον. ὅθεν καὶ τὸ καταλοφάδια ἐν Ὀδυσσείᾳ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ· ὑπὸ ζυγῷ νῶτον εὐλόφως φέρειν (in Antigone eſt 297 οὐδ' ὑπὸ ζυγῷ λόφον δικαίως εἶχον) ὡς λόφου ἐν τοῖς ζώοις ὄντος τοῦ κατὰ τὸν τράχηλον μέρους, ᾧ ἐπίκειται ὁ ζυγός." De εὔλοφος, δύςλοφος, v. Heſych. Suid. cum notatis ad e. λόφον, τράχηλον agnoſcunt quoque ex h. l. Etymol. et Heſych. primoque loco Apollon. h. v. cf. inf. Ψ, 508. et ibi Euſtath.

Porro Ven. A. obſeruat, ἀμφὶ (abſolute poſitum) communiter ad κνήμας et ad λόφον μηρούς τε ſpectare." Meliora haec quam in Sch. br. ἀμφί τε. καὶ ἀμφοτέρους τοὺς μηρούς.

Supereſt aliud, quod vulgo lectum eſt metro corrupto κνήμας τε ἰδὲ, turpi hiatu. Correxi monente quoque Bentleio τ' ἠδὲ, quod et in Etymol. l. c. reperitur. τε ἰδ' αὖ λόφον Harlei. cum vno Vindob. τε ἠδὲ in altero. quod et ipſum vitioſum.

Pro ἐςβάντες erat ἐμβάντες in Barocc. Mori. Vrat. A. binis Vindob. edd. Ald. 1. et Rom.

574. ⸖ quod σφὶν pro σφῶν. et quod ſcribendum eſt ἐπεί σφιν.

575. καὶ ἀνέψυχθεν. ἀνέψυχε Townl. vn. Vindob.

576. ἀσαμίνθους. Notauit vocem tanquam Homericam Pollux X, 64 cum ipſo verſu. λεκάνας. παρὰ τὸ τὴν ἄσην (immo ἄσιν. v. Φ, 321) ἤγουν τὸν ῥυπὸν, μινύθειν. ὅ ἐστιν ἐλαττοῦν καὶ μειοῦν. Ven. B. Similia Apollon. Lex. h. v. Sch. br. et Euſtath. ad Od. Δ, 48 qui et ipſe male haeret inter ἄσιν et ἄσην. Diſertiora haec, quam quae ſunt ap. Heſych. et Etymol.

577. λίπ' ἐλαίῳ primo nunc occurrit. In quo declarando mira commenti ſunt grammatici. Sch. br. λίπα. λιπαρῶς ἢ εὐεκτῶς. Etymol. ἀπὸ δὲ τοῦ λιπαρὸν γίνεται κατὰ ἀποκοπὴν λίπα, (quod et Euſtath. et alii ſtatuunt) οἷον λίπ' ἐλαίῳ· ἀντὶ τοῦ λιπαρῶς ἐπίῤῥημα, ἢ ἐκτενῶς. (Confunduntur duo diuerſa, λιπαρὸν *pingue* et λιπαρὴς aſſiduus.) Apponuntur plura in Heſychio, et videntur λίπ' accepiſſe λίπα. Herodianus ap. Euſt. ad Od. Z, 220. a λίπος putabat factum eſſe λίπας et inde τὸ λίπα. Mihi ſemper perſuaſi eſſe antiquam vocem λὶψ, λιπὸς, *pinguedo*, et, *antiquo ſermone*, ſubſtantiuum pro adiectiuo poni, et eſſe adeo λίπα ἔλαιον *oleum nitorem* pro *oleo nitenti;* et ex hoc nunc λιπὶ ἐλαίῳ, ſ. pingui, ſ. nitido oleo. Non conuenire putes Thucydideum IV, 68 λίπα γὰρ ἀλείψεσθαι. at eſt forma loquendi Attica (κατὰ) λίπα pro λιπί. Rem conficit vſus vocis ap. Hippocratem. v. Foeſii Lexic. Hippocr. h. v.

λούσαντο. „γρ. λοέσαντο." Barnes.

578. δείπνῳ ἐφιζανέτην. ⸖ „quod de omnibus hoc intelligendum, non de ſolo Vlyſſe et Diomede; et quod

ἠριστοποιοῦντο· mane enim erat:" sc. tempus τοῦ ἀρίστου. Parum grauis animaduersio Schol. A. At B. κατὰ τὸ σιωπώμενον victima caesa puta, inquit, dedicata esse spolia et sumtum esse cibum. Vanum et hoc. Aliud est quod Koeppen obseruat: tertia iam vice sumere hos heroes cibum: primum vesperi, sup. I, 90. tum apud Achillem 221. nunc tertio h. l.

679. ἀπὸ δὲ κρητῆρος Ἀθήνῃ πλεῖον ἀφυσσάμενοι. ‑ „ὅτι ἀντὶ τοῦ πλῆρες. Ven. A. Legit ergo πλεῖον, non πλείου. Nisi scripserat πλήρους. quod et in Apollon. Lex. est p. 556.

ἀφυσσόμενοι Ven. A. οὕτως Ἀρίσταρχος. (Idque habet Harlei.) ἄλλοι δὲ, ἀφυσσάμενοι." Hoc et Sch. br. agnoscunt.

Wood mira cum subtilitate obseruat (p. 225. *On the Orig. Genius of Homer*) poetam, qui in minutissimis quoque diligens sit, probabilitatem nunc in eo etiam sequi, quod Vlyssi et Diomedi tempus quiescendi et se reficiendi concedat; non enim nisi Jl. Λ, 312 iterum memorantur. Probo acumen; sed ipsa obseruatio concidit, si cogites mane exiisse Achiuos in aciem; necesse adeo fuisse, vt cum iis Vlysses et Diomedes exirent, cum mox in pugna et ipsi virtutis suae dent experimenta.

EXCVRSVS AD K (LIBRVM X)

de voc. ἀδέω, ἀδδέω.

K, 98 μή τοὶ μὲν καμάτῳ ἀδδηκότες ἠδὲ καὶ ὕπνῳ κοιμήσωνται. Cum ἀδδηκότες iungatur cum binis vocibus καμάτῳ et ὕπνῳ, quae non videntur ad notionem eandem communem adigi poſſe: grammatici in etymo eius conſtituendo operam poſuere, vt inde ſignificatum conſtituerent. Errant autem potiſſimum inter duas ſententias, vt aut ab ἀηδέω ducant, aut ab ἄδω. ἀδέω.

Schol. br. ὑπὸ τοῦ κόπου ἀηδῶς διακείμενοι, ὀκνήσαντες. ἠδὲ καὶ ὕπνῳ, τῇ ἀγρυπνίᾳ. Schol. A. nihil appoſuit de etymo et ſignificatu, ὕπνον tamen et ipſe accepit de ſomno quo quis opprimitur. Schol. B. ἀηδισθέντες. ὕπνῳ δὲ τῇ ἀγρυπνίᾳ λέγει. „ὕπνῳ καὶ καμάτῳ ἀρημένοι·“ (Od. Z, 2.) Hoc, cum Etymologo, Euſtathius quoque ſequitur; etſi et alterum habet: ἀντὶ τοῦ, κορεσθέντες. ἐπεὶ καὶ ἄδος ὁ κόρος, κατὰ τοὺς παλαιούς. Apponit quoque vtrumque prior his Apollon. in Lex. ἀδηκότες, ἄδην ἔχοντες καὶ πεπληρωμένοι· „ὕπνῳ καὶ καμάτῳ ἀδηκότες.“ ἀηδῶς διατεθειμένοι. τὸ δὲ παραπλήσιον ἐπὶ τοῦ· „δείπνου ἀδήσειεν“ (Od. A, 134.) ἀντὶ τοῦ, ἀηδεσθείη. Ex Apollonio ſua habet Heſych. in ἀδηκότες.

Iam in hac grammaticorum doctrina primo caret analogia, αη mutari in α, vt ex ἀηδέω fiat ἀδέω, et ex ἀηδὴν, ἀδήν. ex ἄδη, κατ' ἄδην. Tum vero, ſi ἀδέω ex contractione neceſſario habet priorem longam, neceſſe eſt etiam id, vnde ducitur, ἄδην priorem productam ha-

bere. Iam autem Jl. N, 315 videbimus οἵ μιν ἄδην et T, 423 Τρῶας ἄδην quod et ad Tragicos migrauit, v. c. Eurip. Hel. 626 ἥμας τόδ' αὖθις ὡς ἄδην ἐν Ἰλίῳ. Manifeſtum ex his ſit, primam in ἄδην eſſe breuem, ergo et in ἀδέω. vt omnino omnis haec etymologia ſit abiicienda.

Si conſtaret, ἀηδεῖν eſſe vocem Homericam (et poſſit comparari cum ἀηθέω, v. inf. ad K, 493 ἀήθεσσον) dicerem in loco ex Od. A, 134 laudato ſcriptum fuiſſe non ἀδήσειεν, ſed ἀηδήσειεν. μὴ ξεῖνος, ἀνιηθεὶς ὀρυμαγδῷ, δείπνῳ ἀηδήσειεν. ne inter conuiuandum moleſtiam ex clamoribus ſentiat. At nec codd. nec grammatici vllam in loco eo ſuſpicionem mouent, et recte ἀδεῖν eo loco ad ſollennem vſum redit, dummodo ſcribatur ἀδδήσειεν.

Scilicet ad diſputationem, quae ſupra ad E, 203 Excurſu I. inſtituta eſt, referenda eſt tota quaeſtio: vbi erant equi εἰωθότες ἔδμεναι ἄδδην. Iam autem, vti ad e. l. comparatione multarum rerum ſimilium apparuit, erat nomen ἄδη priore breui, *ſatietas*, et quoties ſyllaba producenda eſſet, ἄδδη, ergo κατ' ἄδδην, et ἄδδην ſimpliciter, abunde. Etiam Heſych. ἄδδην, εἰς κόρον καὶ εἰς πλησμονὴν, τοῦ ἑνὸς δ πλεονάζοντος. Inde ἀδέω *ſatio*, et *ſatietate faſtidium creo et moleſtiam*, et idem ἀδδέω, quoties prior ſyllaba producitur. Deſerendum itaque veterum grammaticorum acumen, ac ſi ex ἀηδέω contractum ſit ἀδέω. cuius rei neque analogia eſt.

De ſcriptura ex codicibus iudicium haud facile faciam: veteres litteras geminaſſe pronuntiando, non ſcribendo, ſatis conſtat, et imperitos proſodiae grammaticos et librarios modo recte modo perperam geminaſſe infinitis exemplis in propatulo eſt. ἀδδηκότες editum eſt inde a Flor. Aldd. Rom. Etiam alibi, vt inf. 312. 399. 471. M, 281. Contra ἀδηκότες Ven. vterque, Barocc.

Townl. Vrat. A. Schol. br. ed. Ald. Euſtath. Etymol. Heſych. at hi ſequuti ſunt opinatam etymologiam ex ἀηδέω.

Nec tamen negare auſim, fuiſſe fundum aliquem iudicii grammatici; potuit enim eſſe et fuiſſe videtur tale verbum: ἀηδέω. quod etiam factum eſt ἀαδέω. Ap. Heſych. ἀαδεῖν. ὀχλεῖν, λυπεῖσθαι, ἀδικεῖν, ἀπορεῖσθαι, ἀσιτεῖν (Emendandus hinc eſt, etiam litterarum ordine iubente, Apollon. Lex. p. 6. qui eadem habet in ἀδεῖν.) Et ἀαδές. ἀηδές. Ex adiecto ἀσιτεῖν poſſis tertium vocis vſum ſtatuere, ex ἄδη ſatietas, vt eſſet ἀαδεῖν, vt Laconibus fuit ἄαδα, ἔνδεια. Diuerſa tamen vel ſic ſunt τὸ ἆδος. ἄδω priore longa. Vnde ἄδει, ἀνιᾶται ap. Heſych. et ἀδεῖ, λυπεῖ. ἄδεται, πίμπλαται. κοπιᾶται.

IN LIBRVM XI. (Λ) ILIADIS

VARIAE LECTIONES
ET OBSERVATIONES

1. Ἠὼς δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο ὤρνυθ'. De Tithono τὰ μεμυθευμένα exponunt A. B. hic de Tithono in cicadam mutato narrare ſe ait ex *Hieronymo.* Euſtathius, qui ea repetit, Ἱερώνυμόν τινα memorat. Potuit tamen eſſe Rhodius, Ariſtotelis diſcipulus cuius ἱστορικὰ ὑπομνήματα ab Athenaeo laudantur. Hieronymus et Epaphroditus ἐν ὑπομνήματι ἀσπίδος Ἡσιόδου in Etymol. MS. laudantur: alterum fuiſſe locum ex iſtis ὑπομνήμασι ſuſpicor.

Τιθωνοῦ ἀγαυοῦ. Sch. br. ἄγαν ἐνδόξου. καλοῦ. Ex Apollon. Lex. καὶ ἐπὶ τοῦ ἄγαν καλοῦ appoſito hoc verſu. De ἠὼς v. ad Θ, 1. ὄρνυθ' Townl. Ceterum libri huius exordium ita eſt comparatum, vt nouum prorſus carmen exordiri voluiſſe videatur poeta; vt adeo et ipſa haec rhapſodia ſingulare olim carmen conſtituiſſe videatur. Senſit ac vidit quoque Wolf. proleg. p. 126. 94.

2. ἵν' ἀθανάτοισι φόως φέροι. ἵνα — φέρῃ Lipſ. Harlei. perpetua variatione, etiam inf. T, 2 vbi hic vſ. repetitur. Ap. Lesbonactem p. 186 ἵνα θανάτοισι (corr. ἵν' ἀθ.) φαείνοι. memoriae vitio ex Od. M, 385. Ἠέλι' ἤτοι μέν συ μετ' ἀθανάτοισι φάεινε. v. Excurſ. II ad Lib. VII, (H.)

3. Apollon. Lex. in προΐηλε. — ἐπὶ δὲ τοῦ ἐξέπεμψε· Ζεὺς δ' Ἔριδα προΐαλλε.

4. Ἔριδα — πολέμοιο τέρας μετὰ χερσὶν ἔχουσαν. ‿ quod Πόλεμος in perſonam mutatus memoratur; vt E,

592 Ἐνυὼ — ἔχουσα Κυδοιμὸν ἀναιδέα δηϊοτῆτος" (At ibi manu prehensum ducit; h. l. autem τέρας Πολέμοιο μετὰ χερσὶν ἔχει, aliquid quod manu tenet, eleuat.) Hoc idem est quod Schol. br. velle videntur: πολέμοιο τέρας, περιφραστικῶς τὸν πόλεμον. Et Suidas: Πολέμοιο τέρας. τὸν εἰδωλοποιούμενον Πόλεμον. τὸν ποιητικὸν τοῦ ἐνεργητικοῦ πολέμου. Bene haec: modo in poeta esset exhibita Eris ἄγουσα, ducens Πόλεμον manu. At illa est tenens manu Πολέμοιο τέρας. „Alii, in quibus Aristophanes, Eridem fulmen manu tenere putabant; quia poeta ait: ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀστράπτῃ sq. K, 5 — 8." est sane ibi fulgur signum, quod inter alia portendere bellum fertur; at nouum nunc esset, Eridem fulmine esse armatam. „Apollonius etiam Κυδοιμὸν intelligebat;" ex Jl. E, 592 vt paullo ante vidimus.

In Apollonii Lex. nihil est quod huc spectet, nisi quod ad vocem ἀργαλέην adscribitur hemistichium, nulla adiecta interpretatione. „Alii ensem, alii facem intellexerunt." Paria sunt apud Eustathium. De hasta videtur accepisse Quintus qui locum expressit lib. X, 53 sqq. vbi Eris — πάλλε δὲ λοίγιον ἔγχος ἐς ἠέρα — μέγα δ' αἰὲν ἄϋτεεν ὀτρύνουσα αἰζηούς· οἱ δ' αἶψα συνήϊον ὀτρύνοντες ὑσμίνην, δεινὴ γὰρ ἄγεν θεὸς ἐς μέγα ἔργον. (nam δεινὴ in δεῖζην latere nullus dubito.) Facem vtique praeferam. Potest pro interpretatione esse locus Statii iam a Koeppen laudatus Theb. IV, 5. 6. *Prima manu rutilam de vertice Larissaeo Ostendit Bellona facem.* Sequitur ibidem: *dextraque trabalem Hastam intorsit agens.* In Schol. B. occurrit quoque hoc: alios hastam, alios Iridem ipsam, seu Arcum caelestem intellexisse. De flagello cogitabat Koeppen, inductus flagello Bellonae apud Virgilium Aen. VIII, 708. Quicquid est, liberum esse voluit poeta vnicuique substituere quod liberet; ipse nihil aliud memorauit, quam, deam *manu signum pugnae committendae tenuisse;* quale illud fuerit, non adiecit. Supra Θ, 220. 221 Agamemnon purpuream vestem eleuabat. Nostra enim vexilla aliaque signa mi-

litaria ignorarunt homines iſta aetate; neque tubae, σάλπιγγος, vſus militaris erat. Ducis vel Praeconis voce pleraque expediebantur.

6. ἤ ῥ᾽ ἐν μεσσάτῳ ἔσκε. ⟵ „quod hinc ordo navium ſubductarum, τοῦ ναυσταθμοῦ, intelligitur." Schol. A. De Vlyſſis μεγακήτεϊ νηΐ. v. ad Θ, 222.

Verſus hi 5—9 iam ſupra Θ, 222—226. legebantur, ex hoc loco translati: v. ibi ad vſ. 224. 5. 6. Nunc enim debitum ac proprium habent locum. Verſibus 7. 8. ludicro modo vtitur Plutarch. Sympoſ. V, 5. p. 679 B.

8. τοί ῥ᾽ ἔσχατα νῆας ἐΐσας εἴρυσαν. Nunc ἔσχατα conſtanter legitur; non ἔσχατοι, vt Θ, 225.

9. ἠνορέῃ πίσυνοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν. Townl. πίσυνοι κάρτει τε χειρῶν. An fuit πίσυνοι κράτεϊ δέ τε χειρῶν?

11. ὄρθι᾽, Ἀχαιοῖσι δὲ μέγα σθένος ἔμβαλ᾽ ἑκάστῳ. ⟵ „quod nunc amor pugnae iniicitur animis per cladem κατὰ τὴν κόλον μάχην (Jl. Θ.) acceptam fractis; non cupido redeundi domum" Sch. A. reſpiciens vſſ. 13. 14.

ἤϋσεν — ὄρθια. ὀρθῶς, ἀνατεταμένως. μεγάλως. Schol. br. Pro ὀρθῶς quis non credat ὀρθίως eſſe ſcribendum? Verum et Vrat. A. gl. ὀρθῶς. ὀρθή. Et videntur grammatici nonnulli accepiſſe ſic; ſtetiſſe deam *erectam*. Nam ap. Apollon. Lex. h. v. verſu laudato: ὁ μὲν Ἀρίσταρχος, ἀνατεταμένως. ὁ δὲ Ἀρχιγένης μᾶλλον, ὀρθά. Debuit ſaltem ὀρθή legere. Enimuero ὄρθιος de voce intenta et elata recte dictum accipitur; de quo ſenſu cf. Heſych. h. v. Duxerat hinc ὀρθιάζειν Andocides. v. Harpocration h. v. vbi vſſ. 10. 11. 12 adſcripti ſunt. At νόμος ὄρθιος prorſus alienus eſt ab Homero eiusque aetate; etſi Euſtathio obtemperant Clarke et Erneſti, et concinit Suidas, verſu hoc adſcripto, in voc. Χαιριδεῖς. add. ὄρθιον νόμον.

Porro legebatur ὄρθι᾽ Ἀχαιοῖσιν, μέγα δὲ σθ. Verum conſentiunt in ordinem repoſitum ὄρθι᾽, Ἀχαιοῖσι δὲ μέγα σθ. codd. Cant. Mori. Euſtath. Schol. Pindari Ol. IX, 163. Schol. Ariſtoph. Acharn. 16. Adde Townl.

Vrat. b. et Venetum. Etiam Harpocrat. in Notis Valeſ. p. 9.

σθένος ἔμβαλ' ἑκάστῳ. peccat in metricam regulam propter digamma in ϝεκαστῳ. Nec tamen aliter legitur in locis laudatis, nec alibi. Emendat percommode Bentleius: σθένος ὦρσε ϝεκαστου καρδίῃ, ex B, 451. vbi hi iidem vſſ. 11—14 leguntur: ἐν δὲ σθένος ὦρσεν ἑκάστῳ καρδίῃ, ά. Enimuero hoc ipſum peccatum in digamma arguit interpolatorem ſeriorem rhapſodum, qui digamma ignorabat et orationem variabat. Nec videntur plura antiquiori poetae deberi, quam haec: ἔνθα στᾶσ', ἤϋσε θεὰ μέγα τε δεινόν τε. Ἀτρείδης δ' ἐβόησεν — Videbimus hanc ipſam interpolationem iteratam inf. Ξ, 151. 152.

12. ἄλληκτον πολεμίζειν. „fuerunt qui iungerent σθένος ἄλληκτον" Schol. A. ἄληκτον et hic codd. vt Lipſ. Sic B, 452. I, 632. Alibi eſt πολεμιζέμεν ἠδὲ μ.

13. τοῖσι δ' ἄφαρ ※ — 14. ἐν νηυσὶ ※ — „hi duo verſus delentur: οὗτος καὶ ὁ ἑξῆς (ita legendum) ἀθετοῦνται — καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει δὲ ἠθέτηνται. παρὰ Ζηνοδότῳ δὲ οὐδὲ ἦσαν." Et tamen vſus eos probauit! Agnoſcunt eos omnes et interpretantur Schol. B. Euſtath. „Aſteriſcus autem appoſitus eſt, ὅτι κατὰ τὴν Ω ῥαψῳδίαν ὀρθῶς κεῖνται, ἔτι ἐλπίδας ἀνακομιδῆς ἔσχον εἰς τὴν πατρίδα" Sch. A. Pro Ω ῥαψῳδίαν haud dubie leg. B. ſunt vſſ. 453. 454. libri II.

15. Ἀτρείδης δ' ἐβόησεν, ἰδὲ ζώννυσθαι ἄνωγεν. Ionicum δὲ βόησε nusquam ſcriptum video. Barocc. ἐβόησ' ἠδὲ. ζώννυσθαι. Apollon. Lex. ἀπὸ μέρους, καθοπλίζεσθαι. ἄνωγε eſſe ab ἀνωγεν Clarke notat, v. ad Θ, 322.

16. ἐδύσατο νώροπα χαλκόν. Recte ἐδύσατο codd. et edd. Flor. Ald. 1. Intulerat Ald. 2. ἐδύσσατο, male, cum υα per ſe producta ſit. Reuocauit ἐδύσατο Barnes. v. ad Γ, 328. ἐδύσετο Cant. perpetua variatione; vt eod. loco et B, 578. et K, 517. De voc. νώροπα χ. vid. ibid. ad B, 578 vbi hoc idem hemiſtichion legebatur.

17. Κνημῖδας μὲν πρῶτα. ⊱ „quod poeta curiosius describit armaturam Agamemnonis, cum eius ἀριστεία sit exponenda" Sch. A. recte.

Lecti iam sunt vss. 17. 18. 19. supra Γ, 330. 331. 332. vbi v.

20. τόν ποτέ οἱ Κινύρης δῶκε. Laudat versum Schol. Pind. Nem. XIII, 29. et P. II, 27. Plures de Cinyra fabulae esse debuere; vide vel Eustath. puto in Antehomericis, forte in ipso Cyprio Carmine, tum in Νόστοις. Sequiores pertexuere eas, vt de appulsu Agamemnonis ad Cyprum et attexuere alias. Videtur omnino fuisse auctor aliquis, qui fabulas Cyprias exposuerat: vt vel ex Apollodoro III, 14, 3. colligo. Magnum in his fuit nomen Cinyrae: v. Notas ad e. l. vt statuas omnino plures fuisse Cinyras fabulis celebratos. Cinyram Biantis filium edit h. l. Schol. B. Forte Θείαντος fuit, quod est nomen in mythis Cypriis memoratum; et legitur quoque ap. Eustath. p. 827, 33. Inuenta h. l. est a grammaticis caussa munerum mittendorum, quod societatem belli detrectando placare voluit Agamemnonem Cinyras: Sic Schol. B. At vide simpliciora in Nota. Nunc autem, vt in aliis, exoritur quaestio: cum hanc narrationem attingat tantum Homerus, fuerintne iam tum carmina alia, in quibus haec copiosius exposita fuerant, ita vt poetae satis esset, leuiter tantum ea perstringere. Et, si iam tum extitere carmina, num Cyclici poetae ex iis hauserint an transscripserint?

21. πεύθετο γὰρ Κύπρονδε μέγα κλέος. ⊱ „Κύπρονδε. quod sic dixit εἰς Κύπρον ἠκούετο. (hoc et Sch. br.) similiter ac Σκάνδειανδ' ἄρα δῶκε K, 268. Recte, quod ad prius; at ἐπεύθετο non passiue Homero dicitur, sed est Cinyras audierat ἐπύθετο, ἤκουε, Κύπρονδε, famam quae vsque ad Cyprum manauerat. Sic statim 498 οὐδέπω Ἕκτωρ πεύθετο. P, 408 πολλάκι γὰρ τόδε μητρὸς ἐπεύθετο νόσφιν ἀκούων. cf. inf. Π, 515. πεύθεσθαι esse αἰσθέσθαι, docet ex Homero Schol. Aristoph. Eq. 1299.

22. ἐς Τροίην νήεσσιν ἀναπλεύσεσθαι ἔμελλον. Et quod πλοῦν, nauigationem e Peloponneso versus Troiam, ἀνάπλουν appellat. „Ven. A. et Eustath. ἀναπλέεσθαι Flor. statim emendatum in Ald. 1. ἀναπλεύσασθαι Cant.

24. τοῦ δ' ἦτοι δέκα οἶμοι ἔσαν μέλανος κυάνοιο. οἶμοι. alias *viae*. nunc ῥάβδοι. *virgae*. *striae*. (*Streiffe*) ζῶναι sunt ap. Eustath. Erat igitur θώραξ ῥαβδωτός. rectae an obliquae fuerint, quis dixerit? Haec A. et B. qui prius illud, recte puto, probat. At Apollon. Lex. h. v. οἶμος, ὁδός. ὅθεν καὶ τοὺς κύκλους τῆς ἀσπίδος — οἴμους εἶπεν. laudato hoc versu. Idem B. ordinem virgarum talem edit: fuisse vnam virgam (potius duas) κασσιτέρου, tum vnam auream, vnam κυάνου; inde iterum κασσιτέρου, et sic porro; ad ceruicem autem duas fuisse aureas. Similia Eust. adde virum doctum, qui nuper praeclare de thorace egit, Boettiger ad Pictur. Vasor. I, 2. p. 77.

μέλανος κυάνοιο. κύανος qui sit, a grammaticis quaesitum esse aut disputatum frustra expectes. Illud modo ex Hesychio et Eustathio teneas, κύανος εἶδός τι χρώματος μέλανος, seu, quod in Hesychio est οὐρανοειδές. Est igitur color seu pigmentum: qualis color fuerit cyaneus, ex nubibus et mari intelligimus, quibus color ille tribuitur. Iam autem quaeritur, quanam ex materia pigmentum illud constiterit? Beckmann. Collega honoratiss. (ad Auscultat. mirab. p. 123 et *in Beyträgen zur Geschichte der Erfindungen* IV B. 3 St. p. 356.) cyanum veteribus ex diserta Theophrasti de lapid. s. 71. 90. auctoritate docuit fuisse ochram aeream caeruleam, aut mineram eadem tinctam. Cum tamen h. l. κύανος in thorace memoretur, aliis ille pro stanno aliis pro chalybe habitus fuit. Non alienus erat Beckmann. ab ea sententia, vt ferrum seu chalybem caeruleo pigmento induere iam tum tenuisse veteres videri possint; etsi, an chalybis tractandi et conficiendi ratio iam Homerico aeuo nota fuerit, non constat. Κύανον et plumbi et stanni nomen fuisse autumat Mellin, elegantis doctrinae laude clariss. qui de *mineralogia Homerica* nuper scripsit. Est certe

h. l. *κύανος μέλας* vſ. 24 et vſ. 35 opponitur *κασσίτερος λευκός*. Quod ſi probabile fieri mox videbimus, eum eſſe *plumbum candidum*, non improbabile videri poteſt, faſcias illas caeruleas in thorace factas fuiſſe ex *plumbo nigro*, etiamſi *κύανος* per ſe non plumbum nigrum, ſed tantum colorem cyaneum deſignet. Nam veteribus duo plumbi genera, alterum nobilius, alterum deterius, nota fuiſſe dubitari nequit. Verbo neceſſe eſt, fuiſſe aliquod metallum, quod fuſione iungi poſſet aeri: ita quoque in Achillis clipeo eſt foſſa cyanea et ſeptum plumbo candido circumductum, *ἀμφὶ δὲ κυανέην κάπετον περὶ δ' ἕρκος ἔλασσε κασσιτέρου*. Jl. Σ, 564. memoratur quoque in clipeo Herculis ap. Heſiod.

Pro *τοῦ δ' ἤτοι*, Harlei. *τοῦ δή τοι*. nec male.

δέκα οἶμοι facit turpem hiatum. Bentl. explet: *δέκ' ἄρ' οἶμοι*. Potuit etiam eſſe: *τοῦ δή τοι δέκα τ' οἶμοι ἔσαν — δώδεκά τε χρ.*

25. *δώδεκα δὲ χρυσοῖο καὶ εἴκοσι κασσιτέροιο*. Iterum corruptum metrum; eſt enim vbique in Homero *ϝείκοσι* vel *εϝείκοσι*. reſtituit iam Bentl. *χρυσοῦ καὶ ἐείκοσι*.

κασσιτέροιο. Apud Homerum *κασσίτερος* primo loco occurrit; *plumbum candidum* a Plinio redditur XXXIV, 16, ſ. 47. album colorem ipſe poeta h. l. declarat vſſ. 34. 35. Ad ſtannum noſtrum, quod dicitur, male vulgo retulerunt; hoc veteribus omnino haud notum, aut, ſi notum, a ſcriptoribus vtique non accurate ſatis ab aliis metallis diſcretum eſſe docuere viri docti, et nuper diſerte Beckmann. l. l. Contra eſſe *ſtannum veterum* id, quod homines noſtri appellant *Werk*, metallum argenti et plumbi nondum ſatis eliquati, varie ac diuerſis plumbi portionibus mixti; et hactenus id ipſum, quod ſub nomine *plumbi candidi* intelligendum eſt, oppoſito plumbo nigro, quod noſtrum proprie dictum plumbum eſt. Neque alium Graecorum *κασσίτερον* fuiſſe, cuius ſeu praeſtantius ſeu frequentius genus ex Caſſiteridibus aduehebatur. Cum ſerius ſtannum verum innoteſceret, antiquo nomine ſtanni hoc ipſum fuit in-

ſignitum. Plumbum illud candidum, κασσίτερον magno honore fuiſſe, ex locis, in quibus memoratur, apparet. Jl. Ψ, 561 eſt thorax ex aere, extremis oris e plumbo candido fuſis: ᾧ περὶ χεῦμα φαεινοῦ κασσιτέροιο ἀμφιδεδίνηται. πολέος δέ οἱ ἄξιος ἔσται. Ocreae ex eo metallo factae memorantur Σ, 612 et Φ, 592. Ornamentum ex eo fuſum memoratur in clipeo Achillis Σ, 564. 574.

26. κυάνεοι δὲ δράκοντες ὀρωρέχατο προτὶ δειρήν. „In Ariſtophanis editione ſcriptum erat σμερδαλέοι δὲ δράκοντες ἐλειχμῶντο.“ Sch. A. Praeſtat tamen vulgata lectio, cum et color in ceteris memoretur, et ὀρωρέχατο προτὶ δειρὴν ſit ἐμφανέστερον.

ὀρωρέχατο dignum viſum grammaticis, quod diligenter obſeruarent. Schol. A. reddit ἐξετέταντο. διεγηγερμένοι ἦσαν. Apollon. Lex. ὡρμημένοι ἦσαν f. ὠρεγμένοι. Verum tamen etiam Heſych. ὀρωρέχαται (quod eſt Π, 835) interpretatur ὡρμημένοι εἰσὶν ἢ ἐκτεταμένοι. Et ὄρω, διεγείρω, alibi. adde Schol. br. Apud Heſych. eſt quoque ὠρωρέχατο et ἐπωρορέχατο.

προτὶ quod etiam Flor. exhibebat, Barnes reuocauit pro ποτί. Variat enim ſcriptura et h. l. vt alibi.

Serpentes ſex diſtribuit nimis ſubtiliter Schol. B. δειρὴν, ceruicem, autem intelligo Agamemnonis, qui thorace indutus erat. Nam, vt ſerpentes ipſi pectore ſublato ceruice tenus prominuerint, graeca vix admittunt.

27. τρεῖς ἑκάτερθ', ἴρισσιν ἐοικότες. ÷ „quod Zenodotus ἐρίδεσσιν ſcripſerat; quaſi idem eſſet ἶρις et ἔρις“ Schol. A. De quo ſtatim plura dicemus.

Porro Schol. B. „ἐοικότες, inquit, ſeu flexu ſinuoſo, ſeu colore, ſeu πρὸς τὴν διάστασιν, quod diſtabant a ſe inuicem. Aduocat idem verſum Xenophanis: ἥν δ' Ἶριν καλέουσι νέφος δέ τε τοῦτο πέφυκε πορφύρεον καὶ φοινίκεον καὶ χλωρὸν ἰδέσθαι. Ita lego verſus, quos et Euſtath. habet. Apud Apollon. Lex. p. 369. Ἴρεσσιν ἐοικότες οὐ τῷ χρώματι, ἀλλὰ τῷ σχήματι. οἱ γὰρ ὄφεις, ἐφ' ὧν τέτακται, ὅλοι συνεστραμμένοι, πλὴν τῶν τραχήλων. Haeſere veteres, quidnam conſtituerent, in quo

comparatio verſetur: num in colore ſerpentis, an in corpore ſinuato. Heſych. qui Scholion Apollonii exſcripſit, contrarium ei habet: τῷ χρώματι, ἀλλ' οὐ τῷ σχήματι. v. ibi Not. Euſtath. p. 827, l. 57. et p. 828, l. 23. κυρτώματι δηλαδὴ, ἴσως δὲ τῷ χρώματι. Confirmare hoc poſſis cum Koeppenio verſibus, Aen. V, 87—89. vbi ſerpentis pellis comparatur cum iride: *Caeruleae cui terga notae maculoſus et auro Squamam incendebat fulgor: ceu nubibus arcus Mille iacit varios aduerſo ſole colores.* Ex adſpectu viri armati in vaſe picto Boettiger l. l. p. 82 draconibus his aliam formam et vſum excogitauit; an vero in tanta armorum varietate omnia ad vnum exemplum vaſis picti reuocari poſſint ac debeant, amplius deliberandum eſſe arbitror.

Interpunxi τρεῖς ἑκάτερθ', quod ſententia docet, non: τρεῖς, ἑκάτερθ' ἴρισσιν ἐοικότες.

Poſt haec omnia hic verſus moleſtiam facit, ſi artem metricam conſulueris. Ἶρις vbique eſt in Homero Ϝιρις. vt in noto illo: ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις. Hoc autem verſu: τρεῖς ἑκάτερθ' ἴρεσσιν vſui illi aduerſatur ἑκάτερθ' Ϝιρεσσιν. Si Xenophanis verſus modo laudatus recte ſe habet, nec fuit ἣν Ἶριν, digamma mature exoleuit; in Homero tamen conſtanter illud eſt ſeruatum.

Iam autem in hac voce mira eſt lectionis varietas. Vidimus paullo ante ad h. v. Zenodotum legiſſe ἐρίδεσσιν. In Apollon. et Heſych. eſt ἴρεσσιν, quod et in Townl. legitur. Fuitne duplex aliquando forma: ἶρ, ἰρὸς, et ἶρις, ἴριος? Ducta vox creditur ab εἴρω, dico, nuntio, vnde factum εἶρις, ἔρις, et ἶρις, auctoribus Etymologo et Heſychio. In Ven. Lipſ. et aliis legitur vno ſibilo ἴρισιν, ſeu antiquo ſcribendi more, ſeu vitio; Euſtathius autem τρεῖς ἑκάτερθεν ἴρισιν vel ἴρισσιν. Offendiſſe Bentleium ad hunc verſum peruideo; nullam tamen medelam adſcripſit; quae ſi omnino non ſuppetit, de interpolatione loci perſuaſum mihi habeo. Attamen ſuſpicor vitium et hic ex ignorato digammo ſe inſinuaſſe, cum verſus antiquus ita ſe haberet: δράκοντες ὀρωρέχατο περὶ

δειρὴν τρεῖς, ἕκαθεν Ἴρισσιν ἐοικότες, verſus collum aſſurgebant tres ſerpentes, eminus ſi videres, ſimiles erant iridibus. quod ſcriptura antiqua fuit τρεις ϝεκαθεν ϝιρισι ϝεϝοικοτες.

28. ἅς τε Κρονίων ἐν νέφεϊ στήριξε. οὕτως Ἰξιων τὸ στήριξε." Ven. A, Scilicet fuere qui ſcriberent ἐν νέφει ἐστήριξε. quod et Euſtath. exhibet. — στήριξε pro στηρίζει — ἐν νέφεσι Vrat. b.

29. ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισι. Verſus ſaepe repetitur, vt iam B, 45.

30. ἐν δέ οἱ ἧλοι χρύσειοι πάμφαινον. ϛ quod (τὸ ξίφος) nunc χρυσόηλον eſt; alias ἀργυρόηλον. (hoc vtique ſaepius B, 45. Γ, 334. 361 et al.)

31. ἀορτήρεσσιν. Apollon. Lex. ἀφ' ὧν ἤρτηται τὰ δόρατα. immo vero τὰ ξίφη.

32. ἂν δ' ἕλετ' ἀμφιβρότην, πολυδαίδαλον, ἀσπίδα θοῦριν. ϛ quod ἀνδρομήκεις ἀσπίδες erant — hinc ἀμφιβρότη. — Sumit autem clipeum ante galeam, quia clipeo vtendum erat δι' ἀναφορέων (h. διὰ τελαμώνων, per lora quibus clipeus humeris erat iniiciendus). Immutaverat ordinem Zenodotus in Paridis armatura p. 334, 5.

ἀσπίδα θοῦριν. Sch. br. interpretatur εὐκίνητον καὶ κούφην τῷ φοροῦντι. θοῦρος eſt ὁρμητικὸς, ἀπὸ τοῦ θόρω, πηδῶ, eſt itaque θοῦρον, quocum aliquis ὁρμᾷ et ἀσπὶς θοῦρις eſſe debet, quae cum impetu mouetur. θοροποιὸν eſt in Etymol. qui aliud etymon addit ἀπὸ τοῦ θύω, θύρις, θοῦρις.

33. καλὴν, ἣν πέρι μὲν κύκλοι δέκα χάλκεοι ἦσαν. Cant. δεινὴν, ἣν π. Pro ἣν πέρι, alii περὶ — ἦσαν. Etiam ἦσαν pro ἤισαν ſcripſerunt Ven. A. ad 30. Quid v. 35 κύανος ſit, ne nunc quidem docent. Indocte ſerioris artis inuenta, encauſtum et laminae obductionem, infert Euſtath. p. 828, 13. 19. v. paullo ante ad vſ. 24. In circulorum numero argutati ſunt veteres, dum ad mundi imitationem retulerunt. Euſtath. Cratetem memorat. Similiter etiam in balteo clipei ineptierant.

35. *ὀμφαλοὶ — κασσιτέροιο λευκοί. ἐν δὲ μέσοισιν ἔην μέλανος κυάνοιο.* Ita *λευκοὶ ὀμφαλοὶ* iunguntur (*ἵνα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν κέηται* leg. *ὀμφαλῶν.*) At fuére, ait Schol. A. qui *λευκοῖ* ſcriberent, vt ad *κασσιτέροιο* referatur; improbante tamen Herodiano; cauſſam, quam addit, ſi recte aſſequor, eſt, quod, ſi hoc voluiſſet, poeta ſcripſiſſet *λευκοῦ*.

ἔην. Bentl. coni. *ἕεις* pro *εἷς*, et laudat Heſiod. Theog. 145 *ὀφθαλμὸς ἕεις*. In Homero tamen hoc non occurrit; et h. l. *vnus* facile intelligitur.

Ceterum in toto hoc loco obſeruare licet ſenſum et iudicium priſcorum hominum de pulcritudine et elegantia. Colorum varietas ipſis omnibus aliis rebus potior viſa eſt; more barbarorum; etiam in metallis; nec modo auri et argenti et aeris, vt in curru Iunonis E, 722 ſq. verum etiam plumbi, et quidem in ipſis armis, vt h. l. et in armis Achillis aliorumque, vbi plumbi ſeu albi ſeu nigri ne quidem vſus eſſe videri poteſt. Nec minus mira res, paries aere inductus et in eo ſuperne limbus ex cyano Od. H, 86 ſqq. aut aurum incluſum argento, ebore, buxo.

36. *τῇ δ' ἔπι μὲν Γοργὼ βλοσυρῶπις ἐστεφάνωτο.* Scribere *ἐπὶ* iubet Schol. A. quia ad *ἐστεφάνωτο* refertur; et hoc probo. Explicant quoque Schol. br. *περιεῖχε. περιέκειτο.* „*γρ. τῇδ' ἔνι.*" Barnes.

Gorgonis mythum ab Heſiodo eſſe inuentum, ait Sch. B. neſcio quo auctore, et vereor, ne multo antiquior Heſiodo ſit Gorgon. *Γοργὼ* per *γοργότης* reddit Apollon. Lex. an immemor erat mythicae perſonae in quam ipſe animi affectus eſt mutatus? Hoc eſt, in quo praeiuere antiquiores poetae et mythorum magnam partem per hoc ipſum procreauere, quod pro voce noſtra vulgari ex rei natura, effectu et adiunctis numen aliquod effinxerunt: ſermone vulgari enuntiatum; eſt: clipeus terribilis erat; fulgore ſuo terrorem intuentibus iniiciebat. Redit eo, quod Euſtath. ex veteribus affert: *γοργότητος καὶ φόβου πεπληρῶσθαι τὴν ἀσπίδα.* Ornata

res per vſ. 37. vbi Δεῖμος et Φόβος circumſtant: habiti illi Martis filii: ap. Heſiod. Theog. 933. 934. Add. inf. O, 119.

βλοσυρῶπις. Φοβερὰ καὶ καταπληκτικὴ τὴν πρόςοψιν. Schol. br. hoc idem voluit Apollon. Lex. h. v. Adde Etymol. in βλοσυρός. et ſup. ad H, 212. Proprie eſſe debet, ἔχουσα ὄψιν βλοσυρὰν, ὄμματα φοβερά. et explicatur mox per δεινὸν δερκομένη. Porro vltima in βλοσυρῶπις h. l. extra caeſuram producitur; quod ita interpretatur Clarke, vt ipſe verſus quaſi diriguiſſe videatur. Sane perquam acute! Tam molles aures non habebat Bentleius, qui emendat βλοσυρῶπις ἅμ' ἐστεφάνωτο. Idem tentauerat βλοσυρόππατος, quandoquidem ὄππατα Aeolice dicuntur, quae ὄμματα ſunt: v. Gregor. de Dialect. p. 272 et ibi Lennep. aut βλοσυρώπατις, ex τὰ προςώπατα. vt ſup. H, 212 erat: μειδιόων βλοσυροῖσι προςώπασι. Eſt verſus vnus ex iis, de quibus eſt disputatum ad Γ, 348. Terrorem etiam per aſperos ſonos expreſſum in vſſ. 36. 37. notauerat iam Dionyſ. Hal. de compoſit. 16. Add. Euſtath.

ἐστεφάνωται recitat Philoſtr. Heroic. II, 19. p. 693. quod ſuum locum habebat ſup. E, 739.

τῇδ' in capite verſus poſſis reddere, hac parte in medio vmbone, ἐπεστεφάνωτο. Vſus tamen accepit ἐπὶ τῇδε ἀσπίδι. antea vſ. 34. eodem modo erat ἐν δέ οἱ. Pro ἦν ἐπ' αὐτῇ, ἐπῆν, eſt ἐπεστεφάνωτο, circumdata erat; idem etiam dici poterat: ἐστεφάνωσεν, ἔστεφε, circumdabat, vmbonem; nam eodem redeunt ἐπιστεφανοῦσθαί τινι, et ἐπιστεφανοῦν vel ἐπιστέφειν τι. cf. O, 153. Od. K, 195.

37. δεινὸν δερκομένη. περὶ δὲ Δεῖμός τε Φόβος τε. Si περὶ ſcribimus, iungenda ſunt περιεστεφάνωτο. ſin abſolute ponitur, πέρι eſt exarandum. Similis locus erat E, 739 ſq.

De Δεῖμος v. Etymol. p. 261, 40 vbi hic vſ. laudatur. Splendidum eſt hoc, quod a poeta adiectum eſt, *Terrorem* et *Pauorem* Gorgonem circumdediſſe: Δεῖμός

τε Φόβος τε περιῆν, vel περιεπεστεφάνωτο. Vidimus iam E, 739 in clipeo Mineruae ἣν περὶ μὲν πάντῃ Φόβος ἐστεφάνωται, et ornatius per vſſ. 740. 1. 2.

38. αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ: τῷ τελαμῶνι Barocc. Mori ἐπ' αὐτοῦ.

39. κυάνεος ἐλέλικτο δράκων. — Reſpicit locum Heſych. in κυάνεος. Doctrinam de digammo in voce ἐλέλικτο in diverſa ferri iam expoſui ad A, 530. Bentl. adſcripſerat ϝελελικτο. Dawes praeter ϝελισσειν nil relinquit, ex eius mente adeo refingendum eſſet εϝελικτο; Knight p. 91. ϝεϝελικτο. Cur digammum abſuiſſe putem, dixi ad A, 530.

40. κεφαλαὶ — τρεῖς ἀμφιστρεφέες ἑνὸς αὐχένος ἐκπεφυυῖαι. Vulgata lectio erat ἀμφιστεφέες. In Harlei. Ven. et Schol. A. eſt ἀμφιστρεφέες; eſſe hanc lectionem Ariſtarcheam, firmatam in eius Commentariis; eſſe enim capita ſerpentis tria perplexa et implicita ſibi invicem: περιπεπλεγμένας ἀλλήλαις; ortum eſſe errorem in ἀμφιστεφεῖς ex vſ. 36 ἐστεφάνωτο. Similia leguntur in Sch. br. Recte dicta ea; nam περιστεφεῖς eſſent circumcinctae; quod alienum eſt; requiritur: circumcirca flexae. Sic εὐστρεφής, tortus, flexus. Etiam Schol. B. interpretatur ἀλλήλαις περιπεπλεγμέναι — ἢ εἰς ἀλλήλας ἀπεστραμμέναι. Nec aliter legerat Apollon. Lex. h. v. cui ſunt ἀλλήλαις περιπεπλεγμέναι. Vtrumque habet Euſtath. et in Heſychio ambae voces confuſae ſunt. In Suida: πάντοθεν πλήρεις (ac ſi de poculo pleno dictum eſſet) περιπεπλεγμέναι ἀλλήλαις.

41. κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον — ⌐ Scholion excidit. Rem et verſum iam vidimus E, 743. Etiam vſ. 42 vidimus Γ, 337. „γρ. κρατὶ δ' ἐπ'" Barnes. vſ. K. 570.

42. καθύπερθεν ἔνευεν. Vrat. b. καθ' ὕπερθεν. Ita iunges: κατένευεν ὕπερθεν.

43. εἵλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε δύω. ⌐ „quod et in Alexandri pugna duas haſtas memorauit" Sch. A. v. Γ, 18. 19.

δοῦρα δύω. et Rom. Vrat. A. Verum vſus dualis cum plurali iuncti ſaepe eſt obuius in Homero.

44. τῆλε δὲ χαλκὸς ἀπ' αὐτόφιν οὐρανὸν εἴσω λάμπ'. ⊱ „quod οὐρανὸν εἴσω pro εἰς οὐρανόν.“ atqui hoc et alibi occurrit, vt Θ, 548. Π, 364. et al. „et quod, vbi de Achille hoc idem dictum eſt, ad haſtam id ſpectat; nam arma eius fuerunt aurea“ Schol. A. Reſpicit grammaticus locum X, 32.

ἀπ' αὐτόσφιν eſt ſphalma Turnebi emendatum a Criſpino. ἀπ' αὐτόφιν eſt ἀπ' αὐτῶν. vn. Vindob. ἀπ' αὐτόθι.

45. ἐπὶ δ' ἐγδούπησαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη. ⊱ „quod metri cauſſa in ἐγδούπησαν interpoſitum eſt γ. non enim dicitur γδοῦπος.“ Sch. A. Fallitur in hoc grammaticus; fuit olim γδοῦπος et γδουπέω, vt νῶ et γνῶ, ſicque alia. cf. Euſtath. ad Od. M, p. 1722 et ad Jl. p. 145 et al.

ἐπὶ δ' ἐγδούπησεν intulerat Wolf. (damnatum nunc video iu altera edit.) e Toupii emendatione Cur. nouiſſ. ad Suidam p. 42. quia apud Suidam eſt ἐπὶ δ' ἐγδούπησεν. ἐπεκτύπησε. Immo emendandus eſt Suidas; quidni enim pluralem ſeu poſtulent ſeu admittant ſubiectae duae Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη? Nec vllus eſt diſſenſus librorum vel grammaticorum. Quod autem etiam in Etymol. eſt ἐγδούπησεν, quis miretur? potuit aliis poetarum locis hoc legi. Apud Heſych. eſt γδούπησεν, ἐψόφησεν. Etiam hoc in ἐγδούπησεν mutare volebat Toup. l. c. at in ἐριγδούπησεν, in Emendatt. in Heſych. To. IV, p. 278. Hoc eſt ingenioſe ludere, non ſerio rem criticam tractare.

ἐκδούπησαν indocti librarii ſcripſere, vt in Vrat. A. Apoſtolii manu ſcripto. alii ἐνδούπησαν, vt ipſe Harlei. in quo poſſis argutari et dicere fuiſſe ἐνδουπέω, ἐνεδούπησαν. Antiqua Ionica ſcriptio eſſe debuit ἐπι δε γδούπησαν.

46. τιμῶσαι βασιλῆα πολυχρύσοιο Μυκήνης. ⊱ „quod Μυκήνη in ſingulari dicitur; et quod Mycenis, non Argis, vt recentiores aiunt, regnauit Agamemnon.“ Schol. A.

47. ἡνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἑῷ ἐπέτελλεν ἕκαστος. In επειτα εῳ vitium eſt metricum hiatu inducto; niſi in caeſura vocem legentis quieſcere dicas. Si tamen interpolationes huius vocabuli in tot aliis locis reputes, vix huic loco ſatis confidas. Aut enim dicendum eſt fuiſſe quoque ϝεος pronuntiatum: ἔπειτα ϝεῳ, vt Bentl. quoque emendauit, aut ſcribendum ἔπειτ' ἄρα ϝῳ. v. Excurſ. de Digammo.

48. ἵππους — ἐρυκέμεν αὖθ' ἐπὶ τάφρῳ. „γρ. ἐπὶ τάφρον" Barnes. Scilicet ſic edd. ante Turnebum, qui τάφρῳ repoſuit ex ed. Rom. cum qua conſpirant codices. Sic et mox vſ. 51. Vtrobique τάφρον Moſc. 3. cum vno Vindob.

49. αὐτοὶ δὲ πρυλέες. ⸖ „quod πρυλέες manifeſte nunc ſunt οἱ πεζοί." Sch. A. Similiter inſ. M, 77. de Troianis. v. ſup. ad E, 744.

50. ῥώοντ', ἄσβεστος δὲ βοὴ γένετ' ἠῶθι πρό. Primò nunc occurrit ῥώοντο; quod ἐῤῥώοντο eſt Ψ, 367. et ἐῤῥώσαντο. Ω, 616. Miſcent etiam in hac voce diuerſa grammatici. Reddunt quidem recte ὁρμὴν ἐλάμβανον, Sch. br. Apollon. Lex. et Heſych. At in hoc additur ἐῤῥωμένως ἐκινοῦντο. Scilicet ſeriores adiecere notionem roboris, ῥώμης. v. Sch. B. ad Π, 166. Σ, 411. Enimvero ῥώω eſt idem Homero quod ῥέω, de motu concitato. ῥῶ, ῥώω, τὸ ὁρμῶ. κινῶ. σείω. Etiam Heſiod. Sc. Herc. 230 Γοργόνες ἄπλητοί τε καὶ οὐ φαταὶ ἐῤῥώοντο. Vidimus iam ἐπεῤῥώσαντο A, 529. vbi cf. Obſſ.

βοὴ γένετ ἠῶθι πρό. Sch. br. πρὸ τῆς ἀνατολῆς, πρὸ ἡμέρας. πρὸ ἠοῦς. Melius dices, ἐκ πρωΐας, cum Euſtathio; nam πρὸ continuationem notat, vt in οὐρανόθι πρό. pro ἐξ οὐρανοῦ πόῤῥω. Aut iunges προὲξ ἠοῦς. certe ἠῶθι eſt ἐξ ἠοῦς vel ἐν ἠοῖ.

51. φθὰν δὲ μεθ' ἱππήων ἐπὶ τάφρῳ κοσμηθέντες. ⸖ „quod (in φθὰν δὲ μέγ' ἱππήων ſic enim in Ven. legitur vt mox dicetur,) pugna ineſſe videtur; εἰ γὰρ μεγάλως ἔφθασαν, πῶς οἱ ἱππεῖς ὀλίγον μετεκίαθον αὐτῶν; reſpondetur: λέγει δὲ, φθὰν δὲ μέγα χρονικῶς.

ſc. vt diu ante egreſſi ſint, ὀλίγον δὲ τοπικῶς, quod *brevi intervallo* (μετ' ὀλίγον ἐκεῖ ἐπορεύοντο Sch. br.) ſequuti ſunt. „Haec Ven. A. et paullo poſt iterum; vbi pro οἱ δὲ ταχέως ἀπεδίωξαν, ὡς ἂν ἐφαμαρτῶν, leg. ἐφ' ἁρμάτων. et ἐπεδίωξαν. monet idem ἐπὶ τάφρῳ rectius iungi cum ſeq. κοσμηθέντες. Aliud in eodem Scholion: ὁ Ἀρίσταρχος βαρύνει. καὶ δῆλον, ὅτι ὑγιῶς. κοιμίζεται γὰρ ἡ ὀξεῖα ἐν τῇ συνεπείᾳ. Ζεύς δ' ἐπεὶ οὖν Τρῶάς τε.“ Itane Ariſtarchus ſcripſerat φθὰν δε? (pro φθάν τε?) habetque adeo rationem, quod ita editur in ed. Flor. et Aldd.? pro quo φθὰν δὲ μεθ' recepit Turnebus e Romana. Cur tamen ſic non φθάν τε ſcribitur? φθὰν a φθῆμι. vt στὰν pro ἔστησαν, ἔσταν. I, 193. βὰν Δ, 209.

Iam magna contentio oritur de lectione μεθ' pro qua μέγ' omnes fere veteres legerant: non modo Ven. A. et Schol. A. ſed et Sch. br. Mori. Cant. Barocc. Harlei. Vrat. vt μέγα ſit μεγάλως, iunguntque, etiam Sch. br. modo cum κοσμηθέντες, modo, idque haud dubie melius, cum φθὰν, vt Ven. A. ἔφθασαν δὲ κατὰ τὸ πολὺ οἱ πεζοὶ τοὺς ἱππεῖς προδιαταγέντες ἐπὶ τάφρου. Hoc idem ante oculos habuit Apollon. Lex. p. 687. vt animaduertit Tollius, etiam Heſych. in φθάν. Recepit hoc Barnes, iungens φθὰν ἱππήων μέγα, *priores longe quam equites* ad foſſam inſtructi ſunt. Ait enim φθάνειν ἱππήων μέγα dici ſane, at φθάνειν μετὰ ἱππήων nullo ſenſu dici poſſe. Contra haec docte disputat Clarke, μέγα φθάνειν inſolenter eſſe dictum, (hoc magni momenti non eſt: φθὰν δὲ μέγα eſſet dictum vt μέγα προθορὼν Ξ, 363 et ſexcenta alia) et ὀλίγον μετεκίαθον parum commode ſubiici; (et vidimus ſane miram Ven. A. rationem qua hoc expedit. Omnino aliena eſt temporis notatio: Exierunt pedites heroes, quia via inter foſſas facta inceſſum curruum coarctabat.) Porro φθάνειν ἱππήων non eſt Homericum, nam poeta aut abſolute aut cum quarto caſu ponit: Φ, 262 φθάνει δέ τε καὶ τὸν ἄγοντα. aut cum participio iungit, vt plerumque

facit, vt h. l. *φθὰν δὲ κοσμηθέντες.* vt Π, 322 *ἔφθη ὀρεξάμενος.* Dubitari adeo nequit Homerum ſcripturum fuiſſe *φθὰν δὲ μέγ' ἱππῆας.* An omnino *φθάνω* vsquam cum ſecundo caſu dictum ſit, dicent me peritiores. Saltem *ἱππήων* cum *κοσμηθέντες* iungere debebant ſubintellecto *πρὸ ἱππήων* quae tamen dura foret ellipſis.

ἐπὶ τάφρου etiam hic edd. ante Turneb.; vt v. 48.

Reſtat igitur, vt videamus de altera lectione *μεθ' ἱππήων.* quam et Ven. B. habet, et habere videntur Townl. et alii: nil enim enotatum video. Habent certe eam omnes quas vidi edd. ante Barnes, et erroneum eſt quod Barnes ait Ald. ed. et reliquas omnes *μέγ'* habere; non enim niſi Scholia br. hoc offerunt. Ait ille, *φθάνειν μεθ' ἱππήων* dici non poſſe. Debebat vero meliorem verborum iuncturam facere: *φθὰν κοσμηθέντες.* Erit verborum ſenſus: *ἔφθασαν δὲ κοσμηθέντες ἐπὶ τάφρῳ μεθ' ἱππήων.* igitur *anteuerterunt currus ad foſſam,* h. e. *prius inſtructi ſunt vna cum curribus ad foſſam.* At quinam? omninone Achiui? an potius *principes,* qui *πρυλέες, pedites,* incedebant? hoc haud dubie; ergo adiectum eſſe putabimus pro accuratiori notatione: *ἱππῆες δ' ὀλίγον μετεκίαθον. ſed ita, vt aurigae paullulum pone eos incederent.*

Hactenus praeferam receptam a Clarkio et defenſam lectionem. Supereſt tamen vel ſic aliud, quod totos hos verſus ſuſpectos facit et ſerioris rhapſodi fetum arguit: Verſus *φθὰν δὲ* et *Ἱππῆες* ſunt prorſus tautologi poſt iſta 48. 49 *Ἵππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν αὖθ' ἐπὶ τάφρῳ. Αὐτοὶ δὲ πρυλέες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες Ῥώοντ'· ἄσβεστος δὲ βοὴ γένετ' ἠῶθι πρό.* nam vltima primum ſenſu ſunt eadem cum *ἐν δὲ κυδοιμὸν* etc. tum *ἠῶθι πρὸ* prorſus otioſum h. l. eſt.

Suſpicor itaque antiquitus aut totum locum, etſi in poſtremis praeclarum, nondum in carmine fuiſſe, aut nihil aliud fuiſſe lectum quam haec: *Ἡνιόχῳ μὲν — Ἵππους εὖ — Αὐτοὶ δὲ πρυλέες — Ῥώοντ', ἄσβεστος δὲ βοὴ*

γένετ᾽, ἐν δὲ Κυδοιμὸν Ὦρσε κακὸν Κρονίδης. κατὰ δ᾽ ὑψόθεν etc. Certe versus 51 Φθὰν δὲ μέθ᾽ inter rhapsodorum commenta est remouendus.

52. ἱππῆες δ᾽ ὀλίγον μετεκίαθον ⊱ „ὅτι τῷ τόπῳ καὶ τῇ τάξει, οὐ τῷ χρόνῳ„ sic Sch. A. οἱ γὰρ ἱππεῖς μετ᾽ ὀλίγον ἐπορεύοντο καὶ σχολαίως μετὰ τῶν πεζῶν. Hesych. in ἱππεύς. quae quo spectent, dictum est ad vs. praec. μετεκείαθον Townl. At Apollon. Lex. μετεκίαθον, μετ᾽ αὐτοὺς ἦλθον, et ex eo Hesych. Suidas.

53. κατὰ δ᾽ ὑψόθεν ἧκεν ἐέρσας. Lips. ms. ἀέρσας, quod videri potest rationem aliquam habere, nam apud Hesych. est ἀέρσαν, τὴν δρόσον. οἱ Κρῆτες. Et Etymol. παρὰ τὸ ἄρδω, ἄρσω, ἄρση, καὶ ἔρση. Verum tam doctum fuisse istum librarium vix credam. De etymo alii statuerunt alia ap. Etymol. et Eustath. nec magis consenserunt veteres in spiritu. ἑέρσας legitur in ed. Rom. et hoc Homericum esse videri potest, probante quoque Etymologo; nam scriptum videbimus Ξ, 348 λωτόν θ᾽ ἑρσήεντα, et in voce inde ducta ἕρσαι, agni tenelli, Od. I, 222 χωρὶς δ᾽ αὖθ᾽ ἕρσαι. Editur quoque Il. Ω, 757 νῦν δέ μοι ἑρσήεις. Etiam Eustath. ita scribendum esse docet; alio loco, p. 1546, 46 Atticum id esse ait. Attamen probabilius fit, τῷ ἕρση adspirato lene ε praefixum fuisse, vt scriberetur εϝερση, ἐέρση, quod et Knight scribit. Itaque credere licet scripsisse veteres in versu nostro ἧκεν ἐέρσας et Od. N, 245 τεθαλυῖα τ᾽ ἐέρση, vbi nunc est τεθαλυῖά τε ἕρση. attamen asperum in media voce haud solemus adscribere. Sufficit non vno modo fuisse scriptum: ἔρση, ἕρση, vt tot alia; ὄλμος, ὅλμος. ἠθμὸς, in marmore Sigeo ἡθμός.

Spectat ad h. v. Apollon. Lex. ἐέρσας, δρόσους. In eodem est et in Hesych. μυδαλέον, δίυγρον. Verum glossa haec non ad Homerum sed ad Archilochum spectat, vt ex Suida patet; vbi est: καὶ μυδαλέον δίυγρον παρὰ Ἀρχιλόχῳ. Contra in Apollonio excidit. μυδαλέας, βεβρεγμένας, quod Hesych. seruauit. Schol. br. reddunt

διαβρόχους, διύγρους. Pro his *αἱματόεσσαι ψιάδες* Patrocli mortem portendentes, inf. Π, 459.

54. *ἐέρσας αἵματι μυδαλέας ἐξ αἰθέρος, οὕνεκ' ἔμελλε.* ⟡ „quod prodigium est, si guttatim cadit imber; non si pluit." plumbea obseruatio! „et quod *ἐξ αἰθέρος* pro *ἐξ ἀέρος*, et quod *ἔμελλε* iterum pro *ἐῴκει.*" Haec Schol. A. Subiicitur mox *ζήτησις*, quam etiam Schol. B. br. et Eustath. memorant, vna cum disertiore *ζητήσει* Porphyrii de caussa imbris sanguinei, quem ille hinc repetit, quod amnibus e pugna hesterna sanguine infectis humores a sole sublati mox cruentum pluisse debent. Nostris hominibus in promtu est dicere, pluuias rubras interdum obseruari ex argilla et solo rubro a procellis in altum sublato et cum pluuia descendente in terram. At poeta rem ad prodigium retulit, et magnam hoc die edendam stragem imbris sanguinei ostento portendi narrat. De hoc ostento bene egit Koeppen: cf. Opusc. nostra To. III. p. 212.

In Scholio Porphyrii vnum praeterea est enotatu dignum, quod aquam salsam in dulcem vertere vsus rerum docuerat: *τὰ ἄλλα τοῦ ὕδατος, ἐὰν ᾖ ἁλμυρὰ, τὸ παρ' ἡμῖν πῦρ γλυκέα ἀπεργάζεται.*

55. *πολλὰς ἰφθίμους κεφαλὰς Ἄϊδι προϊάψειν.* ⟡ „quod hic recte *κεφαλὰς* scribitur, quia periphrasis est; at A, 3 male, (pro *ἰφθίμους ψυχὰς*) quia ibi opponitur *αὐτούς.* v. ad e. l. Apollonius Lex. h. l. respicit, *ἰφθίμους, ἰσχυροψύχους.* Townl. *πολλὰς δ' ἰφθίμους.* perperam, ex A, 3.

57. *Polydamas,* Panthoi f. consilio et prudentia non minus quam virtute clarus M, 60. 111. N, 725 sq. cuius tamen consiliis raro paruit Hector, (M, 210 sq. Σ, 249. 284, 314.) sero resipiscens X, 100.

58. Aeneas a Troianis honore habitus, a Priamo autem neglectus; vnde irae Aeneae N, 460. 1. cf. Excurs. I*. ad Aen. IX. *θεὸς ὣς τίετο.* Acui h. l. *ὣς* Barnes iam monuit, quia postponitur; cum alias *ὡς θεὸς ἐτίετο* scribatur. Alias *ὣς* est pro *οὕτως.*

61. *ἀσπίδα πάντοσ᾽ ἐΐσην.* Subſtituerat *πάντοσε ἴσην* Ald. 2. Prius illud tuentur codd. Mori. Harl. Ven. cum al. v. ad Γ, 347.

62. *οἷος δ᾽ ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται οὔλιος ἀστήρ.* „quod nonnulli *αὔλιος* ſcripſere, vt ſit *ἑσπέριος ἀστήρ, πρὸς ὃν αὐλίζεται τὰ ζῶα.* vt Callimachus: — *ὃς δυσμὴν εἶσι μετ᾽ ἠελίου.*" Legitur *αὔλιος ἀστὴρ* apud Apollon. IV, 1629 *ἦμος δ᾽ ἠέλιος μὲν ἔδυ, ἀνὰ δ᾽ ἤλυθεν ἀστὴρ αὔλιος, ὅς τ᾽ ἀνέπαυσεν ὀϊζυροὺς ἀροτῆρας.* *Caniculam* tamen eſſe deſignatam, docet alter locus X, 26 ſqq. eſt is *οὔλιος ἀστὴρ, φθοροποιὸς,* propter febres aeſtiuas: ibid. vſ. 31. Sic et Schol. br. *οὔλιος, ὀλέθριος. λέγει δὲ τὸν κύνα* ſq. Eadem leguntur in Apollon. Lex. Cum Schol. A. conuenit Etymol. item Euſtathius. hactenus *οὔλιος* item eſt quod *οὐλοὸς,* pro *ὀλοὸς* vt ap. Apollon. II, 85. Eſt eadem ſtella fulgentiſſima, vt ſup. E, 5. 6. Schol. Ven. B. pronus eſt in cometen. Koeppen interpretabatur *οὔλιος* dictum pro *οὖλος, ὅλος.* vix bene.

63. *τότε δ᾽ αὖθις ἔδυ νέφεα σκιόεντα.* Ita legitur *τότε δ᾽* ex Romana a Turnebo: cum in Flor. Ald. 1 et 2. cum reliquis Aldd. et inde ductis legeretur *ὅτε δ᾽ αὖτις.* Recte ſic ſcribi *ὅτε* Erneſti ait; nec quisquam neget, modo *ὁτὲ* exaretur, vt plena oratio ſit: *ὁτὲ μὲν παμφαίνων, ὁτὲ δέ.* Nec minus tamen recte ſcribi puto alterum, quod et Venetus cum Mori, Moſc. 3. et al. habet; nec neceſſe eſt ſcribere *τοτὲ μὲν τοτὲ δὲ,* vt eſt v. c. Odyſſ. Ω, 446. 7. nam poeta non procedit eodem tenore, cum eſſe deberet *τοτὲ μὲν παμφαίνων, τοτὲ δὲ δύων·* ſed participio nunc ſubſtituit *ἔδυ.* Nil adeo mutare auſim. Iterum alio modo variatur mox: *ὁτὲ μέν τε — ἄλλοτε δέ.* vulgare eſſet *ποτὲ μὲν, ποτὲ δέ.* Aliter A, 493. 4 *ἀλλ᾽ ὅτε δὴ — καὶ τότε δή.* quae diuerſa a noſtro loco.

αὖθις, quod vbique variat, et *σκοτόεντα* Vrat. b.

64. *ὁτὲ μέν τε.* Vrat. A. *ὁτὲ μέν γε.* Sed *τε* ſeruant alii, et ſic quoque ap. Plutarch. editur, vbi vſſ.

64. 65 recitantur, Quaest. Plat. p. 1008 F. ὀτὲ scribi pro ποτὲ monet Eustath.

Φάνεσκε. Quod Ernesti memorat, Φάνασκε, non reperio vnde petitum sit.

65. πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ λάμφ'. — „notant nonnulli, quod πᾶς pro ὅλως (seu ὅλος) dictum est“ Sch. A.

66. ὥςτε στεροπή, „γρ. ὥςτ' ἀστεροπή.“ Barnes. sic vn. Vindob. ὡς ἀστεροπὴ Mori.

67. οἵ δ' ὥςτ' ἀμητῆρες, ἐναντίοι ἀλλήλοισιν — Mirum in modum versus hos sex Alexandro placuisse, notatum est a Dione Or. II. p. 76. ed. R. Comparatio acici et pugnae caedisque cum segete et messe, frequentissima in poetis, v. c. ap. Horat. IV. Carm. 14, 31. 32, abiit tandem in vulgarem orationem.

ἐναντίοι. „γρ. ἐναντίον“ Barnes. Saltem aliis locis.

66. ὄγμον ἐλαύνωσιν. — „ὅτι τὸ ἐλαύνωσι, τύπτωσι καὶ τίθησιν ἐπὶ τῆς χειρὸς πληγῆς τὸ ἐλάσαι.“ Schol. A. Scholion exscripsit Suidas, sed cum ἐλαύνουσι. Sane ἐλᾶν et τύπτειν sunt synonyma; vt Od. P, 279 μή τίς σ' ἔκτοσθε νοήσας ἢ βάλῃ ἢ ἐλάσῃ. Schol. B. τὸ δὲ ἐλαύνοντες, πρὸς τὴν σύντομον ἀναίρεσιν. Schol. br. θερίζωσι σπουδαίως. Et Apollon. Lex. ἐλαύνωσι. θερίζωσι. ἡ γὰρ ἐκ χειρὸς τύψις ἔλασις μεταφορικῶς. ἐλάσαι γὰρ τὸ ἐκ χειρὸς τύψαι.

Nunc autem, si ἐλαύνειν est τύπτειν, necesse est ὄγμους esse ipsas aristas, ipsam segetem, quae falce percutitur ac caeditur, stipulis recisis. Conueniret Hesych. ὄγμον ἐλαύνουσι τὴν ἐπὶ στίχον Φυτείαν. Ipse tamen Apollon. Lex. ὄγμους reddit τοὺς τῶν θεριζόντων στίχους καὶ τοὺς αὔλακας. et Schol. br. ὄγμον. τὸ ἐπίστιχον ἔργον τῶν θεριζόντων. quae quomodo conueniant, non video. Est tamen haec propria vocis notio, vt ὄγμος sit series, cum metentium, tum messae frugis et sulci, non autem ipsius agri et aristarum metendarum. At grammatici aberrarunt ad etymologiam ab οἴγω, et ex eo commenti sunt plura, putaruntque ὄγμον esse proprie sulcum agri,

qui vomere ducitur, vt possit esse quoque frumentum, quod in eo nascitur. v. Schol. Theocr. X, 2.

Attamen de tota ratione hac grammaticorum dubito. Primo ἐλαύνω in Homero nusquam est percutio. ferire, percutere, ei est ἐλᾷν. At dicitur ei aliquis ἐλαύνειν ἵππους. νῆας agitare. et inde ἐλαύνειν ὁδὸν, πορείαν, per ellipsin, τοὺς ἵππους καθ' ὁδόν. Ita ὄγμον ἐλαύνειν erit ἐλαύνειν τοὺς βόας κατ' ὄγμον. Recte sic Eustathius: ὅτι ἐπὶ βαδίσεως τῶν θεριζόντων τὸ ἐλαύνειν τέθειται. Si tamen hoc sequi nolis, saltem ἐλαύνειν ὄγμον videtur esse debere, quod Theocrito est ἄγειν ὄγμον, Id. X, 2 metendo agere, facere, seriem resectorum et stratorum culmorum; ita conuenit quoque comparatum, primis ordinibus caesis pergunt victores ad vlteriores. Et inf. Σ, 551 δράγματα δ' ἄλλα μετ' ὄγμον ἐπήτριμα πίπτον ἔραζε. vbi v. plura ad vs. 546.

Monet tandem Schol. A. non ὀγμὸν scribi, sed ὄγμον, ex analogia; vt ὄκνος, ὄρφνος (non ὀρφεύς) firmatque id Etymologus. ὀγμὸν occupauerat edd. recentiores ante Cantabr. et Oxon. ὄγμον est in anterioribus.

ἐλαύνουσιν scribitur ap. Eustath. Hesych. Suid. et vn. Vindob. Sane ὥστε ἐλαύνουσιν et πίπτει melius sic convenire videntur; est tamen Homerica ratio ὡς, ὥστε, cum subiunctiuo iungi. v. Excurs. I. ad Jl. I (IX) et potest τὰ δὲ δράγματα ταρφέα πίπτει tanquam interpositum et absolute dictum accipi, manipulis cadentibus, s. manipuli autem ita spissi sternuntur in agro. In Townl. est ἐλαύνωσιν et πίπτῃ.

70. ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες. ita emendatum video a Turnebo; ex Eustathio; antea vbique editum θορῶντες. quod et codd. partem obsidet.

71. δήουν· οὐδ' ἕτεροι μνώοντ' ὀλοοῖο φόβοιο. ⊱ quod φόβος Homero est fuga; δέος autem ipsi est, qui postea dictus φόβος, terror. Sch. A. sexcenties repetita obseruatiuncula.

δῄουν. οἱ δ' ἕτεροι recitat Schol. T, 221. Verum est δηιόω. et redit formula alibi, vt Π, 770. 771.

72. ⸖ ἴσας δ' ὑσμίνη κεφαλὰς ἔχον. ⸖ „quod Aristarchea lectio est ὑσμίνη et ἔχεν. ἡ γὰρ ὑσμίνη ἴσας τὰς κεφαλὰς εἶχεν, vt ipſa pugna vtriusque aciei eſſet ἰσοκέφαλος." Sch. A. et erat ea lectio in Veneto. At vulgatum in Ven. B. Schol. br. et ap. Suidam, idque praefero, tanquam verius et potentius et ſimplicius. Fuere inter veteres, qui κεφαλὰς per ψυχὰς declararent et frequentatum illud, ἕνα θυμὸν ἔχοντες, aduocabant. Enimuero ipſa res, et oppoſitum, cum *terga vertuntur fuga*, docet, eſſe: aduerſis *frontibus pugnantes*.

73. εἰσορόωσα — Ἔρις. Moſc. 3. εἰσορόωντα. vitioſe. πολύστονος. e grammaticorum canone, cum actiue ſit, *quae gemitus facit, creat*, deberet eſſe ſcriptum πολυστόνος. Sed ſaepe vineta illi ſua caedunt. Sic et ὠκύμορος ſcribunt. cf. inf. 270 ad μογιστόκος.

75. ⸖ notatur verſus reſpectu ſex ſequentium 78—83. qui improbantur.

76. οἷσιν ἐνὶ μεγάροισι. Ven. et Schol. A. σφοῖσιν. etſi hic pro var. lect. οἷσιν memorat. Eſt quoque σφοῖσιν in Harl. Lipſ. Moſc. 3. vn. Vindob. et probatur Bentleio. Nec tamen video, quid interſit; occurrit vtrumque in Homero et in Apollonio. Cum ϝοῖσιν ſcriptum eſſet, facile ſubnaſci potuit alterum.

καθείατο, ἧχι ἑκάστῳ. Erat editum καθήατο. Barnes addebat: „καθείατο Barocc. Mori. bene." vnde receptum eſt a Wolfio. Nil refert; vtrumque bene dicitur et ſcribitur; ex ἕω, ἑέμην, εἷντο, fit εἵατο, et ex ἧμαι, ἧντο, fit ἥατο. Iterum occurrit Jl. Υ, 153 et Ω, 473 vbi eadem forma erit retinenda, quam ſemel amplexi ſumus, firmatam ab Harl. Vrat. b. a m. ſec. Moſc. 3. Euſtath. cum ed. Rom.

Grauius eſt aliud in hoc verſu, quod hiatus, quem Homeri aetas refugit, eſt illatus καθείατο ἧχι. Bentleius emendat καθήατ' ἄρ' ἧχι. vel καθέζονθ' ἧχι. vt ſtatim v. 81 καθέζετο. Videndum tamen, an res excuſationem habeat in exitu pedis voce quieſcente. Verum verſamur in loco interpolato. v. ad vſſ. ſeqq.

78 ad 83. — ἀθετοῦνται ſex verſus (iudicio Ariſtarchi puta) quos Ariſtophanes quoque improbauerat, Zenodotus autem nec ſcripſerat. Cauſſae memorantur in Schol. A. non, quas velles: rhapſodorum pannum eſſe; ab aliis ignorari; nec in bonis exemplaribus eſſe ſcriptos; ſed hae: primo, quod falſum eſt, *omnes deos* incuſaſſe Iouem; poterant id facere tantum ii, qui ab Achiuorum partibus ſtabant; porro, falſum eſſe, quod τῶν ἄλλων ἀπάνευθε ſedere dicitur, quaſi hi vno loco ſederent omnes; atqui vſ. 76 diſperſim οἷσιν ἐνὶ μεγάροισι καθείατο, ſua quisque in aede; tertio Iouem non ab Olympo proſpicere pugnantes, ſed ab Ida." Poſſunt ad iſta reponi haec: Proſpicit ſane pugnantes Iupiter ab Ida Θ, 47 ſq. et inf. 183 iterum eo ſe confert; at nunc in Olympo ſedebat, quo redierat Θ, 438. quidni inde nunc proſpiceret? Sedet porro ſeorſum a ceteris etiam A, 498. 499. Grauius eſt argumentum id, quod primo loco paullo ante fuit appoſitum. Grauiſſimum tamen cenſeo eſſe hoc, quod in exemplaribus antiquis non fuerunt lecti hi verſus. Tum totus eorum habitus ita eſt comparatus, vt rhapſodum interpolatorem ſubodoreris, nam ſententiam antea breuiter appoſitam dilatant et amplificant; tum conficti verſus ſunt ex aliis locis Homericis; vſſ. 81. 82 iam ſupra legebantur Θ, (VIII) 51. 52 et vſ. 83. hemiſtichium Δ, 451. et ipſa ſententia loci aliunde eſt concepta.

80. Poterat iungi et iunxere veteres: νόσφι λιασθεὶς τῶν ἄλλων ἀπάνευθε, καθέζετο. At Schol. A. probat eam rationem, quae vulgata eſt.

84. ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ. „quia ante meridiem ſacra fiunt" ait Schol. B. (e Porphyrio id petitum eſſe, diſco ex Euſtathio) nimis acute! immo vero eſt, almus dies. v. ſup. ad Θ, (VIII) 66. 67 vbi duo hi verſus iam erant lecti; forte inde huc repoſiti. Ibi tamen medius dies, qui nunc vſſ. 86—89 tam ornate enuntiatur, ſimpliciter erat redditus vſ. 68 ἦμος

δ᾽ ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει. Ibidem dicta vide de hiatu in ἀέξετο ἱερόν.

86. ἦμος δὲ δρυτόμος περ ἀνὴρ ὡπλίσσατο δεῖπνον. ξ— „quod Zenodotus ſcripſerat δόρπον.“ Transierat tamen lectio haec in codd. partem et in edd. vulgatas, etſi improbata a grammaticis, Ariſtarcheis ſcilicet. Seruata tamen lectio δεῖπνον in Cant. Harl. Townl. Moſc. 3. Venetis. Euſtath. et in Plutarch. Sympoſ. VIII, 6. Nimirum δεῖπνον eſt τὸ ἑωθινὸν ἄριστον, contra δόρπος ἐστὶν ὁ ἑσπερινός. vt aiunt Schol. A. B. atque ita plus quam vicies vox occurrit apud Homerum. Adde Etymolog. Schol. Jl. B, 381. et Apollon. Lex. h. v. qui et etymon afferunt ſatis ineptum. Ad veſperam etiam Apollon. I, 1172 δόρπον adhibuit: ἦμος δ᾽ ἀγρόθεν εἶσι φυτοσκάφος, ἤ τις ἀροτρεὺς ἀσπασίως εἰς αὖλιν ἑήν, δόρποιο χατίζων. Seriores tamen vſu immutato δεῖπνον de cibo veſpertino dixere; vnde Apollon. Lex. δόρπον, τὸν καθ᾽ ἡμᾶς δεῖπνον. et Heſych. hinc ductus: δόρπον. δεῖπνον. antiquioribus vero aetatibus δεῖπνον generalius fuiſſe nomen videtur, ad deſignandas omnes diei partes, itaque etiam pro ἄριστον, cibo mane ſumto, dici potuit. Morem in cibo ſumendo non per omnia tempora eundem eſſe ſeruatum, vt nec vocum vſum, facile aſſequimur; vanam itaque eſſe cenſeo omnem hanc disputationem de temporibus cibi ſumendi.

Ceterum recte Schol. „cum nondum tempus per horas definiretur, neceſſe fuit, ſimiles notationes adſciſcere.“

δρυτόμος ἀνήρ. mox tamen δένδρεα memorantur. Scilicet δρῦς fuit antiquioribus omnis arbor, vt paſſim notatum: Schol. A. δρυτόμος, ἤγουν ὁ ὑλοτόμος. ξυλοτόμος. δρῦν γὰρ ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ ἀπὸ τοῦ ἀρχαιοτέρου πᾶν δένδρον. add. Euſtath.

περ interpoſitum in δρυτόμος περ ἀνὴρ abeſt a Vrat. A. Moſc. 3. ab edd. Flor. Ald. nec modo Ald. 1. ſed omnibus Aldd. vsque ad Turnebum, qui περ adſciuit e Romana, quam ille primus inſpexerat. Abeſſe malebat

Ernesti, posse enim metrum sic quoque constare; in quo vix ei accedent metrici. περ est accipiendum vt γε. In pedestri oratione erat δρυτόμος τις.

ὠπλίσσατο recte emendauit Barnes, cum codd. melioribus. Erat ὡπλίσατο in edd. excepta Romana.

87. ἐν βήσσῃσιν. Townl. ἐν βήσσῃσιν. vt et alibi scribunt. — ἐπεί τ' ἐκορέσσατο Ionicum esset ἐπεί τε κορέσσατο. ἐπεί κε Vindob.

88. τάμνων δένδρεα μακρὰ, ἄδος τέ μιν ἵκετο θυμόν. Schol. A. contendit, asperandam esse vocem ἅδος. Eustathius monet, memorabile esse, quod ἄδος scribatur, et quod prior breuis sit, cum ἀδηκότες priore longa occurrat (K, 98). Verum, quod grauius est, de hiatu monet nemo. Digammum appositum fuisse censuere iam Bentleius et Knight, μακρα ϝαδος. Tenet tamen me hoc, quod in ceteris ex hac voce ductis digammum non occurrit. cf. Excurs. I. ad E, 203. p. 174. ἅδος est in Vrat. b. A. Mosc. 3. vnde probabile fieri potest: τάμνων δένδρεα μάκρ' ἅδος — etsi versu sic duriore. In Cant. erat κόρος, ex interpretatione.

ἄδος τέ μιν εἵλετο Townl. per se haud male. θυμῷ pro θυμὸν vn. Vindob.

89. σίτου τε γλυκεροῖο περὶ φρένας ἵμερος αἱρεῖ. περὶ φρένας ad ἵμερος spectat, quatenus omne desiderium ad praecordia, φρένας, referunt veteres; non ad famem, quae cum φρεσὶ nil habet commune.

90. τῆμος σφῇ ἀρετῇ Δαναοὶ. Plutarch. de aud. poet. p. 24 D. recitat Τῆμός σφιν Δαναοὶ ἀρετῇ ῥήξαντο φάλαγγα.

91. ἐκ δ' Ἀγαμέμνων πρῶτος ὄρουσ'. ἀν δ' Ἀγαμ. πρ. ὄρουσ'. Ven. A. Scholia tamen „γρ. ἐκ δ' Ἀ.“ ἐν δ' Harl. Mori probante Bentleio, vt inf. 216. add. 149. Sic et vn. Vindob. alter ἀν δ' Ἀ.

92. Βιήνορα. Βιάνορα Aristarchus.

93. αὐτὸν, ἔπειτα δ' ἑταῖρον — ⁊ quod ἔπειτα pro μετὰ ταῦτα respectu versus (I, 169.) αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴας τε μέγας. (ad quem loc. vide.)

94. ἤ τοι ὅγ' ἐξ ἵππων κατεπάλμενος ἀντίος ἔστη. — „quod κατεπάλμενος duas praepositiones habet *idem* significantes, κατὰ, ἀπό." Necesse est legisse Schol. A. καταπάλμενος, ex κατὰ et ἀπό. At Suidas, qui eadem recitat, in κατεπάλμενος, ἐφορμήσας, habet κατὰ et ἐπί. Est idem quod καθαλλόμενος ἐπὶ τὸν 'Α.

ἀντίον Zenodotus et Aristophanes.

95. τὸν δ' ἰθὺς μεμαῶτα. sc. currui insistentem, (Bianorem) cum alter ὅγε. (Oileus) desiluisset: obseruat Ven. B. — (κατὰ τὸ) μετώπιον. τὸ μέσον τῶν ὀφρύων. ἀπὸ τοῦ μεταξὺ τῶν ὠπῶν εἶναι. Apollon. Lex. sicque alii: cf. Sch. B. ad Π, 735.

96. — 97. — Ad priorem versum nil notatum invenio. At in altero Apollonius legerat ἐγκέφαλόν δε, deleto versu sequente." Ven. A. scilicet vt esset pro ἦλθε δόρυ εἰς ἐγκέφαλον. Sane vss. 97. 98. ἐγκέφαλος δὲ et ἔνδον ἅπας π. aliquoties leguntur: M, 185. 6. Υ, 399. 400. vt facile translati esse possint — στεφάνη γένος περικεφαλαίας Apollon. Lex. p. 390. hoc versu laudato.

δόρυ οἱ σχέθε. Townl. δόρυ ἔσχεθε. Pro νύξ' vn. Vindob. ῥῆξ' a m. pr.

98. ἐγκέφαλος δὲ ἔνδον ἅπας πεπάλακτο. „διεβρέχετο. ὡς τὸ· παλάσσετο δ' αἵματι θώρηξ. (E, 100) καὶ· λύθρῳ δὲ παλάσσετο χεῖρας (Jl. Υ, 503). φησὶ δὲ τὸν ἐγκέφαλον ἐμπεπλῆσθαι τοῦ αἵματος." Haec et alia Ven. A. B. Videntur tamen argute magis quam vere dicta. Etiam Sch. br. ἐφύρετο. ἐμολύνετο. non video quam conuenienter. quid enim est *cerebrum foedatum est?* nullo alio adiuncto. Aliter se habet Virgilianum: *et sparso late rigat arma cerebro* Aen. XII, 308. Nam παλάσσειν ἀπὸ τοῦ πάλλειν, σείειν, est *quatere, concutere:* ictu hastae in os frontis penetrantis cerebrum turbari, misceri necesse erat. A quatiendo processit notio, *spargere, adspergere, foedare:* vti moto luto aqua. Conf. ad Z, 268. H, 171. Non ergo fuit primaria significatio διαβρέχειν. quod et Apollon. Lex. volebat: „παλάξαι (fuit παλαξέμεν Od. N, 395) μολύναι, 'Απίων. καὶ συνθραῦσαι.

ἔστι δὲ μᾶλλον βρέξαι (sane isto in loco) ἀφ' οὗ καὶ πηλὸς, ἡ βεβρεγμένη γῆ." Etiam in Callim. in Del. 78. Asopus fluuius tardus incedit, ἐπεὶ πεπάλακτο κεραυνῷ, *turbatus erat*, vertit Ernesti, qui et h. l. *cerebrum intus totum confusum est* accipit. Ceterum locus hic iisdem fere verbis iteratur inf. Υ, 398. 9. 400.

99. αὖθι ἄναξ. „γρ. αὐτόθ' ἄναξ. Barnes. male.

100. ἐπεὶ περίδυσε χιτῶνας. ⊱ „quod in nonnullis legitur ἐπεὶ κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα. Iam porro dissensus fuit grammaticorum, in iunctura verborum: τοὺς μὲν λίπεν — στήθεσι παμφαίνοντας ἐπεὶ περίδυσε χιτῶνας. sintne παμφαίνοντες ipsi iuuenes, an οἱ χιτῶνες. hoc videtur amplecti Ven. A. „At prius Nicanor, vt iuuenilis aetas exprimeretur; vt nostris quoque edd. interpungitur: στήθεσι παμφαίνοντας, ἐπεὶ π. Sic quoque Sch. br. acceperant. et recte, arbitror. Pius autem, grammaticus, pergit Schol. A. τὰ στήθη περιφαίνοντας" Ven. A. B. Ergo Pius στήθη π. legerat.

Iam περίδυσε, ἀφείλετο, Sch. br. Scilicet, spoliaverat Agamemnon iuuenes caesos thorace; χιτὼν ἐπὶ τοῦ θώρακος, et περιδύειν pro περιεκδύειν. Huc spectat glossa Hesychii περίδυσε. ἀπέδυσε. vt emendat Alberti. περιδύειν δὲ τὸ ὅλον ἐκδύειν δηλοῖ. Eust. περιδῦσαι ex Hyperide tanquam notabile quid memorauit Pollux VII, 44. Vocem tamen non per se esse Atticam, sed serius Atticis frequentatam bene monet Ernesti.

περίδυσσε male etiam Sch. br. περίδησε vn. Vindob.

101. αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' Ἶσον καὶ Ἄντιφον ἐξεναρίξων. ⊱ Zenodotus ediderat βῆ Ἶσον, sine ῥ. Adiiciuntur in Ven. A. „μὴ ἐμφέρεσθαι δὲ, φησὶν ὁ Ἀρίσταρχος νῦν ἐν τοῖς Ποσειδίππου ἐπιγράμμασι τὸν βῆ ῥ' Ἶσον· ἀλλ' ἐν τῷ λεγομένῳ σωρῷ εὑρεῖν. εὔλογον δέ, φασιν, ἐλεγχόμενον αὐτὸν ἀπαλεῖψαι." Non satis expedita haec mihi sunt. Posidippus esse videtur is ipse, cuius epigrammata nonnulla adhuc supersunt. Debuit eius esse lusus Σωρὸς, similis aliis huius generis, vt Simmiae; is in collectione eius Epigrammatum habitus postea fuisse videtur sublatus. Si

recte ſuſpicor, fuit ab eo lectum: *αὐτὰρ ὁ Βήρισσόν τε.* Lucem his afferam ex Apollonio de Syntaxi lib. I. ſ. 32 p. 72. vnde patet, lectum olim quoque eſſe *αὐτὰρ ὁ Βήρησσόν τε.* v. paullo poſt. — Sequitur in Scholiis A. „Ἄλλως. κατὰ διάστασίν ἐστι· βῆ ῥ. εἶτ᾽ Ἶσόν τε καὶ Ἄ.“ Sic interpungenda iſta ſunt: non enim ita lectum eſt, βῆ ῥ᾽ εἶτ᾽ Ἶσον τε, ſed non in vnam vocem contrahenda eſſe monet grammaticus, et poſt βῆ ῥ᾽, εἶτα, *poſtea*, ait, *ſequi:* Ἶσόν τε. Etiam Sch. br. legerant βῆ Ῥῆσόν τε. ἔβη ἐπὶ τὸν Ῥῆσον. Super ῥ᾽ interpoſitum ad grauiorem ſonum argute diſputant grammatici ap. Euſtath. At enim probabile fit, quod et Bentleio viſum, olim fuiſſe ὁ βῆ ϝισον. Non mirum adeo, Zenodotum in libris ſuis, ῥ non reperiſſe.

Tandem Ven. A. in fine ἐξεναρίζων requiri ait; etenim ſyntaxin poſtulare participium: „ὡς δείκνυται ἐν τῷ περὶ συντάξεων.“ His lux petenda eſt ex loco laudato Apollonii de Syntaxi p. 72 (eſt adeo leg. περὶ συντάξεως). cum enim legeretur ab aliis αὐτὰρ ὁ Βήρησσόν τε, non conueniebat ἐξεναρίζων, ſed ἐξενάριξεν. At ſi βῆ legitur, patet legendum eſſe ἐξεναρίζων. Egiſſe ſe de his addit Apollonius ἐν τῷ περὶ μετοχῶν.

102. *νόθον καὶ γνήσιον ἄμφω* ſine virgula interpoſita multi et codd. et editi. Diſtinguere tamen iubebant iam Sch. Ven. A.

103. *εἰν ἑνὶ δίφρῳ ἐόντας. ὁ μὲν — ἐόντε,* quod et in vno Vindob. legitur, Ariſtophanes legerat.“ (Ergo nec is ſollicitus fuit de metro et hiatu!) — Ven. B. notandum ait, quod in ὁ μὲν νόθος ad prius redit, et Iſum deſignat. ἐν ἑνὶ Lipſ.

104. *Ἄντιφος αὖ παρέβασκε περικλυτός. ὥ ποτ᾽ Ἀχιλλεύς.* &c. „Zenodotus ὅν ποτ᾽ Ἀ.“ (ita ad vnum Antiphum hoc ſpectat, quod mox narratur, et erit ποιμαίνοντα) Ven. A. monet, videri illum in errorem inductum, quia antiqua ſcriptura erat ο pro ω. De duobus tamen Homerum narrare etiam in ſeqq. et v. 111 eſſe

σφέ. Lucem hinc habet Apollon. Lex. in ὤ p. 722. vbi tamen in verſu eſt ὅν ποτ'.

105. δίδη μόσχοισι λύγοισι. „ἐδέσμευσε ταῖς νέαις καὶ ἁπαλαῖς λύγοις, καὶ βλαστήμασι. λύγος δὲ ἱμαντῶδές τι φυτὸν, (ſic et Suidas) καὶ ἁπαλὸν, ὃ καὶ οἶσον καλοῦσιν" — (ſcil. οἶσος, vel οἰσὸς, pro οἰσύα) Etiam Apollon. Lex. μόσχοισι. ἁπαλαῖς καὶ νέαις. καὶ αὐτὸς δὲ ὁ ἁπαλὸς μόσχος ἐστί. (exciditne βοῦς ante μόσχος? an ὁ ἁπαλὸς redditur per μόσχος. vt etiam ſit in Suida). Totum Scholion A. extat quoque in Etymologo. Excerpta inde ſunt in Heſychio, et ſimilia ex Apione et Herodoro affert Euſtathius; vt hoc quoque exemplo conſtet, ſeriores exſcripſiſſe grammaticos ſuperiorum temporum, et habere nos repetita ex antiquioribus plura quam vulgo creditur, nec tam multa interiiſſe. Adde Schol. Nicandri ad Alexiph. 357. vbi Homerica memorantur. Accipiunt autem modo μόσχος modo λύγος pro adiectiuo; cum tamen dictum ſit per appoſitionem λύγος, μόσχος. *vimen, frons tenera.*

δίδη. Ex δέω, δῆμι, δίδημι, eſt ἐδίδην. v. Etymol. in δίδη, vbi hic verſus recitatur, et Schol. Ariſtoph. Nub. 644. vbi tamen δίδει perperam eſt exaratum, et ad Ran. 787. Schol. Theocr. I, 97. At in Schol. br. eſt δείδη. ἔδησε. ex δείδημι. Legere ille debuit: ἐν κνημοῖς δείδη.

ἐν κνήμῃσι Harlei. vn. Vindob.

106. ποιμαίνοντ' ἐπ' ὄεσσι λαβών. ⊱ „quod ποιμαίνοντε eſt accipiendum. At Zenodotus expleuerat ποιμαίνοντα, quia ὃν legerat. v. ad vſ. 104.

107. δὴ τότε γ' Ἀτρείδης. Barnes e Cod. Cant. intulerat τῶν τότε. quem retudit Clarke hic et ad K, 235. In Flor. Aldd. et hinc ductis erat δή· τό τ' Ἀτρείδης. editum erat, vitioſe. donec δὴ τότε γ' e Rom. ed. dedit Turnebus, quod codd. exhibent.

108. τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο κατὰ στῆθος βάλε δουρί. Vrat. b. et A. βάλε χαλκήρεϊ δουρί. quae alibi leguntur vt E, 145.

109. Ἄντιφον αὖ παρὰ οὖς ἔλασεν. ⊱ „quod nomen (Ἄντιφον) repetiit, vt constaret, vter e duobus esset."

παρὰ οὖς insuauis auribus hiatus! Bentleius legebat αὖθι παρ' οὖς. aut παρ' ἄρ οὖς. melius prius. Sensus tamen requirit αὖ. scilicet scriptum erat αὖτε παρ' οὖς. In Townl. erat αὖ παρ' οὖς cum metri vitio.

111. γιγνώσκων, καὶ γάρ σφε πάρος παρὰ νηυσὶ θοῇσιν. ⊱ „quod σφὲ est αὐτοὺς, adeoque refellitur Zenodotus, vs. 104 ὄν ποτ'" Schol. A. Quid tamen si Zenodotus tuitus esset lectionem exemplis tragicorum in quibus σφὲ pro αὐτὸν et ἑαυτὸν adhibetur? vt Sophocl. Oed. R. 780 ἀγρούς σφε πέμψαι, vernam. — γινώσκων Ven. et al. vide ad B, 468.

114. ῥηϊδίως συνέαξε. Ita ex optimis Codd. Mori Cant. Lips. Ven. cum aliis dedi: nec locus hic τῷ ξ, cum longa syllaba antecedat. In Schol. B. est: ἀδύνατον δὲ τοῖς Τρωσὶν ὑπάρχειν. leg. ἐπαρκεῖν.

115. ἁπαλόν τε σφ' ἦτορ ἀπηύρα. Adscripsit Schol. A. „Aristotelem et Antipatrum medicum docuisse, cor cum corpore crescere et decrescere." Eadem repetiere Eustath. et Suidas, leguntur quoque in Schol. Leid. ap. Valk. Diatr. p. 129. Non viderunt homines esse h. l. animam, vitam, tenelli hinnuli. In iisdem per σφίσιν ἀπηύρα redditur; et in Suida ita scribitur in voc. ἦτορ. at in poeta est σφὲ, pro αὐτῷ. ἀπαυρᾶν τινά τι.

116. ἡ δ' εἴπερ τε τύχῃσι μάλα σχεδὸν — ⊱ quod vtroque modo legi potest, et τε τύχῃσι et τετύχῃσι, quemadmodum λελάχωσι.

121. ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ὑπ' Ἀργείοισι φέβοντο. ⊱ „quod ὑπ' Ἀργείοισι pro ὑπ' Ἀργείων. et φέβοντο iterum pro ἔφυγον" Sch. A. Prius spectat ad doctiorem vsum casus tertii, denotans rem agi sub alterius imperio, nutu, vi.

Schol. br. in ed. pr. φεύοντο scribitur, quod Barnes pro φεύγοντο et φύγοντο habebat. Immo υ est pro β.

122. Ἱππόλοχον μενεχάρμην. vt μενεπτόλεμον. ὑπομένοντα τὴν μάχην. πολεμικόν. Schol. br. add. Hesych.

123. υἷέας Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος. Zenodotus κακόφρονος ediderat: quod pro var. lect. etiam Schol. Lipſ. memorat, cum Schol. A. ieiune, ait Schol. A. εὐτελῶς. Addit Schol. B. δαΐφρονα non eſſe bellicoſum, ſed prudentem, τῇ βουλῇ τοὺς πολεμίους (Troianos) διεγείροντος. Alios quoque in hoc epitheto eſſe argutatos, et ironice dictum accepiſſe videas in Euſtath. Atqui eſt epitheton ornans, nec refert vtrum praeferas et vtro ſenſu. κακόφρονος etiam Tzetza reddidit in Antehom. 158. Obſtiterat autem homo Antenori, memorante Aeliano Hiſt. Anim. XIV, 8. verſu laudato.

124. χρυσὸν Ἀλεξάνδροιο δεδεγμένος, ἀγλαὰ δῶρα. ⊱ „quod χρυσὸν, δῶρα, dictum eſt pro χρυσᾶ δῶρα. δεδεγμένος, λαβών. vt A, 23 ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα. vt non aſſequar, quid virum doctum induxerit, vt putaret eſſe, expectans.

126. τοῦ περ δὴ δύο παῖδε λάβε. παῖδ' ἔλαβε Vrat. b. τοῦπερ δὴ καὶ mſ. Ammon. de diff. voc. p. 119. τοῦπερ δὴ λάβε παῖδε δύο Lipſ. ſuauiore ordine, quod magis placebat Erneſtio; in nullo tamen libro ita ſcriptum accepi.

127. εἰν ἑνὶ δίφρῳ ἐόντας. ὁμοῦ δ' ἔχον ὠκέας ἵππους. „ὁμοῦ ἐνεχείρουν κρατεῖν τοὺς ἵππους“ Schol. A. vterque ſimul anniſi ſunt regere equos, ſcilicet, vt effugerent Agamemnonem; ſed fruſtra. At Sch. B. ὁμοῦ, τῷ Ἀγαμέμνονι, ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ, vel ad congrediendum cum Agamemnone; fere vt Od. Λ, 572 θῆρας ὁμοῦ εἰλοῦντα; vel quod caſu eodem in loco, quo Agamemnon ſtabat, et ipſi inuecti erant. Nam ὁμοῦ, ἐν αὐτῷ τόπῳ Homericum vſum eſſe, diſerte docet Schol. Apollonii I, 1079. verſu quoque laudato: de tempore apud ſeriores adhiberi. Eſſe tamen obſeruationem vanam, docent loca multa Homerica, in quibus non modo de loco, ſed et de tempore vſurpatur. v. ad A, 61. ἔχον ἵππους, ἤλαυνον, ſimpliciter exponit Euſtathius, qui mox per ſyllepſin de duobus dici contendit, quod tantum ad vnum ſpectabat. Ceterum ad vulgarem ſtructuram erat ἐόντας καὶ ὁμοῦ ἔχοντας.

128. *ἐκ γὰρ σφέας χειρῶν φύγον ἡνία σιγαλόεντα.* ⸖ „quod *σφέας χειρῶν* dictum est pro *αὐτῶν χεῖρας.*" Schol. A. *σφῶν χειρῶν* Mosc. 3. vn. Vindob. *σφέων* edd. Flor. Ald. 1. *σφέον* Ald. 2. sed *σφέων* retinuere ceterae edd. vsque ad Turnebum, qui *σφέας* ex ed. Rom. induxit. Consentiunt in hac lectione Eustath. Mori, Ven. et al. Dictum scilicet *ἐκφεύγει ἐμέ τι ἐκ χειρῶν.*

φύγον Aristarchea est lectio, alii *φύγεν.* In Harlei. scriptum est vtrumque.

129. *τὼ δὲ κυκηθήτην. ἐταράχθησαν*, v. Schol. br. Eustath. et Hesych.

ὁ δ' ἐναντίον ὦρτο. Schol. A. „*ἐναντίον. οὕτως.*" scilicet aut respectu aliorum locorum, in quibus variat lectio *ἐναντίος* et *ἐναντίον*, aut quia et h. l. *ἐναντίος* legebatur.

130. *Ἀτρείδης· τὼ δ' αὖτ' ἐκ δίφρου γουνάζοντο.* ⸖ quod versus duodecim syllabis constat; similis alteri: (Od. Φ, 15) *τὼ δ' ἐν Μεσσήνῃ συμβλήτην ἀλλήλοιϊν* — quod tales versus habentur *tenues*, *εὐτελεῖς.* Putes vero tales versus esse graues, propter spondeos. Verum pronuntiatum hoc respectu dactylorum, quos putarunt versum *μεγαλοπρεπέστερον* reddere: quod discas ex Eustathio.

γουναζέσθην. obseruat Schol. A. non esse proprie dictum, sed pro *ἱκέτευον.* Sic quoque Eustath. et Schol. br. *ἐλιτάνευον* Hesych. protentis scilicet manibus.

131 — 135. Iidem versus legebantur sup. Z, 46 — 50. ad quos vide Obss.

Ἀτρέος υἱὲ, Barocc. Harlei. *Ἀτρέως.*

132. *πολλὰ δ' ἐν Ἀντιμάχοιο δόμοις κειμήλια κεῖται.* Eustathius: *γράφεται καί, πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῖο πατρὸς κειμήλια κεῖται.* Versus repetitus est ex altero loco Z, 47. nisi quod ibi minus suauiter vbique legebatur *ἀφνειοῦ πατρός.* legitur hoc ipsum in Mosc. 3. sicque lectum erat in edd. non modo Flor. Ald. 1. sed et in Ald. 2. et ceteris omnibus ante Turnebum, qui ed. Rom. euoluit, et lectionem nunc receptam et a codd. firmatam intulit.

Poterat tamen abesse δόμοις, et praeferri πατρός. Etiam Bentl. e dissensu colligebat fuisse ἐν Ἀντιμάχοιο πατρὸς κ.

134. τῶν κέν τοι χαρίσαιτ'. Lips. τῶν κέν τι.

135. εἰ νῶϊ ζωοὺς πεπύθοιτ'. Aristarchus εἰ νῶϊ ζώω ediderat; nec id male.

137. ἀμείλικτον δ' ὄπ' ἄκουσαν. Apollon. Lex. „ἀμείλικτον, πικρὰν καὶ οὐ προσηνῆ· ἀμείλικτον δ' ὄπ' ἄκουσεν." hemistichion adscriptum est non ex h. l. sed ex Φ. 98. Etiam Schol. A. per Synonyma declarat ἀπηνῆ καὶ σκληράν. Add. Schol. br. Eustath. praeterea Etymol. Hesych. Suid. Hoc est, quod saepe miratus sum, voces, nobis tam apertas et expeditas tam studiose a grammaticis illustrari: alias multo difficiliores et obscuriores praetermitti.

138. Aut scriptum aut pronuntiatum fuit εἰ μὲν δὴ 'ντιμάχοιο. Sequentia Tzetza Antehom. 158 sq. sic exponit: καί νύ κεν Ἀντιμάχοιο κακόφρονος ἔκταθεν (sic est leg.) ἔργοις Ἀργείων οἱ ἄριστοι πρεσβείης ἀλεγεινῆς, χρυσὸν Ἀλεξάνδροιο δεδεγμένον εἵνεκα τοῖο. Ἀλλ' Ἀντήνωρ ξείνισεν ἐκ θανάτοιο σαώσας. — Τῆμος δ' Ἀντιμάχοιο ἀτάσθαλα ἔργα Φυγόντες Ἀργείοις ἐρέεινον ὅσα πάθον ἄλγεα Τροίῃ. (sic lego) Attigi haec iam sup. ad Γ, 205.

Mox v. 139. ἄνωγεν est ex ἄνωγον, non ex ἄνωγα, monuit Clarke.

140. ἀγγελίην ἐλθόντα. ξ— ἀγγελίην, εἰς πρεσβείαν recte primo loco Schol. A. mox autem subiicitur: duo significatus habere apud Homerum ἀγγελίαν, primo τὸ ἄγγελμα — vt Od. O, 313. tum vt sit ὁ ἄγγελος. Eadem habent Sch. br. Etymol. et Apollon. Lex. h. v. alterum hoc, ἀγγελίαν pro ἄγγελος dici, refutauit docte Tollius. Excursu ad Apollon. Lex. p. 737. subintelligendum enim εἰς ἀγγελίην, quod ipsa res docet. cf. ad Γ, 206 et Δ, 384.

141. μήδ' ἐξέμεν ἂψ ἐς Ἀχαιούς. Ven. et Sch. ἐξ ἕμεν (nisi fuit ἐξέμεν, vna voce, vt solebant veteres. Ita ἐξέσίην scribebat Aristarchus. v. inf. ad Ω, 235. cum aspero. τὸ γὰρ εἶναι καὶ ἀφεῖναι παραγώγως γέγονεν ἕμε-

ναι. ὡς τὸ θεῖναι, θέμεναι." Sic vulgo grammatici, v. Eustath. Immo vero, o boni, erat primo ἔμεναι, hinc ἔεναι et εἶναι. θέμεναι, θέεναι, θεῖναι. Sed vtilius erat sensum constituere; Sch. br. ἐξεῶσαι. ἐκπέμψαι. Hesych. ἐξαφεῖναι. Apollon. Lex. h. v. ad h. vs. ἄξειν (f. fuit ἐξεῖναι aut quod in Hesychio est, ἐξαφεῖναι.) Etymol. p. 347, 47. adscripto hemistichio: ἀντὶ τοῦ ἐκπέμψαι καὶ ἀπολύσαι. σημαίνει δὲ τὸ κρατῆσαι καὶ φυλάξαι" (ita reddit τὸ μήδ' ἐξέμεν, iunctim sumtum.)

142. νῦν μὲν δὴ τοῦ πατρὸς ἀεικέα τίσετε λώβην. ⊱ quod Zenodotus legerat οὗ πατρός; atqui, ait Ven. A. hoc esset ἑαυτοῦ· quod alienum." Scilicet hoc ad quaestionem inter grammaticos Alexandrinos agitatam spectat, rectene ἑὸς et ὅς, quod *suus* est, de prima et altera persona, quod postea ἐμαυτοῦ et σεαυτοῦ fuit, adhibeantur: de quo v. ad Od. I, 28. deberet h. l. dictum esse pro σφωϊτέρου πατρός. quod fieri posse negarunt. Contra quae dici potest: antiquissimum pronominum vsum potuisse nondum satis grammatice constitutum esse. Certe τοῦ πατρὸς, pro ἐκείνου τοῦ πατρὸς, vt est Homerico more accipiendum, vix vere Homericum est; etsi Schol. A. quoque ita censuit; nam ille pergit: „deest praepositio, et est ἀντὶ τοῦ· περὶ τοῦ πατρός. — (rem melius sic declarasset: τοῦ esse τούτου τοῦ πατρὸς, *istius*, de quo 138 et 132 dictum.) τιμὰς μέν τοι φησὶν Ἀρίσταρχος σφοῦ πατρός. αὐτὸς δὲ, τοῦ πατρός." Obscura haec sunt et vix sana. σφοῦ πατρὸς esset idem quod οὗ, ἑαυτοῦ, vt est v. c. A, 534 σφοῦ πατρὸς ἐναντίον. Verum, vt dixi, retinenda erat lectio Zenodotea οὗ, vt nunc dictum sit pro, *vestri patris.* Scriptum autem erat olim ϝου.

144. δουρὶ βαλὼν πρὸς στῆθος· ὁ δ' ὕπτιος οὔδει ἐρείσθη. ⊱ quod hasta percussus κατὰ στῆθος non tamen in vulnus proruit, sed superius cadit." Ergo hoc mirum visum? an potius alia loca respexit, in quibus simile quid narratur? vt E 585 αὐτὰρ ὅγ' — Κύμβαχος etc. H, 145 sq.

οὖδας ἔρεισεν vn. Vindob.

146. Interpunctionem Bentlei. mutabat: τμήξας. ἀπό τ' αὐχένα κόψας· Ὄλμον δϝως ἔσσευε. non accedam.

147. ὅλμον δ' ὥς, ἔσσευε κυλίνδεσθαι. ⟵ „quod ὅλμος hoc vno loco legitur, et quod tenuibus voculis Homerus non minus in Iliade vtitur quam in Odyſſea χοίνικος (Od. T, 28) et λύχνου (Od. T, 34) aduerſus eos qui discrimen faciunt: (πρὸς τοὺς χωρίζοντας) ſc. inter Iliadem et Odyſſeam, quod ad dicendi genus attinet." Sch. A. Eſt autem ὅλμος lapis cylindricus, cuiusmodi erat is, qui excauatus recipiebat legumina tundenda. Sch. A. B. Sch. br. Euſt. Etymol. in ψαλμός. Aliis verbis περιφερὴς λίθος μάρμαρος Heſych. explicat. Translata vox ad alia ſimilem cylindri formam habentia, vt tripodis operculum. Inde etiam pro *ipſo trunco* corporis, ſine brachiis et pedibus, adhibitum. v. Etymol. Pollux — θώραξ καὶ ὅλμος. II, 162. Virgil. Aen. X, 555 *truncumque tepentem prouoluens.* κυδινδόμενος, et ex correct. voc. Townlei.

148. τοὺς μὲν ἔασ', ὁ δ' — Pro ἔασ' male Barnes ἔασσ' etiam hic. et pro var. lect. ἔασχ'.

149. Poſt Ἀχαιοὶ interpungit quoque Ven. A.

151. ἱππεῖς δ' ἱππῆας. ἱππεῖς inſolens prorſus forma in poeta Ionico; debebat eſſe ἱππῆες, vel ἱππέες. Notata res quoque doctiſſimo Knight p. 38. vbi ſuſpicatur fuiſſe digamma in ἱππεϝες Bentleius tanquam ſuauius malebat ἱππῆας δ' ἱππεῖς. malim ἱππῆας δ' ἱππῆες ὑπό. Ita quoque δηϊόωντες melius ſubſequitur. Ad ἱππεῖς autem ille non offendiſſe videtur. Equidem mihi perſuadeo, ſuiſſe ſcriptum ἱππέες ἱππῆας.

152. ἐκ πεδίου ſequentibus iungi poſſe, melius tamen ad ſuperiora referri monet Ven. A. iungi porro ἱππεῖς ἱππῆας δηϊόωντες. ὦσαν Euſtath. legerat; τὸ δ' ὦσαν κυριολεκτεῖται νῦν· ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ τὰ, λᾶαν ἄνω ὤθεσκεν. At ὦρσαν, διήγειραν Sch. br.

153. χαλκῷ δηϊόωντες. Ven. A. „ἤτοι τοῖς ἐπισσώτροις κόπτοντες τὴν γῆν. *rotis aere munitis:* mira interpretatio!" ἢ ὅτι συντακτέον τοῦτο τῷ· πεζοὶ μὲν πεζοὺς ὀλε-

κον, ἱππεῖς δ' ἱππῆας. (ſc. vt addatur δηϊόωντες χαλκῷ. quae et addunt Sch. br.) οἱ γὰρ τῶν ἵππων πόδες χαλκῷ ἐτίτρωσκον. (leg. οὐ γὰρ τ. quod et Sch. br. habent). Ita tamen ipſe Euſtath haec expoſuit; etſi obuia res ſit, χαλκῷ de armis pugnantium eſſe dictum. δηϊόωντας ed. Flor. Emendate — τες dedit ſtatim Ald. 1.

155. ὡς δ' ὅτε πῦρ ἀΐδηλον ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσῃ ὕλῃ. ξ— „quod ἄξυλος multis modis exponitur: aliis eſt θρυώδης (an f. δρυώδης?) aliis πολύξυλος. (vt et in Suida.) aliis eſt ſilva, e qua nemo lignatus eſt, adeoque arboribus abundans. vt ap. Heſiodum: τῆλε γὰρ ἀξυλίῃ κατεπύθετο κήλεα νηῶν (ſequi debuit aliquid: ξύλα στηρίγματα)." Hactenus Ven. A. Similia habet Apollon. Lex. in ἀξύλῳ. Sequitur poſteriorem rationem Ven. B. tum ſubiicitur Porphyrii ſcholion, quod habebatur iam in Quaeſt. Hom. 26. qui contendit eſſe ἄξυλον ὕλην, ἐξ ἧς οὐδείς πω ἐξυλεύσατο. Si tamen propius adſpicias, arguta magis, quam probabilis eſt ratio: quandoquidem α toties in compoſitis auget, ex ἅμα vel ὁμοῦ. cf. Harpocration in ἄβιος. Heſych. p. 2. Ceterum comparatio haec eſt ex nobilioribus; iterum ea occurrit inf. O, 605 item Υ, 490 ſq. et profecit inde Apollon. I, 1027 σύν τ' ἔλασαν μελίας τε καὶ ἀσπίδας ἀλλήλοισιν Ὀξείῃ ἴκελοι ῥιπῇ πυρὸς, ἥτ' ἐνὶ θάμνοις αὐαλέοισι πεσοῦσα κορύσσεται. Et Virgil. Aen. A, 405 ſq. πῦρ ἀΐδηλον. De voce vidimus iam ad B, 455. Agit de ea Porphyr. Quaeſt. Hom. 26. quae tranſlata eſt in Schol. B. ad h. v. Inepte de hac voce argutatur Euſtath. Super ἄξυλον veteres exſcripſit.

156. πάντῃ δ' εἰλυφόων ἄνεμος φέρει, οἱ δέ τε θάμνοι πρόρριζοι πίπτουσι. εἰλυφόων ἄνεμος. Sch. br. εἰλῶν. ταράσσων. Apollon. Lex. h. v. συνειλῶν· τὸ πῦρ μετὰ συστροφῆς ἀποφέρεσθαι ποιῶν. Viuidius res expreſſa inf. Υ, 492 πάντῃ δὲ κλονέων ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει. Ad ipſum ignem ſe voluentem tranſlatum eſt in Sc. Herc. 275 τῆλε δ' ὑπ' αἰθομένων δαΐδων σέλας εἰλύφαζε (ſe) χερσὶν ἐνὶ δμώων. etſi verſus a primo poeta non ſunt. In etymo argutantur grammatici (ap. Heſych. Etymol. Euſt. h. l.

et ad Il. Υ, 492) quasi φάος insit voci; atqui ἔλω, εἴλω, εἰλύω et εἰλύω, εἰλύφω, εἰλυφάω, εἰλυφῶ, et Ionice εἰλυφόω, nihil aliud quam εἰλέω, *inuoluo*, *contorqueo* et sic porrò. Scriptum ἠλυφόων in Lipſ. φέρει. Moſc. 3 φέροι. Verum ex more Homeri abſoluta ſententia ſine regimine interponitur φέρει. etſi ſic pro τε praeſtaret δὲ, πάντη δ' εἰλυφόων ἄ. Iam φέρει nimis tenue videri poteſt, vt cum Euſtathio facile amplectaris στρέφει. Conuenit hoc cum ipſa voce εἰλυφόων. qui ap. Heſych. συστρέφων ἄνεμος. Praeferebat quoque στρέφει Bentl. At φέρει non minus habet vim grauiorem pro *rapit*, rapide aufert. Ita ἄελλαι φέρουσιν inf. Τ, 377. 378. Ceterum in voc. εἰλυφόων difficultas metrica occurrit. media in εἰλύω vbique eſt longa. cf. ad Μ, 286; etiam in εἰλυφάζω, ex εἰλυφάω ducto, inf. Υ, 492 πάντη δὲ κλονέων ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει. Neceſſe adeo eſt εἰλυφόων tribus ſyllabis efferri; ac ſi ſcriptum eſſet εἰλυφῶν. quod vereor vt Homericum ſit. Mediam tamen et corripi et produci potuiſſe, quod Euſtath. ad Υ, p. 1218, 12 aſſerit, haud credo; verbum υω, ειλυω, productam habuit et habere debuit. Supperit vero ratio melior: Primo digammum deſiderat vocabulum: Ex modo laudato verſu Υ, 492 φλόγα ϝειλυφαζει apparet fuiſſe ϝειλυφαω. Qua de re v. in Excurſu de Digammo et ſup. ad Ζ, 424. Exterendum itaque eſſe videtur τὸ τ' in πάντη τ' εἰλυφόων, nam eſſe debuit antiqua ſcriptura πάντη ϝειλυφοων. Porro εἰλύω fuit antiquitus ϝειλυϝω. Suſpicor igitur fuiſſe ſcripturam priſcam et veriorem ϝειλυϝων quod nunc eſt εἰλύων. comparatio autem ita procedit: ὡς, ὅτε πῦρ ἐμπέσῃ ὕλῃ, πάντη εἰλύων ἄνεμος φέρει (ſc. αὐτό.) Bentleius ita conſtituerat: πάντη ὁ ϝειλυφοϝων ἄνεμος στρέφει.

Super etymo voc. θάμνος ſatagunt Sch. br. Euſtath. cf. Heſych. Etymol. Ad Homerum haec non ſpectant. Sufficit eſſe arbuſta. Apollon. Lex. θάμνοι, οἱ ὑλώδεις τόποι adſcripto hoc verſu.

157. οἱ δέ τε θάμνοι πρόρριζοι πίπτουσιν ἐπειγόμενοι πυρὸς ὁρμῇ. ἐπειγόμενοι. Ariſtarcheam eſſe lectionem prodit

Schol. Ven. A. Quid igitur aliis fuit lectum? Sufpicor ἐπειγομένου vel ἐπειγομένῃ πυρὸς ὁρμῇ. minus docte. ὁρμὴν vn. Vindob. πρόῤῥιζοι esse μέχρι τῶν ῥιζῶν monent Sch. br. Scilicet alias est σὺν ταῖς ῥίζαις. v. Hesych.

158. πίπτε κάρηνα. κάρηνα duplici modo acceperant seu proprie ceruicibus recisis seu pro ipsis hominibus. Sch. br.

160. κείν᾽ ὄχεα. Schol. A. ait τὸν Τεχνικὸν (Dionysium Thracem) ἐν τῷ ὑπομνήματι τοῦ (immo εἰς τὰ) περὶ παθῶν Διδύμου (fuit scilicet Didymi libellus περὶ παθῶν grammatico sensu) κεῖν᾽ scribi voluisse, at ἐν τῇ Ὁμηρικῇ προςῳδίᾳ contrarium statuisse. Spectat hoc Scholion proprie ad P, 201 ἆ δεῖλ᾽. vbi v. Obss. corrigendum quoque hinc Scholion in extrema parte: περισπᾷ γοῦν τὸ δῆλον. Vt verbo dicam, Dionysius altero loco dixerat, in κενὰ, si elisione vltimae fiat κεν᾽, scribendum esse κέν᾽, si ex κεινὰ fiat κειν᾽, scribendum esse κεῖν᾽, altero autem loco statuisse scribendum esse κείν᾽. hocque alterum vulgo probari videmus.

κροτάλιζον. Dictum transitiue: vt aliquis *sonat currum*, pro, sonare, strepere, facit currum. ἕλκοντες ἠχὴν ἐποίουν. Sch. br. Inter ὀνοματοποιηθέντα refert Eustath. Inf. O, 453 est κείν᾽ ὄχεα κροτέοντες eodem modo, vt κροταλίζειν sit quod κροτεῖν, sonitum mouere. Proverbium hinc ductum κενὰ κροταλίζεις ὄχη. ap. Apostol. XI, 31.

ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας. v. ad Δ, 371.

162. κεῖντο γύπεσσι πολὺ φίλτεροι, ἢ ἀλόχοισι. miro modo Ven. B. τοῖς γυψὶ, ὅτε ἀπέθανον, ἢ ταῖς γυναιξὶν, ὅτε ἔζων. (repetit hoc Eustath.) ἤ, τοῖς μὲν γυψὶν ἔμελον, ταῖς δὲ γυναιξὶν οὔ. Restat tertium. v. Notam. κείατο. emendatum hinc Hesychii Scholion κείαυτο. ἔκειντο. immo κείατο.

163. Ἕκτορα δ᾽ ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεύς. — „quod ἐκ in his vss. omnino est pro ἐκτός." — ὕπαγε pro ὑπεξῆγε. ὑπεξέφερε. Sch. br. Eustath.

Verſus 163 164. Lucian. Nigrin. 18 in ſuam rem vertit; eosdem fini hiſtoriae ſuae ſubſcripſit Dio Caſſius. Apud Gell. N. A. XIII, 24 ſunt inter exempla cumulatorum magna cum vi ſynonymorum. vt Od. Λ, 611 *ὑσμῖναί τε μάχαι τε, φόνοι τ', ἀνδροκτασίαι τε.*

165. *σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων. σφεδανόν*; diſerti in illuſtranda hac gloſſa ſunt omnes Sch. A. B. Sch. br. Euſtath. Apollon. Heſych. Etymol. Migrauit quoque vox inter Platonicas gloſſas Timaei. Apponam tantum antiquiora. Ven. A. exponit *ἐπεικτικὸν καὶ ἀπεστραμμένον. οἷον σφενδονηδὸν, ἀπὸ τῆς σφενδόνης. οὕτως Ἀρίσταρχος.*" Fatendum eſt, Ariſtarchum iudicium ſuum parum in hoc etymo approbaſſe; melius alii repetierunt a *σπεύδω*, (Etymol. *παρὰ τοῦ σπεύδειν σπευδανὸς καὶ σφεδανός*) et vocem declarant per *σφοδρόν*. Apollonius: *σφεδανόν. ὁ μὲν Ἀπίων σκληρόν. ἔτι δὲ μᾶλλον, ἐπιτεταμένον.* atque hoc maxime accommodatum, intente. acriter. Adde Π, 372. vbi idem fere verſus, et Φ, 542. ad quem vide.

166. *οἱ δὲ παρ' Ἴλου σῆμα.* ⊱ „*πρὸς τὸ περὶ τοῦ ναυστάθμου διάγραμμα.* ait enim Ili monumentum eſſe medio in campo." Fuit quoque *ζήτημα* ſuper locorum ſitu, quod Ven. A. exponit, orta dubitatione ex eo, quod nonnulli non interpunxerant poſt *καππεδίον*, ſed cum *παρ' ἐρινεὸν* iunxerant; ea tamen arbor prope vrbem erat. At Ili ſepulcrum erat in planitie campi: inde, vbi ad vrbem porro tenderes, perueniebatur ad *caprificum*, *ἐρινεὸν*, ab ea ad *portam Scaeam*, a qua haud longe abfuit *quercus*. cf. Excurſ. ad lib. VI. p. 303. et al.

παρ' Ἴλου σῆμα. σήματι Ϝίλου vidimus K, 415. vt vbique eſt *Ϝίλιον*, ab eo appellatum. Bentleius itaque mutabat *οἱ παρὰ Ϝίλου σῆμα.* At *δὲ* abeſſe nequit; ſunt enim *Troiani.* Saltem eſſe poſſet *Ἴλου δ' οἱ παρὰ σῆμα.* Sic *Ϝίλου* locum haberet. Ineſt omnino ſcabrities aliqua hisce verſibus. — *Ἴλλου* Harlei. et Vrat. A. Moſc. 3. et al. h. l. edd. Flor. Aldd. et Rom. excepta Argentina vsque ad Turnebum. Supra K, 415 Sch. br. praefixum erat *Ἴλλου*. Verſus 166. 167. excitat Strabo XIII; p. 886.

B. vbi de Ilo memorat, qui poſt vrbem Dardaniam, a Dardano in radicibus Idae conditam, auſus erat vrbem condere *in campis*, ἐν πεδίῳ. cf. Jl. Υ, 216 ſq. non adeo mirum, Ilum in medio quoque campo ſepultum fuiſſe.

167. μέσσον καππεδίον variauit 172. καμμέσσον πεδίον alibi πεδίον κατά.

169. λύθρῳ δὲ παλάσσετο quod Ionicum et auribus gratum repono ex Harlei. et Vrat. b. De voce παλάσσεσθαι v. ad Z, 268. χεῖρας ἀάπτους vidimus iam A, 567.

170. Σκαιάς τε πύλας. In etymo argutantur grammatici, vt alibi alii, ita h. l. Schol. B. pro ἵκοντο vn. Vindob. ἵκανον.

171. ἔνθ' ἄρα δὴ ἵσταντο. vix dignum memoratu eſt, mirandum tamen, cum Aldina ſphalmate ἔνθα ἄρα verſum iugulaſſet, id ſeruatum eſſe ab editoribus, etiam a Turnebo, vsque ad Criſpinum; attamen ed. Rom. emendate verſum exhibuerat.

173. ὥς τε λέων ἐφόβησε μολὼν ἐν νυκτὸς ἀμολγῷ. „quod ἐφόβησεν, εἰς φυγὴν ἔτρεψε" Sch. A. ſaepe iam monitum! ὡς δὲ λέων excitat Aelian. H. A. V, 39.

ἐν νυκτὸς ἀμολγῷ. vox a grammaticis vexata, duplici quoque etymo; vt ſit modo pro veſpere, ἐν ᾗ ὥρα ἀμέλγουσιν, et de media nocte, ἐν ᾗ τις οὐ μολίσκει. h. e. πρόεισι. Schol. A. et Apollon. Lex. verſu ipſo adſcripto. Poſterius a μολεῖν ductum, etſi ineptum, laudat ex Orione Etymologus. cf. Heſych. et Suidas. Res tamen h. l. narrata videtur non veſperem, ſed altam quietem poſcere, qua leones armenta inuadere poſſint intra ſeptum ſtabulantia. Ita etiam ſtatuere licet de Jl. O, 324. Forte hoc, cum obſeruatum eſſet, grammaticos adduxit, vt ἀμολγὸν de media nocte acciperent. Quid tamen ſi inclinata iam nox deſignata eſt per ἀμολγὸν, cum ſub diluculum vaccae mulgerentur? Ad tale tempus ſpectare videtur ſomnium Penelopes Od. Δ, 841. Verum vſu loquendi ipſo, probabile ſit omnino, νυκτὸς

ἀμολγῷ pro *διὰ νυκτὸς* positum esse, de quauis noctis parte. De vespere, cum Hesperus procedit, dictum est Jl. X, 28. 317. Argutias captat laudatus a Barnesio Martinus Var. Lect. I, 23. ex Eustathio, quem vide et ad h. l. et ad O, 324.

174. *αἰπὺς ὄλεθρος*. haec iam vidimus Z, 57. Corrigendus in hoc Suidas: *αἰπὺς ὁ ὀλέθριος*. leg. *αἰπὺς ὄλεθρος*.

125. *τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε, λαβὼν, κρατεροῖσιν ὀδοῦσι*. *ἔαξεν ὀδοῦσιν* iungenda, vt sup. vs. 114. *τῆς δὲ*, pro *ταύτης δέ*. Vix enim Homericum esset accipere pro *ἧς*, vt sit: *τῇ δέ τ' ἴῃ — ἧς ἐξέαξε*.

176. *αἷμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει*. Sch. A. *λαφύσσει, μετὰ σκυλμοῦ ἐσθίει*. Hoc idem Apollon. Lex. h. v. et Hesych. apponunt. *σκύλλειν* est fatigare, vexare, verum reuocanda huc est alia significatio ex Hesychio, *σκυλλεῖν*, s. potius *σκῦλλειν, τὸ τοῖς ὄνυξι σπᾶν*. Lambit leo ita, vt lingua aspera et aculeata carnes auellendo hauriat cum sanguine; atque hoc est, cum laniatione, *μετὰ σκυλμοῦ ἐσθίειν*. Vocem *λαφύσσειν* eiusdem stirpis esse cum *λάπτειν* et *ἀφύσσειν*, apertum est. (v. Schol. Aristoph. Nub. 52. qui h. v. laudat) hoc a *φῦμι* ducit Etymologus. *λάπτει, καταπίνει* est in Hesych. In Apollon. Lex. in *λαφύσσει* adiectum est: *τῶν πεποιημένων ἡ λέξις*, et Schol. br. *μετὰ ποιοῦ ἤχου ἀναῤῥοφεῖ*. assuto Scholio inepto, in quo *ἀπὸ τοῦ γλάπτω*, excauo, vox ducitur. Latiore significatu inde *λαφύσσειν, λαφυγμὸς*, pro *ἀδδηφαγεῖν*; de quo v. Suidas, qui versum excitat aliena in re. Ceterum hoc hemistichium de leone iterum occurrit Σ, 583. et P, 63. 64 repetiti sunt vss. 175. 176.

178. *οἱ δὲ φέβοντο*, Ionicum, seruauit Townlei. Apposita est in Veneto stigme ⊱ respectu *τοῦ φέβεσθαι*, v. ad 173 et 121.

179. ※ 180. ※ — „quod hi duo versus sedem habent *ἐν τῇ Πατρόκλου ἀριστείᾳ*, non autem hic, vbi praecesserat iam 159. 160 *πολλοὶ δ' ἐριαύχενες ἵπποι*

Κείν' ὄχεα κροτάλιζον. Zenodotus nec ſcripſit hos duo verſus, Ariſtophanes reprobauerat alterum 'Ατρείδεω." Schol. A. Scilicet alter hic verſus de Patroclo legitur: Π, 699 Πατρόκλου ὑπὸ χερσί. περὶ πρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῦεν. prior nec ibi nec alibi legitur. At ferri poteſt, etiamſi ſerioris rhapſodi fetus ille ſit.

181. ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλεν. ἔμελλον Lipſ. cum Harlei. Vrat. a m. ſec. tribus Vindob. ſc. Troiani. poſſet et ipſum ferri.

183. Ἴδης ἐν κορυφῇσι καθέζετο πιδηέσσης. ⊱ „quod per haec poeta docet, Iouem Olympo ad Idam ſe contuliſſe." Ven. A. Scilicet ad Olympum redierat Θ, 438. vnde nunc iterum deſcendit.

πιδηέσσης. vox grammaticis notabilis viſa. Schol. h. l. Etymol. Heſych. et iam Apollon. Lex. h. v. καθύγρου. πιθακώδους. πολυπιδάκου. Scilicet fuit aliquando ἡ πίθη, πίθαξ.

184. ἔχε δὲ στεροπὴν μετὰ χερσίν. ἔχε δ' ἀστεροπὴν Ariſtarchus. (quod et ſcriptum in Cantabr.) Eſt autem h. l. non fulmen miſſum, ſed inſtrumentum, ait Ven. A. quo fulmen mittitur: vt N, 242. 3 ἀστεροπῇ — ἥν τε Κρονίων χειρὶ λαβὼν ἐτίναξε.

185. Ἶριν δ' ὤτρυνε. ſic codd. et edd. vsque ad Steph. qui, forte caſu, expreſſerat ὄτρυνε. Parum refert.

186. βάσκ' ἴθι, Ἶρι ταχεῖα. ⊱ quod ταχεῖα eſt pro ταχέως." Vidimus iam Θ, 399. Noluerunt ergo epitheton Iridis eſſe. φάσκ' ἴθ' Lipſ. ἴθ' Ald. 1. vitio operarum, quod ſeruarunt indocte Ald. 2. cum toto grege, etiam Turnebus, cum tamen Flor. et Rom. exhiberent ἴθι. Nec primo nunc occurrit, ſed ſup. B, 8 et inde ſaepius.

ἐνισπεε expreſſum eſt in Veneta edit. operarum puto vitio.

187. ὄφρ' ἂν μέν κεν ὁρᾷ. et iterum ſic vſ. 202. Notabile, non inſuaue ad aures eſſe viſum ἂν μέν κεν. Ita tamen et alibi; vt Od. E, 361 ὄφρ' ἂν μέν κεν δούρατ' — Ζ, 259 ὄφρ' ἂν μέν κ' ἀγροὺς — Tam incertum eſt

aurium indicium! inprimis si cogites cumulari quoque ἂν et κέν, eodem sensu.

189. τόφρ' ἀναχωρείτω. ἀναχωρήτω Townl.

191. ἢ δουρὶ τυπεὶς ἢ βλήμενος ἰῷ. ⊱ „ad obseruandum discrimen (iam saepius monitum) inter τύψαι et βαλεῖν, *cominus* et *eminus*."

192. αὐτὰρ ἐπεί κ' — εἰς ἵππους ἅλεται. ⊱ „quod ἅλεται pro ἅληται." Sch. A. hactenus bene; (Eadem Eust. et alii) nec exemplo haec carent in Homero, videnturque, ex mea sententia, ad sermonem nondum grammatica subtilitate constitutum pertinere. Etsi potuit quoque esse ἅλομαι et praesens poni pro futuro. ἀλεῖται. At grammatici mira ad h. l. notarunt in Sch. Ven. A. ψιλοῦται (h. e. ἅλεται scribitur, vt est in Townl. hic et 207.) siue sit pro ἐκκλίνειν, vt Ascalonita ait, siue pro συστραφῆναι, vt Tyrannio. vnde ἐάλη N, 408. ἅλεν (non vt editur ἄλεν), X, 12. ἀλῆναι, Π, 714. ἀλείς, X, 308. ἀλὲν ὕδωρ, Ψ, 420. ἀλέντες, Φ, 534. 607. inde ἅλωμαι, ἅληται, pro quo h. l. ἅλεται vt I, 409 ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων pro ἀμείψηται. Od. Ξ, 400 ὄφρα καὶ ἄλλος πτωχὸς ἀλεύεται ἠπεροπεύειν, pro ἀλεύηται. Jl. Τ, 173 ἢ αὐτὸς φθίεται πρώτῳ ἐν ὁμίλῳ pro φθίηται." Bene obseruata postrema: etsi de singulis erit quod moneri possit. At miror grammaticos permutasse inter se plura, et duxisse ἅλεται ab ἄλημι, quod idem est atque ἄλημι. ἀλέω. εἰλέω. idque fuit haud dubie ϝαλεω. v. ad E, 823. Alienum autem id ab h. l. εἰς ἵππους nemo ἀλῆναι solet, συστρέφεσθαι. Aliud est Π, 402 ὁ μὲν εὐξέστῳ ἐνὶ δίφρῳ ἧστο ἀλείς. sedit contractus. Deterius est quod in Ven. A. subiicitur in fine: τὸ δὲ ὅλον γίνεται ἀπὸ τοῦ ἀλῶ, πλανῶ, ὅπερ ψιλοῦται. vnde est ἄλημι, ἀλάλημαι. Etiam diuersum ab hoc est ἁλῶναι, ἁλούς, ab antiquo ἅλωμι, ex ἁλῶ, ἁλόω, quod nunc est ἁλίσκω. At, praeter haec omnia, in vsu Homerico habitum est ἄλλομαι pro ἅλλομαι, vnde est ἐπᾶλτο. ἐπάλμενος, vt monitum ad H, (VII) 260. Θ, (VIII) 86. Φ, 536. Nil adeo refert h. l. ἅλεται an ἄλεται scribas. ἅλλεσθαι ἀφ' ἵππων,

ἐξ ἵππων, ἐξ ὀχέων, saepe occurrit; quidni et h. l. et 207 εἰς ἵππους! vt H, 15 ἵππων ἐπιάλμενον ὠκειάων.

194. (εἰςόκε) — ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ. Mosc. 3. et vn. Vindob. ἔλθοι. etiam vs. 209.

196. βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων εἰς Ἴλιον ἱρήν. — „quod est ἡ Ἴλιος. et quod nunc est κατ' Ἰδαίων ὀρέων· vbi vero in Olympum redit, est ἐξ Ἰδαίων ὀρέων, quippe ἐξ ἴσου ἐπὶ ἴσον, *ex monte in montem.*" Argutiae eaeque falsae. Nam sup. Θ, 410 Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων εἰς μακρὸν Ὄλυμπον. Adde O, 79. 169.

203. ἐναίροντα. ἀναίροντα Lips. vitio. Est locus quoque ap. Iulian. Or. II, p. 68 A.

204. τόφρ' ὑπόεικε. Vrat. A. ἀπόεικε.

207. τότε τοι κράτος ἐγγυαλίξει. τότε σοι Mori, Harl. Vrat. A. τότε οἱ Lips. Townl. ex 192.

210. ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἶρις. Pro postremis legitur ἀπεβήσατο μακρὸν Ὄλυμπον in Barocc. Mori, vn. Vindob. Porro qui ὣς putet scriptum fuisse ϝως, possit huic loco succurrere corrigendo ἡ μὲν ϝως εἰποῦσ'. At de ἄρ' ὡς vide ad Γ, 196.

211. versus iam lectus sup. Γ, 29. Pro ἆλτο est ἄλτο Townl.

212. πάλλων δ' ὀξέα δοῦρα. δοῦρε Harlei. nam duas hastas gestant.

213. ὀτρύνων μαχέσασθαι. μαχέεσθαι Harl. vn. Vindobon.

214. οἱ δ' ἐλελίχθησαν. ἔν τισιν· οὗτοι ἐλελίχθησαν" Schol. Ven. A. Forte fuit οὗτοι ἐλίχθησαν. etsi Dawes reponeret οἱ δε ϝελιχθησαν (v. Excurs. de Digammo, et supra Obss. ad A, 530.)

216. ἀρτύνθη δὲ μάχη. ἀρτύνθη. κατηρτίσθη. Apollon. Lex. ἐν δ' Ἀγαμέμνων πρῶτος ὄρουσ' Townl. Vrat. ἐκ δ', etiam bene, cum b. duob. Vindob.

217. ἔθελεν δὲ πολὺ προμάχεσθαι ἁπάντων. — „ἐθέλειν esse apud Homerum, non, θέλειν; et cum respectu ad illud: μήτε σὺ, Πηλείδη θέλ'" Schol. A. Scilicet ait,

debere hoc eſſe ἔϑελε, vnde ſcribitur: Πηλείδη 'ϑέλ'. Jl. A, 277. ad quem locum v. Obſſ.

218. ἔσπετε. Totus verſus ſup. B, 484 lectus.

219. ὅς τις δὴ πρῶτος 'Αγαμέμνονος ἀντίος ἦλϑε. „ἀντίος Zenodotus et Ariſtophanes. ἀντίον Ariſtarchus.“ Ven. A. hoc et habet Cant. Vrat. b. a m. ſec. vn. Vindob. „γρ. πρῶτός ὁ 'A.“ Barnes; puto de ſuo dedit. Bentl. em. πρώτιστ' 'A.

220. κλειτῶν ἐπικούρων. κλητῶν Townl. quod per ſe praeferam: ſunt *ſocii aliunde arceſſiti.* Ita etiam codd. Z, 227. P, 14. et receptum τηλέκλητοι E. 491 ad q. v. vide. πολύκλητοι, K, 420. At alibi ſine varietate legitur κλειτοὶ, vt Γ, 451. Δ, 379. et ſolet quoque hoc vocabulum pro epitheto ſimpliciter ornante adhiberi: *praeclari ſocii.*

221. ϝ quod tanquam numine afflatus reponit: 'Ιφιδάμας 'Αντηνορίδης etc. vt lib. I. τίς δ' ἄρα σφῶε ϑεῶν — reſpondet Λητοῦς καὶ Διὸς υἱός. Ven. B. monet, iungenda eſſe 231. 'Ιφιδάμας — μέγας τε. ὅς τότε. (pro οὗτος) *hic, inquam, tum.* Pro Iphidamante apud Strabon. (lib. VII. Epit. p. 510. A.) laudatur 'Αμφιδάμας.

222. ὅς τράφη ἐν Θρήκῃ ἐριβώλακι μητέρι μήλων. „μητέρι ϑηρῶν Zenodotus.“ at, ait Ven. A. recte, ἐριβώλακι poſtulat multos *greges*, non *feras.* Vidimus μητέρα μήλων de aliis quoque terris B, 696. I, 475.

ἐν Θρήκῃ recte ſcripſit Barnes cum Cant. Ven. Lipſ. ex vſu Homerico. Edebatur Θράκῃ, et Θρᾳκῃ.

τράφη ἐνὶ erat in Lipſ. Erneſti putabat eum voluiſſe dare: τράφ' ἐνὶ, atqui ſic Homerus nec ſcripſit, nec ſcribere potuit. v. ſup. ad B, 661.

223. Κισσῆς, τόν γ' ἔϑρεψε. Κισσεὺς legebatur, manifeſte interpolatum, in edd. Flor. Aldd. At Rom. Κισσῆς, quod Turn. Steph. recte receperant; iterum reuocavit Κισσεὺς Barnes. Eſt ſane hoc vulgare. At alterum antiquius: ductum vtrumque ab antiqua ſcriptura et pronuntiatione: Κισσες· vt ſyllaba longa declararetur, ſcriptum Κισσεες et ΚισσεϜς. Ex hoc factum Κισσεὺς, ex

illo Κισσῆς. Hoc habent Ven. vterque cum Sch. tum Sch. br. Euſt. (qui male a Κισσέας ducit) Townl. In Scholiis feriorum commenta habentur. Indoctum Scholion erat in mſ. Lipſ. Κισσῆς, ἡ τοῦ Κισσέως θυγάτηρ quod et ap. Euſt. reperitur: quaſi eſſet Κισσῆς ex Κισσηΐς, alienum ab h. l. — ἔνθρεψε Mori. Malim τόν γε θρέψε.

224. ὃς τίκτε. „γρ. ὅς ἔτικτε" Barnes.

225. αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἥβης ἐρικυδέος ἵκετο μέτρον. ἥβης μέτρον antiqua loquendi ratio, ad quam grammatici nil obſeruarunt; eſt tempus iuſtum, aetas iuuentae, pro pubertate et iuuenta ipſa. Sequiores εἰς ἡλικίαν ἔρχεσθαι.

ἐρικυδέος· ſup. Γ, 65 ait Erneſti: „ἐρικυδὴς eſt iuuentus, quia appetentiſſima eſt gloriae, et gloriae quaerendae aptiſſima." Atqui nihil amplius eſt quam *praeclara, eximia, decora*, vt Latona Ξ, 327. δαΐῳ Ω, 802 et al. idem quod κυδαλέος, κύδιστος. Bene Koeppen laudat e Mimnermo τιμήεσσα ἥβη.

226. δίδου δ' ὅγε θυγατέρα ἥν. — quod Iphidamas matris ſororem duxit, vt Diomedes Aegialeam (matris Deipyles ſororem). cf. Apollod. I, 8, 5. 6. Repetit eadem ex veteribus Euſtath. — αὐτοῦ μὲν Flor.

227. μετὰ κλέος ἵκετ' Ἀχαιῶν. μετὰ κλέος. Φήμην ἀκούσας ὅτι ἐπεστράτευσαν οἱ Ἀχαιοὶ τῇ Τροίᾳ Sch. br. Similia Heſych. in μετὰ κλέος. *poſt* nuntium acceptum. *audita re*. μετὰ τὴν ἀκοὴν τῆς ἐπιστρατείας τῶν Ἑλλήνων. Similiter N, 364 πολέμοιο μετὰ κλέος εἰληλούθει. vbi v. Obſſ. Bene autem compoſita narratio in ſingulis: quod et Ven. A. vidit.

228. νηυσὶ κορωνίσιν. De epitheto, quod inflexam puppium partem extremam denotat, v. ad B, 392. cum loco claſſico Arati Phaen. 342—347.

229. ἐν Περκώτῃ. Reduxi lectionem e Flor. et codd. optimis Veneto, Lipſ. Sch. br. Mori, Cant. Harlei. accedunt alii minoris momenti, vt Moſc. 3. duo Vindob. cui ſubſtituerat alteram Περκώπῃ Ald. 1. 2. et reliquae; mutaui id ea de cauſſa, quod Περκώτῃ legitur O, 548 et

ſup. B, 835 vbi v. disputata; tum quia Homerus hinc duxit Περκώσιος, quod ex Περκώπη ductum eſſe nequit. Eſſe hoc *antiquius* vrbis nomen fruſtra pronuntiatur: Stephanus Byz. tantum ait Περκώτη, ἡ πάλαι Περκώπη h. *quae olim etiam Percope fuit pronuntiata.* Non igitur erat, quod Περκώπη defenderent viri docti inque his Erneſti. Variant codd. quoque ap. Herodot. V, 117.

233. *παραὶ δέ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος.* non dubito etiam h. l. fuiſſe: *παρὰ δέ οἱ,* quod olim pronuntiatum eſt *παραδδε ϝοι·* obtinet tamen *παραὶ* grammaticorum commentum omnes libros. Obſeruat Clarke vim vocis mediae *ἐτράπετο, auertit ſe.*

234. *κατὰ ζώνην, θώρηκος ἔνερθε.* „quod *θώρηκος ἔνερθε* non eſt, intus, ſub, thorace; ſed in inferiore zonae, qua thorax cingitur, parte.“ Bonum Scholion A. B. *ὅτι οὐ λέγει, διὰ τοῦ θώρακος ἔνερθεν, ἐντὸς θώρακος,* (hoc dixerat *ὑπένερθε* Δ, 186) *ἀλλὰ κατὰ ζώνην θώρακος, τὴν θωρακοζώνην λεγομένην. τὸ δὲ ἔνερθεν, εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς θωρακοζώνης.* ſimile illi quod inf. 252 *νύξε δέ μιν — ἀγκῶνος ἔνερθε,* h. e. *κατὰ τὸ ἔνερθε μέρος τοῦ ἀγκῶνος.* Suſtuli itaque importunam interpunctionem *κατὰ ζώνην, θώρηκος ἔνερθε, νύξε.* Sunt enim iungenda *κατὰ ζώνην θώρηκος ἔνερθε,* h. *κατὰ τὸ ἔνερθε τῆς ζώνης τοῦ θώρακος.*

236. *οὐ δ' ἔτορε ζωστῆρα παναίολον.* *ἔτορε, διέτρωσε.* Apollon. Lex. ad h. l. reſpiciens. *πανaίολον,* variis ſeu figuris ſeu coloribus ornatum; dictum ad Δ, 186.

237. *ἀργύρῳ ἀντομένη, μόλιβος ὥς, ἐτράπετ' αἰχμή.* *μόλιβδος* non modo Flor. et Ald. 1. ſed omnes edd. ante Turnebum, excepta Romana, e qua ille repoſuit *μόλιβος,* vt quoque codd. Townl. Ven. cum duobus Vindob. legunt. Alii *μόλυβδος,* vt Vrat. A. Actum eſt de huius vocis ſcriptura ad faſtidium a viris doctis ad Thucyd. Eurip. Lucian. poſt H. Stephanum. v. inprimis Pierſ. ad Moer. Att. p. 257. De permutatione *ι* et *υ* vide Euſtath. h. l. et ad Ω, 80. Etymol. h. v. Bernard ad

Theoph. Nonn. T. I. p. 34. Praeferam equidem μόλυβος, conſentiente Brunckio ad Apollon. IV, 1680.

ἐτράπετ᾽ αἰχμή. ἐτράπετο, ἐκάμφθη, αἰχμή. — τῆς ἐπιδορατίδος ἡ ἀκμή. Apollon. Lex. p. 74. adſcripto hoc verſu et altero E, 293.

239. ἕλκ᾽ ἐπί οἱ, μεμαώς, ὥστε λῖς. Schol. A. B. ſcribere iubent ἕλκ᾽ ἔπι οἵ. ὀρθοτονητέον τὴν οἱ, pro ἑαυτῷ, et iungenda ἐφεῖλκε." At alii οἷ ſcripſerant ap. Euſtath. poteſt etiam ſcribi ἕλκ᾽ ἔπι οἱ. „γρ. εἷλκ᾽" Barnes.

λὶς ſcribebat Ariſtarchus, λῖς Aeſchrion, docente Schol. A. vti eſt μῦς, ναῦς, et inf. 480 λῖν. ἐπὶ δὲ λῖν ἤγαγε δαίμων. At Ariſtarchus ad analogiam prouocabat in κίς, θίς, ῥίς, καὶ οὕτως ἐπείσθη ἡ παράδοσις. Similia fere ex Apione et Herodoro ſunt apud Euſtath. et Etymol. Poterat tamen nec minus de his quaeri an recte ſcribantur; nam et ex ῥὶς fit ῥῖνα, ex θις, θῖνα. Certe ex λις fit λῖν, vt inf. 480. ad quem vſ. vide. Probabile fit, primitus fuiſſe λιὶς, contracte λῖς. Niſi placeat cum R. Payne Knight ſuſpicari, fuiſſe λιϝς. quod ſuſpicari licet de omnibus ſimilibus ſyllabis productis. Apud Theocr. X, 6 λῖν in carmine, λὶν in Scholiis editur, verſu noſtro laudato. Eſſe hoc productum, patet quoque ex Jl. P, 109 ὥςπερ λὶς ἠϋγένειος. Accedit, quod grammatici, et ipſe Ariſtarchus, plura confundunt: diuerſum enim eſt λὶς πέτρη, λεῖα Od. M, 64. iterum aliud λὶς textum, ſup. Θ, 441. vbi λῖτα καταπετάσας. vt taceam etymologias abſurdas in Schol. A. B. ad O, 275. In edd. eſt λὶς, praeter edit. Lipſ. in qua erat λῖς, quod repetii, vt conſentiret ſcriptura cum O, 275. P, 109.

240. σπάσσατο. recte edidit Barnes pro vulgato σπάσατο, cuius prima breuis eſt, vt Δ, 530.

241. κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον. Laudatur in Schol. Sophocl. Ai. 843 (831) εὖ με κοιμίσαι, vbi et, perpetua permutatione edd. κοιμίσσατο exhibebant; emendatum a Brunckio.

242. ἀπὸ μνηστῆς ἀλόχου. ſcribitur et ἀπὸ, et ἄπο, pro ἄποθεν. nec refert. Interpunctionem accurate conſtituerunt Schol. A. B. cum Euſtath.

243. κουριδίης, ἧς οὔ τι χάριν ἴδε. h. e. εἶχε. „παρ' ἧς οὐδὲν αὐτῷ χαρίεν, οὐδὲ ἡδὺ, ἐγένετο." Sch. br. At haec rem parum illuſtrant. Melius Sch. B. et alii ap. Euſtath. οὐκ ἐχάρη ἐπὶ τῇ συμβιώσει αὐτῆς, οὐδ' ἐπὶ τῇ τεκνοποιήσει. Similia ſunt in Heſych. in ἧς οὔ τοι χάριν οἶδε. quod Scholion ad h. v. ſpectat. Koeppen nimis argute ἀνακαλυπτήρια huc aduocabat. Verbo: aut ad liberos nondum ex ea ſuſceptos aut ad maritalem eius vſum haec ſpectant.

244. πρῶθ' ἑκατὸν βοῦς δῶκεν. „quod pecudibus pararunt ſibi vxores; vt inde intelligatur, quae ſint ἀλφεσίβοιαι παρθένοι, (inf. Σ, 593. vbi v.) quod ſunt αἱ ἀλφαίνουσαι, εὑρίσκουσαι, βόας. Sch. A. Eadem fere Etymol. in ἀλφεσίβοιαι. res nunc nota. Conf. Schol. Pind. P. II, 32, qui locum hunc laudat, et Pauſan. IV, 36. p. 372 ad h. v. prouocat, vbi docet, armenta ea aetate diuitias hominum conſtituiſſe. Sunt autem munera parentibus data pro pretio filiae, quae ſane et ipſa interdum ἕδνα appellantur, proprie tamen diuerſa ſunt.

248. Κόων ἀριδείκετος ἀνδρῶν. ἀριδείκετος (κατ') ἀνδρῶν, vox grammaticis notata. Apollon. Lex. h. v. ὁ ἄγαν ἀσπαστός. παρὰ τὸ δεικανάασθαι, ὅ ἐστι, δεξιοῦσθαι. Adde eundem in δείδεκτο. Habent quoque eadem Heſych. et Etymol. Nec tamen video, cur non a δέκω, δείκω, vnde δεικνύω formatum, duxerint, et amplexi ſint alterum ὁ ἄγαν ἐμφανής. Schol. br. πάνυ ἔνδοξος. εὐπρεπέστατος. hoc enim ſenſu occurrit et h. l. et inf. Ξ, 320 et de Alcinoo Od. Θ, 401. Nihil ad h. v. notant Schol. A. at inf. ad T, 83. ἐνδείξομαι. ὅθεν, aiunt, καὶ ἀριδείκετος, πρὸς ὃν τις δι' ἀξίωμα τὸν λόγον ἀπερείδει. ſimilia ſunt ad e. l. in Euſtath. ſenſu admodum anguſto.

251. στῆ δ' εὐρὰξ σὺν δουρί. εὐρὰξ, πλαγίως. Apollon. Lex. h. v. ἐκ πλαγίου Schol. Euſtath. et al.

252. *νύξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσην, ἀγκῶνος ἔνερθεν.* — quod *ἀγκῶνος ἔνερθε* non est, sub cubito, sed, in ima cubiti parte; cf. sup. ad 234 *κατὰ ζώνην θώρηκος ἔνερθε.* Eustathius: „*ἀγκῶνος ἔνερθε. κατὰ δέ τινας, ὕπερθε.* est in his Townlei. Brachium sinistrum fuisse vulneratum, apud Eustath. colligunt ex Jl. Ψ, 887. quod ibi iterum hasta certare audet Agamemnon. Vulneratus ille videtur quoque exhibitus esse in Polygnoti tabula ap. Pausan. X, 30 p. 872. etsi ibi pictor potius ad caedem eius respexisse videri potest; versatur enim in inferis.

κατὰ χεῖρα esse pro *εἰς*, obseruat Apollon. Lex. p. 386. apud eundem p. 478 *νύξεν. ἐκ χειρὸς ἔπληξεν* etiam huc spectare videtur, et Hesych. *νύξεν. ἐκ χειρὸς ἔτρωσεν. νύξε δ' ἐμὴν χεῖρα μέσην,* corrupte. *ἐκ χειρὸς* est cominus, manu hastam regente, *οὐτάναι.*

253. *ἀντικρὺ δὲ διέσχε.* Bentl. et h. l. *ἀντικρὺς* malebat. cf. ad E, 100 vbi et *διέσχε, διεξῆλθε.*

255. *ἀλλ' οὐδ' ὧς* — Bentl. *οὐδϝώς.* sed v. Excurs. de digammo in *ὡς.*

256. *ἀλλ' ἐπόρουσε Κόωνι ἔχων ἀνεμοτρεφὲς ἔγχος.* diserti sunt in epitheto grammatici Schol. A. B. Lips. breu. Etymol. in *ἀνεμοτρεφὲς κῦμα,* quod ad O, 625 spectat, vbi in Schol. A. idem hoc Scholion legitur; porro Suid. Eustath. Hesych. et primo loco Apollon. Lex. h. v. Exponitur *τὸ εὔτονον, στεῤῥὸν, ἰσχυρόν*; et solent ea, quae a vento agitata crescunt, validiora esse. Est quod inf. P, 55 *ἔρνος — καλὸν τηλεθάον, τὸ δέ τε πνοιαὶ δονέουσι παντοίων ἀνέμων.* Patet ex iisdem, Apollonio et Ven. B. lectum quoque fuisse *ἀνεμοτρεπὲς. τὸ διὰ κουφότητος τῷ ἀνέμῳ τρεπόμενον.* Et *ἀνεμοστρεφὲς* alicubi fuisse colligas ex Schol. A. et Hesych. h. v. Iterum occurrit de fluctu inf. O, 625 vbi *κῦμα ἀνεμοτρεφὲς,* alii *ἀνεμοτραφές.* quod et h. l. est in Barocc. Eustathius ad e. l. laudat Simonidis *πύλας ἀνεμοτρεφέας* h. validas. Nisi is postes ex *validis arboribus* sic appellauit.

In Κόωνι ἔχων hiatus eſt, quem Bentl. explet vel per τ' vel Κόωνά δ'.

257. ἤτοι ὁ Ἰφιδάμαντα κασίγνητον καὶ ὄπατρον — ὄπατρον. Iterum M, 371. ὁμόπατρον, eſſe conſentiunt grammatici, at disſident in ſpiritu, alii ὅπατρος, alii ὄπατρος· Ven. A. br. Etymol. Apollon. Lex. Heſych. Euſtath. Verum in his non moramur. ἤτοι ὅγ' Ἰφιδ. malit Erneſti; non norat eſſe ὁ ϝιφιδ. E Lipſ. ὁ exciderat.

258. ἕλκε ποδὸς, μεμαώς. „γρ. εἷλκε" Barnes. Expreſſa erat res in Arca Cypſeli ap. Pauſan. V, 19. p. 425. vbi adſcriptum Iphidamantis cadaueri: Ἰφιδάμας οὗτός τε· (f. οὗτός γε) Κόων περιμάρναται αὐτοῦ· Agamemnoni autem ſupra clipeum: οὗτος μὲν Φόβος ἐστὶ βροτῶν· ὁ δ' ἔχων Ἀγαμέμνων. In ipſo enim clipeo exhibitus erat Φόβος, Terror, et is quidem, quod memorabile eſt, *leonis caput habens.*

ἀΰτει πάντας ἀρίστους in vno Vindob. πάντας ἑταίρους.

260. οὔτησε eſſe ex οὐτάω; ex οὐτάζω eſſet οὔτασε media correpta notabat Clarke.

261. Τοῖο δ' ἐπ' Ἰφ. Corruptum hoc, quod iam Bentl. viderat; fuit enim τοῦ δ' ἐπὶ ϝιφιδάμαντι.

Pro κάρη vn. Vindob. κάρην.

262. ὑπ' Ἀτρείδῃ βασιλῆϊ πότμον ἀναπλήσαντες. ⌐ „quod ὑπ' Ἀτρείδῃ βασιλῆϊ eſt pro ὑπ' Ἀτρείδου." obſeruatio paſſim appicta.

263. ἔδυν δόμον Ἄϊδος εἴσω. ἔβαν. Cant. Lipſ. Townl. vn. Vindob.

265. Verſu hoc de obducto vulneribus Alexandri corpore vtitur Plutarch. de virt. Alex. II. p. 341 A.

266. ⌐ quod ὠτειλὴν proprie dixit ἀπὸ τοῦ οὐτάσαι, vulnus haſta cominus inflictum.

ἀνήνοθεν. vox antiquata, ſenſu aperto, ἀνεφέρετο, *exiluit, emicuit.* Od. P, 270 κνίσση μὲν ἀνήνοθεν. De etymo v. Obſſ. ſupra ad B, 219. ἀνηκόντιζε dixerat E, 113. alibi ἀνήϊξε. ἀνεκήκιε. ἀνέσσυτο inf. 458.

268. ὀξεῖαι ὀδύναι δῦνον· interſerto δ', ὀξεῖαι δ' ὀδύναι, Cant. Mori. Harl. Townl. et ipſe Venetus, etiam Euſt. vt ſolet in apodoſi δὲ apud Homerum occurrere. At lenior eſſet oratio, ſi cum Bentl. ſcriberemus Ὀξεῖαί ῥ' ὀδύναι.

269. ὡς δ', ὅταν ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος ὀξὺ γυναῖκα. Locus nobilis propter ἐνάργειαν doloris deſcripti. Cumulauit ſynonyma ὀξὺ, δριμὺ, πικρὸν, quod notatum Sch. A. B. Hermog. de Eloqu. methodo c. 4. Dionyſ. Hal. in Arte ſ. 12. Porro declaratio ipſa doloris parturientium tam vera ad ſenſum eſſe viſa eſt, vt feminae apud Plutarchum de Amore prolis p. 496 D. non Homerum ſed feminam Ὁμηρίδα haec ſcripſiſſe videri cenſerent. Apud Apollon. I, 262 ὀξὺ δ' ἑκάστην Δῦνεν ἄχος cum h. vſ. comparatur. Poſſit quoque hinc defendi apud Pindar. Nem. I, 71 ἐκ δ' ἄρ ἄτλατον βέλος πλᾶξε γυναῖκας, quae lectio eſt, aut felix caſus, vnius, nec optimi cod. Bodlei. pro δέος. Enimuero *dolori*, *non* autem *metui* ſeu *terrori*, βέλος conuenit, inprimis cum nude, ſine alio adiecto, poſitum ſit. Schol. Pindari Ol. VIII, 111. dum ὀξείας νόσους explicat, διὰ τὰς ἀλγηδόνας, hunc verſum apponit.

βέλος memorabile e priſco ſermone pro dolore quod inter plura et Heſychius habet cum Schol. br. et Tho. Mag. in βέλος, quatenus acutus eſſe et alte penetrare ad ſenſum videtur.

Nam an Ilithyias ſagittis inſtructas, et puellae parturienti ſagittam immittentes, poeta ante oculos habuerit, mihi nondum liquet. Quod Diana vel Hecate inſtructa eſt ſagittis, ad antiquiorem poetam non auſim retrahere. Ipſa mentis et ſermonis natura docet, in lingua rudi fuiſſe multa per rerum ſenſus et imagines expreſſa, ita quoque dolorem alte deſcendentem per ſagittam; arripuit hoc poetica vis et exornauit; ſerius id in artem fingendi migrauit.

Eſt in Ven. B. inſertum longum Scholion Porphyrii e Quaeſt. Homer. ſ. 6. ſuper comparationibus apud Ho-

merum; dicta in eo, ad certum ordinem redacta, fere huc redeunt: primo: eſſe eas modo explicitas ac diſertas, modo vno verbo comprehenſas, vt inf. 347 κυλίνδεται, quod plenius N, 137 ſq. et Φ, 551. πόρφυρε plenius Ξ, 16 ſq. ſecundo: audaciorem tropum molliri interdum comparatione appoſita: vt κραδίη ὑλάκτει, dum ſubiicitur: ὡς δὲ κύων Od. Υ, 13. κλαγγῇ Jl. Γ, 2 ſqq. H, 62. πεφρικυῖαι ſequitur οἵη etc. tandem, vocabula propria inferri in comparationem, et ex hac impropria verba ad comparandum transferri, vti ἔθνεα μελισσάων B, 87. item N, 137. Δ, 422 ſq. Σ, 219 ſq. P, 424. 5. Nihil in his eſt, quod non in recentiorum quoque libris traditum ſit; iuuat tamen haec etiam a vetere ſcriptore obſeruata cognoſcere.

ἔχῃ βέλος. Schol. Pind. Ol. VIII, 111 ἔχοι, male poſt ὅταν.

270. τό τε προϊεῖσι μογοστόκοι Εἰλείθυιαι. ⊱ „quod Εἰλείθυιαι Homero modo ſingulari, modo plurali dicuntur, vt Muſae, nec nominibus, nec numero vnquam appoſito.“ De etymo ex ἐλεύθειν multa cumulat Euſtath. Enimuero de hac et de omnibus iis, quae de Ilithyia diſputari poſſunt, maxima cum doctrinae copia actum eſt a Boettiger, viro doctiſſimo, in ſingulari libello. Itaque nec monebo de numero Ilithyiarum, cum alias vna tantum memoretur; qua ex re non magis aliquid certi colligi poſſe video, quod diuerſitatem auctoris arguat, quam ex eo, quod modo vna Mūſa, modo plures, in Homericis carminibus memorantur.

τό τε προιεῖσι. Harl. Vrat. A. τό γε. nec hoc male.

προϊεῖσι Ionice, pro vulgari προϊᾶσι, quod et editur ap. Plutarch. l. l. p. 496. D. Vidimus iam Γ, 152 ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι. Declarant id grammatici in Schol. A. Euſtath. Etymol. ſic, vt Iones aſſimulaſſe illud dicant tertio caſui participii plurali: τιθεὶς, τιθέντες, τιθεῖσι. Melius conſtare rem putem, ſi ſic natam vocem dixeris: quod τίθημι eſt, fuit primitus τιθέεμι, τιθέενσι, et ſine ν τιθέεσι, τιθεῖσι. ſic et ἵημι fuit, ἱέεμι, ἱέενσι, ἱέεσι,

ἴεῖσι. Pro dialecto potius habenda erat altera forma *ἴᾶσι.*

μογοςτόκοι scribere iussit Aristarchus, non *μογόςτοκοι*, esse enim actiue dictum: *οὐ γὰρ αἱ Εἰλείθυιαι πάσχουσιν, ἀλλ' ἐνεργοῦσι κατὰ τῶν τικτουσῶν.*, h. e. non ipsae tolerant partus dolores, sed operam praestant, opitulantur parientibus. Voluit ille accentu discernere vim diuersam in compositis: vt esset *ἀτόκος*, quae nondum peperit, *ἀωρότοκος*, qui immaturo partu est editus: etsi grammatici accentu haec confundunt. Conuenit adeo, quod Apollon. Lex. h. v. *μογοςτόκος* (laudantur loca Jl. Π, 187. et Τ, 103.) *ἡ μογοῦσα καὶ πονοῦσα περὶ τοὺς τόκους.* Paria in Hesych. et Eustath. leguntur. Minus grammatice in Schol. B. et Lips. etymon constituitur: *αἱ ἐπὶ τῶν μόγις τικτουσῶν τεταγμέναι.* melius alterum: *αἱ μογοῦσαι ἐπὶ τοῖς τῶν γυναικῶν τόκοις.* Remotius est, quod in Schol. br. est, *αἱ τοὺς μόγους κουφίζουσαι τῶν τικτουσῶν* (fere vt Schol. B. ad Jl. Τ, 103 *ἡ παραιρουμένη τὸν μόγον τῶν τοκετῶν.*) „Male, ait Ernesti; non enim sunt partuum praesides, sed dolorum creatrices, vt etymologia et h. l. contextus docent" scilicet, quia sequitur: *πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι·* at hoc non est, praebentes, sed habentes, in sua potestate, regentes, quatenus praesunt partubus. Schol. B. ipse ait: *ἔχουσαι*, aut *ἐπιμελείας ἀξιοῦσαι*, vt, *καί μοι κῆπον ἔχει.* Od. Δ, 736. aut *αἱ ἐπέχουσαι τὰς ὠδῖνας καὶ εἴργουσαι.* Tueri tamen potest Ernestium Apollon. Dysc. de Syntaxi lib. I. p. 11, vbi is ait *ἔχουσαι* esse in h. v. pro *παρέχουσαι.* Dicas, si immittunt deae dolores, quorsum a parientibus inuocantur? Refelli tamen videtur haec argumentatio per id quod vs. 270 legitur *βέλος, τό τε*, h. e. *ὃ προιεῖσι μ. immittunt* Ilithyiae.

Secundum haec difficile est notionem vocis huius ex compositione accurate satis constituere; cum voces a *τόκος* ductas tam variis modis vsus hominum notauerit: *ἀριστοτόκος* est, quae fortissimum peperit, et simili modo *διδυμοτόκος*, *θεοτόκος*, *θηλυτόκος.* Dispar est *μογοςτόκος*, quae non esse potest: quae dolores peperit. Ergo *μο-*

γοςτόκος (pro μογοτόκος) erit femina, quae σὺν μόγῳ, μογοῦσα, τέτοκε. vt δυςτόκος, quae difficulter parit, εὐτόκος. ὀξυτόκος. At enim in poeta, non puella, sed ipsa Ilithyia est μογοςτόκος. Itaque praestare videtur antiquiorum interpretatio: αἱ μογοῦσαι περὶ τοὺς τόκους. Iam illae ἔχουσιν ὠδῖνας, in potestate habent dolores, quatenus partui praesunt, ideoque dolores leuant vel augent, προιεῖσι βέλος. Epitheton μογοςτόκος hinc traductum in Hymn. in Apoll. 97. 115.

272. ὡς ὀξεῖ' ὀδύναι δῦνον μένος Ἀτρείδαο. In repetitione hac, cum vs. 268 eadem dicta sint, magnam vim inesse censebat Dionys. Hal. Art. rhet. cap. 11, 9. p. 120. Oxon. (p. 411. Reisk.) Melius Hermogenes de Eloqu. meth. 4. poetam laudat vocabulum proprium repetentem, cum aliud non haberet. In ὀξεῖ' elisio diphthongi male habebat Bentleium, qui refingebat: ὡς ὀξεῖ' ὀδύνῃ δῦνεν μένος. Sane inf. 398 ὀδύνη δὲ διὰ χροὸς ἦλθ' ἀλεγεινή. Noli tamen turbari. Multis exemplis de ista elisione diphthongi liquet. v. Exc. ad Il. P, 164.

274. νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν. Ven. et al. ἐλαύνειν.

275. ἤϋσε δὲ διαπρύσιον. saepe repetitur, vt sup. Θ, 227. et totus versus inf. 400.

277. νηυσὶν ἀμύνετε ποντοπόροισιν φύλοπιν ἀργαλέην. praestat haec iungere; solenne enim est ἀμύνειν λοιγὸν, πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα, vt Υ, 124 propulsare; quam interpungere ποντοπόροισι, Φ. vt expleatur κατὰ φύλοπιν.

281. τὼ δ' οὐκ ἀέκοντε πετέσθην. Vulgo ἄκοντε. „quod οὐκ ἄκοντε est pro ἑκόντε per contrarium" Schol. A. Atqui hoc iam aliquoties vidimus, vt E, 366. 768. Θ, 45. K, 330. cur nunc demum de eo monetur! ἄκοντε est in ipso Veneto, cum tamen Homero sit αϝεκων. vt aliquoties monitum est, vt Δ, 43. et est ἀέκοντε in Harlei. Lips.

282. ἄφρεον δὲ στήθεα, ῥαίνοντο δὲ νέρθε κονίῃ Apollon. Lex. ἄφρεον, ἤφριζον. pronuntiatum ἄφρουν δὲ στήθη. Spectat ad h. v. glossa Hesychii: ῥαίνοντο,

ἐβάλλοντο. κατηῤῥάσαντο. (a ῥάζω.) δ' ἔνερθε Cant. Townl.

283. Φέροντε ad ἵππω. at Φέροντες Barocc. Mori. Harl. Townl. Lipſ. Ven.

287. ἀνέρες ἐστὲ, Φ. verſus repetitus ex Θ, 174.

288. οἴχετ' ἀνὴρ ὤριστος. οἴχετ' explent οἴχεται Schol. br. et Euſtath. „γρ. ὤχετ'" Barnes. Idem bene docet Ionicum eſſe ὤριστος pro ὦ 'ριστος. ὁ ἄριστος. Sic iam vidimus ὡυτὸς E, 396. ὦλλοι B, 1. vbi v.

290. ἵν' ὑπέρτερον εὖχος ἄρεσθε. ὑπέρτεροι Ariſtarchus ap. Schol A.

291. καὶ θυμὸν ἑκάστου, etſi aliquoties in Iliade repetitur, laborat metro. Parata eſt medicina iam a Bentleio θυμον τε ϝεκαστου.

293. σεύῃ ἐπ' ἀγροτέρῳ συῒ καπρίῳ. qui σύαγρος apud Comicum. Sch. br. συῒ καπρίῳ ex Rom. intulit Turneb. addicentibus codd. antea erat συῒ κάπρῳ. quod et codd. habent, Vrat. A. Moſc. 3. Verum eſt et ὁ κάπρος, et adiectiue κάπριος ὁ σῦς etiam ap. Apollon. Rhod.

σεύει vn. Vindob.

297. ὑπεραέϊ ἶσος ἀέλλῃ. ϛ— quod ὑπεραεΐ eſt ex ὑπεραὴς, ὀξυτόνως. tum quod eſt *ventus deſuper ingruens.* cf. Euſtath. et ſequitur καθαλλομένη. Apollon. Lex. ὑπεραέϊ, ὑπεράγοντι κατὰ τὴν πνοὴν, ſic et Heſych. ſed puto fuiſſe ὑπεράοντι.

298. ἥ τε καθαλλομένη ἰοειδέα πόντον ὀρίνει. Townl. ὀρίνοι. ſcriptum fuit ϝιοϝειδεα. Monuit quoque Dawes p. 183. μελανώδη Etymol. h. l. laudato reddit. Eſt μέλας a viola nigra: τὸ μέλαν ἴον vel μελάνιον, ſi modo vna voce pronuntiatum fuit. Seriores multa inde duxere, quae nigra ſunt: ἰοβόστρυχος Pindarus. Euſtath. ineptit ἀπὸ τοῦ ἰέναι. Alias πορφύρεον. κυάνεον.

300. In Ven. eſt Ἕκτωρ Πριαμίδης, βροτολοιγῷ ἶσος Ἄρηϊ. repetitum ex v. 295.

301. Ἀσαῖον Euſt. Harl. Townl. Ven. A. qui etiam Ἀσαῖον non Ἄσαιον ſcribendum eſſe, docet.

302. καὶ Δόλοπα Κλυτίδην — ἠδ' Ἀγέλαον. ⸎ „quod alius *Dolops* inter Troianos (O, 525.) et alius *Agelaus* inter procos. (Od. Υ, 231.) Ex h. v. Hesychium κλυτίδη. παῖ. emendat Bentl. Κλυτίδην, Κλυτοῦ παῖδα. a Clyto hoc diuersus Clytius sup. Γ, 147 et al.

305. πληθὺν, ὡς ὁπότε Ζέφυρος — τύπτων. Sic interpungunt Sch. Ven. B. et A. et Eustath. et comparationem quaerunt in eo quod Zephyrus nubes a noto coactas agitat ac dispellit, ita Hector multitudinem sternit. ὡς γὰρ νέφη, φησὶ, διώκει ζέφυρος ἄνεμος ὑπὸ νότου συνηγμένα, οὕτως διώκων ἀνῄρει τὸ πλῆθος ὁ Ἕκτωρ. Hancque rationem sequi video interpretes: in qua nonnulla memorantur: πληθὺν ἕλεν, ὡς ὁπότε ζέφυρος νέφεα στυφελίξῃ *multitudinis stragem edit vt ventus nubes agitat;* tumque iterum in fine otiose adiicitur et diuersum est ὡς ἄρα πυκνὰ καρήαθ' ὑφ' Ἕκτορι δάμνατο λαῶν, *tam multi homines ab Hectore caedebantur.* Eustath. comparationem collocat in spissa multitudine qualis nubium est p. 845, 58. Si quis aliis haud consultis verba legerit, vix aliter, puto, ea iunget quam sic: αὐτὰρ ἔπειτα πληθύν. Ὡς, ὁπότε ζ. — τύπτων, πολλὸν δὲ τρόφι κῦμα κυλίνδεται, — ὣς ἄρα πυκνὰ καρήαθ' ὑφ' Ἕκτορι δάμνατο λαῶν. *tam multa caedebantur ab Hectore, quam multi fluctus excitantur vento Zephyro agitante nubes a noto constipatas.* Nec aliter sensisse videtur Bentleius, qui malit 305 ὡς δ', ὁπότε. qui sollennis Homeri mos est. Atque in eum sensum interpunctionem constitui. Fieri sane aliter nequit in modo Homerico ornandi comparanda, quam vt interdum ambiguum sit, quidnam illud sit cui maxime innitatur comparatio.

Ζέφυρος νέφεα στυφελίξῃ. διασείσῃ. πλήξῃ Sch. br. διώκῃ Ven. B. recte. v. de h. v. ad A, 581. ventus *agit, proturbat, fugat nubes* etiam apud poetas Romanos.

νέφεα Ζέφυρος Barocc. Mori. Ven. vn. Vindob. alias στυφελίξει.

306. ἀργέσταο Νότοιο. ⸎ ἀργεστᾶο scriptum esse vult Ven. A. Distinguit Ven. B. inter duo diuersa: Si Eu-

rum designat, esse *ἀργέστης*, *ἀργέσταο*, sin Noti sit epitheton, *ἀργεστᾶο* (ex *ἀργεστῆς*) et esse sic idem quod *λευκὸν* vel *ταχύν*. Explicant quoque sic Sch. br. Priora quoque Eustath. habet. Partim iam sunt apud Apollon. Lex. h. v. *ἀργέσταο νότοιο. τινὲς, τοῦ λεγομένου λευκονότου.* (ita et in Sch. br. pro *λευκοτάτου* leg.) *ἔστι δὲ, ταχέος.* (non *ταχέως*) *τέσσαρας γὰρ μόνους οἶδεν Ὅμηρος ἀνέμους.* ideoque improbat *leuconotum* h. l. inferri. Exscripta haec ab Hesychio; Et similia leguntur iam ap. Strabonem. Scilicet de ventis apud Homerum olim quaesitum fuit, vt vel ex Strabonis disputatioue contra Eratosthenem discas lib. 1. p. 50. 51. vbi et p. 52. vss. 306. 7. adscripsit. Eurum, Notum, Zephyrum et Boream ipse recitat Od. E, 295. Iam binis locis *ἀργέστην Νότον* si appellat, dubitatur, sitne merum epitheton Noti, an venti genus: quemadmodum Argesten postea constituerunt ventum ab occasu hiberno, inter Zephyrum et Boream, flantem, quem Caurum vel Corum, appellant, Euro ex aduerso flantem (v. Strabo l. c. Gell. II, 22. et diserte de his agentem Salmas. ad Solinum. p. 876. sq.) Atque hoc damnandum videtur, quia recedit a simplicitate antiquiorum aetatum. Est ergo probabilius, *ἀργέστην* esse epitheton Noti qui *candidum* reddit caelum h. serenat nubibus dispulsis. Potest per *leuconotum* reddi, quandoquidem hoc est synonymum noti, inprimis certis anni partibus constanter flantis; vti Horatius expressit; *albus vt obscuro deterget nubila caelo notus.* In accentu non obtemperatum est antiquis; nam praeter ed. Rom. in quo *ἀργεστᾶο* legitur, vbique editum h. l. et inf. Φ, 334 *ἀργέσταο*. Etymol. *ἀργεστάο νότοιο* scriptum habet. at *Ἀργέστης* ait *δηλοῖ τὸν ἀπηλιώτην ἄνεμον.* *ἀργεστῆς* pro *ἀργὸς*, *λευκὸς*, notatum est ex Aeschyl. VII in Th. 60. Vt *argesten* pro singulari vento haberent, eumque Euro substituerent, permouit forte Hesiodus Θ. 379 *Ἀργέστην Ζέφυρον, Βορέαν — καὶ Νότον.* sed et ibi epitheton Zephyri est, quod apparet si conferas v. 870. et tres tantum ventos Hesiodus memorat ex

Aſtraeo et Eo editos, reliquos, tanquam inconſtantes et vehementiores, (quod forte pro Boeotiae ſitu dixit) ex Typhone natos: νόσφι Νότου, Βορέω τε καὶ ἀργέστεω Ζεφύροιο. Accurate ergo dixit Apollon. IV, 1628 αὐτίκα δὲ Ζέφυρος μὲν ἐλώφεεν, ἤλυθε δ' αὔρη ἀργέσταο Νότου. At II, 963 ἀργέσταο Νότου. Schol. τοῦ Ζεφύρου οὕτω λεγομένου. ἄρχεται δὲ πνεῖν ἀπὸ θερινῆς δύσεως.

307. πολλὸν δὲ τρόφι κῦμα κυλίνδεται. „quod τρόφι ex τρόφιμος factum eſſe voluit Herodianus." Schol. A. perindocte: repetunt tamen Heſych. Etymol. Euſt. Suidas. nam fuit antiqua forma, etiam ex Herodoto nota. adiectiuum τρόφις, ι. cf. Notam Heſych. In Etymol. Scholion alterum adiectum hoc ipſum firmat. In Apollonii Lex. Scholion turbatum eſt: τρόφι, τὸ εὐαξές, (εὐαυξὲς emendat Villoiſon) πολλὸν δὲ τρόφι κ. κ. Tum ſubiicitur aliud, puto alterius, Scholion, qui τροφί accepiſſe videtur pro tertio caſu, vt ὀπὶ, ab ὄψ, ſic τρὸψ, τροφὸς, τροφί. Habet autem τρέφειν notionem incrementi; itaque de fluctibus bene: κύματα τροφόεντα Od. Γ, 290 et inf. Il. O, 621 h. e. εὐτραφῆ. Alibi τρέφειν cum deriuatis notionem habet τοῦ πηγνύειν. in quem ſenſum ap. Suidam redditur τεθραμμένον, συνιστάμενον.

πολλὸν Ven. B. ait eſſe non de numero, ſed de magnitudine; fere vt Euſtath. per μέγα reddit. poteſt etiam pro aduerbio eſſe.

308. σκίδναται ἐξ ἀνέμοιο πολυπλάγκτοιο ἰωῆς. Eſt ἰωὴ ἀνέμου. ἰωὴν τὴν πνοὴν dixit: Porphyr. Qu. Hom. 29. cf. ſup. ad Δ, 276. πολύπλαγκτος, ὁ πολὺ πλανώμενος, vt Od. P, 511. 425. Spectat ad h. l. forte Scholion Heſychii: πολυπλάγκτου. πολυπλανήτου. πανταχοῦ περιφερομένου. Accommodatius Ven. A. τοῦ τὰ κύματα πανταχοῦ περιάγοντος.

310. καὶ ἀμήχανα ἔργα γένοντο. Ait Sch. B. cum Sch. br. ἀρχαϊκῶς pluralem verbi iungi, cum ſollenne ſit neutri plurali verbum numero ſingulari iungere." Verſum iam vidimus Θ, 130, vbi ſimilia a grammaticis monita.

313. Τυδείδη, τί παθόντε λελάσμεθα θούριδος ἀλκῆς. Est λελάσμεθα pro λελήσμεθα. Vnde in Ionico poeta τὸ α veniat, v. ad E, 834. Pro exemplo prudentis reprehensionis, dum culpam amici communicamus, versum laudat Plutarch. de adulat. p. 71 F.

314. ἀλλ' ἄγε δεῦρο, πέπον — ϛ— „Notant nonnulli, quod Vlyssis ἀριστείαν hic in medium producit (παράγει)" Schol. A. „Fuit in his Comanus apud Eustath. p. 846, 49. Scilicet vt Jliadis pars Diomedis ἀριστεία erat, (Jl. E.) sic laudari solebat locus qui sequitur: ἡ Ὀδυσσέως ἀριστεία. πέπον. o bone. sup. ad B, 235.

315. δὴ γὰρ ἔλεγχος ἔσσεται sc. ἡμῖν. Ven. A. B. ἔλεγχος etiam h. l. αἰσχύνη. ὄνειδος. Mox εἴ κεν an εἴ κε νῆας ἕλῃ scriptum fuerit, pronuntiare haud ausim; vt nec 319 Τρωσὶν an Τρωσί. et sic sexcenties, extra caesuram. ἤ κεν edd. Plutarchi de aud. poet. p. 30 D. vbi vss. 313. 4. 5 excitantur; sed in codd. εἴγε. εἴκεν. In vno Vindob. ἕλοι. De subiunctiuo addito: εἴ κεν ἕλῃ v. Excurs. II. ad lib. V. p. 176. Mox pro τλήσομαι, in vno Vindob. στήσομαι.

318. ἀλλὰ μίνυνθα ἡμέων ἔσσεται ἦδος. ἦδος. ὠφέλεια. Sch. br. quod alibi ὄφελος. Et Hesych. ἡδονὴ καὶ ὄφελος. Praeiuit Apollon. Lex. h. v. ὠφέλημα. laudato hoc versu. Ab ἥδω ductum fuit ἦδος et ἦδος vt ἄδος, de quo v. Excurs. I. ad E, 203. de illo autem v. ad A, 576. cf. Scholion MS. S. German. apud Villois. ad Apollon. Lex. l. c. p. 316. — Tum vero olim fuit ϝηδος, ϝηδομαι et sic porro. Bene Bentl. emendat: εσται ϝηδος.

319. Τρωσὶν δὴ βόλεται δοῦναι κράτος. ϛ— pro ἐθέλει, quod edd. habebant, βόλεται diserte legit Ven. A. cum diple: „ὅτι βόλεται ἀντὶ τοῦ βούλεται." Hoc βούλεται, nulla metri ratione habita, exhibent Harl. Townl. Lips. Vrat. A. b. adde Eustath. p. 846, 59. p. 847, 14. 15. Qui vitium animaduerterant, corrigere voluerunt, non vna ratione; nam Τρωσὶ δὲ βούλεταί ἂν δ. Mori. Barocc. Substituebat ἄρ pro ἂν Bentleius. Alii intulere Τρωσὶν δὴ ἐθέλει. hoc Sch. br. agnoscunt, et extat in edd. In

Homero tamen τὸ βόλεσθαι occurrit alio loco, de quo controuerſia eſſe nequit, niſi enſe vulnus recidere placeat. Od. Π, 386 εἰ δ' ὑμῖν ὅδε μῦθος ἀφανδάνει, ἀλλὰ βόλεσθε. Conuenit autem cum antiquo ſermone, qui vocales et diphthongos interdum promiſcue adhibuit: ſiue interpoſito ϝ ſiue υ. Quod antiqua ſcriptura, quae nota res eſt, vel ex Athen. XI, 5. pro ου ſcripſit ο, minus ad rem facit; nam id, quod nunc quaeritur, prosodicum eſt. Ceterum ne ἐθέλει quidem bene locum hic haberet, nam obſeruaui quidem formam loquendi βούλεσθαι, omiſſo μᾶλλον ἤ, non autem ἐθέλειν μᾶλλον ἤ.

322. τοῖο ἄνακτος pro αὐτοῦ, τοῦ ἄνακτος.

323. τοὺς μὲν ἔπειτ' εἴασαν. Lipſ. εἴασεν.

325. ἐν κυσὶ θυρευτῇσι. Dupliciter θηρευτῇσι et θηρευτῆρσι olim lectum fuit: notante Schol. Ven. A. πέσητον. vn. Vindob. πέσοιτον. Sed poſt ὡς ὅτε Subiunctiuus vſu Homerico firmatur; etſi cum perpetua lectionis varietate.

326. ὡς ὄλεκον Τρῶας πάλιν ὀρμένω· — quod παλινορμένω eſt ὄπισθεν ὁρμῶντες, vt παλιμπλαγχθέντες. (Α, 59. ad quem loc. v. Obſſ.) Sic quoque Euſtath. Voluerunt ſcilicet πάλιν eſſe εἰς τοὐπίσω (v. ad Ν, 3) vt a fuga iterum reuerſi ſint: Etſi loco magis conuenire videtur notio, viciſſim; iterum adorti; antea enim ipſi Achiui retroceſſerant. Etiam ſic Schol. br. ἐκ τῆς φυγῆς ἐπιστραφέντες. Subiicitur tamen in iisdem etiam alterum. Porro Schol. B. memorat Tyrannionem binis vocibus ſcripſiſſe, et, puto, recte: πάλιν ὀρμένω. ſic quoque Vrat. b. A. Euſtath. et ed. Rom. At Hermapias et Ariſtarchus iunctim παλινορμένω, vt παλιμπλαγχθέντας. Eadem Etymol. in παλινορμένω. Quid de his polyſyndetis ſtatuam, expoſui Excurſu V. ad lib. I.

Ceterum hic iterum ambiguum eſt, vt ſup. 305 ſitne comparatio inſtituenda ſic: τὼ δ' ἀν' ὅμιλον ἰόντε κυδοίμεον. ὡς, ὅτε — πέσητον, ὡς ὄλεκον Τρῶας. an, vt vulgo interpungitur: τὼ — κυδοίμεον, ὡς ὅτε — πέσητον. ὡς ὄλεκον Τρῶας. ita ſupplendum κυδοίμεον, ὡς κάπρω κυδοί-

μεον vel κυδοιμεῦσιν, ὅτε. tumque repetitur ſententia alio modo ὡς ὄλεκον Τρῶας. Poſteriorem rationem hic probo.

327. ἀσπασίως φεύγοντες ἀνέπνεον Ἕκτορα δῖον. Schol A. B. obſeruant hyperbaton φεύγοντες Ἕκτορα. Erneſti illuſtrat ἀσπασίως ex Heſychio: ἡδέως. περιχαρῶς, laudatque Apollon. Rh. II, 730 ἀσπασίως ὅρμον ἵκοντο. apud quem aliquoties hoc occurrit.

328. ἔνθ' ἑλέτην δίφρον τε καὶ ἀνέρε, δήμου ἀρίστω. „quod ἑλέτην, tanquam de duobus dixit, cum tamen vnum Diomedem mox narret vtrumque interfeciſſe vſ. 333." Schol. A. obſeruatio et ab aliis allata: v. c. a Schol. Sophocl. Electr. 182. Scilicet primo vniuerſe infit: *vterque;* Diomedes quidem duo fratres, et 335 Vlyſſes duo alios.

ἀνέρε δήμου, ἀρίστω. et ἀνέρε, δήμου ἀρίστω iungi poſſe, notat Euſtath. Prius eſſe dictum, vt B, 198 ὃν τ' ἂν δήμου ἄνδρα ἴδοι. et M, 213 δῆμον ἐόντα.

329. υἷε δύω. ed. Steph. δύο.

330. οὐδὲ οὓς παῖδας ἔασκε — Erat metro claudicante οὐδ' ἑοὺς in Flor. Aldd. At in Rom. et ex ea Turnebus: οὐδὲ ἑοὺς, quod Henr. Steph. et alii ſequuti ſunt; idque, etſi metro infeſtum, Barnes ita defendit, vt anapaeſto poetam vſum eſſe pronuntiet. Recte Clarke repetiit ex B, 832 vnde hic locus traductus eſt, οὐδὲ οὕς. et ſic Cantabr. h. l. „οὐδὲ σφοὺς alii" ait Barnes, neſcio qui. exemplum eſſet Δ, 302 σφοὺς ἵππους. In vitioſum οὐδ' ἑοὺς conſentiunt optimi codd. Harl. Townl. Vrat. A. Moſc. 3. Ven. et οὐδὲ ἑοὺς Mori. Vrat. b. Orta omnia ex ignorato digammo: ουδε ϝους. de quo v. ad B, 832. et Excurſ. VII ad lib. I. p. 186. De ceteris v. ad B, 831—834. ſunt quoque ibi nomina hominum, Adraſtus et Amphius.

331. ἐς πόλεμον. ita vbique ſcriptum et editum. εἰς intulit Turnebi editio, etſi ſequente conſona.

332. Κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο. Barocc. μέλανες. At alterum erat quoque B, 834 et legitur ſaepius.

333. τοὺς μὲν Τυδείδης δουρικλειτὸς Διομήδης & appofita ftigme refpectu ad vf. 328. vbi dualis erat. δουρικλυτὸς contaminato metro editum erat ante Barnes, vt faepe peccatum, v. c. E, 55. In Ven. Vrat. b. et aliis eft δουρὶ κλυτός. Cur hoc non in primis ftatim locis monuere grammatici! nam diuifim has voces melius fcribi haud dubito.

334. θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδών. Apollon. Lex. h. v. κεκαδὼν, χωρίσας καὶ στερήσας. Sic quoque Hefych. Etymol. Schol. br. στερήσας, μᾶλλον δὲ, ὑποχωρῆσαι (χάζειν) ποιήσας Euftath. addens: ex χάζω effe χαδὼν, et Ionice κεκαδών. In Apollonio autem male adiectum eft: ἐστὶ δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ κεδάσαι καὶ κεδασθῆναι. At enim fimpliciffima ratio eft ducere a χάζω, κέχαδα, et κέκαδα, nouam formam κεκάδω et κεκαδέω, ὑποχωρίζω, feiungo, feparo, tum etiam difpergo. Od, Φ, 153. 4 πολλοὺς κεκαδήσει θυμοῦ καὶ ψυχῆς. cf. ad Δ, 497. Θ, 353. Potuit hinc duci διακεδᾶν et διασκεδᾶν. Conuenit Hefych. κεκαδεῖν, χωρίσαι. στερῆσαι. σκεδάσαι.

336. ἔνθα σφι κατὰ ἶσα μάχην ἐτάνυσσε Κρονίων. Poteft forte iungi κατατανύσαι ἶσα, ἴσως, verum etiam κατὰ ἶσα, pro ἴσως. τανύειν μάχην petitum effe arbitror a fune, qui vtrinque intenditur, vt patet e N, 359. vbi v. Obff. τῶ δ' ἔριδος κρατερῆς καὶ ὁμοιΐου πολέμοιο πεῖραρ ἐπαλλάξαντες ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν. vnde faepe dictum occurrit τανύσαι μάχην, ἔριδα, πόνον. vt Ξ, 389. Π, 662. P, 401. 543. et ἴσον τείνειν πολέμου τέλος. et Υ, 101 ὡς μὲν τῶν ἐπὶ ἶσα μάχη τέτατο πόλεμός τε. Adde M, 436. O, 413. Simili modo hinc petitus eft tropus in πολέμου πεῖραρ ἐπαλλάξαι v. inf. N, 359. cf. Σ, 501. et in verfu Horatii: *ne currente rota funis eat retro:* fi nimium intenditur vtrinque funis, rumpi eum neceffe eft. Ductum forte hinc, quod omnino ea, quae maiora fieri, inualefcere, dicenda erant, dicuntur τείνεσθαι, ἐντείνεσθαι, ἐντανύεσθαι, ἐπιτείνεσθαι, et fic porro. Apud Pindar. P. IV, 230 Iafon epulis excepit cognatos et πᾶσαν ἐν εὐφροσύναν τάνυεν, pro

ἐποιήσατο εἶναι μεγίστην, hilaritatem conuiuii, quam maximam poterat, creauit. Koeppen ad libram, qua Iupiter fata pendere dicitur, reuocabat; verum τανύειν τὰ τάλαντα vix dicit Homerus, ſed τιταίνειν. nec reliqua conueniunt. In Scholiis nil monitum eſt. At Euſtath. bene: τὸ δὲ ἐτάνυσεν, ὡς ἐκ μεταφορᾶς εἴρηται σχοινίου, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, ὅπου πεῖραρ πολέμου ἐπαλλάσσεται κατά τινα πολέμου πέρατα.

337. οἱ δ' ἀλλήλους ἐνάριζον. Vrat. b. a m. ſec. τοὶ δ'.

339. οὐδὲ γὰρ ἵπποι. Vulgatum erat οὐ γὰρ οἱ ἵπποι. Laborabant haec: nam, articulus non habet locum; ſi οἱ eſt αὐτῷ, aduerſatur metro οὐ γάρ ϝοι ἵπποι. Bentlei. emendabat οὐ δέ ϝοι ἵπποι. Sed ſuccurrit Schol. A. qui ait: in alio legi οὐδὲ γὰρ ἵπποι.

340. ἀάσσατο δὲ μέγα θυμῷ. erat geminato ſibilo ſcribendum ἀάσσατο pro ἀάσατο ſecundum ea, quae ſunt disputata in Excurſu II. ad I. (IX) cf. ad I, 116. et 533.

„δὴ μέγα" alii, ait Clarke. neſcio qui.

341. ἀπάνευθ' ἔχεν. Lipſ. ἔχει. Mox 343. ὦρτο δ' ἐπ' αὐτοὺς eſt pro αὐτῷ.

345. τὸν δὲ ἰδὼν ῥίγησε. „γρ. ἐνόησε" Schol. A. Vrat. b. et Euſtath. ſicque legitur in Lipſ. et Townl. quod inhaeſerat forte animo recitantis ex vſ. 343. τὸν δ' ἰδὼν ex Turnebo Erneſti memorat, ſed nusquam reperitur.

347. νῶϊν δὴ τόδε πῆμα κυλίνδεται. Schol. B. ἐπιπέμπεται. Schol. br. ἐπιφέρεται, ἐπέρχεται. Scilicet petitum eſt a fluctibus vento commotis; ſup. 307 πολλὸν δὲ τρόφι κῦμα κυλίνδεται, et Od. E, 296 boreas μέγα κῦμα κυλίνδων. in Latinis volui ſic ſollenne. Inde malum dicitur κυλίνδεσθαι ſaepe: vt inf. 347. P, 688. Od. B, 163. Θ. 81. et inſ. M, 99 τάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίσθη. Aliter interpretatur Sennachirim, cuius Scholion e Leid. mſ. Valkenaer adſcripſit in diſſ. de Scholiis p. 132. qui ἀπὸ τῶν ἀφ' ὕψους καταφερομένων σωμάτων ducit. Con-

venit Schol. Victor. Iterum alio modo dicitur κυλινδεῖν κακότητα, vt Virgil. Aen. I, 9 *tot voluere casus.*

ὄβριμος Ἕκτωρ. „ γρ. ὄμβριμος" Barnes. Cur alterum praeferam, dixi sup. ad Γ, 357. In Townl. erat ὄβριμος ἄρης, cum var. lect. Ἕκτωρ.

348. ἀλλ' ἄγε δὴ στέωμεν καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες. στέομεν est in Mosc. 3. et erat in edd. ante Barnes, qui edidit στέωμεν, binis syllabis pronuntiandum, vt est in versu repetito X, 231. et exhibent hoc codd. Cant. Barocc. Mori. Ven. Lips. Vrat. Etymol. in στήλη, adde Schol. A. ad O, 497. vbi στείομεν videbimus. Vrat. A. σταίωμεν. Secundum haec putes fuisse formam verbi στέω, vnde στέομεν et στέωμεν, pro στήσομεν.

ἀλεξώμεσθα vi media dictum puta, propulsemus nobis, a nobis impetum, κῦμα. I, 251 Φράζευ, ὅπως Δαναοῖσιν ἀλεξήσεις κακὸν ἦμαρ.

μένοντε. Ven. μένοντες. Schol. A. „Zenodotus μένοντε" hocque obtinuit locum in libris. Etymol. in στήλη ait τὸ στῶ esse ὑπομένω in h. l. scilicet cum adiuncto μένοντε.

350. καὶ βάλεν, οὐδ' — ἓ deest Scholion, ad βάλεν haud dubie; esse hoc; eminus petere. Mutaui interpunctionem, quae erat: καὶ βάλεν· οὐδ' ἀφάμαρτε τιτυσκόμενος κεφαλῆφι contra grammaticam rationem. Etsi sic iam Apollon. Lex. p. 343 peccauit: ὅτε δέ φησι· τιτυσκόμενος κεφαλῆφι, γενική· θέλει γὰρ εἰπεῖν, καταστοχαζόμενος τῆς κεφαλῆς. Enimuero, o bone, est, ἔβαλεν αὐτὸν ἐν κεφαλῇ κατὰ κόρυθα ἄκρην. Et ad ἔβαλε spectat ἔβαλε τιτυσκόμενος, οὐδ' ἀφάμαρτε. Suidas: τιτυσκόμενος, στοχαζόμενος.

351. ἄκρην κὰκ κόρυθα diuisim melius scribi, notatum ad VIII, 441.

πλάγχθη δ' ἀπὸ χαλκόφι χαλκός. Schol. A. ἀπεκρούσθη τὸ δόρυ. πλάχθη Lips. vt solent librarii.

352. 3. τρυφάλεια τρίπτυχος, αὐλῶπις. τρίπτυχος per τριπλῇ etiam ab Hesychio redditur, vt ἀσπὶς δίπτυχος est διπλῆ. Necesse adeo est, fuisse galeam *trinis*

coriis seu laminis munitam. Eustathio est quasi τριθέλυμνος, comparatque is ἀσπίδα τετραθέλυμνον Il. O, 479. Posset quoque crista seu seta esse τρίπτυχος. at de ea nil adiectum.

αὐλῶπις. iam E, 182. memorata. In galeae vertice erat λόφος insertus φάλῳ, h. e. cono, qui, quatenus excauatus erat ad cristam recipiendam, erat quasi canalis, αὐλίσκος, αὐλὸς, vt adeo galea αὐλῶπις sit, ἔχουσα αὐλὸν, cuiusmodi esse debuit omnis galea cristata. v. ad Γ, 371. Videmus tamen in monimentis antiquis etiam galeas sine crista, cum vertice tamen in conum assurgente. Potuit et talis galea αὐλῶπις dici. Et hoc forte melius. Videtur etiam similem Eustathius speciem animo habuisse. Virgilius tamen et ipse prius sequutus esse videtur, si modo ex h. l. expressit: *apicem tamen incita summum Hasta tulit summasque excussit vertice cristas,* Aen. XII, 492. Audiamus nunc Schol A. ἡ τὸν ἐπ' αὐτῇ λόφον ἀνατεταμένον ἔχουσα (sc. in cono, αὐλῷ) ἢ αὐλοὺς ἔχουσα, εἰς οὓς οἱ λόφοι κατακλείονται. αὐλοὶ δέ εἰσι περόναι (canaliculi, quibus quid inseritur, h. l. crista) Apollon. Lex. h. v. etiam hemistichio laudato: εἶδος περικεφαλαίας τὸν ἀπ' (ἐπ') αὐτῆς λόφον ἀνατεταμένον ἔχουσα. Similia habet Hesych. adiicitur tamen aliud: παραμήκεις ἔχουσα τὰς τῶν ὀφθαλμῶν ὀπάς. plura admiscet Etymologus. maneamus in priore.

354. Ἕκτωρ δ' ὦκ' ἀπέλεθρον ἀνέδραμε. — vult dicere, quod metu Hector resiluit, ἀπὸ δέους μέγα ἥλατο. „Sch. A. et Sch. br. errat grammaticus. Hector non metu, sed graui capitis ictu vertigine arripiebatur. ἀπέλεθρον, ἀμέτρητον, ὃ οὐκ ἐστὶ μέτρῳ, οὐδὲ πελέθρῳ μετρῆσαι — Sch. B. ex Scholio Porphyrii ad h. l. in Victor. adde Hesych. Ita dicendum, πλέθρον pro quacunque mensura dictum esse. v. ad E, 245. Spectat ad h. v. Apollon. Lex. h. v. ἀπέλεθρον, ἀμέτρητον, πολύ. πέλεθρον γὰρ εἶδος μέτρου. Eustath. alia ineptit. — In Schol. br. est a Barnes. adiectum Excerptum Mſ.

ὦκα πέλεθρον, et esse per hyperbolen dictum. ὤκα πέλεθρον etiam Vrat b. inepte.

355. στῆ δὲ γνὺξ ἐριπών. Mirum est Scholion Ven. Sch. A. mentiri contendit poetam incredibilia. Melius Sch. B. σκότωσις αὐτῷ ἐγένετο. quod alter grammaticus non perceperat factum esse. Vidit quoque hoc Eustath. Scilicet graui ictu accepto resiluit, et saltu facto se recepit in suos ordines, tumque vertigine correptus in genua subsedit.

356. γαίης· ἀμφὶ δὲ ὄσσε κελαινὴ νὺξ ἐκάλυψεν. ※— Versus h. l. reiectus, et alibi melius positus (sc. Jl. E, 309. 310 vbi de Aenea saxo a Diomede percusso) nec enim graue vulnus vt Aiacis (Αἴαντος, immo Αἰνείου) nec ipsi iunctura femoris et coxae fracta (vt in Aenea), vnde igitur vertigo! „Ita argumentatur Schol. A. additque, iam Aristophanem versum damnasse, Zenodotum autem nec scriptum habuisse.“ Debuit ergo et antecedens versus 355 haud scriptus esse. Concedam versum esse ex Jl. E. translatum; at si grammaticus tali ictu capitis percussus fuisset, facile sensurus fuisset, quomodo vertigo inde nasci posset.

Adiecta in Sch. B. Porphyrii disputatio super voc. ὄσσε, dualis numeri. Perhibet ipse esse pro ὄσσεε ex τὸ ὄσσος, ὄσσεα, ὄσσεε et per aphaeresin ὄσσε, quod sequuntur plerumque grammatici, etiam Etymol. Eustath. pluribus locis: it. Sch. Ven. ad A, 104. multo minus cum analogia, quam alterum, quod damnat, esse ὄσσε ductum ab ὄσς, vt a δμὼς, δμῶε. nusquam enim hoc legi.“ Atqui antiquata non leguntur. Sed ex analogia repetuntur. ἀμφὶ δ᾽ ἒ ὄσσε, et ἀμφί δ᾽ οἱ ὄσσε tentat Barnes. Perperam. v. ad E, 310. At hiat metrum: ἀμφὶ δὲ ὄσσε. Bentl. inserit ἄρ᾽. ἀμφὶ δ᾽ ἄρ᾽ ὄσσε. malim ἀμφὶ δέ τ᾽ ὄσσε. Potuit quoque esse ἀμφὶς δ᾽ ὄσσε.

357. μετὰ δούρατος ᾤχετ᾽ ἐρωήν. Schol. B. et br. τὴν ὁρμήν. Proprie erat μετῴχετο τὸ δόρυ, quo illud peruenerat iactu et impetu suo; hinc dixit μετὰ δούρατος ἐρωήν.

358. ὅθι οἱ κατακείσατο γαίης. Schol A. κατακείσατο ψιλωτέον. (fuit ergo ſcriptum ab aliis κατεείσατο.) ἀπὸ γὰρ τοῦ εἴδω βαρυτόνου ὁ σχηματισμός. ἢ, κατήχθη, παρὰ τὸ ἔω, τὸ δηλοῦν τὸ πορεύομαι. Etiam Schol. br. κατηνέχθη. Etymol. ἀντὶ τοῦ καθώρμησε, κατῆλθε. Heſych. κατέδυ καὶ κατεπλήγη ἐς τὴν γῆν. ἢ κατεφάνη. Vides erraſſe grammaticos inter duo verba: εἴσατο ab εἴδω, εἴδομαι et εἴσατο ab εἶμι. prius alienum eſt a loci ſententia, etſi hactenus conueniret, quod ſic hiatus tollitur, nam eſſet καταϝεισατο, quod etiam adſcripſerat Bentlei. Verum ſententia requirit: haſta defixa eſt in ſolo, κατεστηρίχθη, vel, vt in Suida, κατηνέχθη. Recte igitur alterum ab ἔω, εἶμι. At hoc nunquam fuit ϝεω. ϝεισατο. contra formata inde ſunt ἄπειμι, ἔπειμι, κάτειμι. Jl. N, 90 ῥεῖα μετεισάμενος. conf. P, 285. Ω, 462. Od. O, 213 δεῦρ' εἴσεται. Haeremus itaque in hiatu καταείσατο, qui forte ferri poſſet in compoſitis cum praepoſitione: qua de re dictum eſt in Excurſu de Digammo. Sic ſtatim vſ. 367 occurrit ἐπιείσομαι. In Vrat. A. et in Veneto eſt κατὰ εἴσατο. ſic poſſit eſſe κατ' ἂρ εἴσατο. Verum eſt vitium in ſcriptura: ſcriptum fuit κατεείσατο. ſic enim ab εἶμι eſt εἴσατο, et ἐείσατο. v. ad Δ, 138.

Qui καταείσατο ſcribebant, habebant et ipſi quod ſequerentur; nam ab ἕω, ſedeo, et ἕζω fuit εἱσάμην et ἑσσάμην.

γαίης. Heſych. καταείσατο γαίῃ. Et praefixum hoc habet Schol. B. hic, et ad M, 103 κατεπορεύθη καὶ ἐν τῇ γῇ ἐπάγη, κατεστηρίχθη. ſicque videtur legiſſe Lipſ. e quo notatum eſt γαίῃ. At γαίης etiam Etymol. l. c. et Venetus cum aliis codd.

359. τόφρ' Ἕκτωρ ἄμπνυτο. De voc. vid. ad E, 697. vbi Ariſtarchus ἔμπνυτο repoſuerat. At noſtro in loco nulla nota eſt diuerſitas.

362 — 367. Iidem vſſ. inf. Υ, 449 ſq. leguntur ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες. Schol. ad Θ, 299 ἐξ οὗ νῦν. aperto

lapſu. ἤ τέ τοι ἄγχι. Mori ἦτε τίον ἄγχος. voluitne ἔναγχος? quae tamen vox Homerica non eſt.

363. νῦν αὖτε σ' ἐρύσατο. Ita editum erat ante Barnes, qui mutauit in ἐρύσσατο ab ἐρύω, cujus media breuis eſt. Atqui ſic verbum eſt digammum ϝερυω, et ſcribendum eſſet νῦν αὖ σε ϝερυσσατο. Enimuero nec ſenſus vocis eſt accommodatus; ϝερυειν eſt trahere; at h. l. requiritur ſeruare, hoc eſt ῥύεσθαι et ἐρύεσθαι, ſyllaba producta. Scribendum igitur cum edd. et codd. σ' ἐρύσατο, vel, quod malim, Ionice σὲ ῥύσατο. cf. N, 450. Vide Excurſ. IV ad lib. I. p. 178.

365. ἦ θήν σ' ἐξανύω γε καὶ ὕστερον. Monet Schol. A. non eſſe ſcribendum ἐξανυῶ (cf. ad O, 351) eſſe enim praeſens pro futuro; (Etiam Suid. ἐξανύω, κατεργάζομαι) et eſſe ſententiam, κατεργάσομαι δῆσαι (leg. δή σε.) καὶ ἀνελῶ, καὶ τέλος τῇ πράξει ἐπιθήσω (haec aliena a re) ἐξ ὑστέρου ἀπαντήσας. Apollon. h. v. et Heſych. ἐξανύω. ἐξανύσω. Schol. br. ἐπὶ τέλος ἄξω. φονεύσω. Laudat verſum Schol. Sophocl. ad Oed. Tyr. 164 ἠνύσατε, ἐφθείρατε. ἀνύειν et Lat. conficere hoc ſenſu ſatis obuia ſunt.

καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας. Barnes; „γρ. ἀντιβολήσων" Apollon. Lex. ἀντιβολῆσαι adſcripſit verſu hoc laudato, et reddit συναντῆσαι, συντυχεῖν. καὶ ἔστιν οἷον ἀντιμολῆσαι, ἀντιμολεῖν, ὅ ἐστι, παραγίνεσθαι.

366. εἴπου τις Harlei. ἤ που. non male ſi ἤ που. ἐπιτάῤῥοθος. v. ad E, 808.

367. νῦν αὖ τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι. Apollon. Lex. ἐπελεύσομαι. Et hoc voluit Heſych. in ἐπίσομαι. cf. Υ, 454 in iisdem vſſ.

In ἐπιείσομαι redit eadem moleſtia, quae ſupra tenebat, v. 458 in κατκείσατο, ingrato hiatu. Bentl. appinxerat επιϝεισομαι. At ἔω. εἶμι non admittit digamma. Verſus per ſe eſt iners, et ſapit rhapſodi facundiam. Verſus idem Υ, 454 mouere nos non poteſt, nam eſt ille ex h. l. tranſcriptus. Φ, 424 καί ῥ' ἐπιεισαμένη eſt corruptum ex ἐπεεισαμένη. Itaque h. l. aut eſt ferendum, aut refingendum ἐπ' ἄρ εἴσομαι.

368. ἢ καὶ Παιονίδην — ἐξενάριξεν. ☞ „quod Zenodotus ſcribit ἐξενάριξε tanquam de re praeterita. Atqui in eo erat, vt ſpoliaret; nam mox in hoc ipſo faciendo vulneratur 373.“ Sch. A. Nec tamen aliter legitur in Cod. Ven. nec Scholiis aliud praefixum. Obſervatio tamen docta eſt; nam grammatice haud dubie emendandum eſt ἐξενάριζε.

370. Τυδείδῃ ἔπι τόξα τιταίνετο. Ait Ven. A. „οἱ ἀκριβέστερον ἀναγινώσκοντες ſcribunt ἔπι.“ praeſtat ad verbum referre, nam eſt ἐπιτιταίνετο Τυδείδῃ. Alias deb. eſſe Τυδείδην ἔπι.

371. στήλῃ κεκλιμένος. τὴν ἐπὶ τοῦ τάφου στήλην (hoc quoque Apollon. Lex. in στήλη) προβεβλημένος ἀντὶ ἀσπίδος. Ven. A. Schol. br. ſcilicet latuiſſe eum poſt columnam tumulo impoſitam volunt. Vnde et reddunt περιεχόμενος. καλυπτόμενος. κρυπτόμενος, vt ap. Euſtathium. Quod vero multo magis mireris, eſt quod hoc ipſum κεκλιμένος dictum eſſe voluere pro κεκλεισμένος. Hoc aperte traditum in Etymol. in κέκλιαται. De hoc cf. ſup. ad E, 356. Atqui κλίνεσθαι (ἐπὶ, πρὸς) στήλῃ eſt ſimpl. *acclinatum eſſe columnae*, ſiue tergo, ſiue latere. Sic Φ, 549 φηγῷ κεκλιμένος et Od. Ρ, 340 Vlyſſes ſedet in limine κλινάμενος σταθμῷ. In ἀνδροκμήτῳ miris modis argutantur Sch. br. Sch. A. ipſe Apollonius Lex. h. v. Heſych. Etymol. Euſt. cum ſit ſimpl. *elaboratus*, ὑπ' ἀνδρῶν κατεσκευασμένος. καμεῖν pro ποιεῖσθαι ſaepe iam dixerat; v. c. E, 735 ὃν ποιήσατο καὶ κάμε χερσί.

372. Ἴλλου, vt 166. Cant. et alii; et edd. ante Turnebum excepta ed. Rom.

373. ἤτοι ὁ μὲν θώρηκα Ἀγαστρόφου. hiatum explebat Bentl. θώρηκ' ἄρ' Ἀγ. Equidem lenius putem θώρηκά τ' — et ſequitur ἀσπίδα τ'.

374. αἶνυτ' ἀπὸ στήθεσφι. poteſt eſſe et στήθεος et στήθεσι. v. Excurſ. II. ad VIII (Θ) p. 522.

375. ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἀνεῖλκε. pro τόξον dictum notant Schol. A. B. br. aiuntque duas arcus eſſe partes,

cornua, κέρατα, quibus ille conſtat, etiam πήχεις dictos. In Homero tamen πῆχυς media arcus pars eſſe videtur, quae vtrinque in duo cornua curuatur. Ita Vlyſſes arcum apprehendit, haud dubie media parte, et intendit neruum: Od. Φ, 419 τόν ῥ' ἐπὶ πήχει ἑλὼν, εἷλκε νευρὴν γλυφίδας τε. Alia argutantur grammatici ad N, 583 vbi hoc hemiſtichium iteratur. Debuere autem cornua appellari proprie τόξα, cum poeta pluralem frequentet.

ἀνεῖλε praefixum Schol. A. puto caſu.

376. καὶ βάλεν, οὐδ' ἄρα μιν ἅλιον βέλος ἔκφυγε χειρός. ⊱ „quod βάλεν pro ἐπέτυχεν, et quod per figuram (ἐν σχήματι) dictum eſt" Sch. A. quidnam? quod dictum eſt μὶν χειρὸς pro τὴν χεῖρα αὐτοῦ. Bentl. tentabat οὐδ' ἄρα ϝοι. Enimuero μιν nec caſu nec vſu inſolens eſt. ἔκπεσε vn. Vindob.

377. βάλε. — ταρσὸν δεξιτεροῖο ποδός. Ad h. l. ſpectat ταρσὸς, τὸ ἄκρον τοῦ ποδὸς ap. Apoll. Lex. h. v. vbi v. Not.

378. κατέπηκτο. ὁ δὲ — hiatus, quem Homericus vſus refugit. Bentl. emendabat κατεπήγνυτ'. ὁ δὲ, voluit ſcribere κατεπήγνυθ'. ὁ δὲ. Et conuenit O, 315 ἐν χροΐ πήγνυτ' ἀρηϊθόων αἰζηῶν. Forte non minus conueniret κατέπηκθ'. ὁ δὲ δὴ μ.

μάλα ἡδὺ (ϝηδυ) γελάσσας. Ita conſtanter hic ſcriptum nec γελάσας eſt niſi in vno Barocc. Supra B, 290 οἱ δὲ, καὶ ἀχνύμενοί περ ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν.

380. βέβληαι, οὐδ' ἅλιον βέλος ἔκφυγεν. poteſt ferri βέβληαι et η corripi, vt in ἐπειὴ et aliis, probante Barneſio. Equidem cum Bentleio malim ſcribere: βεβλῆ', aut antiquo more in vnam ſyllabam contracte ηαι οὐδ' pronuntiatum βεβληαι οὐδ' binis ſyllabis. Quicquid eſt, forma primitiua fuit βέβλησαι (ex βλῆμι vel βλάω) et hinc βέβληαι.

ὡς ὄφελόν τοι. Vrat. A. ὡς ὄφελόν γε.

381. ἐς κενεῶνα. Barocc. εἰς perperam. ἐκ θυμὸν ἑλέσθαι. pro var. lect. Euſtath. laudat ἐκ θυμὸν ὀλέσσαι,

et laudat Euripideum: "Εντορός τ' ἀπόλλυται ψυχή·" (Hecuba 21.) Sane nec minus Homero haec forma multis locis frequentata est, v. c. E, 250 vbi v. Obff. Θ, 558. 90. 270. et al. et est ὀλέσσαι quoque in vno Vindob.

383. οἵ τε σε πεφρίκασι „potest et iunctim cum antecedentibus, et absolute dictum, accipi. Prius Alexion volebat" Schol. A. si recte percipio. οἵ γε σε vn. Vindob.

385. τοξότα, λωβητὴρ, κέρᾳ ἀγλαὲ, παρθενοπῖπα, „quod κέρᾳ non simpliciter pro crine, sed pro certo cincinni genere positum est: οὐ τῇ τριχὶ ψιλῶς, ἀλλ' ἐμπλοκῆς τι γένος. εἰς κέρατος (adde γὰρ) τρόπον ἀνεπλέκοντο οἱ ἀρχαῖοι. Sophron: κορώνας ἀνδούμενοι. (puto a notatione, quod κορῶναι dicuntur τὰ κέρατα τοῦ τόξου) et Athenienses τέττιγας ἀνεπλέκοντο (quae et apud Eustath. leguntur) et apud Homerum: πλοχμοί θ' οἱ χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο. P, 52." Haec Schol. A. in quo plura Scholia confusa sunt. In ipso contexto Veneti legitur κέρᾳ. hoc vterque Schol. A. B. Lipf. Vrat. A. et Sch. br. Apollon. Eustath. agnoscunt, vt γήρᾳ. δέπᾳ. Ita quoque Aristarchus, et ἐκ παραδόσεως ita scribi, sicque Alexionem praecipere, in Ven. A. narratur. κέρᾳ autem per τριχὶ vel τριχώσει iidem accepere omnes; etiam Apollonius p. 394. etsi ibi, vt in libris passim, etiam in Townl., scribitur vitiose κέρ' ἀγλαέ. sed voluit κέρᾳ, nam subiicitur: οἱ μὲν γλωσσογράφοι· ταῖς θριξὶν ἀγαλλόμενε. sequitur: κέρα γὰρ τὴν τρίχα λέγεσθαι. emenda κέρας. Etiam de crine κέρᾳ interpretantur Sch. br. cum Suida, altero tamen adiecto: καλλωπιζόμενε τῇ τοξικῇ ἢ τῇ τριχώσει. Mirum vtique videtur, veteres eo deuenisse, vt contra vsum loquendi et contorte κέρας absolute pro *coma* aut *comae ornatu* dictum acciperent. Ita tamen res se habet, vt ex Scholiis, Apollonio, Etymol. Eustathio, qui praeter Herodianum, cuius Scholion in Ven. A. contineri suspicor, etiam Herodorum et Apionem laudat, Apollonii fere vestigia sequentes, discas. Sic Pollux quoque lib. II, 31. vbi de comae artificibus:

οἱ δὲ κεροπλάστας αὐτοὺς ἐκάλεσαν, cornuum fictores: ὅτι κέρας ἡ κόμη. ὃ καὶ Ὅμηρον δηλοῦν τινες ἔφασαν, εἰπόντα τὸν Πάριν κέρ' ἀγλαόν.

Extitit tamen Ariſtarchus, qui haec impugnaret, et contenderet, κέρας Homero non niſi de cornu dici: proprie quidem Ω, 81 vbi in piſcatione κέρας βοὸς, cui inditur funiculus, ἄγκιστρον. (etſi ibi quoque per τρίχας expoſuere nonnulli.) Interpretatur adeo Ariſtarchus κέρᾳ ἀγλαὲ, h. l. τόξῳ ἀγαλλόμενε. Expoſuit Ariſtarchi doctrinam Apollon. Lex. vbi ſub fin. Scholii vitioſe legitur κέρ' ἀγλαὲ, τόξῳ ἀγαλλόμενε, pro κέρᾳ. At quis non miretur, quod porro narrat Euſtathius Ariſtotelem, *vt aiunt*, κέρᾳ ἀγλαὸν accepiſſe ἀντὶ τοῦ· αἰδοίῳ σεμνυνόμενον. — καὶ ἔοικεν ὁ σκορπιώδης τὴν γλῶσσαν Ἀρχίλοχος „ἀπαλὸν κέρας" τὸ αἰδοῖον εἰπὼν, ἐντεῦθεν τὴν λέξιν πορίσασθαι. Ariſtotelis nimis ſubtile in interpretando acumen cum alias ſaepe miratus ſum; tum maxime in h. l. In Heſychio hinc profectum: κέρας, θρὶξ, τόξον καὶ αἰδοῖον.

Interea edd. inſederat κέρα ἀγλαὲ, quod cur minus probatum ſit, difficile eſt dicere. nam etiam pluralis de coma accipi poſſet; etſi multo melius de arcu: cuius ſunt τὰ κέρα, ita vt pro ipſo arcu dicantur Od. Φ, 395 et ἀγλαός τι eſt Homericum. Dicas ita hiatum oriri: κέρα ἀγλαὲ, enimuero ſcribendum eſt κέρα' pro κέραα. Obtinuit tamen inter antiquos κέρᾳ ἀγλαὲ, vt ſit ἀγαλλόμενος, ἀγλαϊζόμενος τῷ τόξῳ. Eſtque ideo iis aſſentiendum.

Iam τοξότα. quomodo hoc opprobrio eſſe poſſit, quaeritur in Sch. B. et Euſtath. cum Apollo, Diana, Hercules, Eurytus, et ad Ilium Meriones, Philoctetes, Teucer, celebrentur arte ſagittandi. Scilicet, ait, non dedecori eſt, „ὅτι τοξότης, ἀλλ' ὅτι φαῦλος." At malus ſagittandi artifex Paris non fuit. Melius dixeris, conuicium hic quaerendum eſſe in oppoſito ὁπλίτῃ, qualis Diomedes erat; quomodo Menelaus conuiciatus Teucrum ap. Sophocl. Ai. 1120. (Br.) Et ſequitur:

εἰ μὲν δὴ ἀντίβιον σὺν τεύχεσι πειρηθείης. At alii iunxerunt τοξότα λωβητὴρ, quod iam veteres fecere: ap. Sch. A. et Euſt. ſicque Sch. br. et ex iis Heſych. Monuit quoque grammaticus in Sch. A. varie locum diſtingui et verba iungi poſſe.

λωβητὴρ quo ſenſu dictum ſit, quaeri poteſt. Haud dubie eſt ὑβριστὴς, vt intelligas aliis locis B, 275. adeoque ſpectat ad h. l. gloſſa Heſychii h. v. Sic ſaepe λώβη, λωβᾶσθαι pro ὕβρις.

Reſtat παρθενοπῖπα. pro quo nonnulli παρθενοπῖα legerunt, teſte Sch. Ven. A. παρθένοις ἐοικώς. per ſe non male: ὁ παρθενίας, eſſet *muliebris.* Memorat quoque Euſtath. et eo referas Sch. br. γυναικιζόμενε, ἐπὶ γυναιξὶ μαινόμενε. Habet tamen γυναικοπῖπα auctoritatem antiquam: ipſius Apollonii Lex. h. v. παρθένους ὀπιπεύων. οἷον περισκοπῶν. Similia repetit Heſych. in quo etiam ὀπίπας, ἀπατεών. add. Etymol. Suidas, Sch. br. et Euſtath. qui γυναικοπίπης et ex Comico πυῤῥοπίπης laudat. — Sane equidem in Comico ferrem de *ſpeculatore puellarum* dictum. At in epico, ſi ita Homerus ſcripſit, vix puto aliter accipi poſſe, quam omnino pro *homine mulieroſo.* Aliter res ſe habet Od. T, 67 ὀπιπτεύσεις τε γυναῖκας. At γυναιμανὴς erat Paris ſupra Γ, 39. Omnino totum verſum ſic interpungam et accipiam: τοξότα λωβητὴρ, κέρᾳ ἀγλαὲ παρθενοπῖπα. *Sagittator improbe, arcu exultans effeminate homo!*

386. εἰ μὲν δὴ ἀντίβιον σὺν τεύχεσι πειρηθείης pronuntiandum eſſe δὴ ̓ντίβιον patet. πειρηθείεις Venetus, neſcio an operarum vitio.

387. οὐκ ἄν τοι χραίσμῃσι βιὸς καὶ ταρφέες ἰοί. ⊱ ad diplen Scholion excidit. Notatum forte χραίσμειν pro βοηθεῖν, vel ταρφέες ἰοὶ, quod ſunt πυκνοί, crebro aut continuo et ſine intermiſſione emiſſae ſagittae. Iuncta βιὸς καὶ ταρφέες ἰοὶ iterum inf. O, 472.

388. νῦν δὲ, μ' ἐπιγράψας ταρσὸν ποδὸς, εὔχεαι οὕτως. νῦν δ' ἐμ' Moſc. 3 quod malim. Interpungo poſt νῦν δὲ, — porro ἐπιγράψας, ἐπιξέσας, ἐμὲ κατὰ ταρσόν.

Sup. Δ, 139 ἀκρότατον δ' ἄρ' ὀϊστὸς ἐπέγραψε χρόα φωτός. Laudat Apollon. Lex. in verſu excitato, ταρσῷ. αὔτως Cant. vt aliis in locis alii.

389. ὡς εἴ με γυνὴ βάλοι. ὡς εἰ ex Lipſ. petitum; ſic quoque Vrat. A. Moſc. 3. Apollon. Lex. vbi ἀλέγω, φροντίζω excidit, verſus tamen eſt adſcriptus p. 89. Suidas in ἀλέγω, φροντίζω, recitat ὡς εἴ με γυνὴ βάλῃ. Vulgo ſcribitur ὡςεί. Vellem alterum per totum Homerum ſeruari.

390. κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος οὐτιδανοῖο. ξ— „quod in κωφὸν βέλος a ſenſu aurium ad tactum notio eſt traducta: τὸ ἀνεπαίσθητον. Heſych. ἀναίσθητον, quod et in Apollon. Lex. eſſe potuit, ſed mutilum eſt Scholion. Suidas: ἄηχον. ἀσθενές. ἀμβλύ. De voce paſſim egerunt viri docti, in his Valken. ad Ammon. Poſſet κωφὸν βέλος proprie dictum accipi, et referri ad nerui ſtrepitum non auditum; vt contra Δ, 125 λίγξε βιὸς, νευρὴ δὲ μέγ' ἴαχε. Sed ſenſus requirit, eſſe telum imbelle, ſine viribus emiſſum. Euſtath. comparat quod ἵπποι dicuntur ἀΐειν πληγῆς pro αἰσθάνεσθαι. ἀμβλὺ eſt redditum in Schol. br. κουφὸν eſt vitium edit. Barnes. Ap. Apollon. Arg. IV, 1238 κωφὴ — ἐπιβλύει ὕδατος ἄχνη. de mari in Syrti ſabuloſa fluctus ſurdos agente, vt κῦμα κωφὸν in ipſo Homero Ξ, 16. et Orph. Arg. 1101. mutatum nunc in κούφη, quod cum ἄχνη conuenire viſum.

Recitat vſſ. 389. 390 Dio Or. LXVI, p. 357. R. Expreſſiſſe vſ. 390 videri poteſt Ariſtoph. Acharn. 681 γέροντας ἄνδρας — οὐδὲν ὄντας, ἀλλὰ κωφοὺς καὶ παρεξηυλημένους. (de quo v. Heſych.)

391. καὶ εἴ κ' ὀλίγον περ ἐπαύρῃ. Schol. A. „ἐλλείπει τὸ πρόςθεν. οὕτως καὶ διὰ τῶν ὑπομνημάτων" (h. e. ita traditum eſt etiam in Commentariis ab Ariſtarcho) non aſſequor, vbinam πρόςθεν ſubſtituendum ſit. Suſpicor Scholion ad alium locum ſpectaſſe, v. c. inf. 572 πάρος χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν. Pergit Schol. A. ἔν τισι δὲ γρ. ἐπαύρω. ſcil. vt ipſe Diomedes ſubiectum ſit, non τὸ βέλος. De voc. ἐπαυρεῖν v. ad A, 356. alibi adiicitur

χρόα, vt inf. 572. N, 649. ἐπαύροι vn. Vindob. Verum recte post εἴ κεν — ἐπαύρῃ.

392. ἦ τ' ἄλλως ὑπ' ἐμεῖο — ὀξὺ βέλος πέλεται. Apud Eustath. p. 852, 34 πέτεται occurrit, etsi idem paullo ante πέλεται interpretabatur; et potest placere, tanquam significantius, et occurrit alibi: τοῦ γ' ἰθὺ βέλος πέτεται Υ, 99. cf. E, 282. N, 592. M, 287. cum alterum sit nimis tenue. Potest tamen merus casus aut lusus esse; et tenue illud πέλεται alibi quoque sic occurrit, vt aliud ornantius verbum desideres: vt Γ, 3 κλαγγὴ γεράνων πέλεται, exoritur. Et h. l. Schol. br. ἄλλως ὑπ' ἐμοῦ πέμπεται. aliter, hoc est, fortius, maiore vi, iactus teli, fit a me.

καὶ ἀκήριον αἶψα τίθησι. ἄψυχον. v. ad E, 812. „γρ. ἄνδρα pro αἶψα“ Barnes. dubito an alibi hoc occurrat.

393. τοῦ δὲ γυναικὸς μέν τ'. Barnes edidit et h. l. τοῦδε.

394. παῖδες δ' ὀρφανικοί. Townl. παῖδές τ'.

395. „οἰωνοὶ δὲ πέρι πλέες ἠὲ γυναῖκες.“ Tyrannio περιπλέες vna voce. Ascalonita dirimebat supplendo περὶ αὐτὸν πλέες. sic et Alexion; inueniri enim simplicem vocem πλέες et alibi; vt, τόσσον ἐγώ φημι πλέας ἔμμεναι, pro πλέονας“ (B, 129) Sic A. B. Puta fuisse olim πλῆς, πλεὸς, vnde πλέες. et πλέων. πλεῖστος. At Schol. br. Etymol. et al. contendunt πλέας esse contractum ex πλέονας. Verum in πλέες est supplendum μᾶλλον. In edd. seiunxit primus, si recte video, H. Stephanus.

397. βέλος ὠκύ. „ὀξὺ ἢ ὠκύ.“ Eustath.

399. ἡνιόχῳ ἐπέτελλε. ἐπέτελλε et ἐκέλευσε Harlei.

401. οὐδέ τις αὐτῶν. Turneb. ed. vitiose τι.

402. Ἀργείων παρέμεινεν, ἐπεὶ φόβος ἔλλαβε πάντας. ℥— quod φόβος manifesto est fuga. „Aristarchea obseruatiuncula sexcenties repetita. cf. Apollon. Lex. p. 693. cum Nota. — „γρ. παρέμιμνεν“ Eustath. ἔλαβε plerique, metri scilicet incuriosi; etsi antiquiores nec ipsi geminarunt.

403. ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν. πρὸς ὃν μ. esset προς ϝον iugulato metro. Bentl. tentabat ϝειπεν ἑὸν μ. (potius ϝεῖπε ϝεὸν omisso πρὸς, vt solet in similibus: M, 60. 210 et al. Υ, 375 καὶ τότ' ἄρ' Ἕκτορα εἶπε παραστάς.) vel Ὀχθήσας δ' ἄρ' ἔφη ποτὶ ϝὸν μ. Dicas hunc versum aliquoties recurrere, vt P, 90. Σ, 5. Υ, 343. Φ, 53. 552 et al. Sed in simili versu intercalari, toties iterato, vt ita dicam, rhapsodi sibi tanto plus permittere potuere. In Od. E, 285 est κινήσας δὲ κάρη προτὶ ὃν μυθήσατο θυμόν. at paullo post ibid. 298 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μ. θ. Alibi tamen ἐέλπετο ὃν κατὰ θυμὸν pro ϝόν.

404. ὤμοι ἐγὼ τί πάθω; μέγα μὲν κακὸν, αἴ κε Φέβωμαι. ⊱ Excidit Scholion, forte ad αἴ κε Φέβωμαι pro ἐὰν Φύγω, vel ad τὸ, τί πάθω; quid mihi eueniet? quid de me fiet? Contra in Sch. B. alieno loco inserta est disputatio Philoponi ad Aristot. de anima super τὸ παθεῖν et de πάθεσιν animi argutiis plena, quae etiam ap. Suidam extat in πάθος et διάθεσις, vna cum loco ex Diogene Laertio in Aristippo f. 86.

μέγα μὲν, et supra scripto κὲν Harl.

405. πληθὺν ταρβήσας. τὸ δὲ ῥίγιον, αἴ κεν ἁλώω μοῦνος. ⊱ „ἡ διπλῆ, ὅτι ἔξωθεν ἡ εἰς πρόθεσις· εἰς πληθύν." Sch. A. Voluitne iungi: Φέβωμαι (εἰς) πληθύν? vt fugiat sic vt in turbam pugnantium se recipiat, cum adhuc inter promachos pugnasset. Tum Sch. B. dubitat, sitne ἁλῶναι h. l. ἀποθανεῖν an ζωγρηθῆναι." Immo μοῦνος adiectum declarat esse: *si solus, derelictus ab Achiuis, deprehensus, oppressus fuero ab Troianis.* Recte Sch. br. ληφθῶ, συσχεθῶ. Scriptum olim fuit εἰ κε ϝαλωω. pro εἰ ἁλῶ ἄν.

406. λαοὺς, et pro var. lect. Δαναοὺς Harl.

407. Ἀλλὰ τίη. Aliquoties hoc versu vtitur poeta: P, 97. Φ, 562. X, 122. 385. vbique cum virtute aliqua, et subiecta graui sententia.

408. οἶδα γὰρ, ὅττι κακοὶ μὲν ἀποίχονται πολέμοιο. Vbique legitur; nec assequor, quid Barnesium induxerit,

vt tacite, ſine auctoritate et neceſſitate, reponeret ἀποίχοντο πτολέμοιο. in nota autem ſubiiceret: γρ. ἀποίχονται πτολέμοιο. Hoc eſt interpolare poetam, non emendare. — ὅτι vna litera et veteres vſu ſcripſere, et ſeriores metri ignari. —

409. ὅς δέ κ' ἀριστεύῃσι μάχῃ ἔνι. ⊱ „quod καὶ abvndat (in ὅς δέ κ' ἀριστεύῃσι) et quod incerta eſt interpunctio: ſitne interpungendum poſt ἀριστεύῃσι, an iungenda ἀριστεύῃσι μάχῃ ἐνί." Acumen grammaticum! Nicanoris ſuſpicor περὶ στιγμῆς. Senſus vnumquemque docet, vulgatam interpunctionem eſſe probandam. At καὶ omnino non habet locum; eſt enim κε, ὅς ἀριστεύῃ κεν pro ἄν. — ὅς δὲ μὲν ἀρ. Lipſ. vitioſe.

τόνδε μάλα χρεώ. τόνδε Alexion iungi volebat pro τοῦτον. at Tyrannio τὸν δὲ vt ſit τοῦτον δὲ per ἀναφοράν. Et acquieſcit Schol. A. in hoc altero." Scilicet perpetua in Homero haec eſt ambiguitas, quae tamen in multis ad idem fere redit, ſiue τὸν δὲ ſiue τόνδε ſcripſeris, vt h. l.

410. ἤτ' ἔβλητ' ἤτ' ἔβαλ' ἄλλον. Schol. A. haeret in iunctura verborum. Si iungenda ſunt omnia, ait, (vt editur) eſſe ſubſtituendam particulam εἰ loco τοῦ ἤτε· εἴτ' ἔβλητο εἴτε ἔβαλε. h. e. εἴτε βληθείη, εἴτε βάλλοι τινά. (Et εἴτ' — εἴτ' — erat in Harlei. et vno Vindob.) ſin ἤτε ſit ſeruandum: eſſe propoſitionem abſolutam, quod et ipſe probat: ἰσχυρῶς ἑστάναι δεῖ. ἢ γὰρ ἐβλήθη, ἢ ἔβαλεν ἄλλον." Bonus grammaticus non meminit, tertium ſuppetere modum ex Homerico more, quo plerumque εἰ omittitur: εἰ ἢ — ἢ — Quo ignorato etiam Euſtathio durum viſum ἤτε — ἤτε dici pro ἢ — ἤτε.

411. ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε. ἕως ὁ ταῦτ' pronuntiatum ὡς ὅτταυτ'. vt monitum A, 193. De τόφρα δ' v. ad A, 57. Bentl. em. ἕως ὅ γε. In Mori ſcriptum ὅρμαινε.

413. ἔλσαν δ' ἐν μέσσοισι, μετὰ σφίσι πῆμα τιθέντες. ⊱ „quod Zenodotus ſcripſerat: μετὰ σφίσι, πῆμα δὲ ἔλσαν. (ſcripſerat, puto: ἔλσαν δ' ἐν μέσσοισι, μετὰ σφίσι πῆμα δὲ ἔλσαν) Eſt tamen ſic εὐτελὴς ἡ σύνθεσις.

vt recte iudicat Schol. A. at idem perperam interpungit ἔλσαν δ' ἐν μ. μετὰ σφίσιν, et ſtatuit, „non ſibi ſed Vlyſſi malum eſſe, πῆμα τιθέντες τῷ 'Οδυσσεῖ." Melius Sch. br. ἐπὶ τῷ ἰδίῳ κακῷ τοῦτο πράξαντες. Euſtath. ambiguam ait eſſe iuncturam.

ἔλσαι, aeolicum eſſe, ſine adſpiratione poſitum, notat idem Ven. A. et ſcribendum eſſe μετὰ σφίσι, non μετά σφισι. Quod ad prius attinet, nullam video neceſſitatem, qua ad aeolicam pronuntiationem confugiendum ſit, ſiquidem ſollenne fuit ϝελω. ϝειλω. ϝειλυω et hinc deducta. ϝελσαι vidimus Λ, 409. At grammatici, cum ignorarent digamma, cumque vel ab εἰλέω, vel, quod multo etiam deterius, ab ἐλάσαι, vocem deducerent, (vt quoque h. l. Euſtath. ἔλσαν, τουτέστιν ἤλασαν ἢ εἴλησαν συνέκλεισαν.) inciderunt in moleſtias, vt modo ἕλσαι, modo ἔλσαι ſcribendum eſſe dicerent. De his v. Excurſ. de digammo. Abiecto digammo ex ϝελω, *voluo*, factum eſt ἔλω, etſi paſſim ἕλω occurrat; aliud verbum eſt ἕλω, vnde ἑλεῖν. ἑλών. capere. At ἔλω pro ἐλάω fuiſſe, veſtigium non extat. Edd. quarum vix vlla in his eſt auctoritas, variant; ἕλσαι erat in Flor. Aldd. et hinc profectis. ἔλσαι e Rom. adſciuit Turnebus.

415. ὡς δ' ὅτε — σεύωνται. In edd. vulgatum σεύονται. nec hoc cum vitio ſit; ſed alterum, cum ſubiunctiuo in hac comparandi formula frequentius occurrit, et exhibent σεύωνται Cant. Townl. Vrat. b. vn. Vindob. Ven. cum Euſtath. et ed. Rom. Ita ſententiae ſequentes ὁ δέ τ' εἶσι — ſunt ſine regimine interpoſitae. v. de hoc vſu Homerico Exc. I. ad lib. I. (IX.)

416. θήγων λευκὸν ὀδόντα μετὰ γναμπτῇσι γένυσσιν. λευκὸν ὀδόντα. Illuſtrat hinc ἀργιόδοντα Apollon. h. v. p. 161. etſi Scholion turbatum eſt. Porro ſcribendum γένυσσιν nam media breuis eſt, ex γένυς, nec obſtat Od. Λ, 319 γένυν εὐανθέϊ λάχνῃ. Editum erat vbique, etiam in Euſtath. γέννσι, vel γέννσιν, vno ſibilo, vsque ad Barnes, qui recte mutauit, eique ſuffragatur Ven. A. Cant. Barocc. Mori. Harl. Nota Erneſti turbata eſt. Barnes ar-

gutatur tentando, posse etiam scribi *μετὰ γναμπτῇς γενύεσσι.* vt *νεκύεσσι.*

γναπτῇσι Townl. et *γναπτοῖσι* Barocc. perpetua varietate scripturae in hac voce. *γναμπτοῖσι* Mori Harl. a pr. m. Lipſ. vn. Vindob. Spectat ad h. v. Apollon. Lex. *γναμπτῇσι. κεκαμμέναις.* At Etymol. p. 226, 1. *γένυς. σημαίνει δὲ καὶ σιαγόνα. μετὰ γναπτῇσι γένυσιν.* Contra *κναμπτῇσι* Aelian. H. An. V, 45 vbi multis docet, Homerum naturam aprorum bene tenuisse et pluribus locis accurate declarasse.

Exornata est comparatio in Sc. Herc. 386 sq. *Οἷος δ' ἐν βήσσῃς ὄρεος χαλεπὸς προϊδέσθαι Κάπρος χαυλιόδων Φρονέει θυμῷ μαχέσασθαι Ἀνδράσι θηρευτῇς, θήγει δέ τε λευκὸν ὀδόντα, Δοχμωθεὶς, ἀφρὸς δὲ περὶ στόμα μαστιχόωντι* (saltem esset *μαστιόωντι* scribendum; vt in Il. Υ. 171. at hoc de leone dicitur, non de apro: cui conueniret *μαστάζοντι dentibus frendenti* eoque *mandibulis mandenti.*)*· Λείβεται, ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐΐκτην, Ὀρθὰς δ' ἐν λοφιῇ φρίσσει τρίχας ἀμφί τε δειρήν.*

417. *ἀμφὶ δέ τ' ἀΐσσονται.* Vitiose *ἀμφί τε ἀΐσσονται* Barocc. et alii, et ipse Venetus. *ὑπαὶ* etiam h. l. legitur vbique; commento puto grammatico pro *ὑπό.*

418. *γίγνεται, οἱ δὲ μένουσιν ἄφαρ δεινόν περ ἐόντα.* *γίνεται* et *γίγνεται* etiam h. l. variat. Notio τοῦ *ἄφαρ* h. l. obscura mihi est; nam vulgaris significatio, *continuo statim.*, (v. sup. ad K, 537) vix locum habet. Ex pluribus notionibus apud Apollon. et Etymol. conueniret: *ἀντὶ τοῦ ἔπειτα.* Verum expectabam, *e longinquo.*

420. *Δηϊοπίτην. Δηϊοπήτην.* Barocc. Mori. Vrat. b. *Δηϊοπίστην* Suidas.

421. *οὔτασεν ὦμον ὕπερθεν ἐπάλμενος ὀξέϊ δουρί.* Ambigitur de interpunctione: vtrum sit *ἐπάλμενος ὀξέϊ δουρί,* an *οὔτασεν ὀξέϊ δουρί.* tum, num *οὔτασεν ὦμον, ὕπερθεν ἐπάλμενος,* an *οὔτασεν ὦμον ὕπερθεν, ἐπάλμενος ὀξέϊ δουρί.* Ven. A. „Lectum quoque *ὕπερθε μετάλμενος.*" ibid. Hoc in Harlei. Vrat. b. Mosc. 3. vn. Vindob. et in ed. Ald. ac sequacibus. Ad *ὕπερθεν ἐπάλμενος,* quod Flor.

Ald. 1. Rom. exhibuerant, rediit Turnebus et hinc ſeqq. 'Επάλμενος iam vidimus H, 260.

422. ⊱ quod hic Ἔννομος idem nomen habet cum altero Ennomo ἐν τῷ διακόσμῳ (Jl. B, 858). Pro eo Ὄρμενον habet Lipſ. cum vno Vindob.

423. καθ' ἵππων ἀΐξαντα. „Legitur et ἀΐσσοντα" Sch. A. Sicque Barocc. Lipſ. Mori. Townl. Vrat. b. A. Moſc. 2. vn. Vindob. vt inf. 484. At Moſc. 3. μεταλάξοντα (ex gloſſa μεταΐξαντα.)

424. δουρὶ κατὰ πρότμησιν ὑπ' ἀσπίδος. ⊱ „quod hoc vno loco πρότμησις memoratur, ideoque varie ad etymum exponitur." Omnia recenſere alienum eſſet a poeta; colligenda ſunt in Lexicis; ſufficit probabiliter de *vmbilico* in recens nato praecidi ſolito vocem eſſe accipiendam: in quo etiam Sch. br. acquieſcunt, et Heſych. in πρότμησιν. πρότμησις. et κατὰ πρότμησιν. κατὰ τὸν ὀμφαλόν. Docta ſunt ſuper hac voce ſed plus quam arguta, Scholia A. B. Apollonii h. v. adde Etymologum, Suidam et Euſtath. πρότμησιν et πρότμηστιν Townl.

425. ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ. per ἀγκῶνι reddunt Sch. br. Ita ἕλε, ἔπληξε. Hanc interpretationem puta ſequutum eſſe Ennium in fragm. ap. Varron. de L. L. IV, p. 10, I *cubitis pinſibant humum.* Virgilius contra *fronte, calcibus*, tundere terram dixit cadentes. melius τῇ δρακὶ, *cauo manus*, Ven. B. et Victor. Plura ex etymo argutati ſunt veteres apud hunc ipſum et Apollon. h. v. vbi v. Not. in qua ceteri laudantur. Rem alibi poeta ſic expreſſit: κόνιος δεδραγμένος αἱματοέσσης. Jl. N, 393. Π, 486. de ſpaſmo letifero.

427. εὐηγενέος Σώκοιο. Nihil amplius eſt εὐηγενὴς quam εὐγενὴς, agnoſcit quoque id Apollon. Lex. h. v. et reliqui; in Ven. B. τοῦ τῷ σώματι εὐφυοῦς. Vſu itaque mutata et deprauata eſt vox. Mihi tamen valde probabile fit, grammaticis hoc deberi, et fuiſſe veram ſcripturam: αὐτοκασίγνητον ἐΰγενέος Σώκοιο. quidni enim υ produci tono potuerit?

430. ὦ Ὀδυσεῦ πολύαινε δόλων ἆτ' ἠδὲ πόνοιο. ⊱ „quod rescinerat Socus Vlyssem esse versutum et hoc nomine male notum.“ Sch. A. Laborant scilicet grammatici in exsculpendis conuiciis; itaque saltem per ironiam dicta esse volunt. Atqui in Homero laudes tales mutuo sibi ingerunt heroes, non tam eo, quem nos laudamus, sensu aliquo generosiore; sed morum et sermonis simplicitate.

Apollon. Lex. πολύαινε. Ἀρίσταρχος, πολλοῦ ἐπαίνου ἄξιε. (hoc et Suidas habet) οἱ δὲ πολύμυθε. ex eo Hesych. h. v. cf. Eustath. h. l. In laudem Vlyssis dictum erat iam Jl. I, 669.

De ἆτος, ἄατος, v. ad E, 388. — δόλων αὖτ' erat in ed. Flor. et Ald. 1. Mosc. 3.

431. δοιοῖσιν — Ἱππασίδῃσιν. „γρ. Ἱππασίδῃῖν. Sch. A. Si non est grammatici correctio, ad sensum nihil facit: vtroque Hippasi filio, et Charope et Soco. Ceterum ἐπεύχεσθαι casu adiuncto, et quidem tertio, hoc vno loco occurrit; L. B. de Locella, graece doctissimus, in Adnotat. ad Xenoph. Eph. p. 168 dubitat, sitne δοιοῖσιν Ἱππασίδῃσι iungendum cum verbo, an sint hi casus absoluti. Praeferam prius; subiecta sunt illa vs. 432 Τοιώδ' ἄνδρε κατακτείνας pleonastice adiecta, si modo vere Homerica sunt.

432. τοιώδ' ἄνδρε κατακτείνας καὶ τεύχε' ἀπούρας. ⊱ „quod hemistichium alieno loco est adiectum; vnde enim norat, ad spoliandum corpus suppetiturum esse tempus?“ Sch. A. Bona obseruatio. Enimuero totus versus est otiosus et, quod sensus facile docet, rhapsodis debitus. τεύχε' ἀπούρας, ἀφελόμενος. σκυλεύσας. De voce v. ad A, 356.

433. ἤ κεν ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσῃς. „γρ. ἤ σύγ' ἐμῷ.“ Barnes e coni. ὀλέσσῃς, quod libri habent, reduxi. Barnes hoc immerito eiecerat et ὀλέσσεις induxerat, vt cum ἐπεύξεαι conueniret. Adscripserat illud in marg. Stephanus: γρ. ὀλέσσεις et laudat Barnes Cod. Cant. e quo tamen nil a Bentleio notatum video. At

facta mutatio eſt ignoratione vſus Homeri, cui futura indicatiui cum coniunctiuo adiecto *κεν*, vno eodemque loco habentur. Et ſic iuncta ſaepe reperias ambo, vt ſup. K, 449 *εἰ μὲν γάρ κε σε νῦν ἀπολύσομεν ἠὲ μεθῶμεν.* ad quem loc. vide. De *κεν* cum futuro cf. ad A, 175. et Excurſ. III. ad A. p. 175. et Exc. II. ad lib. V.

434. *ὥς εἰπὼν οὔτησε κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην.* Variat et hic *πάντοσε ἴσην.* v. ad A, 468. *οὔτησέ (μιν) κατ' ἀσπίδα percuſſit eum in clipeo:* ſic et P, 43 vbi hic idem verſus, *κατ' αἰγίδα* Φ, 400, vt *οὔτησε κατὰ δεξιὸν ὦμον* T, 452.

435. *διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε.* Videtur pronuntiatum fuiſſe *διαμμενναςπιδος.* Bentleius refingebat *διὰ μὲν ἄρ'.* cui facile accedas. cf. ad Γ, 357. *ὄμβριμον* et h. l. alii.

437. *πάντα δ' ἀπὸ πλευρῶν χρόα ἔργαθεν.* Schol. A. „*χροὸς* exemplaria Ariſtarchea. *χρόα* Zenodotus." Scilicet, quod ſaepe iam vidimus, Ariſtarchus de Digammo non cogitabat: fuit *χροα Ϝεργαθε.* nam *Ϝεργω. Ϝειργω. Ϝεργαθω* et rel. Bentl. ſcribebat *χρό' εϜεργαθεν.* Eſt autem *ἀπεχώρισε.* nec tam vt Sch. A. *οἷον διέστασε* (leg. *διέσπασε*) *τὰς σάρκας ἀπὸ τῶν ὀστῶν,* cum ceteris, Sch. br. etiam gloſſa Heſychii in *πάντα δ' ἀπὸ πλ. ἀπὸ δ' αὐχένος ὦμον ἀπέργαθεν.* quam potius: *ἀποέργαθε χρόα πλευρῶν,* h. *τὸν ἐπὶ ταῖς πλευραῖς χρῶτα ἀπεῖργε, ἐχώρισε, deterſit.* E, 147 *πλῆξ', ἀπὸ δ' αὐχένος ὦμον ἐέργαθεν ἠδ' ἀπὸ νώτου.*

οὐδ' ἔτ' ἔασε Lipſ. Mox 438. *φωτὸς* pro *αὐτοῦ* vt *ἀνὴρ* pro *αὐτός.*

439. *γνῶ δ' Ὀδυσεύς, ὅ οἱ οὔτι βέλος κατακαίριον ἦλθεν.* „*τέλος κατακαίριον* legit Venetus, et Sch. A. *αἱ Ἀριστάρχου οὕτως, τέλος. καὶ σχεδὸν ἅπασαι.*" Conſtituere ergo verba ſic debuere: *ἔγνω, ὅτι (τὸ ἔγχος) οὔτι ἦλθεν οἱ (εἰς) τέλος κατακαίριον.* At in Sch. A. pro interpretatione adiicitur; „*ἔγνω, ὅτι οὐ κατακαίριον τέλος* (an *κατὰ καίριον τέλος* voluit?) *ἦλθεν ἡ πληγή, οὐκ εἰς καίριον τόπον ἐτελεύτα.*" Etiam Apollon. *κατακαίριον. εἰς καίριον τόπον.* Contorta haec omnia, nec ex verbis fa-

cile elicienda. Τέλος absolute pro vita non dicitur, sed τέλος βιότοιο vel θανάτοιο et similia. Ergo τέλος accepere pro loco, in quo hasta subsiiterat in vulnere.

Zenodoti lectio fuit, quae, recte puto, vulgo legitur, βέλος, quam propterea reiecerunt grammatici, quia οὐ βέβληται, ἀλλ' ἐκ χειρὸς ἐπλήγη (non πέπληγε, vt Sch. A.). Atqui βέλος est generale vocabulum, eoque nunc pro ἔγχος, οὔτι ἦλθέν οἱ κατακαίριον, οὐκ ἐγένετο αὐτῷ καίριον. (Sch. B. reddit οὐκ ἐτελεύτησεν εἰς καίριον ἡ βολή.) quod Δ, 185 οὐκ ἐν καιρίῳ ὀξὺ πάγη βέλος quod interpretatur Etymol. καίριον, ἀντὶ τοῦ· οὐκ ἐν ἐπικινδύνῳ τόπῳ, οὐδ' ἐν τῷ πρὸς ἀναίρεσιν ἐπιτηδείῳ τόπῳ τοῦ σώματος. fere vt Sch. br. Et Θ, 84 vulneratur in capite equus, ὅθι — μάλιστα τε καίριόν ἐστι. Sch. br. ἐπικίνδυνον. Potest ideo κατὰ καίριον ἦλθε scribi, vt est in ed. Rom. et Eustath. at βέλος κατακαίριον ἦλθε est doctius.

Obseruatur etiam h. l. quanta sit animi virtus in Vlysse, quod ipse vulneratus tamen pugnare pergit: v. Eustath. cf. Iortin To. II, p. 73.

441. ἆ δειλ', ἦ μάλα δή σε — Sch. A. contendit, ἆ δειλὲ plene esse pronuntiandum et scribendum, quandoquidem in compellatione positum est; sicque Aristarchum scripsisse, teste Didymo. Nec metro id officere, quia scansione aufertur iterum: vt in βουκόλε, ἐπεὶ (Od. Υ, 227.) et (Jl. Ο, 18) ἦ οὐ μέμνῃ. ὦ δειλ' duo Vindob. De ἆ disputat Eustath. ad h. l.

442. ἤτοι μέν ῥ' ἐμ' ἔπαυσας. In Lips. deest ῥ' ante ἐμ', et abesse posse aiebat Ernesti. deficit quoque in Townl. Mosc. 2. 3. Veneto. Enimuero tuetur id vsus Homericus.

444. ἐμῷ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμέντα εὖχος ἐμοὶ δώσειν. Lips. δαμέντι. vt ad antecedens σοὶ referatur.

445. Ἄϊδι κλυτοπώλῳ. Commenta grammaticorum super h. v. nolo repetere. Vide ad E, 654.

446. ὁ μὲν Φύγαδ' αὖτις — „Φύγαδε, ὡς οἴκαδε, εἰς φυγὴν" — Ven. A. Dictum de hoc ad Θ, 157.

448. ὅλων μεσσηγὺς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσε. διὰ στήθεος. v. ſup. Exc. II ad VIII. μεσσηγὺ Townl.

451. Φθῆ σε τέλος θανάτοιο. Etiam hic Zenodotus legerat: βέλος, vt ſup. 439 βέλος καταικαίριον, et obſervatur h. l. a Sch. A. refelli hoc quoque verſu Zenodotum." Immo dixeris, ex h. l. voc. τέλος illatum eſſe in v. 439. Alienum tamen βέλος ab h. l. eſt. Etſi enim βέλος κιχήμενόν τινα dicitur, vt E, 187 non tamen βέλος θανάτου frequentatur; at τέλος θανάτου ſaepe.

452. Plutarch. in Conſolat. ad Apollon. p. 445, T. VI. R. recitat: Δύσμορος, οὐ μὲν σοίγε.

453. ὄσσε καθαιρήσουσι. Diſertum Scholion eſt in Heſych. καμμύσουσι τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ συγκλείσουσιν. ὑπὲρ τοῖς νεκροῖς γίνεται ὑπὸ τῶν οἰκείων περὶ τὸν τοῦ θανάτου καιρόν. Sch. br. τοὺς ὀφθαλμοὺς κατακαλύψουσι.

454. ἀλλ' οἰωνοὶ ὠμησταὶ ἐρύουσι. ὠμησταί. Digladiantur grammatici ſuper accentu. Ariſtarchus vt ἀθληταί. Tyrannio vt κομῆται, ὠμῆσται. Apio quoque voluit eſſe ὠμοέσται, ὠμοφάγοι, ab ἔδω. Alii pro vna voce, ab ὠμὸς, vt ὀρχηστὴς, ἑρπηστής. haud dubie vere. Argutias non repetam: v. h. l. Sch. A. Apollon. Lex. h. v. Etymol. Euſtath. add. Schol. ad Jl. X, 67.

(ξ—) ὠμησταὶ ἐρύουσι ſcribit Ven. et Sch. A. addit, ita ſcribendum eſſe, ſicque ſcripſiſſe Ariſtarchum; eſſe enim praeſens pro futuro. Alexion ſcribebat ἐρυοῦσι, forma Attica, vt v. ſeq. κτεριοῦσι. Contra monet, formam hanc locum habere tantum in verbis Iota habentibus, vt κομιῶ." Repetitur hoc Scholion ad O, 351. X, 67. Etiam Apollonius Lex. ἐρύουσι. ἀντὶ τοῦ ἐρύσωσι (corr. ἐρύσουσι) σημαίνει δὲ τὸ ἕλκουσι, δι' οὗ δηλοῦται τὸ κατέδονται. ex natura vulturum; Add. Heſych. in ἐρύουσι. Multum ſibi in hoc verſu arrogauerat Barnes, ſcripſerat enim: ὠμησταί σ' ἐρύσουσι. quae iterum eiecta ſunt. Primo σ' de ſuo inſeruit, cum ignoraret digamma in ϝερυω et cognatis. Tum vbique ſcriptum et editum eſt ſine σ'. Porro ἐρύσουσι intulit, cum ἐρύουσι omnes fere vetuſtiores cum grammaticis, in quibus Ety-

mologus, legant, et editum ſit vbique: ὠμησταὶ ἐρύουσι. Prouocat quidem ad Cant. et Barocc. Addas Mori. Harlei. vnum Vindob. ſed ratio critica facile docet hoc grammaticum emendatorem ſapere. Verſus aliquoties repetitur, vt Jl. O, 351. X, 67. vbique ὠμησταὶ ἐρύουσι.

455. αὐτὰρ, ἐπεί κε θάνω, κτεριοῦσί με δῖοι Ἀχαιοί. „Ariſtarchus: αὐτὰρ ἔμ' εἴ κε θάνω.“ Additur: „εἰ δὲ διὰ τοῦ π, ἐπεί κε θάνω, γραμματιστῶν.“ mancum videtur eſſe Scholion. Sed lectio Ariſtarchea notata quoque eſt ex Barocc. et vno Vindob. nec inelegans; eiiciendum tum erit altero loco με et ſcribendum κτεριοῦσι (— σιν) δῖοι Ἀ. — Mirum eſt, vocem κτερίζειν praeterire fere grammaticos, ſi excipias Heſych. et Euſtath. ad Odyſſ. Atqui τὰ κτέρεα debuere ducta eſſe a κτέρος, pro quo etiam κτέρας, κτέαρ, fuit, h. e. κτῆμα, h. e. omnino χρῆμα. Mirum itaque, vnde ſingularis vſus venerit, vt ſint τὰ ἐντάφια.

456. Σώκοιο — ἔγχος — ἔξω τε χροὸς εἷλκε — & propter ambiguitatem, ex Soci ne corpore, an ex ſuo, traxerit haſtam.“ Haud dubie alterum hoc; nam educta haſta ipſe doluit, et, quod rem facit apertam, Soci haſta per Vlyſſis *clipeum* penetrauerat, vnde ἔξω χροὸς καὶ ἀσπίδος. Haſtam autem in Soci tergum emiſſam in eius corpore reliquiſſe putandus eſt Vlyſſes.

457. ἔξω τε χροὸς εἷλκε καὶ ἀσπίδος. ἕλκε Ariſtarchus, vt alibi, Ionica forma; ſic ſup. 258. Si ſemel hoc ſequebantur, debuiſſent ii qui Ariſtarcheam lectionem reſtituere voluere, vbique ἕλκε edere. At nec Ariſtarchus vbique nec in hoc nec in aliis, ſibi conſtitiſſe videtur. Euſtathius dilectum in vſu imperfecti temporis quaerebat, vt difficultatem extrahendi deſignaret poeta. At Homerus εἷλξε non nouit, adeoque nec hic eo vti potuit. — Porro ἔξω δ' ἐκ χροὸς εἷλκε Ven. B.

458. αἷμα δέ οἱ σπασθέντος ἀνέσσυτο, κῆδε δὲ θυμόν. & Αἷμα δέ οἱ σπασθέντος. Sch. A. οὕτως Ἀρίσταρχος, οἱ. αἷμα δέ οἱ, τῷ Ὀδυσσεῖ. Ζηνόδοτος δὲ γράφει· αἷμα δὲ αὐτῷ, οὗ σπασθέντος. γίνεται δὲ τὸ ἑαυτοῦ. ὁ οὐχ

ἁρμόζει." Turbata ſunt poſtrema. Zenodotus legerat: αἷμα δὲ οὗ σπασθέντος, vt eſſet pro αὐτοῦ ſc. τοῦ ἔγχεος σπασθέντος. mirum, eum non maluiſſe τοῦ ſcribere. Praeſtat vtique οἱ quod ſcriptum fuit αἷμα δε ϝοι. ἀπεσσυτο Barocc. male.

κῆδε δὲ θυμόν. v. ad E, 400. Male et h. l. Barnes interpolauit δ' ἕ.

459. Τρῶες δὲ μεγάθυμοι, ἐπεὶ ἴδον αἷμ' Ὀδυσῆος. Barnes: „γρ. Τρῶες δή. Harlei. Vrat. b. Moſc. 3. Τρῶες δ' αὖ. hoc probem.

ὅπως ἴδον Mori, et pro var. lect. Vrat. b. item vn. Vindob. cum Veneto: at Schol. A. „γρ. καὶ, ἐπεὶ ἴδον. Nouare quid in his ac ſimilibus nolim. Barocc. ὅταν ἴδον. hoc male.

460. κεκλόμενοι καθ' ὅμιλον ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν. Iungi mauult Sch. A. κεκλόμενοι καθ' ὅμιλον." Sequitur tamen mox quoque 469 ἀλλ' ἴομεν καθ' ὅμιλον.

461. ἀνεχάζετο, αὖε δ' ἑταίρους. Sch. A. monet, αὖε ſcribi: eſſe enim φωνεῖν. At ſi ſit ξηραίνειν vel ἅπτειν, ſcribi αὕειν· ἐστὶ γὰρ σύνθετον." Scilicet alterum hoc factum putarunt ex ὕειν, ἀὕειν, αὕειν. Res ipſa occurrit ap. Euſtath. Etymol. et Heſych. in αὖε. cf. Sch. ad Il. Υ, 51. Suboritur moleſtia ex hiatu: ἀνεχάζετο αὖε. Commode Bentl. emendabat: ἀνεχάζετ', αὖσε δ' ἕ. vel ἀνεχάζετό τ', αὖε θ' ἑταίρους. Dubitari nequit αὔω. ἀΰτω. ἀϋτέω leni aſpiratione fuiſſe perpetuo vſu ex ἄω, vnde factum αϝω, hinc αὔω. Verum et alterum, ſiue αὕω ſiue αὔω ſcriptum, *ſicco*, nullum digamma admittit. v. c. Ψ, 327 Ἕστηκε ξύλον αὖον. ἀναχάζετο Venetus; librarii an operarum vitio.

462. ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτός. φωτὸς pro αὐτοῦ. Schol. B. Sic ſaepe v. c. Od. Ζ, 129. ὅσον κεφαλὴ χάδε proprie τὸ στόμα. ſed alterum plus phantaſmatis habet. Ductum autem a vaſe, quantum illud capit, χανδάνει, χάζει, h. χωρεῖ, *continere* poteſt; vociferatur quantum poteſt. Apollon. p. 704 ὅσον ἡ κεφαλὴ ἴσχυσε χωρῆσαι μέγεθος φωνῆς.

463. τρὶς δ' ἄϊεν ἰάχοντος. Fuit αἶε ϝιαχοντος. Itaque concidit nota Ernesti, poetam dedisse ἄϊεν pro ἆϊε ne nimis multae vocales concurrerent.

466. ἵκετο φωνὴ Lipſ. Cant. Mori. Barocc. Harl. Townl. Vrat. b. A. Moſc. 2. vn. Vindob. cum Veneto. etiam Euſtath. Tum ed. Flor. Mutauit in ἵκετ' αὐτὴ ſtatim Ald. 1. cum ed. Rom. Parendum hic erat codicum conſenſui.

467. τῷ ἰκέλη, ὡς εἴ ἑ βιῷατο. βιῷσατο Vrat. b. Moſc. 3.

468. ἀποτμήξαντες. ἀποτεμνόμενοι. ἀποχωρίσαντες. Apollon. Lex. h. v.

470. μή τι πάθῃσιν ἐνὶ Τρώεσσι μονωθείς. Schol. A. cum Euſtath. „γρ. πάθῃσι μετὰ Τρώεσσι" ſicque Barocc. Harl. Townl. Moſc. 3. vnus Vindob.

471. μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι γένηται. ποθὴ haud dubie αὐτοῦ. vt Ξ, 368 et alibi; etiam P, 690. Vt ipſe Vlyſſes ſit deſiderium, ποθή, lyricum puto eſſet.

474. δαφοινοὶ θῶες, *fului:* vt aliis locis: v. ad B, 308. Alioqui poſſet eſſe φόνιοι, *cruenti.* Qui θῶες ſint ex grammaticis haud diſces; niſi quod narrant hyaenae ſimiles eſſe et per ſaltus incedere. cf. Euſt. ad N, 103.

ἕπονθ', ὡς εἴ τε (nunc ὡςείτε ſcriptum). Videtur Euſtathius laudare ἕπον pro var. lect. ſed is haec cum v. 483 comparat: τὸ δὲ, ἀμφὶ αὐτὸν ἕποντο, ἢ ἀντὶ τοῦ ἀμφηκολούθουν, ἤ, αὐτὸν ἀμφεῖπον, ὃ ταυτόν ἐστι τῷ· ἀμφεπένοντο. διόπερ ὑποκαταβὰς ἔφη· ἀμφ' Ὀδυσῆα Τρῶες ἕπον, ἤγουν ἀμφεῖπον ἐκεῖνον. Enimuero in Homero ſatis discreta vis eſt τοῦ ἕπειν et τοῦ ἕπεσθαι. hoc eſt *ſequi*, ἕπεσθαί (ἅμα σύν) τινι· illud, ἕπειν τι, τινὰ, *tractare, agitare.*

475. ὄν τ' ἔβαλ' ἀνὴρ. ὄν ῥ' ἔβαλ' Barocc. Mori. vn. Vindob.

476. ἰῷ ἀπὸ νευρῆς. vbique legitur. Mutauerat in ἀπαὶ Barnes, quia inf. 665 ita legebatur in edd. Perperam. Dictum iam ſaepe de ἀπαὶ, παραί.

ἤλυξεν. ἐξέκλινεν. ἐξέφυγεν. Apollon. Lex. h. v.

477. Comparatio pluribus momentis inſtructa, et ad numerum adorientium, et ad ſuperuenientem Aiacem. Haec ſola tenenda ex Sch. A. B. — αἷμα λιαρὸν, χλιαρὸν, θερμὸν, recte Sch. br. et Heſych. ad quem v. Not. cf. inf. ad 829. et ad X, 149. Durius autem omiſſum ὄφρα ἐστίν. ἔνεστι. μένει.

καὶ γούνατ' ὀρώρῃ. Ap. Athen. II, p. 41 D. legitur ὀρώρει. De vſu ſubiunctiui cum ὄφρα v. Exc. III, ad lib. IV. Vidimus iam ſup. I, 605. 6 εἰσόκ' ἀϋτμὴ ἐν στήθεσσι μένῃ καί μοι φίλα γούνατ' ὀρώρῃ *moueant ſe.*

χλιαρὸν malebat Bentl. poſt αἷμα· vt ſit αἷμα χλιαρόν. τόν γε δαμάσσεται.

478. ἐπειδή. In ed. Lipſ. erat ἐπειή. ἐπειδὰν vn. Vindob. male.

479. δαρδάπτουσι. κατεσθίουσι cum notione laniandi, vt Apollon. Lex. h. v. monet.

480. ἐν νέμεϊ σκιερῷ. ⸓ Zenodotus γλαφυρῷ. Verum hoc antro, non ſiluae conuenit, haec eſt σκιερά. Vox h. l. non variat, ſed in fragmento Pindarico e Threnis ap. Plutarch. Conſolat. ad Apoll. (Fragm. Pind. p. 31. 32.) variat σκιαρόν. nil tamen intereſt. Vocabulum τὸ νέμος minus vſitatum eſſe debuit, quandoquidem Apollon. Lex. explicat ὁ σύνδενδρος τόπος, καὶ νομὴν ἔχων. ἐν νέμεϊ σκιερῷ, σκιὰν μεγάλην ἔχοντι.

ἐπὶ δὲ λῖν ἤγαγε δαίμων. λῖν circumflecti (vt ſcriptum quoque in Apollon. Lex. h. v.) docet Ven. A. vt omne monoſyllabum in caſu quarto; ſicque tradere Herodianum libro XV τῆς καθόλου· at vulgo ſcribi λίν ait Ariſtarcho auctore (Ἀριστάρχῳ δὲ ἐπείσθη ἡ παράδοσις ὀξύνοντι.) etſi vel ſic λίς producitur, vt vidimus ſup. 239. Male autem Schol. br. Etymol. et Euſtath. qui grammaticorum disputata recoxit, aiunt eſſe pro λῖνα, nam fuit λῖς, λιός, λιΐ, λίν, vnde λίεσσι laudatur e Callimacho: αἱ μὲν ἄρα λίεσσι.

481. Ariſtoteles ἐν τῷ περὶ ζώων notauit inter thoes et leones odia intercedere, cum eodem cibo vtantur. Te-

nuit adeo hoc Homerus ante Ariſtotelem. Sch. A. Euſtath. Eſt locus Hiſt. Anim. IX, 44.

λῖν σίντην. Male ſcribitur σίντιν ap. Etymol. Dictus ὁ σίντης ἀπὸ τοῦ σίνεσθαι, βλαπτικὸς, κακοῦργος, βλαβερός. Eſt eadem vox, vnde Sinis vel Sinnis dictus ὁ πιτυοκάμπτης a Theſeo occiſus.

διέτρεσαν, pro διατρέουσι. μετὰ δέους φεύγουσι. ἡ γὰρ σκιὰ καὶ σκεδασμὸν δηλοῖ τῶν φυγόντων Sch. c. Euſt.

482. Ὀδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην. „γρ. ποικιλόμητιν." margo edd. ſicque Moſc. 3.

483. ὥς ῥα τότ' ἀμφ' Ὀδυσῆα — Τρῶες ἕπον πολλοί τε — Aliter legitur in edd. quam Barnes ad h. v. tradit. Nam Τρῶες ἕποντο πολλοί τε, metro violato, habent edd. inde a Flor. Aldd. etiam Turneb. Steph. nec ſola Cantabrig. vt ille putabat. in Rom. ed. ἕποντο πολοί τε eſt emendatum. At ἕπον πολλοί τε ſola dederat ante Barnes ed. Schrevel. ex Schol. br. Idemque Barnes profert ex Cod. Cantabr. et ex Euſtath. p. 857, 9. (in verbis ſup. ad vſ. 474 adſcriptis) accedunt alii codd. cum Veneto. Vitioſam tamen lectionem, ἕποντο πολλοὶ, multi alii, in his etiam boni codd. ſequuntur, vti Mori. Townl. Debebant ſaltem refingere Τρῶες ἕποντο πολεῖς τε. vt 474 — πολεῖς autem occurrit inf. 707 αὐτοί τε πολεῖς, et alibi, vt Apollon. Rh. I, 261. II, 900. Sic quoque emendabat Bentleius; nec dubitarem in ipſo poeta reponere, niſi ἕπον codicum auctoritatem haberet, et ſenſu ſuo acceptum defendi poſſet, et niſi ſuſpicarer etiam priore loco 473. 474 fuiſſe ἕπον, cum pronuntiatum eſſet: ἀμφὶ δ' ἄρ αὐτὸν Τρῶες ἕπον θ'. ita vt δέ τε vſu ſollenni iuncta eſſe vellent. Nam ἕπειν et ἕπεσθαι notatione diuerſa eſſe, conſtat. Primitiua vtriusque notio eſt, πονεῖσθαι, ἐνεργεῖν· ἕπειν τι cum actu, vel περί τι. ἀμφί τι, agere aliquid, tractare: quod docent lexica: v. ſup. Z, 321. O, 555. Sic quoque ἀμφιέπειν, περιέπειν τι. tractare aliquam rem, curare, in ea occupatum eſſe. Atque ita h. l. Τρῶες ἀμφιεῖπον Ὀδυσῆα, vel ἕπον ἀμφὶ Ὀ. eſt ἐπόνουν περὶ αὐτὸν (vt inf. 775. B, 525. E, 667.

ſane cum notatione infeſtandi, malum inferendi. Praeclare ap. Euſtath. p. 859, 4. Φέρεται οὖν ἐν παλαιῷ κατὰ στοιχεῖον Λεξικῷ ὅτι ἕπειν Ἴωνές φασι τὸ κακοῦν καὶ περιελαύνειν, ὡς τό· Τρῶες ἕπον πολλοί τε. Vſitatius ita eſt ἐφέπειν vt ſup. 177. et mox 496. Redditum adeo nunc aliter, quod paullo ante 473. 474 ἀμφὶ αὐτὸν Τρῶες ἕποντο enuntiauerat: inſequuti eum ſunt, circa eum ſequentes. Niſi et ibi ἕπον ſcribas, vt paullo ante dixi. De ἕπεσθαι cf. ad N, 492. Similis disputatio erat ſup. ad Δ, 202 λαῶν οἵ οἱ ἕποντο Τρίκης et ἕπον Τρίκης.

484. ἀλύσσων ᾧ ἔγχει ἀμύνετο — „ᾧ ἔγχει et antecedentibus et ſequentibus poteſt adiungi. Sch. A. alterum ſolum probat B. Male ſcribi ἔγχει· notant Barn. et Clarke.

Poſt 485. Baroccianus cum vno Vindob. inſeruerat verſum: χάλκεον ἑπταβόειον, ὅ οἱ κάμε Τύχιος ἀνήρ repetitus ex Θ, 220.

486. στῆ δὲ παρὲξ „pro παρέστη et abundat ἐξ“ ait Sch. A. At per ſe conſtare ſibi παρὲξ, παρεκτὸς, docet Apollon. Lex. h. v. add. Etymol. qui et πάρεξ et παρὲξ diuerſa eſſe tradit, et multa multis locis Euſtathius. Verbo: Aiax παρέστη, ſed ad latus, adeoque exterior Vlyſſi, ἐκτός.

488. χειρὸς ἔχων, εἵως θεράπων σχεδὸν ἤλασεν ἵππους. „θεράπων Menelai, non Vlyſſis: quippe qui ex inſula profectus nullum currum habuit.“ Sch. B. χειρὸς ἑλὼν malebat Bentl. vt 645. 777. ſicque Townl.

490. Πριαμίδην, νόθον υἱόν. Monent Sch. A. B. Πριαμίδην eſſe diſtinctione ſeparandum ab υἱόν· et hoc abundare, aiunt Sch. br. Quidni tamen Πριαμίδης υἱὸς pro Πριάμου υἱὸς, h. l. plenior eſſe poſſit oratio quam alibi? nam Πριαμίδης eſt proprie adiectiuum.

492. ὡς δ᾽ ὁπότε πλήθων ποταμὸς πεδίονδε κάτεισι. ⊱ „quod πεδίονδε δίηται Zenodotus ſcripſerat.“ Sed, ait Sch. A. κάτεισι melius, quia de alto. Etiam Sch. B. ὁρμήν agnoſcit, et vſ. 493 ὀπαζόμενος, ἐπειγόμενος.

Schol. Cant. ἐλαυνόμενος. Per καταφέρεσθαι declarat hoc versu laudato Etymol. et πληρούμενος Schol. br. ex contexto, vti Demetrius ὁ πύκτης vocabulum interpretatus erat, improbante Apollonio Lex. h. v. p. 504. Sup. E, 91 in simili comparatione: ὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος. Mox κατ' ὄρεσφι, v. K, 185 et Exc. II. ad VIII.

494. πολλὰς δὲ δρῦς ἀζαλέας ἐ— „dubitatur, sintne arbores arefactae, certo anni tempore, nuncque radicitus erutae; an ligna a lignatoribus caesa et in amnem missa, vt ab eo imbribus aucto deferantur.“ Haec Ven. A. et B. cum Eustath. cuius ἀδολεσχία intolerabilis est et hic et vbique. Quis hic dubitari potuisse credat! Impetus fluminis erat declarandus per stirpes ipsas erutas non per ligna auctis super ripam aquis auecta. Virgil. Aen. II, 307 in loco hinc expresso: *praecipitesque trahit siluas.* Bentleius vocem σαρωνίδας recordatus, δρῦς παλαιάς, emendabat Hesychii ἀρχωνίδας vt et alii viri docti fecerunt.

495. πολλὸν δέ τ' ἀφυσγετὸν εἰς ἅλα βάλλει. ἀφυσγετὸν acuit Aristarchus. at Tyrannio ἀφύσγετος. disputata habet Sch. A. repetit Eustath. apud eund. et Etymol. est ductum ἀπὸ τοῦ ἀφύω, ἀφύσσω. At ap. Apollon. Lex. h. v. ab ἄγαν φευκτός. vbi cf. Not. Redditur vbique per συρφετὸς, iam in Apollon. h. v. et Hesych. vbi v. Not. τὸ ἰλυῶδες addit Etymol. et Sch. br. coeno limoque e molliore solo eruto, hausto. Fuit itaque vox Alexandrinorum aetate iam antiquata; vtitur tamen ea praeter Oppianum Nicander Alexiph. 342. vbi v. Schol.

496. ὣς ἔφεπε κλονέων πεδίον τότε φαίδιμος Αἴας. πεδίον τότε. „γρ. πεδίον κάτα.“ Barnes. Est eius haec emendatio; ita scribere mallet, cum κλονεῖν πεδίον non sit Homericum. Vir doctus non meminerat Homericum esse, omitti κατὰ et esse idem ac κατὰ πεδίον, διὰ πεδίου κλονέων τοὺς Τρῶας, qui inf. 525. 6 ὀρινόμενοι sunt. ἔφεπε est infestabat, male habebat, vrgebat: vt modo vidimus ad vs. 483.

497. *δαΐζων ἵππους τε καὶ ἀνέρας.* In *δαΐζων* prima producitur, quae alias corripi solet. Scriptum dicas esse debuisse *δαϝιζω.* In *ἵππους* (qui ipsi currus sunt) *καὶ ἀνέρας* nolim argutari: quasi sint copiae pedestres oppositae.

498. *οὐδέ πω Ἕκτωρ πεύθετο.* Accurate temporum ratio postulasset: *ἐπέπυστο.* — *μάχης πάσης,* non nunc *παντοίης,* vt B, 823 sed totius aciei.

499. *ὄχθας πὰρ ποταμοῖο Σκαμάνδρου.* Harlei. Καμάνδρου. vt sup. B, 465 et al.

502. *Ἕκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν ὁμίλει μέρμερα ῥέζων.* — „quod *ὁμίλει* pro *ἐμάχετο.*" Schol. A. quasi nunc primo occurreret hoc, quod iam vidimus E, 86 et 834. — *Ἕκτωρ γὰρ* vnus Vindob. — quae sint *μέρμερα,* vide ad Θ, 453. — „*γρ ὁμίλεε.*" Barnes.

503. *ἔγχεΐ θ' ἱπποσύνῃ τε· νέων δ' ἀλάπαζε φάλαγγας. νέων* plerique, ait Sch. A. At Aristarchus (teste quoque Apollonio Lex. p. 474. Alexio et Ascalonita) *νεῶν, ἵνα ἀπὸ τούτων νέες ὠκεῖαι* (leg. *ἵνα* sc. *εἴη,* vt ductum sit, *ἀπὸ τοῦ·* „*τῶν νέες ὠκεῖαι.*" Od. H, 36) vt sit: *τὰς πρὸ τῶν νεῶν τάξεις.* „Intulit glossam Hesychius in Lexicon. Videntur haec argute dicta, non vere, vt *φάλαγγες νεῶν* sint ordines *eorum qui pro nauibus pugnabant.* At *φάλαγγες νέων* de viris militaribus dicitur et alibi. Legit quoque sic Sch. br. et Apollon. Lex. l. c. *ἔνιοι δὲ βαρυτονοῦσι, νέων δ' ἀλάπαζε φάλαγγας, τὰς τῶν νέων ἀνδρῶν τάξεις. ἀλάπαξε* vel *ἀλάπαζε* Harlei. *ἀλάπαξε — πορθῶν ἐκένου.* Suidas in *λάπαθον — λαπάξαι. κενῶσαι.* In principio versus *ἔγχεΐ θ' ἱπποσύνῃ τε.* h. *τῇ ἐμπειρίᾳ ἱππικῇ* vt Etymol. *τῇ τοῦ ἱππεύειν ἀρετῇ* Eustath. et *ἱπποσύνη, τὸ ἱππεύειν* Hesych. *ἱππασίαν* interpretatur Apollon. Lex. scil. curru irruendo, prosternendo, prostratos obterendo.

504. *οὐ δ' ἄν πω χάζοντο κελεύθου.* potest esse illud interuallum quo pugnatur inter vtramque aciem, quod alias *γεφύρας πολέμοιο* appellat. At Sch. B. *κελεύθου, τῆς πρὸς τοὺς πολεμίους ὁρμῆς* de impetu irruentium.

Sane κέλευθος etiam pro ipſo inceſſu et itinere dictum occurrit. Eſt tamen per ſe locus quo inceditur, qua iter patet, vnde M, 399 τεῖχος ἐγυμνώθη, πολέεσσι δὲ θῆκε κέλευθον, vt propius ſubire poſſent vallum; item vſ. 411. 418. add. O, 260 et 357.

χάζοντο κέλοντες δῖοι Ἀχαιοί. laudat verba Sch. A. inf. ad Υ, 234. At Homero ſemper eſt κέλεσθαι. deberet eſſe κέλοντο δέ. ſic tamen nihil proficitur.

506. παῦσεν ἀριστεύοντα Μαχάονα. — „quod παῦσεν abſolute dixit: παῦσεν ἀριστεύοντα.“ (Scilicet, quia alias adiicitur μάχης, πολέμοιο aut ſimile) Referendum autem hoc (ἀριστεύοντα puta) ad B, 553. 4 τῷ οὔπω τις ὁμοῖος.„ (quid haec inter ſe communia habeant, non perſpicies, niſi inſpexeris Schol. v. Obſſ. ad eum locum p. 319.)

507. ἰῷ τριγλώχινι vidimus iam E, 303.

508. τῷ ῥα περίδδεισαν hic ſcripſere grammatici, quod alibi relictum erat pronuntiationi. Cur non aeque nunc ſcripſere: πέρι δεῖσαν.

509. μήπως μιν, πολέμοιο μετακλινθέντος, ἕλοιεν. πολέμοιο μετακλινθέντος. ἀντὶ τοῦ μεταβληθέντος (Sch. br. κλίσιν καὶ προτροπὴν λαβόντος) καὶ ἐπικρατεστέρων γενομένων τῶν Τρώων. Sch. A. et Sch. br. „ ἐπὶ θάτερον μέρος τῆς ῥιπῆς γενομένης“ Sch. B. Videtur gloſſa ap. Heſych. μετακληθέντες hinc mutanda eſſe μετακλινθέντος μετατραπέντος ἢ μεταβαλλομένου. μετακλιθέντος Lipſ. et al. vitioſe, ex more in h. v.

512. ἄγρει, σῶν ὀχέων ἐπιβήσεο, πὰρ δὲ Μαχάων βαινέτω. Praeſtruit poeta id, quod futurum erat, vt Achilles curru praeteruectum Machaonem e longinquo proſpiceret, cumque eum non agnoſceret, Patroclum mitteret Λ, 598 ſq. ἄγρει, ἄγε. Sch. B.

ἐπιβήσεο ex ἐπιβήσομαι. v. ad 517. Mox ἔχε ἵππους, ἔπεχε. ἔλαυνε. Sic ſaepe.

514. ἰητρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων. Verſus nobiliſſimus et in laudem medicorum, cum a medicis, v. c. a Galeno, vtrum hygiene c. 32. tum ab aliis (in his iam a Platone Sympoſ. p. 214 B.) centies repetitus;

vna cum altero *ἰούς τ' ἐκτάμνειν* apud Stobaeum Serm. C. p. 551. e medicis adhuc in Paullo Aegineta *περὶ βελῶν ἐξαιρέσεως* (lib. VI. c. 88.) etsi poeta vix *γνωμικῶς* dixit, sed de suo Machaone sigillatim: *est enim ille* Machaon *medicus praestantissimus.* cf. Eustath. qui etiam ex Athenaeo alterum memorat non aeque medicis honorificum: *εἰ μὴ ἰατροὶ ἦσαν, οὐδὲν ἂν ἦν τῶν γραμματικῶν μωρότερον.*

ἰατρὸς passim scribunt, qui versum memorant, ex vulgari vsu.

πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων. non vno sensu accipi video: *multis aliis aequiparandus. prae multis aliis honore habendus.* Sch. br. *τοῦ σώζεσθαι ἄξιος ἀντὶ πολλῶν ἄλλων.* Atqui *τὸ ἀντάξιον* (v. c. I, 401 *οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον*) est quod pretio suo rependit aliud quid, vt aequae aestimationis sit; est adeo, *qui vnus pretio aequat multos,* vt adeo eum seruare idem sit ac multos seruare.

515. *ἰούς τ' ἐκτάμνειν ἐπί τ' ἤπια φάρμακα πάσσειν.* — „*ἀθετεῖται* versus, quod non necessaria est enumeratio; tum vero, quod etiam detrahit medici laudi, si haec duo tantum nouit, exsecare sagittas et inspergere herbarum succos vel puluerem. Aristophanes iam ante Aristarchum damnauerat, Zenodotus autem nec scripserat: (iudicione, an, quod in suo archetypo non repererat?)" Haec Sch. A. paria exscripsit Eustath. At Sch. B. multa affert, quibus alii grammatici locum defenderant. Locum habet saltem vnum hoc: quod heroum aeuo nulla alia fuit *ἰατρικὴ*, quam *τῆς χειρουργίας*, adeoque non detraxit poeta; sed enumeratione ampliauit: multis ille vnus aequiparandus est *ἐν τῷ* f. *διὰ τὸ ἐκτάμνειν* etc. Hactenus omne iudicium paullo calidius refrigescet etiam in hoc. *Ἰούς τε τάμνειν* erat in edd. Maximi Tyr. diss. X p. 169. nunc correctum.

517. *αὐτίκα δ' ὤν ὀχέων ἐπεβήσετο.* Antiquitus esse debuit *αὐτίκα ϝων ὀχέων.* Pro *ἐπεβήσετο* rescripserat Clarke sine codd. *ἐπεβήσατο* perperam: v. ad B, 55. E,

109. Esse formam verbi ἐπιβήσομαι, constare poterat ex v. 512 τῶν ὀχέων ἐπιβήσεο. et tempus imperfectum locum habere, intelligere poterat ex adiecto πὰρ δὲ Μαχάων βαῖνε. Est quoque ἐπεβήσετο vbique scriptum et editum, excepta vna Argentina, vt quoque K, 513.

519. μάστιξέ δ' ἵππους, τὼ δ' οὐκ ἀέκοντε πετέσθην. „γρ. μάστιξεν δ' ἐλάαν" Sch. A. Et hoc in suo habebat Sch. B. sicque Cant. Barocc. Townl. Vrat. b. Mosc. 2. Par. et codd. Vindob.

ἵππους iam aliis locis vidimus, E, 768. Θ, 117. K, 530 et al. at nec minus ἐλάαν E, 366. Θ, 45 et al. Nil refert, vtrum legatur. ἀέκοντε reposui: vt alibi. h. l. habet msf. Lipf. cf. ad 281.

520. νῆας ἐπὶ γλαφυράς. Barnes ἔπι scripsit, contra morem et vsum.

τῇ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ. proxime videtur ad equos spectare; potest tamen et ad Machaonem referri; vt fere plerumque in hoc versu toties repetito res se habet.

523. νῶϊ μὲν ἐνθάδ' ὁμιλέομεν Δαναοῖσι. ⊱ „quod ὁμιλέομεν nunc proprie dixit, ὁμοῦ τὰς ἴλας, turmas, συμβάλλομεν." Sch. A. Scilicet haec est etymologia vocis in grammaticis obuia. Mox 524. δυσηχέος propter οἰμωγὰς vulneratorum. v. ad B, 688.

525. ἐπιμίξ, ἐπιμεμιγμένως. tanquam vocem notabilem, habet Apollon. Lex. h. v. quid mirum, si inde alii?

ἵπποι τε καὶ αὐτοί. vn. Vindob. καὶ ἄνδρες. alter καὶ ἄλλοι.

528. κεῖσ' ἵππους τε καὶ ἅρμ' ἰθύνομεν. ⊱ „quod Zenodotus κεῖθ'. at κεῖθι esset, *eo in loco*, ἐκεῖσε *eum in locum, eo.*" Sch. A. Etiam in Cod. Lipf. legitur κεῖθ', etsi Ern. inde recitat καθ'. ἰθύνομεν iterum praesens pro futuro, vel pro coniunctiuo, vt Sch. br. ἐπ' εὐθείας ἐλαύνωμεν.

ἅρματ' ἰθύνομεν vitiato metro Cant. Mori. Vrat. A. vn. Vindob. alter ἅρμα.

529. κακὴν ἔριδα προβαλόντες. hoc vno loco occurrit. Sch. br. φιλονείκως ἐρίσαντες. Propius ad verbum Eustath. ἀντὶ τοῦ προῤῥίψαντες, προθέμενοι, ἐκφήναντες, καὶ ἐκ τῆς δυνάμεως προαγαγόντες εἰς ἐνέργειαν. At vsum loquendi melius illustres si memineris ἔριδα προφέρεσθαι sup. Γ, 7. Od. Θ, 210. alias μάχην, πόλεμον εἰςφέρειν.

530. βοὴ δ' ἄσβεστος ὄρωρεν. ὀρώρει Lips. cum Townl. recte ait Ernesti. Immo, male. nam h. l. praesens perfectum requiritur; ipse quoque Ernesti sententiam mutasse videtur.

532. τοὶ δὲ πληγῆς ἀΐοντες. ⊱ „quod in πληγῆς ἀΐοντες specie pro genere vsus est; *audientes* pro *sentientes*, ἐπαισθόμενοι τῆς πληγῆς.“ Sch. A. cf. sup. ad K, 160. et Toll. ad Apollon. Lex. Exc. VIII. add. Schol. Pind. P. III, 48. Nem. II, 22. Suidas in ἀκουάζεσθε. In ipso Apollonio alieno loco est insertus versus in Κλύειν et Suidas in ἀκουάζεσθε, vterque οἱ δὲ laudant. Attamen poeta ad ipsum auditum rem retulisse videtur adiiciendo λιγυρῆς, quod a voce aut sono petitum est; μάστιξ λιγὺ κλάζουσα. vt bene Eustath. h. ὀξέως· vnde et Virgilius petiit: *insonuitque flagello. verbera insonuit.* In Ven. est expressum λιγρῇ, operarum puto vitio; non pro λυγρῇ.

534. στείβοντες νέκυάς τε. Sch. B. obseruat magnam rerum speciem obiici animo dum effectus declaratur; quantus caesorum numerus adeoque quanta caedes facta esse debuerit, patere ex incessu per cadauera, sanguine curru et equis adspersis. Bene hoc! et melius, quam quod Eustath. habet σχῆμά ἐστι συλλογισμός. Simile est, cum vulnus alte adactum declarat per verba πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος. Π, 333. Υ, 476. — Comparandus autem locus Il. Υ, 498 sq. vbi versus 534 — 7 repetuntur.

535. αἵματι δ' ἄξων νέρθεν ἅπαξ πεπάλακτο. De voce παλάσσειν v. sup. ad 98. De voc. ἄντυξ ad E, 262. 728. ἄντυγες αἱ περὶ δίφρον. αἱ παρὰ δίφρον Mori.

536. ἂς ἄρ' ἀφ' ἱππείων ὁπλέων ῥαθάμιγγες ἔβαλλον Monent Sch. A. B. iungenda eſſe αἱ ῥαθάμιγγες, ῥανίδες, αἱ ἀπό τε τῶν ὁπλῶν ἱππείων, καὶ αἱ ἀπὸ τῶν ἐπισώτρων. At nihil monent de vſu vocis βάλλειν. αἱ ῥαθάμιγγες ἔβαλλον τὰς ἄντυγας, pro προςέβαλον quod ſup. H, 421 erat de ſolis radiis et ἐπιβάλλειν ap. Apollon. Rh. I, 365 de mari alluente; ita eſt idem quod ἔῤῥαινον. Etiam ſic inf. Ψ, 502 αἰεὶ δ' ἡνίοχον κονίης ῥαθάμιγγες ἔβαλλον. quibus locis defenditur a viris doctis Hymn. in Cer. 50 οὐδὲ χρόα βάλλετο λουτροῖς. Ordo autem: ἃς ἄρα ἄντυγας ῥαθάμιγγες ἔβαλλον, (αἵ τε) ἀφ' ἱππείων ὁπλέων, αἵ τ' ἀπ' ἐπισσώτρων. Ita nec deſideres αἱ δ' ἀπ' ἐ. Eſt autem αἵ τε quod vulgari modo per ἠδὲ, καὶ, efferretur. ῥαθάμιγγες, σταγόνες. Apollon. Lex. fuit ergo iam tum vox antiquata. Ducta eſſe debuit vox (contra quam Etymol. ſtatuit) ἀπὸ τοῦ ῥάζω, ῥαίνω et ſcripta ῥαδάμιγξ.

„537. αἵ τ' ἀπ' ἐπισσώτρων. οὕτως κατὰ συναλοιφὴν ἐν τοῖς Ἀριστάρχου." Sch. A. Quaeres: quomodo ergo alii legerunt? Scilicet ἐπισσοότρων. Nam volunt hoc vocabulum eſſe ductum ab σοῶ, *moueo*. Apollon. Lex. ad h. v. ἐπισσώτρων. τῶν τοῦ ἅρματος τροχῶν κύκλων σιδηρῶν, οἷον, τῶν ἐπὶ τὴν γῆν σσουμένων. De voc. v. ſup. ad E, 725.

„538. ὁ δὲ ἵετο δῦναι ὅμιλον ἀνδρόμεον ῥῆξαι τε. ῥῆξαί τε. ſic per τε Ariſtarchus." Ergo alii ῥῆξαι δέ. An fuit ῥῆξεν δὲ μετάλμενος?

539. μίνυνθα δὲ χάζετο δουρός. Grammatici, etiam Heſych. apud quem μίνυνθα δ' ἐχάζ. ſcriptum, interpretati per ὀλίγον ſententiam loco contrariam conſtituerant: Hectorem paullulum ceſſaſſe a pugna, aut paullulum euitaſſe haſtam Aiacis: quae aliena ab h. l. eſſe, monuit iam Clarke. Manifeſtum eſt eſſe h. l. *omnino non ceſſauit*, ſine intermiſſione pugnauit haſta, οὐδ' ὅλως. Recte Schol. A. οὐδὲ ἐπ' ὀλίγον, ἀλλ' ἀεὶ ἐμάχετο. Sic ſaepe *parum. raro.* pro, *omnino non.*

540. αὐτὰρ ὁ τῶν ἄλλων ſimpliciter eſt καὶ τῶν ἄ. nam eſt idem Aiax. ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν. nunc in-

festo animo, vt experiretur qua parte irruere posset. Aliter ac sup. Γ, 196 et Δ, 231. Wasse, virum doctissimum, vss. 541. 542 otiosos esse putasse video; Ita vero nec minus vs. 540 erat damnandus. Possunt tamen ferri, si modo animaduerteris *αὐτὰρ ὁ* nihil aliud esse quam *καί*.

542. Post hunc vs. Αἴαντος δ' ἀ. recitatum Aristot. Rhet. II, 9. vbi *νεμεσητὸν* esse docet, si deterior cum praestantiore contendere ausit, alium subiicit: *Ζεὺς γάρ οἱ νεμέσασχ', ὅτ' ἀμείνονι Φωτὶ μάχοιτο.* Versum in codd. lectum esse ab Aristotele dubitare nolim; memorat quoque eum Plutarchus, binis quidem locis, de aud. poet. p. 24 C. vbi deo recte ait tribui ea, quae fiant cum ratione, *ὅπου κατὰ λόγον καὶ εἰκός ἐστι*, quod fit; tum recitat vss. 540 et 542 (medio omisso) et subiungit istum: *Ζεὺς γὰρ οἱ νεμέσα, ἂν ἀνείμονι Φωτὶ μάχοιτο.* In eodem libello p. 36 A. inter bonas poetarum sententias refertur: *Ζεὺς γάρ τοι νεμεσᾷ, ὅτ' ἀμείνονι Φωτὶ μάχοιο.* A Wyttenbachio nihil video notatum. Vtroque loco versus saltem est interpolatus; posteriore loco in sententiam versus; in priore contra grammaticam Homericam, quae postulabat *ἂν* (pro *ἐὰν*) *μάχηται*. Recitantur quoque duo versus in Vita et poesi Homeri Plutarcho tributa f. 15 sub f. *Αἴαντος δ' ἀλέεινε μάχην Τελαμωνιάδαο, Ζεὺς γάρ οἱ νεμεσᾶθ', ὅτ' ἀμείνονι Φωτὶ μάχοιτο.* Ex Aristotele itaque verior lectio est petenda; enimuero vel sic versus sententia a loco est aliena; si enim Hector *euitauit* Aiacis occursum, quomodo subiungas: Iouem *noluisse* Hectorem in Aiacem incidere, ne cum fortiore pugnaret? Ita contrarium debebat antecedere, Hectorem cupiisse hoc, vt occurreret Aiaci, sed Iouem hoc vetuisse. Barnes tamen versum hunc hoc quidem loco non admisit, sed inf. P, 99 inseruit post *ὅν κε θεὸς τιμᾷ*, — *Ζεὺς γάρ οἱ νεμέσησ', ὃς ἀμείνονι Φωτὶ μάχοιτο.* Atqui hoc est ludere, non, criticam serio exercere.

543. *Ζεὺς δὲ πατὴρ Αἴανθ' ὑψίζυγος ἐν Φόβον ὦρσε.* — excidit Scholion, quod ad *Φόβον* spectasse suspicor, quia iterum est pro *Φυγή*.

ὑψίζυγος idem quod ὑψίθρονος· v. ad Δ, 166 quandoquidem τὰ ζυγὰ nauium vniuerſe pro ſedibus dicta ſunt. Male a lancibus repetitur ab aliis, vt ab Euſtath.

ἐν Φόβον ὦρσε. vn. Vindob. ἐς. indocte.

Verſus 543. 4. 5. ad Pompeium ſcite transtulit Plutarchus in Pompeio p. 657 D. poſt pugnam ad Pharſalum; mutuatus hoc ex Appiano Ciu. II, 81.

544. στῆ δὲ ταφὼν, ὄπιθεν δὲ σάκος βάλεν ἑπταβόειον. „quod clipeos loro ſeu balteo ſuſpenſos fuiſſe e collo hinc apparet; alias non potuiſſent in tergum reiici." Schol. A. quaſi rem nouam narraret!

βάλεν σάκος vulgatus eſt ordo. Concinniorem poſitum quem repoſui, exhibent Euſtath. Harlei. Mori. Vrat. b. Moſc. 3. Townl. Venetus. De ταφὼν v. ad I, 193.

545. τρέσσε δὲ παπτήνας ἐφ ὁμίλου θηρὶ ἐοικώς. „τὸ ἐφ' ὁμίλου βέλτιον τοῖς ἐπάνω προςδιδόναι." Schol. A. vix aſſequaris, quomodo aliter iungi potuerit. Additur: Ariſtophanem legere δι' ὁμίλου· quod vtique pro interpretatione haberi poteſt. Alias dicitur παπταίνειν κατὰ, vt P, 84 vel ἀνὰ, ἀνὰ πύργον. et nudo accuſatiuo P, 115 παπταίνων Αἴαντα. Apud Plutarch. in Pompeio l. c. vitioſe vulgatum ἀφ' ὁμίλου. Ex ſphalmate ed. Barnes ἐφ' ὁμίλῳ illatum erat in edd. recentiores.

τρέσσε. τρέειν h. l. ſimiliter vt Jl. O, 586. 589. P, 603. proprie eſt trepidare, animo perturbato; tum avertere ſe, retrocedere; tandem fugere. Quae omnia cum ad metum ſpectent, coeptum eſt haberi idem quod τρέμειν, τρομεῖν. Haec fere teneri poſſunt ex virorum doctorum disputatione qui in etymo nimis haererent, et ex Euſtathio; cf. ad N, 515.

546. ἐντροπαλιζόμενος, ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων. De ἐντροπαλίζεσθαι v. ad Z, 496. Dictum quoque ſuaviter de Andromache in disceſſu a marito. cf. P, 109. De leone notus eſt Plinii locus VIII, 16 ſ. 19. vbi *contemtim reſtitansque* cedit. Schol. B. et Victor. „εἰς ἑκάτερα μεταστρεφόμενος, καὶ τὸ φεύγειν καὶ τὸ ὁρμᾶν." hoc tamen ſubiicitur non niſi vſ. 565. 566. nunc eſt ſim-

pliciter, conuertens se retro; *κατ' ὀλίγον καὶ συνεχῶς ἐπιστρεφόμενος*, vt Etymol.

Ad alteram versus partem spectat Hesychii Scholion: *ὀλίγον γόνυ — ἠρέμα ἀναποδίζων*, (*προϊὼν*) *καὶ οὐ προτροπάδην φεύγων.* cf. Eustath. Imitatus est locum Eurip. Phoen. 1409. 1410. vbi v. Schol. et eo vtitur, ad declarandam diuersam metus naturam in fortis et in ignaui hominis pectore, Plutarch. de virt. mor. p. 449 D. E.

547. *ὡς δ' αἴθωνα λέοντα βοῶν ἀπὸ μεσσαύλοιο.* Est „quod Zenodotus *ἀθετεῖ* versus 547 — 556. numero decem; „forte, ait Schol. A. quia duas, alteram post alteram, comparationes damnauit." Inest subtilitas aliqua iudicii. Malebam tamen audire, an Zenodotus libris aliis locum abesse viderit, qui a rhapsodis huc revocari potuit ex P, 657 sq. vbi iidem versus habentur, etsi nonnullis mutatis. Mireris vtique duas comparationes, easque tam diuersas, etsi per se pulcerrimas, continuo se excipere: quarum altera infringit speciem animo obiectam per alteram. Etsi concedendum est, diuersis comparationibus diuersas res declarari; primo loco discessum inuito factum, altero a vs. 557 hostium insequentium incursationem. Duplex haec comparatio a diuersis rerum generibus petita exponitur quoque in Scholio Porphyrii Schol. A. B. adsuto, et in Schol. br. excerpto: vix tamen digno quod repeteretur. Ceterum comparatio nobilitata quoque est imitatione Virgiliana Aen. IX, 792 sq.

αἴθωνα λέοντα. De voce *αἴθων* dictum est ad B, 839. Schol. B. „*πρὸς τὴν τόλμην ὁ λόγος. αἴθωνα δὲ, ὅτι μόνος ὁρᾷ καὶ γεννώμενος καὶ κοιμώμενος.*" haec nemo intelliget, nisi comparet Eustathium p. 862, 29. nam sunt male ex antiquiore excerpta. Apollon. Lex. *αἴθων ποτὲ μὲν τὸν πυρώδη καὶ ὀξὺν*, versu hoc adscripto. Est hoc etiam inter plures notationes ap. Etymol. h. v. et veteres id sequi, *αἴθων, διάπυρος*, testatur Eustathius. Mira haec; cum de colore id accipiendum esse in promtu sit,

et Latini *fuluum leonem* reddant, et satis constet qualis is color sit; vt in *aquila fulua*, et αἰετὸς αἴθων. O, 690. vnde et epitheton πυρσὸς occurrit. Probat quoque Gesner de Quadrup. p. 665 cf. sup. ad K, 23.

ἀπὸ μεσσαύλοιο. vox iterum P, 112. 657. Ω, 29. Od. K, 435 obuia, notata iam Apollonio in Lex. ἡ ἐπ' ἀγρῶν οἴκησις, et inde ap. Hesych. idem quod alias Homero σταθμός. Eadem est αὖλις. μάνδρα. v. Eustath. Est quoque αὐλή, sub aedium ingressum, apud Apollon. III, 234. vbi Schol. μέσσαυλος. τὸ μέσον τῆς αὐλῆς ὅπου τῶν βοῶν αἱ στάσεις. μέσαυλον δὲ οἱ Ἀττικοὶ τὴν Φέρουσαν εἴς τε τὴν ἀνδρωνῖτιν καὶ γυναικωνῖτιν. quae eadem leguntur in Schol. A. ad P, 112. At Apollon. Lex. κυρίως δὲ ἡ μέση θύρα τῆς αὐλῆς. Add. Eustath. et Porphyr. ad E, 137. Nec mirum verba in vita vulgo frequentata cum ipsa rerum vicissitudine nouos significatus accepisse.

549. οἵ τε μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαρ ἑλέσθαι. Veteres haec ita accipiunt, ac si τὸ πῖαρ sit ἡ βοῦς ἡ πιοτάτη. et ἐξελέσθαι sit ἐκλέξεσθαι. Ita Schol. B. et Schol. br. ἐξαρπάσαι τὴν λιπαρωτάτην καὶ καλλίστην τῶν βοῶν. Aiunt enim leones pinguissimum bouem oculis designare et abducere. Eo spectat, quod in Hesychio est, πῖαρ, τὸ κράτιστον, et in Apollon. Lex. πῖαρ, τὸ λιπαρὸν καὶ πιότατον. Consentit in id Eustath. Idem ad τὸ, ἐκ πῖαρ ἑλέσθαι, excitat ex alio loco: μήλων αἱρούμενος. Locus est Π, 353 ὡς λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον — ὑπ' ἐκ μήλων αἱρεύμενοι. surripientes; et consentit P, 62 ὡς ὅτε τίς τε λέων — βοσκομένης ἀγέλης βοῦν ἁρπάσῃ ἥτις ἀρίστη. Grammatica tamen, ratio, vsus et res, non alio ducunt, quam vt τὸ πῖαρ sit ipsum pingue carnis, adeps, ἡ πιμελή, τὸ λίπος, quod leo lambere solet cum visceribus, quae adipe sunt obducta, vt ille αἷμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει sup. Λ, 176 et Σ, 583 vbi similis comparatio a leone ducta. ἐξελέσθαι πῖαρ autem non aliter dictum esse potest, quam ἐξελέσθαι θυμόν. ψυχήν.

550. πάννυχοι ἐγρήσσοντες. Mori. πάννυχον· ſed πάννυχοι etiam P, 660. Ad h. v. ſpectat Heſychii gloſſa ἐγρήσσοντες, ἐγρηγορότες.

ὁ δὲ κρειῶν ἐρατίζων. ἐπιθυμῶν. notauit iam Apollon. Lex. in ἐρατίζων, Heſych. Etymol. Schol. br. idem quod πεινῶν.

551. οὔ τι πρήσσει. Vrat. b. πρήσει, eraſo ſibilo altero.

552. ἀντίοι ἀΐσσουσι. „Ariſtarchus ἀντίον.“ Schol. A. ſicque Schol. br. Mori. Harl. Vrat. b. vn. Vindob. edd. Flor. Aldd. et hinc deductae. Intulit ἀντίοι Turneb. ex ed. Rom.

553. καιόμεναί τε δεταί, τάς τε τρεῖ, ἐσσύμενός περ. Ariſtot. H. An. IX, 44 recitat memoriter καιόμεναι δᾶδες τάς τε τρομεῖ. et δαιόμεναι Schol. Ariſtoph. Veſp. 1352. δεταί, λαμπάδες Heſych. et δαιταί corrupte. Euſtath. ex antiquioribus accurate δεταὶ, δεσμοὶ δᾴδων — συνδεδεμέναι Φρυγανίδες. fere vt Schol. B. ad P, 663 δεταὶ, αἱ συνδεδεμέναι ἐκ δᾴδων λαμπάδες. Notata quoque vox δεταὶ tanquam Homerica, pro λαμπάδες ab Athenaeo XV, p. 701 A.

Clarke in numeris verſus deprehendere ſibi videtur curſum leonis impeditum.

τάς τε τρεῖ, ἐσσύμενός περ. Homericum erat τάς τε τρέει.

Leonem ignibus terreri paſſim narratur ab Ariſtot. l. c. Plin. VIII, 16. et a multis recentioribus, qui loca Africae peragrarunt. Etiam vociferatione magna et ſtrepitu inſolito ac repentino eum extimeſcere aiunt. Et eſt antiqua narratio de leone Galli tympano et clamore territo et fugato, expoſita quoque carmine quod Simonidi tribuitur num. CXII. p. 147. Analector. To. I. inde ab aliis: v. Iacobs Animaduerſſ. I, p. 271.

554. ἠῶθεν δ' ἀπὸ νόσφιν ἔβη τετιηότι θυμῷ. Schol. br. λελυπημένῳ, quod iam vidimus I, 13. In codd. deterioribus et in edd. Flor. Aldd. et hinc ductis erat τετιηκότι. emendauit Turnebus ex ed. Rom.

556. ⊱ excidit Scholion, quod ſuſpicor ſpectaſſe ad περὶ γὰρ δίε, vt notaretur πέρι eſſe περισσῶς etiam h. l.

557. ὡς δ' ὅτ' ὄνος παρ' ἄρουραν ἰὼν ἐβιήσατο παῖδας. Multa molitur Schol. B. ſuper comparationis cardine; fruſtra. Verſatur res in cunctatione et tarditate Aiacis in recedendo a pugna; vt aſellus a ſegete, quam depaſcit, aegre ſe abstrahi patitur. At poeta, more ſuo, ipſo ornatu comparationis abreptus, mox ad rem adiunctam deflectit; comparatque inanem Troianorum operam in Aiace perſequendo cum puerorum ſtudio abigendi aſinum e ſegete. Hoc eſt illud, quod Koeppen quoque ſenſerat; ſubiungitur enim vſ. 565 Αἴας δ' ἄλλοτε μὲν ſq. Commendat quoque comparationem auctor libri de Homerica poeſi ſ. 10.

558. νωθὴς, ᾧ δὴ πολλὰ περὶ ῥόπαλ' ἀμφὶς ἐάγη. ⊱ „quod nunc] non de puerorum, quibus tantae vires non ſunt, fuſtibus agi poteſt, ſed de ſuperiore tempore, quo multa ei verbera inflicta erant, ὥςτε ἐκτριβῆ αὐτὸν εἶναι πληγῶν.“ Schol. A. et B.

νωθὴς Apollon. Lex. ὁ νωθρός, κατὰ στέρησιν τοῦ θέειν. quod et Heſych. habet et Etymol. Verbo, eſt βραδύς.

ἀμφὶς ἐάγη. Bentl. ἀμφὶ ϝεαγη vel ἀμφὶς εϝαγη. hoc verius v. ad Γ, 367.

559. βαθὺ λήϊον iam vidimus B, 147. In fine οἱ δέ τε παῖδες τύπτουσι. Moſc. 3. παῖδας, dignus librarius qui et ipſe vapulet!

560. βίη δέ τε νηπίη αὐτῶν. Scripſiſſem ſic, etiamſi nullus codex hoc praebuiſſet, pro vulgato δέ τι. verum ſubuenirunt codices Mori. Harlei. Moſc. 3. vn. Vindob. Lipſ. Ven. cum Euſtathio. Nam etſi τι pro κατά τι dictum putes, aliquantum, moleſtum tamen eſt. Saltem ſcribendum erat βίη δ' ἔτι.

561. σπουδῇ τ' ἐξήλασσαν, ἐπεί τ' ἐκορέσσατο φορβῆς. ⊱ „quod σπουδῇ eſt μόλις καὶ μετὰ πολλῆς κακοπαθείας.“ Schol. A. Vidimus tamen vocem iam B, 99. E, 893. add. Erotian. Lex. Hippocrat. h. v. Pergit Schol. A. „et

quod ἐκορέσσατο ἀντὶ τοῦ ἐκορέσθη" quod vulgari vſu frequentatur. Malim Ionicum: ἐπεί τε κορέσσατο.

563. τηλέκλητοί τ' ἐπίκουροι. Legitur τηλέκλειτοι inde a Turnebo e Romana, cum optimis codd. etiam Veneto. Eſſent hi celebres ſocii: quod alienum; etſi ſupra iam vſ. 220 κλειτοὺς ἐπικούρους vidimus, quod me nimis timidum reliquiſſe piget, cum κλητοὺς et ibi et alibi ſcribendum eſſet. τηλέκλητοι, quod iam E, 491. Z, 111. vidimus, firmatur noſtro loco a Cant. Mori. Townl. a m. ſec. nec aliter ed. Flor. Ald. 1. At Ald. 2. aberrauit in aliud vitium τηλέκλυτοι.

564. μέσον σάκος. Flor. ed. μέγας pro μέγα.

566. αὖτις ὑποστρεφθείς. Lipſ. et alii αὖθις perpetua varietate. ὑποστρεφθεὶς pro μεταστρεφθεὶς dictum; obſeruat quoque Euſtath. ὑποστραφεὶς indocte vn. Vindob. Alteri, ex infimo codd. ordine.

567. ὁτὲ δὲ τρωπάσκετο φεύγειν. — „πρὸς τὸ τρωπάσκετο." Schol. A. ſcil. quod noua forma eſt τρωπᾶσθαι, τρωπάσκεσθαι. Etiam Apollon. in Lex. notauit eam: ἀντὶ τοῦ ἐτρέπετο καὶ μετεβάλλετο. Barnes ait: „γρ. τροπαάσκετο φεύγων apud Euſtathium." In eo tamen p. 863, 6 eſt tantum hoc: τρωπάσκετο φεύγειν ἢ φεύγων. Nec eſt apud Homerum niſi τρωπᾶσθαι, vt Il. Π, 95. At φεύγων eſt in Townl. idque placere poteſt.

568. πάντας δὲ προέεργε Schol. A. „ἤτοι ἐκώλυε τοὺς Τρῶας ἐμπίπτειν ταῖς ναυσίν." Haec bene, etiam Schol. br. at mox in Schol. A. ſubiicitur alia interpretatio, vt ſubiectum ſit πάντας Achiuos, ἢ προετρέπετο τοὺς Ἕλληνας ἀναχωρεῖν. hoc minus bene. Saltem deberet eſſe μὴ ἀναχωρεῖν.

571. δοῦρα — ἄλλα μὲν ἐν σάκεϊ μεγάλῳ πάγεν, ὄρμενα πρόσσω. — „quod verſus facit ad interpretationem verborum: ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη. Δ, 535 et al. iniectis ſcilicet in clipeum telis percuſſus de ſtatu mouetur, labat." Vide ea de re ad ipſum locum.

ὄρμενα Barnes repoſuit, cum in edd. eſſet ὀρμενα. quod et expreſſum ex Veneto. Sed ὄρμενα recte, vt ali-

bi P, 738. Φ, 14. Eſt ductum ab ὄρω, ὀρόμενος; aut, quod malim, ab ὄρμι. ὄρμαι, ὄρμενος.

572. πάρος χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν. Apud Euſtath. „γρ. πάρος χρόα χαλκὸν ἐπαυρεῖν. cum in vulgato ſubintelligendum ſit, πάρος αὐτὰ, τὰ δοῦρα, ἐπαυρεῖν. Inf. N, 649 notante quoque Bentleio, eſt: μή τις χρόα χαλκῷ ἐπαύρῃ. Nec tamen videtur quicquam intereſſe, vtro modo efferatur. ἐπαυρεῖν eſt idem quod γεύσασθαι ſimilibus locis. Apollon. Lex. ἀπόνασθαι, ἀπολαύειν reddit. Reſpondent inter ſe ἐπαυρεῖν et ἆσαι. Tropo abiecto eſt ἐπιτυχεῖν, aut, vt Schol. br. ἐφάψασθαι, ἐπιθίγειν. Structura autem eſt proprie ἐπαυρεῖν χρόα et ἐπαυρεῖσθαι χροός. vt A, 410 ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος. add. O, 17. Itaque Od. Σ, 106 μήπου τι κακὸν καὶ μεῖζον ἐπαύρῃς leg. ἐπαύρῃ. Occurrit quoque ἐπαυρεῖν cum ſecundo caſu, vt Ψ, 340. λίθου. Σ, 302. Niſi dixeris hoc vnum recte fieri, vt ἐπαυρεῖν τινος dicatur, ſuppleri autem ἐπαυρεῖν (αὐτοῦ κατὰ) χρόα.

χρόα λευκὸν, etiam in Schol. Pind. legitur ad Nem. VI, 85. Inf. O, 316 hic verſus cum binis ceteris repetitur, ſed legitur χρόα καλόν. et ſic Moſc. 3. vn. Vindob. et pro var. lect. Harlei. Bentl. obſeruat, Homerum ſic ſaepe dicere, nusquam χρόα λευκόν.

573. λιλαιόμενα χροὸς ἆσαι. — „quod ab animatis translata ſunt vocabula." Schol. A. Addit Schol. B. ἆσαι eſſe pro ἄσασθαι. Ponitur vtrumque, etiam in tropico vſu, pro κορέσαι et κορέσασθαι, ſeu κορεσθῆναι, de telis humanum corpus quaſi appetentibus: ſic O, 317 vbi v. Sch. br. A. B. Φ, 168 et 70. Similia paſſim, vt E, 661 αἰχμὴ μαιμώωσα. et iam Δ, 126. Obſeruatio iam ap. Ariſtot. Rhetor. lib. III, 11 reperitur; add. Plutarch. Sympoſ. IX, probl. 15.

574. Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός. Εὐδαίμονος Lipſ.

575. πυκινοῖσι. πυκνοῖσι Cant.

577. Φαυσιάδην. Φασιάδην vn. Vindob. Barocc. Townl.

578. ἧπαρ ὑπὸ πραπίδων. Ad h. l. Scholion bonum antiquum habemus in Veneto A. excerptum in Sch. B. et in Sch. br. auctum in Eustath. Nam in Apollon. Lex. hoc solum notatum est: πραπίδες, φρένες. καὶ τὸν τόπον (ὅπου αἱ φρένες, ex Hesych. explet Villois.) ἔοικεν ὁμωνύμως σημαίνειν· διό φησι· ἧπαρ ὑπὸ πραπίδων. At ex Scholio isto laudato intelliges esse πραπίδας idem quod postea διάφραγμα, *septum transuersum*, dictum est: νευρώδης ὑμὴν διεζωκὼς τὰ σπλάγχνα — ἔχον συμπάσχοντα τὸν ἐγκέφαλον. Latinis etiam sunt *praecordia*. Nomen τὸ διάφραγμα Platonem primum protulisse Eustath. ex veteribus notauit. In Timaei Lex. Plat. nihil de hoc aut similibus occurrit. — ὑπογούνατ' Vrat. b. adeo procliues sunt librarii ad verba composita procudenda.

579. Εὐρύπυλος δ' ἐπόρουσε. Townl. ἀπόρουσε.

582. τόξον — εἷλκεν ἐπ' Εὐρυπύλῳ, καί μιν βάλε μηρὸν ὀϊστῷ. ⸓ „quod καί μιν βάλεν, ἀντὶ τοῦ· καὶ αὐτοῦ τὸν μηρὸν ἔτρωσε." Sch. A.

In Ven. erat ἕλκε ἐπ' Εὐρυπύλῳ. Schol. A. „ἐν ἄλλῳ· εἷλκεν ἐπ' E." sed suspicor olim fuisse ἕλκε τ' ἐπ' E. καί μιν βάλε. vt esset ἕλκε τε καί. et iam supra ἕλκε pro εἷλκε vidimus Λ, 258 et alibi. εἷλκε τ' ἐπ' Vrat. b. Mosc. 3. Legit tamen et Eustath. εἷλκετ' ἐπ'. et Cant. Vrat. A. vn. Vindob. ἕλκετ' ἐπ'.

583. ἐκλάσθη δὲ δόναξ. ⸓ „ὅτι δόναξ ὁ τοῦ βέλους κάλαμος" Sch. A. ἄτρακτος. κῆλον. v. Eustath.

587. στῆτ' ἐλελιχθέντες. Apollon. Lex. συστραφέντες, μεταβαλλόμενοι. Dawes et Bentl. στητε ϝελιχθ. v. ad A, 530.

καὶ ἀμύνετε νηλεὲς ἦμαρ. ἀμύνατε Harl.

588. Αἴανθ', ὃς βελέεσσι βιάζεται. ⸓ „quod Zenodotus ediderat: Αἴαντος βελέεσσι. Subiicit grammaticus A. casum secundum ita non addi, sed tertium, nec recte eum fecisse, si voluerit per synaloephen legi: Αἴαντ' ὅς. (Enimuero Zenodotus interpungi voluit: καὶ ἀμύνετε νηλεὲς ἦμαρ Αἴαντος. βελέεσσι βιάζεται, (sc. ille) οὐδέ ἑ φ. Ceterum ex Schol. apparet, quod per se nobis con-

ſtare poteſt, litteris et vocibus continuis Zenodoteum librum exaratum fuiſſe.)

589. *οὐδέ ἑ φημὶ φεύξεσθ' ἐκ πολέμοιο δυςηχέος.* Lipſ. Moſc. 3. *φεύξασθ'*. *πόλεμον δυςηχῆ* modo vidimus vſ. 524.

592. *πλησίοι ἔστησαν, σάκε' ὤμοισι κλίναντες.* Primo, *ἔστησαν.* recte hoc Barnes e Cant. add. Ven. Euſt. Lipſ. Harl. et rationem grammaticam: at ea aduerſante *ἔστασαν*, edd. Flor. Aldd. etiam Townl. Moſc. 3. *ἕστασαν* Turn. Steph. media breui.

Porro *σάκε' ὤμοισι κλίναντες. κλίναντες ἀντὶ τοῦ ἐγκλίναντες. ἐρείσαντες* et *ἀνασχόμενοι* pro *ἀνασχόντες, ἀνατείναντες.* vt bene Euſtath. *ἐρείσαντες τοὺς ὤμους τοῖς ἀσπίσι* Sch. br. At Apollon. Lex. p. 593 exponit *τὸ λεγόμενον κεραμιδῶσαι.* Eſt ſcilicet *συνασπισμοῦ* genus. Apud Suid. *κεραμωτὸν, τακτικὴ διάταξις.* Quod tamen addit Romanos per ludum id feciſſe vix verum: videtur eſſe quae teſtudo dicebatur. Idem verſus inf. N, 488 add. X, 4. cum Nota.

593. *τῶν δ' ἀντίος ἤλυθεν Αἴας.* „*ἐν ἄλλῳ· τῶν δὲ σχεδὸν ἤλυθεν Αἴας*" Sch. A.

595. *δέμας πυρὸς αἰθ.* Apollon. Lex. *ἐλέλειπτο, ὡς τρόπον* (pro *ὡς εἰς, κατὰ, τρόπον*) *πυρὸς καιομένου, διὰ τὴν ἀγωνίαν.* cf. ibi Notas. Conſentiunt Sch. br. ad P, 366. Σ, 1. Heſych. ex Apollonio. Primo hic vſus *τοῦ δέμας* nunc occurrit, deinceps aliquoties. Caſus quartus abſolute poſitus, vt *δίκην, τρόπον* ſc. *κατὰ δ.* Ponitur autem *δέμας* pro *εἶδος*, corporis *ſpecies*, hinc ad inſtar. Male grammatici h. l. et inf. ad Σ, 1. etiam Euſtath. ſic accipiunt, vt *δέμας πυρὸς* ſit pro *πῦρ.* Sic quoque Suidas: *λείπει τὸ ὡς. ἵν' ᾖ, ὡς πῦρ. κατὰ τὸ πῦρ, ὡς πῦρ*, reddit Gregor. Cor. p. 11. Comparationem pugnae cum flamma plene inſtruxerat ſup. Λ, 155 ſq. Comparationis autem vis, de qua multa moliuntur Sch. A. et B., ſpectanda eſt in ſtrage circumcirca facta, et a progreſſu facto ab vno caeſo ad alterum caedendum.

596. Νέστορα φέρον Νηλήϊαι ἵπποι. Sch. A. annos computat et monet, non ſupereſſe potuiſſe tum Nelei equos; ſed eſſe prognatos ex patris armentis. Fuit Scholion Porphyrii ad h. v. quod eſt in Victor. ex eoque aut aliis Euſtath. ſua habet. Sic Τρώϊοι ἵπποι ſup. E, 222. e ſtirpe earum, quas Tros aluerat. Νηλήϊοι. Townl. a pr. m.

597. ἱδρῶσαι. pro ἱδρόουσαι, ἱδροῦσαι. Doricum eſſe aiunt; etiam Etymol. Praeſtat dicere, antiquum ſermonem admiſiſſe plures formas: ἱδρόοσα. ἱδροῦσα. ἱδρώοσα. ἱδρῶσα. ἱδρώωσα. ἱδρώουσα. (hoc ſup. 119). Sicque in aliis verbis in οω.

ἦγον δὲ Μαχάονα. Sch. B. bene dictum ait ἔφερον de Neſtore, ἦγον de Machaone propter graue vulnus. Immo vero, vel hinc apparet ἄγειν et φέρειν eſſe vnum idemque; ſic et Euſtath. obſeruat.

599. ἑστήκει γὰρ ἐπὶ πρύμνῃ μεγακήτεϊ νηΐ. ⟝ „quod caſu mutato ἐπὶ πρύμνῃ νηΐ dixit pro ἐπὶ πρύμνης τῆς νηός.“ εἱστήκει erat vulgatum. Ionica forma eſt ἑστήκει. v. ad Δ, 329. „Ariſtarchus ἑστήκει.“ Sch. A. ἐνὶ πρ. Townl.

μεγακήτεϊ. de voce v. ad Θ, 222.

600. εἰςορόων πόνον αἰπὺν, ἰῶκά τε δακρυόεσσαν. ⟝ quod nonnulli ſcribunt ἰῶ καταδακρυόεσσαν. (an potius ἰῶ κατὰ δακρυόεσσαν?) At, inquit Sch. A. Homerus ἰῶκα dixit τὴν ἰωκὴν, δίωξιν, vt Heſiodus κρόκα τὴν κρόκην.“ (Ἔργ. 538) Ita emendandum Scholion A. Alia addit Euſtath. Eadem habet Etymol. quibus facile adſtipuleris. ἰὼξ, ἰωκὸς, ἰῶκα. vnde ἰωκὴ E, 521. 740. ἴωξις. pro quo dici coeptum διώκω. δίωξις. Haec eadem innuere voluit Apollon. Lex. in ἰωκὴ, emendatus a Tollio. Add. Suidas h. v. Suboritur alia moleſtia: Iam E, 521 vidimus ουτε ϝιωκας et 740 εν δε κρυοεσσα ϝιωκη. debebat ergo et h. l. eſſe ϝιωκα. at antecedit πονον αιπυν ϝιωκα! Bene hoc vidit Bentleius, qui etiam tentabat εἰςορόων πόλεμον τε ϝιωκήν τε κρυόεσσαν. Lenior, puto, foret medicina: εἰςορόων πόλεμόν τε ϝιωκα τε δακρυόεσσαν. Equidem ſuſpicor

versum esse antiqui rhapsodi quem digamma fugiebat. δακρυόεσσαν v. ad E, 737.

602. παρὰ νηός. ἀντὶ τοῦ· παρὰ νηΐ, (ἢ) ἀπὸ τῆς νηός. Sch. A. alterum hoc recte: v. 599 εἱστήκει γὰρ ἐπὶ πρύμνῃ. quod et ibi Sch. br. male reddunt παρὰ τῇ πρύμνῃ.

603. ἔκμολεν ἶσος Ἄρηϊ. κακοῦ δ' ἄρα οἱ πέλεν ἀρχή. „Obseruant (ad verba κακοῦ δ' ἄρα οἱ πέλεν ἀρχή) nonnulli, ὅτι οὐ πόῤῥωθεν ἡ προαναφώνησις. (h. quod non multo ante ipsum euentum sit denuntiatio, praedictio.) Subiicit Schol. A. „itaque nec illa ad valde remotum tempus spectabant: Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή. „Melius Sch. B. inter cetera: ἀναπτεροῖ τὸν ἀκροατὴν ἡ ἀναφώνησις ἐπειγόμενον μαθεῖν, τί τὸ κακόν. Alia philosophatur Eustath. satis acute p. 865, 33 sq. — ἔκμολεν. ἐξέδραμεν. ἐξεπήδησεν Apollon. Lex. — Pro ἔκμολεν ἶσος Ἄρηϊ „γρ. ἐξέμολ' ἶσος." ait Barnes. At Homericum erat εκμολε ϝισος. Etiam ἴσος et ἶσος variat.

605. τί δέ σε χρεὼ ἐμεῖο. „casu permutato, σὲ positum est pro σοί" ait Sch. A. Ita non vidit, quae sit ratio explendae formulae. v. ad I, 75.

Versus in spondeos exiisse videtur, τί δέ σε χρειὸ' μεῖο potius quam vt χρεὼ sit correptum. Etsi comparari possunt alia nonnulla vt inf. 620 ἱδρῶ ἀπεψύχοντο.

606. τὸν δ' ἀπαμειβόμενος. Mori. Barocc. vn. Vindob. τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς.

607. τῷ 'μῷ κεχαρισμένε θυμῷ. „γρ. τῷ ἐμῷ" verum τῷ 'μῷ, vt I, 650 τῇ 'μῇ probat Apollon. de Syntaxi p. 131.

608. νῦν ὀΐω περὶ γούνατ' ἐμὰ στήσεσθαι Ἀχαιούς. De ἱκετείᾳ cogitandum esse, manifestum fit. Cum autem in ea sollenne sit τὸ ἕζεσθαι, haerent viri docti in voce στήσεσθαι, etiam Damm. et Koeppen, qui etiam suspicatur locum esse corruptum. Laudo acumen. Res tamen minus impedita est, si memineris, primo, vocem ἱκετείας latius patere, ad preces quascunque translatam; tum, morem et gestum ἱκετείας fuisse varium, vt etiam

precantes ſtarent et e longinquo manus protenderent, ſic etiam ad genua eius, cui ſupplicabant, manus extendebant ſubmiſſi in terram. Denique in voce στήσεσθαι non eſt haerendum; ita etiam in Oedipi Regis princ. de ſupplicibus ſedentibus verba ſunt: τίνι τρόπῳ καθέστατε.

609. χρειὼ γὰρ ἱκάνεται οὐκέτ' ἀνεκτός. Verſus iam eſt lectus K, 118. ἀνεκτὸς et ἀνεκτὴ, Townl. ἀνεκτὴ a m. ſec. Vrat. b. cum duobus Vindob. Vocem iam vidimus A, 573.

610. ἀλλ' ἴθι νῦν, Πάτροκλε. Fuit olim ζήτησις, repetita in Schol. A. et B. cur Achilles Patroclum mittat. Parata reſponſio, fieri κατ' οἰκονομίαν carminis; cum enim legatio ad Achillem ſucceſſum non habuiſſet, machinandum erat poetae aliquid, quo Achilles adduceretur, vt partes belli iterum ſuſciperet. Erat quoque per ſe probabile, Achillem e caſtris ſuis proſpicere pugnam ante caſtra habitam. Verum grammatici addunt aliud quid auctius: Legatione Jl. I. quae conſilio Neſtoris decreta erat, ſpreta ab Achille, nunc eiusdem Neſtoris facundia Patroclus paullo poſt adducitur, vt Achillis flectendi primas molitiones recipiat.

Νέστορ' ἔρειο. Lipſ. Vrat. A. cum al. et edd. ante Stephan. ἐρεῖο. ita ab ἐρέομαι erit ductum, ex ἐρέεο, ἐρέου et ἐροῦ. At ex Rom. ed. et Euſtath. Stephanus ἔρειο induxit, ex ἔρομαι, ἔρεο, poſtea ἔρου. interroga, vt εἴρομαι, εἴρεο Od. A, 284. Apud Ammon. in ἐρωτᾷν eſt ἔροιο.

611. ὅντινα τοῦτον ἄγει βεβλημένον ἐκ πολέμοιο. ⊱ „quod βεβλημένον omnino dixit pro τετρωμένον. Nam eminus miſſo telo vulneratum eſſe Eurypylum Achilles noſſe non poterat" Schol. A. et Euſtath.

614. ἵπποι γάρ με. Verſus abeſt a Townl. a pr. m.

616. βῆ δὲ θέειν. Schol. A. „ἐν ἄλλῳ· βῆ δ' ἰέναι." καὶ νῆας 'Αχαιῶν. Lipſ. et Ven. B. νῆας ἐΐσας.

619. ἵππους δ' Εὐρυμέδων θεράπων λύε. ⊱ „quod Eurymedon fuit Agamemnonis auriga (Jl. Δ, 227. 8.) nunc eodem nomine alius Neſtoris." Neceſſe autem eſſe,

ait Schol. B. hunc peditem iuxta currum inceſſiſſe, cui Neſtor et Machaon inſiſtebant; nam tres eodem curru inuehi haud potuere.“ Reſtat, cenſeo, tertium, potuit relictus eſſe Eurymedon in caſtris et nunc accurrere.

τοῖο γέροντος. αὐτοῦ τοῦ γέροντος.

620. *οἱ δ' ἱδρῶ ἀπεψύχοντο χιτώνων.* ⸏ „quod *ψύχειν* vento, *τέρσεσθαι* ſole dicit poeta: *εἵματα δ' ἠελίοιο μένον τερσήμεναι αὐγῇ* Od. Z, 98.“ Sch. A. et Euſtath. Heſych. *ἀπεψύχοντο, ἐξήραινον τὸν ἱδρῶτα ἀνέμῳ.* quod iterum videbimus X, 2 *ἱδρῶ ἀπεψύχοντο·* vbi v. — *τοὶ δ'* Harlei. Moſc. 3 et ipſe Venetus.

621. *στάντε ποτὶ πνοιὴν παρὰ θῖν' ἁλός.* ⸏ „*ὅτι σαφῶς οὗτοι πρὸς τῇ θαλάσσῃ νενεωλκήσασι.*“ Sch. A. Quorſum hoc monitum dices? an, priore ad mare ordine Neſtoris naues ſtetiſſe, cum aliae paullo altius in littore ſtarent? *στάν τε* Ven. et addit Sch. A. „*οὕτως διὰ τοῦ τε, στάν τε.*“ vt ſit pro *ἔστησάν τε. στὰν δὲ* alii, vt duo Vindob. nec male.

623. *τοῖσι δὲ τεῦχε κυκειῶ ἐϋπλόκαμος Ἑκαμήδη.* Longum eſt Scholion B. et *ζήτημα* Porphyrii (alia de ſuo acumine adſuere videtur Euſtath. p. 872, 22 ſq.) ſuper hac potione, ex vino rubro auſtero et adſtringente, caſeo et farina parata, quae contra artis medicae praecepta vulnerato apponi videtur. „Scilicet non ad medendum ea apponitur; ſed ad recreandum et ad vires reficiendas; itaque apponitur quoque mola cum melle et cepa. Nec mirum eſſe poteſt, viribus pugnando exhauſtis ita proſpectum eſſe. Sic quoque Jl. X, 2 *ὣς οἱ μὲν κατὰ ἄστυ πεφυζότες — ἱδρῶ ἀπεψύχοντο, πίον τ' ἀκέοντό τε δίψαν.* Etiam Plato de Rep. III, p. 405 D. 7. 8. non ex diaetetices dictatis haec eſſe adhibita monet, verum corporibus mollitie nondum fractis haud nocuiſſe; quippe vbi temperantia adeſt, morbis minus obnoxia ſunt corpora; itaque nec ante Aſclepiadas fuit medicina. Alius vſus *κυκεῶνος* fuit medicus, haud dubie etiam cum certa ratione miſcendi: de quo v. Coray ad Theophraſt. Charact. IV, 1. ex Hippocrate. Ab eo diuer-

fus κυκεὼν rufticorum et tenuioris fortis hominum, cuiusmodi eft ille, qui in ipfo Theophrafto memoratur, cui thymum intritum fuiffe bene vidit Schneider. et in Ariftoph. Pac. 1169. haud dubie plus quam vna ratio mifcendi effe potuit.

Illuftrant τὸν κυκεῶ Apollon. h. v. Hefych. Etymol. et quis non? Aiunt per apocopen dictum effe κυκεῶ pro κυκεῶνα. Verum forma ex more variat, κυκεῶνα, κυκεῶα, κυκεῶ, κυκειῶ.

Ἑκαμίδη Lipf. Bentl. fufpicatur fuiffe ϝεκαμηδη. Nam fuit ϝεκας.

623. Totus locus vsque ad 640. extat per particulas ap. Athenaeum lib. XI, p. 492. 3. 485 F. fine memorabili tamen varietate.

624. ὅτε πέρσεν Harl. Mofc. 3. ὅτ' ἔπερσεν.

627. ἣ σφῶϊν πρῶτον μὲν ἐπιπροΐηλε τράπεζαν. Duplici modo fcriptum fuit ἐπιπροΐηλε et ἐπὶ προΐηλε. Inde ap. Apollon. Lex. p. 569 προΐηλε, ἐπὶ μὲν τοῦ, προςέφερε, καὶ προεξέτεινε, verfu noftro appofito. Eum exfcripfit cum Etymologo Hefychius hinc emendandus: προΐηλε, προετιμήθη. (leg. προετίθη) καὶ προεξέτεινε. Schol. br. ἐπ' αὐτῷ παρέθηκε. quod Barnes corrigit αὐτοῖς. forte ἐπ' αὐτὼ vel αὐτοῖν, ante vtrumque. Apud Hefychium tamen eft quoque alterum, ἐπιπροΐηλε, etfi corrupte fcriptum: ἐπιπροῆλθεν, ἐξέτεινε. παρέτεινε. v. ad Apollon. Lex. l. c. Scilicet tenendum eft, ἰάλλειν effe idem quod βάλλειν, πέμπειν, τιθέναι. Itaque pro παραθεῖναι eft ἐπιάλλειν, et πρὸ eft ἔμπροσθεν.

628. τράπεζαν — κυανόπεζαν. non ad pedes menfae reuocandum effe, fed πέζαν oram quoque, τὸ ἄκρον declarare; effe ergo menfam τὴν ἀπὸ κυάνου ἔχουσαν τὸν ἔξωθεν κύκλον, orbe orae nigro notant veteres in Schol. B. Victor. et Euftath. Hoc vero eft argutari in minutiis. πέζα eft πούς, et κυανόπεζα eft μελάμπους. vt recte Hefych. κυανόπεζον vn. Vindob. fed eft quoque ἀργυρόπεζα Θέτις.

αὐτὰρ ἐπ' αὐτῇ. Lipſ. et Ven. cum duob. Vindob. ἐπ' αὐτῆς. Schol. A. tamen addit „γρ. ἐπ' αὐτῇ.“

629. ἐπὶ δὲ κρόμυον ποτῷ ὄψον. „quod πᾶν τὸ μετὰ ἄρτου ἐσθιόμενον ὄψον καλεῖται. Schol. A. προςφάγιον Schol. br. Contra Apionem id eſt monitum, qui ὄψον per κρέας reddiderat: Apollon. Lex. in ὄψον. Alia affert Euſtath. De cepae vſu ad vini hauſium v. Heſych. in κρόμμυον et ibi Not.

ἐπὶ δὲ. Plato l. c. recitat παρὰ δὲ —

ποτοῦ ὄψον eſt ap. Plutarch. Sympoſ. Qu. IV, 4. p. 669.

630. ἠδὲ μέλι χλωρόν. „πρόςφατον, νέον, vt etiamnum χλωρὸς τυρὸς dicitur. Schol. B. et ἤτοι νέον, ἢ ἀπὸ τοῦ χρώματος Apollon. Lex. p. 712.

πάρα δ' ἀλφίτου ἱεροῦ ἀκτήν. primo nunc loco hoc occurrit; parum tamen diſerte exponitur a grammaticis, praeterquam quod Sch. br. et Apollon. Lex. ἀλφίτου ἀκτὴν dictum aiunt pro ἄλφιτα atque haec pro ἄλευρον — ἀπὸ τοῦ κατάγνυσθαι καὶ ἀλεῖσθαι τὸν σῖτον, ſcilicet frangendo grana et pinſendo in mola manuaria. At idem Apollon. et ex eo Heſych. cum Sch. br. addunt, ἀλφίτου ἀκτὴν eſſe quoque τὸ βέλτιστον — τῆς κριθῆς; hoc autem ſeriorum eſt aetatum, vt ſit farina λεπτοτέρα. Ap. Etymol. p. 73, 26 τὸ ἔσχατον τοῦ ἀλεύρου, et τὸ τελευταῖον τοῦ ἀλφίτου κάταγμα, neſcio an eodem referendum ſit. Alia cumulat Euſtath. hic, et aliis locis, inprimis ad N, 322. inepta alia Sch. B. ad Φ, 76. quae rem multo minus expediunt.

Tenendum eſt ante omnia hordei vſum memorari in Graecia antiquiſſimum; hordea autem toſta, tum fractis pinſendo granis aqua mollita, nulla furfuris facta ſecretione, *pultis* more apponi ſolita fuiſſe. Eadem puls, vbi exſiccata induruerat, placentae ſpeciem prae ſe ferens, quoties prandendi tempus erat, iterum aqua mollita aut ſorbebatur aut manducabatur. Itaque ἄλφιτα modo ſunt hordei *grana tuſa*, modo *puls*, modo *panis ſiccus*, vt h. l. et paſſim in Odyſſea. Plerumque tamen ἄλφιτον

est puls hordacea. (v. Opusc. nostra To. I. p. 371. et, si auctoritatem desideras, Etymol. in ἄλφιτον.)

At quid dicemus esse ἀκτὴν ἀλφίτου? Eustathius per κλάσμα *fragmentum panis* reddit: quasi esset ἀκτὴ μερὶς, *fracta pars.* nam ab ἄγω h. e. καταγνύω, κατάγνυμι est ἀκτὸς, ἡ, ὀν, quod frangitur, pinsitur, minuitur. Neque de etymo dubitare licet; sed *frangi* videri possunt fruges et triturando et molendo: Etymol. in Δημήτερος ἀκτὴ, διὰ τὸ κατάγνυσθαι ἐν τῇ ἅλῳ τὸν στάχυν τὸν εὐαγῆ, ἢ αὐτὸν τὸν σῖτον ἐν τῷ μύλῳ θραύεσθαι. In hoc altero subsistit communis opinio. Cum aliquoties legamus Δημήτερος ἀκτὴν, vt N, 322. Φ, 76. bene licet subsituere, κριθήν. Vulgo δωρεὰν supplent; at in ἀλφίτου ἀκτὴν locum hoc vix habet; supplent τροφὴν, quod Homerus non nouit, itaque saltem ἐδωδὴν vel ἐδητὺν substituere licebit. Forte tamen ἀκτὴ a primo significatu (cum esset κριθὴ ἀκτὴ) postea in generalem significatum transiit, vt esset omnino quod Latinorum *fruges*, vel *frumentum*, adeo vt diceretur ἀκτὴ ἀλφίτου, vt fruges hordei.

Apud Eustath. alii legebant ἱερὸν ἀκτὴν, (quod alii τὴν, alii τὸν ἀκτὴν interpretabantur, hi male, illi recte) et est ἱερὸν ἀκτὴν in Harlei. quod ipse praeferam, vt est quoque ap. Hesiod. Ἔργ. 466 Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν, *almam Cereris frugem.*

πάρα δ' ἀλφ. edd. vsque ad Turnebum, in quem casu et sphalmate irrepserat πὰρ δ', atqui apocopes nulla caussa adest. Itaque hoc eieci, et reposui παρὰ, quod codd. Mori. Cant. Ven. Lips. Vrat. b. Mosc. 3. et Eustath. habent.

631. πὰρ δὲ δέπας περικαλλὲς, ὃ οἴκοθεν ἦγ' ὁ γεραιός. ⊢ Scholion A. apponit Aristarchi descriptionem poculi; fere eo modo quo in Nota ad h. l. apposui. Lectum ab eo duplici modo: ἦγ' ὁ γ. et εἶχ' ὁ γεραιός.

Vss. 631—636. recitat Athen. XI, p. 487 F. vbi est πὰρ δέπας ἦν. quaeritur ibi accurate, qui sint ἧλοι, ὦτα, πυθμένες.

632. χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον. non, clauis infixis, et adactis; ſed eminentibus, προέχουσιν in ſuperficie: vt in ipſo Athenaeo declaratur. An ϝήλοισι ſcriptum fuerit, v. in Excurſu de Digammo.

οὔατα δ' αὐτοῦ τέσσαρ' ἔσαν. Aurium, ſeu anſarum, formam ſimilem fuiſſe litterae ω duplici, notat Schol. B. Aliter Euſtath. p. 869, 29 „οἱ δὲ περὶ Ἀρίσταρχον αὐτὸ τὸ ποτήριον ω μέγα εἶναί φασιν" (Ω). Copioſe de his auribus et de tota poculi forma egerat Aſclepiades Myrleanus ἐν τῷ περὶ Νεστορίδος ap. Athen. XI, p. 488 D. Ibidem mox de duplici fundo, et p. 491 F. de columbis, ex eodem Aſclepiade. Ex Athenaeo multa transſcripſit Euſtathius. Magnitudinem poculi his anſis declarari docet Toup. ad Theocr. II. p. 340.

633. δοιαὶ δὲ πελειάδες ἀμφὶς ἕκαστον. Apud Apollon. Lex. l. c. eſt δύο. ἀμφὶς ante ϝεκαστον eſt corruptum; leg. ἀμφὶ ἕκαστον.

634. χρύσειαι νεμέθοντο, δύω δ' ὑπὸ πυθμένες ἦσαν. ⊱ „propter et fabricam poculi quodque duplicata in eo, duo πυθμένες et quatuor aures. Ariſtarchus autem iungebat, ὑπῆσαν. Ita quoque Alexio." Schol. A. et Apollon. Lex. in ὑπό. p. 680. Scilicet, vt e Schol. B. et Euſtath. diſcas, fuere qui ὑποπυθμένες iungerent, vt eſſet epitheton τῶν πελειάδων. quod ſcribi debuiſſe ὑποπύθμενες, et pro eo locum habuiſſe ὑπὸ πυθμένεσ' (pro ὑπὸ πυθμένεσι) notat Euſtathius. Ad duplicem πυθμένα, ſeu fundum ſeu baſin offenderunt multi, et multa argutati ſunt, quae v. ap. Athenaeum ex Aſclepiade l. c. p. 487. quod maxime probabile ſit, appoſui in nota. Schol. B. qualem formam ante oculos habuerit, non aſſequor: διπλοῦς ἦν ὁ πυθμήν, ἥσσων ὑπὸ μείζονος περιεχόμενος. Etiam recentiores varia amplexi ſunt. Dammius cum aliis ex Euſtathio adſciuit hoc, quod columbae ὑποπυθμένες erant, h. e. vt duae columbae pro pedibus fuerint, quibus poculum inſiſterent. Ita tamen parum firmus ſtatus poculi fuiſſe videtur. Cum πυθμὴν botanicis ſit palmes, (ap. Dioſcor. et Theophraſtum) W. Clarke

(on Coins p. 218. 222) contendebat, palmites duo ſub columbis exſculptos fuiſſe. Contra eum disputaſſe ſuſpicor Wartonum ad Schol. Theocr. VI, 69. To. I. p. 202. Sane πυθμὴν ἑλικίης eſt in ipſo Homero Od. N, 122. Ψ, 204. non vero abſolute πυθμήν. Etiam πελειάδας non columbas fuiſſe, ſed declaratas Pleiades, Πλειάδας cenſuere, ap. Athen. l. c. p. 489 F. vbi quoque ead. pag. B. narratur Capuae in Dianae aede oſtentatum eſſe Neſtoris poculum Homericis verſibus inſcriptum.

νεμέθοντο. Heſych. ἐνέμοντο, ἀπὸ τῆς νεμήσεως. quod eſt obſcurum per obſcurius reddere. De paſtione νεμέθειν et alibi occurrit, itidem vt νέμειν. nec video cur, eo damnato, vir doctus contendat eſſe: aſſignatae erant.

635. ἄλλος μὲν μογέων ἀποκινήσασκε τραπέζης. Ascalonita, et ante eum, Ariſtarchus, acceperant ἄλλος, ἄλλος τις. ἄλλοι. vt oppoſitum ſit Neſtori. Et recte. Paria memorantur ap. Athen. p. 493 B. At grammatici ineptierunt mirum in modum, referendo ἄλλος ad Machaonem, vt eſſet pro ἕτερος. Itaque alii ſcripſere ἆλλος pro ὁ ἄλλος. quod refellit Schol. A. talem enim craſin apud Homerum haud occurrere; debere quoque hoc ipſum ſcribi ὦλλος, vel ὧλλος, vt ſup. B, 1. cf. Λ, 288. Pergit idem narrare, alios ſcripſiſſe, „ἀλλ' ὧς“ an, vt ſit: verum vel ſic? niſi legerant alii ἀλλ' ὅς, vt eſſet pro ἀλλ' οὗτος ſcil. Machaon; quod ferri poſſet; repugnat tamen alius grammaticus ibid. ap. Athen. p. 493 A. Alias argutias videre licet et ibi, et inde in Euſtath. p. 870, 31. alia in Schol. B. quod e Cod. Leid. iam vulgauit Valken. ad Ammon. p. 244. add. Diſſ. de Scholiis p. 145. 6. ex quibus, qui ſeuera ſtudia tractat, parum frugis tollere poteſt. Ita Soſibius ὁ λυτικὸς ad ἄλλος μὲν retraxerat γέρων, vt comparatio inter ſenes fiat: alius quilibet ſenex mouere non poterat; at Neſtor ille ſenex ſuſtulit facile. Porro ad vim ac vigorem ſenis, et recte quidem, Steſimbrotus hoc retulit, quod Neſtor nullo negotio poculum tollebat; at dexteritatem Neſtoris Glaucus in hoc perſpexerat, quod mediis anſis poculum capere.

ac docte et callide tenere norat. Quis neget hos homines ſaepe multumque de poculo tollendo cogitaſſe! Amplexus quoque haec eſt Schol. Victor.

ἄλλος μὲν Bentl. mutat in ἄλλος κεν, nec inſcite.

636. ἀμογητὶ ἄειρεν. plus quam probabile ſit, Bentleio quoque iudice, fuiſſe ἀμογητεὶ ἄειρεν. ſine hiatu. In Vrat. b. τ' interpoſitum erat a m. ſec. docti vtique hominis.

Color orationis eſt, qualis Jl. Ω, 454. 5. 6.

638. οἴνῳ Πραμνείῳ. Iterum hoc vinum memoratur Od. K, 235. Varia etyma afferunt grammatici in Sch. A. B. br. Euſtath. Etymol. et primo loco, in Apollon. Lex. h. v. et Heſychio, apud quem in altero loco, παραμνείσω, nihil aliud latere quam corruptum πραμνείῳ vidit Bentlei. acquieſco equidem in hoc, quod collis Pramneus alicubi vino fertilis fuit. Schol. A. „Πράμνη δὲ ὄρος ἐν τῇ Καρίᾳ οἰνοφόρον" leg. Ἰκαρίᾳ νήσῳ, vt eſt quoque in Schol. br. et Euſtath. Etſi fuere (ap. Euſtath. p. 871, 24) qui vicum apud Epheſum hoc vinum generaſſe dicerent, alii agrum Thraciae. Plinius adhuc ſua aetate vinum Pramneum in agro Smyrnae natum narrat XIV, 4 ſ. 6. Quod igitur in aliis vitibus factum eſſe conſtat, vt non vno loco ſererentur, aut vt nomina communicarentur aliis ſimilem laudem habentibus, idem in Pramneo euenire potuit. Euenit itaque, vt nomen commune fieret vinorum generoſiorum auſteri quidem guſtus. Hactenus forte recte contendere potuit Perizon. ad Aelian. H. V. XII, 31. non loci, ſed generis, fuiſſe nomen; ſerius tamen hoc, et poſt Homerum. Vini Pramnei vſum medicum, cum φλεγμοναῖς ἐναντίωτον ſit, praedicat Athen. in epitome lib. I, p. 10 A. B.

ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρόν. Nonnullas ex Ariſtarcheis editionibus κνέε habuiſſe, ex Heraclide Alexandrino notat Euſtath. p. 872, 28. κνεῖ eſt ap. Heſych. ex ἔκνει. niſi ſcriptum fuit et ibi κνῆ. hoc vtique Etymol. exhibet, et duci docet a κνῆμι, vnde ἔκνην. Harpocration in

γναφεύς· — τὸ κνῶ, ὃ σημαίνει τὸ ξύω, adſcriptis his verſibus.

639. κνήστι χαλκείῃ. Schol. A. κνήστει χαλκείῳ, τουτέστι μαχαιριδίῳ τυροτόμῳ. v. Apollon. Lex. Heſych. Etymol. in quo eſt κνήστει. quod in κνήστιϊ mutat Barnes. vt ex hoc contracte ſit κνήστι. ſed κνήστει etiam vn. Vindob. κνήστῃ vn. Vindob. et ſic laudat Schol. Ariſtoph. Plut. 166. κνῆστιν eſſe vocem Atticam, (Athenis vſu ſeruatam) Laconum ξυήλην, ſeu potius ξυάλην, docet Suidas in h. v. add. in κνῆ. κνῆστις. κναφεύς.

ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνε. Venetus cum vno Vindob. λεύκ' ἐπάλυνε. δὲ excidit in ed. Turnebi. Plato in Ione p. 538 C. memoriter laudat: κνήστι χαλκείῃ, παρὰ δὲ κρόμυον ποτῷ ὄψον ex vſ. 629.

640. πινέμεναι δ' ἐκέλευσεν. Nusquam Ionicum video: δὲ κέλευσεν.

641. τὼ δ' ἐπεὶ οὖν πίνοντ' ἀφέτην πολυκαγκέα δίψαν. Schol. B. πολλὴν ἔχουσαν ξηρότητα. ὅθεν καὶ κάγκανα ξύλα. Schol. br. ξηραντικήν, cum Heſych. Euſtath. et Etymol. vbi acuitur πολυκάγκης, ex καίω. κάω. κάγχω. καγχάνω. vnde κάγκανος.

ἀφέτην δίψαν. eſt Latinorum *depellere ſitim.* Ap. Heſych. ἀφέτην, ἀφήκασι huc ſpectat. ἀφίημι, puta ex ἕω, quod vim habuit τοῦ ἕλω, vt vidimus in ἐξ ἔρον ἕντο. ἐξέντο. ἀφέντο. v. ad A, 469. cf. Euſtath. p. 871, 5.

De δίψα v. ad T, 166.

642. μύθοισι τέρποντο. verſus recitatur a Plutarcho de adulat. p. 54 F.

647. οὐχ ἕδος ἐστὶ, γεραιέ. ἕδος. Apollon. Lex. ἕδος, ἕδρα — (hoc vnum adiicit Etymol.) ποτὲ δὲ ἐπίῤῥημα, ἀντὶ τοῦ ἑδραστέον (h. e. poteſt per aduerbium commode reddi) οὐχ ἕδος. εἶμι γὰρ αὖθις etc. Il. Ψ, 205. Sch. br. et Heſych. οὐχ ἕδος. οὐ καιρὸς τοῦ καθέζεσθαι. οὐ καθέδρας φροντίς. alia dat Barnes. Vno verbo, ἕδος eſt non modo, *ſedes* et *ſedendi actus*, ſed et *ſedendi tempus* et otium. Ex Schol. Pindari Nem. 114 intelligo fuiſſe qui οὐχ ἕδος dorice dictum acciperent pro οὐχ ἕδους,

non sedendi locus vel tempus est. In fragmento Bacchylidis ap. Dionys. Hal. de Composit. verb. 25. p. 55 Huds. est, οὐχ ἕδρας ἔργον, οὐτ' ἀμβολᾶς.

οὐδέ με πείσεις. Townl. πείσῃς.

648. αἰδοῖος, νεμεσητὸς, ὅ με προέηκε πυθέσθαι. νεμεσητός. (vitiose edd. νεμεσσητὸς vsque ad Turnebum, excepta Romana) ex communi vsu est μεμπτὸς, vt Γ, 410 νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη. *indignandum, reprehendendum.* quod ab h. l. alienum. Iam Sch. br. φιλομεμφὴς, μεμψίμοιρος. ἀκριβαστὴς ἐν τῷ κολάζειν. quod firmatur v. 652. 653. Sic et Eustath. qui et monet, νεμεσητὴς potius scriptum esse debere, ὁ νεμεσῶν. Est ideo actiue dictum, ὁ νεμεσῶν. Damm. malit esse *reuerendus;* quia iungitur cum αἰδοῖος. modo docuisset, qua analogia id fieret. Eam forte hoc modo elicias: νέμεσις est non modo indignatio; sed et reuerentia, αἰδὼς καὶ νέμεσις iungitur N, 122. ita et νέμεσις θεῶν. potuit itaque etiam νεμεσᾷν esse αἰδεῖσθαι, ideoque νεμετητὸς idem qui αἰδοῖος. Sic accipiam νεμεσσηθείς. Jl. O, 211 νεμεσσηθεὶς ὑποείξω. Simili modo νεμεσίζεσθαι, reuereri, deos Od. A, 263 et de pudore, Jl. P, 254. 255.

649. ὅντινα τοῦτον ἄγεις βεβλημένον. ⟵ Scholion excidit quod tamen Eustath. ante oculos habuit; spectavit ad frequentatum illud βεβλημένον, quod differt ab οὐτάμενος. alter eminus, hic cominus: vt mox 659. 660.

651. Νῦν δὲ, ἔπος ἐρέων, πάλιν ἄγγελος εἶμ' Ἀχιλῆϊ. Sch. A. „κατ' ἰδίαν τὸ πάλιν. Sic Aristarchus, Alexio et Ascalonita.“ Scil. fuere qui ἐρέων πάλιν iungerent, vt facit quoque Ed. Rom. et al. νῦν δ' ἔπος ἐξερέων vn. Vindob. interpolate.

653. δεινὸς ἀνήρ· siue metuendus et *verendus.* v. ad Γ, 172. Od. Δ, 22. siue vehemens, asper, irae impatiens. Iungenda autem οἷος ἐστὶν ἀνὴρ ἐκεῖνος δεινὸς, non οἷος δεινὸς, quasi esset οἷον, ὡς δεινός. etsi ad iracundiam Achillis referendum est. Vtitur hoc versu Cicero ad Att. XIII, 25 et Plutarch. de adulat. p. 67 A.

656. Ὅσσοι δὴ βελέεσσι βεβλήαται. οὐδέ τι οἶδε, πένθεος ὅσσον ὄρωρε κατὰ στρατόν. „Varia interpungendi eſt ratio. Poteſt ὅσσοι δὴ nouam ſententiam facere, cum exclamatione, et poſſunt ſeqq. interpungi: οὐδέ τι οἶδε, πένθεος ὅσσον et οἶδε, πένθεος, h. περὶ πένθεος, vt Ἕκτωρ χωόμενος Σαρπηδόνος." Haec Sch. B. Poteſt etiam haec ſententia per exclamationem vel interrogationem efferri.

Iam οὐδέ τι οἶδε repoſui ex Euſtath. Cant. Mori. Harlei. Townl. Vrat. b. Moſc. 3. Ven. A. B. vulgo τοι legitur, quod metro repugnat. ουδε τι ϝοιδε eſſe neceſſe eſt.

„γρ. βέλεσιν βεβλήαται." Barnes. forte de ſuo. Eſt tamen βέλεσιν in Harlei.

658. ἐν νηυσὶ κέαται βεβλημένοι οὐτάμενοί τε. ξ— quod ſylleptice dictum βεβλημένοι οὐτάμενοί τε. nam non iidem vtrumque experti ſunt. Sch. A. quam nugax obſervatio! Sexcenties iunguntur quae ſunt accipienda ἢ — ἤ. Porro haerent grammatici in οὐτάμενοι, inprimis cum mox 660 οὔτασται ſubiiciatur; debebat adeo eſſe οὐτασμένοι, vt eſt quoque Od. Λ, 535 αὐτοσχεδίην οὐτασμένος ὀξέϊ χαλκῷ. Ariſtarchus οὐτάμενοι, vt ἱστάμενοι ſcribebat; at Pamphilus οὐταμένοι." Sch. A. Non norant homines, varias eſſe formas οὐτάω, οὐτάζω, οὔτημι, vnde οὔταμαι. Idem in ἀκαχήμενος ab ἀκάχημι ex Herodiano bene docuit Etymol. p. 45. 46.

660. οὔτασται. οὔταται Vrat. b. male. v. modo ad 658.

Ad docendum diſcrimen inter βάλλειν et οὐτᾶν his vſſ. vti ſolent. Sic Schol. Eurip. Androm. 616.

661. Aberat verſus Veneto; dicas forte propter ſimilitudinem ſuperioris verſus primae vocis. Aberat tamen etiam ab Euſtathii libro, et a Lipſ. mſ. Quod vero manifeſto docet ſpurium eſſe, hoc eſt, quod Neſtor nondum noſſe poterat, Eurypylum vulneratum eſſe; euenerat enim hoc poſt eius diſceſſum. 516 ſq. 574 ſq. Bene haec vidit Erneſti. Eſt autem verſus huc traductus ex Π, 27. vbi ſuum locum recte habet.

663. ἰῷ ἀπὸ νευρῆς. quod codd. habent, quantum video, omnes (Ven. Lipſ. Euſt. Mori. Cant. Vrat. A. b.) corruptum in ἀπαὶ in edd. recte reſtituit Wolf. Saepe iam monitum eſt. cf. ſup. 476. Θ, 300.

665. ἢ μένει, εἰςόκε δὴ — „γρ. ἢ μενεῖ." Barnes. ἢ μένει Townl. ſed hic vt alii perpetuo ἢ ſcribit, nusquam ἤ.

666. Ἀργείων ἀέκητι, πυρὸς δηΐοιο θέρωνται. ⸗ excidit Scholion: forte ad Ἀργείων ἀέκητι, quod eſt, non modo inuitis, ſed *fruſtra repugnantibus.* de ἀέκητι v. ad M, 8. tum πυρὸς pro διὰ πυρὸς, πυρὶ, καίωνται. δηοῖο Lipſ. et δηοῖο Moſc. 3.

667. αὐτοί τε κτεινώμεθ' ἐπισχερώ. ἐφεξῆς ἅπαντες Schol. B. et inf. Schol. A. B. ad Σ, 68. Apollon. Lex. h. v. et Heſych. apud quem etiam ἰσχερῷ occurrit, corrupte ex ἐπισχερώ. Fuit σχερὸς continuus; vnde vera et antiqua ſcriptura fuit ἐπὶ σχερῷ. vt ἐν σχερῷ adhuc legitur in Pindaro Nem. XI, 50. Iſthm. VI, 32. ἐπὶ σχερῷ Vrat. B.

668. οὐ γὰρ ἐμὴ ἴς ἔσθ' οἵη πάρος ἔσκεν. Barocc. et Mori cum vno Vindob. οὐ γὰρ ἐμοὶ ἴς. haud male! placebat quoque Waſſio.

ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι. γναπτοῖσι Vrat. cum al. ex more in hac voce.

669. εἴθ' ὡς ἡβώοιμι. Eadem formula iteratur ſup. H, 132. 133. et inf. Ψ, 629.

670. ὡς ὁπότ' Ἠλείοισι. Narrat ex h. l. rem inter Pylios et Epeos geſtam Strabo VIII, p. 540. vt inde efficiat, Pylum Neſtoris non eſſe Meſſeniae, ſed Triphyliae. Narrationem ex Pherecyde repetunt Schol. br. et Schol. A.

671. ἀμφὶ βοηλασίην erat in Flor. et Ald. 1. Correxit hoc Ald. 2. ἀμφὶ βοηλασίῃ. et hanc correctionem pro lectione vulgata in edd. habuimus. At in codd. eſt ἀμφὶ βοηλασίῃ. Sic quoque ed. Rom. et Euſtathius, eſtque is vſus Homericus pro διά. v. c. N, 382 ἀλλ' ἕπου, ὄφρα συνώμεθα ἀμφὶ γάμῳ. h. e. περὶ γάμου. Ψ,

88 ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθεὶς, et ſup. I, 544 exorta iurgia ἀμφὶ συὸς κεφαλῇ καὶ δέρματι λαχνήεντι. Hoc loco laudato firmabat Bentleius lectionem e Cantabrigienſi memoratam. Ait Schol. A. „βοηλασίῃ· οὕτως ἑνικῶς 'Αρίσταρχος, βοηλασίῃ." lectum itaque eſſe debuit ab aliis βοηλασίῃς, quod habet quoque vn. Vindob. At βοηλασίης erat in Schol. br. (non in Cantabrig. vt Barnes memorat) Vrat. b. et A. Praeferebat hoc Waſſe. Euſtath. ἀμφὶ βοηλασίῃ, ἀντὶ τοῦ, περὶ βοηλασίης.

672. ἐσθλὸν 'Υπειροχίδην. Lipſ. 'Υπεροχίδην. Et ſic veteres haud dubie ſcripſere, ſyllabamque produxere geminando ρρ. et debetur grammaticis quod ſcribimus ει.

673. ῥύσι' ἐλαυνόμενος ad Neſtorem ſpectat. Schol. br. ἀντὶ τοῦ ῥυσιάζων, ἐνέχυρα λαμβάνων. Schol. A. ἀντενεχυραζόμενος. Schol. B. τὰ ἀντί τινων ἑλκόμενα, οἱονεὶ ἃ ἀντὶ τῶν ἡρπασμένων ἡρπάζομεν. primoque loco Apollon. Lex. ῥύσια, τὰ ἐνεχυράσματα. Similia Heſych. in ῥύσια et ῥύσιον, vbi. v. Notas, et Weſſeling ad Diodor. To. II, p. 549. ab Erneſtio laudatum. Proprio ſenſu pro pignore dixit Apollon. Arg. I, 1351. firmandi promiſſi cauſſa. At h. l. eſt, abigere praedas ad redimenda ea quae nobis erepta ſunt; genus λεηλασίας. Omnino inde eſt pro ἀμοιβῇ, compenſatio, τίμημα· vt in Sophocle Philoct. 959. (982) φόνου φόνου δὲ ῥύσιον τίσω τάλας. vbi Schol. Homerico verſu laudato, ἐνέχυρον, ἀμοιβὴν ἐκτίσω. vnde ſunt τὰ ῥύσια, τὰ δῶρα σωτήρια diis appoſita ap. Dionyſ. Perieg. 527. vbi cf. Euſtath. In Etymologo ambigitur, vt et in Euſtathio, apponitur τὸ ἑλκυστὸν (vt ab ἐρύω ductum ſit) et τὸ κατεχόμενον (παρὰ τὸ ῥύεσθαι, ſeruare, cuſtodire.) Enimuero prima in ῥύσιον producta ſatis docet, non niſi alteram hanc rationem locum habere; in ἐρύω media eſt breuis. v. Excurſ. IV. ad A, 141.

ῥύσει' ſola Ald. 2. cum vno Vindob.

ἀμύνων ᾗσι βόεσσι. Mori οἷσι β.

675. κὰδ δ' ἔπεσε, λαοὶ δὲ περίτρεσαν. Alii κάδδ' ἔπεσεν. Niſi fuit Ionicum: κὰδ δὲ πέσε.

περίτρεσαν. τρέειν nunc manifeste, fugam circumspicere, fugam capere, et περιτρέειν, quaquauersum. cf. sup. ad vs. 545. Schol. br. οἱ περὶ αὐτὸν διὰ δέος ἔφυγον. Legerat ergo λαοὶ δὲ πέρι τρέσαν.

676. ληΐδα δ' ἐκ πεδίου συνελάσσαμεν ἤλιθα πολλήν. Acuebat ληΐδα Aristarchus. λήϊδα Menecrates. Schol. A. vbi ex Analogia haec declarantur. Obtinuit Aristarchea praeceptio. In Hesychio ἀήδα esse corrigendum ληΐδα, λείαν, λάφυρον, viderat quoque Bentl.

ἐκ πεδίου. „γρ. πολέμου." Vrat. b. In Schol. Sophol. Ai. 26 scriptum erat ἐκ Πελίου. docet ibi ex h. v. λείαν esse τὰ βοσκήματα. Sic et Suidas in λείας.

ἤλιθα πολλήν. Schol. A. B. λίαν ἠθροισμένην — παρὰ τὸ ἀλίσαι, ἀθροῖσαι. Apollon. Lex. ἀθρόως καὶ χύδην. μάλα, πάνυ, πολλή. Schol. br. et Etymol. qui ab ἅλις ducit et scribit ἤλιθα ex ἅλισθα. Ita digamma ab eo exulasse dicendum est, si a ϝαλις ductum est: de quo v. ad I, 137. Serius ἤλιθα fuit idem quod μάτην, cf. Hesych. vt apud Apollon. Arg. II, 283 ἐπέχραον ἤλιθα χερσίν. cf. Etymol. Hactenus videri potest vox ducta esse ab eadem stirpe, e qua prouenerunt ἀλᾶσθαι. ἠλεός. ἠλίθιος.

677. τόσα πώεα οἰῶν. Duo sunt quae hic offendunt; primo hiatus; tum quod antiquum fuit οϝιων, vt sup. 245 αἶγες ὁμοῦ καὶ ὄϊς, οϝις. Hoc tamen alterum facile expeditur exemplis aliis, quibus patet, οιων, quod alibi οϝιων est trinis syllabis, v. c. Γ, 198 ὅς τ' ὀΐων μέγα πῶϋ διέρχεται, etiam binis syllabis pronuntiatum fuisse, et πῶϋ μέγ' οἰῶν aliquoties occurrit, vt inf. 697. O, 323 et in Odyss. saepe. Etiam πόκον ἄρσενος οἰὸς vidimus M, 451. Erit ergo et h. l. οἰῶν dissyllabum. Manet tamen alterum, hiatus in πώεα οἰῶν quae et ap. Strabon. VIII, p. 540 B. leguntur, et Od. Ξ, 100 vbi hi duo versus quoque extant. At Strabo, qui alterum hunc locum excitat lib. X p. 695 πώεα μήλων recitat. Sicque legendum arbitror etiam hoc Jliadis loco: est etiam πώεα μήλων in Vrat. b. cum gl. γρ. οἰῶν, et in vno Vindob.

οἰῶν est ſcriptura Ariſtarchi et Aſcalonitae, quaſi a contracto οἶς οἰός, contra rationem grammaticam; ex ὄϊς, ὀΐων, debebat eſſe οἴων. ſicque Etymologus ſcribendum eſſe cenſuit quem v. in οἴων p. 620, 23.

678. τόσσα συῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν. Etiam ap Apollon. Lex. ſcriptum συβόσια, τὰ συφόρβια, laudato Od. Ξ, 101. vbi Barnes edidit συβόσεια, ſine auctoritate; at h. l. reliquit alterum. Fit tamen probabile, grammaticos metri peritiores συβόσεια praetuliſſe, et exhibet id h. l. Townl.

τόσ' αἰπόλια. ita ſcriptum inde ab Ald. 2. Antea in Flor. et Ald. 1. τόσσ' quod repetierat Clarke et Glasg. vt in συβόσια in vnam ſyllabam contraheretur — σια. dura ratio! recte eiecit Erneſti; praeſtat enim aut ι in συβόσια producere, aut, quod melius erat, συβόσεια ſcribere.

680. πολλῇσι δὲ πῶλοι ὑπῆσαν. ἐπῆσαν Edd. non modo Flor. et Ald. 1. ſed Ald. 2 et omnes, donec Turnebus emendauit ὑπῆσαν ex ed. Rom. quod ſollenne de lactentibus.

681. καὶ τὰ μὲν ἠλασάμεσθα Πύλον Νηλήϊον εἴσω. Recitat Strabo l. l. VIII, p. 540 B. Et eſt locus, e quo clariſſime apparet, ſi expeditionis ordinem conſideres, Pylum Neſtoris non eſſe poſſe Meſſeniae, ſed Triphyliae: quae eſt praeclara eo loco disputatio Strabonis. v. ſup. ad B, 591. p. 332.

682. γεγήθει δὲ φρένα Νηλεύς. ⊱ „quod recentiores Neleum ab Hercule caeſum tradunt; apud Homerum autem ille ſuperſtes fuit filiorum ſtragi." Schol. A. Recte haec: diſceſſerunt vtique poetae ab Homero, et Neleum ab Hercule irato, quod ſe luſtrare recuſauerat, cum filiis XI caeſum, tradiderunt, vno Neſtore natu minimo ſeruato, qui Gerenis nutriebatur: v. Apollod. I, 9, 9. II, 6, 2. II, 7, 3. et Not. ad ea loca. Videntur haec diuerſis modis tractata in Heracliis. Diſceſſerat ab Homero iam Heſiodus ἐν Καταλόγοις, quod intelligo ex auctore Schol. br. ad Il. B, 336, et E, 395.

Ad eundem locum Hesiodeum spectarunt fragmenta in Schol. Apollonii I, 156 de Periclymeno, tum locus ex Hesiodo ἐν πρώτῳ Καταλόγων ap. Stephan. Byz. in Γερη-νία, item ap. Eustath. ad Jl. B. p. 231.

προτὶ ϝάστυ. Etiam h. l. variat ποτὶ et προτί.

683. νέῳ πόλεμόνδε κιόντι. Si v. 718 conferas, videntur haec ad prima rei militaris tirocinia Nestoris esse referenda; serius itaque gesta esse debuere ea, quae etiam a se adolescente gesta esse narrabat sup. VII, (H) 132 de interemto a se Ereuthalione in pugna inter Pylios et Arcades facta. Maturiore autem aetate esse debuit, cum ad pugnam cum Centauris euocatus fuit a Lapithis A, 688. sq.

684. κήρυκες δὲ λίγαινον, legerant Schol. br. λίγαινον, ἐβόων, ὀξέως ἐκήρυσσον. sic quoque Eustath. et Hesych. λίγαινον, ἐκήρυσσον. At edd. et codd. deserta Ionica ratione δ' ἐλίγαινον. Vidimus κήρυκας λιγυφθόγγους B, 50 et al.

ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι. posse haec et cum antecedentibus et cum sequentibus recte iungi, obseruat Schol. A.

685. τοὺς ἴμεν, οἷσι χρεῖος ὀφείλετ' ἐν Ἤλιδι δίῃ. Est haec Aristophanea lectio, quam et Ven. B. exhibuerat; at Ven. A. οἷσι χρειὼς ὠφείλετο. quam Aristarcheam lectionem esse, docet Sch. A. Conuenit fere cum hoc χρέος ὠφείλετ' in Mosc. 3 et edd. Flor. Ald. 1. 2. Ad aurem hoc suauius esse bene monet Ernesti. Quod nunc legitur, induxit Turnebus e Romana. Favet quod mox sequitur χρεῖος ὄφειλον et 697 χρεῖος μέγ' ὀφείλετο At in Od. Γ, 367 est ἔνθα χρεῖός μοι ὀφέλλεται pro quo Strabo p. 526. habet ὀφείλεται.

Grauius est, quod χρέος τὸ δάνειον h. l. designat ea, quae vi capta et abducta sunt, quaeque ideo aut reddi aut pretio aequo redimi debent. Non igitur satisfaciunt grammatici, qui, vt Apollon. Lex. et Hesych. ex eo reddunt χρεῖος, ὀφείλημα· vel vt Sch. br. Sch. B. δάνειον. Sed sunt res repetendae seu repetitae, vt antiquo Romanorum verbo vtar.

ἐν Ἤλιδι δίῃ. propter Iouis honorem, aiunt Sch. A. B. in quibus etiam male bis ſcribitur: τριετῆ γὰρ χρόνον ἤγετο τὰ Ὀλύμπια. leg. τετραετῆ, quod et Sch. br. habent. Melius tamen δῖα dicetur ſimpliciter eſſe, praeclara.

687. 688. πόλεσι γὰρ Ἐπειοὶ χρεῖος ὄφειλον. — χρεῖος ὄφειλον, Ariſtarchea eſt lectio. Alii ὄφελλον, quod et Ven. B. et Barocc. in ſuo habebat et Euſtath. etiam norat. — Porro alii verſum hunc a ſequente diſtinguebant, vt illa: ὡς ἡμεῖς παῦροι, eſſent θαυμαστικῶς dicta, h. e. per exclamationem. Alii iunxere vtrumque verſum, vt ſit: ὄφειλον, ὡς pro ὅτι, ἐπειδή.

689. ἐλθὼν γὰρ ἐκάκωσε βίη Ἡρακληείη. Male hoc ἐλθὼν — βίη, ab Euſtathio proditur eſſe Atticum. Eſt antiquum, et ad ſenſum dictum, non grammatice; vt in Od. Λ, 90. 91 ψυχὴ Τειρεσίου σκῆπτρον ἔχων. et ſic paſſim alia.

Erat γάρ ῥ' ἐκάκωσε editum, inde a Turnebo ex Rom. Aberat enim ab edd. antiquioribus, abeſt quoque a Lipſ. Cant. Ven. B. Vrat. b. A. Malebam legi ἐλθὼν γὰρ ῥα κάκωσε.

Res h. l. narrata de expeditione Herculis in Neleum et Pylios in Heracliis copioſe expoſita et multis modis variata eſſe debuit, alia in Tragoediis. Eo ſpectant auxilium Neleo ferentes Neptunus, Pluto et Iuno, de quibus E, 395 ſqq. ad quem loc. v. Obſſ. Cauſſa autem inferendi arma vulgo narratur fuiſſe negata expiatio ab Iphiti caede, (v. Od. Φ, 25 ſqq.) quam Hercules a Neleo petierat. v. Apollod. II, 6, 2. II, 7, 3. Similia narrant Schol. br. et Schol. A. Diuerſa narratio eſt in Schol. B. Herculem aggreſſum eſſe Pylios, quia arma iunxerant cum Orchomeniis aduerſus Thebanos. Alia addit Euſtath. p. 879, 12 — 24. qui Agiam et Teleſarchum laudat, ſcriptores rerum Argolicarum: Priorem etiam Athenaeus memorat cum Dercyllo ἐν Ἀργολικοῖς lib. III, 10 p. 86 F.

690. κατὰ δ' ἔκταθεν ὅσσοι ἄριστοι. „κατὰ δ' ἔκταθεν, ἢ ἔκτανεν" Euſtath. et ἔκτανεν diſerte ed. Rom. Vrat. A duo Vindob. Clarke eodem redire ait; ſenſu quidem; verum ἔκτανεν eſt Hercules *interfecit*, at Pyliorum ἄριστοι ἐκτάθησαν, Od. Δ, 537 ἀλλ' ἔκταθεν ἐν μεγάροισι· Alio modo M, 13 αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μὲν Τρώων θάνον ὅσσοι ἄριστοι. — κατὰ δὲ κτάθεν Harlei. Ionice.

691. δώδεκα γὰρ Νηλῆος ἀμύμονος υἱέες ἦμεν. ⊱ „πρὸς τοὺς χωρίζοντας." Sch. A. h. e. ſpectat ſtigme ad eos, qui diuerſa hic ab iis, quae in Odyſſea, tradi putant; in Od. Λ, 295 enim tres filios e Chloride ſuſceptos a Neleo memoratos legimus, Neſtorem, Chromium et Periclymenum. Reſpondetur potuiſſe reliquos nouem filios ex aliis mulieribus ſuſceptos eſſe. Apponuntur in Schol. B. nomina filiorum, quae recitantur diuerſa ab Apollod. I, 9, 9 Add. Schol. Apollonii I, 156.

Νηλῆος ἀμύμονος υἱέες. Sic repoſitum e codd. conſenſu, Mori. Cant. Barocc. Ven. accedentibus Schol. br. et Schol. Apollonii I, 156. pro vulgato ἀμύμονες υἱέες. quod minus bene e Neſtoris perſona dictum eſſet.

692. τῶν οἶος λιπόμην. de Neſtore ſolo ſeruato, praeter Schol. ad h. v. etiam Sch. B. et Victor. v. Apollod. II, 7, 3 et ib. Not.

693. ταῦθ' ὑπερηφανέοντες Ἐπειοὶ — ⊱ „quod nonnulli legunt Ἀχαιοὶ pro Ἐπειοὶ, (vt et inf. 736) male." Sch. A. Quaeres cauſſam. Scilicet, quia ſollenne eſt Pylios appellare Ἀχαιούς, vt inf. 758. At Epei ſunt, qui Elidem propric dictam inhabitarunt, diuerſa origine, Pelasgica et Aeolica. v. Obſſ. ſup ad B, 615.

ὑπερηφανέοντες. vox iam in Homero obuia, improbata tamen Polluci IX, 146. (ſcil. tanquam orationi pedeſtri elegantiori haud vſitata) vindicata nuper a L. B. Locella ad Xenoph. Epheſ. p. 144.

694. ἡμέας ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανόωντο. Clarke vltimam in ἡμέας eſſe productam contendit; vix recte ita ſtatuens: ſit vltima longa, quoties contracta eſt ἡμᾶς.

μηχανόωνται recitatur a Porphyr. in Schol. ad K, 67. memoriae vitio, puto.

695. ἐκ δ' ὁ γέρων. Articuli vſus h. l. non eſt Homericus; debuit eſſe ἐκ δὲ γέρων.

πῶϋ μέγ' οἰῶν. v. modo ad v. 677.

696. εἵλετο, κρινάμενός γε τριηκόσι' ἠδὲ νομῆας. Excidit Scholion; quod dolendum. Nam verſus, qualem ex codd. habemus, non proficiſci potuit ab Homero: κρινάμενος τριηκόσι' ἠδὲ νομῆας, vt vbique legitur, in Euſtath. in edd. et codd. etiam Ven. Townl. Vrat. b. claudicante verſu. Ad metrum fulciendum Barnes interpoſuerat γε, melius quam τὰ τριηκόσια, quod etiam in mentem ei venerat. Clarke ſubſtituit κε, quod alieniſſimum ab h. l. nam Od. N, 390 ad quem locum prouocat, alia ratio eſt: καί κε τριηκοσίοισιν ἐγὼν ἄνδρεσσι μαχοίμην, vbi eſt μαχοίμην κεν. Melius feciſſet ſi ῥα, in quod etiam inciderat, ſubſtituiſſet. Bentleius acute coniectauerat: εἵλετο κρίνας μῆλα τριηκόσι' — idque ad ductum Od. Φ, 18. 19 μῆλα γὰρ — τριηκόσι' ἠδὲ νομῆας. Memorauerat hanc emendationem iam olim Clarke, loco quidem alieno, ad Jl. Σ, 524. Poteſt error videri natus ex eo, quod in aliquo apographo vox μῆλα exciderat, tum librarius lacunam per κρινάμενος expleuerat, nec animaduerterat verſum ſic laborare. Wolf. in praef. p. XXVII bene monet, verſus numeros non eſſe ſatis Homericos; fatendum eſt, eſſe eos minus ſuaues; haud pauci tamen eius generis interſperſi ſunt; vt 764. 794. Certe omni alia medela praeſtat Bentleiana.

Verſus 697 — 701. recitat Strabo l. l. VIII, p. 541 B. In 697. ἐν Ἤλιδι γαίῃ vn. Vindob. pro δίῃ.

698. τέσσαρες ἀθλοφόροι ἵπποι — „quod ex h. l. videri poſſunt heroes vſi eſſe quadrigis; quod repugnat vſui et mori. Immo vero, aiunt Sch. A. et B. fuere duae συνωρίδες et duo aurigae: et 701 τὸν δ' ἐλατῆρα eſſe intelligendum ſylleptice, vtriusque currus aurigam. Duae autem bigae erant, vt, alteris forte debilitatis, alterae ſupereſſent.“ Exſcripſit Scholion Euſtath. quoque. Vera

haec ſunt, quod ad pugnas ſpectat. At h. l. de certamine per ludos agitur; potuit iam tum Olympiae certatum eſſe quadrigis. Concinit Od. N, 81 de certamine: ὥς τ' ἐν πεδίῳ τετράοροι ἄρσενες ἵπποι πάντες ἅμ' ὁρμηθέντες —

699. ἐλθόντες μετ' ἄεθλα· περὶ τρίποδος γὰρ ἔμελλον θεύσεσθαι. Nobilis locus ad memoriam certaminum aetatis heroicae. Augeae aetate, an ab ipſo Augea ex Homero non liquet, certamina in Elide habita eſſe videmus, propoſito praemio, tripode. Miſerat eo quadrigas Neleus Pylo. Traxerunt hoc ſcriptores ad certamen Olympicum, quod traditum eſt in poetis ab Hercule habitum Augea victo et Phyleo reddito regno paterno. v. Apollod. II, 7, 2. et Not. p. 453. E Callimacho rem exponit Schol. A. et Schol. br. Enimuero Olympicos ludos Homerus omnino ignorauit; nec certamina his verſſ. memorata ſunt eadem cum iis quae Hercules habuit caeſo Augea; neque Olympiae fuere habita, quandoquidem Olympia cum Piſatide illo tempore non ſub Augea, Elidis rege, fuit: quod bene monet Strabo VIII p. 544. 545 ex quo ſua hauſit Euſtath. Alii apud Eleos ludi funebres in honorem Amaryncei habiti memorantur, quibus Neſtor interfuerat Jl. Ψ, 630 ſqq. Ceterum certamina habendi mos in Peloponneſo maxime viguiſſe videtur. Memorabile quoque hoc, quod in Elide iam tum certamina curulia fuere, forte quia regio illa equis alendis antiquam laudem habuit.

περὶ τρίποδος tripode ex aere propoſito; fuit ἀγὼν χρηματίτης, non στεφανίτης, qui poſtea fuit inſtitutus Olympiae, tandemque factus periodicus.

700. περὶ τρίποδος γὰρ ἔμελλον θεύσεσθαι. δραμεῖσθαι. Schol. br. et ipſe Apollon. Lex. adſcripto verſu, et inde Heſych. et Etymol. Suidas Schol. Ariſtoph. Equ. 483. Porro puta θεω pronuntiatum fuiſſe θεϝω. vnde θεϝσω. θευσω. θεύσομαι. Laudat Schol. Ariſtoph. Equ. 483 ἔμελλε θεύσεσθαι.

αὖθι ἄναξ. Male Barnes „γρ. αὖθις ἄναξ.“ Idem: „Αὐγείας γρ. Αὐγείης.“

701. κάσχεθε. Notârunt iidem grammatici, pro κατέσχεθε, κατέσχε.

τὸν δ' ἐλατῆρ' ἀφίει ἀκαχήμενον ἵππων. Supplent ἵππων ἕνεκα, aut ὑπὲρ Schol. br. Praeſtat, cenſeo, ἐλατῆρα ἵππων. Verba dura et minas adiectas eſſe, patet e ſeqq.

702. ἠδὲ καὶ ἔργων. peccat και Ϝεργων. Fuit, quod et Bentl. monuit, ἠδέ τε Ϝεργων.

704. δαιτρεύειν, μή τις μοὶ ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης. ※ — „quod verſus hic eſt delendus, omnino non ſcriptus a Zenodoto, male repetitus ex Od. I, 42. 549 vbi praeda diuiditur iuſtis et aequis portionibus; quod h. l. fieri non potuit." Schol. A. Poteſt tamen ἴση accipi pro iuſta omnino, aequa et par ei portioni, quam quisque amiſerat, par damno: vt Sch. B. et Sch. br. ἴσης, τὸ ἴσον καὶ δίκαιον ἐχούσης. Etſi vero haec ita ſe haberent: verſus tamen laborat in extremo: μη τις Ϝοι ατεμβομενος κιοι Ϝισης. Hoc exemplo manifeſtum fieri arbitror, me non temere ſtatuere paſſim, verſus hos exornandi, amplificandi, explanandi, continuandi cauſſa appoſitos, rhapſodorum ſtudiis deberi, et argui interpolationem plerumque neglectu digammi. Medelam quidem reperit Bentl. qui meminerat αἴσης ex Od. N, 138 λαχὼν ἀπὸ ληΐδος αἶσαν. Attamen vel ſic verſus redolet acumen rhapſodi ſupplentis iſta: τὰ δ' ἄλλ' ἐς δῆμον ἔδωκε. Recitat eum Schol. Thucyd. IV, 59. p. 272, 74.

ἀτεμβόμενος. στερισκόμενος Sch. br. Euſtath. Heſych. Etymol. et iam Apollon. Lex. h. v. At ſeriores pro μέμφεσθαι poſuere: Apollon. Rh. II, 1203. III, 99 et II, 56. vbi v. Schol. Proprie tamen ἀτέμβειν eſt βλάπτειν iniuria facta, praecipue auferendo aliquid et priuando. cf. Od. Υ, 293. 4. itaque ἀτέμβεσθαι *contriſtari* ex ea iniuria.

705. ἀμφί τε ἄστυ. In Harl. et Veneto ἀμφὶ δὲ ἄστυ, melius vſu Homerico.

707. ἦλθον ὁμῶς αὐτοί τε πολεῖς καὶ μώνυχες ἵπποι. Schol. A. diſtinguit ἦλθον, ὁμῶς αὐτοί τε. At Schol. B. ἦλθον ὁμῶς, αὐτοί τε.

αὐτοί τε πολεῖς καὶ μ. Bentleius, vt oppoſita tanto melius elucefcerent, coniicit: αὐτοὶ πρυλέες καὶ μώνυχες ἵπποι vt eſt M, 77. ingenioſe, etſi non neceſſe.

708. πασσυδίῃ, μετὰ δέ σφι Μολίονε θωρήσσοντο. „quod Μολίονε a matre appellati eſſe non poſſunt; nusquam enim, ait Sch. A. e binis laciniis compoſitus, a matre ducit nomina Homerus.“ Hoc aliis quoque locis decantatur, vt in Schol. B. ad A, 72. Euſtath. ad v. 749. et al. „Forte ergo addit Schol. A. ab auo Molo appellauit; alter malit μολίονε pro πολεμικοὺς dictum putare; inepte, ſiue ἀπὸ τῆς κατὰ μάχην μολύνσεως, ſiue a μῶλος.“ Fuere quoque, qui patrem duplex nomen et Actorem et Molum habuiſſe dicerent: ap. Euſtath. p. 882, 15. Sed videamus de hominibus his accuratius.

Cteatus et Eurytus, Actoris, ſecundum alios Martis, et Moliones filii, duo fratres, coniuncta virtute pugnantes, corpore et robore inter ſe ſimillimi, antiqua fortitudinis fama inclaruerant, quae mythice expreſſa fuit variis modis; vt et corporibus coniuncti, συμφυεῖς, διφυεῖς, et ambo vno ouo nati, eſſe narrarentur; v. Apollod. II, 7, 2 et Notas p. 450 Schol. br. ad h. v. e Pherecyde, loco claſſico. Add. Euſtath. p. 879 extr. p. 882. ex Ibyco p. 1321. et p. 1686, 15 ex Athenaeo II, 19. p. 57. 58. Nomen eorum celebratum fuit in Heracliis. Venerant enim auxilio Augeae, contra Herculem. Inde aſſequi licet, vnde tam variis mirisque modis narratio ornata ſit. Cyclici, e quibus Pherecydes ſua hauſerat, et Pindarus Ol. X, 32 ſqq. vbi v. Schol. ab Homero disceſſere in hoc, quod ab Hercule eos tum caeſos eſſe tradiderunt; cum Homerus eos Herculi ſuperſtites et quidem iuuenili aetate, παῖδ' ἔτ' ἐόντε v. 709 et Neſtori aequales, 708. 749. Ψ, 638 memoret. Filii eorum, Amphimachus et Thalpius, erant inter duces Achiuorum: Jl. B, 620 ſq.

Iam quod ad nomen attinet, Μολίονε, negant quidem grammatici ductum esse a matre Μολιόνη, et iure suo, si de ratione grammatica quaeritur: quid tamen si vsu id factum? Est simile exemplum Chironis, quem a matre Φιλυρίδην dictum esse constat. Nec differunt epitheta a matre ducta: *Semeleius heros. Danaeius* Perseus. Seruatum quoque nomen, vt Μολιονίδαι isti fratres nominarentur, vt ap. Apollod. II, 7, 2. Si tamen placet, a Molo auo materno dictos esse *Moliones*, (occurrit nomen etiam ap. Pindar. Ol. X, 42.) res sic erit expedienda: Si Molus filium habuit, dictus ille est Μολίων, vt filia Μολιόνη. Potuere itaque nepotes quoque, vt in aliis factum reperimus, Μολίονες vel Μολιονίδαι appellari. Omnino in patronymicis plura contra grammaticam rationem vsu probata occurrunt; vt in exemplis ad Δ, 488 allatis patet. Sic M, 117 Δευκαλίδης ex Δευκαλίων, O, 526 Λαμπετίδης ex Λάμπος ducti. Nisi fuit Λάμπος et Λάμπετος, Δευκαλίων et Δεύκαλος. Infra Ψ, 638 sollenni more dicti sunt Ἀκτορίωνε, et in hoc libro v. 749 Ἀκτορίωνε Μολίονε. Supra B, 621 Εὐρύτου Ἀκτορίωνος filii erant.

Μολίον' ἐθωρήσσοντο Lipſ.

πασσυδίῃ in capite versus habent edd. et Apollon. Lex. h. v. de quo v. dicta ad B, 12. At πανσυδίῃ est in Cant, Lipſ. Ven. sicque edd, scripserant B, 12. 19. 66. vt scriptura sibi constaret, hoc quoque loco id reuocaui; etsi per se nil refert vtrum sequaris.

710. ℰ quod Θρυόεσσαν dixit nunc eandem, quam Θρύον Ἀλφειοῖο πόρον dixerat B, 592. Erat oppidum in ipsis finibus Pyliorum et Eleorum ad Alpheum fl. mox Epitalium dictum. Strabo VIII, p. 537 A. vbi h. v. laudat. Difficultatem geographicam huius versus pugnantis cum E, 545 v. Obſſ. ad istum versum: p. 105. Versus structura sua simillimus est alteri B, 811 ἔστι δέ τις προπάροιθε πόλιος, αἰπεῖα κολώνη, aut, vt rotundius effertur ab Apollonio Lex. p. 409 ἐστὶ δέ τις πόλιος προπάροιθ' αἰπεῖα κολώνη. de quo v. Obſſ. ad e. l.

711. τηλοῦ ἐπ' Ἀλφειῷ, νεάτη Πύλου ἠμαθόεντος. Barocc. vn. Vindob. ἐπ' Ἀλφειοῦ.

νεάτη. ἐσχάτη. Hesych. ad h. l. qua de voce cf. ad I, 153. νεατῇ Harlei. Pylus ἠμαθόεις· v. ſup. ad B, 77. 591.

712. τὴν ἀμφεστρατόωντο. „γρ. τὴν ἀμφ' ἐστρατόωντο" Barnes. Sicque Vrat. b. me vtique probante.

713. ἀλλ', ὅτε πᾶν πεδίον μετεκίαθον, ἄμμι δ' Ἀθήνη — Interpungo poſt μετεκίαθον. Ab hoc enim apodoſis ſequitur, quam Homerus ſuo more per δὲ ordi-tur. Niſi poeta maluit, quod Bentl. coni. ἄμμιν Ἀθήνη. Alii opodoſin conſtituunt inde ab οὐδέ με Νηλεύς — Notata quoque res h. l. a Ven. A. — μετεκίαθον. διεληλύθεισαν. aliter dictum nunc ac ſup. Γ, 52 μετ' αὐτοὺς ἦλθον.

ἄμμι δ' Ἀθήνη ἄγγελος ἦλθε. Patet vel ex h. l. quod ſaepe monui, deorum hunc interuentum et appa-ritionem, ſeu operam apparitoriam, inprimis Mineruae non eſſe pro Homeri inuento habendam, ſed in mythis et carminibus antiquis omnino frequentatam fuiſſe ante Iliadem; nec omnino habendam eſſe rem pro poetarum commento, ſed fuiſſe vetuſtiorum hominum famam et opinionem deos praeſentes interuenire rebus humanis; felix perſuaſio! quis neget! Ita et h. l. Minerua famam de hoſtium aduentu vere affert, ipſa vulgat et expeditio-nem in eos ſuadet. cf. 720. 757.

715. Πύλον κάτα. vt ſit κατὰ Πύλον. „γρ. Πύλον κατὰ. non bene." Barnes. ſaltem καταγείρειν exemplo caret; nec tamen analogia.

716. ἀλλὰ μάλ' ἐσσυμένους πολεμίζειν. Cant. ἐσσυμένως. quo alludit vn. Vindob. ἐσσωμένω.

718. ἔφη ἴδμεν πολεμήϊα ἔργα. Atqui, ait Sch. B. iam ante pugnauerat Neſtor 671. Scilicet tum in tumul-tu agreſtium; nunc autem acie pugnandum erat." Por-ro noluit pater eum pugnare curru, itaque nec inter promachos.

719. ὡς. ſcripſere veteres ὥς, quia eſt pro ὅμως. Sch. A. qua de re v. ad X, 116.

720. ἐπεὶ ὡς ἄγε νεῖκος Ἀθήνη. „γρ. νῖκος, probabiliter, ait Barnes. male, addit Clarke. v. ad M, 276.

721. ἔστι δέ τις ποταμὸς Μινυήϊος — Laudat vſſ. 721. 722. Strabo VIII, p. 533 A. vbi de amne Minyeo agit, quem pro Anigro habet, et de Arene, vrbe circa Samicum ſita, in plaga littorali, et Pauſanias V, 6. pr. p. 387. qui cum eo conſentit. cf. ſup. ad B, 591. p. 532. 533.

εἰς ἅλα βάλλων. h. e. εἰςβάλλων τὸν ῥόον, τὸ ὕδωρ.

723. τὰ δ' ἐπέῤῥεεν ἔθνεα πεζῶν. Aberrant in ἐπέῤῥεον Mori. Barocc. Illuſtrat hinc Schol. Ariſtoph. Acharn. 26 ἀθρόοι καταῤῥέοντες, ἀθρόως ἐπερχόμενοι. exſcriptum a Suida in ἄθροι.

ἔθνεα πολλὰ Mori. Barocc. Cant.

724. ἔνθεν πανσυδίῃ. Alii etiam h. l. πασσυδίῃ v. ad vſ. 708. ἐνθάδε Mori. Barocc. σὺν τεύχεσι, θωρηχθέντες vidimus iam Θ, 530. vbi v. Obſſ.

725. ἔνδιοι ἱκόμεσθ' — Strabo VIII, p. 540 C. vbi de h. l. agit, ἔνδιοι, τοῦτο δέ ἐστι, κατὰ τὴν μεσημβρίαν. Sic quoque redditur vox per μεσημβρινὸς ab Heſych. vbi v. Not. et ab Apollon. Lex. qui reſpiciunt alterum locum Od. Δ, 450 ἔνδιος δὲ γέρων ἦλθ' ἐξ ἁλός. Euſtath. qui Strabonem exſcripſit, addit, fuiſſe veteres, qui ἔνδιοι redderent ἱδροῦντες, ab ἰδίω, ſudo, tanquam pro ἐνίδιοι dictum. Scriptum ἔνδειοι ap. Strabon. Euſtath. Schol. br. Apollon. Lex. l. c. in codd. Cant. Mori. Barocc. Vrat. b. A. Townl. et in edd. etiam Rom. ante Turnebum, qui ſeu caſu ſeu ratione ἔνδιοι appoſuit; nam codices ille non inſpexit; firmant tamen hoc ἔνδιοι ceteri codd. etiam Venetus. In vno Vindob. erat ἔνδειοι, et in altero adſcriptum: γρ. ἐνδ' ἠοῖ, καὶ ἔνδειοι, ἐνδεὶ (an ἐνδειὸν?) τὸ δειλινὸν ἀπὸ τοῦ ἐνδεῖν τὴν ἡμέραν. inſcite.

726. ἔνθα Διῒ ῥέξαντες ὑπερμενεῖ ἱερὰ καλά. ὑπερμενεΐ, cum diaereſi, appicta quoque in Veneto et aliis codd. et edd. ignorantia metri, emendatum erat a Turnebo:

rediit ad antiquum H. Stephanus. Suaſerat Barnes ὑπερμενέ' vel ὑπερμενεῖ. prius illud ſtructuram facit ambiguam; alterum vtique verum, et legitur in Vrat. b. A. Townl. probaturque Bentleio.

727. ταῦρον δ' Ἀλφειῷ. Townl. ταῦρόν τ'.

728. βοῦν ἀγελαίην. Apollon. Lex. ἄφετον. ἀδάμαστον. Heſych. ἄφετον νεμομένην. quae adhuc in grege paſcitur, nondum iugo ſubmiſſa. ἀδμήτη. Euſtath. qualis deſcripta eſt ſup. K, 292. In Mori. Barocc. vno Vindob. eſt ἀγελείην. at hoc aliud eſt: Δ, 128 Διὸς θυγάτηρ ἀγελείη, praedatrix. Ferri poſſet quod Townl. habet, ἀγελείῃ ſcil. Ἀθηναίῃ.

729. δόρπον ἔπειθ' ἑλόμεσθα κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσι — „δόρπον. Zenodotus δεῖπνον. At, ait Schol. A. δόρπον λέγει (Homerus) τὴν ἑσπερινὴν τροφήν. εὐθέως γὰρ κατακοιμῶνται. ſcil. poſt δόρπον. vt H, 466 coll. 482. Contra ſup. v. 86 Zenodotus δόρπον legebat, vbi alii δεῖπνον, ad quem locum v. Obſſ.

ἐν τελέεσσιν. ἐν τάγμασι Schol. B. Apollon. Lex. hoc verſu adſcripto. v. ſup. ad K, 56. 470.

731. ἀμφὶ ῥοὰς ποταμοῖο. ἀτὰρ — illatus hiatus indocte, etſi etiam Venetus cum aliis eum habet. In edd. ante Turnebum erat ποταμοῖο. αὐτάρ. At ille vulgatum ex ed. Rom. repoſuit. apparet fuiſſe ποταμοῦ. αὐτάρ. Hoc iam Bentl. viderat.

732. ἀμφίσταντο δὴ ἄστυ. ferri nequit δη ϝαστυ. Emendatum iam manu Bentleii ἀμφίσταντο ϝαστυ. Eſt quoque δὴ otioſum, quod Erneſti iam monuit, ſed τὸ ἄστυ ſubſtituere volebat. Vrat. b. et Townl. δι' ἄστυ. Si aures conſulas, malueris forte ἀμφίσταντ' ἄρα ἄστυ. Male quoque interpungebatur poſt δή.

διαπραθέειν μεμαῶτες. Harl. et Ven. διαῤῥαῖσαι. addit tamen Schol. A. „γρ. καὶ διαπραθέειν.

733. ἀλλά σφι προπάροιθε φάνη μέγα ἔργον Ἄρηος. — „quod προπάροιθε h. l. de tempore, non de loco dictum. πρινὴ πορθῆσαι τὸ ἄστυ, ἐφάνη αὐτοῖς μέγας ὁ ἐσόμενος πόλεμος. *pugna incidit*; res non praeuiſa dicitur φανῆναι."

Sch. A. Notatio similis sup. K, 476 τὸν δ' Ὀδυσεὺς προπάροιθεν ἰδών. ad q. l. vide Obss.

734. εὖτε γὰρ ἠέλιος Φαέθων ὑπερέσχεθε γαίης. ⊱ „quod poeta nunc ex heroica persona ortum solis declarat supra terram; at ipse (v. c. H, 421. 2) ex oceano educit solem. Sch. A. Repetiit Eustath. Retulit haec in suam farraginem Suidas in ὑπερέσχεθε γαίης. (idem Φαέθων, λάμπων ad h. v.) Exciderunt in Hesychio, vbi tantum ὑπερέσχεθε γαῖαν· sic enim editur. Vulgare est: Sol ὑπερανέχει, ἀνατέλλει.

735. συμφερόμεσθα μάχῃ. ἐμφερόμεσθα Vrat. A.

736. ⊱ quod nonnulli καὶ Ἀχαιῶν scribunt vt sup. 693. male, et quod νεῖκος pro pugna" Sch. A. Atqui hoc iam 670 et 720 occurrebat; et saepe alibi.

737. πρῶτος ἐγὼ ἕλον ἄνδρα. Barocc. πρῶτον. κόμισσα pro ἐκομισάμην.

Excitantur versus 737—740 a Strabone VIII, p. 521 B. C. vbi de Ephyra ad Selleentem Elidis agit.

739. Ἀγαμήδην. Esse eandem quae Περιμήδη est ap. Theocr. Id. II, 16, docet Schol. ad e. l. De ea nihil praeterea constat. At Schol. br. et Schol. A. ex Cratete de Medeae aduentu in vicinam Ephyren narrant, vnde herbarum notitia in ea loca venerit; nec tamen haec Ephyra est Corinthus, sed alia ad Selleentem fl. Elidis, de qua v. docte disputantem Strabon. VIII, p. 521.

740. Φάρμακα ᾔδη. ᾔδει Cant. Vrat. b. v. ad A, 70.

743. μεγάθυμοι Ἐπειοί. Iterum Ἀχαιοὶ Mori. Barocc. Vide ad 756 et 693.

746. ⊱ quod in poeticam orationem euagatur heros, qui loquens inducitur a poeta.

αὐτὰρ ἐγὼ ἐνόρουσα. ἐπόρουσα Cant. Barocc. Mori. Harl. Vrat. b. A. vn. Vindob. Ven. Eustath. et ed. Flor. At ἐνόρουσα statim Ald. 1. intulit. Vtrumque bene dictum et frequenter; ἐνόρουσα hoc ipso libro 146. 217.

747. ἀμφὶς ἕκαστον, immo αμφι ϝεκαστον. Et est quoque in Eustath. varietas lectionis notata: δύο ἀμφὶς ἕκαστον, ἤγουν, ἀμφὶ ἕκαστον. p. 882, 10.

749. καί νύ κεν Ἀκτορίωνε Μολίονε παῖδ' ἀλάπαξα. ⁊ „quod ex h. l. Hesiodus cognomine Actoris et Moliones filios eos tradidit, cum e Neptuno nati essent." Haud dubie in Catalogo mulierum. Ita tamen grammaticus sumit duo, de quibus ambiguitur: primum, Hesiodum ex Homero profecisse; alterum, Hesiodum fuisse auctorem Catalogi. De Ἀκτορίωνε Μολίονε v. sup. ad 708.

750. ⁊ quod de eorum (Cteati et Euryti) corpore quaeritur: fuerintne συμφυεῖς, an vterque διφυής." Sch. A. Vt intelligas, quorsum hoc spectet, ex antiquis fabulis haec tenebis: cum apud Homerum Ψ, 641 δίδυμοι dicti sint, qui aurigando Nestorem vincerent πλήθει v. 639. cumque iidem, ab alio forte poeta, appellati essent συμφυέες, quod et Apollodor. seruauit lib. II, 7, 2. probabiliter, quia coniunctis viribus pugnabant, (addunt paullo argutius, et tam concordes et vnanimes, vt aut duo corpora vna anima regi aut duae animae in vno corpore esse viderentur, φιλάδελφοι, καὶ μιᾷ ψυχῇ ἐν δυσὶ σώμασι διοικούμενοι ap. Eustath. p. 882, 29.) in miraculum res aucta est, vt vtriusque corpus in vnum coaluisse, ab aliis, praeeunte Pherecyde (v. Sch. br. ad Λ, 708) vterque binis corporibus diceretur fuisse: in his fuit Ibycus cuius seruauit versus Athen. II, p. 57 F. 58 A. vnde sua petiit Eustath. p. 1321, 19. p. 1686, 45. cf. Notam ad Apollod. p. 450. 1. quae supplenda est ex supra dictis. Nolo enim ea exscripta h. l. redhibere.

752. ἔνθα Ζεύς. Eustath. recitat ἔνθα θεός.

753. τόφρα γὰρ οὖν ἑπόμεσθα δι' ἀσπιδέος πεδίοιο. ⁊ πρὸς τὸ σημαινόμενον τῆς λέξεως· διὰ σπιδέος πεδίοιο. h. e. respectu significatus voc. διὰ σπιδέος. Scilicet ita legitur in Ven. idque probat ipse auctor Scholii, in quo praeterea apponuntur fere haec: Dissensus fuit grammaticorum primum in lectione tum in vi et significatu. διὰ σπιδέος legerat Aristarchus, e quo haec repetita video: „nonnullos legere δι' ἀσπιδέος, quia non incommode poeta videtur dicere ἀσπιδὲς πεδίον, campum magnum, latum et quaquauersus, circumcirca, in orbem paten-

tem et hactenus clipeo ſimilem; at alios accipere ἀσπιδέος, τοῦ πολλὰς ἀσπίδας ἔχοντος, quandoquidem ſubiicit: ἀνὰ δ' ἔντεα καλὰ λέγοντες. (hoc Ptolemaeum Aſcalonitam ſequutum eſſe neceſſe eſt, initio Scholii, quod emendandum.) At, pergit Ariſtarchus, alii plene διὰ σπιδέος legunt et reddunt πολλοῦ καὶ μακροῦ. Aeſchylus enim ſaepe hac voce vſus eſt, (in deperditis puta fabulis) dum dicit σπίδιον μῆκος ὁδοῦ. et Antimachus: — οὐδὲ σπιδόθεν προνοῆσαι, h. e. οὐδὲ μακρόθεν. (quod Antimachi fragmentum non latuit Schellenbergium in Comment. de Antimacho p. 108.) Et haec quidem Ariſtarchus, quem exſcripſit Etymologus, et ſequuntur Sch. br. Suidas et Heſychius in δι' ἀσπιδέος π. et in ἀσπιδὲς πεδίον. Idem tamen et alterum habet in σπιδὲς, σπίδιον, et σπιδέος. vid. ad ea loca viri docti. Dilucidauerat quoque vtramque lectionem Alexio grammaticus. Etiam Zenodotus διὰ σπιδέος ediderat, ſed explicuerat τοῦ ἀπόρου (leg. ἀσπόρου) καὶ τραχέος (καὶ μεγάλου haec deleo). At Amerias διὰ σπιδέος, τοῦ πολλοῦ καὶ εὐρέος καὶ μεγάλου, quibus, vt dixi, Sch. A. aſſentitur; eſſe enim frequentem talem vſum apud veteres. διὰ σπιδέος etiam Herodianus, et qui aetate antecellit Apollonius Lex. διὰ σπιδέος. μεγάλου. laudato hemiſtichio, vbi cf. Not. Villoiſ. et Tollii: quorum hic in lectionem διὰ σπιδέος pronior eſt. Etymon vocis σπιδὴς eſt ap. Euſtath. p. 882, 54. ex σπίζω, τὸ ἐκτείνω. et p. 996, 22 ipſa vox ἀσπὶς inde ducta eſſe pronuntiatur.

Iam δι' ἀσπιδέος πεδίοιο, quod vulgo legitur, agnoſcitur a Ven. B. cuius Schol. diuerſos quoque ſignificatus apponit: aut eſſe κυκλοτερῆ, alios reddere τοῦ ἀσπίδας (excidit πολλὰς) ἔχοντος διὰ τὸ πλῆθος, alios, in quo multi clipei caeſorum iacent; alios reddere, τοῦ ἐπιμήκους. Legerat quoque δι' ἀσπιδέος in ſuo Sch. br. auctor et Euſtath. etſi et alterum norat atque explicat. Praetulit lectionem Crates et Aſcalonita. In Cratete tamen fides vacillat: nam in Sch. A. quidem eſt: Κράτης δὲ προκρίνει τὴν διὰ τοῦ α γραφὴν (ἀσπιδέος) καὶ Ζηνόδοτός δε

συναινεῖ τῇ δίχα τοῦ α γραφῇ· poteſt enim videri et prio-re loco τὴν δίχα τοῦ α γραφὴν legendum eſſe; atque ſic legitur ap. Etymol. in δι' ἀσπιδέος p. 271 l. 21. Sed il-lud ſcholion eſt mendoſum: quae ibi laudantur ab initio, non ſunt Cratetis, ſed Ariſtarchi: exſcriptum enim eſt totum Scholion, quod in Ven. A. legitur. Iam, vt ex tricis his tandem emergamus, ſi, omni auctoritate, quip-pe quae in vtramque partem fertur, ſepoſita, criticis ar-gumentis vtimur, facile patet, vetere ſcriptura continua cum exaratum accepiſſent, grammaticos ignoraſſe vocem antiquatam σπιδῆς, et effeciſſe vocem ἀσπιδῆς, cui notio-nem ex contextu ſubiecere, nulla cum auctoritate vel analogia grammatica. Itaque non tam Veneti aut Ari-ſtarchi auctoritate quam ex criticis rationibus tanquam verum praeferendum arbitratus ſum διὰ σπιδέος. Etſi alioqui et ἀσπιδῆς eodem ſenſu quo σπιδῆς dictum eſſe potuit; verum eius vſus auctoritatem nullam habemus. Recepiſſeque Wolfium, V. C. e Veneto Ariſtarcheam le-ctionem in altera editione video.

755. 6 et 9. recitat Strabo VIII, p. 541 A. et p. 525 C. cf. ſup. B, 615—7.

756. Ἀλεισίου. Ἀλισίου legit Ven. et Sch. A. quae ſcriptura eſt Ariſtarchi: τὸ Ἀλίσιον. Mirum tamen quod idem Venetus ſup. B, 617 Ἀλεισίου exhibuerat. At vero peccatum ſimiliter in edd. vt cum vno Vindob. Ἀλησίου nunc exhiberent, cum Ἀλείσιον ſupra habuiſſent; factum vitio Aldinae ſec. cui tamen Euſtath. concinit, et ed. Rom. Ἀλησείου. Recte mutauit Wolf. Eſt quoque Ἀλει-σίου in codd. Cant. Mori. Barocc. Harl. Lipſ. Townl. Vrat. b. A. et in Sch. br. Vid. ad B, 617. Porro alii cum eodem iungunt: Ἀλισίου ἔνθα κολώνη. Sic Deme-trius Scepſius, qui de tumulo Aliſii accipiebat. Addide-rat Ariſtarchus, Aliſium fuiſſe vnum e procis Hippoda-miae. Atque etiam Strabo ſic accepit vt ſit ἔνθα Ἀλει-σίου κολώνη κέκληται lib. VIII, p. 525 C. Idem iterum alio loco laudat verſus 755. 6. 9. vbi docet non Meſſe-niae Pylum eſſe poſſe hunc Neſtoris p. 541 A. vbi male

editur Ἀλησίου. At alii feiungunt, vt fit Ἀλίσιος vrbs, et Κολώνη locus alius ita appellatus. Etiam Euftath. p. 883, 8. Adoptaui prius.

757. ἔνθα Κολώνη κέκληται. Legitur κέκλιται, ὅπου ἡ Κολώνη παράκειται ap. Etymol. in Ἀλείσιον. cum metri vitio: quod etiam eft in vno Vindob.

758. ἔνθ' ἄνδρα κτείνας πύματον λίπον. ⟝ quod ἔνθα eft ibi. et quod Ἀχαιοὶ funt Pylii: non autem Elei (v. fup. 693.)

ἔνθ' ἄνδρας κτ. ed. Steph. vitio puto operarum. Obferuatur quoque ambiguitas: poteft effe πύματον ἄνδρα eorum, quos occiderat, et, extremo in ordine Eleorum. Tum iungenda ἄνδρα κτείνας, non ἄνδρα ἔλιπον; et λιπεῖν abfolute, λίπον *disceſſi*, vt faepe; fiue fuppleas αὐτὸν; quod damnabat Koeppen; fiue αὐτούς.

759. ἄψ ἀπὸ Βουπρασίου. vn. Vindob. ἐπί.

761. ὣς ἔον, εἴποτ' ἔην γε μετ' ἀνδράσι. ὣς ἔην Mori. Sed ἔον hic et Ψ, 643 vbi ὥς ποτ' ἔον. cum alias femper fit ἔην. Mirum autem variari ἔον. ἔην. etfi εἴποτ' ἔον Lipf. duo Vindob. De forma vocis cf. Euftath. p. 883, 17.

762. οἶος τῆς ἀρετῆς ἀπονήσεται. — τῆς erit ταύτης. non fatis commode. Requirebatur: *fuae* virtutis fructum folus capit, *fibi* foli eam feruat: atqui hoc eft ἧς, ἑῆς, ἀρετῆς. Emendauit Bentl. Οἶος ἧς ἀρετῆς.

763. μετακλαύσεσθαι. Lipf. et vn. Vindob. μετακλαύσασθαι.

764. ἦ κεν vitium ed. Erneft. Idem fere verfus erat I, 252 in Vlyffis oratione. De re in fqq. expofita v. in Nota ad vf. 764.

765. 9. Laudat locum Schol. Lycophr. 278. fed parum diligenter.

766. vsque ad 784. — verfus XIX ἀθετοῦνται. Idque iam olim Ariftophanes fecit. Non adiicitur, fueritne varietas in codicibus; verum cauffae petuntur ex ipfis rebus et verbis: Scilicet expofita iam erant haec ἐν Λιταῖς, h. libro XI. (Jl. J.) ab Vlyffe apud Achillem; nec tamen conueniunt fatis inter fe; nam ibi Peleus praecipit

Achilli, vt animum ad manſuetudinem et facilitatem componat I. 254—258. at nunc 783. 3 αἰὲν ἀριστεύειν καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων. Porro, quod adeuntes excipit nunc Achilles, Peleus autem ſedet otioſus: 776. 7. 8 et 771—4. Atque hoc Peleum facere par erat, tanquam patremfamilias, et aduenientibus viris principibus, amicis, Vlyſſe quidem cum Neſtore magno iam natu. Tandem orationem eſſe exilem in illis: ἦρχον ἐγὼ μύθου ſqq. 780. Haec fere habentur in Sch. A. Ponit nonnulla Sch. B. ita vt videatur verſus tueri velle; ſed ſunt ea admodum ieiuna. Vix aliquis auſit arbitrium ferre. Cauſſae memoratae ineptae ſunt; potuere enim plura monita a Peleo dari; adeoque altero loco memorari alia. Peleo cum maxime in re ſacra facienda occupato, et libationem faciente, Achilles, foribus aulae obuerſus aut propior, adeuntibus ſe offerre potuit. Sic Od. Δ, 20 Telemacho ad fores aulae adſtanti occurrit Neſtoris θεράπων vt Od. A, 103. 118 Telemachus Mentorem excipit in foribus ſtantem. Verborum tenuitatem eleuare velle, quam in tot aliis locis ſcrimus et probamus, nolim. Nec vero indigna Neſtore oratio ad res parum neceſſarias memorandas aberrans. Altera tamen ex parte fatendum, poſſe nos bene carere toto loco, quo oratio impedita ſit; et adſutum hoc videri a rhapſodo qui Neſtoris ingenium aemulari vellet.

766. νῶϊ δέ τ' ἔνδον ἐόντες ξ— „quod νῶϊ ſine ν pro ἡμεῖς vel ἡμᾶς." At haec ex grammatica erant tenenda: v. ad Θ, 352. 377. δὲ ἔνδον Venetus vterque.

767. ὡς ἐπέτελλε. vn. Vindob. ὡς ἐκέλευε.

768. Πηλῆος δ' ἱκόμεσθα. δὲ pro γὰρ, Schol. B. δόμους εὖ ναιετάοντας, domum bene ſitam, iam ſup. B, 648.

769. λαὸν ἀγείροντες κατ' Ἀχαιΐδα πουλυβότειραν. Schol. A. „in alio καλλιγύναικα." et hoc pro var. lect. Euſtath. p. 875, 52 et Vrat. b. habent, recitatque Schol. Lycophr. 276. idque vidimus iam ſup. B, 683. Γ, 258. I, 447. Obſeruat Euſtathius, l. c. epitheto hoc ab He-

ſiodo etiam Chalcidem Euboeae, a Nymphodoro autem Tenedon inſulam, ornari. Praefert h. l. καλλιγύναικα, quod et Townl. c. vno Vindob. exhibet, Bentleius, quia πουλυβότειρα γαῖα quidem occurrit, non autem regionis nomen proprium, vt h. l. Achaia.

ἀγείροντες. Erat ἀγείραντες in edd. excepta ed. Rom. e qua alterum intulit Stephanus, ἀγείροντες. firmaturque hoc per codd. Vrat. b. duo Vindob. Townl. Ven. Schol. Lycophr. 276.

770. ἐνθάδ' ἔπειτ'. ἔνθα δ' edd. ante Barnes.

772. πίονα μηρία καῖε βοὸς — eſt Ariſtarchea lectio et Ionica. Erat ἔκαιε in Flor. et Ald. 1. Vulgo μηρί' ἔκηε inde ab Ald. 2. et in codd.

μυρί' vitium ed. Steph. βοῶν Barocc. Mori. vn. Vindob. et pro var. lect. Harlei.

773. αὐλῆς ἐν χόρτῳ. Apollon. Lex. h. v. ἐν τῷ περιωρισμένῳ τόπῳ τῆς αὐλῆς. Repetit eadem Heſych. h. v. et χόρτος, ὁ περίβολος τῆς αὐλῆς. Schol. A. cum Schol. br. „ἐν τῷ περιφράγματι τῆς αὐλῆς. χόρτοι δὲ οἱ τρόχαλοι." Sic et Euſtath. cuius bona nota ex antiquis excerpta eſt. Sunt autem τρόχαλοι vel τροχαλοί, iidem, qui τρόχμαλοι, parietes ex lapillis ſeu caementis coagmentati. Etymologus: τρόχμαλος, ἡ ἐκ λίθων στρογγύλων αἱμασιά, ἡ περιῳκοδομημένη τοῖς χωρίοις. τρόχμαλα γὰρ κυρίως λέγονται οἱ μικροὶ λίθοι, οἱ κάχληκες, παρὰ Λυκόφρονι" ſcil. v. 1064 vbi metro reddenda eſt ea vox pro τροχαλῷ. στήσουσι χωστῷ τροχμαλῷ κατηρεφές. Apud Nicandr. Ther. 142 ſunt τρόχμαλα. ἀνιχνεύουσι δὲ πάντα τρόχμαλά θ' αἱμασιάς τε. κάχληκες autem ſunt iidem qui alias χάλικες, nec vox eſt mutanda: quod cenſebat vir doctus in Miſcell. Obſſ. Vol. III, p. 269. Simile quid declarare voluit Etymol. in χόρτος. χόρτῳ γὰρ, inquit, ἀντὶ τειχέων ἐχρῶντο, vt etiamnum ait more haberi in Lycia, et Schol. Eurip. ad Androm. 17 ἐν χόρτοις, lapillis deinceps humi ſparſis, διέγραφον τὰς πόλεις οἱ ἄρχοντες· (leg. οἱ ἀρχαῖοι) 'Αλέξανδρος δὲ ὀσπρίοις ἢ ἀλεύροις· reſpicit Alexandriae moenia. v. Arrian. III, 2. et al. Alia

voce vſus eſt Schol. A. in quo haec leguntur: χόρτοι δὲ οἱ τριγχοὶ. Heſych. autem: τριγχὸς, περίφραγμα. Idem quod θριγκὸς Od. H, 87. P, 267. et quod communi nomine ἕρκος. Generali notione de aula omnino ac ſepto accipiunt plerique alii. cf. Schol. br. ad Ω, 640 αὐλῆς ἐν χόρτοισιν. Apud Athen. V, 3. p. 189 F. eſt locus ὑπαίθριος, ἔνθα ἦν ὁ τοῦ Ἑρκείου Ζηνὸς βωμός. ita vt videatur conuenire *cors* Romanorum: quod arbitrantur Clarke et Erneſti ad Ω, l. c. add. Geſner. ad Orph. Argonaut. 191. Si a veterum auctoritate eſt ſtandum, ὁ χόρτος poſt Homerum alium ſignificatum nactus eſt, vt eſſet pabulum, foenum, cibus: quo ſenſu illuſtrata eſt vox ad ſcriptores noui Foederis. Putes inuerſe vocem primo deſignaſſe herbam, tum locum herboſum, tandem cortem. Eſt quoque χόρτος pro pabulo apud Heſiodum Ἔργ. 606 χόρτον δ' ἐςκομίσαι. ſi modo verſus eſt Heſiodeus. Latius χόρτον omnino de habitatione, terra, dixere poetae. Ap. Eurip. in Andromache 17 σύγχορτα ναίω πεδί', ἵν' ἡ θαλασσία Πηλεῖ ξυνῴκει Θέτις. cui ſimilem verſum alterum ex Schol. Ven. A. addes Fragmentis ex Antiope a Valken. congeſtis: σύγχορτα ναίω πεδία ταῖς Ἐλευθεραῖς.

ἔχε δὲ χρύσειον ἄλεισον. De voce ἄλεισον multa apud grammaticos leguntur, nullo cum fructu, et apud ipſum Apollon. Lex. h. v. qui poculi tornati genus fuiſſe ait, ἀπὸ τοῦ λείος. Bentleius Scholion Heſychii ἀλίχρυσον emendabat: ἀλείσιον χρυσοῦν, ποτήριον περιφερές.

775. σφῶϊ μὲν ἀμφὶ βοὸς ἕπετον. Barocc. ἀμφὶ βοῶν.

776. στῆμεν ἐνὶ προθύροισι. ταφὼν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς. Primo: προθύρῃσι Vrat. b. idem δῖος ante Ἀχιλλεὺς metro inuito inſerit. ταφὼν dictum iam vidimus de Achille I, 193. adeuntibus Vlyſſe et Aiace.

780. ἦρχον ἐγὼ μύθοιο, κελεύων ὔμμ' ἅμ' ἕπεσθαι. Euſtathius habet: ὔμμ' ἄμμιν ἕπεσθαι. Vnde Bentl. coni. — μύθου, κελόμην τ' ὔμμ' ἄμμιν ἕπεσθαι. Eſt tamen ἅμα ἕπεσθαι vſitatum; κελεύων ὑμᾶς ἅμα σὺν ἡμῖν ἑπε-

σθαι. Nec quicquam mutat Sch. Lycophr. 276 qui locum recitat.

781. σφὼ δὲ μάλ' ἠθέλετον, τὼ δ' ἄμφω πόλλ' ἐπέτελλον. σφὼ ſcripſi, pro σφῷ ſecundum ea, quae aliis locis diſputata ſunt: v. ad A, 574 et de νὼ ad E, 219. Ex σφῶϊ, *vos duo*, quod modo 775 occurrebat, debebat eſſe σφῷ non σφὼ, ſed vſus obtinuit vt ſcriberetur σφώ. Scilicet omnino dualis in ι formabatur τωϊ τωϊν, et tamen hinc mos fuit ſcribere τὼ, ſicque alia. σφῶϊ Euſtath.

ἠθελέτην Zenodotus. quae eſſet tertia perſona. In Mori erat οἱ δ' ἄμφω.

782. Πηλεὺς μὲν ᾧ παιδί. „γρ. μὴν" Barnes. At fuit μεν ἰω παιδι.

783. verſus iam ſup. Z, 208 lectus ex ore Glauci.

784. σοὶ δ' αὖθ' ὧδ' ἐπέτελλε. αὖ pro αὖθ' Mori.

785. τέκνον ἐμὸν, γενεῇ μὲν ὑπέρτερός ἐστιν Ἀχιλλεύς. ⊱ „quod Archilochus τὴν ὑπερτέραν dixit τὴν νεωτέραν· — οἵην Λυκάμβεος παῖδα τὴν ὑπερτέρην. ἀντὶ τοῦ, τὴν νεωτέρην." Sch. A. quod intelligas, ſi Sch. br. inſpexeris: — ἢ νεώτερος. Ἴωνες γὰρ ὑπέρτερον, τὸν νεώτερον et Sch. B. ad 784 et Euſtath. Scilicet haec eo ſpectant, quod fuere, qui ὑπέρτερον h. l. acciperent *minorem natu:* e contexto puto, quia ſequitur: πρεσβύτερος δέ σύ ἐσσι. Recte in eodem Scholio monetur id repugnare etymo; eſſe enim ὑπέρτερος ὁ ὑπερέχων, et h. l. quidem γένει, τῇ γένους ἀξίᾳ, τῇ εὐγενείᾳ. Probat hoc quoque Sch. B. monens tamen, Tragicos nonnullos ὑπέρτερον accepiſſe *maiorem natu*, et Achillem appellaſſe πρεσβύτερον; id quod verſui ſequenti repugnat. Etymol. in γενεὰ — ἐπὶ δὲ τῆς εὐγενείας· γενεῇ μὲν ὑπέρτατός ἐστιν Ἀχιλλεύς.

Ceterum ex h. l. maxime ducti eſſe videntur poetarum luſus de Achillis et Patrocli amoribus, etſi diuerſis modis conſtituti, modo vt Patroclus eſſet Achillis, modo vt Achilles Patrocli eſſet amaſius. Cum Patroclus natu maior fuerit, videtur conſentaneum eſſe, vt eſſet

ille ὁ ἐραστὴς, Achilles ὁ ἐρώμενος. Ita quoque proditur in noto loco Platonis Sympoſ. p. 180. (ed. Bip. p. 181) vbi Achillis propter hoc ipſum dicitur eo maior eſſe laus, quod Patroclum morte certa propoſita vltus eſt, vtpote ἐρώμενος, quam ſi ὁ ἐραστὴς illud ipſum feciſſet: διὰ ταῦτα καὶ τὸν Ἀχιλλέα (τῆς Ἀλκήστιδος ex interpolatione manifeſta profectum eiiciendum eſt) μᾶλλον ἐτίμησαν, εἰς μακάρων νήσους ἀποπέμψαντες. Tragicis tamen et primo quidem loco Aeſchylo in Myrmidonibus (ap. Athen. XIII, p. 601 coll. 602 E.) placuit contrarium ſtatuere et Achillem amatorem Patrocli prodere: forte dramatum argumento, vt ab ipſis erat conſtitutum, id ſuadente aut poſtulante; reprehenſum fuit id iam a Platone laudato in loco; neque enim, ſi recte ſententias iunxeris, locum Platonis cum Valkenario ex interpolatione profectum arbitraberis. Ab Aeſchylo id acceperat Sophocles in dramate Satyrico, in Ἀχιλλέως ἐρασταῖς. Potuit eo ducere locus, quo Achilles patri Menoetio pollicitum ſe eſſe profitetur reductum a ſe iri Patroclum in patriam (Jl. Σ, 324 ſqq.) quod vtique amatori magis conſentaneum eſſe videtur; ipſe Homerus diſerte nihil tradidit obſeruante id quoque Aeſchine in Timarchum p. 149. ed. R. ἐκεῖνος γὰρ, πολλαχοῦ μεμνημένος περὶ Πατρόκλου καὶ Ἀχιλλέως, τὸν μὲν ἔρωτα, καὶ τὴν ἐπωνυμίαν αὐτῶν τῆς φιλίας, ὑποκρύπτεται. Sequuti tamen hoc ſunt alii ſcriptores, vt Achillem amatorem et Patroclum amaſium ederent, Tragicis potiore loco habitis. Ita Apollod. III, 13, 8 extr. et Lucian. Amor. ſub f. etiam Sextus Pyrrhon. Hypotyp. III, 24 p. 176. vbi Fabric. laudat Politian. Miſcellan. c. 45 et Drelincurt. Achill. Homer. p. 13. Plura haud dubie teneremus, ſi Phanoclis Elegi, Ἔρωτες ἢ Καλοὶ ad nos perueniſſent. Similem amorem inter Achillem ἐραστὴν et Antilochum Neſtoris f. conſtituerunt ſeriores, vt ex Philoſtrati Imagg. II, 7 apparet; cuius commenti cauſſas ex tumulo Antilochi, proximo apud Achillis et Patrocli tumulum loco facto, Od. Ω, 78. ductas eſſe ſuſpicor.

786. πρεσβύτερος δὲ σὺ ἐσσί. (non σύ ἐσσι) πρεσβύτερος h. l. καθ' ἡλικίαν ait Apollon. Lex. h. v. σὺ ἐσσί. hiatum explet Bentl. σύ γ' ἐσσί. recte.

787. ἀλλ' εὖ οἱ φᾶσθαι πυκινὸν ἔπος ἠ̓ ὑποθέσθαι. Pro var. lect. ἠδ' ὑπακοῦσαι est ap. Eustath. p. 875, 60. quae alienum sensum praebet. Barnes sibi placet in φᾶσθαι. Atqui a φημὶ, φάμαι, ἐφάμην, est φάσθαι, vt scriptum quoque est in ed. Rom. φᾶσθαι aut est pro πεφᾶσθαι, aut a φάω, φάεσθαι.

789. Idem versus erat I, 259.

790. ταῦτ' εἴποις 'Αχιλῆϊ δαΐφρονι, αἴ κε πίθηται. Hiatum in δαΐφρονι αἴ κε non notauit Bentl. ferri tamen ille h. l. potest propter vocem quiescentem. Forma αἴ κε πίθηται aliquoties occurrit: A, 420 et al. At ταῦτ' εἴποις, quod repugnat Homericae rationi: ταυτ' ϝειποις. Bentl. em. ϝείποις ταῦτ' 'Αχιλῆϊ. Potuit tamen simpliciter scriptum esse τὰ ϝείποις.

791. τίς δ' οἶδ'. nec hoc Homericum: etsi iterum Π, 860 occurrit. Fuit τις ϝοιδ' ει κεν ϝοι vel κε ϝοι. In vno Vindob. ὀρίνεις. Versus 791. 2 repetit Patroclus O, 403. 4.

792. παρειπών. ἀγαθὴ δὲ παραίφασίς ἐστιν ἑταίρου. Barnes: „γρ. παῤῥειπών.“ At hoc non necesse. v. ad Z, 62. ipsum enim ρ pronuntiando geminatur. Alio loco vidimus μή σε παρείπῃ A, 555 vbi v. Obss. De παράφασις v. Hesych. h. v. Spectat vtraque vox παρειπεῖν et παραφάσθαι, a παράφημι, ad suasionem et hortatum, quo quis a sententia deducitur: v. M, 249 et al. Inde est simpl. monere, vt H, 121 αἴσιμα παρειπών. et παράφημι, παραμυθοῦμαι Apollon. Lex. Alius vsus vocis est de frande, de qua quis fallit alterum, vt Ξ, 217 vbi v. Obss. Od. T, 6.

Pro ἀγαθὴ δὲ quod vbique legitur, etiam ap. Apollon. Lex. est ἀγαθοῦ ap. Porphyr. ad K, 166. At ἀγαθοῦ subintelligi vult Eustath. p. 884, 50 cum Schol. br.

793. 794. ÷ Zenodotus vtrumque versum sustulerat: cum tamen, quod Sch. A. subiicit, necessarii sint ad

Achillem pungendum et prouocandum, εἰς ἐρεθισμὸν Ἀχιλλέως." Atqui is non audiebat Neſtorem. Equidem nec minus rhapſodi acumen in his et ſequentibus ſubodoror. v. ad 797. — ἐπέφραδεν a πεφράδω.

795. ἀλλά σέ περ προέτω. Cant. σὲ μέν.

796. αἴ κέν τι φόως Δαναοῖσι γένηαι. vn: Vindob. cum Barocc. ἤν πού τι. Mori γένηται. Euſtath. γένεσθε ἢ γένηαι.

797. Vix bene hoc conſilium Neſtori iam tum in animum inducere poeta potuit, vt Patroclus armis Achillis indutus terreret Troianos; hoc potius ex ipſa re, nec praeuiſum, euenire debuit. Saltem poeta ſic melius ſuae cauſſae conſuluiſſet. Saltem tolerabiliores ſunt infra, Π, 36 – 45. vbi a Patroclo recitantur iidem verſus qui hic ſunt 793 εἰ δέ τινα — 802. Rhapſodi foetum puto eſſe antiquioris tamen verſus 793 — 802. qui ex eo, quod inf. Π, 36 ſqq. a Patroclo vere factum narratur, in hunc locum retraxit. Subſtitit, vt probabile ſit, Neſtoris oratio in v. 792. nihil tamen de iis monitum video vsquam.

798. αἴ κε σε τῷ ἴσκοντες. Ariſtarchus ſcribere iubebat εἴσκοντες, cum aliis locis ſit ἐΐσκοντες. At Alexio ἴσκοντες, cui adſtipulatur Schol. A. cf. Etymol. vbi hic verſus laudatur, in ἴσκομεν et in διδάσκω. Ariſtarchea lectio εἴσκοντες eſt in cod. Lipſ. et in Apollon. Lex. εἴσκοντες eſt reponendum pro ἐΐσκοντες, ὁμοιοῦντες. Iterum inf. Π, 41 αἴ κ' ἐμέ σοι ἴσκοντες. e quo loco hos verſus noſtros 798. 9. 800 ſuſpicor ab interpolatore eſſe ſublectos. De voce ἴσκειν v. ad Od. Τ, 203.

800. τειρόμενοι. ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο. Multa cumulant Schol. A. B. ſed a verbis et loquendi vſu aliena. Si ſenſum habet verſus, ſubintelligendum eſt γένηται. vt plena oratio eſt Τ, 201 ὁππότε τις μετὰ παυσωλὴ πολέμοιο γένηται. At totus verſus ineptum eſt commentum rhapſodi antecedentem verſum alio modo eloquentis; etſi ille repetitur infra quoque Π, 43. cum ceteris; et iterum intempeſtiue inſerti ſunt duo verſus Π,

42. 43 alio loco, Σ, 200. 201. Tantopere sibi homines his pannis assuendis placuere.

ἀνάπνευσις. Lipſ. ἀνάπαυσις ex interpretatione.

801. 802. — ※ „ἀθετοῦνται vterque et asteriscis notantur, quia opportuniorem locum habent infra sub Patrocli egressum ad pugnam Π, 44. 45. cum fere defessi erant pugnando" Schol. A. Recte sane, quandoquidem totus locus 793—802 adumbratus est, vt opinor, ex Π, 36 sq.

Versus Ven. B. quoque habuit; sed Schol. B. cuius studium plerumque in frigidis disputationibus, ethicis inprimis, subsistit, ἀὐτῇ vult esse pro ἀὐτῇ μόνῃ ἡ βοῇ. atqui ἀὐτῇ manifeste est, pugna. Monet quoque Schol. A. iungenda esse κεκμηότας ἀὐτῇ, non ἀὐτῇ ὤσαισθε.

ῥεῖα δέ κ' ἀκμῆτες. Ita e Rom. ed. emendauit Turnebus, cum edd. Flor. Aldd. exhiberent ῥεῖα δ' ἀκμῆτες. cum vitio metri. Sed sana lectio est in codd. etiam in Veneto, et Apollon. Lex. ἀκμῆτες, ἀκοπίαστοι. versu hoc adscripto, et iterum in ἀὐτῇ.

802. ὤσαισθε προτὶ ἄστυ. Alii ap. Eustath. cum Mori. Barocc. Vrat. b. A. duob. Vindob. Harl. Lipſ. ὤσεσθε. forte quia in codd. δέ κ' in antec. vſ. exciderat.

804. βῆ δὲ θέειν παρὰ νῆας. vn. Vindob. βῆ δ' ἰέναι. Townl. ἐπὶ νῆας.

806. ἵνα σφ' ἀγορή τε θέμις τε, ξ — πρὸς τὸ τοῦ στρατοπέδου διάγραμμα, quod in mediis castris nauticis (ἐν τῷ ναυστάθμῳ) locus erat θεατροειδὴς ad concionem copiarum. v. Not. Ad ἀγορὰν declarandam τὰ ὤνια Sch. br. cum Sch. A. τὰ δικαστήρια perperam memorant; cum sit simpliciter locus, in quo ius dicebatur a regibus.

807. ἤην, τῇ δὴ καί σφι θεῶν, ἐτετεύχατο βωμοί. Pro ἤην, εἶεν Barocc. ἤην plusquamperfectum esse contendit Knight p. 95 pro ἤειν. ita h. l. esset pro ἤει, ᾔη. Nil refert; pro imperfecto an pro plusquamperf. habeas: fuit ἔην tertia persona et ἤην. Occurrit vox in Inscript. in Regillam 38.

θεῶν βωμοί. θεῶν πατρῴων cuiusque exponit Sch. A. cum Sch. br. βωμὸς vn. Vindob.

808. ἔνθα οἱ Εὐρύπυλος βεβλημένος ἀντιβόλησε. Laudat Sch. B. oeconomiam carminis, quod hoc occurſu Eurypyli vulnerati animum Patrocli tanto magis commoueri neceſſe fuit.

ἀντιβόλησε. Pro hoc ἀντεβόλησε Ven. Townl. et Sch. br. ἀντεβόλησε. συνέτυχε. Alterum tamen alibi quoque legitur.

810. σκάζων ἐκ πολέμου iungunt; praeſtat ἐκ πολέμου (ἐρχόμενος) ἀντιβόλησε σκάζων.

κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἱδρὼς ὤμων καὶ κεφαλῆς. In νότιος argutantur Sch. A. et B. Sch. br. Euſtath. ὑγρὸς, ἢ πολὺς, ἢ ἐκ τοῦ νοσεῖν τὸ σῶμα γενόμενος. Etymol. p. 607 f. his addit, eſſe pro νώτιος ἀπὸ τοῦ νώτου, κατὰ νώτου φερόμενος. Atqui eſt ὑγρὸς, ἀπὸ τῆς νοτίδος, ὑγρασίας.

812. αἷμα μέλαν κελάρυζε. De hac voce v. ad Φ, 261.

813. Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός. ἄλκιμος. „γρ. ἀγλαὸς" Vrat. b.

815. ἆ δειλοί. ὦ δειλοὶ Mori. Barocc. at ἆ δειλοὶ Heſych. p. 2.

816. ὡς ἄρ' ἐμέλλετε τῆλε φ. — „quod dictum pro: ὡς ἄρα εἰκὸς ἦν, ὡς ὑποκείμενον ἦν ὑμῖν τὸ παθεῖν!" Apollon. Lex. ἐμέλλετε. ἐοίκατε. verſu hoc adſcripto.

817. ἄσειν — κύνας ἀργέτι δημῷ. Sch. br. τῷ λευκῷ λίπει. et Apollon. Lex. h. v. τῷ λευκῷ καὶ ἀργῆτι. add. Heſych. in ἀργέτι δημῷ. Scilicet pro ἀργὸς eſt alia forma ἀργὴς, ῆτος, vt Γ, 419 ἑανῷ ἀργῆτι φαεινῷ, et ἀργέτος. cf. Etymol. ἄσσειν Barocc. male. ἄδω. ἄσω. κορέω. v. ſup. ad E, 203 et K, 98. Iunctum eſt h. l. cum tertio caſu, alias αἵματος vt E, 289. Ab ἄω ducit ἄσω Etymologus in voc. ἄδην ex Orione. cf. inf. ad N, 315.

819. ἦ ῥ' ἔτι που σχήσουσι πελώριον Ἕκτορ' Ἀχαιοί. σχήσωσιν. ἐπίσχωσι. κωλύσωσι. Sch. br. poſſit ſimilibus exemplis defendi ſed opus non eſt. Et Apollon. quoque σχήσουσιν. ἐφέξουσιν. vnus Vindob. ἦ ῥά τί που.

821. Εὐρύπυλος πεπνυμένος. Ven. βεβλημένος, (Sch. A. tamen alterum agnoſcit) item Mori, Barocc. Vrat. b. cum πεπνυμένος pro variante. forte ex 808.

822. οὐκέτ' Ἀχαιῶν ἔσσεται ἄλκαρ. ἀλέξημα, verſu hoc recitato, interpretatur Apollon. Lex. Comparant cum ſeqq. verſus incerti Tragici: *O Patrocle, ad vos* — apud Cic. Tuſc. Qu. II, 16.

823. ἔσσεται, ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσι πεσέονται. „quod hoc, ἐν νηυσὶ πεσέονται, de Troianis dicit, quaſi ἐνσείσουσιν, ἐμπρήσουσι." Sch. A. At vero Sch. B. et ad Graecos et ad Troianos hoc referri poſſe monet, Epaphrodito quoque ſic tradente." Similia Euſtath. memorat, qui etiam πεσεῖσθαι ἐν νηυσὶ exponit πρὸς αὐταῖς ἀναιρηθήσονται ταῖς ναυσίν. Minus recte. Scilicet ἐμπεσεῖν et ἐμπεσεῖσθαι νηυσὶ, eſt irruere in caſtra quod per ſe fieri poteſt ſeu fugiendo ſeu fugando: priore tamen modo apud Homerum eſt ſollenne: vt B, 174. 5 οὕτω δὴ οἶκόν δε — φεύξεσθ' ἐν νήεσσι πολυκλήϊσι πεσόντες; Jl. O, 63 φεύγοντες δ' ἐν νηυσὶ πέσωσιν Ἀχιλῆος. M, 125 ἔφαντο γὰρ οὐκέτ' Ἀχαιοὺς Σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσ' ἐμπεσέεσθαι. Erit ergo de Achiuis quoque accipiendum ibid. paullo ante M, 106. 7. Sic quoque P, 637. 8. 9. et ſup. I, 234. 5.

824. πάντες ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι. Bentl. malit εἰσὶν ex vſ. 657. cf. ad Π, 23. In vno Vindob. οἱ μὲν γὰρ δὴ ὅσοι πάντες π.

827. ἀλλ' ἐμὲ μὲν σὺ εὖ σάωσον Vrat. a. et Flor. Ald. 1. non modo, ſed et Ald. 2. et hinc exſcriptae. Eiectum εὖ in Rom. et hinc in Heruag. Turneb. Stephan.

829. αἷμα νίζ' ὕδατι λιαρῷ. „γρ. χλιαρῷ" Barnes. ſicque a m. ſec. legit Lipſ. Vrat. A. et iterum 845.

ἐπὶ δ' ἤπια φάρμακα πάσσε. Vidimus hoc iam E, 401 proprie de herbis aut radicibus tritis dici; et h. l. iterum videbimus vſ. 845. 6.

830. τά σε προτί φασιν Ἀχιλλῆος δεδιδάχθαι. Zenodotus: δεδάασθαι. Reſpicit h. l. Aelian. H. An. II, 18 ἀναβαίνει μὲν καὶ ἡ τέχνη εἰς τριγονίαν διδασκαλίας παρὰ

τῷ Ὁμήρῳ ἢ περὶ τῶν τετρωμένων τε καὶ Φαρμάκου δεομένων. Scilicet artem medicam Patroclus ab Achille, Achilles a Chirone acceperat.

831. ὃν Χείρων ἐδίδαξε, δικαιότατος Κενταύρων. ⊱ „quod edoctum artem medicam a Chirone Achillem narrat Homerus; at omnino ab eo nutritum haud dicit, quin a Phoenice eum educatum esse diserte (sc. I, 481 sq.) memorauit.“ Sch. A. Scilicet a Tragicis et ab aliis haec sunt multis modis variata: vt monitum ad Apollod. p. 800. cf. sup. ad I, 482. Adde quos laudat h. l. Barnes. Plin. XXV, 4. Dauis. ad Maxim. Tyr. p. 18. Horat. Epod. 13, 11. Sed potior his est Statius Achill. II. f.

Porro δικαιότατος Κενταύρων eidem Sch. A. et Sch. br. est ὁ μόνος δίκαιος κατὰ τῶν Κενταύρων.“ Scilicet Centauri erant ὑβρισταὶ, et in omne genus ὕβρεως procliues. Reuocat tamen laudem ad τὸ φιλόξενον Sch. B. quia δίκαια τὰ ξένια, additur ap. Eustath. nimis anguste; sollennis enim laus Chironis a iustitia petita legitur. Loca dabit Koeppen.

δικαιότερος Mori. et Barocc. cum vno Vindob. ex interpolatione. Chironem multis carminibus, Heraclia inprimis et Theseide, celebrauerant poetae veteres.

833. τὸν μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν. ⊱ „quod de eo, quem altero loco memorauerat, (de Machaone) nunc primo loco narrare pergit.“ Obseruatio, in qua sibi placent grammatici Homerici.

834. χρηΐζοντα καὶ αὐτὸν ἀμύμονος ἰητῆρος. „χρηΐζοντα. χρεῖαν ἔχοντα. ἐνδεόμενον“ Apollon. Lex. h. v.

837. πῶς τ' ἄρ' ἔοι τάδε ἔργα. πῶς τὰρ ἔοι Venetus. ἔῃν Zenodotus.

840. ἀλλ' οὐδ' ὥς περ σεῖο μεθήσω. ⊱ „σεῖο μεθήσω. quod Zenodotus, σεῖ' ἀμελήσω. at alterum magis poeticum“ Sch. A. Hoc ipsum interpretationis loco habent Schol. br.

842. θεράπων δὲ ἰδὼν ὑπέχευεν. pro vulgari ὑπέβαλεν. ὑπέστρωσε. Sch. br. Apollon. Lex.

843. ἐκ μηροῦ τάμνε μαχαίρῃ. ⊱ „quod μάχαιραν appellat cultrum chirurgicum ad dilatanda vulnera" Sch. A. Spectat hoc πρὸς τὸ βελουλκεῖν.

844. ὀξὺ βέλος περιπευκὲς, περισσῶς πικρόν. Apollon. Lex. h. v. et Sch. br. Hefych. Idem quod ἐχεπευκὲς A, 51.

845. νίζ' ὕδατι λιαρῷ. Iterum χλιαρῷ Cant. et Lipf. ex interpolatione vt vf. 829.

ἐπὶ δὲ ῥίζαν βάλε πικρήν. Laborant Schol. A. B. Sch. br. Euftath. in exquirendo, vnde radicem nactus fit Patroclus. Atqui poetae fatis erat, ipfa re innuere, eam ad manus fuiffe. Tum vero quaeritur: quaenam herba haec fuerit? nonnulli Achilleam eam appellant; alii Ariftolochiam, quam et ἴσχαιμον vocant." Gentianam effe ftatuebat Wedel. Exercitat. medico-philol. Dec. VI. Exerc. 6. p. 32. Vfum ῥιζῶν in medicina verfu hoc adfcripto illuftrat Schol. Pindari Pyth. IV, 393.

846. ὀδυνήφατον. ῥίζαν ὀδυνῶν παυστικήν. Iam vidimus ad E, 401 et h. l. interpretatur ipfe poeta, ἥ οἱ ἁπάσας ἔσχ' ὀδύνας. ἔσχεν, ἐπέσχε. κατέσχεν. ἔπαυσε.

847. τὸ μὲν ἕλκος ἐτέρσετο, παύσατο δ' αἷμα. Lipf. παύσετο. ferrem παύετο poft ἐτέρσετο. Vulgata etiam legitur ap. Plutarch. Sympof. I, 6. p. 624 E. vbi vff. 845. 6. 7. adfcripti funt.

EXCVRSVS AD LIBRVM XI (Λ)

De praelio tertium facto, post alterum lib. Θ. (VIII) vna cum Achiuorum fuga in castra, quae exinde oppugnantur.

De *prima* pugna eiusque fortuna vidimus ad lib. IV. Exc. II. *altera* pugna exposita est lib. VIII (Θ) vs. 53—488. Facta et illa erat in medio inter vrbem et naualia campo, Troianis ex vrbe, Achiuis e castris, procurrentibus: VIII, 55 sq. Confligitur statim cominus (60—63). Sub meridiem perterrefacti repente Achiui fugiunt, (v. 68 sq.) restituta autem a Diomede pugna, fugiunt Troiani (v. 130 sq.). Receptis tamen animis hi Achiuos iterum in fugam versos intra vallum compulsos incluserant, (v. 230 sq.) cum nox pugnandi finem faceret (485).

Succedit nunc pugna *tertia*, quae incredibili rerum gestarum et euentorum numero et varietate laborat, et a libro hoc XI vsque ad lib. XVIII (Σ) 242 continuatur: cum contra *secundae* illius *pugnae* narratio sit breuissima; in qua porro omnia fiunt *ἐκ τοῦ θείου*, administrantur interuentu Iouis ex Ida prospicientis, modo per terrorem fulmine iacto immissum, (VIII, (Θ) 75 sq. 132 sq. 169 sq.) modo per auguria, (v. 247 sq.) modo imperio in deos et coercitione eorum, qui Achiuis suppetias ferre conati erant. Verbo, habet hic narrandi ordo, et rerum narratarum species aliquid singulare et sibi proprium. Facto sub noctem pugnandi fine Iupiter ab Ida

in Olympum redierat, (ibid. 438) nuntiabat tamen diis aliud praelium in crastinum diem multo acrius et pertinacius (470) futurum.

Non magno acumine opus est ad suspicandum, fuisse ab initio carmen istud (lib. VIII. Θ) singulare et seorsum conditum; quod postea ceterorum compagi fuerit insertum et scite coagmentatum. Aliud tamen huius ariolationis fundamentum quod afferri possit haud video. Coniecturis autem, quibus nihil aliud pronuntiatur, quam fieri aliquid *potuisse*, cum nihil tamen aliud subiiciatur, quo probabile fiat etiam illud *factum esse* aut *factum videri*, parum aut nihil tribuendum esse statuo.

Reuocato a pugna exercitu etiam Hector pugnam in alterum diem iterandam edixerat (Θ, 497 sq.) nec redeundi in vrbem copiam fecerat Troianis, sed, sub dio pernoctare iussos, cibo potuque ex vrbe apportato recreauit; ignibus multis incensis, vigiliisque indictis, ne Achiui nauibus in altum eductis fugerent. Locus, in quo exercitus pernoctauit, accurate declaratur: νόσφι νεῶν, — ποταμῷ ἐπὶ δινήεντι, ἐν καθαρῷ, ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος (Θ, 490. i. ad Scamandrum puta) ἐπὶ πολέμοιο γεφύρῃ (interuallo inter vtramque aciem, quo pugnatum erat, vs. 549) μεσσηγὺ νεῶν ἠδὲ Ξάνθοιο ῥοάων, Ἰλιόθι πρό (vs. 556. 7.) ἐν πεδίῳ (558) verbo: inter vallum et Scamandrum, qui castra praeterlabitur, saltem citra et vltra amnem, vt tamen cornu eorum dextrum vltra Simoentem protenderetur. Troiani pernoctantes Achiuorum discessum speculabantur.

Insequuta est nox, (IX, X. libb.) qua legatio ad Achillem facta est speculatumque missi Vlysses et Diomedes Dolonem et Rhesum occiderunt. Inde die orto Achivi, hostem anteuertendum esse rati, in pugnam exeunt, curribus intra fossam relictis; lib. XI, (Λ) 48. Pelluntur Troiani fuganturque per medium campum praetervectique Ili sepulcrum et caprificum, ante portas Scaeas (vs. 166—171) consistunt animosque confirmant, dum

fugientes insequutus erat Agamemnon magna eorum strage facta; cui imparem se esse videns Hector congressum cum eo vitat, copias ad pugnandum concitare contentus. Multis virtutis speciminibus editis Agamemnon vulnere accepto pugna excedit; nunc Hector iterum inter promachos pugnat, 284 sq.

Pugna quae nunc fit, et acies, vix diserte satis exponi potest: tam varia enim et multiplex, et diuersis locis ea commissa est, vt, si scriptoris modo ac more exponatur, parum fidei et iucunditatis narratio sit habitura. Locus pugnae priore diei parte fuit in Campo Scamandrio; fortuna vsque ad medium diem in neutram partem inclinata: 67—85. Tum vero perrumpunt Achivi Troianorum aciem: elucescente ante omnes Agamemnonis virtute, qui ante ordines prosiluerat: 86—149. Effusa fuga Troiani vrbem petunt, praetergressi Ili tumulum et versus caprificum medio campo tendentes vs. 166. 7. 8. ante vrbem (170 ἀλλ' ὅτε δὴ Σκαιάς τε πύλας καὶ Φηγὸν ἵκοντο) consistunt ac se recipiunt. Ordinibus mox restitutis ab Hectore pugna instauratur: v. 210 sqq. eminente etiamnum Agamemnonis virtute, donec ille vulnere accepto e pugna subducitur: —283. Nunc Hector iterum procurrit, et Achiuos recedere cogit. Pugnatur inde circa Ili sepulcrum; nam ex eo loco Paris sagitta Diomedem vulnerat: 369 sq. quo pugna excedere coacto Vlysses solus relictus fortiter pugnans, vulnus et ipse accipit, quo inclamante Menelaus cum Aiace accurrit, Vlyssem pugna educit, Aiax vero Troianos fugat et dissipat: —497.

Interea Hector qui antea Diomedem cum Vlysse eodem curru inuectum aggressus, hasta ab eo emissa galea percussa, recesserat et in mediam pugnantium turbam se immiscuerat (343—360), ad laeuam pugnat iuxta ripas Scamandri (μάχης ἐπ' ἀριστερὰ πάσης ὄχθαις πὰρ ποταμοῖο Σκαμάνδρου (498. 9.) Nestore in aduersa ei acie stante cum Idomeneo. Mox Machaonem vulneratum Ne-

ſtor in caſtra reuehit — 520. monitus a Cebrione Hector, dum ipſe in extrema acie pugnet (ἐσχατιῇ πολέμοιο vſ. 524), fugari interea alio loco Troianos ab Aiace, eo accurrit, pugnaque reſtituta Aiacem loco cedere cogit — 542. Neceſſe eſt a ſiniſtra extrema ad dextram Hectorem eſſe digreſſum: hoc eſt, ſi in Troianorum acie te verſari fingas, a Scamandro verſus Simoentem; ergo illa, quae ſupra vsque ad vſ. 497 geſta ſunt, ad eandem dextram ſpectant, quae ſiniſtrae Achiuorum aciei ad Simoentem ex aduerſo ſtetit. Aiax tandem fugientibus Achiuorum turmis circa ſe collectis, Eurypylo quoque vulnerato verſus caſtra ſe recipit 543 — 595. Inſequuntur Troiani et ipſa caſtra aggrediuntur, XII, 1 — 34. Oritur τειχομαχία, de qua v. Excurſum ad lib. XII. pr. in quo reliqua huius diei acta ſubiiciuntur.

IN LIBRVM XII. (M) ILIADIS

VARIAE LECTIONES

ET OBSERVATIONES

Τειχομαχία liber inſcriptus in codd. parte; conſtat quoque ex Euſtathio idem tradente.

1. Quae de Patroclo h. l. in Schol. A. et br. exponuntur, memorata ſunt in annotat. ad Jl. Λ, 764.

2. οἱ δὲ μάχοντο. ⸓ „quod, quae vno tempore geſta ſunt, cum non poſſint vna et ſimul narrari, deinceps alterum poſt alterum narrantur" Schol. A. Aliquoties hoc repetunt Schol. forte ad refellendum aliquem grammaticum.

οἱ δὲ μάχοντο Harl. Moſc. 2 Ven. Ionicum pro vulgato οἱ δ' ἐμάχοντο.

3. ὁμιλαδὸν — ἐμάχοντο. Huc ſpectat Apollon. Lex. ὅμιλος. μάχη. — καὶ ὁμιλαδὸν ſc. μάχεσθαι, τὸ ἐν συστροφῇ μάχεσθαι. Alia addit Heſych. Scilicet non recta acie et ordinibus pugnarunt, ſed ſparſim et cateruatim.

4. Magna ſuſpicio eſt, ab hoc inde verſu quae ſequuntur vsque ad v. 40 a diuerſis rhapſodis eſſe inſerta. Verſus quidem 5 idem, quod v. 4 dictum erat, repetit, et interpolatorem alia de ſuo adiicientem prodit; porro 7 ὄφρα σφι cauſſam haud veram memorat muniendorum caſtrorum; ducebantur foſſa et vallum ad ſuſtinendam Troianorum incurſationem, H, 342. Inde iterum alia manus a v. 10 — 33. Ceterum ſuſpicari haec licet, demonſtrari ea nequeunt; ad ſenſum ſuum vnusquisque de his ſtatuat. Popius iam hunc ſenſum habuerat, qui v. 5 — 35 ſecundis curis inſertos eſſe putabat. — Ceterum quod Sch. A. cum Sch. br. ait, poetam his verſibus

occurrere velle monentibus, talis valli veſtigia nulla extare, hoc iam vidimus ad Jl. VII (H) 337 Obſſ. p. 366.

5. νεῶν ὕπερ. Ambiguum eſſe ait Sch. A. (attigit quoque Euſtath.) ſitne iungendum ὕπερθεν εὐρὺ, *vallum latum ſuperiore ſui parte*, an ὕπερθε τῆς τάφρου. ταύτης γὰρ ὑπέρκειται. et hoc melius." νεῶν ὕπερ, ἀντὶ τοῦ, πρὸ τῶν νεῶν. ἢ, ὑπὲρ νεῶν ἀσφαλείας Sch. br. prius recte. Sic ſaepe ὑπὲρ, vltra, trans, de ſpatio et intervallo; cum ſit ὑπὲρ ποταμοῖο Ψ, 73. Add. Heſych. in νεῶν ὕπερ quae gloſſa ſpectat ad H, 449 vbi confer. Male alii interpungunt poſt ὕπερ.

6. 7. Sch. A. obſeruant, iterum ambiguum eſſe, ſintne illa ὄφρα σφι — ῥύοιτο iungenda cum proximis οὐδὲ θεοῖσι δόσαν κ. ἑκατόμβας, an cum antecedentibus: ἀμφὶ δὲ τάφρον ἤλασαν, ὄφρα σφι. in medio interiectis ceteris." Poſterior ratio haud dubie praeferenda; et ſic erat interpungendum. Porro Apollon. Lex. ἤλασαν, ἔσκαψαν. ἐπὶ δὲ τοῦ· τάφρον ἤλασαν, ἀντὶ τοῦ ὤρυξαν.

8. ὄφρα σφι — ἐντὸς ἔχον ῥύοιτο. De hac voce v. Obſſ. ad I, 396. θεῶν δ' ἀέκητι τέτυκτο. Apollon. Lex. ἀέκητι, ἀκουσιότητι. ἀέκητι θεῶν ἐτέτυκτο. Heſych. ἀέκητί, ἀβουλίᾳ, παρὰ γνώμην. vbi v. Not. Apud eundem tamen mox ἀεκητὶ, ἀκουσιότητι, tanquam aduerbium eſſet. Videramus vocem iam ſup. Λ, 666 Ἀργείων ἀέκητι.

9. τὸ καὶ οὔ τι πολὺν χρόνον ἔμπεδον ἦεν. Anxie quaerunt Sch. B. et Porphyrius, cuius ζήτησις inſerta eſt, praeter ζήτημα et λύσιν alterius grammatici, quomodo vsque ad Troiae excidium ἔμπεδον, h. e. integrum, firmum, inconcuſſum, dici poſſit vallum, cum Hectore et Achille ſuperſtite primo Sarpedon, tum Hector irruperint et partem valli deiecerint: M, 397 ſq. 453 ſq. 467 ſq. Quod et Neſtor diſerte ait: τεῖχος μὲν γὰρ δὴ κατερήριπεν Ξ, 55 ſq. et iterum altera Achiuorum fuga, O, 360 ſq. Facile intelligas ἔμπεδον v. 12 non eſſe tam ſubtiliter exigendum; eſt vallum *ſuperſtes*, etſi paſſim perruptum: fore, vt non diu *ſtaret* murus; opponitur, quod mox ne veſtigia quidem eius ſuperfuere. At veteres, vt

rem expediant, volunt ἔμπεδον esse h. l. τὸ ἐν πεδίῳ κείμενον, τὸ ἐν πεδίῳ τὰ θεμέλια ἔχον. Sch. B. et ἀμαλδῦναι exponunt ἀφανίσαι ἐκ τοῦ τόπου, ἐν ᾧ ἔμπεδον h. ἐν τῷ πέδῳ ἦν. Quam contorte! Ita tamen, addunt, Aratum dixisse: — „ὄφρ' ἔμπεδα πάντα φύωνται pro: ἐν τῷ πέδῳ καὶ τῇ γῇ κείμενα.“ Phaen. 13. atqui et ibi ἔμπεδα est pro ἔμπεδον, *stabili ordine, certo*. — Porphyrius addit opponi ἀλίπλοον v. 26 submersa esset, *quae antea erant super solo:* scil. *ruinas et fundamenta.* Est sane ἔμπεδον proprie quod stat in solo; sed vbique subest notio firmitatis et stabilitatis; vt in ipso loco de toro Vlyssis Ψ, 203. 4. 5 , et inde ad tempus transfertur, vt durationem declaret et sit continuum, perpetuum; aut cum respectu motus, virium, roboris, animi, ponitur. —

τὸ καὶ οὔ τι rescripsi: quod Homericus vsus, auris iudicium et meliorum codicum consensus postulat. Sic enim Venetus vterque, Lips. Cant. Barocc. Mori. Harl. Mosc. 2. Sic quoque recitat Apollon. Lex. in τὸ p. 652. vt sit pro δι' ὅ. In Townl. τό κεν οὔτι. Similem errorem librarii videbis inf. T, 213. Irrepserat statim in edd. pr. (quod Vrat. b. et A. e recentissimis, habet) τῷ καὶ οὔτι. quod aut contrahendum aut scribendum τῷ κ' οὔτι quod fecerat Clarke ex Barnesii auctoritate: „Scribitur et alias τῷ κ' οὔτι quod arridet.“ At non in libris h. l. nec habet κε pro ἂν locum. Idem οὔτε profert sine libris.

11. ἔπλεν. Sch. A. et B. „οὕτως Ἀρίσταρχος.“ Quid ergo alii? Suspicor ἦεν vel ἦε. quod et est in vno Vindob. mutatum forte, ne trini versus in eandem vocem exirent. Et occurrit ἔπλε hoc vno loco; alibi vbique est ἔπλετο. Contra potest dici, saepe quoque occurrit πέλε nec solum πέλετο.

12. τόφρα δὲ καὶ μέγα τεῖχος. iterum τοφρά δε Barnes perperam emendat. δὲ in apodosi sexcenties occurrit. Versum recitat Apollon. Lex. in ἔμπεδον — ποτὲ δὲ ἐν τῷ πέδῳ, οἷον τὸ ἐδάφει. vide modo ad v. 9.

14. οἱ δὲ λίποντο Lipſ. cum Ven. Euſtath. Moſc. 2. Vulg. οἵ δ' ἐλίποντο.

15. Verſum recitat Strabo XIII, p. 897 B. inter argumenta excidii Troiae antiquae; cui ſucceſſit Ilium novum alio loco.

18. τεῖχος ἀμαλδῦναι, ἀφανίσαι. Vidimus iam ad H, 463. ἀμαλδύναι, ἀφανίσαι laudato verſu hoc Apollon. Lex. h. v. ποταμῶν μένος εἰςαγάγοντες. de multitudine et copia accipere iubet Koeppen contra vſum Homericum. Eſt vis *amnium*, pro amnibus, proprie, de amnibus violentis.

19. ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων. ſiue vt ἄκρας intelligamus, Lectum, Gargarum, Phalacram, ſiue vt pluralis pro ſingulari ſit. Sch. B. Euſtathius addit Sigeum. De trinis his promontoriis ſaepe monent grammatici. Congeſſit quoque loca Lennep. Animadv. ad Coluth. I, 6. Non itaque mirum Idam πολυπίδακα vel πολυπίδακον dici, cum tot amnes ab eo procedant; etſi nec vno loco omnes, nec ex ſummo vertice, ſed ex inferioribus quoque iugis ac collibus. De his amnibus accurate egit Strabo XIII, p. 898. 899. Demetrio Scepſio laudato. Reſpicit quoque locum et recitat verſum p. 874 B. Ex Strabone petita ſunt quae Euſtath. affert p. 889. 890. nonnullis aliunde aſſutis. Plerosque hos amnes *nec veſtigia habere*, Plinius aſſerit lib. V, 30 ſ. 33.

20. Κάρησος. Sch. A. „Tyrannio Καρησσὸς, vt Παρνασσὸς, ſic enim a Cyzicenis ait pronuntiari. Ariſtarchus autem Κάρησος vt Κάνωβος. At, pergit Schol. A. Homerica lectio non vbique ex vſu vulgari eſt diiudicanda: vt in Γλισᾶς Demetrius factum narrat (v. ſup. ad B, 504.) et Λυκαστὸν pronuntiari, qui legitur Λύκαστος. (B, 647.) Videtur ergo Ariſtarchus, cum ea, quae acuuntur in extrema, duplex σσ habere videret, vti eſt Ἁλικαρνασσὸς, Λυκαβησσὸς, Ταρτησσὸς, cum Κάρησος vnum haberet ſibilum, acutum in antepenultimam transtuliſſe.“ Exſcripſit haec quoque Euſtath. p. 890, 1. Apud Strabon. XIII, p. 899 B. vbi hic verſus laudatur, eſt Καρησὸς, a

qua dicta regio Caresene, at alio loco Κάρησόν τε p. 832 A. et 889 B.

Ῥοδίος non ῥόδιος, quia nomen proprium est. De eo v. Strabo XIII, p. 899. C et p. 889 B. et Eustath. p. 890, 8. vbi Apion et Herodorus a ῥόος duxisse narrantur.

21. Αἴσηπος inter Mysiae fluuios numeratus etiam ab Apollon. Rh. I, 1115 vbi Schol. ad h. l. prouocat. Omnino nobilior est ceteris; at *Granicus* pugna Macedonum et Persarum innotuit. — δῖός τε Σκάμανδρος. Κάμανδρος, quod Bentl. praefert, etiam h. l. nonnulli, vt Mori, Barocc. Ald. 1. Vidimus B, 467.

22. καὶ Σιμόεις, ὅθι πολλὰ βοάγρια καὶ τρυφάλειαι. ὅθι. „quod ambiguum est, sitne vterque fluuius, Scamander et Simois, an hic solus, ad quem clipei et galeae per solum sparsae erant. De hoc tamen potius videtur accipiendum.“ (Sic et Virgil. Aen. I, 100 *vbi tot Simois correpta sub vndis Scuta virum galeasque et fortia corpora voluit*, loco hinc expresso, ad quem v. Not. Est tamen omnino campus inter Simoentem et Scamandrum.) „Hesiodum, pergit, hos versus tanquam *Homero iuniorem* legisse apparet; alias non enumeraturus fuisset fluuios obscuros, (Θ. 340. 2.) nisi ex Homero illi iam tum innotuissent; vnde et Simoenti epitheton apposuit: θεῖόν τε Σιμοῦντα 342.“

βοάγρια. Vocem Homericam varie versarunt grammatici. Sch. A. B. τὰ εἰς τὴν βοὴν (pugnam) ἀγειρόμενα (inepte! Fuit Apionis acumen, vt ex Apollon. Lex. constat h. v. etsi aliter etymon est interpretatus τὰ ἐκ βοῆς ἠγρευμένα — τὰ λάφυρα. Sequitur hoc etiam Etymol.) ἢ βόεια γέῤῥα ὅ ἐστι δέῤῥα, ἐξ ἀγρίων βοῶν γενόμενα — ἄλλως· — αἱ ἀπὸ βοείων βυρσῶν κατασκευασθεῖσαι ἀσπίδες.“ hoc vltimum sane erat simplicissimum: τὰ τῶν βοῶν ἀγρεύματα addunt Sch. br. sunt clipei (ἀσπίδες simpliciter Hesych.) e corio bouino facti: quasi boum spolia. Coaceruat haec tam diuersa, vt solet, Eustath. ad h. l. Vox iterum occurrit Π, 296. Τρυφάλειαι quae sint, dictum ad Γ, 372.

23. ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν. hoc vno in loco occurrit. Hoc eſt, quod Schol. B. et, quod e Bentl. colligo, Lipſ. obſeruat: „nunquam, inquit, eos qui cum Agamemnone erant, ἡμιθέους appellat; an ergo eos denotat, qui cum Hercule (ad Troiam) fuerunt? (at hoc alienum) niſi dictum πρὸς αὔξησιν τοῦ πάθους.“ Scilicet pro voc. ἥρωες nunc ſunt dicti ἡμίθεοι. Notabile, haud dubie, vt facile poſſit inter cauſſas ſuſpicionis referri, an totus hic locus non a ſeriore rhapſodo proceſſerit? Claſſicus de iis locus eſt ap. Heſiod. Ἔργ. 160. quarta γενεὰ, Ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος, οἳ καλέονται Ἡμίθεοι προτέρῃ γενεῇ κατ' ἀπείρονα γαῖαν. Subiicit inde verſus (e quibus 162 τοὺς μὲν ἐφ' ſpurius eſt) quibus declaratur, intelligi eos qui ad Thebas et ad Troiam fuere, quique partim mortem obierunt, partim in inſulis beatorum habitant. Bentleius, quem Scholion pupugerat, verſum ſuſpectum habuit, atque refinxit κάππεσον ἐν δίνῃσι καὶ ἰφθίμων μένε' ἀνδρῶν. Sunt ſane verba Homerica. Sup. Δ, 447. Σύν ῥ' ἔβαλον ῥινούς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν. vbi Euſtath. τοὺς ἄνδρας, κατὰ περίφρασιν. et Od. Z, 116 βαθείῃ δ' ἔμπεσε δίνῃ. et Φ, 11 ἔννεον ἔνθα καὶ ἔνθα ἑλισσόμενοι κατὰ δίνας. Quo tamen potiſſimum nititur coniectura Bentleii, eſt memorata paullo ante imitatio Virgiliana: *vbi tot Simois correpta* ſub vndis *Scuta virum galeasque et* fortia corpora *voluit.* Ingenium in his facile agnoſcas. Norat emendationem et memorat Clarke ad Φ, 11. vbi contra priorem partem, ἐν δίνῃσι recte monet Erneſti, inutilem eam eſſe, cum ὅθι ſit, *ad, prope quae flumina:* in campo, de quo centies κονίῃ dicta.

24. τῶν πάντων ὁμόσε στόματ' ἔτραπε. ὁμόσε. εἰς τὸν αὐτὸν τόπον adſcripto verſu Apollon. Lex. h. v.

25. Laborant Sch. A. B. et Porphrion, cuius ζήτημα appoſitum eſt, nec non Sch. br. in eo, quod, cum Achiui vno in die vallum ſtruxerunt, nunc nouem dierum interuallo a diis illud deſtruendum fuit. Nec vident non in hiſtorico, ſed in poeta nos verſari, qui id tan-

tum agit, vt cauſſam idoneam reddat euerſi funditus valli, eamque mirabilem. Si aquarum eluuies per portentoſam pluuiarum copiam erat comparanda, non vno die amnes tanta incrementa capere poterant. Tum poeta tenet animum in re praeſenti; nec ad anteacta reuocat. Eſt adeo omnis res ἔξω τῆς πραγματείας. Tandem nouem dies ad pluuias ſpectant et aquarum eluuiem; qua facta Neptunus demum operam adhibuit v. 27. At Grammatici alii ἓν ἦμαρ ſcribere voluere, praeeunte Calliſtrato. Praeiuerat iam Crates Mallotes vt ex Euſtath. diſco p. 899, 33. Alii alia multo minus opportune. Porphyrius IX dies non deiiciendo vallo conſumtos fuiſſe, verum inundandis agris et egerendis in mare lignis et ſaxis, quibus conſtructum erat vallum, tum ad planitiem arenis obducendam.

ὗε δ' ἄρα Ζεὺς ὗε. Leue eſt: ſcriptum ab aliis ὖε. Sed grammatica ſibi non conſtat in hoc. Scribunt tamen Φῦε. πλῶε. χρῖε. — In ἄρα argutatur Clarke. Eſt idem quod δή. *vtique.*

26. συννεχές. Sic Ven. (vt et Harlei.) „At vno ν, συνεχὲς, Ariſtophanes et Ariſtarchus.“ In hoc igitur receſſerunt a more ſuo geminandi litteras, quoties id relinquendum erat pronuntiationi. Eadem proſodia aliquoties συνεχὲς occurrit ap. Homer. Apollon. Callimach. vt mirum ſit Clarkium ad h. l. argutari; reprehenſus iam ab Erneſtio in Corrigendis.

ἁλίπλοα, non ἁλιπλόα. ſic Alexio et alii, ſicque Sch. A. quia ſic deducta a πλέω acuuntur.“ Eadem Euſtath. Variant quoque grammatici in ſignificatu. Apollon. Lex. τὰ ἐπιπλέοντα τῇ θαλάσσῃ. Melius alii τὰ ὑπὸ τῆς θαλάσσης ἐπιπλεόμενα, *aqua ſuperfuſa merſa.* nam compoſita modo actiue modo paſſiue dicuntur; ſic ἄπλοος, εὔπλοος paſſiue. Vtramque interpretationem habent Sch. br. Etymol. et Heſych. at hic praeterea docet, priorem eſſe Apollodori, poſteriorem Comani.

27. αὐτὸς δ' Ἐννοσίγαιος. Sch. B. et Porphyrius (adde Euſtath.) volunt poetam de terrae motu cogitare. Hic

plura alia argutatur; vt Eustath. super τρίαινα, quae nihil aliud est quam iaculum cetarium. Apud Quintum XIV, 633 mare exaestuans simul in subsidium vocatum est a Neptuno. Verum omnino ibi omnia aucta sunt εἰς ὄγκον· vsque ad 653. Versus nostris similes habet Tryphiod. sed alio loco: vss. 557. 567.

28. ἐκ δ' ἄρα πάντα θεμείλια κύμασι πέμπε. apud Phurnut. 23 legitur: ἐκ δ' ἄρα πάντα θεμέθλια θῆκε θύραζε memoriter. Inf. Φ, 237 νεκρούς — τοὺς ἔκβαλλε θύραζε — χέρσονδε.

29. φιτρῶν. hic et Φ, 314. Vox antiquata pro κορμῶν *de truncis, stipitibus.* Monent Apollon. Lex. h. v. Sch. br. Eustath. Etymol. Hesych. Aiunt a φύω ductum; immo ἀπὸ τοῦ φίτυς. Voce vtitur quoque Apollon. Arg. I, 405.

30. λεῖα δ' iunxi cum antecedentibus ἐκ δ' ἄρα πάντα θεμείλια. et sustuli interpunctionem post Ἀχαιοί, monentibus quoque grammaticis. Sch. A.

ἀγάῤῥοον Ἑλλήσποντον. epitheton e natura Hellesponti quem constat σφοδρὰ ῥεύματα habere: vt Sch. br. Vidimus iam B, 845.

ἐποίησεν Ven. et Sch. οὕτως Ἀρίσταρχος, ἐποίησεν. Scilicet fuit quoque ἐποίησαν, quod et Vrat. b. a pr. m.

33. κὰρ ῥόον ἧ περ πρόσθεν ἵεν καλλίῤῥοον ὕδωρ. ἵη Venetus; at Sch. „γρ. καὶ ἵεν. quod recte interpretati sunt dictum pro ἵεσαν, vti ἐτίθεν, vt sint ποταμοὶ, *qui emittunt aquas.*" Recte Sch. br. ἵεν. ἀφίεσαν. et Apollon. Lex. in ἵεν. Pergit grammaticus: „possit etiam esse pro τρρεύετο (at sic est ἵεν) vt Od. Ω, 221 ἆσσον ἴεν πολυκάρπου ἀλωῆς. quod non probabile. At si ἵει (vt imperfectum ex ἵεον; idem quod ἵη ex ἵην) conueniret cum ceteris, et ad deum referendum esset." Paria sunt ap. Eustath. et Etymol. quae iam videbis ad Apollon. l. c. p. 359. Haud dubie ἵεν pro ἵεσαν praestat: cum, vt modo dictum, ipsi fluuii aquas ἱέναι dicantur. Φ, 58 ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἵησι, vt B, 752 Titaresius, ὅς ῥ' ἐς

Πηνειὸν προΐει καλλίῤῥοον ὕδωρ. Alibi ὕδωρ ſubintelligitur, vt Od. H, 130 ἡ δ' ἑτέρωθεν — ἵησι. et Λ, 238.

καλλίροον Lipſ. recte; modo vbique ita ſcriberetur! Duplex ρ omnino grammaticorum eſt commentum. Cur tamen non aeque vna littera κκρέον initio verſus? cur non καρέζουσα E, 424? cur ſexcenta alia non pari modo ſcribuntur? At mutare haec omnia velle, vt ſibi conſtet ratio, operoſum eſſet, et parum frugiferum. Scilicet non magis orthographia veterum ſibi conſtitit, quam noſtratium. Etiam καῤῥόον iungunt multi, Harlei. Lipſ. Moſc. 2. Heſych. et edd. Flor. Aldd. et ſequaces; excepta Rom. e qua κὰρ ῥόον recepit Steph. hinc Cantabrig. Oxon. Et Apollon. Lex. Καῤῥόον (vt leg.) — ἀντὶ τοῦ κατὰ ῥόον. Ita καπφάλαρ' Π, 106. καδδὲ et alia.

34. ὡς ἄρ' ἔμελλεν ὄπισθεν — ⊱ „quod Zenodotus ſcripſerat ἤμελλον. quod barbarum eſt." (Non quidem eſt Ionicum; nec tamen barbarum, ſed Atticum ἤμελλον, vt ἠβουλόμην, ἠδυνάμην et ſimilia, quod ſatis notum. v. vel Moeris p. 175) — et quod ἔμελλον eſt ἐῴκεσαν." hoc vix ſatis commode. Sed eſt vulgari modo dictum de re aliquando euentura: *Sic olim rem erant peracturi.*

35. τότε δ' ἀμφὶ μάχη τ' ἐνοπή τε δεδήει. Schol. br. δεδήει. ἐξῆπτο. διεγήγερτο. Vidimus iam B, 93 ὄσσα δεδήει. a flamma traducta vox ad pugnam. Similiter P, 253. N, 736. Υ, 18. μάχῃ τ' ἐνοπῇ τε fuiſſe lectum, ſed a grammaticis improbatum, diſco ex Euſtathio; ex eo tamen tenebo τ', μάχη τ' ἐνοπή τ' quod et Bentl. malebat, ne hiatus eſſet inter vocales.

36. ⊱ κανάχιζε δὲ δούρατα πύργων βαλλόμεν'. quod πύργων pro ἐπὶ πύργους βαλλόμενα." Sic Sch. A. et B. Prior addit: οὐ τὰ ἐπῳκοδομημένα τῷ τείχει ξύλα, adeoque refellit eos qui δούρατα per ξύλα interpretabantur, quae haſtis et ſaxis percuſſa reſonabant. Atqui vallum ex lapidibus et *ſtipitibus* erat conſtructum: vt 29 apparet. et eſt ſollenne Homero ſonum adſcribi iis quae percutiuntur, non quae percutiunt. Hoc docent exempla a Clarkio allata ſup. I, 569 δοῦπος ὀρώρει πύργων βαλλομένων.

add. Π, 105 et inf. 151. 331. Vbique quoque *βάλλεσθαι* dicuntur res percussae, non vero tela emissa: Sic I, 584 *θάλαμος πύκα βάλλετο.* Vnice vera igitur altera ratio. Vtramque Sch. br. et Eustath. quoque memorant. Dionysius Sidonius in Sch. A. priori rationi inhaerebat, reddendo *ἐπὶ πύργων* (non *ἐπὶ πύργους.*)

37. *Ἀργεῖοι δὲ Διὸς μάστιγι δαμέντες.* per *κεραυνὸν* reddunt Sch. A. et B. br. et iterum N, 812. At nihil est quod ad fulmen ducat. Ex antiqua vita et sermone Iupiter est *μαστιγοφόρος*, qui flagro, verbere agit, instat, in fugam agit. Hactenus quidem flagellum Iouis potest dici terror, metus, terror panicus, *φυγή.* habetque locum Eustath. „*τὴν θεομηνίαν Διὸς λέγει μάστιγα ὁ ποιητής.* etsi idem Sophoclis Aiacem *μαστιγοφόρον* eodem modo perperam mauult interpretari. — Comparant viri docti laqueum fulminis Arabum et Hebraeorum: v. Lowth. de poesi Hebr. p. 167. 8.

38. *νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐελμένοι.* Barocc. Mori. Harl. Vrat. b. in litura *ἐεργμένοι* eadem vi. Vtrumque norat Eustath. *ἐεργμένοι, ἢ ἐελμένοι.* Vulgatum firmat Apollon. Lex. *ἐελμένοι, συγκεκλεισμένοι.* tum subiectum hemistichium nostrum. Similiter Sch. br. et Hesych. Etymolog.

ἰσχανόωντο· κατείχοντο, ἐκωλύοντο, idem Apollon. Lex. cf. inf. ad Ψ, 300. At Sch. br. *κατείχοντο. ἐπείθοντο.* pro quo ex Hesch. *κατείχοντο, ἐκωλύοντο* reponit Barnes. Male. nam *πείθεσθαι* est etiam *retineri*, vnde *πεῖσμα.*

39. *μήστωρα φόβοιο.* Vidimus ad Δ, 328.

40. *ἐμάρνατο.* Aristophanes: *ἐμαίνετο.*

41. *ὡς δ' ὅταν — κάπριος ἠὲ λέων στρέφεται.* Nemo animaduertit contra sollennem rationem grammaticam *ὅταν* h. l. cum indicatiuo iungi. Memorari potest alter locus O, 170 *ὡς δ' ὅταν ἐκ νεφέων πτῆται νιφάς.* At ibi *πτῆται* nec minus est subiunctiuus. Possis putare iungenda esse *ὡς δ' ὅταν — ἀντίοι ἵστανται,* vt scribatur *ἱστῶνται.* at intercedit *στρέφεται.* Restat vt iungantur: *ὡς δὲ κάπριος ἠὲ λέων στρέφεται,* in medio autem inter-

posita sint ὅταν ἔν τε κύνεσσι καὶ ἀνδράσι, scil. γένωνται, ὦσι. De formula ὡς δ' ὅταν v. Excurs. I. ad lib. K.

42. σθένεϊ βλεμεαίνων. de his iam dictum ad H, 337.

43. οἱ δέ τε πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες. πυργηδὸν, πύργου δίκην, ἐν τάξει. bene Sch. br. At alienum ab Homero genus aciei in turris modum factum, de quo Eustath. cogitabat; πύργος pro *muro* dicitur. Nec damnabo Hesychianum: πυργηδὸν, κατὰ τάξιν τείχους. Probabile tamen sit fuisse κατὰ τάξιν, δίκην τείχους quod et habent Sch. br. O, 618. ἀρτύναντες. παρασκευάσαντες. ἑτοιμάσαντες. Schol. br. melius Hesych. adiicit συντάξαντες. vt legendum pro συνάξαντες, docente quoque Eustathio p. 892, 8. σφέας αὐτούς. hic et vs. 86. v. ad N, 152.

44. ἀντίοι. „γρ. ἀντίον" Sch. A. ἀντίοι ἢ ἀντίον Eustath.

46. τοῦ δ' οὔποτε κυδάλιμον κῆρ ταρβεῖ οὐδὲ φοβεῖται — quod diuersa sunt ταρβεῖ, h. e. δέδιεν, et φοβεῖται h. e. φεύγει Sch. A. et Eustath. Porro Sch. B. etymologiam voc. ταρβεῖν ex Herodiano affert.

ἀγηνορίη δέ μιν ἔκτα. Sch. A. „ἀγηνορίη. οὕτως Ἀρίσταρχος χωρὶς τοῦ ι." Ergo fuere qui ἀγηνορίῃ legerent: vt subiectum sit κυδάλιμον κῆρ. ἀγηνορίη tamen primo casu Apollon. Lex. h. v. agnoscit, cum Hesych. et Sch. br. ἡ ἄγαν προθυμία, ἀνδρεία. Inf. Π, 753 ἑή τέ μιν ὤλεσεν ἀλκή. sup. Z, 407 φθίσει σε τὸ σὸν μένος.

ἔκτα. pro κτείνει. κτῆμι, ἔκτην, et forte κτᾶμι, ἔκτα. v. sup. ad B, 662. Δ, 319.

48. ὅππῃ τ' ἰθύσῃ, τῇ τ' εἴκουσι στίχες ἀνδρῶν. ὅππῃ τ' ἰθύσει editum erat ante Barnes, qui recepit ἰθύσῃ, quod coniunctiuus hic sit aptior. „Dicendum erat, quia ita fert vsus Homericus. Ex vulgari vsu, qui tamen nec minus ab Homero frequentatur, optatiuus requirebatur: v. c. πλαζόμενοι κατὰ λήϊδ', ὅπῃ ἄρξειεν Ἀχιλλεύς. Od. X, 341 πάπτηνεν δὲ ἕκαστος, ὅπῃ φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον. Atque hoc ipsum videri potest h. l. quoque sedem habuisse, scriptum ὅππῃ τ' ἰθύσει' pro ἰθύσειε. Et occurrit hoc ipsum Od. Λ, 590 quod alio modo Ernesti ait Bar-

nesio fauere, τῶν ὁπότ' ἰθύσει' ὁ γέρων — nisi ibi fuit ὁπότ' ἰθύσειε γέρων. Verum ἰθύσῃ legitur non modo in Mori, verum etiam in Ven. Townl. Lipſ. Vrat. A. et Sch. br. vbi additur: ὅπου δ' ἂν ἐνορμήσῃ. vnde notatum suspicor in marg. Steph. Per se sane nec minus locum haberet ἰθύει. sed hoc auctoritatem non habet. Subiunctiuus additur Od. Θ, 45. vbi habet Demodocus facultatem canendi, ὅππῃ θυμὸς ἐποτρύνῃσιν ἀείδειν. et Od. O, 452 ὅπῃ περάσητε.

τῇ τ' εἴκουσι, quod esse debere τῇ ϝείκουσι non bene statuebat Bentl. At idem vidit inficetum esse quod sequitur στίχες ἀνδρῶν post στίχας ἀνδρῶν. Equidem ferendum dicerem, si oppositio aliqua inesset. At omnino nulla est vis huius versus; et otiosum hoc *cedere venatores qua irruerit.* Itaque nullus dubito hunc versum esse spurium. In Harleiano erat superscriptus versui antec. 47. Bentleius vtrumque versum tollebat.

49. ὣς Ἕκτωρ ἀν' ὅμιλον ἰὼν εἱλίσσεθ', ἑταίρους — Pro εἱλίσσεθ' Ven. ἐλλίσσεθ' (cum Lipſ.) et Sch. A. esse ait vel παρεκάλει τοὺς ἑταίρους, vel pro ἐστρέφετο, παρὰ τὸ ἑλίσσω. Eustath. vtrumque ita apponit, quasi nihil intersit. Vtrumque etiam Sch. B. memorat, praefert tamen esse ἀντὶ τοῦ εἱλεῖτο. ipse habet praefixum εἱλλίσσεθ' minus bene pro εἱλίσσεθ'· alii εἵλισσεθ'. ἑλίσσεθ' Barocc. ἑλίσεθ' Townl. ἑλίσσεθ' Cant. Mori. Quod ad edd. attinet, in Flor. et Ald. 1. erat ἑλίσσεθ', quod corrupit Ald. 2. ἑλίσσεθ' nec aliter Rom. Eustath. ἑλίσσετο, ἀμφεβλήθη. Correctum ἑλίσσεθ' a Turnebo et hinc in aliis, praeeuntibus puto Scholiis brev. in quibus legitur: εἱλίσσετο, ἐστρέφετο.

A v. 49 — 54 recitat Aelian. H. Anim. VI, 6 de equorum natura facile expauescentium.

50. τάφρον — διαβαινέμεν. διαβήμεναι Townl. et Aelian. l. c.

52. χείλει ἐφεσταότες. Eustath. habuerat χείλει vel χείλει ἑσταότες cum Mediceo ap. Aelian. l. l. et cum

vno Vindob. Inf. 200 ἐφεστακότες παρὰ τάφρῳ. τὸ χεῖλος, ὄχθη. ἐφεσταῶτες Townl. perperam.

53. οὐ γὰρ Townl. et pro περῆσαι erat περᾶσαι in codd. Aeliani.

54. κρημνοὶ γὰρ ἐπηρεφέες περὶ πᾶσαν. Ariſtophanes διὰ πᾶσαν. ſcribitur vbique, κρημνοὶ ἐπηρεφέες. vt κατηρεφὴς, ἀμφηρεφὴς, ὑψηρεφὴς et ὑψερεφής. ita ἐπηρεφὴς, ἀπὸ τοῦ ἐρέφω. et eſt proprie *deſuper tectus;* nec tamen vbique plane opertus, (etſi ita eſt v. c. ap. Apollon. IV, 144. vbi draconis ſpiras *ſquamis opertas* dixit: ῥυμβόνας ἀζαλέῃσιν ἐπηρεφέας φολίδεσσιν. et de vellere laneis villis obſito IV, 177. et Nymphae βρέτας ſub arboribus poſitum φηγοῖσιν ἐπηρεφὲς ἀκροτάτῃσιν.) ſed etiam de *prominentiore aliqua deſuper parte.* vnde πέτραι ἐπηρεφεῖς Od. K, 131. M, 59 non poſſunt reddi ἐσκεπασμέναι vel ἐπεσκεπασμέναι, potius ἐπιστεγάζουσαι. Ita h. l. ſunt ὄχθαι, *margines ſoſſae prominentiores.* Quod Sch. br. reddunt ὑψηλοὶ, μεγάλοι, late dictum eſt, non proprie et accurate. Nec cogitare licet de proiectura aliqua aut praecinctione (*Glacis*) quae in Graecis non eſt, ſed in verſionibus. Barnes, qui tantum notionem ἐπηρεφὴς, *tectus, cameratus*, tenebat, putabat legendum eſſe ἐπιῤῥιφέες, vel ἐπιῤῥεπέες, *decliues, proiectae*, et erat ἐπιῤῥεφέες in Barocc. Adde Cant. Mori Harl. In Apollon. Lex. gloſſa eſt luxata: ἐπηρεφὲς, ἐπεστεγασμένον. καὶ ἐπηρεφεῖς. Tollius eam in priore parte ſpectare coniecit ad Od. N, 349 vbi nunc eſt σπέος εὐρὺ κατηρεφὲς, ſed obſtat puto hiatus. Aliter ſe habet Apollon. Arg. II, 739 σπέος εὐρὺ — ὕλῃ καὶ πέτρῃσιν ἐπηρεφές. Fuit, puto, in Apollonii Lex. ἐπηρεφέες, ἐπεστεγασμένοι, καὶ ἐπηρεφεῖς. Nam in Odyſſ. M, 59 ita exponitur, etſi male; vt et fit in ἐπηρεφέας, ἐπεστεγασμένας ap. Heſych. ad Od. K, 131. Melius explicatur apud Suidam: ἐπηρεφέες, ἐπηρεφεῖς, ἐπὶ τὰ κάτω ἐστραμμένοι, κατωφερεῖς. Hoc etiam Euſtath. voluit: ὀφρύες τινὲς ἐς τὰ ἔσω κοιλαινόμεναι, ὡς οἷον ἠρέμα σπηλοειδεῖς ἢ ὀροφωταί. ῥηϊδίη. vn. Vindob. ῥηΐδιον.

55. et 56. *κρημνοὶ γὰρ — ἕστασαν ἀμφοτέρωθεν* et *τοὺς ἕστασαν υἷες Ἀχαιῶν.* „quod altero loco *ἕστασαν* pro *ἔστησαν* dictum est; at antea *ἕστασαν. κρημνοὶ γὰρ — ἕστασαν.* est enim idem quod *ἑστήκεισαν.* at alterum *ἕστασαν* est idem quod *ἔστησαν.* Sic Aristarchus; adstipulatur Ascalonita“ et ipse grammaticus Sch. A. Adeoque hi homines contrarium statuerunt eius quod nunc habemus, cum *ἕστημι* et *ἵστημι* est statuo, *ἕστημι* sto. E codd. et edd. nihil conficias. Grammaticorum acumen modo memoratum sequitur ed. Rom. At *ἕστασαν* vtroque loco ed. Flor. Aldd. *ἕστασαν* vtroque loco Turneb. *ἕστασαν — ἕστασαν,* vt nunc habemus, induxit Stephanus. Conuenit, puto, nunc inter viros doctos, plures formas a grammaticis esse confusas; fuit enim *στάω, στήσω, ἔστησα.* — *στῆμι, ἔστην. στᾶμι, ἔσταν, ἕστασαν stabant. ἕσταμι, ἕσταν, ἕστασαν statuebant, statuerant.* Multis modis variata haec fuisse apparet: *ἵστημι, ἵστην. ἵσταμι,* vnde *ἵσταμαι,* item *ἕστημι, ἕσταμαι· ἑστάθην. ἱστάω. ἱστῶμαι. ἑστάω, ἕστηκα.* vnde *ἑστήκω. ἑστάκω.* quae omnia in vnum contulere grammatici. Iam h. l. priore loco *ἕστασαν* recte, altero loco *ἕστασαν* scribitur. At grammatici ineptas figuras cumulant: *τοὺς ἕστασαν υἷες,* aiunt, *ψιλοῦται. ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ ἔστησαν ἐστὶ πρῶτος ἀόριστος.* at *ἕσταν δ' ἐν λιμένῃ* Il. B, 467. *τοῦτο μὲν δασύνεται, ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ ἑστήκεισαν ἐστὶ κατὰ συγκοπήν.* Sic ipse Etymologus.

ὕπερθεν δὲ σκολόπεσσιν ὀξέσιν ἠρήρει. Townl. *ὕπερθε δὲ.* suspicor fuisse *ὕπερθε δέ τε.*

57. *δηΐων ἀνδρῶν ἀλεωρήν,* explicant Schol. br. tum Hesych. *ἀποστροφήν, καταφυγήν.* Apollon. Lex. *ἀλεωρή. φυλακὴ καὶ ἀσφάλεια. οἷον ἔκφυξις.* Add. Etymol.

58. *ἔνθ' οὔ κεν ῥεῖα ἵππος ἐΰτροχον ἅρμα τιταίνων ἐςβαίη.* Bentl. emendabat *οὔ κεν ῥεῖ' ἵππος.*

ἐΰξοον ἅρμα Flor. ed. cum Vrat. A. et binis Vindob. eam deseruit Ald. 1. *ἐΰξοον ἢ ἐΰτροχον* est in Eustath. p. 892, 37. et in Harlei.

59. ἐςβαίῃ. Zenodotea et Ariſtophanea lectio erat: καβ-βαίῃ. Et ſequitur v. 65 ἔνϑ' οὔπως ἐστὶν καταβήμεναι. πεζοὶ δὲ μενοίνεον, εἰ τελέουσι. „οἱ μεϑ' Ὅμηρον, εἴ-πως τελέσουσί, φάσι.“ bene Euſtath. εἰ τελέσουσιν· ὅ ἐστι, παρέλϑοιεν. quatenus permutantur fut. indic. et optat. Aoriſtus. At Barnes contra grammaticam εἰ τελέωσι. Me-lius ᾗ τελέουσι cum gl. ὅπου. Vrat. A. et idem voluit Vrat. b.

60. ξ quod deeſt πρὸς Ἕκτορα. „(quaſi hoc primum loco id occurreret!) vt P, 237 καὶ τότ' ἄρ' Αἴας εἶπε βοὴν ἀγαϑὸν Μενέλαον. Niſi, inquit, iunxeris: εἶπε στὰς παρὰ Ἕκτορα.“ Vides digamma: Ἕκτορα ϝειπε. pro quo Ἕκτορα ἔειπε memorat Euſtath. vbi ait eſſe pro Ἕκτορι. Debuit ita eſſe Ἕκτορ' ἐϝειπε.

62. ἀφραδέως. ἀνοήτως. ἀβούλως Euſtath. ἀπρονοήτως. ἀπείρως Sch. br. Vide ad Γ, 436. Addit Euſtath. ἢ κατά τι-νας, οὐ μέντοι καλῶς, (*non bene*) ἐλαύνετε μώνυχας ἵπ-πους. — τάφρον et τάφρου Harl.

63. ἡ δὲ μάλ' ἀργαλέη περάαν. Nota forma loquendi pro ἀργαλέον ἐστὶν, αὐτὴν περᾷν hoc verſu illuſtratur ap. Suidam. in ἄξιος ὁ μισϑός. — σκόλοπες γὰρ ἐν αὐτῇ ὀξέες ἑστᾶσι. Nulla eſt varietas nec annotatio. v. Not. ad h. v. et ad 55. In vno Vindob. tamen eſt ἀν' αὐτήν.

64. προτὶ δ' αὐτοὺς τεῖχος Ἀχαιῶν. περὶ δ' αὐτοὺς Lipſ. Cant. Mori Townl. Vrat. b. duo Vind. Eton. ed. Flor. mu-tatum in προτὶ ſtatim in Ald. 1. τεῖχος ὕπερϑεν adſcripſe-rat Bentl. nec male, vt v. 4. Verum totus verſus ex eo ver-ſuum genere eſt, qui ad explendum antecedentem a rhapſo-dis inſerti ſunt. Inutilis lacinia eſt: προτὶ δ' αὐτοὺς τεῖχος Ἀχαιῶν, moleſta quoque; non prope foſſam, ſed inter-vallo ſatis magno inter vallum et foſſam libero relicto; eſtque adeo προτὶ τοὺς σκόλοπας abſurdum. Aliter dicta ſunt H, 440 ἐπὶ τῷ τείχει τάφρος. cf. I, 349. Supplet ἵσταται Sch. B.

65. 66. ἔνϑ' οὔπως ἐστὶ καταβήμεναι, οὐδὲ μάχεσϑαι ἱππεῦσι. Zenodotus et Ariſtophanes, ἱππῆας. nil refert. οὔπω Barocc. male ante ἐστί.

66. *στεῖνος γὰρ, ὅθι τρώσεσθαι ὀΐω.* — „quod στεῖνος στείνωμα, τὸ κατὰ τὴν γέφυραν τῆς τάφρου. Sch. A. intellexit adeo ille viam in castra ferentem per portam, ad quam aditus erat semita super fossam relicta. Sch. B. simpliciter τὸ στεῖνος, τὸν δυςχερῆ τόπον reddit; et Apollon. Lex. στεῖνος, στένωμα, στενοχωρία. quae repetit Hesych. sed habet στενοχώρημα. Vox iterum Ψ, 419 occurrit: στεῖνος ὁδοῦ κοίλης. At ambigitur, quonam in loco illa angustia quaerenda sit. Num in fossa? an potius in loco inter fossam et vallum? intersuisse enim interuallum, meminimus ex vigiliis in eo loco ab Achiuis collocatis: quod nimis angustum esse debuit curribus explicandis. Si tamen v. 64 eiicitur, de ipsa fossa accipiendum est στεῖνος, et interpretationem nihil moratur.

Ex στενὸς, στεινὸς, τὸ στεῖνος circumflexum fieri docet Sch. A. eo modo vt τὸ κλεῖτος ap. Alcmanem ἐν Θεσσαλίῳ κλείτει." Scilicet ἀπὸ τοῦ κλειτὸς, ἔνδοξος, vt sit τὸ κλεῖτος δόξα. vnde Hesychii glossa illustratur vexata a viris doctis κλείτει — ἡ ἀγαθῇ δόξῃ. Et Suidas κλῆτος, κλεῖτος, δόξα.

τρώσεσθαι. Sch. B. ἐλαττωθήσεσθαι καὶ τραπήσεσθαι. Ἴωνες γὰρ τὰς τροπὰς τρώματα καλοῦσι. καί· Οἶνός σε τρώει, ἀντὶ τοῦ παρατρέπει." Od. Φ, 293. notabile Scholion, quod cum Schol. fragm. Mosc. exscripsit Etymol. in στεῖνος. Et Sch. br. ἡττηθήσεσθαι. τρῶμα γὰρ ἡ ἧττα. τρώειν omnino pro βλάπτειν dictum obseruat quoque Eustathius in loco Odysseae laudato, vt ap. Callim. H. in Dian. 133. vbi v. Ern. Est aliud exemplum inf. Ψ, 341 μήπως ἵππους τε τρώσῃς. nam et ibi est pro βλάψῃς. v. ad e. l. nec de vulnere proprie dicto accipitur. Vulnus calamitate accepta inflictum etiam Latine diceres. τρῶμα pro clade dictum ap. Herodot. IV, 160 μετὰ δὲ τὸ τρῶμα τοῦτο etc. et lib. I, 18. pr. (ad quem locum respicit Suidas in τρώματα) et alibi occurrit. Et Eustath. Ἴωνες δέ φασι, τρῶμα λέγουσι τὴν τροπήν.

67. 68. εἰ μὲν γὰρ δὴ πάγχυ — Τρώεσσι δὲ βούλετ' ἀρήγειν. Fuit Ariſtophanea lectio: εἰ μὲν γὰρ τοὺς πάγχυ — Τρώεσσιν δ' ἵετ' ἀρήγειν." Sch. A. Idem adiicit: οὕτως πᾶσαι. quod vix poteſt ad Ariſtophaneam ſpectare; non enim in codd. occurrit niſi in vno Vindob. Τρώεσσι δὲ ἵετ' ἀρήγειν. ſed ad vulgatam. Barnes ex Euſtath. laudat Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην. Laudat tamen ille vulgatum p. 892, 62.

67. ἀλαπάζει. vn. Vindob. ἀλαπάζοι.

70. Νωνύμνους recte reuocauit Wolf. pro νωνύμους, cuius media in metrum peccat. induxerat hoc Flor. et Ald. 1. cum Rom. Correxerat νωνύμνους Ald. 2. et hinc ceterae, ipſe Turn. Steph. Mirum eſt Barnes alterum reduxiſſe, quaſi vi liquidae media producatur, (ac ſi ſit νωνύμμους.) et Clarkium ei paruiſſe h. l. cum in aliis locis adoptatum ſit νώνυμνος. Atqui diſerte νωνύμνους habet Ven. cum al. At B. praefixum νωνύμους (corrupte ſcilicet, nam cum eodem Scholio eſt νωνύμνους in fragm. Matth.) et tamen Scholion: ἄνευ ὕμνων, ὅ ἐστιν εὐφημίας τῆς διὰ θρήνων, ἀποβολῇ τοῦ ν. ἢ ἀνωνύμους. Paria Etymol. In Heſych. eſt νώνυμος et Apollon. νωνύμνους. ἀνωνύμνους. vt vix perſpicias, an νωνύμους ſcripſerit. In altero ab ὄνυμα, ex analogia deducitur ἀνώνυμος, at ὕμνος dicendum eſt duci ab νω negatiua. „Νωνύμους ἢ νωνύμνους" Euſtath. quem vide ad N, 227. Variant quoque codd. et edd. aliis locis et ap. Apollon. At in proſodicis et metricis rebus grammatici prorſus caecutiunt.

71. εἰ δέ χ' ὑποστρέψωσι, παλιωξὶς τε γένηται. ſ. ad voc. παλίωξις, quae eſt παλινδίωξις, (quod etiam Sch. br. ἡ τῶν διωκόντων φυγή.) quod ſaltem eodem tempore fit, cum qui fugiebant inſequuntur. Adde Apollon. Lex. Heſych. Etymol. Eſt etiam voc. ap. Heſiod. Sc. H. 154 ἐν δὲ προΐξωσις παλιωξίς τ' ἐτέτυκτο. Additur: in Sch. A. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὸ· ἐκ τοῦδ' ἂν τοι ἔπειτα παλίωξιν παρὰ νηῶν αἰὲν ἐγὼ τεύχοιμι. κακῶς. διὸ ἀθετεῖται. Cenſura ſpectat ad Jl. O, 69. ad quem loc. v. Obſſ.

εἰ δὲ γ' in vno Vindob.

72. τάφρῳ ἐνιπλήξωμεν ὀρυκτῇ. ἐνιπλήξωμεν ἐμπέσωμεν. Sch. br. Sic O, 344 τάφρῳ καὶ σκολόπεσσιν ἐνιπλήξαντες ὀρυκτῇ. Et de auibus in laqueos temere irruentibus Od. X, 469 ὅταν κίχλαι — ἔρκει ἐνιπλήξωσι. Similiter dicitur ἐγκρούειν. ἐμπαίειν. ὀρεκτῇ aberrat Vrat. b.

74. ἐλιχθέντων ὑπ' Ἀχαιῶν. Sch. br. ὑποστραφέντων. Nec tamen iunxisse putandus est ὑφελιχθέντων, sed ὑπὸ pro διὰ, caussam denotat et auctorem.

75. ἀλλ' ἄγεθ' ὡς ἂν ἐγὼν εἴπω. Zenodotus legerat: ἀλλ' ἄγε, τὼς (pro οὕτως, parum commode cum ἂν sequatur) ἂν ἐγὼ εἴπω." nec ille agnouit ἐγὼν tanquam serioris grammaticae. Scilicet pronuntiatum antea εγω ϝειπω. ἐγὼ erat in edd. Intulit ἐγὰν Turnebus nullo auctore; est in Veneto hoc idem expressum. At ἐγὼ ceteri codd.

76. ἵππους — ἐρυκόντων ἐπὶ τάφρῳ. Barocc. et vn. Vindob. ἐπὶ τάφρον.

77. αὐτοὶ δὲ πρυλέες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες Ἕκτορι πάντες ἑπώμεθ' ἀολλέες. ⊱ „quod πρυλέες aperte de peditibus armatis." repetita obseruatiuncula vt Λ, 49. v. E, 744. Absurde ex dialecto Cypria vox ducitur.

Porro Schol. A. agnoscit dilogiam: sitne σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες; tum erit σὺν pro ἐν, vt A, 183 σὺν νηΐ τ' ἐμῇ; an σὺν τεύχεσιν ἑπώμεθα." hoc vtique recte; at hoc idem iam aliquoties vidimus: Θ, 530. Λ, 49. 724.

79. εἰ δή σφιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται. de forma loquendi v. dicta ad Z (VI,) 143. H (VII) 402. σφῶϊν Townl. male.

80. ὡς φάτο Πουλυδάμας. ἅδε δ' Ἕκτορι μῦθος ἀπήμων. Alieno loco Schol. B. narrationem intexit de alio Polydamante pancratiasta. Est is, de quo v. Pausan. VI, 5.

ἅδε. plerique ἄδε, etiam Hesych. hoc versu laudato et Eustath. qui sic plerosque scribere ait; hoc scilicet Aeolicum esse. De voc. v. ad Γ, 173. Exc. ad E, 203.

μῦθος ἀπήμων, non tam ἀβλαβὴς, quam potius: salubris, vtilis, λυσιτελής. Sic οὖρος ἀπήμων Od. E, 268 et al. ὕπνος ἀπήμων, placidus, qui recreat, inf. Ξ, 164. „γρ. ἀμύμων" Barnes nescio vnde. Versus repetitur N, 748.

82. οὐδὲ μὲν ἄλλοι Τρῶες ἐφ' ἵππων ἠγερέθοντο. Sic edd. et codd. etiam Townl. Ven. At Vrat. b. a sec manu ἠερέθεντο. quod et pro var. lect. est in fragm. Moscou. Et est scholion in Schol. br. ἠγερέθοντο, ἀπαιωροῦντο, ἐκρέμαντο. Manifestum fit, quod et Barnes vidit, esse hanc explicationem vocis ἠερέθοντο, quae eadem occurrit in Hesych. Suida, Etymologo, quos Barnes ipse laudat; nec tamen hos ad h. l. respicere apparet; sed spectat illa glossa ad B, 448 vbi θύσανοι in aegide ἠερέθοντο, sublimes et suspensi mouentur, αἰωροῦνται. Sic et ἀκρίδες αἰωροῦνται Φ, 12 et de leuitate iuuenili Γ, 108 αἰεὶ δ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται. vbi cf. Obs. Vt h. l. vox de aurigis locum haberet, dictum esse deberet de cursu concitato, cum imminent illi equis, κέντρῳ ἐπισπέρχοντες, flagris instantes Id autem ab h. l. alienum. Primo tamen adspectu nec alterum, ἠγερέθοντο, videri potest esse satis accommodatum, quod vertunt, vel, in equis conuenerunt, vel, in equis sublimes permanserunt. Enimuero sensus est: non vno loco conglobati permanserunt, vt alibi, ἀθρόοι, ἀολλέες, adiicitur; vt inf. Ψ, 233 οἱ δ' ἀμφ' Ἀτρείωνα ἀολλέες ἠγερέθοντο. Od. Ω, 267.

83. ἀλλ' ἀπὸ πάντες ὄρουσαν. conuenit cum οὐδὲ μὲν ἄλλοι. et concedendum est codd. auctoritati Mori. Harl. Townl. Veneti. Accedunt alii secundi ordinis, Mosc. fragm. Par. vn. Vindob. Alioqui nihil erat quod reprehenderes in vulgata ἀλλ' ἀποβάντες ὄρουσαν. Porro ἀπόρουσαν ed. Rom. et Eustath.

84. ἡνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἑῷ ἐπέτελλεν ἕκαστος. Homericum esse non potest ἔπειτα ἑῷ. Bentl. hiatum explet ἔπειτ' ἄρ ἑῷ, vel ἔπειτα ϝεῷ. mihi hoc non persuadet,

ϝεος pronuntiatum fuiſſe. Malim credere fuiſſe ἔπειτ' ἄρα ϝῷ, ᾧ. —

ἐπέτελλεν ἕκαστος. „Nonnulli ἕκαστοι“ Schol. A.

86. οἱ δὲ διαστάντες. Schol. B. „vel τῶν ἵππων vel ἑαυτῶν.“ Scilicet ordines explicant, et illi diſcedunt, ſecedunt in quinque turbas distributi.

87. πένταχα κοσμηθέντες.“ Tot erant, ait Schol. A. (quod et in Euſtath. occurrit) Troianorum ἡγεμονίαι“ Scilicet hoc vidimus B, 816 ſq. vbi in mentem reuoca de eo dicta ad vſ. 808 ſq. Nec tamen cum ibi memoratis conueniunt nomina ducum h. l. ex virtutis aeſtimatione delecti. Porro Schol. A. (ἢ) ἐπεὶ πέντε ἦσαν πύλαι.“ Atqui hoc fruſtra ſumitur. v. Exc. I ad h. l. et ſup. Exc. I ad lib. VII (H) p. 402. Homerus non niſi de vna caſtrorum porta memorat.

πένταχα, vt τέτραχα, τετραχῶς. Suidas in h. v.

ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕποντο. Par. ἕκαστος. vn. Vindob. ἕκαστοι. hoc praeferam, et verſu antec. ἀρτύναντο, quod vn. Vindob. offert, vt verſuum aliqua gratia ſit.

89. οἳ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἔσαν. Volunt eſſe dictum pro οὗτοι.

90. τεῖχος ῥηξάμενοι κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ μάχεσθαι. Alii τεῖχός τε ῥήξειν καὶ ἐνιπρήσειν πυρὶ νῆας. ſic Cant. Barocc. (in hoc et in vno Vindob. ἐμπρήσειν) Mori. Harl. Vrat. A. fragm. Moſc. Eton. forte ex vſ. 198. In Harlei. verſus erat in margine appictus; diceres a rhapſodo expletam eſſe ellipſin paullo duriorem. Sic μεμαὼς abſolute ponitur.

„γρ. παρὰ νηυσὶ“ Barnes.

93. τῶν δ' ἑτέρων Πάρις ἦρχε. ⸗ „quod ἑτέρων dixit de ſecunda turma“ Schol. A. h. e. quod pro δευτέρων, τῆς δευτέρας τάξεως, dixit. Interponitur hic fabula de Paridis natalibus in Schol. A. B. breu. Moſc. fragm. mireris id fieri tam alieno loco.

94. τῶν δὲ τρίτων. „γρ. τῶν τριτάτων“ Barnes.

95. υἷε δύω Πριάμοιο. τρίτος δ' ἦν. Barocc. Mori. Vrat. b. Πριάμου. τρίτατος δ' ἦν.

96. Ἄσιος ἥρως, Ἄσιος Ὑρτακίδης ⊱ „quod in Jliade frequentat poeta epanalepses, in Odyssea non nisi semel ea vtitur" Sch. A. obseruatiuncula aliquoties inculcata: v. ad Z, 154. B, 672. 3. Hoc loco grammaticus adiicit πρὸς τοὺς χωρίζοντας, qui a diuersis auctoribus profectam esse contendunt Jliadem et Odysseam. Ceterum hi duo versus iam lecti sunt B, 838. 839. vbi v. Obss.

97. ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος. ⊱ „quod hic fluuius Selleis Asiae, alius Thesprotiae." De hoc v. ad B, 638.

99. ἅμα τῷ γε. vn. Vindob. τῷδε.

100. Ἀρχέλοχος. Barnes receperat Ἀρχίλοχος. Reuocaui veram scripturam, quam codd. et edd. ante eum habebant. Dictum est hac de re ad B, 823. In Marmore Sanduicensi occurrit etiam αρχεθεωροις, vt perpetui fere vsus videatur fuisse haec scriptura, forte pronuntiatione variante inter ε et ι.

103. οἵ γάρ οἱ εἴσαντο διακριδὸν εἶναι ἄριστοι. Priore loco οἵ pro οὗτοι accipitur. Male Barnes de suo „γρ. οἵ γὰρ ἑοῖ." εἴσαντο, ἔδοξαν. Interponunt Schol. B. et Leid. ap. Valk. ad Ammon. p. 244 et Mosc. fragm. expositionem varii vsus vocis εἴσατο et εἴδεσθαι, quam etiam Etymol. et Eustath. habent, hic quidem non vno loco, et inf. ad v. 118 etiam Schol. A. B. br.

διακριδὸν visum est grammaticis indigere interpretatione, ipsi quoque Apollonio Lex. ἐξ ἐπικρίσεως. διακεκριμένον. vbi v. Villois. Apud Tryphiod. 222 eodem sensu est κριδὸν, verbis sic distinguendis: ὁ δὲ κριδὸν, οἷος ἀπ' ἄλλων, Λαθρίδιος, πυκινοῖσιν ὑπὸ πτόρθοισι δεδυκὼς, Δίκτυα παπταίνων ἔλαθε θηροσκόπος ἀνήρ.

105. οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους ἄραρον τυκτῇσι βόεσσι. ⊱ notarunt nonnulli versum, quod βόας dixit clipeos" Schol. A. sensu autem hoc fere aliquid apponitur, vt βῶν ἀζαλέην H, 238. τυκτῇσι βόεσσι, ταῖς εἰργασμέναις βύρσαις, h. e. ἀσπίσι. τυκτὸς, quod alibi εὔτυκτος, εὐποίητος.

ἀλλήλους ἄραρον. ἔφραξαν, ἐπύκνωσαν, ὥπλισαν. vt Schol. B. Proprie erat: ἄραρον, ἥρμοσαν, τὰς ἀσπίδας.

clipeis iunctis συνασπισμὸν fecerunt. cf. N, 130. et inf. 137 βόας αὔας ὑψόσ' ἀνασχόμενοι. Scilicet ἄρω, ἀρχρω. ἦρον, ἤραρον, ἄρηρον et ἄραρον, ἀράρω, ῃς, ῃ. ἀραρὼν, actiue. ἦρα, ἄρηρα, ἄραρα, ἀρήρειν, ἀρήρω, ῃς, ῃ. ἀραρὼς et ἀρηρὼς, fe aptans, apte compofitus. Haec funt Homerica. Vfu accreuere alia, vt in Timaei Lex. Plat. p. 48. et Hefych. h. v. Etiam ἀρήρομαι nouum verbum eft ap. Apollon. I, 787 vbi v. Brunck. IV, 677.

106. βὰν ῥ' ἰθὺς Δαναῶν λελιημένοι. προθυμούμενοι. vel vt Sch. br. et Apollon. παρωρμημένοι. ἔνθερμοι. Schol. A. ex Herodiano ἐν ἐπιμερισμοῖς etymon exponit parum fcite. Eft ex λιάω, ardeo, cupio. v. fup. ad E, 690.

„γρ. οὐδ' ἔτ' ἔφαντο." Barnes.

107. „— quod ἐμπεσεῖσθαι de Troianis eft accipiendum." Eadem Euftath. male. Immo vero de Achiuis. v. inf. 125. 126 ἔφαντο γὰρ οὐκέτ' Ἀχαιοὺς σχήσεσθαι, ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσι πεσέεσθαι. recte quoque ad hos refert Sch. B. cf. ad I, 235 vbi fimilis ambiguitas. De Troianis eft N, 742. fed alio modo. σχήσεσθαι etiam ad Achiuos referendum eft: καὶ ἔφαντο, τοὺς Ἀ. οὐ σχήσεσθαι.

108. τηλέκλητοι alibi plerumque vitiofe exaratum, hic in edd. recte excufum. v. ad Λ, 563. at τηλέκλειτοι ipfe Ven. cum aliis, Townl. a pr. m. Vrat. b.

111. αὖθι λιπεῖν ἵππους τε καὶ ἡνίοχον θεράποντα. ἵππον τε Cant. αὖθι λιπεῖν ἵππους τε καὶ ἀνέρας Hefych. in αὖθις. memoriae vitio, nec conuenit, quod praemittit: αὖθι — ποτὲ δὲ ἀναφορικῶς. nulla enim h. l. eft relatio, fed eft ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ.

113. Νήπιος, οὐδ' ἄρ' ἔμελλε κακὰς ὑπὸ Κῆρας ἀλύξας. Hoc tanquam epiphonema, quod vocat, magnam vim habere, notat Demetr. f. 111. vbi quoque legitur ἀλύξειν. Nil mutat Dio qui Or. LV. p. 287. vff. 112—115 recitat.

114. ἵπποισι καὶ ὄχεσφιν ἀγαλλόμενος, παρὰ νηῶν ἂψ ἀπονοστήσειν. Recte Sch. B. monet effe interpungendum poft ἀγαλλόμενος." Scilicet dictum eft pro vulgari: νο-

στήσειν σὺν ἵπποις καὶ ὄχεσι. *παρὰ νηῶν* pro *ἀπό*. notante quoque Euſtathio.

115. *προτὶ Ἴλιον* ⟊ „quod *ἡ Ἴλιος* cum reſpectu ad *τὸ Ἴλιον ἀπὸ* (immo *αἰπὺ*) *ἕλοιεν. διὸ ἀθετεῖται* (ſcilicet verſus hic Jl. O, 71.)" Sch. A. v. ad Δ, 46.

116. *πρόσθεν γάρ μιν Μοῖρα δυσώνυμος ἀμφεκάλυψεν. δυσώνυμον* Ven. niſi forte ſphalma eſt operarum.

117. *ἔγχει Ἰδομενῆος ἀγαυοῦ Δευκαλίδαο. ἔγχει* ſcribendum erat cum codd. Townl. al. ante *Ἰδομ.* non *ἔγχεϊ*: quod hiatum infert ante *Ἰδομενῆος. Δευκαλίωνος* Mori, Barocc. vn. Vindob. at *Δευκαλίδης* etiam N, 307 et P, 608 legitur, quod dicunt ex *Δευκαλιωνίδης* eſſe contractum: v. Barnes. Forte promiſcue *Δευκαλίων* et *Δεύκαλος* pronuntiatum fuit, vt *Μολίων*, et *Μόλος*. cf. dicta ad Λ, 708. Δ, 488.

118. *εἴσατο γὰρ νηῶν ἐπ' ἀριστερὰ* — ⟊ „quod *εἴσατο* multa ſignificat (cf. ſup. ad 103) nunc *ὥρμησεν, ἐπορεύθη, ἀπὸ τοῦ εἶμι.*" Etiam Apollon. Lex. p. 241 *ἐπὶ δὲ τοῦ διελθεῖν*, ſubiecto hoc verſu.

119. *νείσοντο* Harl. Lipſ. Vrat. A. vn. Vindob. Eton. et Moſc. fragm. a m. ſec. ſic et alibi. Townl. perpetua variatione. cf. ad I, 381. *νίσοντο* Ven. Vrat. b. *εἴσοντο* Pariſ.

120. ⟊ quod pluralis *πύλαι* pro ſingulari." Scilicet ſingularis *πύλη* nusquam Homero ponitur.

121. ⟊ quod *ὀχῆα* ſingulari dixit, cum eſſent duo *ἐπημοιβοὶ* inf. 455. 6. Praeclare Bentl. memor erat corrupti Scholii in Heſych. *μακρονήχια. τὸν μακρὸν, τὸν συνέχοντα.*

ἐπικεκλιμένας v. ad E, 356. Hoc verſu inducti confuderunt *κλίνεσθαι* et *κλείεσθαι.*

122. *ἀναπεπταμένας ἔχον.* Bene Sch. A. *ἔχον* non eſſe pro, *ἀνεῳγμέναι ἦσαν*, ſed eſſe pro *κατεῖχον*, *ſeruarunt.* vt Priamus Φ, 531—535 inclamat: *πεπταμένας ἐν χερσὶ πύλας ἔχετε* etc.

εἴ τιν' ἑταίρων. edd. ante Stephanum *ἑταῖρον*, et puto caſu mutatum eſſe. habet quoque hoc Lipſ. Ex

aliis tamen nil notatum video, et ἑταίρων expreſſum in ed. Ven.

124. τῇ ῥ' ἰθὺς Φρονέων ἵππους ἔχε. Iam veteres dubitarunt, ſitne ἰθὺς Φρονέων an ἰθὺς ἔχε, h. e. ἤλαυνε. Vtrumque bene: Namque ἰθὺς Φρονῶν dictum recte, pro vulgari, Φρονῶν ἐλθεῖν ἰθύς. vel ἰέναι. Ita quoque acceperat Euſtath. Laudat ille ſimile ἀντικρὺ μεμαὼς, in quo latet impetus eundi et irruendi, vt in ἰθὺς μεμαὼς, v. c. Jl. Θ, 118. Λ, 95, h. e. μεμαὼς ἰέναι ἰθύς. Neque aliter expedies N, 135 οἱ δ' ἰθὺς Φρόνεον, μέμασάν τε μάχεσθαι ad quem locum cf. Euſtath. Ferri tamen poteſt alterum ἰθὺς ἵππους ἔχε, quod ſaepe dictum occurrit: *recta inuehere curru*. Φρονῶν, ἐκ Φρονήσεως, vt Sch. A. *data opera*, *conſulto*, *deliberato*. Minus bene Sch B. cum Schol. fragm, Moſcou. Φρονήματι ἐπαιρόμενος, ita adiectum eſſet aliquid, vt μέγα Φρονῶν. nec Φρονεῖν eſt *cupere*, quod alii ſubſtituunt; nec *obſeruare*, *animaduertere*, vt ſit: obſeruans portam eſſe apertam: quo ſpectare videtur gloſſa Heſych. Φρονέων. διανοούμενος.

τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο. vn. Vindob. ἔχεν. οἱ δ'.

125. ὀξέα κεκλήγοντες. Vitioſe κεκληγότες codd. vt Townl. Docet nunc ipſum Sch A. translatum hinc in Etymol. eſſe nouam formam κεκλήγω, ductam a κέκληγα. quod melior grammatica dudum nos docuit. Inepte Syracuſiorum gloſſa eſt habita ap. Euſtath. De v. 126. v. ad 106, 107.

127. ἐν δὲ πύλῃσι δύ' ἀνέρας εὗρον ἀρίστους, υἷας — „Zenodotus et Ariſtophanes per dualem ſcriptum habebant: δύ' ἀνέρε εὗρον ἀρίστω υἷε ὑπερθύμω et κιέτην." Vltima vox ſpectare debuit ad v. 138 vbi ἔκιον occurrit. Apparet etiam ex h. l. Alexandrinos grammaticos nullam metri notitiam accuratam, nullum ſenſum hiatus habuiſſe. — Longa eſt Porphyrii nota in Sch. B. et in fragm. Moſc, qua contenditur, turbatos eſſe verſus ſequentes: Nam Polypoeten et Leonteum primo vſ. 131 πρὸ πυλάων ſtare; mox ſequi vſ. 142 ἔνδον ἐόντες, iterum 145 ἐκ δὲ τὼ ἀΐξαντε, adeoque eos primo, extra portam, mox, intra

portas ſtare, et foras erumpere. Voluere itaque alii poſt v. 130 verſus 141 ad 153 praemittere, et vſ. 131—140 ſubiungere, hoc ordine:

νήπιοι. ἐν δὲ πύλῃσι δύ' ἀνέρας εὗρον ἀρίστους,
υἷας ὑπερθύμους Λαπιθάων αἰχμητάων.
οἳ δ' ἤτοι εἵως μὲν ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς
ὄρνυον, ἔνδον ἐόντες — vsque ad 153
— μάλα γὰρ κρατερῶς ἐμάχοντο
λαοῖσι καθύπερθε πεποιθότες ἠδὲ βίηφι.
τὼ μὲν ἄρα προπάροιθε πυλάων ὑψηλάων
ἕστασαν, ὡς ὅτε δὲ δρύες — vsque ad
Ἀσιάδην τ' Ἀκάμαντα Θόωνά τε Οἰνόμαόν τε.

At Hephaeſtio aiebat dupliçem eſſe loci lectionem, et eſſe tollendos aut decem verſus 131 ad 140 τὼ μὲν ἄρα πρ. vsque ad Ἀσιάδην τ' Ἀκάμαντα. aut tredecim verſus 141 ad 153 οἱ δ' ἤτοι — — vsque ad λαοῖσι καθύπερθε πεποιθότες ἠδὲ βίηφι. Porphyrius contra rem ſic expedit: poetam in vſſ. 141 ſq. ad anteriora tempora recurrere et, quae antea facta eſſent, exponere: qui narrandi modus poetae ſollennis eſt.“ Sane hoc eſt nodum in ſcirpo quaerere. Non viderunt εἵως μὲν v. 141 eſſe pro τείως μὲν dictum, vt toties occurrit, *hucusque, antea, adhuc* intra vallum copias ad fortiter pugnandum adhortati, mox conſpecta Aſii turma, quae ingruebat, ante portam conſiſtunt. Ceterum ex h. l. Pandarum et Bitiam, et quae de iis narrantur, duxit Maro Aen. IX, 672 ſq.

128. υἷας ὑπερθύμους Λαπιθάων. ὑπερθύμων Townl.

129. υἷα κρατερὸν — υἱέα Townl. quod binis ſyllabis erit efferendum.

131. προπάροιθε πυλάων. vn. Vindob. cum Veneto: θυράων. Sch. A. tamen: „γρ. καὶ πυλάων.“

132. ὡς ὅτε τε δρύες — Excidit τε poſt ὅτε in ed. Flor. et cod. Lipſ. ὡς ὅτε δρύες ἐν οὔρεσιν Mori. τοι pro τε Vrat. A. b. At Schol. Lipſ. ap. Bentl. ὡς δ' ὅτε τε δρύες, non male hoc, vt noua ſententia procedat: τὼ

μὲν ἄρα — ἕστασαν. ὡς δ', ὅτε τε δρύες (ſc. ἕστασαν) ὣς ἄρα τὼ χείρεσσι.

ἕστασαν, non ἕστασαν. v. ad 55. 56.

Comparationem alio modo ornauit Maro Aen. IX, 675 ſq.

134. ῥίζῃσι — διηνεκέεσσ' ἀραρυῖαι. Mori, Cant. διηνεκέες.

136 οὐδὲ φέβοντο Ionice ex Townl. Lipſ. Eton. vn. Vindob. Ven. fragm. Moſc. pro edito οὐδ' ἐφέβοντο.

137. βόας αὔας ὑψόσ' ἀνασχόμενοι. ⊱ „quod ἀσπίδας dixit βόας αὔας, et quod ἰθὺς eſt κατ' εὐθεῖαν" Schol. A. quaſi in his memorabile aliquid ſit! Poſterius hoc iam aliquoties vidimus inde ab E, 506 iterum inf. M, 254. βοῦν autem pro corio dici, et hinc pro ſcuto, meminimus ex vſ. 105 huius libri. βοάγρια erant ſup. 22. Notant tamen certatim βόας αὔτας grammatici, ipſe Apollon. Lex. p. 194. et 197. inde Heſych. Schol. br.

Porro Schol. A. inſeruit ſcholion ſuper tono αὔας, cum Nicias ſcriberet αὐὰς, quia ξηρὰς ſcribitur; quae videat qui voluerit. Variatum quoque in ſpiritu appingendo; aliis ſcribentibus αὕας. qua de ratione agit Euſtath. ex Apione et Herodoro, ad Jl. Ψ, p. 1304, 3. Conf. Obſſ. inf. ad N, 441 vbi codd. αὗον habent.

Vſſ. 137. 138. laudantur ab Ariſtide Quintil. lib. II, p. 84 μέγεθος μὲν καὶ ἀξίωμα ἐμποιεῖ τῷ λόγῳ διὰ συνεκδοχῆς ἐν τῷ· οἱ δ' ἰθὺς etc. Interuallorum magnitudine (puto in ſublatis clipeis in vallum, πρὸς τεῖχος) poetam orationem amplificaſſe ait; tum quod βοῦν pro clipeo dixit, ὡς ἐς ἁδρότητα συνεμφαίνων τὸ μέγεθος (vt lego locum, tanquam ad molis notationem aliquam efferendo declarans magnitudinem) quodque, cum βοῦν ἀνασχόμενοι mirum videri poſſet, appoſuit αὔας, indicando ſimul leuitatem per ſiccitatem, et rei probabilitatem aliquam adiiciendo. Argute magis, quam ad verum ſenſum.

138. ἐκίου μεγάλα ἀλαλητῷ. ἐκίνουν cod. Scalig. in Ariſtide l. l.

139. Ἄσιον ἀμφὶ — καὶ Ὀρέστην. — „quod Orestis nomen inter barbaros memoratur, et 140 — „quod similiter Oenomaus.“ Ἄσσιον et Ἀσσιάδην Vrat. A. Olim et Ἱάμενον fuit scriptum, tanquam ab Ἵημι. sed Ἰάμενος ductus ἀπὸ τῆς ἰάσεως, ait Aristarchus apud Etymol. in h. v. In Lipſ. vnus versus factus ex duobus: Ἄσιον ἀμφὶ ἄνακτα, Θόαντά τε Οἰνόμαόν τε. Porro vſum formae loquendi οἱ περὶ vel ἀμφί τινα pro homine ipſo agnoſcit h. l. Ernesti: Ἄσιον ἀμφὶ ἄνακτα. dubito an ex Homeri ſenſu. Conf. ad Γ, 146.

140. Ἀσιάδην τ' Ἀδάμαντα. Sic Cant. Mori. Barocc. Harl. Ven fr. Moſc. Vrat. b. ſicque ed. Flor. pro quo Ἀκάμαντα ſubſtituerunt Aldd. neceſſarioque id erat reuocandum; eſt enim is Aſii filius, et nomen idem legitur N, 560. 759 771. caeditur ille a Merione vſ. 567. Acamantes ſunt diuerſi: Antenoris f. ſup. 100. et B, 822. alius Thracum dux B, 844. Confundit nomina Clarke etiam inf. ad N, 560.

141. οἱ δ' ἤτοι εἵως μὲν — Recte obſeruat Schol. A. εἵως eſſe pro τείως, μέχρι τινὸς, nec adeo interpungi, h. e. apodoſin nullam expectari poſſe. Senſum, non grammaticam, reddunt Schol. br. ἕως, πρὶν ἐλθεῖν τοὺς βαρβάρους. Euſtath. πρὸς ὥρας τινάς. Repetunt obſeruationem grammatici de εἵως pro τείως aliis locis, N, 143. O, 277.

οἱ δή τοι ſcribunt Harlei. Townl. fragm. Moſc. Bentleius emendat τὼ δ' ἤτοι, vt conueniat cum 145 ἐκ δὲ τὼ ἀΐξαντε. At alii generaliter de Achiuis οἱ accepere.

ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ Excerpta mſ. ap. Barnes perperam.

142. ὄρνυον ἔνδον ἐόντες. „Sic Ariſtarchus ἐόντες“ Schol. A. Scilicet alii legerunt ἐόντας. et hoc habent Barocc. Cant. Vrat. A. vn. Vindob. edd. Flor. Ald. 1.

ὤρνυον ſine neceſſitate intulerat Barnes ex Barocc. adde Euſtath. Townl.

143. αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῖχος ἐπεσσυμένους ἐνόησαν. „γρ. τεῖχος ἔπ' ἐσσυμένους.“ Barnes.

146. Δαναῶν γένετο ἰαχή τε φόβος τε. „quod iterum φόβος pro φυγή." in vno Vindob. est πόνος τε. Aberratur γένετ' ἰαχή. v. sup. ad Δ, 456.

145. Comparationis huius est censura Koeppenii, primo, quod ad κόμπον ὀδόντων et κόμπον χαλκοῦ comparatum attinet, sonum esse disparem; tum alienum esse ab aprorum natura, tum, cum e latibulo progressi impetum in venatores faciunt, arbores dente eruere.

146. ἀγροτέροισι σύεσσιν ἐοικότε. Indocte edd. ante Barnes ἐοικότες, τώ τ'. etiam Vrat. A. b. tanta metri fuit incuria. Erat saltem scribendum quod in Townl. et vno Vindob. est: ἐοικότες, οἵ τ' ἐν ὄρεσσι. — τώ δ' in ed. Wolf. pro τώ τ'. correctum in altera. In ἐοικότε consentiunt quoque codd. ipse Eustath. qui sibilum in his versl. repetitum laudat.

147. δέχαται. „οὕτως ἐν ἁπάσαις, δέχαται." Sch. A. quid eum in hoc tenuit? est pro δέδεχνται quod ingratum erat Graecorum auribus: inde δεδέχαται factum.

κολοσυρτὸν ἰόντα. de vi vocis ex contextu constat, tumultuantium turbam esse et strepitum. θόρυβον. ὄχλον, vt Hesych. Verum de etymo in diuersa abeunt grammatici, inprimis ap. Etymol. add. Eustath. inprimis ad N, 272. et Intpp. Hesychii. In Sch. A. τὸ δὲ κολοσυρτὸν, παρὰ τὰ κῶλα (leg. κόλα, *frusta, stipites lignorum*) ἐπισύρειν, ἢ τὸν κολώνειον συριγμὸν (immo κολῳὸν ἢ vel καὶ συριγμὸν, vt est in Etymol.) add. Sch. br. Sch. B. et Leid. ad N, 472. vbi vox iterum occurrit, reddunt ὁ μέγας θόρυβος. κόλον γὰρ τὸ μέγα. inepte.

148. δοχμὼ δ' ἀΐσσοντε. δοχμὼ ὀξυτονητέον vterque Schol. et περὶ — ἄγνυτον. δοχμὸς pro δόχμιος, πλάγιος. εἰς πλάγιον Sch. br. sic et Hesych. At ex etymo, a δέχω, δέχομαι, exposuerant εὐχώρητος alii ap. Etymol. et Eustath.

ἀΐσσονται, περὶ δέ σφισι Townl. cum metri vitio.

149. πρυμνὴν, ἄκραν, πρόρριζον. scilicet vt πρυμνὸν est etiam τὸ ἔσχατον. ἐκτάμνοντε eraso σ Lips. male; nam hiatus ante ὑπαὶ inserretur.

ὑπαί τε nunc vbique lectum video: nisi quod in vno Vindob. „γρ. ὑπέρ. grammaticis, puto, debitum.

150. ἐκ θυμὸν ἕληται post εἰσόκε. ἕλοιτο Barocc.

151. ὥς τῶν κόμπει χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσι φαεινός. „γρ. κόμπεε" Barnes. Erat ἐπὶ στήθεσφι in edd. at στήθεσσι Barocc. Cant. Mori. fragm. Mosc. Ven. Harlei. στήθεσι Lips.

153. λαοῖσι καθύπερθε πεποιθότες ἠδὲ βίηφιν. Zenodotus λάεσσι, τοῖς λίθοις. Male. Nam confidebant illi, animum confirmabant, λαοῖς ὕπερθεν, τοῖς ἀπὸ τοῦ τείχους ὄχλοις θαῤῥοῦντες. vti et Sch. br. Tollius coni. ᾗ τε βίηφι *suae virtuti* sagaciter; at impedit digamma πεποιθότες ϝῇ τε. et erit in hunc modum scribendum, quod etiam Bentleius coniicit πεποιθότε ϝῇ τε βίηφι. Reuocant tamen alia loca, vt statim inf. 256 τεράεσσι πεποιθότες ἠδὲ βίηφι. Fatendum tamen totum versum rhapsodi copiolas prodere.

155. ἀμυνόμενοι σφῶν τ' αὐτῶν — ⊱ „quod deficit ὑπό." Sch. A. forte leg. ἀπό. propulsantes hostem a se. aut, pugnantes. ὑπὲρ σφῶν τ' αὐτῶν, pro se, ad tuendum se.

156. νιφάδες δ' ὥς πίπτον ἔραζε. superioribus haec iungi possunt et interpungi: οἱ δ' ἄρα χερμαδίοισιν ἐϋδμήτων ὑπὸ πύργων βάλλον, ἀμυνόμενοι σφῶν τ' αὐτῶν καὶ κλισιάων νηῶν τ' ὠκυπόρων· νιφάδες δ' ὥς, πίπτον ἔραζε, (sc. τὰ χερμάδια) ἅς τ' — πουλυβοτείρῃ. Ὣς τῶν ἐκ χ. *Ita, inquam.* Substituendum sic ad πίπτον ἔραζε sc. οἱ χερμάδιοι. Vt vulgo interpungitur, iungenda sunt: ὡς δὲ νιφάδες πίπτον pro πίπτουσι. Virgiliana loca adnotauit hinc adumbrata Clarke Aen. IX, 666. X, 801. XI, 610. Laudat versum Hesych. in Νιφάς, ἡ τῆς χιόνος ἀπόῤῥοια.

157. ἄνεμος ζαής, ait Sch. A. vt ὑγιής, sic et Ascalonita; nec audiendi qui ζάης scribunt, decepti forte casu quarto ζαῆν (Od. M, 313 vbi debuit etiam scriptum esse ζάην). Addit se de prosodia dicturum esse ad Odyss. M. (vt inde pateat, grammaticum eundem etiam ad Odysseam commentatum esse.) Recoxit grammatica ista Eu-

ſtathius. Porro ζχῆς, μεγαλόπνους Apollon. Lex. h. v. laudato hoc verſu: ὡς δ' ἀ. memoriae vitio ὡς pro ἅς. quem repetit Heſych. vbi v. Not. Melius Sch. br. μεγάλως πνέων. βίαιος. et Etymol. σφοδρὸς, σφοδρῶς πνέων.

158. νιφάδες, ἅς τ' ἄνεμος ταρφειὰς κατέχευεν. ταρφειὰς vt πυκνὰς Ariſtarchus ſcripſit; at Dionyſius Thrax ταρφείας, vt ταχείας, a ταρφὸς, et hic quidem ex analogia; obtinuit tamen ratio Ariſtarchea" Sch. A. et Etym. Apparet ergo iam apud Alexandrinos vocem fuiſſe antiquatam. ταρφέα a ταρφὴς iam M, 47 et alibi vidimus; vbi Apollon. Lex. h. v. reddit πυκνά.

159. ὡς τῶν ἐκ χειρῶν βέλεα ῥέον. „βέλεα ῥέον plurali, non vt neutra pluralia cum ſingulari. Ὁμηρικὸν τὸ σχῆμα. Repetitur obſeruatio alibi quoque, vt ad N, 617.

βέλεα ῥέον ſic reſcripſi pro vulgato βέλε' ἔῤῥεον, manifeſta deprauatione cum de metro metueret grammaticus. at verius habent codd. Mori. Cant. Barocc. Harl. Vindob. Vrat. b. a m. ſec. Lipſ. Eton. fragm. Moſc. Townl. Ven. cum Euſtathio. Metaphora autem de copia h. l. petita ab imbre videtur. Reſpondet τὸ χέειν. ἐκχέειν.

160. κόρυθες δ' ἀμφ' αὖον ἀΰτευν. αὖον, ξηρὸν Apollon. Lex. h. v. Sch. br. add. Euſtath. et ſup. v. 137. et ἀμφὶ αὐτοὺς eſſe, notant Sch. A. et B. Debebant monere de vſu vocis h. l. in ſono, de *crepitantibus:* qualia ſunt arida. Inf. N, 410 καρφαλέον δ' ἀσπὶς ἄϋσεν. Eſt ſonus aſper, τραχύς· ἀΰτεων Ald. 2. quod ſequuta eſt indocta cohors edd. vsque ad Turnebum, qui antiquum reſtituit ἀΰτευν. vn. Vindob. ἀΰτεον.

161. βαλλόμεναι. Ariſtarchus βαλλομένων. At reliquae βαλλόμεναι Sch. A. μυλάκεσσι. μυλοειδέσι λίθοις. vt H, 270 μυλοειδέϊ πέτρῳ. Apollon. Lex. ſane hoc proprie. cf. Heſych, Melius tamen Sch. br. τραχέσι λίθοις. Niſi omnino ad magnitudinem vox ſpectat, nec ad molarium ſulcos et inciſuras reſpicitur: etſi in molis antiquis ſuperioris lapidis tales fuiſſe inciſuras bene docuit

Beckmann noſter in *Geſchichte der Erfahrungen* P. II.

162. *καὶ ὤ πεπλήγετο μηρώ.* cum armatus eſſet, femora ferire nequiit; ait Sch. B. grammaticum acumen! geſtu tamen vti potuit, et erant femora ſub thorace.

καὶ ὤ π. interpolata lectio ab grammaticis; Homero vbique eſt ϝὼ vt ϝὸς, debuitque adeo eſſe ſcriptum ὤμωξεν (vel, vt principio ſcriptum fuiſſe videtur, ὤμωξε) καὶ ϝώ. Bentleius quoque coni. καὶ ἑὼ π. vn. Vindob. ἐπεπλήξετο omiſſo ὤ. In Townl. eſt ὦ — μηρῶ. Geſtum indignantis plauſu femorum illuſtrat Koeppen.

Poſt vſ. 162 interpoſitus erat in Cant. et Eton. fragm. Moſc. verſus ex margine illatus: *χερσὶ καταπρήνεσσ', ὀλοφυρόμενός τε προσηύδα.* Occurrit ille inf. O, 114.

163. *ἀλαστήσας. δεινοπαθήσας* Sch. br. addit plura Apollon. Lex. *χαλεπήνας, στενάξας. ἄλαστα γὰρ* (v. c. Jl. Ω, 105) *τὰ χαλεπὰ, διὰ τὴν χαλεπότητα ἀνεπίληστα ὄντα.* add. Heſych. Etymol. ex Orione. Euſtath. Legitur voc. iterum inf. O, 21. Si colligas, quae ad vtrumque locum notata ſunt, apparet, notionem modo miſerationis, modo irae, vtramque cum dolore, voci ſubeſſe.

164. *Φιλοψευδὴς ὀξυτόνως* — Sch. A. B. Praeſtat quod monent, (cum iis Euſtath.) *ψεύδεσθαι*, eſſe *ἀπατᾷν.* h. l. de Ioue, qui ſpem vanam non ſecundauerat.

165. *ἥρωας Ἀχαιούς.* ⊱ „quod omnes Achiuos communiter, non modo principes, ἥρωας appellat.“ Sch. A.

166. *ἡμέτερόν γε μένος.* Townl. *ἡμέτερόν τε.*

167. *σφῆκες μέσον αἰόλοι.* Sch. A. et Apollon. Lex. p. 61 *ποικίλοι τὰ μέσα τοῦ σώματος.* — Melius alterum, quod addit *εὐκίνητοι*· haec enim eſt vis vocis; de qua dictum ad Δ, 186. vnde *αἰόλλειν, κινεῖν.* Monebo tantum verbo in Sch. A. et Sch. br. adiici *εἰσὶ γὰρ ἐπτερωμένοι καὶ ξανθοὶ, ἀφ' οὗ εὐκίνητοι.* Videtur fuiſſe *ξαντοὶ, ἀπὸ τοῦ ξαίνειν, inſecti.* Attamen et Euſtathius *ἐπίξανθοι τὴν χρόαν* p. 897, 62. at Heſych. *μέσον αἰόλοι. ἐπὶ τῶν σφηκῶν, οἱ μέσον στεφόμενοι.* immo *στρεφόμενοι.*

ἠὲ μέλισσαι. bene reposuit Barnes e Codd. in quibus etiam Ven. Lipſ. duo Vindob. cum edd. obſideat ἠδέ.

168. οἱ δ' ὥς τε σφῆκες — οἰκία ποιήσωνται. — οὐδ' ἀπολείπουσι. Pro ποιήσωνται ex ed. Rom. Turnebus receperat ποιήσονται, quod inde vulgatum eſt; et ſe bene habet, legitur quoque in bonis libris. At ποιήσωνται conuenit vſui Homerico poſt ὥς τε, ὡς ὅτε, v. Excurſ. I, ad I. (IX) et agnoſcunt id h. l. Lipſ. a m. ſec. Vrat. b. a m. pr. cum Veneto.

Quod altero membro οὐδ' ἀπολείπουσι ſubiicitur, poteſt ſane abſolute interiectum videri: neque vero illae recedunt: οὐ δ' ἀπολείπουσι. Verum permutatio iſta temporum τῇ ἀφελείᾳ poetae conuenit et exemplis firmatur.

ὁδῷ ἔπι παιπαλοέσσῃ. Primo nunc occurrit vox iam grammaticorum aetate inter antiquatas hoc ſaltem ſenſu, vt ſit via ſaxoſa, habita: norant illi tantum, παιπάλην dici de farina, et de verſuto homine: conſtituunt enim eius vim ex etymo varie, etiam Apollon. Lex. Sufficit eſſe παιπαλόεις idem quod τραχύς, ex παιπάλη, vel τὸ παίπαλον, lapillus. cf. ad N, 17. puluerulentam tamen viam expoſuere alii apud Euſtath. vt ſit a ſimilitudine farinae ductum, puluere in cretaceo ſolo farinae aſſimulato.

ὁδῷ. tanquam poeta locum certum memorat pro quocunque; itaque locum, quem homines frequentant ideoque in eas incidunt. ἔπι h. l. vbique ſcribitur, contra morem in aliis locis ſeruatum, cum epitheton ſequatur, obtineatque vſus ὁδῷ ἐπὶ παιπαλόεσσῃ.

170. Poteſt ἄνδρας θηρητῆρας et ad μένοντες et ad ἀμύνονται referri; vtrumque ſit recte.

171. καὶ δύ' ἐόντε Barocc. ἐόντες.

172. χάσσασθαι. χωρῆσαι. Apollon. Lex. et hinc alii. πρίν γ' ἠὲ κατακτάμεν ἠὲ ἁλῶναι. „antequam interficiantur vel capiantur" vertit Clarke, Barneſium incaute ſequutus, reprehenſa antiquiore verſione „vel interficiant alios vel ipſi capiantur." Perperam vtique. κατακτάμεναι eſt actiuum, vt κτάμεναι et κτάναι, a κτῆμι, ex

κτέω, idem quod *κτένω*, *κτείνω*, siue ab altera forma *κτᾶμι*. Plus quam decies occurrit in poeta, sup. Γ, 379 *αὐτὰρ ὁ ἂψ ἐπόρουσε κατακτάμεναι μενεαίνων*. At nec minus perperam vertitur *ἁλῶναι*, *capi*. est enim *occidi*, interire: vt aliquoties occurrit, etiam adiecto *θανάτῳ* v. c. Φ, 281 Νῦν δέ με λευγαλέῳ θανάτῳ εἵμαρτο ἁλῶναι. Nihil autem frequentius quam, *aut vincere aut mori*. Est quoque in Townl. Cant. et aliis *κατακτάμεν*, quod et ipsum sequi licet.

175. — 180. — Sex versus *ἀθετοῦνται*, ab Aristarcho, et iam ab Aristophane; Zenodotus autem ne quidem adscripserat. Eustathius omnia ignorat: nisi quod ineptas interpretationes recitat. Criticen adscripsere Sch. A. et B. cum Leid. (Valk. Diss. p. 179) et fragm. Mosc. Aristarchi esse scholion suspicari licet: audiamus rationes. „Prior, inquit, versus translatus est, (*παρῴδηται*) ex illis: *ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλῃσι μάχην ἐμάχοντο νέεσσι* Jl. O, 414. porro: „pugnarunt *ἀμφ' ἄλλῃσι πύλῃσι*· at quaenam, inquit, portae hae fuerunt? (Scilicet vna tantum, eaque *ἱππήλατος* memoratur: v. sup. H, 438. 439. Necdum transmiserant fossam, vt portas oppugnare possent. (Huic occurrere liceret: ad portas istas duxissent haud dubie viae relictae).“ Ridicula vero illa: „Difficile ipsi fore, omnia enarrare; nam nihil adhuc narrauit de murorum oppugnatione. (Dicas: atqui in eo erat, vt enarraret).“ Vnde autem *τὸ θεσπιδαὲς πῦρ*? nondum ignis vsus erat; sero infra *οἴσετε πῦρ* Hector clamat: (atqui non de igni agitur, sed est *πῦρ λάϊνον*. Attamen veteres iunxisse apparet *τεῖχος λάϊνον*. 177. 8. „Stolidum et illud, quod dii dicuntur contristati esse fuga Achiuorum (dolent, indignantur, dii clade Achiuorum et alibi) — Versui *λάϊνον Ἀργεῖοι δὲ*, apposuere *διπλῆν*. (puto propter duriorem tropum) nonnulli propter hyperbaton: *τεῖχος λάϊνον*. — In B. insertum ab alio indocte, etiam hoc: vs. 181 improbari, quia Lapithae memorantur. Pius quod idem Sch. B. cum Lips. subiungit, contra Aristarchi *ἀθετήσεις* regesserat, cum alia, tum hoc: prae-

ter illam magnam portam probabile ſieri ſuiſſe alias minores. Mihi ſufficere videtur ratio critica, quod in antiquioribus verſus hi deſuere; nec ferri poſſunt, quoniam ex aliis locis apparet, vnam tantum fuiſſe caſtrorum portam; et plures carmini portas inſertas eſſe per interpolationes, vt quinis turmis Troianorum reſponderent quinae portae. Legerat tamen verſus etiam Apollonius Sophiſta Lex.; quod non tam ex voce θεσπιδαὲς colligo, quod et alibi occurrit, verum ex voc. ἐπιτάῤῥοθοι, quod numero plurali hoc vno loco legitur. — Quod poeta perſonam ſuam interponit, cuius lector prorſus immemor eſſe debebat in narratione epica, defendi poteſt exemplo Jl. B, 488 ſqq. etſi et illi verſus ſuſpecti eſſe poſſunt.

175. Verſum hunc ſolum expungebat Bentleius. Ita vero hiat oratio.

176. θεὸν ὥς, apud Boeth. de Conſolat. IV, θεῶν ὥς.

177. πάντη γὰρ περὶ τεῖχος ὀρώρει θεσπιδαὲς πῦρ. — θεσπιδαὲς πῦρ λάϊνον, cum inſolenter dictum ſit, varie tentarunt veteres. Sch. A. B. *de igni excuſſo ſaxorum ictibus* in murum ſaxeum coniectis, inepte; etſi illi adiiciunt: ἔχει δὲ ἔμφασιν ὁ λόγος. Alii λίθινον ad τεῖχος retraxerunt: (quod vulgo receptum eſſe ſuſpicor, quia in grammaticis πῦρ λάϊνον notatum non occurrit.) Alii ſtatuerunt πῦρ eſſe „τὸ θερμὸν τῆς μάχης." Ita durum erit hyperbatum. De igni inferendo ad cremandas naues cogitare nondum licet; cum multum adhuc abeſſent a potiundis caſtris. Neque verbis his vſus eſſet in hunc ſenſum: πάντη γὰρ π. τ. quae magnum incendium declarant. — Etſi moleſta eſt audacia, malo tamen: θεσπιδαὲς πῦρ λάϊνον tropice dictum accipere de ipſa pugna per ſaxorum iactus. θεσπιδαὲς, θείως δαιόμενον, ὅπερ ἐστὶ καιόμενον Apollon. Lex. et Heſych. Similiter Sch. br. θεῖον. τὸ ὑπὸ θεῶν ἀναπτόμενον. iterum ad Υ, 490. Pugnam flammae, igni, incendio, aſſimulari, ſollenne eſt; ſi illa ſit ſaxis, λάεσι, facile in id incidere potuit auctor loci, quisquis ille fuerit, vt λάϊνον πόλεμον, et ſic

πῦρ λᾴϊνον diceret. Vidimus ſimili audacia χιτῶνα λᾴϊνον dictum Γ, 57. Verecundius vtique Virgil. Aen. IX, 569 *ardentes taedas alii ad faſtigia iactant.*

Poſt haec omnia accedo ſagaciſſimae correctioni a Bentleio adſcriptae: θεσπιδαὲς πῦρ δήϊον. hoc enim frequentatur poetae. I, 347. 670. Π, 301. Σ, 13. et ſaepe πῦρ δήϊον. Forte, inſit idem, Homerus ſcripſerat δάϊον, ex aeoliſmo, δάϝϊον, quem Priſcianus memorat. Alcman: καὶ χεῖμα πῦρ τε δάϝιον.

178. 9. Ἀργεῖοι δὲ, καὶ ἀχνύμενοί περ, ἀνάγκῃ νηῶν ἠμύνοντο. Monent Schol. iungi poſſe ἀχνύμενοι νηῶν et νηῶν ἠμύνοντο. at ἀνάγκῃ ad poſterius eſſe referendum. ἠμύναντο lectio erat edd. praeter Romanam, e qua Turnebus ἠμύνοντο repetiit.

θεοὶ δ' ἀκαχείατο θυμὸν πάντες — ἀκαχείατο induxit H. Stephanus, Romanam, ſuſpicor, ſequutus, cum legeretur ἀκαχήατο. Res eodem redit, orto, puto, discrimine e vetere ſcriptura ε, quod alii per η, alii per ει reddiderunt. Eſt quoque in Heſych. ἀκαχέατο, λελυπημένοι εἶεν. (ἦσαν) ἀκαχείατο tamen tuentur Etymol. Suid. Euſtath. pars codd. in his Ven. At per η ſcribunt Schol. br. Cant. Vrat. A. b. Eton. a m. pr. fragm. Moſc.

θυμόν. Ita Ald. 2. cum ſeqq. reuocauit θυμῷ Turnebus, quod erat in Flor. Ald. 1. Rom. atque hinc in vulgatam abiit. θυμὸν tamen defendit ratio grammatica; perpetuum vtique Homero eſt, ἀκαχήμενος ἦτορ, κῆρ ἀχέων. accedit auctoritas codd. Cant. Harl. Eton. Lipſ. Vrat. b. fragm. Moſc. Venetus vterque.

180. ὅσοι Δαναοῖσι μάχης ἐπιτάῤῥοθοι ἦσαν. De voce ἐπιτάῤῥοθος pro ἐπίῤῥοθος iam dictum eſt ad E, 808. proprie ἐπιῤῥοθεῖν eſſe ἐπιβοᾶν, v. c. de canibus, docet Apollon. Lex. vbi additur: τάσσεται καὶ ἐπὶ τῶν ἐπικούρων. v. ib. Villoiſ. qui alias ſunt κλητοὶ, τηλεκλητοί.

183. κυνέης διὰ χαλκοπαρῄου. Mori. Barocc. χαλκοπαρείου. Quod vox eſt pro χαλκῇ, pars pro toto, notat Apollon. Lex. p. 425. et ipſe poeta inf. Υ, 397. 398.

184. 185. ἀλλὰ διὰ πρὸ αἰχμὴ χαλκείη ῥῆξ' ὀστέον. Alii hic et alibi vna voce διαπρό. vt Cant. Mori. fragm. Mosc. δι' αὐτῆς Townl.

αἰχμὴ ἱεμένη, emissa, Barocc. cum Townl. Nec insuaue visum Clarkio, quia praecesserat χαλκείη κόρυς. Alludunt Vindob. ἱεμένη. ἰαμένη.

186. ἐγκέφαλος δὲ ἔνδον ἅπας πεπάλακτο. De hoc v. ad Λ, 98.

187. Πύλωνα. Vrat. b. Πέλωρα. Ὄρμενον. „γρ. Ὅρμενον" Barnes.

188. υἱὸν δ' Ἀντιμάχοιο. Sphalma intulerat Ald. 1. υἱὸς, quod per socordiam seruatum, etiam in Rom. vsque ad Barnes. Erat tamen etiam in vno Vindob. et in Vrat. A. sed corr. ν addita glossa τόν.

190. ἐρυσσάμενος. Geminatum σ rescripsit Barnes, recte. v. sup. ad A, 141 et Exc. IV. Expressum quoque illud nunc in parte codd. vt Lips. Ven.

192. πλῆξ' αὐτοσχεδίην. Supple κατὰ τὴν αὐτοσχεδίην πληγὴν, ὁρμὴν, aut simile quid. Inf. O, 510 αὐτοσχεδίῃ in aliis αὐτοσχεδίην. quod Apollon. Lex. ἀπὸ χειρὸς, ἐκ τοῦ σύνεγγυς interpretatur. et h. l. Schol. br. ἐκ τοῦ πλησίον. ἐκ χειρός; est ergo idem quod αὐτοσχεδόν.

οὔδει ἐρείσθη. vn. Vindob. ἔρεισεν.

193. καὶ Ἰαμενὸν καὶ Ὀρέστην. ⊱ „πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν, (in Ὀρέστην) et quod Ἰάμενος." Sch. A. Sunt eadem quae ad v. 129 erant notata.

195. ὄφρ' οἱ (*illi*) τοὺς ἐνάριζον — antapodosis est vs. sequ. τόφρ' οἱ (*hi*) π. et sequitur vs. 199 οἱ ῥ' ἔτι μερμήριζον. *hi*, *inquam*, cunctabantur, haerebant animis.

198. μέμασαν δὲ μάλιστα τεῖχός τε ῥῆξαι καὶ ἐνιπρῆσαι πυρὶ νῆας. erat vulgata lectio; nec per se improbanda. Est tamen ῥήξειν καὶ ἐνιπρήσειν in potiore librorum parte: Cant. Mori. Barocc. Harlei. Vrat. A. et b. altero superscripto, fragm. Mosc. Vindob. duo, alter a pr. m. Lips. Ven. add. Eustath. et sup. vs. 90. in Obss. Sane post μέμαα promiscue et praesens et praeteritum et futu-

rum tempus ſequitur. Paullo poſt tamen 200. 218 etiam περηστέμεναι μεμαῶσι.

199. ἐφεσταότες παρὰ τάφρῳ. Townl. παρὰ τάφρον.

200. Locum hunc imitatione expreſſum ap. Cic. de Div. I, 47. laudarunt iam alii, et Virgiliana loca Aen. XII, 247. et XI, 751. Verba 200 — 7. recitat Ion ap. Plat. p. 539.

201. αἰετὸς ὑψιπέτης, ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἐέργων. „ὅτι ἀφορίζων ἔφη, ἐπὶ τὰ ἑαυτοῦ ἀριστερὰ ὁ ἀετός. Praeſtat autem, ita pergit Sch. A., aquilam mediam inter copias volare, et eas verſus laeuam tendentes reuocare, ἀνείργειν, itaque iungenda ſunt: ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἐέργων." Eadem fere Sch. B. cui tamen ſpecies augurii obverſata eſſe videtur haec: volaſſe aquilam ſic, vt *media* eſſet *inter Achiuos et Troianos*, vtque hos haberet a ſiniſtra: quae res malum portendere viſa: quia ἀριστερὰ ſunt ἀπαίσια. Bene haec ſe haberent; et videri poteſt aquila a ſeptentrione verſus auſtrum volaſſe, vt ei a laeva eſſent Troiani, quos a caſtris auertere velle videretur; modo in verbis reperirem. In eum ſenſum Sch. B. etiam inf. 206 accipit μέσῳ ὁμίλῳ. ἐν τῷ μεταιχμίῳ πρὸς τὸ μὴ μεταβῆναι. Requiro et ipſum hoc, vt clades poſtea in parte caſtrorum ſiniſtra (h. ea quam Achiui ſiniſtram haberent, vt ſiniſtram caſtrorum fere dici ſupra iam vidimus) accipienda per volatum a ſiniſtra declaretur; verum tamen apparet, ſiniſtra, τὰ ἀριστερὰ, h. l. dici a parte Troianorum, non Achiuorum: Ita interpretatio oſtenti in hac quidem re quaerenda non eſſe videtur: niſi ſtatueris, Hectorem et Polydamantem paullo remotius in cornu Troianorum dextro, eo loco in exercitu ſtetiſſe, vt iis porta caſtrorum a ſiniſtra eſſet vna cum Troiani exercitus parte ad eum pugnante.

Non vno modo inſtitui videtur poſſe interpunctio: poteſt iungi: περηστέμεναι μεμαῶσιν ἐπ' ἀριστερὰ, *a laeva parte foſſam traiecturis*, quod ſupra dictum erat 118 εἴσατο γὰρ νηῶν ἐπ' ἀριστερὰ etc. Reponi tamen poteſt, ita otioſe adiectum eſſe ἐπ' ἀριστερὰ, quod vim

habet, ſi ad augurium ſpectat. Itaque praeſtat alterum, ὄρνις γάρ σφιν ἐπῆλθεν ἐπ' ἀριστερὰ, *augurium oblatum eſt a laeua.* itaque interpungere praeſtat poſt ἐπ' ἀριστερά. Hactenus recte Macrob. Sat. V, 13. Homericae aquilae Omen — *quae et ſiniſtra veniens vincentium prohibebat acceſſum* h. e. ne in vallum irrumperent, Koeppen huc vocabat morem, qui narratur, augurum ad augurium capiendum ita ſe inſtruentium, vt verſi ad ſeptentrionem ſtarent; at h. l. Polydamas ſtat in exercitu.

Reſtat obſcuritas in verbis λαὸν ἐέργων. quae optime accipiuntur, *volans inter, transuolans*, adeoque transvolando *medias copias diuidens*, ἀφορίζων, ὥστε φαίνεσθαι μέσον αὐτῶν, vt Sch. br. Itaque ſimpliciter accipiam: ipſis, Troianis, foſſam traiicere annitentibus, a laeua parte volauit aquila per medias copias. Vnde et infra 206 μέσῳ δ' ἐνὶ κάββαλ' ὁμίλῳ. Vt ſit *circumuolans* exercitum aquila, haud facile efficies ex verbo ἐέργων.

Eſt quaeſtio in Sch. A. B. br. quomodo hoc augurium aduerſum conueniat cum Iouis conſilio, qui volebat Troianos ſuperiores eſſe pugna. Scilicet manet illud conſilium; ſed erigitur animus ad alterum, quod futurum erat, vt, diu victores, naue incenſa, Patrocli virtute caſtris fugarentur.

Adiecta eſt alia in Sch. A. et Etymol. obſeruatio: Ariſtarchi eſſe ſcripturam: ὑψιπέτης, quia repererat ὠκυπέτα Θ, 42. N, 24. At alii ſcripſere ὑψιπετῆς, ex ὑψιπετήεις, vt τιμῆς ex τιμήεις. „At, inquit, ὑψιπετῆντα non occurrit, ergo parendum Ariſtarcho.“ Scilicet ὑψιπετής proprie eſt ἀπὸ ὕψους πεπτωκώς. Sch. br. Repetit eadem Euſtath.

202. φοινήεντα. φονευτικὸν ἢ πυῤῥὸν Sch. br. ἡμαγμένον Sch. B. nec mirum, cruentata erat morſu ſerpentis et vulnere. ὑπὸ τοῦ ἰδίου πεφοινιγμένου αἵματος Sch. A. Plura tamen appinguntur ap. Heſych. in h. v. et in his: λεπιδωτὸν ὁ Ἀπίων φησί. vnde hoc homo arripuerit; non aſſequor.

204. κόψε γὰρ αὐτὸν ἔχοντα κατὰ στῆθος παρὰ δειρήν. Sch. A. „οὕτως ἐγκλιτέον τὴν ἀντωνυμίαν κατ' αἰτιατικὴν πτῶσιν. μέμνηται καὶ Ἡρωδιανὸς καὶ Ἀπολλώνιος." Haec arguunt, eum legiſſe ἑ, quo tamen loco, obſcurum eſt. Suſpicor fuiſſe κόψεν ἓ αὐτὸν ἔχοντα. quod antiquitus ſcriptum erat κοψε ϝε, aut κόψε δέ ϝ' αὐτὸν ἔχοντα, h. e. κόψε δὲ αὐτὸν ἔχοντά ϝε. Plato loco ſupra memorato non aliter legit ac nos, ſaltem qualem in edd. habemus. Egit de vſu hoc τοῦ ἑ Apollon. Dysc. in Syntaxi II, 18 p. 141. 142. etſi hunc locum non attigit.

„γρ. περὶ δειρὴν" Barnes. Et ſic legitur in Lipſ. ποτὶ δειρὴν repererat ſcriptum Euſtathius.

205. ἰδνωθεὶς ὀπίσω. ἐπιστραφείς. de voc. v. ad B, 266.

ὁ δ' ἀπὸ ἔθεν ἧκε χαμᾶζε. de ἀπὸ ἔθεν aliquoties iam vidimus. v. ad A, 114.

„γρ. ἀπαὶ" Barnes. de ſuo, ſuſpicor.

206. ἀλγήσας ὀδύνῃσι, μέσῳ δ' ἐνὶ κάββαλ' ὁμίλῳ. Townl. ἀλγήσας δ' ὀδύνῃσι μέσῳ ἐγκάββαλ' ὁμίλῳ. ita priora ὁ δ' ἀπὸ ἔθεν ἧκε χαμᾶζε eſſent otioſa. μέσῳ δ' ἐγκάββαλ' eſt ap. Platon. l. c. in Ione p. 539 C. cum Vrat b. ἐνικάββαλ' vna voce eiam Euſtath. κάμβαλ' antiquo charactere Lipſ. Vrat. A. Flor. Ald. 1.

207. αὐτὸς δὲ κλάγξας πέτετο πνοιῇσ' ἀνέμοιο. „quod πέτετο πνοιῇσ' ἀ. pro ἅμα (σὺν) πνοιῇσι." Sch. A. Clarke, praeeunte Dionyſio Halic. de compoſit. ſ. 16 agnoſcit in hoc verſu celeritatem venti adumbratam. Mallim docuiſſet, quid ſit grammatice πέτεσθαι πνοιῇσ' ἀνέμοιο. Videri poteſt h. l. dictum vt Lat. ferri vento, quod fit in volatu; vt de naui: ἐννύχιοι πνοιῇσ' ἀνέμοιο θέοντες Apollon. I, 600 pro διὰ πνοιῶν. Vento ſecundo a puppi ſpirante et IV, 1624 λαίφεσι πεπταμένοις πνοιῇ ζεφύροιο θέεσκον. Ita fere videtur accepiſſe Euſtath. ac ſi ales vento ſe ferendum permiſerit, τῷ λαχόντι πνέειν ἀνέμῳ ἐπιτρέψας ἑαυτόν. et mox, πρὸς ἄνεμον πνέοντα. Et Schol. B. cum fragm. Moſc. τῷ πνέοντι ἀνέμῳ δοὺς ἑαυτόν. quae omnia vento tribuunt eam vim, vt ferant vo-

lantem. Ita conuenit Aen. V, 607. Iuno mittit Irim de caelo, *ventosque adſpirat eunti.*

At aliis locis alia rei eſt notio. dicuntur, aues, naves, equi, volare *ἅμα πνοιῇσ' ἀνέμοιο.* Sic Od. A, 98 Athene de caelo deuolat *ἅμα πνοιῇσ' ἀνέμοιο.* Sic Mercurius E, 46 et Jl. Ω, 342. ſolearum vſus nihil hic expedit. Jl. Π, 149 de equis Achillis et T, 415. Quo ſenſu hoc dictum putabimus? *ἅμα σὺν comes* incedit? an cum vento, vt ab eo agatur? an eſt, volare ſic, vt aequet ventos celeritate ales? vt volet pari celeritate? Sane ſic aperte Jl. T, 415 vbi equi Achillis: *νῶϊ δὲ καί κεν ἅμα πνοιῇ ζεφύροιο θέοιμεν.* Zephyrum velocitate nos aequamus. Aemulatur hoc Virgil. Aen. IV, 241 vbi Mercurium, ſublimem alis, talaria pedum portant *rapido pariter cum flamine:* vt aequet ventorum impetum. Idem mox volans *agit ventos et tranat nubila:* nam qui per aerem transmittit ſe, findit eum, et dispellit qua volat, agitque ventos, aerem, ante ſe. Apud Heſiod. Θ. 268 Harpyiae *αἵ ῥ' ἀνέμων πνοιῇσι καὶ οἰωνοῖς ἅμ' ἕπονται, ὠκείῃς πτερύγεσσι.* Simili modo augetur prodigium, quando equi dicuntur praeuertere, vincere, ventum anteire; Apollon. II, 276 *ἐπεὶ ζεφύροιο παραΐσσεσκον ἀέλλας* de Harpyiis, vbi Schol. in priore interpretatione ſubſiſtere debebat. Verum haec notiora ſunt, et multis illuſtrata a Valken. Diatribe p. 107.

Reddunt vulgo *ἅμα, ὁμοίως ἀνέμοις,* pariter ac. Atqui *ἅμα* veteribus, inprimis Homero, non niſi de tempore adhibitum eſſe, docent grammatici, haud vno loco; ſic Euſtath. p. 878, 13 *ἅμα χρονικόν. ὁμοῦ τοπικόν.* Alioqui conuenirent ſimiles formulae: K, 437 *θέειν ἀνέμοισιν ὁμοῖοι.* Apollon. IV, 221 equos *πνοιῇσιν ἐειδομένους ἀνέμοιο.* Ex vſu itaque loquendi *ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο* volare nihil aliud eſſe poteſt, quam, volare cum vento, ita vt pari celeritate aliquis volet.

Occurrit tandem alia forma: *μετὰ πνοιαῖς.* Jl. Ψ, 367 *χαῖται δ' ἐῤῥώοντο μετὰ πνοιῇσ' ἀνέμοιο.* et Apollon. I, 223 *κυάνεαι δονέοντο μετὰ πνοιῇσιν ἔθειραι* quod redit

fere ad primum illum vſum, vt ſit pro διὰ ἀνέμου. An ſic Od. B, 148 aquilae aliquamdiu ſerebantur vento, quo ventus eos ageret, τὼ δ᾽ εἵως μέν ῥ᾽ ἐπέτοντο μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο.

Pro πέτετο eſt ἔπετο in Platone l. c.

πνοιῇς pro πνοιῇσ᾽ Cant. Harl. Lipſ. fr. Moſc. nil intereſt, vtrum teneas: modo retineas conſtanter.

κλάγξας, eſt βοήσας, κράξας roſtro. non, quod alii, τοῖς πτεροῖς.

208. Τρῶες δ᾽ ἐῤῥίγησαν, ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν. Laudat prius diſtichon Thomas Magiſter in ῥιγῶ, ῥιγέω, φοβοῦμαι. Pauſan. ex h. l. obſeruat, ὄφιν ſynonymum eſſe τοῦ δράκοντος· lib. VIII, 8.

αἰόλον ὄφιν. „αἰόλον, τὸν πολυποίκιλον, πολύστικον. Schol. A. br. Immo vero, vario motu ſpiras nexusque trahentem: v. Δ, 186. B, 816.

In ὄφιν argutantur veteres propter priorem natura breuem et verſum μείουρον edunt: Sch. A. Sch. br. Athenaeus XIV, p. 632. Etiam Clarke ad h. l. Satis tamen apertum eſt, pronuntiatam vocem fuiſſe duplici φφ. ὄφφιν ſeu ὄπφιν. In Schol. Lycophr. 235 laudatur verſus Hipponactis: ἥν αὐτὸν ὄφφις τἀντικνήμιον δάκῃ. Multa inepta cumulauit Euſtath. ad h. l. niſi quod recte memorat fuiſſe, qui ὄπφιν ſcriberent; vti σκύφος ſcriptum fuit σκύπφος· quod notum eſt ex Athenaeo XI, p. 498. 9. quem locum exſcripſit Euſtath. ad Od. O, 84. p. 1775. Alii Homerum ſtudio hunc verſum excudiſſe aiunt, vt mobilitatem ſerpentis exprimeret: Demetr. autem de Elocut. ſ. 257 vt per κακοφωνίαν conſequeretur orationis δεινότητα. alioqui ſcribere potuiſſe: ὅπως ὄφιν αἰόλον εἶδον· at Homerus ita ſcribere non potuit; alioqui peccaſſet in metrum; nam ei eſt ϝεῖδον. In Cantabr. erat ὄ φιν. quod Bentl. coni. eſſe οὖφιν. vt οὖρος. οὔνομα.

Pro ὅπως ἴδον eſt ἐπεὶ in Ald. 1.

210. Θρασὺν Ἕκτορα εἶπε ⁊ „quod deeſt πρὸς ante Ἕκτορα." Vidimus iam vſ. 60.

211. Ἕκτορ, ἀεὶ μέν πως μοι ἐπιπλήσσεις ἀγορῇσιν. ⟝ „quod ait aliquid factum, quod antea non memoravit“ inscite! et „quod omissum ἐν, ἐν ἀγορῇσιν. At nonnulli acceperunt pro ἐν ἀγορεύσεσιν.“

ἀεὶ quod Atticis anceps esse volunt (Pierson. ad Moer. p. 231. Brunck. ad Pers. Aesch. 174.) Homero semper est breui priore syllaba.

ἐπιπλήσσεις. „οὕτω διὰ τοῦ π“ Sch. A. quid ergo aliud fuit lectum? puto, ἐνιπλήσσεις. Et exhibent hoc Townl. vn. Vindob.

213. δῆμον ἐόντα. ⟝ „quod δῆμον ἀντὶ τοῦ δημότην, ἰδιώτην. Sic Herodianus“ Sch. A. Etiam Apollon. Lex. τὸν δημοτικὸν ἄνδρα. Eadem Hesych. sed male addit; ὀξυτόνως. etsi id quoque Etymologus apposuit, loco tamen luxato. Stephanus Byz. in δῆμος. — καὶ τὸν ἕνα δημότην, laudato hoc versu. Duxit hinc suum: *plebs eris*, Horatius Epp. I, 1, 59. Ieiuna est Barnesii coniectura: δήμιον ὄντα vel εὔντα. Ingeniosius Bentl. δήμου ὄντα. vt B, 198 ὃν δ' αὖ δήμου τ' ἄνδρα ἴδοι.

παρὲξ ἀγορευέμεν. Venetus vna voce παρεξαγορευέμεν.

214. σὸν δὲ κράτος αἰὲν ἀέξειν. „In alio: σὸν δὲ σθένος“ Schol. A. κράτος ἀέξειν, opes, potentiam, firmare, amplificare. Sic θυμὸν P, 226.

215. νῦν δ' αὖτ' Lips. sine δ', νῦν αὖτ'. Pro ἄριστα, ἄριστον Eustath. recitat.

216. μὴ ἴομεν Δαναοῖσι. ⟝ „quod μὴ ἴομεν pro ἴωμεν.“ Sch. A. Ex grammatica veterum imperfecta. Lectum quoque olim εἴομεν ap. Apollon. Lex. εἴομεν πορευθῶμεν et Etymol. p. 449, 41. diserte h. l. apposita; alioqui glossam ad lib. B, 440 referrem; vbi cf. Obss.

μαχησόμενοι. Bentl. et h. l. amplectitur μαχεσσόμενοι.

218. εἰ ἐτεόν γε Τρωσὶν ὅδ' ὄρνις ἐπῆλθε. „χωρὶς τῆς προθέσεως ὁ Ἀρίσταρχος“ Schol. A. Aristarchus ergo scripserat ὅδ' ὄρνις ἦλθε. et hoc recte ac vere; nam vltima esse debuit longa in ὄρνις, cum inde producti sint obliqui ὄρνιθος et rel. Nec nisi seriores ὄρνις corripue-

runt. Produxit quoque Pindar. P. IV, 33 κεῖνος ὄρνις ἐκτελευτάσει. Opponas forte inf. Jl. Ω, 219 ὄρνις ἐνὶ μεγάροισιν. hoc vero corrigendum ὄρνις ἐν μ. Interpolata lectio fuit ex vſ. 215 ὄρνις γάρ σφιν ἐπῆλθε.

219 exciderat cod. Lipſ. et binis Vindob. et repeti potuit ex ſuperioribus.

221. ζωὸν, ἄφαρ δ' ἀφέηκε. Schol. A. ad Π, 445 exemplum τοῦ ζώς laudat verba: τὸν ζῶν ἐφέηκε. an voluit ille: τὸν δ' αὖ ζῶν ἀφέηκε?

Hunc locum reſpexit Aelian. H. An. XVII, 37, vbi ſimilem pugnam aquilae et ſerpentis memorat.

222. τεκέεσσιν ἑοῖσι. ἑϝοισι. Bentl. τεκεεσσι ϝεροισι. v. Exc. de Digammo.

223. εἴπερ τε — ῥηξόμεθα — εἴξωσι δ'. iterum iuncta videmus futurum indic. cum aoriſto ſubiunct. vn. Vindob. εἴξουσι.

225. οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν ἐλευσόμεθ' αὐτὰ κέλευθα. Reddunt, ipſe Apollon. Lex. ναῦφι. τῶν νεῶν. laudato hoc verſu, et hinc Heſych. Comparat Etymol. cum ταναύποδος. οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ναῦς ναὸς γίνεται ναόφι, καὶ κατὰ κρᾶσιν ναῦφιν ἀμυνόμενοι (Jl. N, 700 at hic eſt pro ναυσί.) ἀντὶ τοῦ ἐκ νεῶν ἀποσοβοῦντες. Sunt tamen loca, in quibus dubitari nequit ναῦφι caſum tertium eſſe pro νηυσίφι, νηυσί. Θ, 474 πρὶν ὄρθαι παρὰ ναῦφι ποδώκεα Πηλείωνα. Similiter Π, 281. Σ, 305. Poſſunt forte omnia loca eodem caſu expediri: vt Π, 246 αὐτὰρ ἐπεί κ' ἀπὸ ναῦφι μάχην ἐνοπήν τε δίηται, ſi iungas ἀποδίηται μάχην ταῖς ναυσί. vti ἀμύνεσθαι ναυσὶ dictum: N, 700 ναῦφιν ἀμυνόμενοι. Itaque ſup. B, 794 ὁππότε ναῦφιν ἐφορμηθεῖεν Ἀχαιοὶ praetuli. Ita et h. l. poſſit accipi παρὰ ναυφὶ pro *in caſtris*. in nauium ſtatione. Verum poteſt vtrumque vſu fuiſſe habitum, vt ναῦφι eſſet ἀπὸ νηῶν et ταῖς ναυσί. vt vidimus illud φι vtrique caſui adiungi: ad Θ, 300. Mireris forte non eſſe ex νηυσίφι factum νηῦφι, ſed ναῦφι; atqui fuit quoque ναυσίθοος· ναυσίκλειτος· ναυσιμάχ· ναύμαχος. Ex altera parte a ge-

nitiuo νηός etiam esse debebat scriptum νηόφι νηῦφι. est tamen ναῦφι. ναῦσφιν Barocc.

αὐτὰ κέλευθα. τὴν αὐτὴν ὁδόν. ita notabile hoc ipsum Apollonio Lex. ex inde Hesychio.

227. οὕς κεν Ἀχαιοὶ χαλκῷ δῃώσωσι. vulgo lectum δῃώσουσιν. Sed δῃώσωσι cum κεν ex sollenni Homeri vsu reposui, accinentibus fragm. Mosc. Eton. et δηϊώσωσι Townl. Vrat. b. duob. Vindob. vt δηιώσουσιν erat in mſ. Lipſ. edd. Flor. Ald. 1.

228. ὧδέ γ' ὑποκρίναιτο θεοπρόπος. ⟉— „quod ὑποκρίναιτο pro ἀποκρίναιτο." Sch. A. et br. Atqui illud vocabulum proprium de interpretando ostento est. Est tamen idem Scholion in Apollon. Lex. p. 676. adiecto quoque alio loco Od. B, 111 σοὶ δ' ὧδε μνηστῆρες ὑποκρίνονται. Polydamas autem arte vaticinandi instructus fuisse narratur, edoctus a patre Pantho, qui Delphis eam didicerat; fabula affertur in Schol. A. B. ad v. 231 vbi πάντ' οὖν ἕνα emend. Πάνθουν ἕνα. porro in Schol. Mosc. Eustath. p. 900, 46. Seruio ad Aen. II, 319.

ὑποκρίνατο in bonis codd. vt in Eton. fragm. Moscou.

229. ὃς — εἰδείη τεράων, καί οἱ πυθοίατο λαοί. potest duplici modo accipi, aut absolute: sicque interpretanti ei parebunt homines; aut iunctim cum antecedente: ὃς εἰδείη καί οἱ pro καὶ ᾧ πύθοιντο λαοί. qui doctus sit prodigiorum, et cui parent homines respondenti de prodigiis.

καί οἱ πυθοίατο λαοί. pro πείσονται, vt saepe videmus eodem loco haberi ac permutari futura indicatiui, cum Aoristis optatiui et coniunctiui.

230. τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ. ⟉— „quod Zenodotus scripserat: τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα μέγας κ. Ἕ." Sch. A.

231. Πουλυδάμα. „Aristarchea lectio: (iterum obuia inf. Σ, 285. Ξ, 470. N, 751.) Zenodotus et Chamaeleon Πουλυδάμαν" scilicet, vt Αἶαν. Est tamen et Ἀκάμα. Eustath. p. 902, 7.

σὺ μὲν οὐκ ἔτ' ἐμοί. In *οὐκ ἔτι* argutatur Clarke. Vidimus tamen iam aliquoties *οὐκέτι* nihil amplius esse quam *οὐκ*. Variat quoque vbique scriptura *οὐκ ἔτι* et *οὐκέτι*.

VIII. 231 — 234 iam supra erant lecti H, (VII.) 357 — 360.

233. *ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις.* Schol. br. *ἀπὸ κρίσεως.* Eustath. *ἀπὸ σκέψεως καὶ κρίσεως.* consulto. Est, serio, *σπουδαίως.* vt sup. H, 359. vbi v.

237. *οἰωνοῖσι τανυπτερύγεσσι.* *praepetes* reddit vir doctus apud Gellium VI, 6. ex consequenti tamen, non ex proprietate verbi. Argumentatur fere eodem modo de Deiotari auguriis Cicero de Div. II, 37. Comparari quoque potest locus Od. B, 180 sq.

238. *τῶν οὔ τι μετατρέπομ' οὐδ' ἀλεγίζω.* Est *τῶν* pro *ὧν*. At Schol. B. „*τῶν. οὐ, πάντων, ἀλλὰ τῶν Φανέντων τὰ νῦν.*" Sic tamen esset saltem *τῶν δ' οὔ τι.*

μετατρέπομαι hoc sensu iam vidimus A, 160 *τῶν οὔ τι μετατρέπῃ οὔτ' ἀλεγίζεις.* et I, 626.

239. *εἴτ' ἐπὶ δέξι' ἴωσι πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε.* „quod duo haec extrema nouit Homerus (*διαστάσεις κοσμικὰς*) orientem et occidentem; et quod illum a dextra, hunc a sinistra collocat." Sch. A. bene hoc. nihil tamen monetur de altero: *πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε*, sintne diuersa an synonyma. Prius statuere videtur Strabo lib. X, p. 697 C. et I, p. 49. 59 vt cum Oriente simul tota pars australis significetur. Verius est posterius, *ἠῶ καὶ ἥλιον* esse de oriente dictum; sic et Od. I, 26 opponuntur insulae sitae *πρὸς ζόφον* — et *αἱ δέ τ' ἄνευθε πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε.* iterum Od. K, 190 sq. N, 240. 1. Eustathius inepta cumulat.

ἐπιδέξι' vna voce Cant. Mori.

240. *ποτὶ ζόφον. πρὸς δυσμὰς* Schol. br. *λέγει δὲ ζόφον καὶ τὴν δύσιν*, versu hoc apposito, Apollon. Lex. h. v. et Hesych. cf. Od. K, 190. I, 26.

241. *ἡμεῖς δὲ μεγάλοιο.* Barnes *δή*, perperam, reponit.

243. *εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.* verſus praeſtantiſſimus et ſententiae grauitate et verborum felici dilectu in ſumma ſimplicitate. Vulgatiſſimum eſſe dictum, quo tamen vti liceat, quia tam praeclare dictum eſt, iudicat ipſe Ariſtot. Rhet. II, 21. Non itaque mirum eum ſaepiſſime memorari, non modo in gnomicis, vt a Stobenſi, Serm. 38 (39) de patria, verum etiam a viris magnis et ſapientibus recitatum; ſic ab Epaminonda. Diod. XV, 52. a Pyrrho. Plutarch. in Pyrrho p. 402. E. a Cicerone ad Attic. II, 3. et reſpicit ille hunc verſum de Senect. 4. vbi de Q. Fabio Maximo: *augurque cum eſſet, dicere auſus eſt optimis auſpiciis ea geri quae pro reip. ſalute gererentur.* Cum Demoſthenis verbis (pro Cor. 28 *δεῖ γὰρ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας τὰς ἀγαθὰς ὑποθεμένους ἐλπίδας* etc.) comparat auctor Demoſth. Encomii ſ. 5 quod eſt inter Lucianea; nec tamen ſententiae ſimilitudine, ſed grauitate pari. Conuenit inf. Il. O, 496 *τεθνάτω· οὔ οἱ ἀεικὲς ἀμυνομένῳ περὶ πάτρης τεθνάμεν·* quod Aeſchylus aemulatur in VII ad Th. 1019 *εἴργων γὰρ ἐχθροὺς — τέθνηκεν οὗπερ τοῖς νέοις θνήσκειν καλόν.* vbi Schol. ad noſtrum verſum prouocant.

ἀμύνασθαι ed. Rom.

vſſ. 244 — 248 ſunt ap. Stobaeum Serm. VIII *περὶ δειλίας.* Et vſſ. 246. 247. in Schol. Pind. Ol. I, 129 *σοὶ δ' οὐδὲν δέος ἔστ' ἀπολέσθαι — ἠὲ μαχίμη.* memoriae vitio an calami.

247. *οὐ γάρ τοι κραδίη μενεδήϊος.* vox hoc vno loco occurrit, et N, 228. *ὁ μένων τοὺς δηΐους, τοὺς πολεμίους, ἐν τῇ μάχῃ. πολεμικός.* ita Schol. br. Adde Heſych. c. nota. eſt idem qui *μενεχάρμης, μενεπτόλεμος.*

248. *εἰ δὲ σὺ δηϊοτῆτος ἀφέξεαι.* Cant. *ἀφίξεαι.* hoc idem et *εἴ τε τίν'* vn. Vindob. Ap. Heſych. *ἀφέξεαι* (vt Bentl. quoque emendat pro *ἀφεξέῃ*) *ἀποστήσῃ ἢ ἀποκωλύῃ, ἢ ἀποσχήσῃ.*

ἠέ τιν' ἄλλον. Eton. *ἤ τε.*

249. *παρφάμενος ἐπέεσσιν. παραλογισάμενος, πείσας.* Schol. br. cf. ad Λ, 792.

ἀποστρέψεις πολέμοιο. In edd. eſt ἀποτρέψεις. Townl. ἀποτρέψῃς. minus bene poſt εἰ δέ. At ἀποστρέψεις eſt e conſenſu codd. receptum, Cant. Mori. Harlei. Eton. fragm. Moſc. Lipſ. Ven. et Euſtathii. πολεμίζειν vn. Vindob.

250. ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς, Schol. br. δαμεὶς, πληγείς. ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσεις. Eton. Lipſ. fragm. Moſc. ὀλέσσῃς.

252 ſq. ἐπὶ δὲ Ζεὺς. ⸓ „quod ex his manifeſtum fit, Iouem concuſſiſſe aegidem." Schol. A. Saltem ſic dicas: his verbis contineri ea, quae intelligenda ſunt aliis locis, quoties Iupiter aegidem concuſſiſſe dicitur: quod h. l. adiectum non eſt.

254. ἦ ῥ᾽ ἰθὺς νηῶν κονίην φέρεν. ⸓ „quod ἰθὺς eſt ἐπ᾽ εὐθείας, καταντικρὺ τῶν νεῶν." Etiam Apollon. Lex. h. v. ἰθὺς νηῶν, ἐπ᾽ εὐθεῖαν, ὡς ἐπὶ τὰς ναῦς. laudato verſu.

255. θέλγε νόον. Manifeſtum fit, dictum eſſe *de virtute debilitata et imminuta*, animo fracto, et deſpondente. Alibi, vt O, 322 additur, λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς. Proprie *mulcere, delinire, mollire* eſt; inde eſt, *vim adimere* et, vt bene obſeruat Erneſti, in deteriorem partem inflectitur; Sic transfertur ad animum. Hinc et de Mercurii virga aliquoties, vt Ω, 343. et translatum *ad ſuccos magicos* et *carmina*, quibus *vires agendi vel mouendi adimuntur.* Tandem etiam ad *fraudes* refertur vt Φ, 604. Hinc facile expedire licet ea, quae ſunt apud Heſych. et in Etymol. Haeſere tamen in his quoque veteres grammatici. Apollon. Lex. in θέλγειν, Apionem ait reddere ἀνιᾶν. ἀμαυροῦν. videri tamen vocem habere notionem generaliorem, τὸ μεταβολήν τινα ψυχῆς ποιεῖσθαι. (ſatis late!) eſſe enim θέλγειν, εἰς τὸ θέλειν ἄγειν (inepte!) Recoxit haec Euſtath. Male Sch. br. ἠπάτα. ἔβλαπτε. cf. inf. ad N, 435 θέλξας ὄσσε. O, 594 eſt θέλγε θυμὸν Ἀργείων καὶ κῦδος ὄπαζεν ... ἀπαίνυτο.

258. ⸓ Multa cumulant Sch. A. B. Victor. et in hoc Porphyrius, recocta ab Euſtathio, ſuper κρόσσας,

quas Ariſtarchus κλίμακας eſſe putauerat, ideoque κρόσσας μὲν πύργων ἔρυον reddiderat: *ſcalas admouerant vallo*, aiunt, κλίμακας ἔρυον κατὰ πύργων, ἐπὶ τοὺς πύργους καθεῖλκον. Sequuntur quoque Ariſtarchum Sch. br. Et ad hoc idem iudicium ſpectat Schol. inf. ad v. 375. At Homerus κρόσσας dixit pinnas, pinnacula, τοὺς ἐν τοῖς πύργοις ἐξέχοντας λίθους, τὰς ἐξοχάς. Porphyrius comparat κρόσσους in veſtibus, fimbrias, et νῆας προκρόσσας inf. Ξ, 35. hoc male. Leguntur diuerſae opiniones apud ipſum Apollon. Lex. et ex eo in Heſych. tum in Etymol. Koeppen ad locum Herodoti II, 125 haec reuocare volebat, vt κρόσσαι ſint ἀναβαθμοί, ſeu βωμίδες, ſaxa aliud ſuper alio ſic poſita, vt in graduum morem recedant, vtque ita, tanquam per gradus, aſcendi poſſit et deſcendi. At apud Homerum ſunt κρόσσαι, στεφάναι, pinnae ſummam ἐπάλξεως oram cingentes; quod pugna ipſa docet h. l.

καὶ ἔρειπον ἐπάλξεις. has per προμαχῶνας reddunt Heſych. Etymol. Sunt αἱ ἐξοχαὶ ἐπάνω τῶν πύργων. ἔριπον vitioſe optimi tamen codd. Ven. vterque, Lipſ. Townl. Vrat. b. a m. pr.

259. στήλας τε προβλῆτας ἐμόχλεον. λίθους τοὺς θεμελίους interpretantur Schol. A. B. br. Melius alii in his Sch. br. τὰς ἀντηρίδας (στήλας) ἢ τοὺς προμαχῶνας (*Strebepfeiler.*) Hoc et Apollon. Lex. p. 567 οἱ μὲν τὰς ἔξω προβεβλημένας (haec et Heſych.) ὡς τὰς Αἰγυπτιακὰς οἰκοδομὰς (quae in templorum ruinis adhuc viſuntur) ἕνεκεν ἀσφαλείας. At idem mox aberrat ad interpretationem alteram, τὰς πρώτας βεβλημένας; ſequi enim: ἃς ἄρ' Ἀχαιοὶ πρώτας ἐν γαίῃ θέσαν, niſi hoc ita dixit, vt non tempore ſint primae, ſed ante muros: quod ſuſpicor ex altero loco p. 614 in στήλας, τοὺς λίθους τοῦ τείχους τοὺς προεστῶτας κάτωθεν, ἀπὸ τοῦ ἵστασθαι.

ἐμόχλεον. vitioſe ἐμόχλευον in codd. parte, etiam in cod. Apollonii: vbi v. not. Tollii. Etiam Schol. br. ἐμόχλευον, διὰ μόχλων (vectes) ἐκίνουν. Veram lectio-

nem firmat Ven. vterque cum Schol. Potuit tamen olim lectum esse ἐμόχλευν, vnde errores nati.

260. ἔχματα πύργων. Apollon. Lex. κωλύματα. ἀπὸ τοῦ ἐπέχειν. laudato versu Jl. Φ, 259. Melius Schol. br. Eustath. ἐρείσματα reddunt, h. e. ea, quibus turres sustinentur et fulciuntur, vt Ξ, 410 quibus naues; Similiter N, 139 ἔχματα πέτρης, quibus ille innititur, quae eum retinent, coagmentant.

261. τὰς οἵ γ' αὖ ἔρυον. „quod αὖ ἔρυον, εἰς τοὐπίσω εἶλκον, vt αὖ ἔρυσαν μὲν πρῶτα.“ A, 459. Sch. A.

ἔλποντο. „γρ. ἤλποντο“ Barnes.

263. ἀλλ' οἵ γε ῥινοῖσι βοῶν φράξαντες ἐπάλξεις. Cant. οἵ γ' ἐν ῥινοῖσι. Ita iung. ἐν — φράξαντες, ἐμφράξαντες.

264. ὑπὸ τεῖχος ἰόντας. Cant. ἐόντας.

265. κελευτιόωντ' ἐπὶ πύργων. Ex Eustath. p. 904, 37 apparet, fuisse, qui κελευθιόωντ' legerent: qui incedebant. ἐπὶ πύργῳ Bentl. coni. Idem scribit κελευτιοϝωντ'. v. de Diagammo.

266. πάντοσε φοιτήτην. Barocc. φοιτοίτην. Eustath. „γρ. φοιτείτην“ a φοιτέω. Ergo ἐφοιτήτην a φοίτημι. Vim verbi declarant Sch. br. ἐμμανῶς ἐπήρχοντο.

267. 268. ἄλλον μειλιχίοις, ἄλλον στερεοῖς ἐπέεσσι νείκεον. Schol A. et B. multa moliuntur inepte, vt expediant, quomodo νείκεον et μειλιχίοις ἐπέεσσι simul consistere possint; nec vident ad μειλιχίοις ex altero assumendum esse προςεῖπεν. Vidit tamen Eustathius.

273. ὁμοκλητῆρος ἀκούων, qui vs. 249 erat ὁ ἀποστρέφων τοῦ πολέμου. Barocc. Harlei. vn. Vindob. ἀκούσας. sicque Venetus. Schol. A. tamen: „γρ. καὶ, ἀκούων.“

274. ἀλλὰ πρόσω ἵεσθε. hoc ab ἵω. ἵημι. ἵεμαι ductum esse posse, non inficiabor. At apud Homerum est ἵεμαι προθυμοῦμαι. ἐπείγομαι, ὁρμῶμαι, sic sane in multis locis. potest etiam reddi per πορεύομαι. Sup. B, 154 οἴκαδε ἱεμένων sc. ἰέναι, πορεύεσθαι. Od. Υ, 356 Ἱεμένων ἔρεβοσδε. et P, 5 ἄστυδε ἱέμενος. et sic alibi. Sunt alia loca, in quibus receptum est ἵεμαι incedo, vado, vt N,

707 boues ἱεμένω κατὰ ὦλκα. Hactenus quod rem expediat, non habemus; eſt tamen, quod nos certiores reddat. ἵεμαι, *cupio*, non eſt ab ἵημι ductum, ſed diuerſae eſt originis; nam ſcriptum fuit ϝιεμαι vt ſupra in οικαδε ϝιεμενων. αστυδε ϝιεμενος. Λ, 557 ὁ δε ϝιετο. et ſic ſaepe obſeruari poteſt: v. ad B, 154. Prima producitur, etſi per ſe breuis, vt in aliis huius generis ſit; ſic et ἵημι, ἵεις, ἵει, ἀνίει, prima breuis eſt, et tamen producitur in ἱέμενος, ἐφιέμενος. N, 103. O, 24. Π, 760. vbi v. Clarke. Sic et ἴομεν M, 328. At ἵεμαι *vado*, πορεύομαι non habet digamma: Od. X, 304 ταὶ μὲν — πτώσσουσαι ἵενται. Secundum haec ἵεσθε h. l. ſcribendum erit; antiquitus ϝιεσθε, quod et Bentl. appoſuerat in ſuo exemplari.

275. αἴ κε Ζεύς, etiam h. l. τὸ ν deleui in αἴ κεν, vt ſaepe, tacite; ante duplicem conſonam quis requirat? Faciunt h. l. idem codd. Ven. Townl.

276. νεῖκος. Ariſtarchus νῖκος quod et Ven. B. habuit, cum Townl. Vrat. A. Eton. fragm. Moſc. et de quo iam aliquoties monitum, vt Δ, 37. Λ, 720. Scilicet inter argutias grammaticorum etiam hoc fuit: eſſe τὸ νῖκος, ἀπὸ τῆς νίκης, τὸ νίκημα. vt colligas e Sch. A. et B. fragm. Moſc. Sic etiam Herodianus. Videntur adeo illi aliter interpunxiſſe: αἴ κεν Ζεὺς δώησιν Ὀ. ἀ. νῖκος, ἀπωσαμένους δηΐους ποτὶ ἄστυ δίεσθαι.

δίεσθαι Scholion A. et B. a δίημι ducunt, quod non minus bene eſt a δίω. δίομαι. vnde διώκω. v. ad Σ, 584. et Ψ, 475.

277. ὡς τώ γε προβοῶντε. „ſecundum nonnullos commentarios fuit lectum προβάοντε, οἷον προβαίνοντες." Si quid video, variae fuere olim formae: βῶ. βῆμι. βάω. βέω eoque προβάοντε bene. At Sch. br. ἔμπροσθεν τῶν λοιπῶν βοῶντες. etſi et ibidem alii προμαχόμενοι. βοὴ γὰρ ἡ μάχη. Apud Apollon. Lex. eſt προβοῶντε, ὁ μὲν Ἀπίων, προβαίνοντες ἢ φωνοῦντες. καὶ γὰρ ἦιε μακρὰ βιβὰς (H, 213) οἷον προεγκελευόμενος μετὰ βοῆς. Mixta et confuſa hic ſunt plura diuerſa, vt et in Heſych. προβοῶντες. προφωνοῦντες. ἐγκελευόμενοι. προβαίνοντες. alterum ex

προβοάω, alterum ex προβάω. Bentleius monet fuisse scriptum προβοϝωντε.

ὦ οἵγε vn. Vindob.

278. τῶν δ', ὥςτε νιφάδες — ⁊ „Eadem comparatione iam sup. 156 vsus fuerat: νιφάδες δ' ὡς πῖπτον ἔραζε. Sed ibi πρὸς πλῆξιν, (tela feriebant vt niues seu grandines a vento adacti) nunc πρὸς τὴν συνεχῆ φορὰν spectat" A. B.

ὥςτε νιφάδες χιόνος πίπτωσι θαμειαί. vulgg. πίπτουσι. at Cant. Ven. vn. Vindob. πίπτωσι, quod Homericum est in comparationibus. πίπτωσιν ἔραζε. Townl.

279. ὅτε τ' ὤρετο μητιέτα Ζεύς· ὤρετο, ὥρμα Hesych. ὥρμησε. προεθυμήθη Sch. br. bene, sed h. l. pro praesenti, ὁρμᾷ, ex ὄρω. Laudat versum Schol. Aristoph. Equ. 1341.

280. πιφαυσκόμενος τὰ ἃ κῆλα. ⁊ „quod κῆλα, τὰ βέλη Διός, sunt χιὼν καὶ ὑετός." cum *grandine*. Alias scilicet, vulgari vsu, *fulmina:* v. c. Hesiod. Θ. 707. Apollon. Lex. in κῆλα p. 396. laudato versu: οἱ μὲν, τὰ σημεῖα, τὰς βροντὰς καὶ τὰς ἀστραπάς. ὁ δὲ Ἀρίσταρχός φησι, καὶ ταῦτα βέλη εἶναι ποιὰ Διός. deesse videntur: *niues et grandines.* Translatum hemistichium in H. in Apoll. 444. de flamma ab Apolline mota.

πιφαυσκόμενος. Sch. br. φανεροποιῶν. ἐμφανιζόμενος. Eustath. ἐπιδεικνύμενος. Apollon. Lex. διασημαίνων, laudato hemistichio. add. Hesych. Etymol. e quo haec teneas: φάω *luceo*, φαύω. φαύσκω. πιφαύσκω. At h. l. nil aliud esse puto, quam *exerens, proferens.* — In Mori et aliis πιφάσκόμενος.

281. χέει ἔμπεδον. „lectio Aristarchea; est *continuo.* At Massiliensis χέει ἄσπετον." Schol. A.

κοιμήσας δ' ἀνέμους. Ita edd. et optimi codd. κοιμίσας Cant. Lips. κοιμίσσας Harlei. et sic in nonnullis codicibus legi obseruauit Eustath. notante quoque Barnes h. l. et ad Ξ, 234. Π, 524 et Ern. h. l. et ad Callim. in Del. 110. qui et laudat Rhoer. ad Porphyr. de Abst. I, 45. Scilicet κοιμίζειν serius dictum quod antiquis κοιμᾷν

erat: quod diserte docet Eustath. ὄφρα καλύψῃ. vn. Vindob. καλύψοι.

282. 3. 4. ad Romam transfert Aristides in Encom. Romae To. I, p. 199.

283. πεδία λωτεῦντα. λωτόεντα, λωτὸν ἔχοντα. alii, omnino ἀνθοῦντα. Apollon. Lex. h. v. Hesych. Etymol. Schol. br. Suidas. Aristarchus tamen λωτοῦντα scripserat. Sch. A. Habet haec etiam Eustath. qui λωτεῦντα Massiliensem editionem habere ex antiquis enotauit. — πίονα ἔργα Apollon. Lex. h. v. τὰ γεωργικὰ λέγει κατ' ἐξοχήν. πίονα δὲ, τὰ ἡμᾶς πιαίνοντα, πιαντικά. (immo vero *agri pingues*, adeoque *fertiles*.)

285. κῦμα δέ μιν προςπλάζον ἐρύκεται, ἄλλα τε πάντα. ⊱ „quod ἐρύκεται pro ἐρύκει. Agitur autem de *niue*. Nec dubito fuisse ἄλλα δὲ πάντα, non τε. Concinit Sch. A. μόνον τὸ κῦμα προςπελάζον, ἀπερύκει αὐτήν. τἄλλα δὲ πάντα κεκάλυπται. Apollon. in πλάζεται adscripto versu, λέγει ἀντὶ τοῦ προςπελάζον, οἷον προςεγγίζον. De voce cf. ad Φ, 269. κῦμά τε Cant. Potest sane de vss. 285. 6. suspicio suboriri, an fetus rhapsodi sint: sed possunt defendi per studium poetae ornandi.

286. ἄλλα τε πάντα εἴλυται καθύπερθ', ὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος. Legebatur vulg. εἰλύαται cum vitio metrico. Nam εἰλύω mediam habet productam. Sic Φ, 319 εἰλύσω ψαμάθοισιν. cf. sup. ad Λ, 156. Sic νεφέλῃ εἰλυμένος ὤμους E, 186 et al. Si itaque pluralis est retinendus, scribendum esset aut εἴλυνται, aut εἰλύαται pronuntiandum esset εἰλῦται. Sane tamen multo opportunior esset singularis: πάντα εἴλυται. Hactenus dictum de ratione grammatica. Videamus nunc auctoritates. εἰλύαται vulgo codd. At Venetus ειλυται. cum sine accentibus excusus sit, non apparet, sitne εἴλυται an εἰλῦται. Schol. A. „γρ. εἰλύαται. Ἄλλως· προπερισπῶσιν, ἵνα ἐκ τοῦ εἰλύαται συναλοιφὴ ὑπάρχῃ, ἢ τοῦ ει." immo vero τοῦ υ. scribere debuere, εἰλῦται. nam pergit eos voluisse singularem esse hoc et synaloephen esse similem ei, quae est in ῥύεσθαι, ῥῦσθαι O, 141. et Od. X, 437. coll. Ω, 416.

νέκυας et *νέκυς*. Pergit: *τινὲς δὲ προπαροξύνουσιν, ὡς ἀπὸ τοῦ εἴλυμι.* h. e. fcribunt *εἴλυται.* quod fane eft fimpliciffimum. Etiam Euftath. habet: *εἰλῦται ἢ εἰλύαται.* Vrat. b. a pr. m. *εἰλύατο.* Corrupta igitur eft vox incuria rei metricae; vt omnino ducta ab *ἕλω, εἰλέω, εἰλύω,* multam moleftiam fecere etiam propter digammum: de quo v. in Excurfu de digammo. Iterum Od. Υ, 352 *νυκτὶ μὲν ὑμέων εἰλύαται κεφαλαί τε πρόσωπά τε νέρθε τε γοῦνα* legendum eft aut *εἴλυται,* aut *εἴλυνται,* aut *εἰλῦται.*

εἴλωται corrupte vn. Vindob.

καθύπερθ', ait Schol. A. et ad antecedens et ad fequens trahi poteft.

ἐπιβρίσῃ. Vidimus iam fup. H, 343 *ἐπιβρίσῃ πόλεμος.* proprie aucto onere. — *ἐπιβρίσει* vn. Vindob.

287. *ὣς τῶν ἀμφοτέρωσε λίθοι πωτῶντο θαμειαί.* „Notandum, *λίθους* dici feminino genere" Schol. A. B. br. Euftath.

ἀμφοτέρωθε pro var. lect. eft ap. Euftath. Hic quoque docte disputat contra nonnullos, qui nolebant lapides *volare* dici, et accipiebant *πωτᾶσθαι* pro *πίπτειν.* Etiam N, 140 faxum *ὕψι δ' ἀναθρώσκων πέτεται.*

288. *ἐς Τρῶας, αἱ δ' ἐκ Τρώων.* Bentl. em. *ταὶ δ'.*

289. *βαλλομένων.* Schol. A. *βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ Ἀχαιούς. τὸ γὰρ ἐκ ἐστιν, ὡς τῶν βαλλομένων.* obfcura et luxata haec funt; videri poteft aut iungere velle *ἐκ Τρώων βαλλομένων*, aut *ὣς τῶν ἀμφοτέρωσε — βαλλομένων.* Pergit: ad *λίθων* referri non poffe, *βαλλομένων*, (fcil. vt fit *βαλλομένων τῶν λίθων*) effet enim foloecifmus: (an quia eft h. l. *ἡ λίθος?*) Certe *οἱ βαλλόμενοι* non funt, qui percutiunt, fed perpetuo vfu Homerico, qui percutiuntur: ita et *βαλλόμενα τεύχεα, ἀσπίδες, κόρυθες*, v. fup. 37. 152. 161. 339. I, 570. Nec in poeta noftro licet refingere: *βαλλομένων δὲ, τὸ τεῖχος ὑπὲρ πᾶν δοῦπος ὀρώρει*, quia vfum articuli haud agnofcit. — In *ὑπὲρ τεῖχος πᾶν* mirum eft grammaticos argutari, etiam fragm. Mofc. effe *ἀπὸ γῆς ἕως ἄνω.* immo vero quam late patet in circuitu; per totum vallum.

290. οὐδ' ἄν πω τότε γε. Perlecta reliqua libri parte quaero, quid Sarpedon tandem peregerit, vt dici posſit: niſi Sarpedon fuiſſet Hectorem in caſtra non fuiſſe irrupturum. Nam Sarpedoni reſiſtitur ſumma vi ad vſ. 436. nec pugnant Lycii ad portam, ſed ad vallum et turres: vſ. 375 ſqq. Hector contra, qua ipſe cum Troianis pugnat, ſaxo fores infringit; neque Sarpedonis praeterea fit mentio. Videturque hactenus aliquid in his vſſ. aut luxatum eſſe aut interpolatum praeter poetae mentem. Enimuero meliorem rationem propoſuiſſe mihi videor in Nota ad h. v. Sarpedonem ſuo loco fortiter pugnantem auertiſſe Achiuos ab ea valli parte, qua Hectori opportunum erat irrumpere: quo facto reliquis quoque locis vallum ſuperarunt Troiani: vſſ. 468. 9.

Ad τότε γε in Vrat. b. ſuperſcriptum eſt τοί γε. Sic eſſet interpungendum: τοί γε, Τρῶες καὶ Φαίδιμος Ἕκτωρ, τ.

291. τείχεος ἐῤῥήξαντο πύλας καὶ μακρὸν ὀχῆα. Ε- „quod πύλας iterum pro πύλην (vt vna tantum ſit porta) et ὀχῆα pro ὀχῆας dixit, vt paullo poſt vſſ. 455. 460 apparet.“

ἐρήξαντο Lipſ. vt antiquiores ſcripſere; in hoc tamen codice, librarius indoctus.

293. λέονθ' ὥς, non ſibi conſtant nec veteres nec recentiores in ὡς et ὥς, in hoc poſitu, nec refert. Qui βόες ἕλικες. inflexi, ſint, v. ad I, 462. inflexis cornibus.

295. ἀσπίδα ἐξήλατον. Habet ἑξήλατον Venetus cum Scholio, quod docet Ariſtarchum ita ſcripſiſſe, vt ſit clipeus ſex coriis vel laminis inductus, ἑξάπτυχος; vt Aiacis ſeptemplex erat clipeus, Achillis quincuplex: Σ, 481. Υ, 270. Ei adſtipulatur grammaticus, Scholii auctor, add. Sch. br. et cod. Cant. cum ed. Turnebi. At Zenodotus ἐξήλατον exhibuerat, vt ſimpliciter ſit ἐξηλασμένη ſc. χαλκῷ (vt χαλκείη ἐξήλατος ſit idem ac χαλκήλατος et exponitur ſtatim; ἣν ἄρα χαλκεὺς ἤλασεν.) Nicanor ap. Sch. B. et Lipſ. etiam ἐξήλατον tuebatur, ſed vt eſſet, τὴν ἔξω ἔχουσαν χαλκόν. Vtrumque in ſuum lexicon re-

cepit Apollon. p. 271. ἐξήλατος, ἐξ ἐλασμάτων συγκειμένη· ἐξ πτύχας ἔχουσα. Intulit pleraque ſuis παρεκβολαῖς Euſtath. Apud hunc quoque χρυσείην quod Vrat. A. et b. Flor. Ald. 1. Rom. habent. „quod non ſpreuerim" addit Ern. „nec impedit χαλκεὺς, immo iuuat. item v. 297."

296. Zenodotus: ἐξέλασ' ἔντοσθεν δέ. quo ipſo firmabat, poetam ἐξήλατον voluiſſe. — ἔντοσθε edd. ante Turneb.

297. βοείας ῥάψε — χρυσείῃς ῥάβδοισι διηνεκέσι περὶ κύκλον. Sch. A. ῥάψε ῥαψαῖς ῥαβδοειδέσιν accipit; quod non ſatis aſſequor. Sch. br. ῥάβδους de ferreis virgulis accipiunt, quibus manus inſerta tenebat clipeum: τοῖς κανόσιν, οἷς εἴχοντο αἱ ἀσπίδες. v. Θ, 193. At ſic περὶ κύκλον alienum eſt. Mox in iisdem aliud Scholion, quod cum ſuperiore etiam ab Euſtath. intexitur, p. 905, 50 ῥάβδους de virgis ſeu laminis accipere videtur, quae, (praetextae decuſſatim et clauis firmatae) interius coria plura alterum alteri ſuperiecta continerent. Bene; ſed cur eas ῥάβδους *aureas* feciſſent, *in cauo ſcuti abditas*? et quid tum περὶ κύκλον? ſaltem ab vna orae parte verſus alteram? Sunt, puto, ῥάβδοι virgae aureae, laminae, quae exteriorem clipei oram in orbem ambiunt.

Apud eundem Schol. A. ſcripſerant alii περίκυκλον, quod et Ven. B. habebat, et exponit ἀπὸ τῆς ἴτυος εἰς ἴτυν. an decuſſatim? ſed praefert ipſe Sch. A. duabus vocibus περὶ κύκλον, ſicque Aſcalonita. Vitium χρυσείοις male intulit Ald. 2. donec Barnes reſtituit χρυσείῃς, quod iam Flor. Ald. 1. et Rom. habebant, cum codd. In Townl. vitioſe χρυσίοις et διηνεκέεσσι, metri prorſus incurioſe.

298. δύο δοῦρε τινάσσων. δύο δοῦρα Mori. Duas haſtas manu geſtaſſe heroes, nota res eſt, vt altera emiſſa ſupereſſet altera. Euſtath. tamen Sarpedonem ἀμφιδέξιον fuiſſe vult, et Sch. B. ἕτερον ἐν τῇ ἀσπίδι, τὸ δὲ ἐν τῇ δεξιᾷ. fuitne ἐν τῇ ἀριστερᾷ, an, quod clipeo haſta adiuncta eſſet?

299. ὅς τ' ἐπιδευής. ἐπιδαής Lipſ. errore calami.

301. μήλων πειρήσοντα. ⊱ „quod πειρήσοντα eſt τὴν διάπειραν ληψόμενον, ἐνεδρεύσοντα" (atqui πειρᾶν non vno loco obuium eſt *aggredi aliquem*, ἐπιχειρῆσαι) et quod καὶ eſt otioſum: καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν. At Dionyſius (Thrax) vidit eſſe maius quid: fame coactus *vel* aulam munitam intrat, ἔπαυλιν. — εἰς Ven. etſi Schol. γρ. καὶ, ἐς.

302. παρ' αὐτόφι. παρ' αὐτοῖς Sch. br. Eſt adeo pro αὐτοῖςφι. Heſych. παραυτόφι, παρ' αὐτῷ. Quoties aliis in locis occurrit, eſt fere illico, παραυτίκα, atque etiam variat lectio παραυτόθι; vt N, 42 ad quem vide. T, 255. Υ, 140. Ψ, 147. 640. παρ' αὐτὸν Lipſ. male.

βώτορας ἄνδρας notarunt grammatici, etiam Apollon. Lex. βώτορες νομεῖς. cum hemiſtichio.

303. ἄνδρας — φυλάσσοντας περὶ μῆλα. ⊱ „quod nonnulli περὶ abundare volunt." quid igitur ipſe grammaticus ſtatuit? nil addit. An περὶ retrahendum ad εὕρῃ περὶ μῆλα putauit? Nam φυλάσσοντας abſolute, *cuſtodiam agentes*, vt ſup. K, 419. 421. 192. Od. Δ, 526 et νύκτα φυλάσσειν pro διὰ νύκτα, Od. E, 466 et alibi, ponitur. Dicendum ergo περὶ et ipſum poni ſine regimine; cuſtodiam agere, circa pecudes.

303. σὺν κυσὶ καὶ δούρεσσι. Pro hoc δούρασι ed. Rom. cum Euſtath. qui tamen addit δούρεσσι οἱ ἀκριβέστεροι. Deberet ſaltem eſſe δούρασσι, vt γούνασσι, ἀνδράσσι. Sed recte δούρεσσι vt iterum Od. Θ, 528. a δόρυ, εος. Sic κτεάτεσσι. πάντεσσι. ὑδάτεσσι ap. Nicandrum, ait Euſtath. δούρασι inf. Il. Φ, 162 legitur.

305. ἀλλ' ὅγ' ἄρ' ἤ. vn. Vindob. ἀλλ' ὁ γὰρ ἤ.

306. ἐν πρώτοισι. acute reprehendit Koeppen, quia non plures leones adfuere, inter quos ille ἐν προμάχοις pugnare potuerit: vt Λ, 674. At ἐν πρώτοισιν ἀνδράσι intelligendum eſt.

307. Scholion A. B. in quo ad Heſiodum et Bacchylidem prouocatur, quod h. l. intexitur de *Sarpedo-*

ne, est in Sch. br. ad v. 397. De eo v. ad Apollod. III, 1, 2.

308. τεῖχος ἐπαΐξαι διά τε ῥήξασθαι ἐπάλξεις. „γρ. ἐπ' ἀΐξαι." Barnes. — ῥήξεσθαι Mori. Mox 309 Γλαῦκος, diuersum esse a γλαυκὸς, in quo declarando exemplis ad fastidium verbosus est Eustath. p. 906. 7.

310. τίη δὴ *cur nam obsecro. cur tandem.*

311. κρέασί τ' ἠδὲ πλ. Sic quoque Barocc. et Townl. κρέασιν τε ἠδέ. Et emendabat sic Bentl. At mox idem θεους ϝως, in quo non obsequor. Editum erat vitiato metro κρέασιν τε ἰδέ. etiam ap. Plutarch. Sympos. 2. p. 617. A. etsi ibi cod. recte legit. De genere honoris hic memorato v. sup. ad H, (VII) 321.

314. Φυταλιῆς. de vinea Z, 195.

316. μάχης καυστειρῆς. pugna ardente. v. ad Δ, 342.

317. ὄφρα τις ὧδ' εἴπῃ. Homericum hoc esse non potest. Bentlei. em. ὥς ϝείπῃ. vide an probabilius sit: ὄφρα τις ὧδ' ἐρέῃ.

318. οὐ μὰν ἀκληεῖς. Vrat. b. οὐ μὴν, verum saepe hoc occurrit in Homero, etsi ἦ μὴν, καὶ μὴν, non minus frequentatur. Non igitur doricum dicendum μὰν, sed antiquum, quod Dores seruauerunt.

ἀκλειεῖς. ita edd. et pars codd. At ἀκληεῖς pars potior codd. Cant. Harl. Lips. fragm. Mosc. Vrat. b. Eton. Townl. Ven. in quo Schol. A. οὕτως αἱ Ἀριστάρχου καὶ αἱ χαριέστεραι et Eustath. ὡς πολλὰ τῶν ἀκριβῶν ἀντιγράφων ἔχει. Etiam Porphyr. legebat sic ad K, 165. Nec tamen apparet qua analogia η inferatur; a κλέος est ἀκλὴς, v. ad H (VII) 100. et ἀκλεής. Sane a κλείζω, fit κληΐζω. Est h. l. ἀκληεῖς pro ἀκλεῶς.

319. ἔδουσί τε. Townl. ἔδουσι δέ.

320. οἶνόν τ' ἔξαιτον μελιηδέα· ἀλλ' ἄρα καὶ ἲς — Ad οἶνον Schol. B. ait repetendum esse ἐκ κοινοῦ τὸ, πίνουσι quem morem loquendi copiose illustrat Porphyr. ad K, 165. τ' post οἶνον restituit Barnes e codd. add. Eustath. In edd. erat δ' quod et Vrat. A. habet.

ἔξαιτον, ἐξαίρετον. Hefych. vbi v. Not. ex eoque grammatici contenderunt prius effe contractum. Immo vero eft a ftirpe τοῦ *αἰτέω*, vt eft *ἐπαίτης*, *μεταίτης*, etfi τῷ *αἴτει* ap. Pindar. Ol. III, 30 vti nolim.

μελιηδέα ἀλλ' facit hiatum. Bentleius *τῶν δ' ἄρα* fubftituit. Neceffe tamen non eft; nam εα in fine vocis *μελιηδέα* pro diphthongo habenda funt aut pronuntianda ῆ.

322. *ὦ πέπον, εἰ μὲν γὰρ* — non fine animi commotione aliqua legi haec poffunt, eaque tanto maiore, fi teneas, quod a Rob. Wood narratum accepimus, pronuntiatos eos effe a viro nobiliffimo, Comite Granville, qui tum M. Britanniae Confilio Regio a fecretis Regni erat, iam animam agente, nec munia fua detrectante, cum ad eum Wood conditiones pacis Parifiis anno faeculi LXIII. fanciendae attuliffet; tum ille audito nuntio, leuato corpore aegro, eum accedere nec differre negotium iubet, folaturque amicum lugentem, his verbis vfus: *ὦ πέπον, εἰ μὲν γὰρ π.*

Omnino locus facile eft inter praeftantiffimos propter fententiae grauitatem, et indolem generofam quae per eam declaratur, laudatus etiam hoc nomine ab auctore de poefi Homer. f. 19. Nihil enim attinet, diu vixiffe; at fi te vixiffe, nec te nec alios poeniteat, fatis te vixiffe fcito, vel breuiffimae vitae vfu conceffo. Reddidit locum verbis fuis Demofthenes pro Corona c. 28. Reisk. ed. p. 258, 19 quae etiam cum Homericis comparauit Auctor Encomii Demofth. f. 5. Liceat ea et h. l. adfcribere etfi iam Clarkio memorata: *πέρας μὲν γὰρ ἅπασιν ἀνθρώποις ἐστὶ τοῦ βίου ὁ θάνατος κἂν ἐν οἰκίσκῳ τις αὐτὸν καθείρξας τηρῇ. δεῖ δὲ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ἐγχειρεῖν μὲν ἅπασιν ἀεὶ τοῖς καλοῖς, τὴν ἀγαθὴν προβαλλομένους ἐλπίδα, φέρειν δὲ, ὅ τι ἂν ὁ θεὸς διδῷ, γενναίως.* Laudat verfus et addit verba Theopompi Clemens Alex. Strom. VI, p. 748 quibus ifta *παραφράζει* fcriptor, quod et Cicero fecit Philipp. X, 10 f. 20. et Virgil. X, 467

ſq. *Stat ſua cuique dies* etc. Quis haec legat, nec generoſa virtute ac ſenſu incaleſcat!

εἰ μὲν γάρ. Vita Homeri Plutarcho tribui ſolita: εἰ μὲν δή. Bentl. coni. εἰ μὲν ἄρα πτόλεμον. Clarke argutatur et h. l. in γάρ. Verum γὰρ eſt idem quod δή. Color ſimilis eſt Sc. Herc. 357 ὦ πέπον, οὐ μὲν γάρ τοι. cf. ibid. 95.

Φυγόντε meliores codd. Harl. Lipſ. Eton. fragm. Moſc. Ven. vulgo: Φυγόντες.

324. ἔσσεσθ'. edd. ante Turneb. ἔσσεσθαι et ἔσεσθαι cum vitio metri.

ἐνὶ πρώτοισι Cant. ἐνὶ προμάχοισι.

325. μάχην ἐς κ. Vrat. b. adſcripſit μάχην ἀνά. quod eſt in vno Vindob.

326. νῦν δ' ἔμπης γὰρ Κῆρες ἐφεστᾶσι θανάτοιο — ἴομεν. iungenda haec eſſe, νῦν δ' ἴομεν monent A. B. Nemo tamen de inſolito vſu τοῦ ἔμπης monet. Nam communi vſu ἔμπης reſpondet τῷ καίπερ, vel expreſſo vel ſubintellecto: *etſi, tamen*, καίπερ — ὅμως· v. c. Ω, 522. 523. Debet itaque et h. l. ſubintelligi, νῦν δὲ γάρ, (γ' ἄρ) nunc autem, (quandoquidem nobis forte non contigit, vt non ſimus ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε) *etſi*, κἂν, καίπερ, nec ego inter promachos nunc pugnare velim, nec te in praelium mecum educere, ἔμπης, *nihilominus* infiniti mortis caſus inſtant quos effugere haud licebit. Quod cum ita ſit, agedum, ἴομεν. Quis non ſentiat, bene haec procedere. At Interpretes a grammaticis ad alia delati ſunt: hi enim ἔμπης declarant per ὁμοίως πᾶσιν, non niſi e contexto; Ipſe Apollon. Lex. ποτὲ μὲν ὅμως, ποτὲ δὲ ἀντὶ τοῦ ὁμοίως ἢ ἐπίσης. Sic et Heſych. vbi cf. Not. Atqui haec ex vnius huius loci interpretatione ſunt conſtituta; nec aliter res ſe habet Od. T, 37. vbi nec minus caecutiunt in ellipſi. Verbo ſententia vulgaris eſt: etſi nunc mortem fugere vellemus, ſunt tamen multae aliae mortis viae, quas omnes effugere haud licebit.

ἐφέστασαν ed. Flor. cum Vrat. A. diſceſſit ſtatim Ald. 1.

328. ⊢ quod ἴομεν est pro ἴωμεν et (ὀρέξομεν pro) ὀρέξωμεν (hoc male; nam noua propositio orsum habet cum ἠέ τῳ.) et subintelligendum est τὸ ὀρέξῃ (ἠέ τις ἡμῖν ὀρέξῃ.) quod non assequuti nonnulli versum substituerunt: „ἠέ τις ἡμῖν δώσει ἀποκτάμενος κλυτὰ τεύχεα καὶ δόρυ μακρόν.“ Sch. A.

ἠέ τῳ κῦδος ὀρέξομεν lectio erat vulgata ante Barnes, vt vel hoc exemplo incuria metri editorum incredibilis in aprico sit. Saltem debebant emendare ἢ τῳ. nam quod Clarke ait ἠὲ pronuntiari posse ἢ, non bene monitum est; nam ἠὲ non scribitur, nisi vbi syllabam alteram accedere volumus. Recte Barn. reposuit ἠέ τῳ εὖχος, quod habent libri, etiam Venetus cum fragm. Mosc. et al. Eustath. Vita Homeri Plutarcho tributa, Clemens Alex. l. c. et repetitur inf. N, 327. versu iterum apposito. Est tamen κῦδος etiam in Townl.

330. μέγα ἔθνος ἄγοντε. „est Aristarchi lectio.“ Schol. A. Fuit ergo etiam ἄγοντες· quod habet Barocc. cum vno Vindob. pro ἰθὺς γρ. εὐθὺς ap. Schol. Lips.

331. τοὺς δὲ ἰδὼν ῥίγησ' υἱός. τούςδε Barn. nouauit. — ῥίγησεν υἱὸς Lips. probante Ernestio, tanquam concinnius esset. De Πετεῶο v. ad B, 552.

332. κακότητα φέροντες. „γρ. φέροντε“ Barnes. Apollon. in πύργος. — ὅτε δὲ μέρος τι τείχους· versu subiecto.

333. πάπτηνεν δ' ἀνὰ πύργον Ἀχαιῶν, εἴ τιν' ἴδοιτο. Potest et Ἀχαιῶν εἴ τινα iungi. Sed melius alterum; vt et mox 352 βῆ δὲ θέειν παρὰ τεῖχος Ἀχαιῶν.“ Sch. A. πάπτηνε δ' (sic diserte fragm. Mosc.) ἀνὰ πύργον. non *per turrim*, puto. Nam qui in turri adstabant, eum latere non poterant. Videntur sensisse, qui apud Eustath. amphiboliam agnouere in his verbis et voluere accipere πύργον de *agmine Achiuorum*, vt sup. Δ, 334 ὁππότε πύργος Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπελθὼν — At h. l. parum commode. Aut ἀνὰ πύργον pro *ipse stans in turri*. vel πύργον pro *muro* dictum accipies.

εἴ τιν' ἴδοιτο. non est hoc Homericum. εἴ τιν' ϝίδοιτο. Bentl. em. εἴ κε ϝίδοιτο, ἡγεμόνων ὅς τις. Ita poterat εἴ τι ϝίδοιτο placere. Verum nullus dubito, et hic fuisse εἴ τιν' ὁρῷτο, vel ὁρεῖτο ab ὅρημι, ὅρημαι. quod grammaticos offendisse suspicatus sum ad A, 56. 198. Δ, 232. 516.

334. ἡγεμόνων, ὅς τις οἱ ἀρὴν ἑτάροισιν ἀμύναι. Esse τὴν ἀρὴν, βλάβην, monent grammatici. Sch. br. Apollon. Lex. laudato loco Σ, 100 ἐμεῖο δὲ δῆσεν, ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι, cum Porphyrio Qu. Hom. 18. et convenit forma loquendi ἀρὰν ἀμῦναι, vti, λοιγὸν, ὄλεθρον, ἀμῦναι. At Hesych. βλάβη ἡ ἐν τῷ Ἄρει, ὅ ἐστι, πολέμῳ. is ergo inciderat iam in disputationem de hac voce. Scilicet diuersae sunt voces: ἀρὰ, preces et dirae, et ἀρὰ, noxa et malum, nec modo significatu, verum etiam prosodia inter se sunt diuersae; prior enim illa, si est imprecatio, priorem habet *productam*; θεὰ δέ οἱ ἔκλυεν ἀρήν. I, 562 vt ἀρᾶσθαι· Ψ, 209 ἐλθεῖν ἀρᾶται καὶ ὑπίσχεται. At posterior, quae exponitur βλάβη, priorem habet *breuem*: Il. Σ, 100 ἐμεῖο δὲ δῆσεν ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι. Iam haec altera vox ambiguam interdum habet lectionem, dum variat ea ἀρῆς et Ἄρεος. Idque praeferunt in loco memorato Σ, 100 viri docti, Barnes, Clarke, Dorville, Vann. Crit. p. 389 vt sit Ἄρεος, vel Ἄρευς, (nam vocis plures sunt formae. v. ad E, 31.) idque iam Aristarchus ad e. l. ap. Eustath. et Etymol. in Ἄρεω maluerat, quia sic alibi legitur: γνωτὸν ἐνὶ μεγάροις Ἄρεως ἀλκτῆρα γενέσθαι Ξ, 485. adde Σ, 213 αἴ κεν πὼς σὺν νηυσὶν ἄρεως ἀλκτῆρες ἵκωνται. Sero tandem ad Od. X, 208 vbi est Μέντορ, ἄμυνον ἀρὴν, et Barnes reponit Ἄρην, Clarke cum Tollio ad Apollon. p. 158 bene notat, Ἄρην ab eo loco esse alienum, et verisimile videri, alia origine esse ἀρὴν, βλάβην, alia ἀρὴν, diras. Ad alia loca nil monetur, vt nec ad locum nostrum, nec ad Π, 512 τείχεος ὑψηλοῖο ἀρὴν ἑτάροισιν ἀμῦναι. Ω, 489 οὐδέ τις ἐστὶν, ἀρὴν καὶ λοιγὸν ἀμῦναι. Od. B, 59 et P, 358 οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν ἀρὴν ἀπὸ οἴ

κου ἀμῦναι, vbi ad X, 208 remittimur, vbi eſt: Μέντορ, ἄμυνον ἀρήν. Si alios poetas circumſpicimus, occurrit in Heſiod. Theog. 657 ἀλκτὴρ δ' ἀθανάτοισιν ἀρῆς γένεο κρυεροῖο. Similique modo Scut. Herc. 29 ἀνδράσιν ἀλφηστῇσιν ἀρῆς ἀλκτῆρα φυτεύσῃ. et v. 128 θήκατο δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἀρῆς ἀλκτῆρα σίδηρον. Quod ſi in his vnum et alterum in Ἄρεος mutari poſſit, in ceteris tamen apertum eſt, Homero vtique eſſe ἀρὴν, βλάβην, priore brevi. Similiter et ἄρημι, βλάπτω, inde ductum primam breuem habere debuit, et Σ, 435 eſt legendum: Κεῖται ἐνὶ μεγάροισιν ἀρήμενος.

Knight, Vir Cl. p. 87 duas quidem et ipſe diuerſas voces admittit, ἀρὴν tamen, βλάβην, etiam ϝαρην ſcriptam fuiſſe cenſet, quod ſane loca nonnulla admittant forte, et emendat Od. X, 208 ἄμυνε ϝαρην. Poſſis eo vocare inf. Φ, 112 ὁππότε τις καὶ ἐμεῖο Ἄρει ἐκ θυμὸν ἕλοιτο. vbi al. ἀρῇ legunt, vt eſſe credas ἐμεῖο ϝαρῇ. Et conueniret Π, 512 τείχεος ὑψηλοῖο ἀρὴν ἑτάροισιν ἀμύνων. Verum de iſtis locis ſtatuendum forte eſt alio modo, et repugnant tot alia loca, inque his inprimis locus noſter: ὅςτις οἱ ἀρὴν, qui ſane ϝαρην nullo modo admittit.

ἀμύναι. Cant. ἀμύνῃ. ſic quoque ed. Rom. cum Euſtath. ἀμύνει, Mori. Barocc. vn. Vindob. ἀμύνοιεν alter ἀμῦναι male Vrat. b. et al.

Bentl. etiam em. ὅςτις οἱ ἀρὴν ἑτάροισί τ' ἀμύναι. ſibi et ſociis.

335. ἐς δ' ἐνόησ' Αἴαντε δύω. ⊱ „quod hinc apparet, in ſiniſtra ſtationis nauium parte pugnam eſſe factam" Sch. A. An vero ex h. l. etiam doceri poſſit, Athenienſes Aiaci ſtetiſſe proximos, dubito: cum vſ. 333 ἀνὰ πύργον ſit *per vallum*. Si illi ſunt Ἰάονες N, 685. ex eodem loco apparet, inter Athenienſes et Aiacem locum medium tenuiſſe Proteſilai et Boeotorum copias.

336. ἑσταότας, Τεῦκρόν τε νέον κλισίηθεν ἰόντα. ⊰ „quod νέον pro νεωστί." Sch. A. Scilicet Teucer ſuperiore die erat vulneratus ab Hectore: v. Jl. Θ, 323 ſqq.

nunc ille, res ad extrema adductas cernens, tentorio prodit.

ἑσταότας. „γρ. ἑστεότας" Barnes.

337. οὔπως οἱ ἔην βώσαντι γεγωνεῖν. βώσαντι, βοήσαντι. v. ad K, 463 de qua crasi multa ap. Eustath. ad B, p. 288, 13. γεγωνεῖν vociferari sic vt exaudiaris v. sup. ad Θ, 223. vnde Sch. B. reddit per ἀκουσθῆναι. Porro Sch. A. notat, Ascalonitam γεγώνειν, at Aristarchum γεγωνεῖν scribere, recte, nam occurrit ἐγεγώνεον. Sequiores tamen promiscue pronuntiarunt." Eadem Eustath. his verbis exorsus: σημειοῦνται δὲ οἱ παλαιοί. Apud Apollon. Lex. in γέγωνε p. 203 laudatur τόσσον γὰρ ἔην β. γ. sed vitium subesse docet Toll.

339. βαλλομένων σακέων τε. sic recte. percussis scutis, ex lapidum ictibus v. sup. ad 289.

τε excidit Barocc.

ἱπποκόμων τρυφαλειᾶν Apollon. Lex. h. v. τῶν ἐξ ἱππείων τριχῶν κομώντας τοὺς λόφους ἐχουσῶν. similia Sch. br. Notant quoque vocem Hesych. Etymol. add. ad Π, 797.

340. καὶ πυλέων· πᾶσαι γὰρ ἐπώχατο. Reuocata antiqua lectio e Veneto. Etsi Schol. A. addit: οὕτως Ἀρίσταρχος· πάσας γὰρ ἐπώχατο. ita vt ille aliam lectionem, quam quae in codice est, probauerit. Triplex huius loci fuit lectio, quia vox ἐπώχατο iam Alexandrinorum tempore antiquata erat. Porro Aristarchus haerebat in πᾶσαι, statuebat enim, et recte, vnam tantum castrorum portam fuisse, et πύλας Homero de vna porta dici. v. sup. ad 175. ille itaque lectionem intulit πάσας γὰρ ἐπώχατο h. ὅλας. Hic vero haerebant grammatici in ἐπώχατο· quod ducebant ab ἐποιχέομαι. Inde tamen proficiscitur ἐπώχηντο, ἐπωχῆατο, non autem ἐπώχατο. itaque ab ἐποίχομαι deducere voluit Barnes ἐπῴχμαι, ἐπῴχμην, et inde ἐπῴχατο. attamen perfectum illud alibi haud memoratum est. Sensus esset *aggressi, adorti sunt* sc. Troiani, seu Lycii, omnes portas, aut, ex Aristarchi mente, *totam portam*. Et haec Aristarchea lectio, πάσας γὰρ

ἐπώχατο vel ἐπῴχατο ſcripta, vulgo obtinuit; cum enim in ed. Rom. πάσας γὰρ ἐπῴχατο editum eſſet, reuocauit hoc Turnebus, vnde illud fuit propagatum per Stephanianam.

Qui formam vocis inſolentiorem haud aſſequebantur, ſollenniorem arripuerunt ἐπώχετο. quaerebatur ſubiectum: arreptum ἀϋτή, *pugna.* Atque hoc primae edd. ſequutae erant; in Flor. πάσας γὰρ ἐπώχετο, quod Ald. 1. ſcripſit ἐπῴχετο. Idque retinuit Ald. 2. cum ſequaci grege. ſicque Eton.

Haud dubie redeundum eſt ad antiquiorem lectionem; eamque video fuiſſe duplicem, ἐπώχατο et ἐπῴχατο. Et hoc quidem: πᾶσαι γὰρ ἐπῴχατο, habet Ven. A. Sch. A. τὸ δὲ ἐπῴχατο οἷον ἐπικεκλιμέναι ἦσαν (nam ἐπικλίνεσθαι dicuntur fores; ſup. 121 εὖρ' ἐπικεκλιμένας σανίδας καὶ μακρὸν ὀχῆα) ἐπέκειντο. vt ſit: *tota porta erat occluſa.* Eſt ita ab οἴγω, vt ἀνοίγω *aperio*, ita, ἐποίγω, *occludo:* vnde ἐπῷχμαι, ἐπῴχμην, ἐπῷκτο et pro ἐπῷκντο, ἐπῴχατο. Nihil in his eſt, quod non analogiam habeat: ſic λελέχατο. δεδέχατο. Alterum ἐπώχατο Apollonii auctoritas firmat: Lex. ἐπώχατο. p. 295 τοῖς ὀχεῦσι λεγομένοις, ὅπερ ἐστὶ μοχλοῖς, ἐπικεκλεισμέναι ἦσαν, (vt recte emendatur) ἐπωχλισμέναι, ὅ ἐστιν ἠσφαλισμέναι πᾶσαι. τὸ γὰρ πᾶσαι, ἀντὶ τοῦ ὅλαι. πᾶσαι γὰρ ἐπώχατο. ad quem locum eſt Tollii V. C. Excurſ. IX. p. 753 in quo ille illuſtratur et probatur. Ergo aliam formam ille voci induerat; ex ἔχω, ὀχεύς, *obex*, vox fuit ὀχέω, ἐποχέω, *peſſulum* (μοχλὸν,) *obdo.* Hinc tamen ἐπώχηντο, ἐπωχήατο ducendum eſſet: non ἐπώχατο; niſi confugias ad ſyncopen, quae nullo vſu aut analogia firmari poteſt. Melius diceres fuiſſe ἐπόχω, de qua tamen forma nil conſtat. Videtur ideo prius ἐπῴχατο ab ἐποίγω eſſe amplectendum. Grammatici inter diuerſas ſententias fluctuant. Sch. A. recitat quoque lectionem tertiam ἐπῴχετο, et docet eſſe eam Zenodoteam. Additur: ἄλλως· ἐὰν γράφηται ἐπῴχετο, τὸ πρὸ αὐτοῦ πάσας γραφέ-

σθω· ἐπῴχετο (ab ἐποίχομαι) δὲ ἡ αὐτὴ δηλονότι. At Sch. B. cum Lipſ. praefixum habet πάσας γὰρ ἐπῴχετο, ἐπὶ πάσας γὰρ ὁ ὀχεὺς κεκλιμένος ἦν (male ex Lipſ. ἐκκλινόμενος) ἢ, ἐπὶ πάσας ἤρχοντο οἱ πολέμιοι. Manifeſtum fit in Codice Ven. B. et Lipſ. fuiſſe Ariſtarcheam lectionem: πάσας γὰρ ἐπώχατο. At Sch. br. diſerte ἐπικεκλιμέναι ἦσαν, (male tentatum a Barnes) vt ab iis πᾶσαι γὰρ ἐπῴχατο lectum eſſe intelligas. Etymologus in ἐπῴχατο formam agnoſcit, ſed, quod non aſſequor, addit: ἐπῴχατο· σὺν τῷ ι. ἡ ἐπὶ πρόθεσις ἀντὶ τῆς ἀπό.— ἀπῶγμαι — ἀπώγμην — ἀπώχατο. ἀπὸ τοῦ οἴγω. ἀντὶ τοῦ, κεκλεισμένοι ἦσαν. Voluit ergo vocem non aliunde notam inferre, ἀποίγω, occludo. Attamen in πᾶσαι· πάσας γὰρ ἐπώχατο. ἀντὶ τοῦ, ἐπικεκλεισμέναι ἦσαν. vt ſuſpiceris, priorem locum eſſe interpolatum. Euſtathius, qui de ſuo raro aliquid interponit, quod valde probes, etiam hic aliena apponit: πάσας γὰρ ἐπώχετο, ὁ κτύπος δηλαδὴ, ἢ ἐπώχατο, ἤγουν ἐπεπορεύθησαν οἱ Τρῶες. ἢ μᾶλλον ἐπώχατο, ὅ ἐστι, δι' ὀχέων ἤτοι μοχλῶν ἠσφαλίσαντο κλείσαντες οἱ Ἀχαιοί. — ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ ἐπῴχατο σημαίνει ποτὲ ἐν ἄλλοις (f. apud alios grammaticos) καὶ τὸ ἀνεῳγμέναι ἦσαν (voluit ſcribere ἐπεῳγμέναι) ἀπὸ τοῦ ᾦκτο, ὡς τέτυκτο, τετεύχατο Ἰωνικῶς φασι καὶ Ἀττικῶς. Repetit idem τὸ πᾶσαι pro ὅλαι, cum Etymologo et Apollonio, quod Ariſtarcho deberi ſupra vidimus: de quo iam dictum ſup. ad 175 et B, 809. Add. de Troiae porta Θ, 58.

Bentlei. offenſus voce πυλέων per tres ſyllabas diſtracta, dum Homero ſollenne ſit ea pro diſſyllaba vti, tum quia πάσας πύλας memorat verſus, cum Ariſtarchus vnum tantum oſtium agnoſcat, pronus erat ad tollendos tres verſus 339. 340. 1. (Satis puto eſſet 339. 340. tollere.) Mox tamen tentabat: καί τε πυλέων et probabat ἐπώχετο, ſc. Meneſtheus, (parum commode) vt Odyſſ. Δ, 451 vbi Proteus phocas — πάσας δ' ἄρ' ἐπώχετο, λέκτο δ' ἀριθμόν. niſi forte fuerit πάντας γὰρ ἐπώχετο. At enim de πυλέων triſſyllabo iam dictum eſt ſup. ad H, (VII) 1.

Vt tandem et codd. audiamus, Venetum A. iam ſupra vidimus antiquam lectionem, πᾶσαι γὰρ ἐπώχατο, quam ipſi exhibemus, exhibere; Venetum B. lectionem videri Ariſtarcheam ſequi, ſed interpolatam. πάσας γὰρ ἐπώχετο, quam plerique codd. habent, in his Vrat. b. Townl. quoque, ſed ad πάσας ſupra ſcriptum habet αι, vt ſit πᾶσαι. Harlei. πάσαις γὰρ ἐπώχατο niſi et hic fuit πᾶσαι. πάσας γὰρ ἐπώχετο ſine Iota ſubſcr. Barocc. Vrat. A. fragm. Moſc. cum Schol. ἐπὶ πάσας γὰρ ὁ ὀχεὺς κεκλιμένος ἦν. ἢ ἐπὶ πάσας ἤρχοντο οἱ πολέμιοι.

In fine κατ' αὐτὰ ed. Lipſ. eſt operarum vitium.

341. βίῃ ῥήξαντες ἐσελθεῖν. ἐπελθεῖν Harlei.

342. αἶψα δ' ἐπ' Αἴαντα προΐει κήρυκα Θοώτην. ⸖ „quod Θοώτης dictus praeco a re, θοὸς a celeritate, (repetit Euſtath.) et quod poeta in inueniendis nominibus ingenioſus eſt. Pro Αἴαντα Zenodotus (quod ed. Rom. adoptauit) Αἴαντε vt ſqq. vſ.

343. Αἴαντα Mori. Cant. Vrat. A. et b. duo Vindob. et ed. Flor. probante Barnes. Harlei. vtroque loco Αἴαντα ſuperſcripto ε. Nunc accedit Ven. Recepit Wolf. iam in priore edit. cum vulgatum antea eſſet Αἴαντε κάλεσσον. Ad meum ſenſum parum refert, vtro modo legatur. Nam et hoc bene habet: *voca Aiaces, ſi fieri poteſt ambo, ſin minus ſaltem alterum.* Sic iterum 356. 7 ἀντιάσητον. ἀμφοτέρω etc.

345. τετεύξεται αἰπὺς ὄλεθρος. κατασκευασθήσεται Apollon. Lex. h. v. Heſych.

346 ⸖ et 348 ⸖ aduerſus Zenodotum Obſcura, forte turbata ſunt, Scholia ad vtrumque verſum. Ad 346. „ἡ διπλῆ περιεστιγμένη πρὸς Ζηνόδοτον· ὅτι ἔοικεν ἐξειληφέναι τὸ ὧδε (f. excidit τοπικῶς) ἑξῆς γὰρ γράφει· εἰ δέ σφιν καὶ κεῖθι. f. κἀκεῖσε) ἐστὶ δὲ ἀντὶ τοῦ οὕτω. Ad 348. „ἡ διπλῆ, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει· εἰ δέ σφιν κἀκεῖσε. ἔστι δὲ ἀντὶ τοῦ, οὕτω δὲ, εἰ εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον πόλεμός ἐστιν, ἀλλ' ἐν ἐκείνῳ." Apparet, Zenodotum videri ὧδε accepiſſe pro hic, hoc loco; cum tamen in Homero illud vbique ſit, οὕτως, *ita*, *adeo*, nunquam

de loco: v. Etymol. in ὧδε, et Eustath. sup. ad K, 91. πλάζομαι ὧδε. Et Schol. fragm. Mosc. h. l. τὸ ὧδε οὐ τοπικὸν παρὰ τῷ ποιητῇ, ἀλλὰ ποιότητος ἀναφορικῆς. Aristarcheam esse doctrinam disco et Schol. A. ad B, 271. Firmantur dicta per ea, quae adscripta sunt in Scholiis ad vs. 359. ÷ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει· κεῖσε γὰρ ἔβρισαν, οὐχ ὑγιῶς, εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον. δεῖ γάρ· ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ. δεῖ δὲ γράφειν, ὧδε. τὸ γὰρ λεγόμενόν ἐστιν, οὕτως ἐπεβάρησαν, ὥστε χρείαν ἔχειν ἡμᾶς συμμαχίας. Est quoque versui 349 stigme in Ven. apposita, vix recte. Etenim nec Scholion, nec caussa apparet.

347. ζαχρηεῖς τελέθουσι. „γρ. τελέθοντο hic et 360.“ Barnes. male. Est is vsus loquendi in voce τὸ πάρος, cum praesenti, quem iam A, 553 vidimus: καὶ λίην σε πάρος γ' οὔτ' εἴρομαι οὔτε μεταλλῶ. et saepe, vt O, 256 ὅς σε πάρος πέρ ῥύομαι. Od. E, 88 πάρος γέ μιν οὔτι θαμίζεις. cf. ad Δ, 764. N, 229. Π, 23. De voc. ζαχρηὴς v. ad E, 525.

348. εἰ δέ σφιν καὶ κεῖθι πόνος — κἀκεῖθι Cant. εἰ δὲ καὶ ἐνθάδε περ π. Mori. εἰ δέ σφιν κἀκεῖσε Zenodotum legisse, modo ad v. 346 vidimus, Vox βρίθειν de acie premente adversas copias sensus ferit. cf. inf. ad P, 233.

350. καί οἱ Τεῦκρος ἅμ' ἑσπέσθω, τόξων εὖ εἰδώς. — ἀθετεῖται, quia Teucer, vt ὑπασπιστὴς, vel sine iussu erat comitaturus Aiacem; nec probabile sit τὸν ὑπασπιστὴν vocatum fuisse.“ Sch. A. Dicendum erat, versum esse otiose adiectum, et rhapsodum aperte prodere.

ἅμα σπέσθω vn. Vindob.

352. βῆ δὲ θέειν παρὰ τεῖχος. κατὰ τεῖχος, Cant. Harl. Townl. Eton. fragm. Mosc. vn. Vindob. alter βῆ δ' ἰέναι κατὰ λαόν.

353. στῆ δὲ παρ' Αἰάντεσσι κιών. στῆ δ' ἄρ' ἐπ' Αἰ. legerat Eustath. alios tamen norat, qui vulgatum habebant.

εἶθαρ δὲ προσηύδα. — Apollon. Lex. ἴθαρ. εὐθέως. τινὲς δὲ διὰ τοῦ ει διφθόγγου γράφουσιν· εἶθαρ δὲ προσ-

ἠύδα. Fuit ergo quoque ſcriptum ἶϑαρ δὲ πρ. Habet quoque vocem Heſych.

356. ἀντιάσητον vn. Vindob. ἀντιάσητε.

359. ⸖ iterum aduerſus Zenodotum qui et hic ſcripſerat κεῖσε γὰρ ἔβρισαν. At enim non *in eum locum* eſſe debet, ſed *illo in loco*. et ὧδε eſt οὕτως. v. modo ad v. 346.

360. ζαχρηεῖς τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας. „γρ. τελέθοντο vt quoque 347 κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην Townl.

363. — et hic ἀθετεῖται, vti 350.

365. αὐτίκ' Ὀϊλιάδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα ⸖ „ aduerſus Zenodotum legentem αὐτίκ' ἄρ' Ἰλιάδην. (Schol. ad N, 694 laudatur Ἀλλ' οὐκ Ἰλιάδην. Ceteroquin vitium in Ἰλεὺς centies reprehenſum. v. ad B, 527) — „et notandum quod πρὸς deeſt.“ — ϝέπεα. Etiam Townl. αὐτίκα δ' Ὀϊλιάδην. Eſt difficultas grammatica in formatione τοῦ Ὀϊλιάδης ex Ὀϊλεὺς, vnde eſſet Ὀϊλείδης· vt videatur fuiſſe quoque Ὄϊλος vel Ὀΐλιος aut Ὄϊλις. cf. Euſtath. p. 13.

366. Αἶαν, σφῶϊ μὲν αὖθι. ⸖ aduerſus Zenodotum, qui male ſcribebat σφῶε, quod eſſet αὐτούς. At σφῶϊ, ὑμεῖς (v. ad. A, 8 et 574.)

Indocte ὁ interpoſitum in ed. Flor. Ald. 1. σὺ καὶ ὁ κρ. — Λυκομήδης in Harlei. adſcriptum vel Διομήδης. At Lycomedes, Creontis f. iam ſup. inter principes numeratus I, 84. et T, 240. Eius iterum memoratio P, 346.

367. ἑσταότες. „γρ. ἑστεότες. Barnes. cf. 336.

ὀτρύνετον ἶφι. manifeſta interpolatio Alexandrinorum. Fuit οτρυνετε ϝιφι. monuerat Bentl. quoque.

368. αὐτὰρ ἐγὼ κεῖσ' εἶμι. ⸖ „aduerſus eundem, quod nunc ille κεῖθι legerat. Atqui debet ire ἐκεῖσε, *in illum locum*. κεῖθι vero eſt in illo loco. — κεῖθ' Barocc. vn. Vindob.

369. αἶψα δ' ἐλεύσομαι αὖτις· „γρ. αὖθις. Deerat verſus Barocc. ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπαμύνω. ἐπιτείλω ἢ ἐπαμύνω, Euſtath. ſed praeſtat ἐπαμύνω.

371. *καί οἱ Τεῦκρος ἅμ' ἦε κασίγνητος καὶ ὄπατρος.* — „*εἴρηται ὅτι διεσκεύασται.*" ait Schol. A. Vti dramata *διασκευάζονται*, nouis curis perpolita, ita videtur id h. l. dictum de verſu inſerto: quemadmodum iam vidimus verſus de Teucro inſertos 350 et 363. Obelo tamen hic verſus confodi nequiit; nam eo carere non poteſt ſententia; potius dicendum eſt, cum animaduerteretur, antea de Teucro mentionem factam non eſſe, duo ſuperiores verſus eſſe inſertos; num autem ab iis qui rhapſodias in vnum corpus collegerunt, an a rhapſodis, quis pronuntiare auſit? Nondum enim liquido ſatis conſtat, quo ſenſu, et an eo, quo volumus, ſenſu, *τὸ διασκευάζειν* dictum ſit; interdum vtique eſt de interpolatione dictum; hoc loco videtur grammaticus *διεσκεύασται* de verſu dixiſſe, qui occaſionem dedit interpolationibus. Sch. br. Ven. *ἤιε.* c. al. codd. recte ſi maiuſculis litteris exarata graeca ſunt.

ὄπατρον, *eodem patre natum*, iam videramus Λ, 257. Verſu hoc excitato interpretatur vocem Apollon. Lex. h. v. p. 503.

372. *τοῖς δ' ἅμα.* vn. Vindob. *τοῖς δ' ἄρα.*

374. Etiam Schol. A. ſententiam ita inſtituit, vt poſt *ἵκοντο* interpungatur, illa vero: *οἱ δ' ἐπ' ἐπάλξεις* apodoſis ſit; vt ſaepe per *δὲ* illa conſtituitur. Attamen, ſiue ſic, ſiue alio modo verba refingas, habet locus aliquid impediti. *εὖτε* (debebat eſſe *εὖτε δὲ*) — *ἵκοντο* et *ἵκοντο*, *οἱ δ' ἐπ' ἐπάλξεις βαῖνον.* Locus, ſi quis alius, interpolationem ſapit; et vſ. 373. 374 ſunt inſititii, a diuerſis tamen manibus. In altero pro *ἵκοντο*, Barnes e Cant. (adde Vrat. b. pro var. lect.) *ἵκανον* repoſuit, haud magno cum fructu. *ἐπειγομένοισιν*, *ἐσπουδασμένοις* Sch. br. male. Sed: *ſupervenit ipſis cum maxime vrgerentur.* At Townl. *ἐελδομένοισι.*

375. *οἱ δ' ἐπ' ἐπάλξεις βαῖνον.* — „quod hinc patet, *κρόσσας* eſſe *κλίμακας.* aliter enim non apparere, quomodo conſcendere murum potuerint" Reſpicit Scholion dicta ad v. 258. et Ariſtarchi interpretationem, falſam

tamen; de qua vide ad e. l. Non ille intellexerat, vallum fuiſſe tam humile, vt parum excederet altitudinem et ſtaturam iuſtam hominis; vt adeo manu corripi poſſent pinnacula.

377. *σὺν δ' ἐβάλοντο μάχεσθαι ἐναντίον.* Townl. *σύν τ' ἔβαλον μαχέσασθαι* Homerico vſui magis accommodate. Sic Π, 565 *σύμβαλον ἀμφὶ νέκυϊ κατατεθνειῶτι μάχεσθαι.* plene ſup. 181 *σὺν δ' ἔβαλον Λαπίθαι πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα.*

379. *Σαρπήδοντος* et *Σαρπηδόνος* ſcribi notant Sch. A. Satis ſubtiliter Apollon. Lex. h. v. et Heſych. ex eo emendandus, add. Euſtath. In Vrat. b. ad *'Επικλῆα* ſupra ſcriptum *'Οϊκλῆα.* et hoc ipſum recitat in hoc verſu Apollon. Lex. p. 595.

380. *μαρμάρῳ ὀκριόεντι.* Vox iam Δ, 518 et Θ, 327. Π, 735. lecta, add. Od. Ο, 499. vbique aberrante ſcriptura; *ὀκρυόεις* lectum paſſim et excuſum, vt et h. l. quod tamen diuerſum eſt, a *κρύος*, *gelu*, ductum, etſi et hoc viciſſim aberrat in *ὀκριόεις*. Il. Ζ, 344. Ι, 64. Expedita nunc res: ab *ἄκρα, ἀκριόεις, ὀκριόεις* duci, vt ſit *ὁ τραχύς.* Sic Apollon. Lex. p. 494. Heſych. Etymol. Euſtath. Recte *ὀκριόεντι* emendauit in loco noſtro Barnes aſſenſu codd. Occurrit *ὄκρις* in Hippocrate, *ἐξοχὴ προμήκης* ſec. Galenum.

τείχεος ἐντός. Townl. et vn. Vindob. *ἐκτός.*

381. *κεῖτο μέγας παρ' ἔπαλξιν ὑπέρτατος.* in ſumma muri parte. At Schol. B. Moſc. *ὑπερμεγέθης.*

381. 2. *οὐδέ κέ μιν ῥέα χείρεσσ' ἀμφοτέρῃς ἔχοι ἀνὴρ, οὐδὲ μάλ' ἡβῶν,* — Magnae in hoc verſu fuere turbae; infructuoſae tamen. Antiquior fuit lectio, mutata ab Ariſtarcho; nec tamen conſtat, vtrum ex auctoritate codd. an ex iudicio; *χειρί γε τῇ ἑτέρῃ φέροι ἀνὴρ* quod alienum eſt a ſententia; minuit enim omnem mirationem roboris Aiacis: ſubſtituit Ariſtarchus alterum: *χείρεσσ' ἀμφοτέρῃς ἔχοι ἀνήρ.* Habet hoc Cod. Ven. B. Alii partim vitioſe partim interpolate, pro *ἔχοι*, *φέροι*, et *χείρεσσ' ἀμφ.* *χείρεσιν* et *ἀμφοτέρῃσιν ἀνὴρ φέροι.* Antiquam lectio-

nem χειρί γε τῇ ἑτέρῃ Φέροι ἀνὴρ, quam ex vſ. 452 ſub. natam ſuſpicor, exhibet Venetus, at Sch. A. agnoſcit Ariſtarcheam, etſi priorem ἐν τοῖς κοινοτέροις, in vulgatis, reperiri ait. Euſtathius omnes has lectiones memorat p. 910, 11. et 27. et confundit. Idem ἔχοι, τουτέστι κρατοίη, ἢ Φέροι, ἀνήρ. In ἔχοι Sch. B. cum Sch. Lipſ. vim agnoſcit, vt recte praetulerit poeta τῷ βάλοι. Maius enim eſt, ſi ne quidem manu tenere et tollere poteſt alius id, quod Aiax proiicit. χειρί γε τῇ ἑτέρῃ Φέροι ἀνὴρ, quae erat antiqua illa lectio, habebant edd. Flor. Ald. 1. Rom. Subſtituit Ald. 2. cum ſequaci grege χερσὶν ἐπ' ἀμφοτέρῃς ἔχοι ἀνήρ. (interpolate pro χείρεσιν aut χείρεσσ' ἀμφ.) Turnebus inſpecta Romana antiquam lectionem reuocauit. Ex vtraque verſum improbum excudit Stephanus: χείρεσιν ἀμφοτέρῃσι Φέροι ἀνήρ. cui vt mederetur, Barnes ſcripſit χ. ἀμφοτέρῃσιν ἀνὴρ Φέροι. et Clarke χ. ἀμφοτέρῃς Φέροι ἀνήρ. In Codd. autem, quos editores triuerunt, vtrumque occurrit. Antiquiorem iſtam ſcripturam χειρί γε τῇ ἑτέρῃ Φέροι, habent praeter Venetum Barocc. Mori. fragm. Moſc. Vrat. A. et b. et a rec. m. βάλοι, ſupra ſcript. ἔχοι. In eodem a pr. m. χειρί τε. Cant. videtur lectionem Ald. 2 habere. Ariſtarcheam exhibet Lipſ. et Eton. χείρεσιν ἀμφοτέρῃς ἔχοι. Townl. χείρεσσ' ἀμφοτέρῃσιν ἔχοι ἀνήρ· contra metrum. codd. Vindob. alius hanc, alius illam lectionem, exhibent. Quid ab Homero profectum ſit, nemo definiat; tenenda interea erat lectio Ariſtarchea; χείρεσσ' ἀμφοτέρῃς ἔχοι ἀνήρ. etſi minus grata ad aurem.

383. ὁ δ' ἄρ' ὑψόθεν ἔμβαλ' ἀείρας. „ἐν ἄλλῳ· ὁ δέ μιν ῥέα πάλλε καὶ αὐτὸς" ex aliis locis, vti E, 304. Inf. 449.

384. θλάσσε δὲ τετράφαλον κυνέην — θλάσσε δὲ de verbo iam dictum ad E, 307. et de τετράφαλον ad E, 743 quae quatuor conos cum criſtis haberet. θραῦσε δέ οἱ ἢ θλάσσε Euſtath.

385. ἀρνευτῆρι ἐοικώς. ἀρνευτῆρα *vrinatorem* vulgo reddunt; quod per ſe ſatis tuto non ſit. Vox enim nihil amplius declarat, quam κυβιστῆρα, qui in caput ſe de-

iicit, κυβιστᾷ. Supra E, 586 erat κύμβαχος. ad similitudinem arietum, τῶν ἀρνῶν. Vt Latini *arietare*. Hoc docet Apollon. Lex. Etymol. Eustath. Schol. A. B. br. (Emendat quoque ex h. l. Hesychii glossam ἀρνευτήρια, κυβιστήρια Bentl. ἀρνευτῆρι, κυβιστῆρι.) In superioribus vbique adiicitur alios a delphine repetere, quem hoc modo ludere constat. Quo auctore per vrinatorem vox reddita sit, ignoro: nisi forte Hesychii: ἀρνευτῆρες, οἱ δῦται. οἱ δύνοντες. Et Sch. br. cum fragm. Mosc. κυβιστῇ ἢ δύτῃ. Est tamen et ille κυβιστὴρ, et est de eo locus Il. Π, 745—750.

386. κάππεσ' ἀφ' ὑψηλοῦ πύργου. Ergo iam vallum conscenderat, ait Sch. B. Immo apprehenderat pinnam. Vide 390. 397.

„γρ. ἀφ' εὐεργέος πύργου" Sch. A. et Vrat. b. pro var. lect.

388. ἰῷ ἐπεσσύμενον βάλε τείχεος. Ordinem esse notat Schol. A. Ἰῷ βάλεν, ἐπεσσύμενον τείχους, ἐπὶ τεῖχος. Bentl. mutarat Ἰῷ ἐπεσσύμενος. Sed irruebat et imminebat vallo Glaucus vt labefactaret.

389. ᾗ ῥ' ἴδε. Immo fuit ᾗ ἴδε. ᾗ ϝίδε.

391. ἀθρήσειεν. Diligenter monet Schol. A. esse tenui, non aspero efferendum: ψιλωτέον. apparere hoc ex ἥ τ' οὔτ' ἀθρῆσαι δύνατο. (Od. T, 478. ἡ δ') Addit quoque vocalem ante aspiratam et ρ ψιλοῦσθαι· quod enotauit Knight p. 42. Quaeras, quis tandem, aut quomodo aliquis in id incidit, vt ἀθρῆσαι scriberet? Scilicet τὸ α esse crediderunt pro ἅμα, et ab δράω, vel ὁράω vocem factam ἀθρέω, vti et ἀθρόος, quod est ἀθρόος. v. ap. Eustath. ad Od. Λ, p. 1386. 7.

393. αὐτίκ', ἐπεί τ' ἐνόησεν. αὐτίκ' ἔπειτ' ἐνόησεν vulgo scriptum, et tamen versum ac si esset ἐπεί. Si ἔπειτα probabatur, erat saltem interpungendum: Γλαύκου — ἀπιόντος. Αὐτίκ' ἔπειτ' ἐνόησε. sic distinxerat Stephanus; et iam ed. Flor. Rom. At Ald. 2. emendate: ἐπεί τ' ἐνόησε. quod et Turnebus retinuerat: a quo, vt vidimus, Stephanus recessit, quem sequitur Barnes. Monent iam

Sch. A. B. at *παρέλκειν τὸ τ'*. sed B. iungit *ἐπεὶ αὐτίκ' ἐνόησεν·* quandoquidem statim id animaduertit. putes potius esse, *ἄχος γένετο αὐτίκα, ἐπεὶ ἐνόησε* sc. *τὸν Γλαῦκον ἀπιέναι*. Clarke iterum Aldinae 2. exemplo distinxit *ἐπεί τ' ἐνόησε*. quod et in msſ. Lipſ. occurrere ait Ernesti. Malim Ionicum *ἐπεί τε νόησεν*. Vulgata expressa in fragm. Mosc. et ex Veneto. Bentleius importunum illud *τ'* post *ἐπεὶ* damnauit, legitque: *Σαρπήδοντος ἄχος γένετο Γλαύκου, ἀπιόντα αὐτίκ' ἐπεί ῥ' ἐνόησε.*

ὅμως δ' οὐ λήθετο χάρμης. disertum ad haec verba Scholion est ap. Apollon. Lex. p. 500. quasi locus esset magnae difficultatis; vt declaretur esse *ὅμως, ἔμπης* (quae sunt synonyma. v. sup ad 326) non *ὁμῶς*. cf. Villois.

394. ⸓ quod *Alcmaeon* non est Calchantis (qui et ipse *Θεστορίδης* est) frater, sed alius eiusdem nominis; alioqui poetam aliquid adiecturum fuisse quo id innueret. Sch. A.

395. *ὁ δ' ἑσπόμενος πέσε δουρί. βάλε δουρὶ* Vrat. b. et *πέσε* pro var. lect. *ὁ δ' ἐπάλμενος* vn. Vindob. vitiose.

400. 401. ⸓ habent stigmen; de qua tamen in Scholiis nil monetur. Spectauit haud dubie ea ad *ὁμαρτήσαντ'* et ad *βεβλήκει*. et repetitum forte fuit de hoc vulgare monitum super vsu *τοῦ βάλλειν*; et illud, quod est *ὁμαρτεῖν* et *ἁμαρτεῖν*. v. ad E, 656. vbi cf. Excurs. III, sub f. Vox iterum occurrit N, 584 et Ω, 438. Od. N, 87. Φ, 188. In *ὁμαρτεῖν* scriptura sibi constat, (nisi quod *ἐφαμαρτεῖτον* legerat Aristarchus Ψ, 414) at variat in *ὁμαρτῇ*. Est autem *ὁμαρτεῖν* facere aliquid *ὁμαρτῇ, ἅμα*. Ergo et h. l. *ὁμοῦ καὶ ὑπὸ τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀφιέντες τὰ δόρατα καὶ ἐπιτυχόντες* Sch. br. Non tenebat vsum vocis Eustath. qui reddit *ἀραρότες καὶ συνασπίσαντες*. Sch. Apollonii lib. I, 305 *κεῖσε δ' ὁμαρτήσουσιν. — ὁμαρτεῖν ἐνταῦθα μὲν τὸ ἀκολουθεῖν. ἀλλαχοῦ δὲ τὸ ἅμα τυχεῖν.*

401. *περὶ στήθεσφι* „*γρ. στήθεσσι.*" Itidem sup. 151. Sic Lipſ. Cant. fragm. Mosc. et vn. Vindob. e correct.

402. *ἀσπίδος ἀμφιβρότης*. De voce hac iam vidimus B, 389.

403. ἐπὶ πρύμνῃσι. Ita ſcribendum eſt, ſi nobis conſtare volumus, non ἔπι.

404. ἤ δὲ διὰ πρὸ, ita vulgatae: (vt H, 260. 1.) At Ariſtarcheae οὐδὲ διὰ πρὸ. Sch. A. haud dubie melius; etſi forte ex emendatione. Legitur ſic in Harlei. Vrat, b. fragm. Moſc. Si haſta Aiacis traieciſſet ſcutum Sarpedonis, inhaerente haſta in ſcuto vix Sarpedon recedere a vallo potuiſſet; at percuſſo ſcuto, repercuſſus et ipſe Sarpedon contuſo corpore recedere debuit.

406. χώρησε δ' ἄρα τυτθὸν ἐπάλξιος. Ven. et fragm. Moſc. a pr. m. χώρησαν. nec hoc male. οὐδ' ὅγε πάμπαν χάζετ'. Barocc. Mori. et vn. Vindob. οὐδέ γε.

407. ἐέλπετο. „Ariſtarchea lectio. Alia ἐέλδετο." Sch. A. hanc habent Mori. Barocc. vn. Vindob. et alter ἐέλδεται. Tertia lectio eſt in Townl. ἐβούλετο.

408. ἀντιθέοισιν ἐλιξάμενος. Cant. et Townl. ἀντιθέοισι καθαπτόμενος. forte ex Jl. Π, 421. Iterum ἑλιξάμενος inf. 467.

409 τί δ' ἄρ. Eſt τί τ' ἄρ in Barocc. Townl. vnde τίπτ' ἄρ Vrat. b. μεθιείετε Townl.

410. ἀργαλέον δέ μοι ἐστίν. Appoſita ſtigme. ⸓ Nec tamen Scholion ſuccinit. forte propter ἀργαλέον. δύσκολον. χαλεπὸν, ἀδύνατον in Sch. br. vt ſup. 176.

412. ἐφομαρτεῖτε Ariſtarchea lectio. Vulgaris ἐφομαρτεῖτον. cum tamen duali locus non ſit; ita tamen Venetus et Sch. br. Mori. Barocc. Harl. Vrat. A. b. fragm. Moſc. Vindob. Townl. ſed ε ſupra ſcripto. Nec non edd. Aldd. Suſtulit vitium Turnebus praeeunte ed. Rom.

πλεόνων δέ τοι ἔργον ἄμεινον. Vitioſa lectio; non enim eſſe potuit τοι ϝέργον. etſi nec aliter ipſe Venetus cum fragm. Moſc. δέ τι Cant. Mori. Barocc. Vera lectio fuit δέ τε. quod et Bentl. adſcripſerat.

413. οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν. In ὑποδδείσαντες duplici δδ antiquiores profecto vſi non ſunt; geminarunt pronuntiatione. Sequendus tamen eſt mos grammaticorum.

De ἐπιβρίθειν v. ſup. ad 346.

416. *μέγα δέ σφισι φαίνετο ἔργον.* — „quod *φαίνετο* non est, *ipsis visum est animo; sed, exorta est* pugna grauis, *τῆς μάχης ἔργον ἀνεδείκνυτο.* Et B. *ἀνεφαίνετο.*" Aliquoties hoc occurrit: vt inf. Π, 207 *Νῦν δὲ πέφανται φυλόπιδος μέγα ἔργον.* v. Od. Φ, 73 et 106. Χ, 149.

420. *ἐπεὶ τὰ πρῶτα πέλασθεν. οὕτως πέλασθεν. Ἰακῶς.* Sch. A. fuit ergo etiam aliter scriptum. Recte, debuit in aliis occurrere *πρῶτ' ἐπέλασθεν.* Pro *ὤσασθαι* est *ὤσεσθαι* Vrat. A.

421. *ἀλλ' ὥστ' ἀμφ' οὔροισι δύ' ἀνέρε. δύω ἀνέρε* Lips. indocte. Saltem deb. *ἀμφ' οὔροις δύω ἀνέρε.* — In Apollon. Lex. voc. *οὖρος. σημαίνει καὶ τὸν ὅρον τῆς γῆς. οἱ δ' ὥστ' ἀμφ' οὔροισι.* memoriter.

422. *ἐπιξύνῳ ἐν ἀρούρῃ. ἐπικοίνῳ* Hesych. additur *καὶ ὁμόρῳ χωρίῳ* in Sch. br. et Eustath. *κοινοὺς ὅρους ἐχούσῃ* Sch. B.

423. *ὤ τ' ὀλίγῳ ἐνὶ χώρῳ.* Zenodotus: *ὀλίγῃ ἐνὶ χώρῃ.*

οἵ τ' Townl. et *ἐρίζετον.* corrupte. *ἐρίζητον* iterum exemplum praebet coniunctiui pro optatiuo; communi vsu esset *ἐρίζοιτον ἄν.*

περὶ ἴσης. vn. Vindob. *περὶ ἴσου.* indocte.

425. *δῃοῦν ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι.* — *δηΐουν* edd. Flor. Aldd. donec ex Rom. Turnebus *δῄουν* expressit. Vtrumque ap. Eustath. *στήθεσφι* Vrat. A. v. modo 401.

426. — propter *λαισήϊα*, quae varie interpretantur viri docti. De his v. ad E, 453. Verbo: est genus leuium parmarum.

428. *ἠμὲν ὅτῳ στρεφθέντι.* „*ὅτῳ.* Zenodotus *ὅτεῳ.* (debuit esse *ὅτεῳ* quod et in Herodoto occurrit.) Et habet hoc Homericum characterem. Nam et alibi *ὅτεῴ τε πατὴρ κέλεται.*" (Od. B, 114. Add. Il. O, 664) Sch. A. Meminit quoque Sch. br. auctor.

429. *πολλοὶ δὲ διαμπερὲς ἀσπίδος αὐτῆς. αὖτις* in fine versus vitium ed. Stephan.

430. *πάντῃ δὴ πύργοι.* Aristarchus *δὴ* pro copula accepit (ergo debuit scribere *δὲ*? quod malim, quodque

Ernesti optabat.) Tyrannio autem δ' ᾗ, *qua parte*, vti ᾗ ῥ' ὄγ' ὁ λυσσώδης N, 53. nec tamen necesse." Porro πάντῃ scribit Ven. et Sch. vterque. Saepenumero tamen iam antea scriptum fuit πάντῃ.

431. ἐῤῥάδατ' ἀμφοτέρωθεν (οἱ πύργοι καὶ ἐπάλξιες αἵματι φωτῶν) ⸓ ad stigmen nihil adscriptum in Scholiis, praeterquam: ἐῤῥάδατ' ἀπὸ τοῦ ῥάζω. Schol. br. ἐῤῥάδατο (male excusum ἐῤῥάδαται) ἐῤῥασμένοι ἦσαν et Hesych. ἔῤῥαντο. ἐπέφαρτο. Ab hoc ῥάζω, eodem quod ῥαίνω, et ῥάσσατε Od. Υ, 150 vt a φράζω, πεφράδαται. cf. Eustath.

433. ἀλλ' ἔχον, ὥςτε τάλαντα γυνὴ χερνῆτις ἀληθὴς — Sch. B. Mosc. τὸ ἰσοπαλὲς τῶν μαχομένων παρέβαλε ζυγῷ· οὐδὲν γὰρ οὕτως ἀκριβὲς πρὸς ἰσότητα. Comparatio habet suauitatem ex simplicitate, declarans re leuiore rem grauissimam, aequam pugnae fortunam, μάχην ἰσόῤῥοπον. Lanifica, vt mercedem pro opere exigat, lanam appensam libra ponderat, aequatis lancibus, altera lanam, altera pondus sustinente. Simili modo aequata erat pugna inter vtramque aciem. Est tamen aliquid impediti in verbis, quod a veteribus non notatum video; Vidit Koeppen; verum is supplet: Ἀχαιοὶ εἶχον μάχην ἐπὶ ἶσα, ὡς γυνὴ ἔχει τάλαντα· quae graece vix dicuntur. Vertitur in edd. *se ita habebant* vtrinque pugnantes, *vt lances mulier* sc. habet: parum venuste! Melior modus est: ἀλλ' ἔχον ἐπὶ ἶσα, ὡς γυνὴ ἔχει τάλαντα scil. ἐπὶ ἶσα. Subiungitur repetitio: οὕτως τῶν ἐπὶ ἶσα μάχη τέτατο. Est ergo dictum ἔχειν ἐπὶ ἶσα, pro εἶναι. εἶχον οἱ Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπὶ ἶσα, ὡς τάλαντα, ἃ ἔχει γυνή, erant ita inter se pares pugnando, vt lances, quas mulier tenet, quae eas aequari vult. Malis forte ἔχον sic accipere pro ἀντεῖχον vtrinque ἐπὶ ἶσα, ἴσως. In cod. Apollonii Lex. voc. τάλαντα. ἐπὶ μὲν τῶν ζυγῶν. p. 631 erat ἔχεν, quod interpretandum esset ἀλλ' ἔχεν ἡ μάχη, ὡς ἔχει τὰ τάλαντα γυνή, multo minus commode. Verbo; res aperta est, sed verbis non satis diserte expressa.

ὥςτε olim ſcriptum fuit ᾧτε vel ὥτε. Etymol. ὧτε χερνῆτις γυνή. ἀντὶ τοῦ καθάπερ. ἔχει δὲ τὸ ῑ. ἔστι γὰρ ὡςεί τε. ἀποβολῇ τοῦ σ καὶ κράσει τοῦ ω καὶ ε ᾧτε. Pleniora dat Euſtath. ad A, 359. p. 117. ᾧπερ ἀντὶ τοῦ καθὰ, κατὰ τοὺς τεχνικούς. καὶ τὸ, ᾧτε, οἷον ᾧτε χερνᾶτις γυνὰ (putauitne ille haec eſſe e lyrico ſeruata? eſt etiam ὦτε vel ᾧτε ap. Pindar. Nem. VI, 47 et VII, 90. 137.) — γίνεται δὲ κατὰ Ἡρωδιανὸν οὕτως· ὡςεί τε καὶ ὡςείπερ καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ, καὶ κράσει τοῦ ω καὶ ε εἰς τὴν ω δίφθογγον διὰ τὴν τοῦ ι συναίρεσιν, ᾧτε καὶ ᾧπερ. Hoc eſt difficiles nugas ſequi: ſimpliciſſimum erat dicere, eſſe ᾧ, ᾧτε ſc. τρόπῳ.

γυνὴ χερνῆτις ἀληθής. Schol. A. χερνῆτις, ἡ ἀπὸ τῶν ἔργων τῶν ἰδίων χειρῶν ζῶσα. ὅ ἐστι, μισθοῦ ἄλλοις ἐργαζομένη. Similiter Apollon. Lex. p. 709. χερνῆτις, ἡ ἀπὸ τῶν χειρῶν ζῶσα. Heſych. Schol. A. et Schol. br.

ἀληθής. In Schol. B. cum fragm. Moſc. accipitur, nec hera, nec ancilla, οὐ γὰρ αὗται ζητοῦσι τὸ ἀκριβὲς, ἡ δὲ τῇ ἀληθείᾳ χερνῆτις λίαν ἀκριβολογεῖται, h. e. pondus aequatum ſubtiliter exigit. Schol. br. ἀληθὴς, δικαία καὶ ἀκριβής. Etiam ἀκριβὴς pro gloſſa eſt in Vrat. A.

Mirum eſt Scholion in Apollonii Lex. p. 94. ἀλῆτις. — χερνῆτις ἀλῆτις, ἥτε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἰρίον, ἀμφὶς ἀνέλκει. ἀλῆτις οἷον δικαία παραλαμβάνειν τὸν σταθμὸν, καὶ παραδιδόναι. Haud dubie truncatum eſt Scholion, vixque ἀλῆτις poteſt eſſe corruptum ex ἀληθής. ſed eſt ἀλῆτις per ſe. forte quoque h. l. lecta, vt ſit paupercula, mendica, mulier; ab hoc tamen loco aliena. Subiicitur altera lectio ἀληθὴς, bene expoſita a Tollio, mulier, quae aequum pondus in vtramque lancem partitur κατὰ τὸ δίκαιον. Sic Latini *verus* pro iuſtus, aequus. Inepte autem Euſtath. cenſebat ipſam Homeri matrem reſpici: de qua in Homeri Vita Herodotea.

Ceterum his vſſ. 433. 4. 5. Dionyſius Halic. de Compoſit. ſ. 4. vtitur, vt hoc exemplo doceat, verba poetae reſoluta in aliud metrum, vi ſua priuari; qua de re ſane

nemo dubitabit. Repetit eadem Hermogenes de formis orat. p. 290. ed. 1614.

434. 435. *ἀμφὶς ἀνέλκει ἰσάζουσ'.* Ait Schol. A. iungenda esse *ἀμφὶς ἰσάζουσα. ἀμφοτέρωθεν ἰσάζουσα.* Et Schol. br. *ἑκατέρωθεν ἰσάζουσα.* Recte. Quaeras, quid tandem alii? Videntur iunxisse *ἔχουσα εἰρίον ἀμφίς.* colligo e Sch. B. qui ait, non posse interpungi ad *ἀμφὶς, οὐδέποτε γὰρ ὁ ἐννεαδέκατος χρόνος τοῦ ἔπους διαστολὴν ἔχει.* (*interpunctionem recipit.* bona obseruatio!)

435. *ἵνα παισὶν ἀεικέα μισθὸν ἄρηται.* „In nonnullis *ἀνεικέα, ἔξω νείκους.* Et aliud Scholion: *ἔξω νείκους τὸ ἴσον αὐτοῖς ἀπονέμουσα.*" (Saltem hoc aliter interpretarer: *mulier accurate appendit lanas, vt mercedem auferat* ab eo, cui opus facit, *sine controuersia:*) Additur: *ἄμεινον δέ, φησιν,* (at quis? nisi fuit *φασιν*) *ἀεικέα, τὸν εὐτελῆ.*" Schol. A. At Sch. br. *τὸν εὐτελῆ καὶ οἰκτρόν.*

ἄρηται recte ad *ἵνα.* in codd. Dionysii Halic. l. c. et Hermogenis l. c. *ἄροιτο.* Totus locus nihil lucis foeneratur e grammaticis, ne ex Eustathio quidem, homine nugaciter verboso.

436. *ὣς μὲν τῶν ἐπὶ ἶσα μάχη τέτατο πτόλεμός τε.* Versus iteratur O, 413. Sup. Λ, 336 erat: *ἔνθα σφὶν κατὰ ἶσα μάχην ἐτάνυσσε Κρονίων.* Dubitari potest, sintne iungenda *κατὰ ἶσα,* et nunc *ἐπὶ ἶσα,* pro *ἴσως.* an ad verbum retrahenda praepositio, vt iungantur *ἐπιτέτατο ἶσα.* Sic Od. Λ, 19 *ἀλλ' ἐπὶ νὺξ ὀλοὴ τέταται δειλοῖσι βροτοῖσι.* v. sup. ad Λ, 336. Et est *εἰ δὲ θεός περ ἶσον τείνειε πτολέμου τέλος.*

Recte *πτόλεμος* scriptum post *τέτατο.* Est tamen *πόλεμος* in Lips. et ed. Flor. Aldd. restituit prius e Rom. Turnebus.

438. *ὅς πρῶτος ἐσήλατο τεῖχος Ἀχαιῶν.* Sch. br. *ἐὰν μὲν δασέως, εἰσῆλθεν. ἐὰν δὲ ψιλῶς ἔσεισεν, ἤγουν ἐσάλευσεν.* Scilicet credidere nonnulli esse verbum *σάλω,* h. e. *σαλεύω.* v. Hesych. in *ἐσήλατο* et *σήλατο:* ibique Notam. Eustath. ad h. l. et ad Π, 558. At est ab *ἅλλομαι.*

idem quod inf. 466 ἐςᾶλτο πύλας. vide ad Π. 558. in vn. Cod. Vindob. eſt ἐςήλλατο, vt ap. Iulian. Or. II, p. 71 erat ἐςήλλατο.

439. ἤϋσε δὲ διαπρύσιον Τρώεσσι γεγωνώς. ⟝ „quod de Ioue hoc accipiendum eſt, non de Hectore." Quis hoc ferat! ita tamen Zenodotus quoque acceperat, vt apparet ex Schol. ad 444. διαπρύσιον nunc Ven. B. explanat; quod iam vidimus Θ, 227.

440. ὄρνυσθ' ἱππόδαμοι Τρῶες. hemiſtichium iam Δ, 509 lectum. Vitium ed. Stephan. ὄρνυθ' per edd. propagatum iterum ſublatum eſt a Barnes. ῥήγνυσθέ τε vn. Vindob. ſuperſcripto δέ.

441. ἐνίετε θεσπιδαὲς πῦρ. hoc ſup. vſ. 177 vidimus. ἐνείετε Townl. cum vno Vindob. alter ἐνίητε.

442. ὣς φάτ' ἐποτρύνων — ⟝∵ στιγμὴ περιεστιγμένη appoſita debuit contra Zenodotum monitum aliquid declarare, ſed ſcholion excidit. Ven. cum Townl. ὣς ἔφατ' ἐποτρύνων. ſaltem deb. ὣς ἔφατ' ὀτρύνων.

444. κροσσάων ἐπέβαινον ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες. ⟝ „quod Zenodotus ediderat: κροσσάων ἐπέβαινον, ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυεν αὐδήν. de Ioue." Sch. A. Quomodo in hoc inciderat Zenodotus? quia ſup. vſ. 439 ἤϋσε δὲ διαπρύσιον ad Iouem, paullo ante memoratum reuocata res erat; niſi inuerſe temere pronuntiatus verſus eſt ab aliquo, in cuius animum venerant verba aliquoties obuia: ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυον αὐδήν, vt O, 270. Od. B, 297. add. N, 757. Occaſionem dedit mirae iſti interpretationi vſ. 439.

κροσσάων. per κλίμακας hoc quoque loco reddunt veteres: v. ſup. ad 258.

446. ἑστήκει πρόςθεν, πρυμνὸς, παχὺς, αὐτὰρ ὕπερθεν ὀξὺς ἔην. vulgg. εἱστήκει. Sed Ariſtarchus ἑστήκει. rationem cur reciperem Ionicum, dixi ſup. ad Δ, 329. Accedunt h. l. ed. Rom. cum Euſtath. Cant. Lipſ. Vrat. A. Moſc. fr. cum Ven. B.

πρόςθε πρυμνὸς, erat πρόςθεν. ſed nullus hic locus τῷ ν. nec eſt in Veneto.

πρυμνὸς παχὺς, iungere iubet Schol. A. (ſicque interpungit fragm. Moſc.) h. e. *κατὰ τὰ πρυμνὰ, κατὰ τὸ ἔσχατον, κάτωθεν*, ſequente *αὐτὰρ ὕπερθεν*, h. e. *κατὰ τὸ ἕτερον ὀξὺς*. Similia habent Schol. br. Heſych. etiam Erneſtio notata; et primo loco Apollon. Lex. p. 575. Euſtathius vulgarem interpunctionem ita exponit: *εἱστήκει πρυμνὸς, ἔσχατος πρὸς τοῖς θεμεθλίοις*. agnoſcit tamen et alteram. Poſſunt ſane haud vna ratione haec iungi; *πρόςθε πυλάων*, haud dubie iungenda; iungi vero vna cum his poteſt *πρυμνὸς*, iacebat ſaxum ante partes, extrema parte, paullo longius a porta, vt adeo primo in manus Hectoris veniret. *πρυμνὸς παχὺς*, eſt minus ſuauiter dictum. Homero eſſe *πρυμνὰ παχύς*. *αὐτὰρ* Homero ſaepe ſimpl. eſt copula, *καί*. Locum diſerte expreſſit Virgil. Aen. XII, 896 ſqq.

447. *δύ' ἀνέρε δήμου ἀρίστω*. ed. Flor. *δήμω*. ſphalma Ald. 1. correxerat *δήμῳ*. emendauit *δήμου* Ald. 2. Sunt *δύ' ἀνέρε δήμου, δημόται*, vt B, 198 *ὃν δ' αὖ δήμου ἄνδρα ἴδοι*. *δήμου ἀρίστω* fortiſſimi, aliter quam Λ, 328.

448. *ἐπ' ἄμαξαν*. non *ἐφ' ἅμαξαν*, vt Mori. Vrat. b. et alii. v. ſup. ad VII, (H) 426. Pro *ὀχλίσσειαν*, paſſim *ὀχλίσειαν* male. *ὀχλήσειαν* Mori. Barocc. vn. Vindob.

450. *τόν οἱ ἐλαφρὸν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω*. — ⸏ — „*ἡ διπλῆ, ὅτι ἐκλύει τὴν τοῦ βαστάζοντος δύναμιν*". habemus hic exemplum critices prauae, verſum damnantis, quia ſententiam improbat; tum vero nec docte ſatis improbat; ex ſenſu enim aetatis heroicae non minuitur laus viri fortis, ſi numen ei adfuerit; contra miratio virtutis eo ipſo augetur; et ſunt loca multa, in quibus dii operam praeſtant, vbi hoc idem moneri poſſet. Pergit Schol. A. „*καὶ Ἀριστοφάνης ἠθέτει. Ζηνόδοτος δὲ οὐδὲ γράφει*" hae vero ſunt rationes criticae, eaeque ſatis validae; adiuuat iudicium criticum, quod verſus nexu idoneo cum ceteris caret, eoque ipſo interpolatoris ſedulitatem prodit. Debebat ſaltem eſſe: *ὥς οἱ ἐλαφρὸν* etc.

τόν οἱ. Barnes: „*γρ. τόν ῥ' οἱ.*" hoc vtique praue de ſuo attulit. Antiquum fuit *τον ϝοι*.

πάϊς ita Homerus recitauit, non παῖς. Monuit quoque Bentl.

ἐλαφρὸν θῆκε Cant. Spondeus h. l. numeros infringit.

451. ὡς δ' ὅτε ποιμὴν ῥεῖα φέρει. Schol. A. „οὕτως, διὰ τοῦ ε." Quid igitur lectum fuit ab aliis? forte φέρῃ, nam subiunctiuo sic vtitur Homerus post ὡς ὅτε. In Townl. est φέροι. De οἰὸς v. ad Λ, 677.

452. ὀλίγον τέ μιν ἄχθος ἐπείγει. Cant. Mori. Harlei. fragm. Mosc. Ven. cum Eustath. praefert quoque Bentl. vulgato δέ μιν.

454. πύλας εἴρυντο. nunc a ῥύομαι. v. Exc. IV ad A. p. 179.

455. δοιοὶ δ' ἔντοσθεν ὀχῆες. Townl. ἔκτοσθεν male. nam vectes semper ab interiore parte obducti sunt foribus.

456. εἶχον ἐπημοιβοί. ⊱ „quod duae trabes, duo vectes, vtrinque e postibus prodeuntes, in medio se inuicem excipientes, iuncti indito vno pessulo continentur: hic pessulus appellatus κλεὶς, quem ingressuri remouebant loro per foramen immisso: ἐνῆκε δὲ κληῗδι ἱμάντα Od. Φ, 47 sq. si modo satis haec percipio. cf. inf. Ξ, 156. Bene haec et alia exposuit Dammius vir de Homerica dictione meritissimus, voc. κλείς. At δικλίδες et δικλεῖδες (v. c. apud Hippocratem) diuersa sunt; hae sunt fores binis clauibus aperiendae, at illae, δικλίδες, ἀπὸ τοῦ κλίνεσθαι, sunt binis valuis instructae.

ἐπημοιβηδὸν Vrat. b. cum altero supra scripto.

457. στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών. „in alio στῆ δ' ἄρ ἐπ' οὐδὸν ἰών." Sch. A.

458. ἵνα μή οἱ ἀφαυρότερον βέλος εἴη. ⊱ „quod omne missile βέλος dixit; nunc saxum." Schol. A. ἀφαυρότατον Schol. br. ἀντὶ τοῦ ἀφαυρὸν καὶ ἀσθενές. Ita vero comparatiuus magis conuenit.

459. ῥῆξε δ' ἀπ' ἀμφοτέρους θαιρούς. Schol. A. B. θαιροὺς, τοὺς ἄνω καὶ κάτω στρόφιγγας. Apud Apollon. est θαιρὸς, στροφεύς.

ῥῆξε δ' ἐπ' Vrat. b. a m. ſec. Eton. fragm. Moſc. Schol. Victor.

πέσε δ' αὖ λίθος. vn. Vindob.

460. πύλαι μύκον. vt E, 749.

461. σανίδες δὲ διέτμαγεν ἄλλυδις ἄλλῃ. Recte legitur διέτμαγεν inde ab Ald. 2. Erat διέτμαγον in Flor. et Ald. 1. vt et alibi aberratum eſt. v. Obſſ. A, 531. Schol. br. διέτμαγον praefixum habent, reddunt tamen διεσχίσθησαν, διεχωρίσθησαν. quod eſt διετμάγησαν.

462. λᾶος ὑπὸ ῥιπῆς. λᾶος ex λάεος, vel λάϊος. v. ad Γ, 12. Laudat verſum Schol. Sophocl. Oed. Col. 194. Br. 188. vbi eſt ἐπ' ἄκρου λάου. ductum ab λάας, λάου. Turbatum eſt Scholion ap. Suidam in λάας.

Tyrannio ὕπο ſcribebat, vt eſſet, ὑπὸ λᾶος. inepte. ὑπαὶ illatum erat in edd. ſtatim a Flor. At recte eiectum a Wolfio, iam in pr. edit. bonorum codd. omnium auctoritate: etiam Schol. Soph. Oedip. Col. l. c. Euſtath. ὑπὸ ἢ ὑπαί.

ὁ δ' ἄρ ἔσθορε. Ad h. v. ſpectat Heſychii gloſſa: ἀρέσθορε et ἀρήσθορεν. ἐπήδησεν.

463. νυκτὶ θοῇ ἀτάλαντος ὑπώπια. ⊱ „ὅτι τὰ Φοβερὰ νυκτὶ ὁμοιοῖ πρὸς τό· ὁ δ' ἤϊε νυκτὶ ἐοικώς. ὁ δὲ Ζηνόδοτος γράφει· νυκτὶ ἐλυσθείς." Sch. A. Spectant haec ad A, 47. ad quem vide ſupra p. 27. Vol. I. νυκτὶ θοῇ ſeruant ceteri. Videtur hoc latere in Heſych. in θοῇσιν. νυκτὶ θοῇ, τῇ πτηνῇ, ἢ ταχείᾳ. v. ad K, 394.

τὰ ὑπώπια Schol. br. τὴν πρόσοψιν. ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον. nec aliter Euſtath. Heſych. Etymol. qui recte diſtinguunt pugilum ὑπώπια h. e. πελίδματα. οἰδήματα. In noſtro tamen loco proprie dictum malim; ad truculentum adſpectum faciunt haud dubie loca ſub fronte caua nigricantia.

464. λάμπε δὲ χαλκῷ σμερδαλέῳ. „Alii σμερδαλέον" ait Clarke. „γρ. σμερδαλέος καθ' ἑτέραν γραφήν." Eu-

ſtath. et hoc equidem praeſeram. Eſt tamen quoque N, 192 *πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ σμερδαλέῳ κεκάλυπτο.*

465. *οὐκ ἄν τίς μιν.* Ariſtarchus: *οὐ κέν τίς μιν.*

466. *πυρὶ δ' ὄσσε δεδήει.* verſus apud Chalcid. in Timaeum Plat. p. 361 latine redditus: *furor ignea lumina voluit.* Cant. et pro var. lect. Vrat. b. *περὶ δ' ὄσσε δεδήει.* vt ſit *περιδεδήει.* Videtur ad h. v. gloſſa Heſychii ſpectaſſe: *ἐδεδήει. διώκει. ἐῴκει. ἢ ἐξεκέκαυτο.* Fuit *ἐδεδίει, ἐδεδιώκει. ἐδεδήει, ἢ ἐξεκέκαυτο.* etſi vltimam vocem in margine haerere narrat Schow. nam lectum erat quoque *ὄσσ' ἐδεδήει.* Totus tamen verſus, etſi per ſe poeta dignus, ſpeciem tamen additamenti rhapſodici habet.

467. *ἐλιξάμενος. ἐπιστραφείς.* idem fere verſus praeceſſerat 408.

468. *τοὶ δ' ὀτρύνοντι πίθοντο.* „*ὀτρύνοντι. οὕτως διὰ τοῦ ο.*" Schol. A. An igitur alii aliter? *ὠτρύναντι?* Porphyr. ſup. ad vſ. 9 recitat *τοὶ δ' ὀτρύνοντος ἄκουσαν* Mox *ὑπέρβασαν* eſt ab *ὑπερβάω.*

469. *αὐτίκα δ' οἱ μὲν τεῖχος ὑπέρβασαν.* ⸖ „quod vallum ſuperarunt, qua parte Lycii viam fecerant, non per totum vallum" Sch. A. Deſidero hic grammatici iudicium: diuerſis vtique locis Sarpedon cum Lyciis pugnabat et Troiani cum Hectore: vt apparet ſtatim vſſ. 88. 102. vide Obſſ. et Notam ad vſ. 290. Sunt h. l. ipſi Troiani, qui circa Hectorem ipſam portam irrumpentem vallum impugnarant.

470. *οἱ δὲ κατ' αὐτὰς ποιητὰς ἐςέχυντο πύλας.* ⸖ „quod *πύλαι* et hic pro *ἡ πύλη.* *ἡ διπλῆ, ὅτι μία πύλη, πληθυντικῶς δὲ εἴρηται.*" *καὶ,* „*ὅτι ἔφευγον, ὡς ἐπὶ τὰς ναῦς. διὰ ταύτης δὲ εἰςέρχονται* (ingredi caſtra ſolebant, tanquam per vnicam caſtrorum portam) *τῆς πύλης, δι' ἧς ὁ Ἕκτωρ.* Sch. A. Spectant omnia ad Ariſtarchi doctrinam, de qua ad v. 175 vidimus; veram, puto, hactenus, quod *πύλαι* dicuntur Homero pro *vna* porta;

attamen fuiſſe videntur caſtrorum portae et aditus plures.

„γρ. Δ. δὲ Φόβηθεν Barnes. Sic Townl. fragm. Moſc. Ionice pro vulg. ἐφόβηθεν.

471. ὅμαδος δ' ἀλίαστος ἐτύχθη. Sch. A. notat, ὅμαδος ſcribi aſpirate, quia eſt ex ὁμοῦ et ἀλίαστος leniter, quia eſt a λιάζομαι.“ Ergo fuere olim qui ὅμαδος, et ἁλίαστος ſcriberent? Argutiae ex etymo ductae, de quo disſenſus erat. De ἀλίαστος dictum ad B, 797 et de ὅμαδος ad B, 96. Eſt h. l. ſimpl. *ingens*, nec conueniunt, quae Sch. br. habent, ἀμετάτρεπτος. ἄπαυστος. ἀναπόδραστος; ineptit quoque Euſtathius.

Pro ἐτύχθη „γρ. ὀρώρει.“ Barnes.

EXCVRSVS AD LIBRVM XII (M)

EXCVRSVS I

De castrorum oppugnatione per Troianos facta. Τειχομαχία (lib. XII—XVI, 398) *et insequuta pugna diei reliqua ad* XVIII, 242. (Σ)

Postquam Achiui effusa fuga intra castra se receperant, Troiani in ipsa castra irrumpere conantur, vt caede eorum facta naues incendant. Exoritur inde pugna ad vallum, τειχομαχία, quam hunc in modum factam colligo.

Polydamantis consiliis vsi Troiani (lib. XII, 75) curribus descendunt, et vno Asio excepto, qui curru inuehitur, pedites fossam quinis turmis superant. Asius portam patentem cernens, νηῶν ἐπ' ἀριστερὰ, (XII, 118) irruendi cum fugientibus copiam sibi factam putans, impetum facit, infelici tamen cum euentu (XII, 110 sq.). Quae hic sint *laeuae nauium partes*, et *porta sinistra*, in dubitationem venit; non accipi potest respectu Troianorum; sed quod res docet, laeua est ναυστάθμου Achiuorum (XII, 118. ad quem locum vide; perperam olim tricas feceram in Soc. R. Commentat. Vol. VI.). Interea turmae reliquae alias valli partes tentabant: XII, 175 sqq.

Troianos necesse est curribus relictis pedites in fossam descendisse, et, stipitibus seu vallis in aduersa fossae ora euulsis in eam escensu facto ad vallum processisse. XII, 251. coll. 199. Nisi probabilius est, omnem Troianorum processum ad castra factum esse in aggere seu via,

quae ad portam castrorum ducebat, inde Troianos in interuallo inter vallum et fossam patente explicitis turmis vallum vndique esse adortos. Nec aliter Achiuos ipsos fuga se in castra recepisse putes VIII, 343. 4. *αὐτὰρ ἐπεὶ διά τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν φεύγοντες.* — Videntur verba parum accommodata esse; sed *inter fossam stipitibus vallatam* nihil aliud designare puto quam aggerem, pro via per fossam factum, fossa vtrinque latera ambiente. Etiam Vlysses equos Rhesi *τάφροιο διήλασε* X, 564. non vt fossam superaret, sed hoc aditu ad portam. Simili modo accipio dicta de Troianis fugientibus XV, 1. Aliter se res habet in verbis Polydori XII, 62 sqq. vbi ait fossam superari non posse. Aggeris angustia Achiuos fugientes haud recipiens facit, vt illi ante fossam huc et illuc fugiant XV, 344. 5. *Ἀχαιοὶ τάφρῳ καὶ σκολόπεσσιν ἐνιπλήξαντες ὀρυκτῇ ἔνθα καὶ ἔνθα φέβοντο.* — Itaque paullo post Troianis insequentibus Apollo fossa aggesta latiorem facit aditum 355 sqq. Si Troianos postea e castris iterum expulsos *ὀρυκτὴ τάφρος ἔρυκε, πολλοὶ τ' ἐν τάφρῳ ἵπποι ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ λίπον ἅρματ' ἀνάκτων,* XVI, 369 sq. referendum hoc est ad loci angustias et turbam confertam, et *ἐν τάφρῳ* est, in aggere fossae.

Quinas turmas versus *quinas portas* ductas esse, vulgaris est opinio; numerum poeta haud suppeditat. Est tamen versus XII, 175 *ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλῃσι μάχην ἐμάχοντο πύλῃσι,* vnde saltem *plures* aditus fuisse probari possit. Verum turbatur omnis narratio ac descriptio castrorum ceteris in locis; et deleuerat istum versum iam olim Aristarchi sagacitas. (v. Obss. ad XII, 175) In errorem induxerat interpolatorem alter locus VII, 339. 340 repet. 438. 9. *ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ποιήσομεν εὖ ἀραρυίας, ὄφρα δι' αὐτάων ἱππηλασίη ὁδὸς εἴη.* cum non meminissent Homero vbique *πύλας* de vna porta dici; nam sunt proprie *πύλαι* valuae, seu fores duplices. Contra me recte statuere arbitror, vnum tantum fuisse aditum, portam castrorum vnam. Nec si vallum pluribus locis op-

pugnatur, vbique ad portam pugnatum eſt, verum ad vallum et turres. Ita res ſe habet XII, 256 ſq. cum Hectore, cum Sarpedone vſ. 308. 332. 397. 416. 430 donec Hector ad portam accedens ſaxo fores diffringit: 445 ſq. interea alii vallum eſcendunt 469. accommodandi ſunt his enuntiatis ceteri verſus 340. Eſt quoque vna tantum eademque, de qua nunc agitur, porta in XXIV, 443 ſq. qua Priamus caſtra intrat.

Redeamus nunc ad narrationem τειχομαχίας, quam principio Excurſus exorſi eramus. Itaque per iſtam portam ad ſiniſtram caſtrorum, quae vnica erat, patentem Aſius curru inuectus irrumpere in caſtra volebat; vano conatu, tutabantur enim aditum duo Lapithae XII, 118 ſq. Locis proximis ab eadem porta copias duxerant Hector et Polydamas, fruſtra vallum conuellere et labefactare parantes; XII, 257 coll. 291. Interea Sarpedon ea parte vallum aggreditur (πύργον vſ. 332) qua Meneſiheus, Athenienſium ductor, illud propugnat; (nihil hic de porta aliqua memoratum video) is arceſſit Aiacem cum Teucro; 292—436. His profectis in aliam partem Hector porta ſaxo perfracta in caſtra irrumpit; quo facto Achivi ad naues fugiunt; (470) vnde eos mox reuocatos Aiax vterque verſus hoſtem ducunt. Conſiſtunt circa eos denſati in phalangis morem Achiuorum ordines, (XIII, 1—126 ſq.) reprimuntque Hectorem nauibus imminentem. (143 ſq.) Interea alio loco (v. 156) a Deiphobo, qui alterum agmen ducebat, fortiter res geritur; Meriones, haſta fracta, ad aliam petendam ad tentorium properat. Redit (v. 170) ad Aiaces poeta, quo loco aduerſus Hectorem omnibus viribus enixe pugnatur. In *medio nauium* hanc pugnam factam apparet ex v. 312 ἐν μέσσῃσι νηυσί. quod ad medium inter duo cornua ac latera caſtrorum ſpectare neceſſe eſt. Aduerſatur ſane locus XIII, 679 ſq. eum tamen adulterinum eſſe, multis de cauſſis probabile ſit.

Cum Merione nouis armis inſtructo Idomeneus in pugnam redit, et omiſſis mediis partibus *ad laeua* ten-

dit: ἐπ' ἀριστερὰ στρατοῦ vſ. 326. quae eadem ipſa ſtatio eſſe videtur, qua iam ante ille conſtitutus pugnauerat. Occurrit Idomeneo Aſius, qui curru tandem deſcenderat v. 384 ſq. Eius mortem vlciſcitur Deiphobus, quem ad ea loca agmen ducere iam ante videramus. (XIII, 156.) Proxima Aſio eſſe debuit turma Aeneae, nec non Paridis et Agenoris, nam hi cum Deiphobo memorantur (vſ. 489 ſq.) eo loco, quo aduerſus Idomeneum pugnatur; et cum iis Helenus vſ. 576. Iam autem Helenus vna cum Deiphobo, Aſio et aliis pugnaſſe dicitur vno loco; (vſ. 758 ſq. quod adiicitur: νηυσὶν ἐπὶ πρύμνῃσιν 'Αχαιῶν ſimpliciter accipe *ad nauium ſtationem*, ναύσταθμον) et Paris pugnat μάχης ἐπ' ἀριστερά; vbi manifeſtum eſt de laeua Achiuorum hoc accipiendum eſſe.

Troianis tamen vel ſic illa pugnae parte laborantibus, Polydamantis, qui eos ab hoſte vrgeri viderat, monitis (v. 726) Hector, ſuis ſub Polydamantis ductu fortiter pugnare iuſſis, (ἐν μεσάτῳ νηῶν puta) ad alteram pugnam, *laeua nauſtathmi parte* (νηῶν ἐπ' ἀριστερὰ 674. 5) profectus, an pugnam reſtituerit, non memoratur; ſed Paride ſecum abducto, ad locum, vnde venerat, redit. (781 βὰν δ' ἴμεν *duo illi*). Hic (ἐν μεσάτῳ νηῶν) fortiſſimorum virorum globo facto Aiacem loco mouere, fruſtra tamen annititur (789 ad f.).

Interea principes Achiuorum, qui vulneribus acceptis pugna exceſſerant, ad confirmandos ſuorum animos, Diomedis ſuaſu, in pugnam redire conſtituunt. (XIV, 1 —134). Tum Achiui in turmam collecti et inſtructi in Troianos irruunt. Hector cum Aiace congreſſus, ſaxo percuſſus, pugna asportatur, —440. Tandem Troiani fugam circumſpiciunt, et extra vallum et foſſam fugati apud currus ſuos iterum conſiſtunt (XV, 1 ſq.).

Viribus refectis Hector in pugnam redit (XV—262) tum Achiui, multitudine ad naues recedere iuſſa, validiorum copiarum collecta et phalangis in morem denſata turma, Troianos aduerſus ſe ductos excipiunt —305. Mox tamen magna clade accepta fuga ſe in caſtra reci-

piunt — 343 sq. Insequuntur Troiani ferocibus animis, et via, aggere ad portam castrorum ducente, ab Apolline latiore facta per fossam (XV, 355 — 360) curribus quoque vecti; pugnatur tandem ad ipsas nauium puppes — 389. Pulsi Achiui intra priorum nauium ordinem se recipiunt, et subeuntes Troianos de nauium tabulatis arcent contis; (653 sq.) Aiax quidem Hectorem.

Tandem Hector vnius de Protesilai nauibus puppim manu prehendit (704.) flammamque infert (XVI, 124 sq.) Eo res iam adductae erant, vt extrema metuenda essent; cum Patroclus in pugnam progrederetur. Myrmidones clↄ clↄ Iↄ in quinque turmas descripti totidem ducibus praeeuntibus incedunt, et quidem ordinibus densis phalangis instar: (212 sq.) qua quidem re Achillis copiae ceteris praestitisse videntur. Agnoscunt in hac Myrmidonum distributione cohortium semina viri rei militaris periti; ipse Puysegur pr. Inclinata pugna Troiani perterriti vltra fossam fugantur (366 sq.). Debebat nunc victrices turmas in castra reducere Patroclus; at ille iuueniliter exsultans fugientes persequitur vsque ad muros et portam Scaeam; (712) tandem, cum Hectore congressus, caeditur. Achiui fuga effusa castra petunt, nec nisi intra vallum de salute confidunt, corpore tamen Patrocli reportato. (lib. XVII.) Troianos insequentes, ne fossam tertio superarent, conspectus Achillis, etsi inermis, de vallo, deterruit. Superuenit nox, XVIII, 1 — 242. et Troiani in campo Scamandrio ad quietem se componunt — 314.

Quae in narratione hac mirationem faciunt, sunt potissimum duo: primum, quomodo vnius diei tempus toties repetitas pugnas capere potuerit; alterum, quomodo tantum camporum intervallum inde a castris ad Troiam aliquoties percurri potuerit vno die a copiis incedentibus, pugnantibus, fugientibus. Ad haec, quae responderi possint, haec esse video. Primo, haec non esse in historiarum fidem et rerum vere gestarum ordinem referenda, et immerito referri inter ea, quibus pro argumentis historicis positis omne bellum Troianum cum ipso

Ilio e priscorum euentorum ordine tollitur. Poetam haec narrare, non historicum, reputandum est; eumque ea, quae fama accepta erant vniuerse, ornare et locupletare iis modis ac copiis, quas vis mentis viuida suppeditat. Itaque nec aequum esse censeo, rouocare huius diei acta ad censuram, quam recte in scriptore belli Troiani adhibeas, perperam autem in poetam inferas; neque bene carmini, cuius omne consilium propositum est, vt miratione rerum hominumque iniecta delectet audientes, si rerum sigillatim expositarum subtilem recensum facias et singula collecta in computum voces et rationes singularum rerum exquiras: id quod esset, puto, poetam in ordinem cogere Quiritiumque ius et libertatem tollere.

Potest quoque dici, poetam variorum dierum acta pugnarumque diuersarum narrationes fama maiorum acceptas in vnum diem inclusisse; itaque historiarum fidei detraxisse non ipsis rerum commentis, sed diuersorum dierum factis vno die comprehensis. Hac tamen ratione poetae seu ingenio seu iudicio seu fidei parum consultum esse videtur. Probabiliora diceres, si discursationem istam vtriusque exercitus per tantum inter vrbem et castra interuallum emensos esse nec totos exercitus nec interuallum integrum; verum procurrisse vtrinque, vt fit, turmas instantium et fugientium, pugna latius sparsa, neque extremos locorum fines, inde vrbem hinc castra exacte vtrumque exercitum attigisse; sed locum vtrinque medium a poeta ita declarari, vt extremas partes nuncupet. Commemorata sunt alia, quibus occurratur iis, quae has procursationes et fugas a reprehensione vindicent; quas in scriptore historiarum fidem seruante praeclare dicta putabo; ad poetam tamen defendendum necessaria haud habebo; cum ille non iisdem legibus sit arguendus et iudicandus.

Superest aliud iudicium, cui equidem plus tribuerem, si vltra suspicionem et coniectationem assurgere possem. Scilicet fieri potuisse, vt, cum plura carmina singularia extarent, quorum argumenta essent pugnae

ad Troiam factae, cum in alio Agamemnon, in alio Aiax, in alio Hector, in alio Patroclus, in alio τειχομαχία, summam rerum constitueret, collecta ea et coagmentata esse hoc vno carmine. Potest sane sic multarum rerum ratio reddi, inprimis aliarum discrepantia, aliarum iteratio, aut defendi aut excusari. Qua tamen vi negantem ac recusantem in partes meas pertraham, haud video.

EXCVRSVS II

ad M, 41.

de ὅτε. ὅταν. ὅτε κεν. εὖτε. εὖτ' ἄν.

41. ὡς δ' ὅταν ἔν τε κύνεσσι καὶ ἀνδράσι θηρευτῇσι κάπριος ἠὲ λέων στρέφεται — οἱ δὲ — ἀντίοι ἵστανται καὶ ἀκοντίζουσι θαμειὰς αἰχμὰς ἐκ χειρῶν, — ὣς Ἕκτωρ ἀν' ὅμιλον ἰὼν εἱλίσσετο. Videmus h. l. ὅταν cum indicatiuo iunctum, quod ex seueriore grammatica et vsu non nisi cum subiunctiuo iungi potest.

ὅτε per se cum *indicatiuo* iungitur, cum omnibus temporibus; etiam futuro, quod per subiunctiuum aut optatiuum enuntiari poterat, v. c. P, 728 ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐν τοῖσιν ἐλίξεται etc. sin oratio obliqua, conditionalis, incerta, et sic porro, eodem modo, vt ὁπότε, (de quo v. Exc. IV. ad J) cum *subiunctiuo* iungitur idque saepissime, E, 90. 91 οὔτ' ἄρα ἕρκεα ἴσχει — ὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος. O, 207 ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται, ὅτ' ἄγγελος αἴσιμα εἰδῇ. Π, 385. 6 ὅτε λαβρότατον χέει ὕδωρ Ζεύς, ὅτε δή ῥ' ἄνδρεσσι κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ. Sic et ὅτε περ. Jl. Δ, 209. 210 ὅτε πέρ τε γερούσιον αἴθοπα οἶνον — κέρωνται. interdum cum *optatiuo*: vt A, 610 ἔνθα πάρος κοιμᾶθ' ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι. Γ, 55 ὅτ' ἐν κονίῃσι μιγείης. et 216 ὅτε δὴ — ἀναΐξειεν Ὀδυσσεύς, vbi antea fuerant, ὅτε δὴ ἔμιχθεν — ὅτε δὴ — ὕφαινον. Δ, 263 πιέειν ὅτε θυμὸς ἀνώγοι et al. Saepe rationem ido-

neam haud reperias, cur optatiuus fubiunctiuo, aut hic ifti, praelatus fit. Sic et P, 463. Σ, 465 et al. Si varietas lectionis occurrat, vtrum praeferas, optatiuum an fubiunctiuum, difficilis eft dubitatio. Brunck. in Apollon. I, 76 ὅτε κλίνωσι φάλαγγας praetulit ὅτε κλίνειε φάλαγγας. Etiam ὅτε μή. N, 319. 320 νῆας ἐνιπρῆσαι, ὅτε μὴ αὐτός γε Κρονίων ἐμβάλοι αἰθόμενον δαλὸν νήεσσι θοῇσι. Ξ, 248 ὅτε μὴ αὐτός γε κελεύοι. add. Od. Ψ, 185. Π, 197. 198. Sic ὁππότε μή οἱ ἐπ' ἀκάματος πέλοι αἰὼν repofuit Brunck. in Apollon. IV, 1656 e codd. pro πέλει. ὡς δ' ὅτε v. fup. Exc. I ad lib. IX. (J).

ὅταν, ὅτ' ἄν, ὅτε κεν, vt etiamnum in codd. et edd. occurrit, cum *fubiunctiuo* fine controuerfia ponitur; et ineptum effet, exempla cumulare. A, 567 ὅτε κέν τοι ἀάπτους χεῖρας ἐφείω. Z, 225 ὅτε κεν τῶν δῆμον ἵκωμαι etc. et εἰς ὅτε κέν μιν μοῖρ' ὀλοὴ καθέλῃσι. K, 130. I, 138. et al. B, 397 ὅτ' ἂν ἔνθ' ἢ ἔνθα γένωνται. Z, 448 ἔσσεται ἦμαρ ὅτ' ἄν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρή. Etiam ὅταν cum fubiunctiuo, quando eadem fententia futuro indicatiui efferri poterat, vt Θ, 373 ἔσται μάν, ὅτ' ἂν αὖτε φίλην Γλαυκώπιδα εἴπῃ. Attamen vff. praefcriptis huic Excurfui ὅταν — στρέφεται iungi manifeftum eft.

Nifi igitur ὡς δ' ὁπότ' ἔν τε κύνεσσιν legimus, dicendum eft, etiam hunc locum ad monumenta rudioris grammaticae referendum effe. Probabilius tamen prius, cum toties ὡς δ' ὁπότ' in comparatione occurrat.

Erat aliud exemplum infolens cum optatiuo Il. T, 375 ὡς δ', ὅταν ἐκ πόντοιο σέλας ναύτῃσι φανείη. quod nunc melioribus e libris correximus φανήῃ. Erunt eodem modo emendanda loca in Hefiodo.

Attamen ὅτε κεν, quod idem eft, cum optatiuo iunctum fine vlla variatione eft Il. I, 521 ὅτε κέν τιν' ἐπιζάφελος χόλος ἵκοι. Nullum alium locum vidi; procliuisque fum, vt refcribam ἵκῃ.

εὖτε et εὖτ' ἄν, εὖτέ κεν prorfus eodem modo fe habet et iungitur atque ὅτε, ὅταν. Sic εὖτε cum indicatiuo: E, 396 τλῆ δ' Ἀΐδης, εὖτέ μιν αὐτὸς ἀνὴρ — ὀδύ-

νῆσιν ἔδωκε. A, 242 εὖτ' ἂν πολλοὶ πίπτωσι. B, 34 εὖτ' ἄν σε μελίφρων ὕπνος ἀνήῃ. et al. Od. A, 192 εὖτ' ἄν μιν κάματος κατὰ γυῖα λάβῃσιν. Itaque ap. Hesiod. Ἔργ. 458 εὖτ' ἂν δὴ πράτιστ' ἄροτος θνητοῖσι φανείη, scribendum φανήῃ.

Similiter *in comparationibus* adhibitum εὖτε et ἠΰτε ad exemplum τοῦ ὅτε regimen suum constitutum habet: Sic Il. B, 87 ἠΰτε ἔθνεα εἶσι — ὣς τῶν ἔ. 455 ἠΰτε πῦρ ἀΐδηλον ἐπιφλέγει — ὥς, et Γ, 3. Π, 487 et al. In his ἠΰτε est idem ac ὡς ὅτε. cum subiunctiuo P, 547 ἠΰτε πορφυρέην ἶριν θνητοῖσι τανύσσῃ. Etiam εὖτε aliquo loco ita positum. Γ, 10 εὖτ' ὄρεος κορυφῇσι νότος κατέχευεν ὀμίχλην — ὣς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ κονίσσαλος ὤρνυτο, vbi εὖτε est ὡς ὅτε, ὣς ἄρα. nisi, quod suspicor, olim fuit scriptum, ὡς ὅτ' ὄρεος (ὄρους) κορυφῇσιν.

IN LIBRVM XIII. (N) ILIADIS

VARIAE LECTIONES

ET OBSERVATIONES

Eſt hic liber inter nobiliores et diligentiore grammaticorum opera expolitus. Inſcribitur ille vulgo ἡ ἐπὶ νηυσὶ μάχη.

1. ☞ „quod poſt Troianos Hectorem ſeorſum nominat poeta; vt B, 641 poſt Oenei filios Meleagrum: tanquam ceteris praeſtantiores: de qua forma etiam Strabo diſerte memorat lib. I, p. 68. B. C. Etiam ex Porphyrio ea obſeruatio memoratur; interpoſita ab eo, vt et in Sch. br. alieno loco narratione de Hectoris oſſibus Thebas Boeotiae translatis, auctore Ariſtodemo; qui Νυσαεὺς eſſe videtur, cuius fuit μυθικὴ συναγωγή. Expoſita quoque res a Lycophrone 1194—1213 vbi cf. Schol. ad 1194. et Pauſan. IX, 18. p. 746. Spectant quoque eo duo epigrammata iam a Barnes laudata; alterum Anthol. Steph. p. 98. Brunck To. II, p. 285 Ἕκτορ, ἀρήϊον αἷμα. et alterum Anth. Steph. p. 502 Ἕκτορι τόνδε μέγαν. quod in Brunckio non reperio.

τε ante καὶ exciderat in Barocc. — πέλασε male ſcriptum paſſim, et editum in edd. Aldd. Laudat vſ. 1 et 3. Apollon. de Synt. II, 2. p. 103.

2. τοὺς μὲν „vel vtrosque, Achiuos et Troianos vel Troianos ſolos“ — παρὰ νηυσί. Zenodotus et Ariſtophanes περὶ νηυσι· — πόνον vel vt ἔργον πολέμου, *pugna*, vel κακοπάθεια“ (hoc haud dubie!)

3. πάλιν τρέπεν. ſimpl. *auertit* oculos: quo facto ſequi poteſt alterum, vt alio, ἀλλαχοῦ, *conuertat oculos*

vt h. l. Sic ſup. Γ, 427 Venus ἔσσε πάλιν κλίνασα *auertens*. Φ, 415 Minerua; ſic et δόρυ πάλιν ἔτραπε, non *retro*, ſed auertit Υ, 439 et πάλιν ἰέναι eſt ſimplic. *discedere.* Alibi aliter dictum πάλιν, vt Sch. B. et Sch. br. docent. Meliora iſta, quam quod Apollon. Lex. ait: πάλιν εἰς τοὐπίσω. αὐτὸς δὲ πάλιν τρ. ὄ. Φ. Atqui h. l. non poteſt eſſe *retroſpicere*, niſi hactenus, quod qui ab adſpectu ſe reuocat, retrahit oculos. Eſt de hac voce πάλιν obſeruatio Ariſtarchi, paſſim repetita: eſſe Homero πάλιν dictum τοπικῶς, non vt ſerioribus χρονικῶς· eſſe adeo *retro*, εἰς τουπίσω, non autem *poſtea*. v. c. in Etymol. Sch. ad B, 276. Itaque viri docti vim faciunt multis paſſim locis. πάλιν αὖτις quoque diſcernunt B, 276. At enim ap. Heſych. in πάλιν obſeruationi additur: τὸ πλέον, *plerumque* πάλιν eſſe τοπικὸν, non, *vbique*. Haeſit quoque in verſu hoc Porphyrius, ſi Myſiam, (quae Aſiae eſt) inquit, Iupiter reſpexit, quomodo Thraciam Europae videre potuit? Soluitur: Thraces h. l. ſunt Thracum coloni, Bithyni, qui in Aſiam migrauerant.“ Quae parum docte ſunt dicta. Myſi h. l. non ſunt Aſiae, ſed Europae; quod iam Poſidonius docuit ap. Strab. VII, p. 453. qui de toto h. l. egregie diſputat. cf. ſup. ad B, 858. Fuere Myſi origine Thraces et cum his habitarunt in Europa; iidem occupauerant Aſiae partem, Myſiam dictam; et Thyni e Thracibus, Bithyniam. A Myſis Europae, ſupra Thraciam habitantibus, verſus ſeptentrionem memorantur Sarmatae, forte et Scythae, vt ſtatim videbimus.

ὄσσε Φαεινώ. „γρ. ὄσσε Φαεινὰ“ Barnes vt iterum vſ. 7. neſcio vnde. Ceterum verſu hoc vtitur ad declarandum vſum τοῦ αὐτὸς Apollon. de Syntaxi p. 103.

4. νόσΦιν ἐΦ' ἱπποπόλων Θρῃκῶν καθορώμενος αἶαν. νόσΦιν ſuperioribus adiungit Schol. A. nec male: τρέπεν ὄσσε νόσΦιν. In ἱπποπόλων cogitandum de vſu curruum in bello, eſtque hinc pro πολεμικῶν.

5. 6. Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων καὶ ἀγαυῶν Ἱππημολγῶν, γλακτοΦάγων, ἀβίων τε, δικαιοτάτων ἀνθρώπων. Recitan-

tur hi verſus a Strabone aliquoties: VII, p. 460 A. 463 C. 454 C. Populum Ἀγαυοὺς interpretati ſunt veteres ap. Schol. A. B. Apollon. Lex. Heſych. Et retulit eos inter populos vltra Tauros Dionyſ. Perieg. 308 τῶν δ' ὕπερ ἐκτέταται πολυΐππων Φῦλον Ἀγαυῶν, vbi nunc Φῦλον Ἀλανῶν editum eſt: quod monuere viri docti, et Wernsdorf. repoſuit in Priſciano vſ. 299 *Hos equites ſupra celeres funduntur Agaui.* At Demetrius (Sceſius) ἀγαυοὺς, τοὺς εὐειδεῖς interpretatus eſt, et recte. Vtrumque affertur in Schol. br.

De nominibus iungendis multa ſunt disputata apud veteres, quod teſtantur Schol. A. B. profitentes, conſultius eſſe (cum Ariſtarcho) ſine copula legere. " Scilicet poſt γλακτοφάγων τ' interpoſitum olim fuiſſe putes? Sed reſpicit hoc vltima verſus, inter δικαιοτάτων et ἀνθρώπων interpoſitum fuit ab aliis τ'. cf. Apollon. Lex. l. c. At illi recte illud eiiciunt, vt ſint Ἱππημολγοὶ, eorumque epitheta ſint γλακτοφάγων ἀβίων τε, δικαιοτάτων ἀνθρώπων. Ita etiam ſtatuerat Apollon. Lex. in ἀβίων p. 11. et in Ἱππημολγῶν, cum Euſtath. Ita, qui equas mulgent, ſunt et γλακτοφάγοι. ſuntque ἄβιοι, qua tamen notione, valde disceptatur; idem Apollon. ὡς δικαίως βιοῦντες, κατὰ στέρησιν τῆς βίας. ἢ τὸν ὡρισμένον βίον οὐκ ἔχοντες — vel ἀποδιδόασι τοὺς μακροβίους. Apion α pro ἅμα acceperat, ἤτοι πῶς καὶ ὁμοίως βιοῦντες. leg. ἤτοι πως καὶ ὁμῶς βιοῦντες, ἤτοι βίοις ἐλλειπόντων apud Etymol. ἤτοι βίοις μὴ χρωμένων, ὅ ἐστι, νόμοις καὶ πολιτείαις. ἔνιοι δὲ κακοβίους — ἄλλοι δὲ περισπῶντες, ἀβιῶν, τοῖς βιοῖς μὴ χρωμένων. Antiphon apud Harpocrationem h. v. ἄβιον, τὸν πολὺν κεκτημένον βίον dixerat. Videas haec et alia in Schol. A. B. Euſtath. Etymol. in Ἄβιοι et γλακτοφάγοι. inprimis Stephan. Byz. in Ἄβιοι.

Alii qui et ipſi princeps vocabulum voluerant eſſe Ἱππημολγῶν iunxerant γλακτοφάγων, tum vero Ἀβίων, δικαιοτάτων ἀνθρώπων ſeorſum; Ariſtarchus autem ad Abios reuocauerat etiam antecedens: γλακτοφάγων Ἀβίων τε, δικαιοτάτων ἀνθρώπων. v. Apollon. in Ἀβίων. ita

Abii ſunt Scythae, e Nomadibus, e quibus Anacharſis fuit: Sic quoque ſtatuiſſe videmus Arrianum IV pr. iuſti illi erant, quia omnia communia habebant, praeter poculum et enſem. Mireris grammaticos adeo nomen gentis, quod barbarum eſſe debuit, tamen ex graecis etymis, quae paullo ante memorata ſunt, ducere, ſiue a βίος, ſiue a βιός. Aeſchylo fuere Γάβιοι, quod nuper in Prometh. 420 reſtituit Hermann. Inter alia in Schol. A. B. ſunt verba: „ἢ ἀμαξοβίων. τινὲς δὲ τούτους σπάρματά φασι“ *Sarmatas* dicere debuit, et ſic eſt emendandum; ita quoque in Etymologo diſerte legitur p. 232 extr.

Ii qui Ἀγαυῶν pro nomine proprio habuerant, ad hos epitheta reliqua retulerant: ap. Apollon. Lex. l. c.

Tandem vnice de *Myſis* agere poetam Poſidonius ſtatuerat ap. Strabon. lib. VII, p. 413. 414. hos fuiſſe ἀγχεμάχους, bellicoſos, ἱππημολγοὺς, γλακτοφάγους, ἀβίους, quia erant inter eos Thraces, Ctiſtae dicti, qui a mulieribus abſtinebant; vnde ſuſpicor verba: δεῖν δὲ ἐν τῷ δεκάτῳ ἐγγράφειν ἀντὶ τοῦ, Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων . . . . . ita eſſe explenda: δεῖν δὲ ἐν τῷ δεκάτῳ καὶ τρίτῳ (ſcil. τῆς Ἰλιάδος) ἐγγράφειν ἀντὶ τοῦ, Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων, Κτιστῶν ἀγχεμάχων.

Poteſt tandem ſtatui, omnia haec nomina non eſſe niſi epitheta populorum ſeptentrionalium plagarum, quorum nomen proprium poeta non appoſuit, forte, quia nec notum ipſi, aut nondum frequentatum ea aetate fuit; quod et Strabo concedit ita ſe habere XII, p. 831. A. B. qui alioquin Homero nullam non rerum notitiam vindicare ſolet, atque etiam h. l. aduerſus Apollodorum περὶ νεῶν acriter diſputat p. 457 C. ſqq. quia ille nimium tribuerat Eratoſthenis aſſerto, Homerum terrarum remotiorum notitiam nullam habuiſſe. cf. fragmenta Apollodori p. 1104 ſqq. Declarat igitur poeta Nomades ſupra Myſos verſus ſeptentrionem colentes, quorum fama erat obſcura; conſtabat de iis ſaltem hoc: victu eos ex lacte equino, τῇ ἱππάκῃ, vti; eſſe eos pauperes, ἀβίους· hunc enim ſenſum vocis amplector, Nomadum vitae con-

venientiſſimum et ſimpliciſſimum, inprimis cum ἀμαξόβιοι ſint; Strabone quoque adſtipulante lib. VII, p. 457 B. eſſe eosdem iuſtiſſimos, cum nullas opes, quibus inhiarent, haberent. Sarmatas autem, h. e. gentes e Sarmatarum ſtirpe a poeta reſpici, admodum probabile eſt, quos ab antiquiſſimis inde aetatibus ea loca tenuiſſe conſtat. Diuerſi ſunt Scythae, proprie dicti: qui ſane ſimili vitae genere vſi ſunt; nec tamen illos fama ferebat iuſtos eſſe, ſed feros et immites; etſi contrarium contendit Strabo p. 460 C. vsque ad p. 465. adde p. 478. 9. Eadem opinione imbutus Arrianus lib. IV, 1 memorat Scythas Abios et δικαιοτάτους appellat. Strabo porro laudat verſum Heſiodi: Αἰθίοπες Λίβυές τ' ἠδὲ Σκύθαι ἱππημολγοί. (vt eum lectum eſſe puto.) Addit p. 461 A. fragmentum Aeſchyli, ex Prometheo ſoluto, forte, cum altero ap. Stephan. Byz. in Ἄβιοι. Ex vtroque apparet, Aeſchylum, quod et Ephorum feciſſe ibid. p. 463 B. C. colligas, locum Homericum de Scythis accepiſſe et ἀβίους victu abundantes interpretatum eſſe. Heſiodeum quoque verſum Strabo laudat ibid. p. 463 C. Γλακτοφάγων εἰς γαῖαν, ἀπήναις οἰκί' ἐχόντων· ex carmine, τῇ καλουμένῃ γῆς περιόδῳ, de quo v. ad Apollod. Notas p. 191. 2. Cimmerios ἱππημολγοὺς appellauit Callim. in Dian. 252. 3.

ἀγχεμάχων, vt alia ſimilia: Ἀρχέμαχος. Ἀρχέλοχος. v. ad B. 823. non ἀγχιμάχων, quod in aliis eſt, vt Vrat. A. Vitioſe quoque in Barocc. Lipſ. et al. γαλακτοφάγων.

8. οὐ γὰρ ὅγ' ἀθανάτων τιν' ἐέλπετο — „ὅγ'. Ἀριστοφάνης διὰ του ε. οὐ γὰρ ἔτ' ἀθανάτων" Sch. A. Fuerat lectum ante eum ὅτ'. pro ὅτε, οὗτος. pro quo ille habuit ἔτ' ex ἔτι. Barocc. τινὰ ἔλπετο. forte antiquius hoc.

9. ἢ Τρώεσσιν ἀρηγέμεν. ἀρηξέμεν Harl. Lipſ. Euſtath. Sup. Θ, 11 ὃν δ' ἂν ἐγὼ — ἢ Τρώεσσιν ἀρηγέμεν ἢ Δαναοῖσιν.

10. οὐδ' ἀλαοσκοπίην εἶχε. ÷ Stigme haec denotat lectionem Zenodoteam damnatam a grammatico. Excidit tamen pars Scholii, quae ad eam ſpectabat. Supra ad K, 515 vidimus Zenodotum legere οὐδ' ἀλαὸν σκοπιὴν

εἶχ' ἀ. 'A. Venetus vt ibi, ita hic legit: οὐδ' ἀλαὸς σκοπιὴν, idque praefixum Scholio, quod fic fe habet: ματαίαν τὴν κατασκοπήν. (putes hanc effe interpretationem vocis ἀλαοσκοπίην) ἀλαὸς γὰρ κατὰ διάλεκτον ὁ τυφλός. Scilicet, vt Sch. B. qui tamen ἀλαοσκοπίην in fuo legebat, fubiungit, fuit ἄλη, ἀλεὸς, ἀλαός. Αἰολικῶς· „vt ἄλη fit πλάνη." Melius tamen ducitur a λάω, βλέπω. ἀλαὸς fiue ὁ μὴ fiue ὁ κακῶς βλέπων. v. fup. ad K, 515. etfi Apollonius Lex. in ἀλαὸς prius praefert. Idem verfum laudat et interpretatur: οὐδ' ἀλαοσκοπίην εἶχε κρ. 'E. οὐ τυφλὴν τὴν σκοπιὰν εἶχε. ὡς ἂν εἴποι τις· οὐδ' ὡς ἀλαὸς ἐσκόπευσεν. vbi cf. Villoif. et Toll. Tandem ad hunc verfum Porphyrii eft ζήτημα, quod proprie ad v. 21 fpectat, cur non ftatim ex Samothrace Troiam Neptunus proficifcatur, fed primo Aegas? Refpondetur, facere eum hoc, ad fallendum Iouem, quafi pugnam non amplius curet, tum vt Aegis fe armet, fi forte cum Ioue congrediendum fibi fit. At Sch. B. exiftimat, Neptunum ire Aegas, vt enfem inde petat, quo inftructus Troianos terreat; quod et per fe ineptum eft, nec Neptunus contra Troianos vt pugnet, progreditur, fed affumta perfona Calchantis Achiuorum animos confirmat. Ex Porphyrio fua habent Sch. br. et Euftath. ad v. 21. Ad quem vf. v. Notam.

11. καὶ γὰρ ὁ θαυμάζων ἧστο. ⸗ Excidit Sch. A. fpectauit forte illud voc. θαυμάζων, ad quam Sch. B. θεωρῶν. vt ἱστάμενοι (ἱστάμεναι) θαύμαζον Il. Σ, 496. Sch. br. θεώμενος. καθορῶν. Et Apollon. Lex. hoc verfu recitato: ἀντὶ τοῦ θεώμενος. τὸ δὲ καθ' ἡμᾶς θαυμάζειν, θηεῖσθαι. καὶ θηητὸς, ὁ θαυμαστός.

12. ὑψοῦ ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς Σάμου ὑληέσσης Θρηϊκίης. ⸗ „quod nunquam compofitum in Homero occurrit Σαμοθράκη. v. Strabo X, p. 701. VII, p. 522. Repetunt hoc Hefych. et Suidas, hic quidem emendatus ex altero a Kuftero et Toupio, et iterum a Porfon. Nomen ductum effe a montibus, σάμους δὲ τοὺς λόφους ἔλεγον, paffim traditum, etiam inf. ad Ω, 78 vbi quoque addi-

tur: vetus nomen fuisse Λακωνίαν. Sic Sch. B. at Eustath. Λευκωνίαν et Heraclid. in Politiar. fragm. Λευκανία, et quod ex Aristotele ἐν τῇ Σαμοθράκης πολιτείᾳ memorat, Schol. Apollon. Arg. I, 917 Λευκοσία. Fuit quoque dicta Δαρδανία. Steph. Byz. vbi v. Holsten. Sunt super hac Samo Thracica Scholia Apollonii Lex. p. 593. et Hesychii, vtrobique turbata et corrupta.

Aristophanes legebat ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς plurali. „Nec improbabilis scriptura, addit Sch. A. Σάου pro Σάμου. (videtur ea in eodem Aristophane fuisse) τὴν γὰρ Σαώκην τὸ ὄρος φησὶ καταδηλοῦσθαι.“ Fuit ergo *Saoce* mons in insula Samothrace. Etiam Plin. IV, s. 23 *Samothrace attollitur monte Saoce X mill. passuum altitudinis.* Fuit tamen antiquum montis nomen Σάος, quod e Schol. Nicandri Ther. 472 docuit et docte illustrauit Schellenberg ad Antimachi fragm. p. 74. vti et ipsa insula antiquitus *Saos* dicitur appellata esse. Cui tamen repugnat, quod σάμος priscum vocabulum declarauit locum *altum;* vnde insula *Same* et *Samos.* Coepit appellari *Samothrace*, vt discerneretur ab *Samo* insula ad Ioniam sita. In Schol. A. et in Sch. br. e quibus istud est emendandum, narrantur Samii post annum CC a Troiae excidio oraculo iussi esse migrare in Thracen in Troade (εις τὴν ἐν, s. ἐπὶ *apud*, Τρωάδι Θράκην) additur: ἀφ' ὧν ἡ Σαμοθράκη, h. e. ab iis Samothracen appellatam esse.“ Quod non ita accipiendum, quasi nomen *Sami* tum demum insula acceperit; (occurrit enim nomen illud iam in Homero h. l. nisi hoc retuleris inter ea, e quibus suspiceris Homerum serius, et post ista tempora vixisse) sed, ab eo tempore, vt discerneretur insula ab altera Samo, nomen Samothraces inualuit pro antiquiore Sami. Ita quoque antiquam famam constituit Strabo X, p. 701. 2. memorato versu nostro. Indocte passim Samothrace a Samiis condita esse dicitur, vt ap. Suid. Etymol. Sunt ex his nonnulla apud Eustath. In insula Samios inuitos consedisse, cum a Thracibus nauigia abducta fuissent littore, ait Sch. ad Ω, 78. Thressas fe-

minas id fecisse Eustath. ait ad e. l. Qui ante Samios insulam incoluere, fuere Thraces admixtis Pelasgis. Alia de Samothrace videnda ap. Diodor. V, 47. Recitat versus 12. 13. 14. Strabo lib. X, p. 701. 2. vbi ἐντεῦθεν ἐφαίνετο occurrit; ita γὰρ abesse deberet. At ὑψοῦ ἐπ' ἀκροτάτῃ κορυφῇ legitur in Townl. et in Vrat. b. (in hoc quidem altera vox in rasura) quod mirifice placet, sequente alio casu secundo Σάμου ὑλησσης Θρηϊκίης, ne in vno versu tot genitiui concurrant. Etiam cum tertio casu sic legitur sup. A, 486 ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθοις, etsi et ibi ἐπὶ ψαμάθου legitur.

13. ἔνθεν γάρ. Barocc. μὲν cum vno Vindob. alter ἔνθεν γὰρ φαίνετο.

16. Τρωσὶν δαμναμένους. ℰ— „quod Τρωσὶν ἀντὶ τοῦ (ὑπὸ) Τρώων. Τρωσὶ Townl. vt vetustiores scripsisse censeo.

17. αὐτίκα δ' ἐξ ὄρεος κατεβήσετο παιπαλόεντος. κατεβήσετο meliores: Cant. Vrat. b. Lips. Ven. Eustath. add. duo Vindob. sicque Flor. quam deseruit Ald. 2. et intulit κατεβήσατο. quod tamen et ipsum ferri posset; etsi alterum tempus etiam in ceteris verbis h. l. seruatum est. De varietate hac v. ad B, 35 et Γ, 262 et passim monitum, licenter in his vocibus esse versatos editores.

παιπαλόεντος. τραχέος Hesych. et Schol. br. τραχέος καὶ σκολιώδεος Apollon. Lex. Vocem vidimus modo M, 168 vbi ὁδὸς παιπαλόεσσα poterat accipi altera notione, vt sit puluerulenta; at h. l. manifestum fit ὄρος παιπαλόεν altero significatu accipiendum esse, vt sit saxosus mons, scrupeus, asper.

18. κραιπνὰ ποσὶ προβιβάς. nunc de descensu de montis vertice; inde vs. 20 tres gressus super mare. Laudat locum tanquam sublimem Longin. 9. s. 8. in cuius codd. nonnullis post τρέμε δ' οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλη subiungitur versus ex Υ, 60 καὶ κορυφὰς Τρώων τε πόλις, καὶ νῆες Ἀχαιῶν, tum subtexuntur vss. mox legendi 27. 28. 29.

20. Τρὶς μὲν ὀρέξατ' ἰών. Apollon. Lex. ad h. v. ὀρέξατο, ὥρμησεν. οἱ δὲ, διέβη εἰς τὸ κατατρέχειν. (sic recte

Tollius) ὀρέγειν γὰρ εἰς (leg. ἐστί) τὸ ἐκτείνειν. ὁ δὲ διαβαίνων ἐκτείνει τὰ σκέλη. itaque de eo accepit, qui altiore nisu assurgens cursum orditur. Immo vero sollenne est ὀρέξασθαι extendere, protendere se, prominere in cursum. cf. ad Δ, 307. Est vtique vox ἐναργής. Recitat hemistichium Scholiastes Pindari ad similem locum P. III, 75 de Apolline: vbi βάματι δ' ἐν πρώτῳ ab Aristarcho mutatum quoque erat βάματι δ' ἐν τριτάτῳ.

τὸ δὲ τέτρατον (scil. ὀρεξάμενος) ἵκετο τέκμωρ. Lips. τέκμαρ. At τέκμωρ vbique, etiam ap. Iulian. Or. II, p. 55 D.

21. Αἰγάς, ἔνθα δέ οἱ κλυτὰ δώματα βένθεσι λίμνης. ⸓ „quia notatu dignum, quod, vt deorum in Olympo, sic Neptuni sedem in mari, ad Aegas, collocat poeta; sunt autem Aegae vrbs Achaiae in Peloponneso." Sic Schol. A. B. Leid. ap. Valk. ad Phoen. p. 639. Eustath. Omnes narrationem de Dionysi festo ibi celebrato, et vitis ἐφημέρου miraculo ex Euphorione repetunt: quae ad h. l. nequaquam spectant: nil addunt de Neptuno; nec quisquam de eo cogitat, quam parum commode sic iter Neptuni supra continentes terras fiat: etsi Aegae cum Helice memorantur loco alio Θ, 203. Videtur hactenus magis consentaneum esse, de vrbe Euboeae haec accipere, quae nec minus Neptuni templo et sacro clara fuit: conuenit enim profectioni a Samothrace per mare, quod Aegaeum dictum ab iisdem Aegis plerique crediderunt; conuenit quoque alteri profectioni inde ad Troiam: Praefert etiam hanc opinionem Strabo VIII, p. 592 C. et IX, p. 621 A. Stephan. Byz. in Αἰγαί. Etymol. h. v. Alii, (Nicostratum memorat Eustathius, Schol. Apollonii I, 831 autem Nicocratem) paruam insulam, Aegas, ad Euboeam sitas intelligi voluerunt, a qua ipsi mare Aegaeum dictum esse censuerunt, v. Schol. Pindari N. V, 68. Hesych. in Αἶγαι. Ad hanc insulam, liberum per mare fuisset Neptuno iter. Sane quidem geographi insulam haud memorant, nec alibi eius memoria habetur, nisi quod vs. 33 Hymni in Apoll. post Aeginam et Eu-

boeam memorantur Αἰγαὶ, Πειρεσίαι τε καὶ ἀμφίαλος Πεπάρηθος. vbi quidem Aegae Euboeae intelligi possunt, videtur tamen locus ab Euboea diuersus ibi requiri, si reliqua compares. Tam diligenter de Aegis quaesitum, et tam varie autumatum est, quia de nomine Aegaei maris, vnde ducendum sit, tam anxie circumspexere veteres; probabile autem fit, nomen illud primo fuisse certae maris Aegaei partis, ab vrbe seu insula antiquissimo tempore a nauigantibus adiri solita ductum. Iterum Od. E, 381 Neptunus adit Aegas, ὅθι οἱ κλυτὰ δώματ' ἔασι. sed versus ille ex h. l. est translatus, nec quicquam aliud, quod ad rem faciat, adiectum. Cur autem Aegas prius adeat, nec recta a Samothrace Troiam tendat Neptunus: supra quaesitum vidimus ad vs. 10. v. Notam ad vs. 21.

Respicit et verba huius locis vsurpat Philostrat. Imagg. I, 8.

ἔνθα δέ οἱ. alii ἐνθάδε. κλυτὰ δώματα Sch. B. τινὲς, ὑποκλυζόμενα. ἀπὸ τοῦ κλύζειν, aqua obducere. inepte. Deorum et diuinarum rerum proprium est epitheton κλυτὸν, *praeclarum.*

22. ἄφθιτα αἰεί. faciunt haec hiatum. Bentl. coniicit ἄφθιτον αἰεὶ, vt simile sit illi: νωλεμὲς αἰεί. Mihi versus profectus esse videtur a rhapsodo. Lectum quoque τετεύχατο nouo hiatu. Sic Vrat. b. a m. sec.

23. ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο — ἵππω. Apoll. Lex. ἡτοιμάζετο quod iam ad Θ, 41 vidimus: vbi sunt vss. 41—45 hisce similes. ὑποζευγνὺς τοῖς ὄχεσιν εὐτρέπιζε. Sch. br. Eustath. nescio vnde, nomina equorum Neptuni norat esse Eriolen et Glaucum p. 918, 13.

24. χρυσέῃσι ἐθείρῃσι irrepserat vitium χρυσέοισιν, quod et in Vindob. Alt. est, in ed. Turneb. inde in Stephan. et ceteras. eiecit Barnes.

25. χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε. ⊱ Excidit Sch. A. Si spectauit ad γέντο δ' ἱμάσθλην pro εἵλετο v. ad Θ, 43. Vitium ἔνδυνε in pluribus, etiam Vrat. A.

26. χρυσείην εὔτυκτον, ἑοῦ δ' ἐπεβήσετο δίφρου. Homericum est εὔτυκτον pro εὔτυκτον. etsi Ernesti aliter tra-

dat. v. ad H, 12. ἐπεβήσετο Flor. Aldd. et hinc ductae omnes, etiam Rom. Mutauit Clarke ſine auctoritate in ἐπεβήσατο. Atqui ἐπεβήσετο codd. quoque, ipſe Ven. vt ſup. in eodem verſu Θ, 44. vbi tamen Ionica forma ἐπιβήσετο omnes edd. occupabat, quae forte et hic erat reponenda vel ſine auctoritate. Verum fruſtra nunc talia ad conſenſum conſtantem reuoces, niſi ſexcenta mutes; quod tamen fieret temere, et nullo cum fructu.

27. Recitat vſſ. 27. 8. 9. Longin. 5 ſ. 9. vbi male a Pearcio omiſſum καὶ· ante βῆ δ' ἐλάαν. — ἐπὶ κύματ'. in Mori eſt κῆτε'.

ἄταλλε δὲ κήτε' ὑπ' αὐτοῦ hoc vno loco ἀτάλλειν occurrit; ſaepe ἀτιτάλλειν, ſignificatu τοῦ τρέφειν, quod iam vidimus ſup. E, 271. de equis τοὺς μὲν ἀτίταλλ' ἐπὶ φάτνῃ. Ab ἀταλὸς, pro ἁπαλός. v. c. Jl. Π, 191 εὖ ἔτρεφεν ἠδ' ἀτίταλλε. Debuit ἀτάλλειν eandem vim habere; ſicque res ſe habet in noto illo Sophoclis Ai. 559 νέαν ψυχὴν ἀτάλλων, puerilem, teneram, vitam, aetatem *alendo, fouendo*. At nunc ἀτάλλειν vim immanentem habet, *delicate agere, ludere*, παίζειν. Sch. br. A. B. ἐσκίρτα καὶ ἔχαιρεν, puerili more, et Apollon. Lex. p. 174 ὁ μὲν Ἀπολλόδωρος (v. ei. Fragmenta p. 1147.) ἔσαινε καὶ ἐσκίρτα. Addit alia; tum: Comanus autem ait: ἀτάλλειν κυρίως ἐστὶ· τὸ ἐκ νηπίου τρέφειν. νῦν δ' ἐν ἴσῳ τὸ (leg. τῷ) ἔχαιρεν — omitto reliqua. Apponit ſignificatus promiſcue Heſychius in ἀτάλλει. cf. Etymol. in ἀτιτάλλειν. Occurrit quoque vox ap. Heſiod. Ἔργ. 131. prima tamen producta: ἐτρέφετ' ἀτάλλων μέγα νήπιος ᾧ ἐνὶ οἴκῳ. verum verſus ille cum ſequente 132. inter inſititios eſt habendus.

ὑπ' αὐτοῦ. Vulgatum erat in edd. ὑπ' αὐτῷ. vtrumque recte ſe habet; nam etſi proprie caſus ſecundus auctorem vel cauſſam, tertius dominum, qui in poteſtate habet, monet, iubet, declarant, ſaepe tamen vtraque notio in eandem reſoluitur: itaque auctoritas lectionis plerumque litem decidere ſolet. Hoc loco ὑπ' αὐτῷ ſecundum edit. Flor. et Rom. reuocauerat Turnebus. At ὑπ'

αὐτοῦ erat in Aldd. 1. 2. et ſequacibus; tum vero in codd. Cant. Mori. Harl. Lipſ. Townl. Vrat. et Ven. add. duo Vindob. ita quoque editum in Longino l. c. Maximo Tyr. 32. p. 130. Hermog. π. ἰδεῶν lib. II. p. 485. In Schol. br. eſt: ὑπ' αὐτῷ. ἀντὶ τοῦ· δι' αὐτόν. at in Schol. A. B Lipſ. ὑπ' αὐτοῦ, ἀντὶ τοῦ· δι' αὐτόν. Addit tamen Schol. A. ἐν ἄλλῳ· ὑπ' αὐτῷ.

Iam ſi de proprietate et vſu quaeritur, negari nequit, ὑπ' αὐτῷ praeſtare. At ſunt loca plura, in quibus ſollenni vſu caſus tertius requirebatur, occupauit tamen locum ſecundus, ita vt videatur hic vſus eſſe exquiſitior: vt in illo ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτοῦ Od. T, 114. Sic inf. 140 κτυπέει δέ θ' ὑπ' αὐτοῦ ὕλη. Sic Ξ, 285. B, 465. ſaepe enim eadem res pariter bene binis modis reddi poteſt: ἐμῷ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμέντα E, 653 poterat aeque recte dici ἐμοῦ ὑπὸ δουρός. Non igitur erat, quod Toupius ad Longin. l. c. diceret, non intellexiſſe interpretes, qui ὑπ' αὐτοῦ reponerent.

Phantaſma poeticum in his vſſ. expreſſere alii poetae, in his Quint. V, 93. παραφράζει Aelian. H. An. XIV, 28.

28. πάντοθεν ἐκ κευθμῶν, οὐδ' ἠγνοίησεν ἄνακτα. ⊱ „quod ἠγνοίησαν ſcribendum, more Homerico, (qui ſcil. in hoc poſitus eſt, quod neutris pluralibus interdum verba pluralia ſubiunguntur) Ariſtarchi ea eſt lectio; at alii ἠγνοίησαν" nec aliter Venetus, et recte cum aliis codd. quia antiquitus fuit οὐδ' ἠγνοίησε ϝάνακτα. Apparet itaque hoc quoque loco, Ariſtarchum digamma prorſus ignoraſſe.

ἐκ κευθμῶν, a κευθμός. Indocte nonnulli contractum eſſe dixerant ex κευθμώνων ab ὁ κευθμών. ap. Schol. A. B. et in his fuit ipſe Apollon. Lex. in κευθμῶνες.

29. γηθοσύνῃ δὲ θάλασσα διΐστατο. ⊱ Habemus ad h. v. praeclarum Scholion A. idem in mſ. Lipſ. exſcripſerat illud iam Euſtathius. Herodianus (non, vt in Veneto eſt, Herodicus, nam nec in medicum, nec in poetam haec cadunt, et eſt quoque diſerte ſcriptum alterum in mſ. Lipſ. ap. Erneſtium) ſcribebat: γηθόσυν' ἡ δέ, vt

esset neutrum plurale pro γηθοσύνως· γηθόσυν' ἡ δὲ θάλασσα διίσταται. Aristarchus autem reposuerat γηθοσύνῃ δὲ θάλασσα pro γηθόσυνος, χαίρουσα." Hoc sequutus est Apollon. Lex. γηθοσύνη, γεγαυῖα, laudato versu, καὶ τὸ ἀρσενικόν. Γηθόσυνος πέτασ' ἱστία. Od. E, 269." Alii γηθοσύνῃ, casu tertio, quibus praeiuerat Aristophanes; et huic adstipulatur Schol. A. τῇ χαρᾷ, pro ὑπὸ χαρᾶς, vt, „ὃς δὴ γήραϊ κυφὸς ἔην, Od. B, 16." Eadem ambiguitas Od. Λ, 539. Anima Achillis φοίτα — γηθοσύνῃ, ὅ οἱ υἱὸν ἔφη ἀριδείκετον εἶναι. „Sunt autem plura in — ύνη substantiua, vt κερδοσύνη, ξεινοσύνη, πλαγκτοσύνη et alia nunquam epitheta: ergo et γηθοσύνη substantiue accipiendum. Quod si adiectiuum occurrit δικαιόσυνος Ζεὺς, (et ipsum γηθόσυνος Ζεὺς Od. Λ, 269) non tamen femininum in — υνη reperitur adiectiuum. Similia exscripta sunt ab Eustathio. Ergo γηθοσύνῃ recte nunc obtinet: etiam in Iulian. Or. II, p. 56. A. sic quoque Sch. br. reddit τῇ χαρᾷ. sicque diserte Il. Φ, 390 ἐγέλασσε δέ οἱ φίλον ἦτορ γηθοσύνῃ. In Vrat. A. iota subscriptum erat rubro a m. sec.

διίστατο. quod inf. Σ, 66 περὶ δέ σφισι κῦμα θαλάσσης ῥήγνυτο de nymphis emergentibus, natantibus.

30. διαίνετο. antiquata vox iam grammaticorum Alexandrinorum aeuo. διαίνειν, βρέχειν Apollon. Lex. tum Sch. br. διάβροχος ἐγένετο. add. Etymol. Sch. Apollon. I, 184.

τοὶ δὲ πέτοντο recte ap. Longin. l. c. ad v. 18 pro vulg. τοὶ δ' ἐπέτοντο.

31. ἐΰσκαρθμοι ἵπποι — εὐκίνητοι Apollon. Lex. h. v. idem et ταχεῖς. Sch. A. Similia Sch. B. cum Sch. br. Hesych. Etymol. πολυσκάρθμοιο Μυρίνης eodem sensu vidimus B, 814. cf. inf. ad vs. 443.

38. νοστήσαντα ἄνακτα· ὁ δ' ἐς στρατὸν ᾤχετ' Ἀχαιῶν. Versus laborat hiatu in verbis ἄνακτα· ὁ δ' ἐς σ. nisi dixeris propter vocis remissionem in medio versu hiatum bene locum suum tueri. Bentl. emendabat ἄναχθ'. ὁ δ' ἐπὶ στρατὸν, vel ἄναχθ' ὁ δ' ἄρ' ἐς στρ. Mihi et hic

ſuſpicio iuſta haberi videtur, verſum eſſe attextum a rhapſodo ad ſententiam explendam.

39. Τρῶες δὲ φλογὶ ἶσοι ἀολλέες ἠὲ θυέλλῃ. Iunge φλογὶ ἠὲ θυέλλῃ. ergo minus bene Barocc. Mori. Vrat. b. d. Vindob. ἠδὲ θυέλλῃ.

40. ἄμοτον μεμαῶτες iungenda; vt ſaepe. Additur alibi μάχεσθαι. quod ἀκόρητος πολέμοιο alibi. v. ad Δ, 440.

41. ἄβρομοι, αὐΐαχοι. ξ– „quod ἄβρομοι, ἄγαν βρομοῦντες et ἄγαν ἰαχοῦντες. Semper enim Troianos magno cum ſtrepitu ferri narrat“ Schol. A. Etiam Schol. br. ἀντὶ τοῦ πολύβρομοι, πολύηχοι. Idque recte; ſic et alterum αὐΐαχοι, μετὰ μεγάλης ἰαχῆς Apollon. Lex. vt ſit α intenſiuum.

αὐΐαχοι. „aliis eſt ab αὔειν et ἰάχειν, vtrumque, clamare; aliis pro ἀνίαχοι, (et ſic quoque legitur in Mori mſ. ἄμβρομοι, ἀνίαχοι.) ita vt ν mutatum ſit in υ, vt ἀγαθὸς ἀγαυὰς et κατάξαντες, καυάξαντες.“ Sic aliud Scholion A. quod et in Schol. br. habetur, corruptum illud, et emendandum: ὡς ἀγαθὸς, ἀγανὸς καὶ ἀγαυός. et κατάξαντες, καυάξαντες καυάξαντες, quod v. c. eſt apud Heſiod. Ἔργ. 660 οὐδέ κε νῆα καυάξαις, κατϝάξαις, ex καταϝάξαις. ἀνίαχοι legitur quoque apud Quintum XIII, 70 de Achiuis noctu claſſe reducibus et tacite (ἐς Ἴλιον ἐσσεύοντο ἄτρομοι, quod alias eſt ἀτρέμας, nec tamen mutandum) ad Jlium accedentibus: ὡς οἵγ' ἀνίαχοι Τρώων ποτὶ ἄστυ νέοντο. vbi manifeſte eſt, *ſine clamore.*

Pergit idem Schol. A. „aliis eſt pro α intenſiuo, vt ſit pro ἀΐαχοι. Chryſippus Stoicus et Dionyſius Thrax δασύνουσι τὸ ἵαχοι, ἵν' ᾖ ξηρόφωνοι.“ ita debuere non τὸ ι aſperare, ſed τὸ α, vt eſſet αὑΐαχοι, ex αὖος, αὔω. cf. ſup. ad M, 137. Schol. br. tamen, quae haec eadem adſcripſerunt, habent ψιλοῖ τὸ αὐΐαχοι. ſane etiam αὖος, ſiccus, vulgo ſcribitur; ita redit res ad eorum iudicium, qui αὐΐαχος ex binis vocibus compoſitum eſſe voluere.

Cum tandem α ſit quoque in compoſitis nonnullis ἅμα, vt ἄξυλος, ὁμόξυλος, v. ad Λ, 155. fuere quoque

qui αὐΐαχος, ἅμα ἰαχῇ acciperent. Porphyr. Qu. Hom. 26 δηλοῖ γάρ, φασι, τὸ α καὶ τὸ ὁμοῦ. — καὶ ἄβρομοι, ἅμα βρόμῳ. καὶ αὐΐαχοι, ἅμα ἰαχῇ. Ineptiora videas ap. Hefych. h. v. Mifcet quoque vera falfis Etymologus. Et Euftath. modo per ἅμα ἰαχῇ, modo per aeolicam epenthefin τοῦ υ explicat.

Omnia haec procedunt ab ignoratione τοῦ digamma: fcilicet, quod iam Alberti ad Hefych. fufpicatus eft, erat antiquitus, vt aliquoties vidimus, ϝιαχη; ϝιαχω. vnde αϝιαχος, vel fine vel cum clamore.

ἔλποντο „γρ. ἤλποντο" Barnes.

42. κτενέειν δὲ παρ' αὐτόφι πάντας Ἀχαιούς. In Harlei. Lipf. Vrat. b. d. A. etiam in Ven. eft παραυτόθι. quod Ernefti defendebat tanquam vnice verum; quia fenfus requirit: ibidem, eodem in loco; at παρ' αὐτόφι effe παρ' αὐτῷ. debere tamen h. l. effe παρ' αὐταῖς fcil. ταῖς νηυσί. Atqui vel fic poterat locum παρ' αὐτόφι habere pro παρ' αὐτῷ fcil. τῷ χώρῳ, quo vfu alibi occurrit, vt Τ, 255. Ψ, 640. vnde eft quoque idem quod παραυτίκα. vt Υ, 140. ita vt παραυτόθι poffit pro interpretamento haberi. tum vero παρ' αὐτόφι eodem modo pro αὐτοῖς ponitur fup. Μ, 302. Enimuero omnino nihil refert, vtro modo fcripferis; feruaui αὐτόφι, vt fibi conftet lectio in fimili disfenfu codd. per totam Iliadem: v. ad Μ, 302. Erat παρ' αὐτόθι in ed. Flor. fubftitutum παρ' αὐτόφι ftatim in Ald. 1. et hinc in ceteris, confentiente quoque ed. Rom.

κτενέειν. „alii κτανέειν" ait Barnes.

πάντας ἀρίστους. Vrat. d. vn. Vindob. et Harlei. vt eft inf. 117. 276. At v. 629 eft κτεῖναι δ' ἥρωας Ἀχαιούς.

43. De epithetis Neptuni γαιήοχος. ἐννοσίγαιος. v. ad Ι, 183.

45. εἰσάμενος Κάλχαντι δέμας. — „quod εἰσάμενος multa fignificat; nunc ὁμοιωθείς, alibi, καὶ ἐπιεισαμένη, (Φ, 424) ἐφορμήσασα" Schol. A. debebat potius dicere, aliud effe ductum ab εἴδομαι, ϝεισαμενος, aliud ab εἶμι vel ἕω. εἰσάμενος. vide dicta ad Μ, 103. 118.

Cur Calchantis potiſſimum perſonam Neptunus induerit, quaeri poteſt; ſi quidem is vates eſt, non ex primoribus aliquis virtute inſignis. Ex Euſtathio video fuiſſe, qui hunc Calchantem vnum ex nouem praeconibus eſſe putarent. Forte vatis auctoritas non erat aliena a re, quia is iam ante obiurgauerat Achiuos de diſceſſu cogitantes: B, 300 ſqq.

47. Αἴαντε, σφὼ μέν τε σαώσετε. σφὼ cum melioribus ſcripſi, vt Cant. Mori. Ven. Lipſ. Euſtath. add. alios Vrat. A. Alii σφῶ, deberet eſſe σφῷ, ex σφῶϊ, quod et eſt in Vrat. b. a m. ſec. Sed vſus probauit σφώ. v. ad A, 574. Etiam Apollon. Lex. σφὼ, ὑμεῖς, οἱ δύο. Αἴαντε, σφὼ μέν κε σαώσετε.

Pro μέν τε, quod ex iisdem codd. eſt receptum, quia auribus quoque eſt magis gratum, erat μέν κε σαώσετε. Sane futura indicatiua pro aoriſtis optatiuis poni alibi quoque vidimus: cf. ad A, 175.

σαώσατε Lipſ.

49. ἄλλῃ μὲν γὰρ ἔγωγ' οὐ δείδια. ⚹ ſed excidit Scholion; ſpectauit, puto, illud ad ἄλλῃ, vt ſit dictum reſpectu ad quinas turmas, quibus vallum aggreſſi erant Troiani; vni ex his praeerat Hector: de qua vſ. 52 agere perget.

50. τεῖχος ὑπερκατέβησαν. Vrat. b. ὑπὲρ κατέβησαν. Probabo equidem τεῖχος ὕπερ.

51. ἕξουσι γὰρ ἅπαντας. Ariſtophanes σχήσουσιν. quod ſane ſollenne, hoc ſenſu, vt inf. 151. In Vrat. d. eſt gloſſa κωλύσουσι. γάρ οἱ πάντας vitioſe Ald. 2. cum ſeqq. γὰρ πάντας Cant. Barocc. Lipſ. Ven. Vrat. d. γὰρ πάντες Townl.

52. τῇ δὲ δὴ αἰνότατον περιδείδια. In Veneto diremta περι δειδια, et Schol. A. ἔφαμεν, ὅτι ἡ περὶ οὐκ ἀναστρέφεται, ὅτε σημαντικὴ ὑπάρχει τοῦ περισσῶς. „Delendum eſt οὐκ, vt conueniat cum doctrina aliorum locorum, ſcribendum eſſe πέρι, quoties eſt περισσῶς. v. ad Δ, 375. Λ, 508. Brunck ad Apollon. II, 1203 ſolum περιδείδια ſcribendum eſſe pronuntiat. nec tamen ſibi con-

ſtant vbique grammatici. Sane cur alterum alteri h. l. praeferam, cauſſam non video.

53. ἦ ῥ' ὅγ' ὁ λυσσώδης. τῇ et ἦ ſibi reſpondere, monet Schol. A. vt O, 46. 448.

Φλογὶ εἴκελος. reſtituit Barnes, cum, quod mireris, prosodia aduerſante, vbique editum ſit ἴκελος, et ab H. Steph. ἴκελος, quod et codd. habent. ſed εἴκελος recte Lipſ. Ven. alii. εἴκελος ἀθανάτοισι ſcripſerat Townl. mox ipſe adſcripſit ἡγεμονεύει. quo exemplo apparet, quomodo interdum oſcitante librario disſimillimae lectiones in codd. illatae ſint.

55. σφῶϊν δὲ ſcil. ὄντοιν τοῖϊν, οἵω ἐστέ.

57. τῷ κε καὶ ἐσσύμενόν περ ἐρωήσαιτ' ἀπὸ νηῶν. κε ante καὶ excidit Cant. ἐρωεῖν hoc vno loco actiue, adeoque proprie dictum occurrit; ſic et ap. Callim. in Del. 133. alibi neutrali notione, vt ſtatim A, 303.

58. εἰ καὶ — ἐγείρει vbique legitur. Nusquam ἐγείροι. In Townlei. ſuperſcr. γ. εἴ κεν Vrat. d. et a pr. m. b. probabilior ſane lectio ex vſu Homerico eſſet εἴ κεν — ἐγείρῃ vel ἐγείροι.

59. σκηπανίῳ. Κυρηναῖοι οὕτω καλοῦσι τὸ σκῆπτρον. σκῆπτρον δὲ καὶ δόρυ Ποσειδῶνος ἡ τρίαινα. Sch. B. Acumen grammaticum! Potuit Cyrenenſibus hoc familiare eſſe; verum Homerus antiquiore vocis forma vſus eſt pro σκῆπτρον vel σκῆπτον. Tum Neptunus h. l. Calchantis perſona ſimulata incedit, ideoque *haſtam* manu gerit, non tridentem.

Ceterum notabilis eſt, Euſtathio quoque notatus, ſcipionis ſeu baculi vſus, qui in Moſis quoque monumentis occurrit, vt res praeternaturales, etiam magicae, baculi contactu et ope perficiantur. Notus eſt baculus Circes, notus baculus, ſeu virga Mercurii, qua *animas ille euocat Orco* etc. Virgil. Aen. IV, 242 ſq. Bacchi thyrſus, quo ille in furorem coniicit contactos. Horat. II. C. 19, 8. vbi nunc v. Mitſcherl. Minerua Vlyſſis faciem mutatura baculo eum tangit Od. N, 429. Π, 172. Scilicet, vt quid fieret mirabili modo, neceſſe erat fieri ali-

quid ad ſenſum, quo id videretur effici, tanquam inſtrumento; accommodatiſſimum autem ad ſenſum eſt, fieri id ſeu *tactu* ſeu *afflatu*, ſi leuior motus requirebatur; inde etiam ſerius *obtutu* faſcinatio fieri poſſe credita. Remotius a ſenſu eſt, dicto ſeu verbo pronuntiato vel ſcripto aliquid fieri ſine alia manuum opera, ductum a precum exauditarum effectu, primo in morbis ſanandis et in re magica, formula arcana, carmine. Nec vero h. l. cogitandum eſt de verbere, quo percuſſi ſint Aiaces, ſed de leui tactu, vt fit inter familiares, vt manu humeris iniecta aliquem hortemur.

60. ἀμφοτέρω κεκοπὼς — ⸖ „quod κεκοπὼς pro κόπτων poſitum. Ariſtophanes duplicem lectionem habuerat, κεκοφὼς et κεκοπὼς“ vtrumque recte ex antiquo κόπω. Ariſtarcho hoc tribuit Euſtathius. κεκοπὼς obtinuit in codd. etiam Sch. br. hic et Od. Σ, 334.

61. γυῖα δὲ θῆκεν — ⋇ „quod verſus hic ſuo loco recte poſitus; minus bene de Vlyſſe in ludis in funere Patrocli Ψ, 772“ ad q. l. vide.

γυῖα δὲ θῆκεν. Sic mſ. Mori et vn. Vindob. Vulg. γυῖα δ' ἔθηκεν. — πόδας καὶ χεῖρας. Faciunt autem manus quoque mobiles ad declarandam agilitatem: v. exempla ap. Iacobs Exercitat. To. II, p. 95. vnde ap. Philoſtr. Imagg. II, 2 Achilli currenti ἐς γόνυ αἱ χεῖρες.

62. ὥςτ' ἴρηξ. Sch. B. παραβολικὸς, οὐ φανταστικὸς ὁ λόγος. h. e. non accipitris formam aſſumſit Neptunus; ſed diſceſſus leuis et celer comparatur cum volatu accipitris. „Ἴρηξ, Ionice. male edd. rec. ἵρηξ.“ Ern. male ſic quoque codd. inprimis poſt ὥςτ'. vt Vrat. A. in quo etiam ὠκυπέτης. Tam ignarus metri erat ipſe Michael Apoſtolius; debebat ſaltem refingere: αὐτὸς δ' ὠκυπέτης ὥςτ' ἴρηξ.

63. ἀπ' αἰγίλιπος πέτρης περιμήκεος. περιμήκης, vt μεγακήτης. κακοήθης. quia ducta ſunt a ſubſtantiuo neutro. At a verbis ducta ὀξύνονται, λαθικηδὴς, οἰνοπληθὴς, a κήδω et πλήθω. Sch. A. Euſtath.

64. ὅς ῥα — ὁρμήσῃ πεδίοιο διώκειν ὄρνεον ἄλλο. ⸎ „quod πεδίου pro διὰ πεδίου."

ἄλλο pro ἀλλοιογενὲς. *ales ex alio genere*, vt accipiter columbam perſequitur, et ſic porro. Sch. br. et Euſtath. ἀλλόφυλον. Sic inf. Φ, 22 ὡς δ' ὑπὸ δελφῖνος μεγακήτεος ἰχθύες ἄλλοι φεύγοντες. h. ἑτεροειδεῖς.

ὁρμήσῃ pro vulgato ὁρμήσει, etſi hoc et ipſum bonum eſt, praeferendum tamen ex Homerico vſu et codd. auctoritate, Townl. Vrat. b. d. Lipſ. Ven. ὁρμῆσαι Etymol. in ὄρνεον.

66. τοῖϊν δ' ἔγνω πρόςθεν. ⸎ πρὸς τὸ δυϊκὸν σχῆμα. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὰ περὶ τῶν Σειρήνων. Σειρήνοιϊν. ὅτι ὁ λόγος ὡς περὶ δύο. Sch. A. Reſpicit Od. M, 52 ὄπ' ἀκούῃς Σειρήνοιϊν. vbi disputatum ſuper duali. — ἐν τοῖϊν ἐν τούτοιν, *ex his*. Mirum h. l. ſine cauſſa idonea fabulam Aiacis Oilei eſſe intextam in Sch. br. et Sch. A.

68. Αἶαν, ἐπεί τις νῶϊ θεῶν — ⸎ „ὅτι ἀναλόγως ἐκφέρει τὰ τοιαῦτα ὁ ποιητὴς, καὶ οὐ δεόντως ὁ Ζηνόδοτος ἔγραφεν. ᾧτε αὖ Κάλχας, χωρὶς τοῦ ν." Sch. A. Moleſtum eſt talia Scholia appoſita eſſe, quae, vt ea conſtituas, operam poſtulant inutilem. Reſpicit grammaticus A, 86 ᾧ τέ συ, Κάλχαν, pro quo Zenodotus legerat ᾧτε σὺ, Κάλχα. vnde emendandum eſt Scholion. cf. inf. ad 222.

Iam porro ad h. v. Sch. A. obſeruat eſſe iungenda: ἐπεί τις θεῶν κέλεται νῶϊ, μάχεσθαι, καὶ δ' ἐμοὶ αὐτῷ etc. reliqua eſſe διὰ μέσου dicta. Nec tamen additur, vbi ſit apodoſis ad ἐπεί. Laborat quoque Euſtath. Clarke apodoſin ab his ipſis verbis vſ. 73 καὶ δ' ἐμοὶ αὐτῷ incipere ait. Quod vix commode ſatis fieri poteſt. Dicendum eſt, immutatum eſſe verborum ordinem, cum vulgaris eſſet hic: οὐδ' ὅγε Κάλχας ἐστὶν, ἐπεί τις νῶϊ θεῶν — καὶ δ' ἐμοὶ αὐτῷ etc. aut, quod aliis exemplis firmari poteſt, omiſſam eſſe eam ipſam apodoſin: Αἶαν, μαχώμεθα, ἐπεί τις νῶϊ θεῶν. cf. Obſſ. ad Γ, 59. *quandoquidem deus aliquis nos hortatur ad pugnandum; agedum pugnemus.*

69. *μάντεϊ* conſtanter legitur, nusquam *μάντιϊ*, cf. Ω, 221.

71. *ἴχνια* ſcribendum, non *ἰχνία* docent Sch. A. B. Etymol. in *θηρίον*. Pergunt Schol. A. „*γρ. καὶ ἴθματα.* Zenodotus et Ariſtophanes *ἴχματα.*"

Fuiſſe *ζήτημα* ad h. v. apparet e Sch. br. et Sch. A. *πῶς ὁ Ποσειδῶν οὐκ ἔλαθε τὸν Αἴαντα;* ſed *λύσις* parum docta. vid. Notam ad h. v.

72. *ῥεῖ' ἔγνων ἀπιόντος. ἀρίγνωτοι δὲ θεοί περ.* Iungere *ῥεῖ' ἀπιόντος* iubent Schol. B. Barnes excitat notum locum Heliodori Aethiop. III, 13. vbi ille ex aeui ſui opinionibus philoſophatur et inepte argutatur de praeſentia deorum eiusque ſignis; ex eo itaque hominum veterum opiniones ea de re peti debebant; a profanis ait, deos non agnoſci, ſapientes autem eos non latere; ſed ex oculis notari poſſe, — et magis etiam ex inceſſu, *τῷ βαδίσματι, οὐ κατὰ διάστασιν τοῖν ποδοῖν οὐδὲ μετάθεσιν ἀνυομένῳ, ἀλλὰ κατά τινα ῥύμην ἀέριον καὶ ὁρμὴν ἀπαραπόδιστον, τεμνόντων μᾶλλον τὸ περιέχον ἢ διαπορευομένων. — ἃ δὴ καὶ Ὅμηρος εἰδὼς — ἐπὶ δὲ τοῦ Ποσειδῶνος· Ἴχνια γὰρ μετόπισθε ποδῶν ἠδὲ κνημάων ῥεῖ' ἔγνων ἀπιόντος. οἷον ῥέοντος ἐν τῇ πορείᾳ. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ, ῥεῖ' ἀπιόντος, καὶ οὐχ, ὥς τινες ἠπάτηνται, ῥᾳδίως ἔγνων, ὑπολαμβάνοντες.* Apparet, Heliodorum *ῥεῖ'* reuocaſſe ad *τὸ ῥεῖν·* nec tamen apertum eſt, quo modo. Barnes putat *ῥεὶ* eum aduerbii loco duxiſſe; itaque, more ſuo, inter lectiones variantes hoc de ſuo retulit. Melius Mitſcherlich noſter in ſua editione p. 199. Heliodorum ſuſpicatur legiſſe in Homero, *ῥεῖν*, inceſſu quaſi fluente. Forte praeſtat ſtatuere, eum iunxiſſe: *ἴχνια γὰρ — ῥεῖ, ἀπιόντος.* interpoſito, *ἔγνων. fluunt eius veſtigia, ſuſpenſa et leuia ſunt.* Quicquid eſt, homo non eſt audiendus.

Argutatur quoque Euſtath.: Cum recte dixiſſet, deum eſſe agnitum *ἐν τῷ ταχὺ ἀπιέναι καὶ κοῦφα θέειν*, (nam de hoc tantum verba poſſunt accipi, elucidanda ex vſ. 62 ſq.) addit ille: *ἢ καὶ πλατὺ διαβαίνοντος, ὡς πολὺ*

διαβῆναι ἀλλήλων. referens ad paſſus ingentes vſ. 20. at id alienum a comparatione vſ. 62. Suſpenſum et levem ſimulque celerem inceſſum dearum declaratum vidimus ſup. E, 778 comparatum cum columbarum inceſſu: Atqui nec ille fit magnis ac diuaricatis greſſibus. Omnino autem h. l. non agitur de inceſſu dei omnino, ſed de inceſſu in abitu, cum ſe hominum oculis eripit et tandem euaneſcit. De re ipſa v. Excurſ. ad Virgil. Aen. I. ad vſ. *Et vera inceſſu patuit dea.*

ῥεῖα ex h. l. declaratur a Suida: ῥαδίως. εὐκόλως. εὐμαρῶς. ἰσχυρῶς. ὁμαλῶς.

ἀρίγνωτοι. εὔγνωτοι, μεγάλως ἐπιγινωσκόμενοι. Apollon. Lex. Eadem fere Heſych. in ἀρίγνωστοι.

73. 74. 75. καὶ δ' ἐμοὶ αὐτῷ. — Laudat vſſ. καὶ δέ μοι Galen. de Hippocr. et Plat. placitis III, 2. πολεμίζειν· alias dicere amat πολεμιζέμεν ἠδὲ μάχεσθαι.

75. μαιμώωσι δ' ἔνερθε πόδες καὶ χεῖρες ὕπερθεν. Schol. br. μαιμώωσι, μετὰ προθυμίας ὁρμῶσι. Ad h. v. ſpectat Heſychii gloſſa: μαιμωῶσι, ἐνθουσιῶσιν. ὀρέγονται, προθυμοῦνται. Idem mox apponit vitioſe μαινοῶσι. Apollon. Lex. μαιμόωσιν, ἐνθουσιῶσι. Scilicet hoc ipſum ο mutatum in ω nulla apparente analogia ſtatuunt grammatici: ſi μαιμώω eſt, deberet eſſe μαιμώουσι, ſi μαιμωάω, μαιμωῶσι, quod vere grammaticum eſſet.

ὕπερθεν. correxi ὕπερθε. Nam ſi ἔνερθε eſt, debet quoque eſſe ὕπερθε, ſequente τόν. Et habet id Townl. Ven.

77. χεῖρες ἄαπτοι. ſcripſerunt olim ἀάπτοι. v. ad A, 567. περὶ δούρατι. vt B, 389 περὶ ἔγχεϊ χεῖρα καμεῖται.

78. νέρθε δὲ ποσσὶν. Ven. νέρθε πόδεσσιν. et pro μαιμῶσι καί μοι vn. Vindob. μαιμώωσιν, ἐμοί.

79. μενοινώω δὲ καὶ οἶος. Vrat. b. a m. ſec. μενοινάω. et ad καὶ οἶος adſcriptum: „γρ. καὶ, αὐτός." Apollon. Lex. μενοινόω, προθυμοῦμαι. ſcripſit, puto, μενοινάω. vnde μενοινῶ, et ώω. vt paullo ante μαιμάω, μαιμῶ, μαιμώω. ἄμοτον μαιμαῶτι μάχεσθαι v. ſup. 40.

82. χάρμῃ γηθόσυνοι. ꝭ „quod deest ἐπὶ ad χάρμῃ, et χάρμῃ est τῇ μάχῃ." At Schol. B. νῦν δὲ, ὡς 'Αρίσταρχος, τῇ εἰς τὸν πόλεμον προθυμίᾳ. Minus bene Hesych. ἡ μετὰ χαρᾶς μάχη Aliter argutantur alii: Schol. br. ad Δ, 222. et Etymologus.

83. τόφρα δὲ τοὺς ὄπιθεν γαιήοχος ὦρσεν 'Αχαιούς. Apollon. Lex. in σκῆπτρον. laudat versum σκηπανίῳ γαιήοχος ὦρσεν 'Αχαιούς. memoriter conflatum ex hoc et ex vs. 59.

84. οἳ παρὰ νηυσὶ θοῇσιν ἀνέψυχον φίλον ἦτορ Barnes: „γρ ἀνέψυχθεν" vt K, 575 καὶ ἀνέψυχθεν φίλον ἦτορ. Clarke monet: hoc esse, *recreati* sunt; requiri, *recreabantur.* (hoc esset ἀνεψύχοντο, vel vt in Homero est, ἀνέψυχον φίλον ἦτορ.) Nec tamen video cur non etiam tempus praeteritum hic ferri posset. At Barnesii sedulitas haud dubie inepta est, dum variantem lectionem constituit ex loco simili.

85. τῶν ῥ' ἄμα τ' ἀργαλέῳ καμάτῳ φίλα γυῖα λέλυντο. ꝭ πρὸς τὸ σχῆμα. ὅτι ὡς, σπάρτα λέλυνται. Jl. B, 135 quod plurali nomini adiectum quoque verbum plurale.

Interpunxi plene post ἦτορ. Τῶν ῥ' ἅμα. est enim τούτων ἄρα —

88. ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λεῖβον. Fuere apud Schol. B. et in Schol. br. qui acciperent, λεληθότως ἔκλαιον. Enimvero ὑπ' ὀφρύσι est ad amplificationem adiectum, quod poetam facere fas est, vt Ξ, 236 κοίμησόν μοι Ζηνὸς ὑπ' ὀφρύσιν ὄσσε φαεινώ. sicque aliquoties in Odyssea, ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λείβειν. Similiter ὑπ' ὀφρύσι μειδιᾶν occurrit dictum, et simpliciter μειδιᾶν ὀφρύσιν, et Pindarus P. IX, 66 Κένταυρος ζαμενὴς ἀγανᾷ χλιαρὸν γελάσαις ὀφρύϊ.

89. οὐ γὰρ ἔφαν φεύξεσθαι ὑπ' ἐκ κακοῦ. Barocc. Vrat. b. φεύξασθαι.

90. ῥεῖα μετεισάμενος. Spectat ad h. v. Hesych. μετεισάμενος, μετελθών. vt et Schol. br. reddunt. Bentl.

adſcripſerat: an ῥέα μεταϝεισάμενος. At h. l. non eſt ab εἴδομαι.

92. Πηνέλεών ϑ' ἥρωα. Ariſtophanes Πηνέλεον. Δηΐπυρόν τε. Townl. Δηΐπυλον. Vrat. d. Δηΐπυτον. μήστωρας ἀϋτῆς, ἐργασαμένους μάχην. v. ad Δ, 328.

95. αἰδῶς, Ἀργεῖοι, κοῦροι νέοι. Schol. A. „λείπει τὸ ἔσω." leg. τὸ ἔστω. Vult quoque diſcretim ſumi, κοῦροι, νέοι.

96. σαωσέμεναι νέας ἁμάς. „ἁμὰς, ἡμετέρας Δωρικῶς" non modo Schol. ſed et Etymologus et Apollon. Lex. hoc verſu laudato; debebant dicere: eſſe antiquum, ſeruatum ſerius a Doribus. Scribitur et editur ἁμὰς vel ἅμας, in Schol. A. ἁμᾶς. vbique aſpirate; atqui Dores aſpirationem reſpuunt; nec illa erat ſup. Z, 414 vbi v. Obſſ. et Λ, 448. et ſcribitur ſemper ἄμμες. ἄμμι. Etſi ſunt, qui diſtinguant inter Doricum ἁμὸς et Aeolicum ἀμός. In loco noſtro Vrat. d. ſolus ἀμὰς exhibet. Procliuis eſſem ad obſequendum, ſi alia auctoritas accederet.

Ad μαρναμένοισι πέποιϑα Schol. B. in animum reuocat quod A, 71 dictum erat de Calchante, cuius perſonam induerat nunc Neptunus: νηυσὶν ἡγήσατ' Ἀχαιῶν.

97. πολέμοιο λευγαλέοιο, ὀλεϑρίου, δεινοῦ. Heſych. cum Schol. br. v. ſup. ad I, 119.

98. νῦν δὴ εἴδεται ἦμαρ, ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι. εἴδεται, ἀνεφάνη. addit Schol. B. ἐλλείπειν τὸ τοῦ. τὸ ἦμαρ τοῦ δαμῆναι." At hoc ſerior aetas intulit; Homero eſt ὥστε δαμῆναι.

99. ὢ πόποι ἦ μέγα ϑαῦμα. Idem verſus iterum legitur O, 286. Υ, 344. Quod ſequitur δεινὸν, eſt per epexegeſin accipiendum μέγα, δεινὸν, ὃ. non autem explendum δεινόν ἐστι.

100. δεινὸν, ὃ οὔποτ' ἔγωγε. Ergo hiatum non extimuit poeta? nec ſcripſit ὃ μήποτε? Et adſcriptum erat hoc ipſum in Townl.

102. φυζακινῆς ἐλάφοισιν ἐοίκεσαν. Schol. A. φυζακινῆς vt εἰαρινῇσι Θ, 307. Barnes: „γρ. φυζανικῆς." Spectat ad h. v. corrupta Heſychii gloſſa: φαζακηνίαις,

δειλαῖς. Apud Themiſtium qui Or. XV, p. 198. vſſ. 99 — 102. recitat, eſt φυζακινοῖς ἐλάφοισι, vti et pro νέας, πόλεις.

103. θώων, πορδαλίων τε, λύκων τ' ἤϊα πέλονται. „θώων Ariſtarchus et vſus; at θωῶν alii. Longum eſt Scholion hac de re; e quo hauſit ſua Euſtathius. Qui θῶες ſint (*Schakal*), iam vidimus ad Λ, 474. Repetunt Schol. et Euſtath. ad h. l.

πορδαλίων. Sic quoque Apollon. Lex. in πόρδαλις. παρθαλίων Ariſtarchus legebat, ſicque Mori. Cant. Harl. Lipſ. ſicque Suidas et Etymol. in ζειαί, qui tamen in ἤϊα, πορδαλίων ſcripſit, ſi recte editum eſt. Barnes: „γρ. καὶ παρδαλέων." Agnoſcit et defendit πόρδαλις Euſtathius. cf. ad Γ, 17.

Tandem ἤϊα, aliquoties in Odyſſea obuium, hoc vno loco in Jliade legitur; ſunt omnino τὰ βρώματα οἱ τὰ ἐν οἴκῳ, ἀλλὰ τὰ ἐν ὁδῷ· τὰ ἐφόδια. Bene ſic Sch. A. B. br. Etymol. Euſtath. Heſych. Proprie ſunt τὰ φερόμενα, vnde et de paleis dictum Od. E, 368. ἀπὸ τοῦ ἰέναι. Translatum h. l. ad animantia, vt ſit pro *praeda*, in quam ea incidunt: τὰ ἑλώρια. Bene Koeppen memor erat Horatii: *cerui luporum praeda rapacium.* Etiam Apollon. Lex. h. v. tres notiones attulit, ſed confuſe.

104. αὔτως ἠλάσκουσαι. Apollon. Lex. περὶ τὸν αὐτὸν εἰλούμεναι τόπον. cum ἀλᾶσθαι eſſe videatur: vbi v. Not. Toll. Vidimus vocem B, 470. „γρ. αὔτως. vt alibi Z, 400." Barnes. οὐδ' ἐπὶ χάρμης Barocc. nec aliunde memoratur, niſi quod nunc ab Altero expreſſum video. Venit tamen in ed. Wolf. neſcio an caſu (eiectum nunc in altera). Eſt ſane paullo inſolentius dictum ὁ ἐπὶ χάρμῃ ſc. ὤν, quod vulgari modo eſſet ἐπὶ χάρμην, εἰς, vel πρὸς πόλεμον εἶναι, de eo qui idoneus eſt ad pugnam. Poſſit alioqui aliquis eo deuenire, vt iungat ἠλάσκουσαι αὔτως, οὐδ' ἐπὶ χάρμῃ. Vix tamen probes. Koeppen videtur accepiſſe, quaſi eſſet οὐδ' ἔπι χάρμῃ, pro ἔπεστι. Sic deberet eſſe ἀλκή aut ſimile.

106. οὐκ ἐθέλεσκον. οὐκ ἐδύναντο. Sch. br. Eustath. vt saepe.

107. νῦν δ' ἕκαθεν hic vbique editum erat. Nec aliter codd. et Eustath. Qui meminerit, ϝεκας et ϝεκαθεν esse; statim fuisse suspicabitur: νυν δε ϝεκας. Et firmatur iudicium per Scholion: Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης· νῦν δὲ ἑκὰς πόλιος. Hinc manifestum fit, Alexandrinos ignoratione τοῦ Digamma multa mutasse; Aristarchum quidem etiam ea, quae intacta reliquerant Zenodotus et Aristophanes. Cum supra E, 791 codicum consensu νῦν δὲ ἑκὰς reposuissem, vt mihi constarem, etiam h. l. ita scribere debui. Adscripserat quoque id Bentleius.

πόλιος. „γρ. πόλεως" Barnes.

Porro Heracleo recitari volebat cum mora post πόλιος — κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ μάχονται. scilicet vt esset: quid dico, longe ab vrbe! quin ad ipsas naues pugnant.

108. κακότητι. Sch. br. κακίᾳ. δειλίᾳ nec aliud h. l. μεθημοσύνῃ. v. Not.

110. νηῶν ὠκυπόρων. ⊱ „stigme sine Scholio. forte quod omissum ὑπὲρ νηῶν.

113. οὕνεκ' ἀπητίμησε. pro simplici ἠτίμησε. cf. ad Ψ, 4. Legitur in edd. nescio quibus vitiose ἀτητίμησε.

115. ἀκεσταί τοι φρένες ἐσθλῶν. ⊱ „In nonnullis exemplaribus ἀκεσταί τε φ." Sch. A.

ἀκεώμεθα θᾶσσον. duplici modo haec interpretati sunt veteres in Schol. A. et B. „ἀκεώμεθα τὴν ἑαυτῶν ἀμέλειαν" saltem deb. τὰς φρένας ἡμῶν. „τινὲς δὲ τὴν εἰς Ἀχιλλῆα ἀτιμίαν." Alii ἰασώμεθα διὰ τάχος τὸ γεγονός, vt et in Schol. br. male, nam subiicitur: ἀκεσταὶ φρένες. Apollonius autem Lex. nimis vage et laxe, ἀκεώμεθα, θεραπεύσωμεν. et ἀκεσταί, εὔϊατοι.

Haud dubie referendum est ad Achillem. Si iniuria facta est Achilli, age quam primum eum placemus; ita conuenit, quod sequitur: boni viri sunt placabiles. Attamen vel sic, interea, nobis est fortiter pugnandum. Schol. A. B. εὔϊατοι γὰρ καὶ εὐθεράπευτοι αἱ τῶν ἀγαθῶν φρένες. ῥᾳδίως πρὸς τὸ κρεῖττον μετατίθενται. Dixit alibi

quoque ἀκέσασθαι, ἐξακέσασθαι τὸν χόλον pro placare, vt Δ, 36. Od. Γ, 145. abſolute ſup. I, 503 et Jl. O, 217 ἀνήκεστος χόλος. At proprie ἀκεστὰ, τὰ ἰατά. Galen. in Gloff. Hippocrat. Multo etiam remotior vocis vſus in ἀκεῖσθαι τὴν δίψαν Jl. X, 2. vbi cf. Euſtath. νῆας de reparandis nauibus, vt ſarcire, in voc. ſartis tectis.

Sententiam paſſim repetunt ex h. l. Ariſtides et ſimiles. Negari porro nequit, verſum eſſe interpoſitum abrupta reliquorum ſententia: niſi interpunctione et interpretatione adiuues: οὐ μεθιέναι μάχης, ἀλλ' ἀκεῖσθαι δεῖ ὡς τάχιστα τὸν χόλον Ἀχιλλῆος. Alioqui poteras incidere in ſuſpicionem, a rhapſodo verſum eſſe adornatum ex O, 203 στρεπταὶ μέν τε φρένες ἐσθλῶν.

116—119. Loco hoc vtitur Plutarch. de adulat. et amic. discrim. ſub f. p. 72 C.

118. οὐδ' ἂν ἔγωγε ἀνδρὶ μαχεσσαίμην. ita nunc conſtanter ſcriptum video; nusquam μαχησαίμην. v. ad A, 298.

ὅστις πολέμοιο μεθείη. Induxit μεθείη Stephanus, neſcio vnde; niſi forte ex Plutarchi edd. l. c. Nam μεθίει editum erat inde a Flor. Aldd. Rom. Etiam ſic codd. Mori. Cant. Harlei. Vrat. b. a pr. m. et A. Euſtath. p. 922, 39 μεθείει, mox tamen p. 923, 6 idem, μεθείη. μεθείει etiam Ven. et Townl. ſed ſuperſcripto ιει. Vtique μεθείη bene ſe haberet, vt Od. E, 471 εἴ με μεθείη ῥῖγος. Praeſtat tamen, parere auctoritati librorum. Fuit praeter μεθίημι, etiam μεθίω, ίεις, ίει, media longa, vt Etymologus docet. Itaque ſup. K, 121 πολλάκι γὰρ μεθιεῖ τε non poterat ſcribi μεθίει, vt ab hoc ipſo μεθίω duceretur, ſed eſt a μεθιέω, μεθιεῖ. Sunt enim tres formae, ex ἕω ductae, ἵημι, ἱέω, ἵω.

119. λυγρὸς ἐών. Schol. br. χαλεπὸς, ἄδοξος. Aliena haec ab h. l. Nunc eſt ὁ κακὸς, ignauus. Oppoſ. vſ. 117 οἱ ἄριστοι. Sic et inf. 237 συμφερτὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν καὶ μάλα λυγρῶν. tales autem iſta aeſtate omnino erant gregarii. Praeſtabant οἱ ὁπλῖται, et his πρόμαχοι. Inde λυγρὸς ad contemtum trahitur, vt ſit vilis. vt Od.

Σ, 106. quod contexta docent; vnde tandem omnino ea declarat, quae ſunt miſera et triſtia adſpectu, foeda.

νεμεσσῶμαι πέρι κῆρι περισσῶς v. ad Δ, 46. Male et h. l. alii περὶ κῆρι et Schol. br. περὶ κῆρι, ἐκ ψυχῆς. Iteratur verſus O, 561. 661.

120. ὦ πέπονες. Schol. B. „nonnulli pro προςηνεῖς. τάχα γὰρ παραμυθεῖται αὐτούς.“ At Euſtath. pro conuicio habet, ὡς οἱ ἔκλυτοι. Verum omnino eſt: o boni. v. ad B, 235.

121. 122. ἀλλ' ἐν Φρεσὶ θέσθε ἕκαστος αἰδῶ καὶ νέμεσιν. Verſum recitat Plutarch. de aud. poet. p. 32 C. vbi legitur: δὴ γὰρ μάλα. ἐνθεῖναι, ἐνθέσθαι, Φρεσὶν, vt alias, μνήσασθαι ἀλκῆς, ἀρετῆς, exerere virtutem, virtute vti. vnde ſimpliciter tandem θέσθαι Od. X, 40 οὐδέ τιν' ἀνθρώπων νέμεσιν κατόπισθεν ἔθεντο.

Male in Barocc. et vn. Vindob. θέσθαι ἕκαστος.

αἰδῶ καὶ νέμεσιν. Schol. B. τήν τε κοινὴν αἰσχύνην καὶ τὴν ἐξ ἄλλων προςγινομένην μέμψιν. Conuenit gloſſa cod. Harlei. αἰδῶ, οἰκείαν· νέμεσιν τὴν τῶν ἐκτός. Paria ap. Euſtath. De voc. νέμεσις v. ad Γ, 156. de pudore autem hoc, v. E, 530. 531. 532.

123. Ἕκτωρ δή. — Cum antecedat δὴ γὰρ, praefero Ἕκτωρ δὲ, quod et eſt in Cant. πολεμίζειν καρτερὸς Ald. 1. ſphalma tamen.

124. καρτερός. ἔῤῥηξεν δὲ πύλας. Barocc. ὡς ἔῤῥηξε. niſi fuit: ὣς ἔῤῥ.

125. ὥς ῥα κελευτιόων. Apud Heſych. eſt κελευθιόων et κελευστιόων. Eſt ſane ex κελευστὸς factum κελευστιάω, κελευτιάω.

ὦρσεν Ἀχαιούς. Mori, ὦσεν.

Vſſ. 126—133 cum vſſ. 339—344 recitaſſe narratur Homerus in certamine cum Heſiodo, cum iuſſi eſſent recitare verſus praeſtantiſſimos. Alio modo Heſiodum ſuperaſſe narratur Homerus ap. Philoſtr. Heroic. c. 2 ſ. 19. p. 692.

127. καρτεραὶ, ἃς οὔτ' ἄν κεν Ἄρης ὀνόσαιτο μετελθών. ⸗ „quod tempora mutata ſunt ὀνόσαιτο pro ὠνόσα-

το, et quod ἂν et κὲν ſimul appoſita ſunt." Miror Schol. A. haec pronuntiaſſe. haud dubie optatiuus requiritur: eſt quod Latini, Mars admiraturus fuiſſet: nam hic ſenſus eſt formulae: cf. Notam. Melius Schol. B. οὔτ' ἄν κεν ὀνόσαιτο, ἀλλὰ μᾶλλον θαυμάσειεν. Alterum notabile propterea, quod hoc οὔτ' ἂν Ἄρης ὀνόσαιτο κεν conuenit fere cum Atticorum iterato ἄν.

Theodor. Gaza p. 144. locum excitat ſic: οὐδέ κ' Ἄρης λαοσσόος, οὔτε κ' Ἀθήνη τόν γε ἰδὼν ὀνόσαιτο. οὔτε κεν Cant.

128. οὔτε κ' Ἀθηναίη λαοσσόος. Apollon. Lex. h. v. ἡ τοὺς λαοὺς σοοῦσα, ὅ ἐστι σοβοῦσα καὶ ἐπὶ πόλεμον ὁρμῶσα. (Eſt quoque σόω ap. Herodot. I, 200) ὁ δὲ Ἀπίων, ἡ τοὺς λαοὺς σώζουσα. Prauam hanc Apionis interpretationem amplexi ſunt multi; prior praeſtat; dea quae σοοῖ, excitat ad pugnam; ſic Diana eſt ἱπποσόα. ap. Pindar. Ol. III, 47 et Iolaus ἱπποσόας J. Υ, 40. Aliter Schol. br. ἡ τοὺς λαοὺς σεύουσα, τουτέστιν, εἰς φυγὴν ἄγουσα. Promiſcue haec afferunt Scholia, Etymol. Heſych. Suidas. Euſtath. pluribus locis. Plura ad h. l. contuliſſe video Koeppenium. In Homero epitheton tantum diis Mineruae, Apollini, Eridi, tribuitur; ap. Heſiod. Sc. Herc. 3, et 37. ductor copiarum heros eſt.

129. κρινθέντες. Male Flor. Aldd. cum parte codd. etiam Lipſ. κριθέντες, metro inuito. Emendatum a Turnebo ex ed. Rom.

130. σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ. De voce iam quaeſitum eſt ſup. ad I, 537. Plures vocis notationes eſſe ſatis conſtat; vix aliam h. l. admittas, quam vt ſit, *alterum ante alterum habitum*, vt ſibi mutuo impoſita ſint ſcuta, adeoque mutuo fulciant ſe. Sic et Euſtath. et Sch. br. ἐπαλλήλῳ, πυκνῷ. Ἀνδρόμαχος ἐν Ἐτυμολογικοῖς φησι, κυρίως λέγεσθαι τὰ ἐπ' ἀλλήλους κλάδους ἔχοντα δένδρα, διὰ τὸ θηλυμανεῖν. Habent vltima haec quoque Sch. B. vere per ſe; ſed inepto etymo. Si tamen reſciueris, quid ſit σάκος τετραθέλυμνον inf. O, 479 *quaternis coriis inductum*, procliuior eris ad ſtatuen-

dum, esse προθέλυμνον epitheton ornans, scuti, quatenus inductum est lamina vel corio in superficie. nam θέλυμνον est fundus, aut quod pro fundo est, vt in scuto crates, cui corium superinductum est. Voluit forte hoc aut simile quid innuere Schol. Harlei. προθελύμνῳ, πολυπτύχῳ Vrat. A. προθέλυμνοι, c. gl. πυκνοί, ἐπάλληλοι. Schol. Aristoph. Pac. 1209 τὸ συνεχὲς καὶ ἄλλο ἐπ' ἄλλῳ δηλοῦσθαί φησιν· Φράξαντες δ. δ. —

131. 2. 3. repetuntur inf. Π, 215. 6. 7. de Myrmidonibus. Versus hos nobilissimos recitat Polyb. XVIII, 12 de phalange Macedonica. Suauiter Pammenes dicebat, τὸν ἐρώμενον πρὸς ἐραστὴν τάττεσθαι debere, ap. Plutarch. Amator. p. 761 B. Passim apud alios quoque recitantur vss. vt a Philostrato Vit. Sophist. I, 20 f. praestantissimi esse versus iudicantur in Homeri et Hesiodi certamine. Petitus hinc notatur versus Euripidis Heracl. 836 ποὺς ἐναλλαχθεὶς ποδί, ἀνὴρ δ' ἐπ' ἀνδρὶ στάς, ἐκαρτέρει μάχῃ. Et notum Aen. X, 360 *haeret pede pes, densusque viro vir.*

132. ἱππόκομοι cassides, quae habent λόφους ἐκ κομῶν ἱππειῶν, non ἱπποκόμοι quod esset ἀπὸ τοῦ κομεῖν, curare equum. Sch. A. Eust. Etymol.

ψαῦον non aliter accipi potest quam (cum Sch. A. B. br.) parum accurate dictum pro ψαῦον h. e. ἥπτοντο, ἀλλήλων, nec tam κόρυθες, quam λόφοι ἐν κόρυσι.

φάλοισι. recte nunc de conis quibus λόφος insertus erat, accipit Sch. A. quod et Eustath. recitat. Contra de προμετωπιδίῳ etiam h. l. Sch. B. v. ad Γ, 371. E, 743.

134. ἔγχεα δὲ πτύσσοντο Ven. magis Homerice. vulgatum δ' ἐπτύσσοντο. attamen et Apollon. Lex. ἐπτύσσοντο, ἐκραδαίνοντο· „ἔγχεα δ' ἐπτύσσοντο.“ πτύσσεσθαι quod est *plicari, complicari,* bene dicuntur τὰ ἔγχεα κραδαινόμενα· Sch. br. εἰς τὸ αὐτὸ συνήγετο, καὶ ἐκάμπτετο κραδαινόμενα. add. Eustath. Koeppen ingeniose, minus tamen vere, de hastis tam arta per ordines serie iunctis, vt quasi complicatae videri possent, accipit.

135. *οἱ δ' ἰθὺς Φρόνεον, μέμασαν δὲ μάχεσθαι.* Iungit Sch. A. *οἱ δ' ἰθὺς Φρόνεον μάχεσθαι καὶ μέμασαν.* Contorte. Immo *ἰθὺς Φρόνεον* maiore cum vi abſolute dictum, vt *ἰθὺς μεμαὼς* alibi, pro *vulgari: Φρόνεον ἰθὺς ἰέναι.* v. ſup. ad M, 124. ſi quid mutarem, eſſet *μέμασάν τε.*

136. *Τρῶες δὲ προὔτυψαν.* Sch. br. *προέβαλον,* (*προενέβαλον* Euſtath.) *προέκρουσαν.* Apollon. Lex. h. v. laudato hemiſtichio hoc: *προενέσεισαν.* Sch. B. *προπαρενέβαλον, ἢ προςέπεσον καὶ συνῆλθον.* Suidas: *προήρξαντο.* Iterum repetitur verſus inf. O, 306. P, 262. Nec multo aliter Od. Ω, 318 *ἀνὰ ῥῖνας δέ οἱ ἤδη Δριμὺ μένος προὔτυψε* h. *προῆλθε. προέπεσε.* quod ibi videbimus. Apollon. I, 953 *ἔνθ' Ἀργὼ προὔτυψεν ἐπειγομένη ἀνέμοισι* et III, 1396 *ὅσσον ἄνω προὔτυψαν ἐς ἠέρα, προῆλθον, προέσχον.* Non itaque locum habet ex etymo: *προῆλθον τύπτοντες,* vel *ἔτυπτον,* haſtis ſerierunt priores. At hoc recte animaduertit Koeppen ſimili modo dici *προκρούειν, προκόπτειν, προβάλλειν.* admirabilis copia ſermonis graeci per tropica.

137. *ἀντικρὺ μεμαὼς, ruens in aduerſum,* niſi ſuppleas *ἰέναι* quod tamen exilem orationem faceret; etſi eo ſenſu dictum eſt. Vide modo ad 135.

ὀλοοίτροχος ὡς ἀπὸ πέτρης. ὀλοότροχος Barocc. Mori. At *ὀλοοίτροχος* ceteri ſcripti et edd. ſc. *πέτρος.* vox antiquata, itaque a grammaticis partim ex contexto, partim ex etymo conſtituta. Alii ab *ὅλος* ducunt, alii ab *ὀλοὸς, ὀλέθριος.* afferunt et miſcent vtrumque fere omnes, interdum quoque admixtis aliis; ita quoque alii a *τρόχος,* curſus, ducunt, alii a *τροχὸς,* rota. Schol. A. B. br. Etymol. Apollon. Heſych. Secernamus et in ordinem redigamus ab iis dicta.

Redditur ab aliis *λίθος στρογγύλος, καὶ περιφερής,* ab aliis *ὁ ἐν τῷ τρέχειν ὀλοὸς, ἐπεὶ καταφερόμενον πᾶν τὸ ἐμπίπτον βλάπτει.* Ii qui prius amplexi ſunt, aſpirarunt *ὁλοοίτροχος* ab *ὅλος.* Ita Demetrius ὁ Γονυπεσὸς (in Schol cod. Baſil ap. Valken. ad Herodot. p. 418 eſt Τονυπεύς) vt ſit *ὅλος τροχοειδὴς* (male Schol. Ven. A. ἵν' ᾖ

ὁ λόγος τροχοειδὴς) κατὰ πᾶν μέρος ἀστήρικτος. Sic et Hermappias (male Ἑρμασίας cod. Basil.) et Nicias et Aristeas et Aristonicus. Haec Schol. A. B.

At Comanus et Ptolemaeus Ascalonita scribunt ὀλοοιτρόχος, intelligentes τὸν ἐπὶ τὸ τρέχειν ὀλοὸν καὶ δεινόν. (ap. eosd. A. B.) Attingit haec Etymol. laudatque Ptolemaeum cum Aristonico. Enimuero Apollon. Lex. p. 496. (tam parum fidere licet Excerptis grammaticis) prorsus alia tradit: „ὁ Κομανὸς ἰδίως ἀποδίδωσιν· ὅλος τρέχων, ἐπεὶ στρογγύλος καὶ παντὶ μέρει ἐφαπτόμενος τῆς γῆς. ὁ μὲν γὰρ τετράγωνος ἑνὶ μέρει ἐφάπτεται.“ Debuit ergo scribere ὁλοοίτροχος.) ἢ, ὀλοοιτροχὸς, ὅλος τροχώδης καὶ περιφερὴς, vt sit a τροχὸς rota. Xenophon, qui ex Homero mutuatus est, de Cyri Expedit. IV, 2, 2 τηνικαῦτα ἐκυλίνδουν οἱ βάρβαροι ὁλοιτρόχους ἁμαξιαίους λίθους. vt et ap. Herodot. V, 92, 2 cum Valkenario est emendandum, τέξει δ᾽ ὀλοοίτροχον. lib. VIII, 52 tamen editum est ὁλοιτρόχους ἀπίεσαν. quem locum memorans Eustathius, Herodotum quatuor syllabis dixisse ὁλοίτροχον πέτρον, ὃς λειαίνεται κατασυρόμενος ἐν τῇ πρὸς ἄλλους συντρίψει. suspiceris propter τὸ λειαίνεται eum scripsisse ὀλείτροχον. verum si rotundus est, necesse est eum laeuigatum esse attritu. Ex Xenophonte, quem imitatur, petiit vsum vocis Zosimus I, 52.

Addit tandem Apollonius l. l. βέλτιον δὲ, ὥς τινες, τὸν ὀλοὸν γινόμενον ἐν τῷ τρέχειν (scil. ἀποδιδόναι) οἷον ὀλεθρευτικὸν, καθ᾽ οὗ ἂν ἐπενεχθῇ. Sunt ex eo nonnulla translata in Hesych. vbi ὀλίγα τρέχων deb. legi ὅλος τρέχων.

Haud dubie ii, qui ab ὀλοὸς ducunt, analogiae praesidium habent; sic enim ὀλοόφρων. Quod ῑ interponitur, ὀλοοίτροχος, ad suauitatem soni refertur ap. Schol. A. B. Comparat Eustathius ὁδοιπόρος, ὁδοιδόκος.

Tandem in Schol. A. B. Democritus τὸ κυλινδρικὸν σχῆμα ὀλοοίτροχον καλεῖ. Spectat hoc ad priorem sectam, et scribere ille debuit ὁλοοίτροχον.

Protulere ex his antiquiorum grammaticorum laciniis nonnulla Etymologus ex Herodiano, *περὶ παθῶν*, Hesych. Eustath. et e recentioribus ipse Henr. Stephanus. Quia Homericum vocabulum est, nostri muneris erat, haec accuratius pertractare.

ἀντικρὺ μεμαὼς, Bentl. et h. l. scribit *ἄντικρυς*, et mox *ὀλοϝοιτροχος ὥς. τ' ἀ.* Porphyr. ap. Schol. A. ad Λ, 269 recitat *ὡς ἀπὸ πέτρου*.

138. *ὅντε κατὰ στεφάνης ποταμὸς χειμάῤῥοος ὤσῃ.* Schol. A. cum Schol. br. *κατὰ στεφάνης. περικεφαλαίας ἢ ὄρους ἐξοχῆς. νῦν δὲ λείας πέτρας.* Mirum hoc; est haud dubie h. l. *ἐξοχὴ ὄρους*, pars prominentior, saltem ora extrema montis. Nec aliter ap. Eustath. Hesych. et primo loco Apollon. Lex. p. 613 *στεφάνην. ἐπὶ μὲν τῆς κυκλοτεροῦς καταφορᾶς* adscripto versu; et p. 390 *κατὰ στεφάνης. — ὁ δὲ Ἀρίσταρχος, ἀπ' ἄκρου τοῦ ὄρους*, hoc eodem versu adscripto. Et Comanus: *ἀπὸ ὑψηλοτάτου τοῦ τόπου.*

Pro *ὤσῃ*, *ὤσει* Vrat. b. superscripto tamen altero; Porphyr. in Schol. B. ad Λ, 269. Eustath. qui notat *κατωθεῖν* esse *κάτω ὠθεῖν*, vt *ἀνωθεῖν*, *ἄνω ὠθεῖν* Od. Λ, 595.

139. *ἀναιδέος ἔχματα πέτρης.* Vidimus *ἔχμα* ad M, 260. Schol. B. *τὰ ἐξέχοντα, καὶ μὴ ἐῶντα κυλισθῆναι αὐτόν.* De *ἀναιδὴς* v. ad Δ, 521. Schol. B. etiam h. l. *ἀναιδέος δὲ, τῆς ἀνενδότου καὶ σκληρᾶς.* Videtur tamen simpliciter magnitudinem vastam declarare.

140. *ὕψι δ' ἀναθρώσκων. ὕψι* vt *οἴκοθι* et *ἄγχι.* vt Ptolemaeus ait. Nonnulli acuunt *ὑψί.* Sch. A.

142. *ὕλη· ὁ δ' ἀσφαλέως θέει ἔμπεδον.* Schol. A. *ἀσφαλέως, ἀνεμποδίστως, μὴ σφαλλόμενος τῆς τοῦ θεῖν σφοδρότητος.*

ὕλη ἠδ' nil nisi sphalma ed. Steph.

ὄφρ' ἂν ἵκηται. Venetus: *ἕως ἵκηται.* Sicque vn. Vindob. et Eustath. et ex Lips. Bentleius; ex eodem tamen Ernesti adscripsit: „Lips. *ἕως ἂν ἵκηται*, superscripto tamen *ὄφρ' ἂν*"

143. ὡς Ἕκτωρ εἷως μὲν ἀπείλει. Sch. B. „εἷως μὲν, ἕως τινὸς alii pro τέως.“ ἀπείλει, ἠπείλει, ὑπισχνεῖτο. Schol. A. et br.

144. ῥεῖάδ' ἐλεύσεσθαι. Leue eſt, quod h. l. tenet, tenet tamen; vnde hoc δ' ſit, ſiue ſcribas, vt editum, ſiue vt in aliis, ῥεῖα δ'. quod bene locum ſuum tuetur inf. O, 490. et alibi, non vero h. l. Nullus expediendi modus ſatisfacit; ſiue dixeris τὸ δὲ παρέλκειν et eſſe otioſum, ſiue cum Euſtathio eſſe pro δὴ, ſiue cum Clarkio, eſſe dictum vt οἶκόνδε, quod prorſus abhorret, ſaltem ſic κλισίην δε fuerat ſcribendum. Occurrit tamen iterum hoc idem hemiſtichium ῥεῖά δ' ἐλεύσεσθαι inf. Υ, 253. vbi locum non habet ratio Koeppenii, quam ingenioſe ille huic loco adhibuit, vt iungantur μέχρι θαλάσσης, ῥεῖα δὲ (εἰς) κλισίας καὶ νῆας ἐλεύσεσθαι, *ad mare, atque etiam* ad ipſa tentoria et naues ſe peruenturum eſſe. Bentleius adſcripſerat ῥεῖά γ'. Sic ſane Od. Γ, 231 ῥεῖα θεός γ', ἐθέλων, καὶ τηλόθεν ἄνδρα σαῶσαι. Mihi videbatur expeditius eſſe ῥήϊ' ἐλεύσεσθαι, pro ῥήϊα, quod Ionicum eſt. Nunc veriſſima ratio erui poteſt ex cod. Townlei. quae ſola hunc codicem nobilitare poſſit: ῥεῖα διελεύσεσθαι. fuit olim ſcriptum: ῥέα διελεύσεσθαι. vt ῥέα vna ſyllaba pronuntietur, vt in Heſiod. Ἔργ. pr.

146. στῆ ῥα μάλ' ἐγχριμφθείς. Vrat. b. d. ἐγχριφθεὶς, vt alibi alii. v. ad E, 662. H, 272. Schol. br. reddunt: ἐνερείσας, vt viribus anniſus vrgeat et irruat in Achiuos. Forte tamen eſt ſimpliciter; cum propius ad eos acceſſiſſet.

147. ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν. ⸗ „propter ἀμφιγύοισι, quod varie eſt acceptum: ab aliis de haſtis, quae vtraque manu tractantur; ὅτι οἱ μὲν ἐπὶ τοῖς ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ (vt τὰ γυῖα ſint αἱ χεῖρες) διερείδοντες χρῶνται· (forte: ἐπὶ τοῖς — διερείδουσι.) aliis ἀπὸ τοῦ γυῶσαι (immo γυιῶσαι) ὅτι βλάπτει ἀμφοτέρωθεν· diſertius haec tradit Etymologus: ἀμφίγυα, (deb. ἀμφίγυια) adſcripto hoc verſu, οἱονεὶ τὰ ἑκατέρωθεν γυῶσαι δυνάμενα, (γυιῶσαι) ὅ ἐστι χωλῶσαι, καὶ πλῆξαι, διὰ τῆς ἐπιδορατίδος καὶ τοῦ

σαυρωτῆρος. habet quoque hoc Suidas in *ἀμφιγυήεις*, vbi male excidit *ἀμφίγυος*. ita putarunt esse hastas, quibus ab vtraque extrema parte ferire liceret. Conuenit sensu, quod alii in eodem Schol. A. dixere. „*ἀπὸ τῶν γυίων, ὅτι ἑκατέρωθεν ἄκρον ἔχει. γυῖα γὰρ τὰ ἄκρα.*" vt dicantur *γυῖα* de extremis partibus hastae: cuspide et ferro quo in terra figitur. v. K, 153. In hunc sensum ap. Hesych. in *ἔγχεσιν ἀμφιγύοις* et in *ἀμφιγυιῶσαι*, sunt dicta *ἀπὸ τοῦ ἑκατέρωθεν εἰς γῆν πῆξαι*. Alio modo, ex eodem etymo dicta videntur quae ap. Apollon. Lex. sunt: *ἀμφιγύοισι· τοῖς ἐξ ἑκατέρου μέρους* (summa, puto, et infima) *γυῶσαι* (*γυιῶσαι*) *δυναμένοις, οἷον βλάψαι*. (h. e. vulnerare). Eodem puta, redire, quod in Schol. B. legitur: *ἀμφοτέρωθεν βλάπτουσι, καὶ γόνυ ἐπάγουσιν, ἀπὸ αἰχμῆς τε καὶ στύρακος*. Leg. *καὶ γόον ἐπάγουσιν*. Firmari potest ex Eustathio: *ἢ τὰ ἀμφοτέρωθεν ἐπάγοντα γόον, ἀπό τε τῆς ἔμπροσθεν αἰχμῆς, καὶ τοῦ ἐν τῷ πέρατι σιδηρέου στύρακος, ὡς οἱονεὶ ἀμφίγοα, καὶ Αἰολικῶς, ἀμφίγυα*. Addit tamen Apollonius eod. loco: *ἔνιοι δὲ, τοῖς διὰ χειρὸς δυναμένοις* (sc. *βλάψαι·* excidit *διὰ χειρὸς ἑκατέρας* vel *ἑκατέρωθεν*). quod etiam factum arbitror in Etymol. *ἔνιοι τοῖς διὰ χειρός. οἱ δὲ μακροῖς καὶ ὀξέσιν*. Eustath. *ἄλλοι δὲ ἀμφίγυα εἶπον, τὰ ἀμφοτέροις γυίοις, ὅ ἐστι, χεροῖν ἀμφοῖν, τοῖς τῶν πολεμίων ἐπερειδόμενα σώμασιν*. quae vides conuenire cum ratione, quam supra e Schol. A. primo loco apposui. Alio modo hastas cuspide ancipite reddunt Schol. br. *ἑκατέρωθεν ἠκονημένοις καὶ βλάπτειν δυναμένοις*. sunt ergo *δούρατα ἑκατέρωθεν ἐστομωμένα*.

Occurrunt haec *ἔγχη ἀμφίγυα*, et ipse versus, aliquoties Ξ, 26. O, 278. 712. Π, 637. P, 731 et al. Occurrunt quoque ap. Apollon. Arg. III, 1355. Mirum est nusquam scribi *ἀμφίγυια*, quod tamen necesse esset ex etymo, *τὸ γυῖον*. Atqui id ipsum nec fit in *ἀμφιγυήεις*, vt vidimus A, 607. cum tamen scribantur *γυιῶσαι, ἀπογυιῶσαι*. Apparet itaque vsu loquendi diphthongum abolitam esse. Omnino manifestum fit, vocem (etsi ea vtitur Apollon. III, 1355) mature fuisse antiquatam, adeo·

que ex etymo definitam; quoties enim occurrit, est epitheton hastae. Bene se haberet, si esse posset, quae cuspidem habet *ancipitem;* id enim ad rem maxime est idoneum; dictum sic vt δίστομον. ἀμφίστομον. Si tamen τὰ γύα vel γυῖα vix aliter quam de *extremis partibus* accipere licere dixeris: erit ἀμφίγυιον merum epitheton *ornans* hastae vtrinque ferro munitae. Apud Sophocl. Trachin. 504 (512) in choro etiam duo pugnantes Achelous et Hercules dicuntur ἀμφίγυοι, in quo reddendo non minus ariolantur interpretes; analogiae conueniret, cum τὰ γυῖα sint *manus*, et quidem eo loco *cum notatione roboris,* esse τὸν ἀμφίγυον, *qui vtraque manu fortis est*, ἀμφοτέρωθεν h. e. ἀμφοτέραις χερσὶν, vtpote in lucta, μαχόμενος.

148. ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη. ÷ „quod Zenodotus: ὁ δὲ χάσσατο πολλὸν ὀπίσσω.“ Quibus in Sch. A. subiicitur: ἠγνοίησε δὲ, ὅτι τὰ ἐμπεπηγότα δόρατα τῇ ἀσπίδι ἀναχωροῦντες διατινάσσουσιν, ἵνα ἐμπέσῃ. Primo leg. ἵνα ἐκπέσῃ. tum vero insolens est notio, quam voci πελεμίχθη, subiicit, vt sit pro ἐπελεμίξατο, vel ἐπελέμιξε τὴν ἀσπίδα. Verum de hoc iam dictum est ad Δ, 535.

149. ἤϋσεν δὲ διαπρύσιον. nunc tandem hoc interpretatur Sch. A. et Sch. br. de quo iam vidimus ad Θ, 227.

151. οὔτοι δηρὸν ἐμὲ σχήσουσιν. οὔτι δηρὸν male edd. Flor. Aldd. Rom. et hinc omnes: cum codd. parte. Videtur primus οὔτοι, quod et codd. Ven. Lipf. Cant. Harl. firmant, reposuisse Barnes. At idem appingit „γρ. οὔτι με δηρὸν ἔτι, et οὔτ᾽ ἔτι δηρὸν ἐμέ.“ quae eius coniecturae sunt, non lectiones codicum.

152. καὶ μάλα πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες. πυργηδὸν, δίκην πύργου. ἐν τάξει. Sch. A. br. Vidimus iam ad M, 43. σφέας pronuntiandum esse σφᾶς monet Clarke, quia ας sit longa; qua analogia hoc contendat, ignoro: Nec quia vna plerumque affertur σφέας, sequi-

tur ας contra morem longam esse. σφέας αὐτοὺς iam vidimus M, 43. 86. et μάλα γὰρ σφέας ὦκ' inf. P, 278.

153. ἀλλ' οἴω, χάσονται. οἴῳ. Sch. B. melius esse censet οἴῳ pro μόνῳ Hectori; nisi sit οἴω, πέπεισμαι. ἐτεόν περ Vrat. d.

154. ὤριστος. „γρ. ὦ 'ριστος. Barnes. Praefert ὥριστος Bentl. quod et Vrat. d. habet. cf. ad Λ, 288.

155. Turbat θυμον ϝεκαστου. sed huic iam occurri vidimus a Bentleio μένος θυμόν τε ϝεκάστου ad E, 470 et al.

157. πάντοσ' εϝισην. Alii πάντοσε ἴσην. Scriptura vbique variante; etiam mox 162. cf. ad Γ, 347.

158. κοῦφα ποσὶ προβιβὰς, καὶ ὑπασπίδια προποδίζων. Iterum inf. 806. 807. Vtroque loco variat in codd. Ven. et Schol. scriptura; ὑπ' ἀσπίδια, et ὑπασπίδια. hoc alterum vere, vt sit adiect. *neutr.* pro aduerbio. add. Π, 809. Sch. A. cum Sch. br. et Eustathio recte ὑπὸ τὴν ἀσπίδα ἠρέμα καὶ εὐρύθμως βαίνων. Sed subiiciuntur alia, quae inter se dissident, cum Deiphobus modo toto corpore tectus, modo ἀμφιβρότην ἀσπίδα non tenuisse dicitur. Similia in Sch. B. an ex vs. 163? Sed in his noluimus morari. Non enim obscurus est Deiphobi incessus, qui animosum pugnatorem deceat, κούφοις ποσί. Et Apollon. Lex. ὑπ' ἀσπίδα, (quod et in Lips. legitur, et in edd. Flor. Ald. 1. pro ὑπ' ἀσπίδια, quod codd. habent, vt Vrat. b. d.) seu vt emendatum, ὑπασπίδια, προποδίζων, ὑπὸ τὴν ἀσπίδα τιθεὶς τοὺς πόδας, καὶ οὕτως προβαίνων. ποδήρεις γὰρ ἦσαν αἱ ἀσπίδες. Priora exscripsit Hesych. in quo et προβιβὰς, et προποδίζων ex h. l. est προβαίνων. Diuersum est quod Toup. Emendatt. ad Suid. To. I, p. 310. comparat, vbi intendunt arcum, τῷ ἀριστερῷ ποδὶ προβαίνοντες, *imposito pede, arcui humi inclinato:* quod Arrianus ἀντιβάντες τῷ ἀριστερῷ ποδὶ dixit. At h. l. est προποδίζειν, προβαίνειν, προβαδίζειν, de incessu. Aliter τὸν ὑπασπίδιον κόσμον h. e. τὸν ἐνόπλιον, dixit Sophocl. Ai. 1415 (1424). κοῦφα autem non ἐπ' ἄκρων τῶν ποδῶν, vt est in Sch. br. aut μετέωρα καὶ ὑψη

λὰ προβαίνων, vt ibid. ſed *leui, alacri, celeri, inceſſu.*

159. Μηριόνης δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ. ⸖ „quod ad αὐτοῖο ſupplendum eſt ἐπὶ, et quod hoc eſt dictum pro ἐπ' αὐτόν." Porro Etymol. in τιτυσκόμενοι. τιτύσκεσθαι — τὸ στοχασμῷ χρῆσθαι. μηροὺς δ' ἐν τοῖσι τιτύσκετο. emendatum a viris doctis ex h. l. Habet ἐν τοῖσι laudato hoc verſu quoque Apollon. Lex. in τιτύσκετο. Poteſt antiquior haec lectio interpolata videri inf. ex v. 370 Ἰδομενεὺς δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ.

162. ἐν καυλῷ ἐάγη δολιχὸν δόρυ· „ἐν καυλῷ eſſe pro κατὰ τὸν καυλὸν, *qua parte* haſtae ferro lignum inſertum eſt," notat Sch. B. vti Z, 40 ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ. Scilicet καυλὸς, quod lexica docent, eſt proprie caulis, ſcapus, omnino; tum extrema pars haſtilis, quae ferro iungitur, cauo ſeu foramini ferri immittitur et annulo ferreo firmatur. Parum diſerte Apollonii Lex. καυλὸς τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος. Pleniora dant Heſych. Etymol. alii Euſtath. et ipſa Scholia h. l. et B. inf. N, 608. — Tandem εϝαγη Bentl. At videri fuiſſe εν καυλῳ ϝαγη. monitum ad Γ, 367.

163. ἀσπίδα ταυρείην σχέθ' ἀπὸ ἕο. „ἀπὸ ἕο. γρ. ἀπαὶ ἕο." Barnes. de ſuo credo. σχέτ' ἀπαὶ ἕο eſt in vno Vindob. in altero σχέτο ἀπὸ ἕο. Fuit απο ϝεο. v. ad B, 239.

165. χώσατο δ' αἰνῶς ⸖ „quod χώσατο nunc pro συνεχύθη (vt legendum pro ἐγεχύθη.) Sch. A. Similia Sch. B. ἐλυπήθη Schol. br. / Volunt adeo eſſe *animo turbatus, commotus eſt.* Similiter acceptum videbimus χώσατο Ξ, 406. Φ, 519. X, 291.

166. ἀμφότερον, νίκης τε καὶ ἔγχεος. ὃ ξυνέαξε. ⸖ „quod deeſt περὶ νίκης καὶ περὶ ἔγχεος." Tum Zenodotus ediderat ξυνέηξε. Quod eſt contra vſum Homeri, niſi prouoces ad Jl. Ψ, 392 ad q. l. vide. ὃ συνέαξε Lipſ. quod probabat Ern. tanquam Ionicum. Fuit autem ξυνεϝαξε. v. ad Γ, 367.

167. ἰέναι. „γρ. ἴμεναι." Barnes.

168. οἰσόμενος δόρυ μακρόν. Fuit ad h. v. ζήτημα, quod habes in Sch. B. cum λύσει· cur ipſe Meriones ad haſtam petendam diſcedat, non alium mittat. Inter plura ſufficit hoc, quod ipſe ſine haſta in pugna verſari non poterat. Ceterum hoc tandem loco docent vim, quam mediam dicimus in diſcrimine inter οἴσων et οἰσόμενος Sch. B. Sch. br. et Euſtath. ſecundum τοὺς παλαιούς.

κλισίηφι cum Erneſtio praetulit ei quod vulgatum erat κλισίηςφι Wolf. ex Euſtath. et Lipſ. Accedit Venetus. Mori, probante Bentleio, Vrat. A. Etſi alibi promiſcue κλισίηςφι ponitur, h. l. tamen κλισίηφι accommodatius eſſe nemo neget.

172. ναῖε δὲ Πήδαιον. — „quod Zenodotus legebat ὃς νάε Πήδαιον. ſed nec neceſſe continuare ſic orationem. In ſeqq. iugulatur verſus: πρὶν ἐλθεῖν. poſſe produci πρὶν bene teneo;' toties tamen occurrit πρίνγ'. — Πήδασον eſt in ed. Flor. Sch. br. et adiectum Πήδασος, πόλις Καρίας. Male. v. ad Z, 34. media eſt breuis.

173. Μηδεσικάτην. Lipſ. at verum nomen Μηδεσικάστην, eſt ap. Apollodor. et al. Erat inter captiuas in pictura Polygnoti ap. Pauſan. X, 25 p. 861 extr. vbi ad h. l. reſpicit.

177. τὸν ῥ' υἱὸς Τελαμῶνος. τὸν δ' υἱὸς Vrat. A.

178. ὁ δ' αὖτ' ἔπεσε. „ἐν ἄλλῳ· ὁ δ' αἶψ' ἔπεσε" Sch. A.

179. ἥτ' ὄρεος κορυφῇ. Ariſtarchea lectio. Alii κορυφῆς plurali numero. Sicque Cant. Mori. Harl. et Italici codd. a Th. Bentleio inſpecti, Vrat. b. d. et vn. Vindob. Verum *plurium* locorum notio infringit vim poeticam. Et eſt κορυφῇ etiam in Sch. br. Euſtath.

περιφαινομένοιο. περιφανοῦς. ἐκ περιωπῆς.

180. ταμνομένη recte Barnes reſtituit ex vſu poetae et codd. Cant. Mori. Euſtath. add. Ven. Lipſ. Harl. Vratt. Vindob. ed. Rom. At ceterae τεμνομένη. v. ad Θ, 87.

τέρενα χθονὶ φύλλα πελάσσῃ. πελάσσῃ. Errore, etſi non prorſus abſono, Scholio B. praefixum πετάσσῃ· quod

et Vrat. A. habet a pr. m. At πελάσσειν τὰ φύλλα τῇ χθονὶ eſt pro πεσεῖν· nam *cadendo admouet frondes terrae* arbos.

184. ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος. Sch. B. λείπει τὸ φερόμενον. haſtam *per aerem volantem* voluit intelligere.

186. νισσόμενον πολεμόνδε. „γρ. νεισόμενον. Townl. Vrat. d. Lipſ. νισόμενον. (Bentl. inde laudat νεισ.) Ven. nota varietate. v. ad I, 381.

190. ὀρέξατο δουρὶ φαεινῷ. occupauerat locum τοῦ ὀρέξατο vox ἀκόντισε ex v. 183. Praebebant tamen illud Sch. br. Harl. Lipſ. etſi in vtroque additur: γρ. ἀκόντισε. Mori. Townl. Vrat. b. pro var. lect. adde ed. Flor. quam deſeruit Ald. 1. nunc quoque Ven. multoque magis poſtulat ipſa ratio: nam Aiax vtebatur haſta longa: quam paullo ante Imbrii vulnere extraxerat 177. 178. itaque reuocandum duxi eſſe. De vocis vſu v. ad Δ, 307. ὠρέξατο extendit ſe, prominuit κατ' αὐτοῦ σὺν δουρί. vt vulnere percutiat. Peſſime ἀκόντιζε Turneb. Steph.

191. ἀλλ' οὔπῃ χρόος εἴσατο. ⊱ „quod χρόος per diaereſin dixit pro χρὼς et εἴσατο, ἐφάνη.“ Sch. A. Scilicet duo diuerſa ſunt verba a quibus εἴσατο ductum eſſe poteſt, ſiue ab εἴδομαι, conſpicior, φαίνομαι, ſiue ab εἶμι, quod olim εἴω, εἴσω et ſic porro; eſt adeo, εἴσατο vel *penetrauit* haſta in corpus: οὐκ εἴσατο δόρυ διὰ χροὸς, οὐ διῆλθε, vel οὔ πῃ, οὐκ εἴσατο, ἐφάνη, ὁ χρὼς vel ὁ χρόος, χροῦς, *nusquam corpus, cutis conſpiciebatur, quod totum thorace erat tectum.* In altera hac ratione deſiderabatur χρὼς, quod et Zenodotus ediderat, male is deſertus hoc quoque loco vel, χροῦς, caſus primus, in priore χροὸς, accipiendum eſt caſu ſecundo, pro διὰ χροὸς, vt Δ, 138 οἰστὸς διὰ μίτρης — διὰ πρὸ δὲ εἴσατο καὶ τῆς. At veteres duo haec confuderunt, atque etiam in altero, εἴσατο διῆλθε, retinuerunt χρόος, vt ſit nominatiuus: (hoc quoque Suidas) poterant dicere eſſe pronuntiandum atque etiam ſcribendum χροῦς, ſed putarunt illi eſſe χρὼς, diphthongo reſoluta in οο. Contorte! tum vero non viderunt diſ-

ſyllabum χροος ante εἴσατο, διῆλθεν, locum nequaquam habere. deberet eſſe χρόος ante ϝεισατο. Audiamus nunc reliqua Scholii: „χρόος Ariſtarchus; idque Tyrannio teſtabatur; contra Alexio narrauerat χροὸς ab Ariſtarcho (f. ab Ariſtophane) ſcriptum fuiſſe. Schol. A. vtrumque ferri poſſe putabat. Ignorabatur digamma iam tum; alioqui animaduertere debuiſſent ante ϝεισατο (a ϝειδομαι) χρόος per diaereſin peccare in metrum. Saltem contractum et χρόος, vt ſit pro χρὼς, et χροὸς, vt ſit pro χρωτὸς, et εἴσατο pro διῆλθε· praeferendum autem eſſe alterum hoc, quia primus caſus ὁ χροὸς apud Homerum non occurrit, ſed χρὼς, (χρωτὸς) vt Δ, 510 ἐπεὶ οὔτι σφι λίθος χρὼς οὐδὲ σίδηρος. Ex dictis patet, lectionem, quam habemus, χροὸς εἴσατο eſſe vitioſam, nam haud dubie eſt h. l. ab εἴδομαι, corpus enim conſpici non poterat, vt haſtam ei infigeret, quippe Hector toto corpore armatus erat; ergo legendum aut χροῦς, aut χρὼς ϝεισατο.

Porro πᾶς δ' ἄρα vel ὁ χρὼς, vel Hector. πᾶς autem ὅλος. χαλκῷ σμερδαλέῳ, τῷ ἐκπλήττοντι ἐν τῷ βλέπεσθαι Euſtath. v. ſup. ad B, 309.

192. οὖτα. ita nunc vbique editum: cum toties quoties occurrerat, adhuc editum eſſet οὖτα, etiam in fine verſus, vt h. l. Λ, 490. inf. 561. v. ſup. ad Δ, 319. Sane οὖτα etiam h. l. Vrat. b. d. Poteſt tamen οὖτα ſcribi; nam fuit non modo οὐτάζω, οὔτημι, (et vt cenſeo οὔταμι) verum et οὐτάω. Od. X, 356 μηδέ τι τοῦτον ἀναίτιον οὔτας χαλκῷ.

194. ἐξείρυσαν Ven. et al. vt in locis aliis. v. A, 141. Bentl. adſcripſerat εκϝειρυσσαν. ſed v. Excurſ. de Digammo.

195. Στύχιος Barocc. et Mori. Στίχιος vulgo. E canone grammaticorum Στιχίος.

196. κόμισαν μετὰ λαὸν 'Αχαιῶν. Vulgata erat κατὰ λαὸν, quod alienum ab vſu praepoſitae voculae eſt. μετὰ λαὸν eſt in Ven. Lipſ. et al. codd. etiam in edd. Illatum κατὰ in edit. H. Steph. mero ſphalmate typo-

grapho quod seruarunt editores, et ipsi Glasg. Schol. A. addit: „ἐν ἄλλῳ· μετὰ ἔϑνος“ quod haud dubie antiquius fuit, male correctum ab Alexandrinis, qui non videbant esse μετα Ϝεϑνος.

197. Αἴαντε μεμάοτε ϑούριδος ἀλκῆς. ⸏ „quod duali vtitur συνεχῶς (num, *per totum locum*, an, *semper de Aiace* vtroque, an tantum in voc. Αἴαντε? Recte hoc postremum.) idque notatur respectu patriae: (Salaminis quae Atheniensibus accensa) iis enim proprius is vsus dualis“ Sch. A. quam subtiliter! Mallem docuisset vsum casus secundi post μεμαότε. Sollennis vsus est cum infinitiuo μέμασαν μάχεσϑαι et similia, tum absolute μεμαώς. ἔγειρεν Ἕκτορα — μάλα περ μεμαῶτα καὶ αὐτὸν O, 604 et al. At cum casu secundo iunctum occurrit quidem interdum, vt tamen possis alio modo accipere: P, 181. 182 ἤ τινα καὶ Δαναῶν ἀλκῆς, μέγα περ μεμαῶτα, σχήσω. hic iungenda sunt ἀλκῆς σχήσω. et I, 651 Ἕκτορα, καὶ μεμαῶτα, μάχης σχήσεσϑαι ὀΐω. Υ, 256 ἀλκῆς δ' οὔ μ' ἐπέεσσιν ἀποτρέψεις μεμαῶτα: vbi est ἀλκῆς ἀποτρέψεις. At h. l. est μεμαῶτε ἀλκῆς, aut vt sit διὰ ἀλκῆς, ἀλκῇ, virtute incitati, ὁρμῶντες, vt sit idem quod ἀλκῆς μνήσασϑαι, μέδεσϑαι, aut vt ἀλκὴ sit pro μάχη, appetentes pugnam, cupiditate pugnandi flagrantes: vt E, 732 Iuno ἔριδος μεμαυῖα καὶ ἀϋτῆς.

μεμαῶτε miro stupore edd. vsque ad Barnes. Sane et haec forma recte se habet, obuia B, 543. 818 et al. diuersa tamen prosodia.

198. Comparatio tantum ad direptionem a binis factam spectat; non enim inter leones societas est, sed, altero rapiente, subit leo alter praedae partem sibi praedatur. Hoc Scholion vnde natum sit, disco ex Eustathio, qui narrat, Zenodotum legisse δύ' αἶγε, dicens, ὡς λέοντες οὐ συμμαχοῦσιν ἀλλήλοις. Ita vero euertitur comparatio, si vterque leo capram suam aufert. Duo leones vna praedatum exeuntes memorantur et alibi, vt E, 554. Laudat Schol. A. fragm. Aeschyli: εἷλκον ἄνω λύκηδον.

καρχαροδόντων vidimus iam K, 360. ſunt τραχεῖς (Sch. br. ὀξεῖς καὶ ἐπικαμπεῖς) ὀδόντας ἔχοντες.

199. ἀνὰ ῥωπήϊα πυκνά. οἱ τόποι ἐν οἷς ῥῶπες Φύονται, ῥῶπες δὲ πολύφυλλα καὶ ἱμαντώδη Φυτὰ δρυῶν (F. δρυμῶν, ſiluarum) Schol. B. et br. Similia Apollon. Heſych. Etymol. Plura admiſcet Euſtath. Occurrunt ῥῶπες aliquoties in Odyſſea. Apud Apollon. Lex. recitatur διὰ ῥωπήϊα, memoriter.

200. μετὰ γαμΦηλῇσιν ἔχοντε. Cant. et vn. Vindob. ἔχοντες. κατὰ γ. ed. Erneſti, ſed operarum vitio.

γαμΦηλῇσι. iterum Π, 489. Τ, 394. vox antiquata. Notat eam primo loco Apollon. Lex. ταῖς σιαγόσι, οἱονεὶ καμΦηλαὶ, ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸ σχῆμα ἐπικεκάμΦθαι.

201. δύω Αἴαντε κορυστὰ, tamen Porphyr. ad Δ, 457 κορυσταὶ ſcribit, cum vno Vindob.

202. τεύχεα συλήτην. pro ἐσυλάτην. Schol. br. „ἢ Δωρικόν ἐστιν, ἢ παρὰ τὸ συλησάτην" reſtat tertium, fuit non modo συλάω, ſed et συλέω, vnde et factum συλεύω.

ἁπαλῆς ἀπὸ δειρῆς. Vrat. b. a m. ſec. ὑπὸ δειρῆς.

203. κόψεν Ὀϊλιάδης, κεχολωμένος Ἀμφιμάχοιο. – „quod ſupplendum περὶ ad Ἀμφιμάχοιο; et quod Zenodotus, qui Ἰλεὺς pro Ὀϊλεὺς vbique ſcripſerat, etiam h. l. exhibuit κόψε γὰρ Ἰλιάδης. De hoc v. ad B, 527.

Nouum eſt, monitum tamen quoque ab Etymologo, in Βουτίδης l. 9. quod Euſtath. ad h. l. disputat, ſcribendum eſſe Ὀϊληάδης, contra quam vetera exemplaria habeant: eſſe enim Ὀϊλεὺς, Ὀϊλῆος, non autem Ὀϊλιος, Ὀϊλίου, vt inde duci poſſit Ὀϊλιάδης, vt ex Δέξιος Δεξιάδης. Atqui ex Ὀϊλῆος, ſi analogiam ſequeris, non Ὀϊληάδης, ſed Ὀϊληϊάδης ducendum erat, vt Πηληϊάδης. Veriorem rationem hanc habeo: ex Ὀιλέως eſt Ὀιλείδης, vt Πηλείδης, hinc Ὀϊλίδης, Ὀϊλιάδης.

204. ἧκε δέ μιν σφαιρηδὸν ἑλιξάμενος δι' ὁμίλου. σΦαιρηδὸν δίκην σΦαίρας, quod illuſtrat Euſtath. „Ordo: ἧκε δέ μιν δι' ὁμίλου σΦαιρηδὸν, συστρέψας τὴν χεῖρα, πρὸς τὸ εὔτονον τῆς βουλῆς." Schol. B. qui ſic reddit τὸ

ἑλιξάμενος, quod eſt circumagens ſe ad iactum validiorem. Schol. br. ἐπιστραφείς.

Cum vbique ſit in Homericis ϝελισσω, laborat metrum in σφαιρηδὸν ϝελιξάμενος. Bentleium hoc vitium non fugit; ipſe emendabat σφαιρίνδα, vt φαινίνδα. φεννίνδα. Lubricum eſt, nouam vocem procudere ad medelam loci. Si Heſychium inſpexeris; „φεννίδα, παιδιὰν σφαίρας" legitur, quod et Suidas habet et Euſtath. p. 1554, 36. emendatum illud eſt a viris doctis ex Athenaeo, φαινίνδα, dictum quaſi σφαιρίδδα aut σφαιρίνδα.

Mihi magna ſuſpicio fit, vſſ. 204. 205 a rhapſodo aliquo inſertos eſſe; qui forte ſibi in hoc ingenioſus eſſe videbatur. Meminerat forte verſus Λ, 146. 147. Facile tamen erat verſum proſodice reſtituere: σφαιρηδὸν δέ μιν ἧκε ϝελιξαμενος. Forte tamen neque eo eſt decurrendum, ſed fuit antiquitus ſcriptum σφαιρηδὰ, vt videmus ap. Heſiod. Theog. 367 ποταμοὶ καναχηδὰ ῥέοντες et καναχηδὰ κυλινδόμενοι φορέοντο ap. Apollon. III, 71. quod alias eſt καναχηδὸν ſicque alia.

Grammatici laborant in excuſanda immanitate Aiacis Oilei f. aliena a virtute Telamonii generoſa. Si tamen ille Caſſandram potuit vi ab ara abstrahere, et deos conuiciis laceſſere: res non eſt adeo aliena ab eius perſona.

205. Ἕκτορι δὲ προπάροιθε ποδῶν. — „quod Ἕκτορι pro Ἕκτορος" Schol. A.

206. πέρι — ἐχολώθη. vt modo ad vſ. 52.

209. ὀτρυνέων Δαναοὺς Τρώεσσι δὲ κήδε' ἔτευχεν. Nemo legit κήδεα τεύχων. quod poſt ὀτρυνέων expectabam; ne quidem κήδεα τεῦχεν Ionice.

211. Laborarunt in nomine τοῦ ἑταίρου, et fuerunt, qui pro nomine proprio acciperent. Diſcas ex Euſtathio: adde Sch. A.

212. ἦλθε pro ἀπηνέχθη εἰς τὴν σκηνήν. Sch. B. At Sch. A. „κατ' ἰγνύην. Ἰωνικῶς μετέβαλε τὸν τόνον. ἐπεὶ τὸ ἀκόλουθον ἰγνύα ἐστίν. ὡς Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ ια τῆς καθόλου." Voluitne ſcriptam olim vocem fuiſſe ἰγνυά?

Alia obſeruatio eſt Euſtathii ſuper ſpiritu mutato, cum ἡ ἰγνὺς et ἡ ἰγνύη (*poples*) ducta ſint ἀπὸ τοῦ ἱκνεῖσθαι, pro ἱκνύη. add. Etymolog.

βεβλημένος repoſuit Barnes pro βεβολημένος, quod edd. obſederat, ex obſeruatione grammaticorum, de qua dictum ſup. ad I, 3. adhiberi hoc de animo, illud de vulneribus. Eſt vero etiam βεβλημένος lectio codd. quotquot collati fuerunt omnium.

213. τὸν μὲν ἑταῖροι ἔνεικαν. ⊱ „ἡ διπλῆ, ὅτι „ἔνεικαν" εἴρηκεν, ὡς βαπτιζομένου αὐτοῦ διὰ τὸ τραῦμα. Sch. A. Vocis vſum hunc non noui. f. βαρυνομένου. βεβλαμμένου, βασταζομένου.

214. ἤϊεν ἐκ κλισίης. Barnes e Cant. intulerat ἐς κλισίην. (ſc. vt eſſet: tendebat in tentorium ſuum) quod ad ſententiam perinde eſſe aiebat Clarke. Erneſti recte monuit, non eſſe perinde, ſed alterum melius: (ſc. prodibat ex amici tentorio et ſuum tentorium ingreditur inf. 240.) Habent Cantabrigienſem lectionem etiam Mori. Lipſ. ap. Bentl. Mss. Tho. Bentleii, et Vrat. d. ἐν κλισίην vn. Vindob.

215. προςέφη κρείων Ἐνοσίχθων. vn. Vindob. ἔπεα πτερόεντα προςηύδα.

216. εἰσάμενος φθογγήν. ἀπὸ μέρους δηλονότι τὸ ὅλον σῶμα. Sch. B. φωνὴν Mori. Barocc. ὅμοιος φαινόμενος· ὁμοιωθείς.

217. ὃς πάσῃ Πλευρῶνι — ἤνασσε. ⊱ „quod tertius caſus pro ſecundo: ὃς πάσης Πλευρῶνος." Sch. A. et Sch. br. Potius duplex datiuus erat notandus: ἤνασσεν Αἰτωλοῖς (ἐν) πάσῃ Πλ.

218. Αἰτωλοῖσιν ἄνασσε. Poſt hunc verſum Cantabr. alium interpoſuit plane otioſum: τῷ μιν ἐεισάμενος προςέφη κρείων Ἐνοσίχθων. Legitur quoque in Townlei. et in marg. Lipſ.

Facit mirationem, quod hic in Scholiis omnibus nunc demum apponuntur mythica de Aetolis: quae ſup. B, 643 locum ſuum habebant. Apparet itaque et ex h. l. multa in Scholiis aut caſui deberi, aut fuiſſe in libros

ſingulos commentaria, in quibus notarentur interdum ea quae pro conſilio iſto bene monerentur, verum in totius apparatus congerie hic erant omittenda et opportuniori loco ſeruanda.

219. 220. πoῦ τοι ἀπειλαὶ οἴχονται; Sch. br. inepte diſtinguunt: πoῦ τοι ἀπειλάι; Οἴχονται. Damnat quoque Clarke et laudat ex Θ, 229 πῆ ἔβαν εὐχωλαί; olim in inſula Lemno iactatae! Inf. Υ, 83 iterum: πoῦ τοι ἀπειλαὶ, τὰς Τρώων βασιλεῦσιν ὑπέσχεο, οἰνοποτάζων;

222. ὦ Θόαν, οὔτις. ⸓ „quod Θόαν cum ν ſcriptum eſt, notatur, reſpectu verſus: ὦ τε σὺ, Κάλχαν (Α, 86) vbi Zenodotus legebat Κάλχα. v. ſup. ad vſ. 68.

νῦν γ' αἴτιος. Deeſt γ' in Cant. Harl. Vrat. b. d. Lipſ. Ven. Addit tamen Schol. A. „νῦν γ' Ariſtarchus.“

223. γιγνώσκω, πάντες γὰρ ἐπιστάμεθα πτολεμίζειν. ⸓ „quod ἐπιστάμεθα pro δυνάμεθα. πτολεμίζειν recte reſtituit poſt — θα Barnes ex vſu Homerico et codd. Mori. Barocc. γινώσκω, γιγνώσκω, variant et h. l.

224. οὔτε τινὰ δέος ἴσχει ἀκήριον, οὔτε τις ὄκνῳ εἴκων. „in nonnullis exemplaribus οὐδέ τινα“ Sch. A. τινὰς emendat Bentlei. equidem haud parebo.

δέος ἀκήριον, quod vi et virtute priuat. v. ad Ε, 812.

ὄκνῳ εἴκων, ὀκνῶν. vidimus iam Κ, 122. cf. ad Ι, 594.

225. εἴκων, ἀνδύεται πόλεμον κακόν. „ἀνδύεται, οὕτως διὰ τοῦ ν, αἱ Ἀριστάρχου.“ Sch. A. Quae igitur alia potuit eſſe lectio? forte εἴκων, αὖ δύεται. Seruauit Scholion ad h. l. Heſychius: ἀνδύεται, ἀναβαίνει. ἀνδύεται, ὑπεγκλίνει, μεταφορικῶς, ἀπὸ τῶν ἀφηνιαζόντων ὑποζυγίων καὶ οὐ θελόντων ſcil. δύεσθαι ὑπὸ ζυγόν. cf. Euſtath. Duplex eſt vocis notatio; altera petita ab etymo, vt ſit emergere, altera a bubus, iugum recuſantibus, et iugo impoſito ſe ſubducentibus, vt ſit recuſare, refugere, ita eſt ἀναδῦναι, ἀναφυγεῖν, ἀναχωρῆσαι ap. eund. Heſych. quod erat ſup. Η, 217 ὑποτρέσαι οὐδ' ἀναδῦναι. et Od. Ι, 377 μή τις μοι ὑποδείσας ἀναδύῃ.

226. *μέλλει δὴ φίλον εἶναι.* ⊱ „quod *μέλλει* pro *ἔοικε*" Schol. A. cum Schol. br. et al. Occurrit tamen hoc ſaepe et in hac ipſa ſententia Ξ, 69.

227. *νωνύμνους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἄργεος ἐνθάδ' Ἀχαιούς.* In Veneto: *υἷας Ἀχαιῶν.* Schol. A. tamen vulgatam pro var. lect. laudat; vtramque Lipſ. et Euſtath.

νωνύμους male intulerat cum verſus vitio Barnes, etſi adſtipulantibus codd. Cant. Mori. Harlei. v. ſup. ad M, 70. In Schol. br. eſt *νωνύμνους. ἀνωνύμους. νωνύμους.*

228. 229. *καὶ γὰρ τὸ πάρος μενεδήϊος ἦσθα, ὀτρύνεις δὲ καὶ ἄλλον, ὅθι μεθιέντα ἴδηαι. μενεδήϊος.* v. ad M, 247.

ὀτρύνεις· poſt *τὸ πάρος ἦσθα* expectabas forte *ὤτρυνες.* hoc quoque Henr. Stephanus cenſebat. Clarke nihil opus eſſe ait. nam *ὀτρύνεις* et *ἦσθα* ſic ſatis apte cohaerere, non ſatis apte *ὤτρυνες* cum *ἴδηαι.* hoc alterum non aſſequor; prius vero multo minus apte cohaeret; nam *πάρος* cum praeſenti iungi amat: v. Obſſ. ad M, 347. hoc eſt, quod ſenſiſſe videtur grammaticus in Schol. A. qui *ὀτρύνεις* pro praeterito poſitum eſſe cenſet, vt *ζαχρηεῖς τελέθουσιν·* quod eſt hemiſtichium M, 347. cf. ad A, 553. Acutius vidit Bentlei. qui coni. *τὸ πάρος μενεδήϊος ἐσσί.* vt Ξ, 131. 2 *ἄλλους δ' ὀτρυνέοντες, — οἳ τὸ πάρος περ — ἀφεστᾶσ' οὐδὲ μάχονται.* In Townl. eſt *ὀτρύνοις,* non male; inprimis ſi correxeris prius *ἦσθα.* in ed. Rom. eſt *οἶσθα.*

τὸ πάρος et *τὸ πάρος* variat et h. l.

Porro *ὅτε μ.* eſt in Ven. habet quoque Vrat. A. At Sch. A. *γρ. καὶ ὅ, τι μ.* Zenodotus *ὅ, τις μεθίησι πόνοιο.* Etiam hoc bene: *ὅθι μεθιέντας ἴδοιτο* iam ſup. vidimus Δ, 516. vbi cf. ad 240. *ὅθι τε* Lipſ. *ὅ οἱ* Townl. cum gl. *γρ. ὅτε. ὅθι* in *ὅπου* mutare malebat Barnes. ſine vllo fructu.

232. *ἔτι νοστήσειεν.* Vindob. Alt. *ἐκνοστήσειεν.* In fine *ἴδοιο* Townl.

233. *ἀλλ' αὖθι κυνῶν μέλπηθρα γένηται.* ſcil. *κεῖνος ἀνήρ.* „*μέλπηθρα, ἐμπαίγματα, παίγνια.* (*ἀπὸ τοῦ μέλπειν, μέλπεσθαι, παίζειν*) *ſolent enim canes ſatiati carnes iactare et diſtrahere:* At leo totum comedit;

vnde Cyclops: ἤσθιε δ' ὥςτε λέων Od. I, 292." Haec Sch. A. B. Aliis verbis eadem dicit Apollon. Lex. h. v. Hesych. alia Eustath. Vox iterum occurrit P, 255. Σ, 179.

234. ὅς τις ἐπ' ἤματι τῷδε ἑκὼν μεθίῃσι μάχεσθαι. Digammum fuit τῷδε Fεκων. hoc non tenens praeferebat Ernesti tanquam concinniorem ordinem verborum interpolatum in msſ. Lipſ. ὅςτις ἑκὼν μεθίῃσιν ἐπ' ἤματι τῷδε μάχεσθαι. ἑκὼν μεθίῃσι μάχεσθαι vt ſup. Jl. Z, 523 Hector obiurgans Paridem: ἀλλὰ ἑκὼν μεθίεις τε καὶ οὐκ ἐθέλεις. vbi ſubint. μάχεσθαι, et Agamemnon K, 121. 2 de fratre: πολλάκι γὰρ μεθίει τε καὶ οὐκ ἐθέλει πονέεσθαι (h. μάχεσθαι) οὔτ' ὄκνῳ εἴκων etc.

235. 6. ταῦτα δ' ἅμα χρὴ σπεύδειν. ⊱ „quod σπεύδειν nunc non eſt ταχύνειν, ſed ἐνεργεῖν μετὰ κακοπαθείας καὶ ταλαιπωρίας." Schol. A. B. add. Sch. br. Similiter σπεῦσεν exponitur apud Hesych.

αἴκ' ὄφελός τι γενώμεθα, h. e. ὠφέλιμοι. Idem inf. P, 152. X, 513. Scholion ad h. l. eſt ſeruatum in Hesychio: ὄφελος. αὔξησις (ab ὀφέλλειν augere), ὄνησις, ἐπικούρημα. κέρδος. Conuenit quod alias Homerus ait, αἴκεν τι φόως Δαναοῖσι γένηαι. vt Θ, 282.

γενοίμεθα Schol. Bibl. S. Germ.

καὶ δύ' ἐόντε. Barocc. ἐόντες. cum vno Vindob.

237. συμφερτὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν, καὶ μάλα λυγρῶν. (Deficit ⊱) Tricantur grammatici et moleſtias faciunt; cf. vel Eustathium. Iungebant, quod et faciendum eſſe Ariſtarcho placebat, per ſynaloephen μάλα — λυγρῶν, τῶν λυγροτάτων, τῶν ἀσθενεστάτων. eorum ἀρετή τις συμφορητή ἐστι. Fuere ſcilicet alii qui iungerent: καὶ μάλα ἐστὶν ἀρετή τις ἀνδρῶν. Nec tamen ſententiae vis in hoc continetur, ſed in eo, quod ſubiectum ita conſtituendum eſt: ἀνδρῶν καὶ μάλα λυγρῶν, πέλει ἀρετὴ συμφερτή, h. e. ἐὰν ᾖ συμφερτή, ſi vires eorum fuerint coniunctae. Hoc quomodo efficerent, laborant in Schol. A. B. breu. Contra occupati ſunt in voce συμφερτή, quam varie conſtituerunt. Scholion eſt ap. Apollon. Lex.

h. v. vbi Comanus ita reddebat, vt effet ἡ εἰς ταὐτὸ συνερχομένη· (fc. fi plures conueniunt et viribus coniunctis adnituntur) Apollonius ipfe vult effe συμπεριφορητὴν, ἀπὸ τῆς συμπεριφορᾶς καὶ ὁμοψυχίας (voluit effe virtutem concordem et plurium vnitam). Ariftarchus fententiam fic interpretatus erat: σφόδρα καὶ κακῶν ἀνθρώπων εἰς ταὐτὸ συνελθόντων γίνεταί τις ἀρετή. (hic optime et proxime ad Comanum). At Apion: σύμφορος, ἡ ἐκ πολλῶν συνισταμένη (quod eodem fere redit; item Hefych. συμφορητὴ καὶ συνακτή, etiam Euftath. Sententiam declarant verfus fup. K, 222 fqq. vbi σύν τε δύ' ἐρχομένω etc. Eandem expreffit Sophocl. Ai. 160. 1 μετὰ γὰρ μεγάλων βαιὸς ἄριστ' ἂν καὶ μέγας ὀρθοῖθ' ὑπὸ μικρῶν vbi Schol. laudat locum noftrum. Vff. Homerici paffim memorantur, vt ab Ariftide. Zenodotus legerat: συμφερτὸς δὲ βίη· Infcite gl. cod. Lipf. et Vrat. A. explicat per συμφέρουσα, vtilis.

238. νῶϊ δὲ καί κ' ἀγαθοῖσιν ἐπισταίμεσθα μάχεσθαι. ἐπιστάμεσθα Lipf. et Vrat. A. cum gl. ἀντὶ τοῦ δυνάμεσθα, habent, et ipfe Ven. nifi quod Sch. A. „γρ. καὶ ἐπισταίμεσθα.“ tanta fuit prosodiae ignoratio. Vitiofa lectio erat quoque in ed. Flor. et Rom. Ald. 1. At correxit Ald. 2. In codd. aberrationes occurrunt plures: Harl. ἐπιστάμεθα, bene, fi refingas μαχέσασθαι vel μαχέεσθαι. Euftath. repetit: καί κ' ἀγαθοῖσιν ἐπιστάμεθα πολεμίζειν. quod bene fe haberet.

239. ἀμπόνον ἀνδρῶν. ἀντπόνον Lipf. Vrat. b. ἐπὶ τὸν πόλεμον reddunt Schol. br. et Etymol.

241. δύσετο τεύχεα καλὰ περὶ χροΐ. Pro δύσετο fcriptum δύσσετο. male et contra codd. illatum ftatim in Ald. 1. eiecit Barnes. cf. ad H, 465.

γέντο δὲ δοῦρε. dualis, quia bina geftant fpicula heroes. De γέντο v. fup. dicta ad Θ, 43.

242. „Comparatio in fplendore cum celeritate eft quaerenda“ ait Schol. B. Equidem dicam, in priore tantum; non enim Idomeneus, iam fenior, celeritate pedum infignis effe potuit; et inf. 512 οὐ γὰρ ἔτ' ἔμ-

πεδα γυῖα ποδῶν ἦν ὁρμηθέντι. Displicet itaque v. 245 vox θέοντος.

βῆ ῥ' Vrat. d. cum vno Vindob.

244. ἀρίζηλοι δέ οἱ αὐγαί. ἀρίδηλοι quod et pro gloſſa appoſitum. cf. ſup. ad B, 318.

245. ὡς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ στήθεσσι θέοντος. ἔλαμπεν ἐνὶ στήθεσσι. Zenodotus et Ariſtophanes. στήθεσφι Barocc. et Mori. Vrat. b. a m. ſec. et vn. Vindob.

246. Μηριόνης δ' ἄρα οἱ θεράπων ἐΰς ἀντεβόλησεν. Pro θεράπων ἐΰς Zenodotus et Ariſtophanes legebant δουρὶ κλυτὸς ἀ. Eſt adeo vulgata lectio Ariſtarchi. Narrat Sch. A. Aſcalonitam notaſſe, Ariſtarchum diſiungere θεραπων ευς, at alios iungere, vt Ἐλεωνεὺς (ita legiſſe eos credas Θεραπωνεὺς). Monuere alii, ſic debere eſſe θεραποντεὺς, vt Λεοντεὺς, Αἰθιοπεύς. Nugae!

247. μετὰ γὰρ δόρυ χάλκεον ἦει· κατὰ γὰρ vitium editionis Erneſtinae; vbique video μετὰ, quod res poſtulat. In fine εἴη vitioſe cod. Lipſ.

In verborum iunctura non erat haerendum: tribus locis effert rem poeta; nunc ἦει οἰσόμενος· ſup. 167 βῆ δ' ἰέναι παρά τε κλισίας — οἰσόμενος δόρυ. mox 256. 7 ἔρχομαι — οἰσόμενος.

251. ἠέ τι βέβληαι; „ἠέ τι. κατά τι τοῦ σώματος μέρος.“ Sch. B. Niſi eſt ſimpl. quod alias ἠέ πω.

252. ἠέ τευ ἀγγελίης μετ' ἔμ' ἤλυθες; οὐδέ τι αὐτός. ⸖ „quod ἀγγελίης pro ἄγγελος dictum.“ Sch. A. (ex inepta perſuaſione eſſe ὁ ἀγγελίης. de qua cf. ad Γ, 206.) At eſt ἀγγελίης ſc. ἕνεκα l. περί. quod et Sch. br. agnoſcunt. Eſt quoque ἀγγελία του, τινὸς πράγματος — ἤλυθες „eſſe h. l. ab ἤλυθα non ab aoriſto“ notat Clarke, *venis.*

οὐδέ τι αὐτὸς legebatur hiatu ingrato. Nihil apertius quam ſcriptum fuiſſe τοί, quod et habent Cant. Townl. Vrat. b. d. vn. Vindob. Lipſ. Ven. et edd. omnes: donec ſphalma τι immigraſſet in ed. Steph. Coniicit tamen Bentl. οὐδέ τι κ' αὐτός. Vt nunc eſt, αὐτὸς ponitur, vt alias ἑκών.

253. ἧϛθαι ἐνὶ κλισίῃσι. ἐν κλ. Lipſ.

255. Verſus abeſt a Veneto, et in Townl. ſcriptus in margine ab altera manu. Nolis tamen eo carere.

257. τό νυ γὰρ κατεάξαμεν, ὃ πρὶν ἔχεσκον. ℰ— „κατεάξαμεν. quod pluralis eſt (κατεϝαξαμεν) inter οἰσόμενος et ἔχεσκον. Vt Euripides (Ion 390. 1.) εἰ πρὸς τοῦ θεοῦ κωλυόμεσθα μὴ μαθεῖν (non παθεῖν) ἃ βούλομαι. (Argutando tuetur haec Euſtath. p. 929 f.) Nonnulli tamen, his accenſe Vrat. d., κατέαξα μὲν, vt ſit ὁ μὲν γὰρ εἶχον, κατέαξα. Vti ἄφαρ δέ τε χεῖρες ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἡμῖν." (inf. 814. Quid hoc exemplum ad rem faciat, non intelligo.) Haec Sch. A. et adiicit B. eſſe hanc loquendi formam Aeolicam; vult ſcilicet homo acutus videri. Aſſentirem male olim diuiſas fuiſſe voces, et veram lectionem eſſe κατέαξα μὲν, modo non alia durities inferretur particulis non bene cumulatis νὺ γὰρ μέν. Zenodotus legiſſe fertur in Sch. A. κατεήξαμεν, vt ſup. 166 ξυνέηξε. atqui male et hoc. Vide ad e. v. Bentl. coni. κατέαξέ μοι. memor ſimilium locorum Od. E, 316 μέσον δέ οἱ ἱστὸν ἔαξε θύελλα, et I, 283 Νέα μέν μοι κατέαξε Ποσειδάων. Vulgatum tamen eſt ap. Heſych. in τό νυ γὰρ κατεάξαμεν. τοῦτο γὰρ τὸ δόρυ κατεάξαμεν. Moleſtiam pluralis ſenſit quoque Wolf. praef. p. XXV. Tandem olim ſcriptum eſſe debuit κατεϝαξαμεν. v. ad Γ, 367.

259. τὸν δ' αὖ τ' repoſui cum Wolfio; quia ante vocalem Ἰδομ. poſitum, ex Barocc. Cant. Mori. Ven. Lipſ. Vrat. b. d. vno Vindob. Similiter mox 274. 311.

260. δούρατά γ', αἴ κ' ἐθέλῃσθα, καὶ ἓν, καὶ εἴκοσι, δήεις. Interpunxi καὶ ἓν, καὶ εἴκοσι, *ſeu, ſeu etſi vnum, etſi viginti opus habeas.* Non enim in more habetur, XXI numerare in ſimili re, pro quocunque numero. Hoc et Sch. A. voluerat: οὐκ ἀπίθανον, διαστέλλειν ἐπὶ τὸ ἓν πρὸς τὸ σαφές.

δούρατα δ' Mori. Cant. Harl. Vrat. b. d. Ven. Townl. in quo etiam αἴ κε θέλῃϛθα. hoc male; prius deterius vulgato; nam eſt: haſtas quidem.

Bentl. et h. l. emendat καὶ ἓν καὶ ἐείκοσι. cf. ad B, 510. Spectat ad h. v. δήεις. εὑρήσεις Apollon. Lex. item Hesych. h. v.

261. ἑστάοτ' ἐν κλισίῃ πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα. παμφανόωντα ad δούρατα refert et h. l. Sch. A. vti Θ, 435 ad ἅρματα, etsi illud vtroque loco remotius. Forte etiam profecta hinc scriptura προσενώπια vna voce, quasi adiectiuum esset δούρατα προσενώπια παμφανόωντα. Eam margo Stephani habet, Vrat. b. d. et Mori, tum Hesych. (ap. Schow) προσενώπια et προενώπια, et προνώπια. Ambigunt Sch. br. altero loco luxata, et Eustath. At nullo modo dubitare licet, τὰ ἐνώπια παμφανόωντα, *parietem, luce per fores admissa, collustratum*, iungenda esse. v. ad Θ, 435. — ἐν κλισίῃς in codd. Ital. repererat Th. Bentl. sicque Harlei. male hoc loco.

262. τὰ κταμένων ἀποαίνυμαι. In vltima voce est hiatus; multo magis in Vrat. d. ἄπο αἴνυμαι. Sane διαείδεται mox 277 videbimus, quia fuit διαϝείδεται, at non fuit αποϝαινεσθαι. Ex sollenni more deberet esse ἀπαίνυμαι· sicque est sup. Λ, 581 τεύχε' ἀπαινύμενον. Ο, 595 καὶ κῦδος ἀπαίνυτο. et Ρ, 85 τὸν μὲν ἀπαινύμενον. Occurrit tamen alterum etiam Od. Μ, 418 et Ξ, 309 θεὸς δ' ἀποαίνυτο νόστον et in nota gnoma: ἥμισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀποαίνυται. At in hoc interpolationem prodere videri potest Platonis et grammaticorum, Etymologi et Hesychii auctoritas, qui ἀπαμείρεται legerunt, quis non suspicetur, etiam in ceteris locis olim idem verbum cessisse vulgatae voci. Enimuero de hoc hiatu in compositis v. Excurs. de Digammo. In Vrat. b. erat ἀποέννυται. sphalma vtique, etsi esset αποϝεννυται.

In fine pro οὐ γὰρ ὀΐω, οὐ γὰρ ἔωθα coni. Bentl. vt Η, 408 αἰεὶ γάρ μοι ἔωθεν ἐνικλᾶν. et ibid. 422. sed ὀΐω dictum vt φημὶ, *profiteor*.

264. τῷ μοι δούρατά ἐστι legebatur vulgo cum hiatu. Sic ediderat Turnebus. Antea vitiosius δούρατ' ἐστί. sic etiam codd. Vrat. vterque. At τ' interponit Venetus,

quod iam Bentl. emendauerat ex Cant. Harlei. Add. Eustath.

265. *καὶ κόρυθες καὶ θώρηκες λαμπρὸν γανόωντες.* γανόωσαι. (fic Schol. B. nefcio quo errore) στίλβουσαι (addunt Sch. br. λαμπρυνόμενοι) ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς γῆς τῆς κομώσης τοῖς καρποῖς Sch. B. nimis angufte. Conuenit cum Od. H, 128 πρασιαὶ ἐπηετανὸν γανόωσαι. Communis res eft cum prifco tum ornato fermoni permutari voces *nitere, fplendere, ridere, gaudere.* Sic μειδιᾶν. *renidere.* Ergo et γανᾶν vt Latinis *gaudere, laetari*, dicitur de omni fplendore, nitore. Res nunc fatis nota. Obferuandum tantum hactenus, quod idem in Homero occurrit h. l. et T, 359.

268. *οὐκ ἐστὶ σχεδὸν (αὐτὰ) ὥςτε ἑλέσθαι αὐτά*, nifi verius: *οὐκ ἐστὶν (δυνατόν ἐστιν) ἐκ τοῦ σχεδὸν (ὄντος) ἑλέσθαι αὐτά.* cf. M, 53.

269. *λελασμένον ἀλκῆς* follenni Homero loquendi forma: *memorem effe, immemorem effe*, pro *habere, exerere.* λελασμένον à λάθομαι· monitum iam ad E, 834. add. Λ, 313.

270. *μετὰ πρώτοισι, ἐν πρώτοις.* Sch. B.

271. *νεῖκος ὀρώρηται πολέμοιο.* πτολέμοιο edd. vsque ad Ald. 2. hoc loco inutiliter.

272. *ἄλλον πού τινα* — *alium forte* — *non vero te.* Mirum, Euftathium recte legi poffe putare ποῦ.

274. *τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεὺς* — αὖτ' etiam hic erat reponendum, vti 259 et vt eft in codd. etiam in Ven. Lipf. Vrat. b. d. A. et in edd. ante Turnebum.

275. *τί σε χρὴ ταῦτα λέγεσθαι.* ⊱ „quod eft pro περὶ τούτων διαλέγεσθαι vel λέγειν" Sch. A. B. Notatum hoc puta propterea, quia alii negarant ita vocem in Homero vfurpari, alii acceperant dictum λέγεσθαι pro, enumerare. Ita Euftathius: *τί σε χρὴ ταῦτα λέγεσθαι; τουτέστι, μετρεῖν καὶ ἀπαριθμεῖσθαι τὰ οἰκεῖα καλά. τὸ γὰρ λέγειν ἐπὶ τοῦ λαλεῖν οὐ χρᾶσθαί φασί τινες τὸν ποιητὴν, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ τῷ μυθεῖσθαι ἢ τῷ εἰπεῖν.* vnde nec λόγος apud Homerum occurrit, fed μῦθος. Recte hoc

postremum; at pro διαλέγεσθαι occurrit λέγεσθαι in Homericis, vt statim vs. 292 μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα. et Υ, 244 vbi totus hic versus iteratur. cf. ad B, 435.

276. εἰ γὰρ νῦν παρὰ νηυσὶ λεγοίμεθα πάντες ἄριστοι. ξ— „quod λέγεσθαι (vs. 275) et λεγοίμεθα diuerso sensu dicta sunt, dicere et numerari." Videtur potius nunc locum habere notio τοῦ ἐκλέγεσθαι, ἐπιλέγεσθαι, seligi. nam synonymum est κρίνεσθαι ἐς λόχον. Etsi, quatenus seligitur quis, annumeratur ille ceteris selectis, vt accedere possit notio τοῦ, *numerari inter*. καταριθμοίμεθα etiam Schol. br.

λεγοίμεθα. „γρ. λεγώμεθα" Barnes. Vulgatum agnoscit Hesych. in λεγοίμεθα. οἷον εἴ τις τοὺς ἀρίστους εἰς μάχην διαλέγοι, συλλέγοι. et Apollon. Lex. λεγοίμεθα, διαλεγοίμεθα.

εἰ γὰρ νῦν. Vrat. d. cum vno Vindob. εἰ γὰρ δὴ — quod placet.

Iungenda autem sunt: εἰ γὰρ νῦν λεγοίμεθα ἐς λόχον, — οὐδέ κεν ἔνθα vss. 287. ita vt reliqua in medio sint posita. Sic Schol. A. B. At parenthesin alii a vs. 277 ἔνθα μάλιστ' incipiunt, minus bene, quam a vs. 297.

277. ἔνθα μάλιστ' ἀρετὴ διαείδεται ἀνδρῶν. διαείδεται, ab εἴδομαι, quasi διαφαίνεται, ait Eustath. διαφανής ἐστι. Dictum ad Θ, 535. Apud Apollon. idem verbum occurrit Arg. II, 581 ἤδη δ' ἔνθα καὶ ἔνθα διὰ πλατὺς εἴδετο πόντος. contemto digammi vsu. Ad Homericum locum spectat glossa Hesych. διαείδεται, φαίνεται, et apud Suidam γνωρίζεται, φαίνεται. ad hunc v. Toup. Emendatt. in Suidam P. I. p. 121. Etymol. in ἀρετὴ laudat ἀρετὴ διαείδεται ἄνδρα.

278. ἔνθ' ὅ τε δειλὸς ἀνὴρ, ὅς τ' ἄλκιμος, ἐξεφαάνθη. Lips. ἀνὴρ, ἔνθ' ἄλκιμος. Apollon. in δειλὸς, ἔνθ' ὅγε δ. et ὥςτ' ἄλκιμος. Cod. Ital. a Tho. Bentl. inspectus ὅτε τ' ἄλκιμος. Totus versus est interpretamentum superioris. Bene iam Koeppen hoc vidit et versum in suspicionem adduxit.

279. τοῦ μὲν γάρ τε κακοῦ χρὼς — Vtitur h. l. Apollon. Lex. vt doceat κακὸν esse δειλόν. quod iam Δ, 295 vidimus.

VV. 279—285. ap. Stobaeum sunt Serm. XLIX. p. 355. sine varietate.

280. ἐρητύετ' ἐν φρεσὶ θ. ed. Rom. et Eustath. vitiose ἐρητύεται ἐν φ.

281. ἀλλὰ μετοκλάζει καὶ ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἵζει. „μετοκλάζει. μετακαθίζει ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας. ὀκλὰξ γάρ ἐστι, τὸ ἐπὶ γόνυ. (vt ap. Apollon. Arg. III, 1307) ὅ ἐστιν, ἐγκλίνει τὰ γόνατα διὰ δειλίαν μετὰ καθίζον" (leg. μετακαθίζων.) Schol. A. Similia aliis inutiliter admixtis Schol. B. et Schol. br. μετοκλάζει, γονατίζει Hesych. et, καὶ τὸ μετοκλάζειν, παρὰ τὸ ἐγκλᾶν καὶ κάμπτειν τὸ γόνυ. Etiam Suidas: μετοκλάζειν, μετακαθίζειν. Vox vno h. l. obuia.

Cogitandum autem de homine poplitibus flexis sedente, corpore calcibus subnixo; occurrunt ita οἱ λοχῶντες in vasis pictis. Spectabantur autem in insidiis haec duo: quod quis per multum tempus perdurare poterat in statu corporis molestissimo, et quod animo erat firmato discrimine iam instante. Bene loco vtitur Arrian. Diss. II, 13, 13 ὅταν οὖν ἴδῃς τινὰ ὠχριῶντα — τούτου ὄρεξις καὶ ἔκκισις πέπονθεν, οὐκ εὐοδεῖ, (non bene se habet) φλεγμαίνει. χρῶμα γὰρ μεταβάλλει οὐδὲν ἄλλο, οὐδὲ τρόμον ποιεῖ, οὐδὲ ψόφον τῶν ὀδόντων, οὐδὲ μετοκλάζει καὶ ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἵζει, scil. quam quod cupit et timet. Ductus hinc locus praestantissimus Pindari N. III, 71 συγγενεῖ δέ τις εὐδοξίᾳ (virtute) μέγα βρίθει. ὃς δὲ διδάκτ' ἔχει, ψεφηνὸς ἀνὴρ, ἄλλοτ' ἄλλα πνέων, οὔποτ' ἀτρεκέϊ κατέβα ποδὶ, μυριᾶν δ' ἀρετᾶν ἀτελεῖ νόῳ γεύεται.

282. ἐν δέ τέ οἱ κραδίη μεγάλα στέρνοισι πατάσσει. Sch. A. br. πατάσσει. κινεῖται μείζονι παλμῷ, ἀπὸ τοῦ πολλοῦ φόβου. Et Hesych. inter alia: τρέμει. πηδᾷ. φοβεῖται. Aliter laudis cupidine θυμὸν πατάσσειν videbimus inf. Ψ, 370.

283. κῆρας οἰομένῳ. Schol. B. πολλοὺς θανάτους ὑπονοοῦντι. quidni ſimpliciter, mortem. vt Schol. br. θάνατον προςδοκῶντι. cum deberet bonam ſpem habere, ἀγαθὴν ἐλπίδα προβεβλῆσθαι, vt cum Xenophonte et Demoſthene loquar.

πάταγός τε διὰ στόμα γίνετ' ἐδόντων Schol. Ariſtoph. Nub. 377.

284. οὔτε τι λίην ταρβεῖ. Schol. B. οὐδ' ὅλως. v. ad A, 553. quod hic locum habere non videtur; omnino non moueri, eſſet temerarii et ſtolidi; ſed *non nimium, non multum moueri*, viri fortis eſt. Ita etiam Plutarch. disputat, loco laudato de virt. mor. ſub f. p. 451 extr. add. Euſtath. p. 932, 8. 9. Poſſunt tamen talia animi iudicia paullo pinguius efferri, nec licet in iis tricari.

285. Leue eſt, notabile tamen, ἐπειδὰν hoc vno loco occurrere; alibi eſſe ἐπεὶ ἂν, et Euſtathium monere ad Z, 412 p. 652, 7 παρὰ τοῖς ὕστερον frequentari ἐπειδὰν pro ἐπεὶ ἄν.

286. ἐν δαΐ λυγρῇ. τῇ χαλεπῇ μάχῃ. Sch. br. et Apollon. Lex. δαΐς ἡ μάχη, laudato hoc hemiſtichio. De δαΐ v. ad Ξ, 387.

287. οὐδέ κεν ἔνθα τεόν γε μένος καὶ χεῖρας ὄνοιτο. „Sic γε Ariſtarcheae" Sch. A. Debuere ergo aliae, vt eſt in vno Vindob. habere τεόν τε. Tum notatur, etiam ab Euſtath. quod omiſſum τις. ὄνοιτό τις. Durior ſane ellipſis! teſtatur tamen, quam religioſe priſcam ſcripturam ſeruarint grammatici; facile enim legi poterat οὐδέ τις ἔνθα. Bentleium quoque ſic emendare video. De forma loquendi οὐδεὶς ὄνοιτο v. ad Δ, 539.

288. εἴ περ γάρ κε βλεῖο πονεύμενος ἠὲ τυπείης. „quod discernuntur βαλεῖν et τύψαι" (quod alias οὐτάσαι. ἐκ χειρὸς τιτρώσκειν.)

βλεῖο. βληθείης. Sch. A. formam ita illuſtrat: vt θέμενος, θεῖο, ſic βλέμενος, βλεῖο. Duxit ergo, vt ab ἐθέμην, aoriſto ſecundo medio, θείμην, θεῖο, ita ab ἐβλέμην, βλείμην, βλεῖο. Nec alia Euſtath. habet. Eodem tendit quod Etymol. habet: ab ἔβλην, ἐβλείμην,

βλείμην, βλεῖο. recitat tunc: Il. N. εἴπερ γὰρ βεβλεῖο (vitio librarii) πονεύμενος. ἐὰν γὰρ βληθῇς πολεμῶν, ἐνεργῶν. Ita vero significatio esset actiua, quam h. l. passiuam esse necesse est. Immo vero, vt τίθεμαι, abit in optatiuo in τιθείμην, τιθεῖο, sic βλῆμι. βλέμαι, (*percutior*) abit in βλείμην, βλεῖο. Ait porro Sch. A. Epicharmum actiue quoque extulisse αἴκα τὸ βλείῃ σφενδόναι." fuit forte βλείης (vt τιθείης) σφειδόνα. In cod. a Th. Bentleio collato et in Harlei. erat βλῆο „quod nescio an non magis analogum" ait Clarke; immo vero minus grammaticum esset. Nec enim ex βλῆμι nec ex βλέω hoc efficeres.

εἴ περ γάρ κε. Vrat. b. d. εἴπερ γὰρ καί. Pro πονεύμενος vn. Vindob. πολεύμενος.

289. τὸ βέλος οὐκ ἐμπέσοι ἂν αὐχένι, οὐδὲ νώτῳ. οὐκ ἂν ἐν Sch. A. ait esse Aristarcheam lectionem; vulgatam οὔ κεν. quae nunc in libris non occurrit.

Pro ἐν αὐχέν' est ἐπ' in vita Homeri. — πέσῃ Barocc. Wassio placebat, si esset ἐπὶ νώτῳ.

290. ἀλλά κεν ἢ στέρνων ἢ νηδύος ἀντιάσειε. ἢ στέρνοιο, ἢ νηδύος. Cant. Mori. vn. Vindob. Deb. saltem στέρνοι', ἤ. Sed pluralis et alibi, et paullo ante 282.

291. πρόσσω ἱεμένοιο. ἰεμένοιο spiritu leni Ven. Vrat. b. d. male. v. inf. ad 707. et sup. ad 118.

μετὰ προμάχων ὀαριστύν. Nil monent Scholia. At seruatum in Etymol. ὄαροι — ὀαρίζειν (de quo dictum ad Z, 516.) — ἔνθεν ὀαριστὺς, Ξ, 216. ὀαριστὺς, πάρφασις, ἀντὶ τοῦ, ὁμιλία παρασκευαστική. καὶ, μετὰ προμάχων ὀαριστὺν, ἀντὶ τοῦ, ἐν τῇ πρωταγωνιστῶν ὁμιλίᾳ καὶ συναναστροφῇ. Etiam Apollon. Lex. ὀαριστὺς, πάρφασις. οἷον ὁμιλία παραλογιστική. (cf. Hesych.) σημαίνει δὲ τὴν μάχην (excidit puto versus noster Homericus) et Sch. B. cum Hesych. ὀαριστὺν. μάχην." Ductum puta ab vsu τοῦ ὁμιλεῖν, ὅμιλος, ὁμιλία, de pugna; istius synonymum ὀαριστύς. Paullo remotiora sunt κυδοιμὸς, ἀϋτὴ, βοή. Concinit Eustath. p. 932, 37 sq. Iterum occurrit P, 228. ἡ γὰρ πολέμου ὀαριστυς.

292. ⸖ appicta ſtigme; ſed Scholion excidit. an ad λεγώμεθα ſpectauit pro διαλεγώμεθα, ὁμιλῶμεν, (vt Sch. br.) dictum? cf. ad vſ. 276. cum eſſent qui negarent, λέγειν pro εἰπεῖν in Homero occurrere. cf. ad B, 435.

ἀλλ' ἄγε. ἀλλά γε Harlei. ſicque Gregor. de Dial. p. 36. vbi vſum τοῦ ἀλλὰ in hortando hoc exemplo docet. verum hoc iam ſexcenties, et ſtatim A, 62 fuiſſet notandum: nam vbique ita fere variat ſcriptura. Idem verſus inf. Υ, 244 et cum clauſula, εἰδότες ἄμφω, Od. N, 296 repetitur.

νηπύτιοι ὥς. ὡς νήπιοι καὶ ἄφρονες. Sch. br.

293. μή πού τις ὑπερφιάλως νεμεσήσῃ. Quam opportune vox media h. l. ſit poſita, non dicam; ſiue vertas: *ne quis valde* (ὑπὲρ τὸ δέον Euſtath.) *indignetur* nos otioſos ſtare; ſiue *ne quis per inſolentiam reprehendat*, vt malebat Erneſti. Saltem erit, *ſuperbe*, *cum obtrectatione*, *et irriſione*. ὑβριστικῶς. Poſſis putare eſſe accommodatius μή που τις ὑπερφίαλος. *ne quis paullo ſuperbior.* vt ſolet v. c. Od. Z, 273. 4 τῶν ἀλεείνω φῆμιν ἀδευκέα μή τις ὀπίσσω μωμεύῃ. μάλα δ' εἰσὶν ὑπερφίαλοι κατὰ δῆμον. *metuitur adeo maledicentia ſuperbiorum.* Enimuero ὑπερφιάλως νεμεσᾶν, pro *valde*, μάλα, alibi quoque occurrit Od. P, 481. et Φ, 285 οἱ δ' ἄρα πάντες ὑπερφιάλως νεμέσησαν. Hoc ſenſu, vt ſit *ſupra modum*, aliquoties legitur in Odyſſ. atque etiam Jl. Σ, 300.

De voce ὑπερφίαλος multa argutantur grammatici ex etymo: vide vel Etymol. h. v. monuerunt quoque grammatici inf. ad O, 94. Cum φιάλη ſubeſſe videatur, inter cetera probabile ſit, eſſe aut τὸν παραβαίνοντα τοὺς διὰ φιαλῶν γενομένους ὅρκους, aut τὸν ὑπερβάλλοντα τῇ ἀμετρίᾳ, ὡς τῆς φιάλης ἀμέτρου οὔσης, ab aqua ſuper vaſis oram redundante et effuſa, omnino *immodicus*. Vnde ductae ſunt notiones etiam in lexicis notatae, vt ſit idem quod ὑπερήφανος, inſolens, iniuſtus; etiam excellens vt Od. Φ, 289. cf. Apollon. Lex. h. v. Heſych. h. v. Sch. br. ad Jl. Γ, 106. tandemque omnino, *nimius*,

multus. vnde id quod h. l. habemus, ὑπερφιάλως, *admodum.* Est adeo h. l. eodem fere vsu dictum, vt λίην paullo ante 284 οὐ λίην pro οὐ μάλα· de quo v. ad A, 553. Nil in Schol. nisi quod Sch. br. vtrumque apponit ὑπερηφάνως. μεγάλως.

μή πώς τις ed. Rom.

295. Μηριόνης δὲ, θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ. ⊱ Scholion ad στιγμὴν spectans excidit; haud dubie monitum fuit de voc. ἀτάλαντος· de qua Aristotelis subtile commentum h. l. in Sch. B. repetitur e Porphyrio. Vidimus illud iam ad B, 169.

297. μέγα πτολέμοιο μεμηλώς. πολλὴν φροντίδα μάχης ἔχων Sch. B. Sch. br. Satis illustratum ad E, 708.

πολέμοιο Lips. ed. Flor. alii: minus bene h. l. cum antecedat μέγα.

298. πόλεμόνδε μέτεισι. h. e. εἰς μάχην παραγίνεται. E Schol. A. intelliges, fuisse olim quoque scriptum: πόλεμόνδε μέτ' εἶσι. vnde Sch. B. ait, abundare aut δὲ aut μετά. Locum respexit et multa ornauit Virgil. Aen. XII, 339 sq.

299. τῷ δὲ Φόβος, φίλος υἱὸς — ἕσπετο. ⊱ „quod nunc diserte Φόβος Martis filius editur; respectu loci ambigui: καί ῥ' ἵππους κέλετο Δεῖμόν τε Φόβον τε.“ Sch. A. Repetit paria Eustath. Scilicet O, 119 vbi nonnulli nomina equorum Martis ediderant. Est iam ad Δ, 440. Λ, 37 de eadem re monitum.

300. ἕσπετο ὅςτ' ἐφόβησε — ἕσπετο Clarke *comitari solet.* Ita optime constat temporum ratio. vt B, 221.“ hoc est argutari. quid enim faciemus vs. 303 vocibus ἔκλυον — ἔδωκαν post θωρήσσεσθον? Dicendum esset, ἕσπετο esse ἀορίστως dictum, et poetam rem praeteritam in praesens adduxisse, et, quod solent poetae, vtrumque tempus confudisse. Enimuero vitiosa est lectio. ἕσπετο ὅς facit hiatum. Fuit haud dubie ἕσπεται, ὅς, quod etiam Bentl. vidit; mutatum quia ἐφόβησε sequitur. ταλάφρονα, τλητικὸν κατὰ φρένας Apollon. Lex. h. v. pariter Hesych. Sch. br.

301. Τὼ μὲν ἄρ' ἐκ Θρήκης Ἐφύρους μέτα θωρήσσεσθον. ⊱ „quod *Ephyra* vrbs eſt Theſprotiae, cuius incolae *Ephyri* dicuntur. Subiicitur notum illud, quatuor fuiſſe Ephyras, Theſprotiae, Theſſaliae, Elidis, Corinthum. (Alii plures enumerant: v. Stephan. Byz. h. v. et Euſtath. ad Od. B. p. 1415, 50.) Nunc tandem ſubiicitur, quod verum eſt: h. l. intelligendos eſſe *Cranonios Theſſaliae*, vt *Apollodorus docet.* Sch. A. cum Sch. br. et Etymol. Accedit Steph. Byz. in Κράνων et primo loco Strabo, nec modo in deperditis ſuper Theſſalia (vnde v. Epitomen p. 508 B.) verum etiam lib. IX, p. 674. 5. recitatis verſibus, vbi docet a Phlegya Ixionis patre dictos Phlegyas, qui mox fuere Gyrtonii, vt Ephyri, qui mox Cranonii. Nec alia voluit Apollon. Lex. Ἐφύρους, in loco iam a viris doctis emendato; vitioſam tamen lectionem Ἀκαρνᾶνας pro Κρανωνίους iam ſuo Heſychius tempore repererat. De hac Ephyra, Cranone, v. inprimis Schol. Pind. P. X, 85.

Verius dixi, Cranonios haberi Ephyros, quia *Phlegyae*, qui ſubiiciuntur, *Gortynii* ſunt: (agi enim h. l. de bello inter populos finitimos exorto patet) quod et Sch. A. B. br. habent; at iidem alia de Phlegyis ab h. l. aliena adiiciunt. Solent enim cum Phlegyis Theſſaliae confundi, nec a quoquam magis temere quam ab Euſtathio ad h. l., alii Phlegyae, qui Boeotiae fuerunt, cum vrbe Phlegya, quae antea Andreis erat, in Orchomeniorum finibus; dicti a Phlegya, Martis filio. Hi Phlegyae iniuriis et rapinis in finitimos ſaeuientes, mox templum Apollinis Delphicum diripere auſi ſunt; ſceleſtam gentem terrae motibus et peſtilentia abſumtam eſſe narrant. Hi ſunt Phlegyae, quos Schol. A. et br. ad h. l. e Pherecyde narrant Thebanos infeſtaſſe, ita vt et Amphion muris vrbem cingeret, mortuo autem eo vrbem euertiſſe. (cf. Not. ad Apollod. p. 582. 3 et 597. 8.) Haec Pauſan. IX, 36. Qui tamen ipſe Homericos verſus ad hos Phlegyas Boeotiae refert; Ephyros autem in Epiro quaerit, nimium quantum remotos. Idem recitat verſum Τὼ μὲν ἄρ' εἰς

Ἐφύρους πόλεμον μέτα θωρήσσεσθον. incommode. At Strabo l. l. p. 674. B. vulgatam lectionem habet, nisi quod ἐκ Θρᾴκης excusum est. — Φλέγυας· ab οἱ Φλέγυες, vt excusum quoque in Hymno in Apoll. 278 (in Pyth. 100). Vulgari modo sunt οἱ Φλέγυαι, vel Φλεγύαι· vnde τοὺς Φλεγύας, vt etiam scribi solet in Pausan. l. c. et hic in ed. Rom. Ceterum ex confusis Phlegyis etiam in fabulam Coronidis, Phlegyae filia, e qua Apollo Aesculapium susceperat, magna immigrauit diuersitas, cum et ipsa ad Thessaliam spectans, Pindar. P. III, 59 sq. tamen ad Epidaurum reuocaretur: vt ap. Pausan. II, 26 p. 170. cf. Not. ad Apollodor. p. 695. 6. et ad Virgil. VI, 618. Nunc video nonnulla de his esse disputata a doctiss. Ilgen ad H. in Apoll. p. 259 sqq.

Ἐφύρους μέτα. Ita legitur inde a Stephano. Sicque Venetus, vt et expressum in Schol. Sophocl. Antig. 980. antea editum μεταθωρήσσεσθον, sicque passim scriptum, vt in Ven. B. etiam Apollon. Lex. in Ἐφύρους. Sic quoque edebatur inf. Υ, 329 ἔνθα δὲ Καύκωνες πόλεμον μεταθωρήσσοντο. pro quo ἐς πόλεμον saepe occurrit vt Θ, 376 et al. — μετὰ vulgo accipitur, *contra*, *aduersus*. At hoc necesse non est; μετά τινα est quoque *ad*. Saepe ἰέναι μετά τινα simpl. est *accedere*. Nec θωρήσσεσθαι μετὰ πόλεμον est *contra*. sed εἰς. — Porro per se necesse non esset pugnam *inter* populos hos, Ephyros et Phlegyas, intelligere; nam Ἐφύρους μέτα — ἠὲ μετὰ Φλέγυας sunt: procedit Mars siue ad Ephyros siue ad Phlegyas. Vt tamen hoc loco recte accipiatur *contra* facit, quod subiicitur ἀμφοτέρων et ἑτέροισι δέ. In vno Vindob. est ἀμφοτέροις. perperam.

306. τὸν καὶ Μηριόνης ἓ „quod καὶ vacat.“ Paullo ante de ἤϊσαν, de quo Eustath. agit, cf. sup. ad K, 197.

307. Δευκαλίδη, πῇ δ' ἄρ μέμονας καταδῦναι ὅμιλον. „Δευκαλίδης, Δευκαλίωνος παῖς“ Sch. A. qui aliena admiscet de Deucalione et Pyrrha, cum hic sit Minois f. vid. Od. Τ, 179—181. Addunt Sch. B. contractum esse

Δευκαλίδης ex Δευκαλιωνίδης. Ita vulgo traditum etiam ab aliis. Suppetit ſimile exemplum Ἄλκιμος pro Ἀλκιμέδων Jl. T, 392. Probabilius mihi videtur, duplicem fuiſſe nominum horum formam; et fuiſſe eundem vulgo appellatum Δευκαλίωνα et Δεύκαλον.

πῇ dictum eſſe pro ποῦ contendit Sch. B. At nil monet aut ipſe aut alii de δεξιόφι et ἀριστερόφι vſ. 308. Sollenne eſt ἐπὶ δεξιὰ, ἐπ' ἀριστερὰ, velut H, 238. M, 239. ex eo tamen fieri non poteſt δεξιόφι, vt ſit ἐπὶ δεξίῳ ſc. μέρει, non admittit vſus. Ferrem, ſi δεξιόφι eſſet ἐπὶ δεξίων, vt eſt ἀπ' ὀστεόφι. At Etymologus in Φρήτρηφι p. 800. litem componit; docens ἐπὶ δεξιόφι eſſe pro ἐπὶ δεξιόν. adeoque pro ἐπὶ δεξιόνφι.

πῇ δ' ἄρ' „*ecquanam igitur.*" Clarke. Eſt vero ἄρα Lat. *tandem. qua tandem parte.*

308. ἀνὰ μέσσον ed. Flor. et Aldd. ἀνὰ μέσσους ex Rom. intulit Turnebus, firmantque hoc codices.

309. ἐπεὶ οὔποθι ἔλπομαι οὔτω — οὔτως Flor. mutatum ſtatim in Ald. 1. quia ſequitur δεύεσθαι.

310. δεύεσθαι πολέμοιο. De vi huius vocis et ſenſu ad locum accommodato nemo ex antiquioribus quaerit. Schol. br. προςδεῖσθαι reddunt, et Euſtath. οὐδαμοῦ οἶμαι ἀπολεμήτους εἶναι. h. e. nusquam ſine pugna eſſe Achiuos, nusquam ſtare otioſos, ſed pugnari vbique. Hoc ſequuntur alii: parum curioſi, quomodo οὔτω ita ſtare poſſit; debet enim ita eſſe: nusquam *tantopere* indigent pugna Achiui: neceſſario ſequi debet, quam illo loco, ad laevum: atque ad hanc pugnae partem ſe conferunt inf. 327. At quid eſt, *indigere pugna?* virtute, auxilio indigebant ea parte pugnantes, non pugna: non enim ceſſabat pugna aut deerat pugnandi materies. Clarke, impugnato Popio, reddit, *indigere auxilio.* Recte; at docere debebat grammatice, verborum eam vim eſſe. Scilicet δεύεσθαι ponitur abſolute, pro, *inferiorem eſſe,* ductum forte a vaſe non pleno ſeu menſura, cui deeſt aliquid; ita δεύεται vinum τοῦ μέτρου, abeſt a menſura. Solet enim caſus ſecundus iungi, δεύεσθαί τινος. Ita quo-

que Il. Ψ, 484 ἄλλα δὲ πάντα δεύεαι Ἀργείων, inferior es Achiuis. Od. Δ, 264 maritum οὔ τευ δευόμενον, οὔτ' ἂρ φρένας οὐδέ τι εἶδος, nemini inferiorem prudentia nec corporis dignitate. Sed adiungitur casus secundus alio modo: aliquoties legitur δεύεσθαι ἀλκῆς, vt inf. 786. et Od. Ψ, 127. 8. putes esse: inferiorem esse virtute alterius. At hunc verum modum resoluendi vim vocis non esse, patet ex eo, quod quis dicitur ἐπιδεύεσθαι πολέμοιο, vt h. l. et μάχης, P, 142 Ἕκτορ, εἶδος ἄριστε, μάχης ἄρα πολλὸν ἐδεύεο. vnde apparet, fuisse plenam orationem, δεύεσθαί τινος κατὰ, vel διὰ, τῆς μάχης, f. μάχης ἕνεκα. *inferiorem esse pugna.* quod et esse posset δεύεσθαί τινος (κατὰ) τὴν μάχην. Eosdem vsus et significatus habet ἐπιδεύεσθαι, vt E, 636 ἐπεὶ πολλὸν κείνοιο ἐπιδεύεαι ἀνδρῶν· et μάχης, pugna inferiorem esse, Ψ, 670. Ω, 385. Atque etiam ἐπιδευὴς ita positum Od. Φ, 185 πολλὸν δὲ βίης ἐπιδευέες ἦσαν — pariter 253. Hinc ductus videtur esse vsus τοῦ δεύτερος, vt proprie sit: *inferior.*

Firmat dicta Apollon. Lex. in δεύεσθαι. — καὶ τὸ λείπεσθαι καὶ ἐλαττοῦσθαι, adscripto versu nostro, ad quem Tollius veram rationem perspexit.

314. ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ. de hac v. H, 240 (VII.)

315. οἵ μιν ἄδην ἐλόωσι καὶ ἐσσύμενον πολέμοιο. Σ „quod Zenodotus legerat ἐσσύμενον πολεμίζειν, ignorans, ἐσσύμενον πολέμοιο dici, pro ὡρμημένον εἰς πόλεμον. (Atqui hoc ignorare nequiit Zenodotus! sed repererat ille alteram lectionem in suis codicibus. Procliue sane genus hominum in reprehensiones sunt grammatici! nec est absurda lectio πολεμίζειν, quae saepe variat cum altera.) aut iungenda esse ἐλόωσι πολέμοιο. (quam rationem hoc, et quem sensum, habeat, non video.)

Omnino trepidarunt in hoc versu interpretando grammatici miris modis, vt interdum vix assequaris, quid sibi voluerint. Apertum est iungi οἵ ἐλόωσί μιν (εἰς) ἄδην πολέμοιο, καὶ ἐσσύμενον, qui adigant illum ad satietatem pugnae, etiam ruentem in pugnam, cupidum pu-

gnandi. Vſum loquendi priſcum in *ſame* pugnae, caedis, vbi nos *ſitim* caedis dicere ſolemus, ita etiam *ſatietatem*, de feſſis pugnando, iam vidimus ad E, 388. et ἄδην, εἰς ἄδην proprie eſſe in Exc. I ad E, p. 174. 5. Reſtat, quod ἐλᾷν (εἰς) ἄδην inſolens eſt; nec tamen ratione omnino caret.

Verum, quod multo magis mirationem facit, eſt, quod videas viros doctos non offendiſſe ad hunc ſcopulum. Vertitur vulgo: „*qui illum ſatis exerceant, perquam incitatum licet ad pugnam.*“ Porro nec animaduerſum eſt, veteres non vno modo hunc verſum legiſſe, ἐλόωσι autem legi ex correctione, non antiquiore auctoritate, cum grammatice, quid lectioni antiquiori facerent, haud haberent. Verum audiamus ipſos grammaticos. Sunt enim Scholia plura in Veneto A. confuſa.

Reprehenſioni Zenodoti, quam ſupra vidimus, ſubiunguntur haec: ἔστι δὲ τὸ ἄδην ἐλόωσι, ἀντὶ τοῦ κορεσθῆναι ποιήσουσι τοῦ πολέμου, καίπερ προθυμίαν ἔχοντα. Bene ad ſenſum; ſed, qua ratione grammatica?

Aliud Scholion ex Ariſtarcho ita ſe habet: in nonnullis exemplaribus eſſe οἵ μιν ἄδην ἐάσουσι, ὅ ἐστι κορέσουσι.“ ſed Scholion totum apponendum eſt: κατ' ἔνια τῶν ὑπομνημάτων· οἵ μιν ἄδην ἐάσουσι (ita leg. pro ἐάσουσι), ὅ ἐστι κορέσουσι· καὶ ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος· ἀλλ' ἔτι μέν μιν φημὶ ἄδην ἐλάαν κακότητος (Od. E, 290.) διὰ τῶν δύο ᾱᾱ παρέκειτο ἐάαν. (vt eſſet, *mihi propoſitum eſt, ſatiare eum affatim adhuc aerumna.*) μαρτυρεῖ καὶ τὸ· ἄσειν ἐν Τροίῃ ταχέας κύνας (Jl. Λ, 817) οὕτως Ἀρίσταρχος. Habemus hic antiquiorem lectionem ἐάσουσι et in Od. E, 290 ἐάαν, ductam a verbo ἐάω, *ſatio.* Conuenit T, 402 ἐπεί χ' ἐῶμεν πολέμοιο, quod debuit eſſe ἐάωμεν. forte et ſuſpicari licet fuiſſe ἕω primitiuum, pro ſatio. Habet Etymolog. locum in ἄδην ex Orione, vbi plura confunduntur: „ἄδην ille ductum eſſe voluit ex ἕω, *ſatio*: vt ἐπεί χ' ἐῶμεν πολέμοιο (Jl. T, 402), vnde putabat factum eſſe ἕδω, et ἥδω, et ex eo ἄδην — aut ex ἄω, ἆ, vnde ἄσειν ἐν Τροίῃ Jl. Λ, 817. et ἦδος, ἄδος,

ἄδην." Fuisse ergo h. l. lectum οἵ μιν ἄδην ἐάσουσιν et in altero loco ἄδην ἐᾷν satis constat. Syllabam mediam in ἐᾶαν esse contra prosodiam correptam, noli putare; nam in ista forma, cum α geminatur, prior littera corripitur, vt ex ἐάω producto α est ἐάα, ἐάας, ἐάαν, media breui. Sic Ξ, 394 κῦμα τόσον βοάα προτὶ χέρσον. Sensus, quem subiecerunt lectioni οἵ μιν ἐάσουσιν ἄδην esse debuit hic: qui eum affatim, (εἰς ἄδην, κατ' ἄδην) plus quam ipse vellet, satiabunt pugna.

Iam huic lectioni substituta est vulgata ἐλόωσι. Mirum est, cur non ἐλάσουσι pro ἐάσουσι. Aut vt ἐλόωσι existere potuerit, an non credendum est, alicubi ἐόωσι fuisse? et hoc eadem analogia vt ἐλόωσι, nam ex ἐάω, ἐαῶσι, fuit ἐόωσι. . . Ex tali fonte profecta esse videtur lectio cod. Lips. ἐλόωσι cum gl. marg. ἕλωσιν. habuerat lectionis auctor ἐόωσι, ἀντὶ ἐῶσι.

Restat, vt quaeramus, qui sensus vulgatae constituendus sit, οἵ μιν ἄδην ἐλόωσι. Duplicem rationem initam video; *vel* vt εἰς suppleatur, vt sit ἐλᾶν εἰς ἄδην, *ad taedium adigere pugnae.* Quo spectat Hesychii glossa ἄδην ἐλόωσιν, (vt emendatum est quod erat ἐλθωσιν) εἰς κόρον ἄξουσιν et Sch. br. εἰς κόρον ἐλῶσιν, ὅ ἐστι, πολέμου κορεσθῆναι ποιήσωσι. *vel*, vt ἐλᾶν sit *abigere, reprimere* hostem irruentem, vt Sch. B. λίαν ἀπελάσουσι, — ἐσσύμενον δὲ (πολέμοιο,) τὸ ἐφιέμενον. et Eustathius sic accepisse dicendus est: ἄδην, ἀντὶ τοῦ δαψιλῶς — φησὶ γὰρ, οἵ μιν ἄδην ἐλόωσιν, ἤγουν δαψιλῶς, καὶ εἰς κόρον οἱ Αἴαντες καὶ Τεῦκρος διώξουσι καὶ ἐσσύμενον μάλα Ἕκτορα. Praestat hactenus prior ratio, cum multo magis abhorreat dici ἐλᾶν τὸν πολέμιον pro fugare vel vrgere. Quod tamen multo magis pro priore interpretatione militat, est locus Tyrtaei, a Koeppen quoque laudatus, Eleg. II, 10. saepe, inquit, et fugistis et fugastis hostes, ὦ νέοι, ἀμφοτέρων δ' ἐς κόρον ἠλάσατε. vbi ἐλᾶν εἰς κόρον absolute pro ἐλθεῖν εἰς κόρον, *vtrumque satis multum experti estis.* Diceres iam illo tempore lectum fuisse in Homero ἐλόωσι: In Apollon. Lex. nil occurrit. Conf. quoque

inf. ad Jl. T, 424 πρὶν Τρῶας ἄδην ἐλάσαι πολέμοιο, vbi ſimili modo exponitur.

Bentleius bene ſenſerat impeditam ſtructuram et emendabat: οἵ κεν ἄδην ἐλόωσι — Ἕκτορα. vt ſit ἐλᾶν Ἕκτορα, *exagitare perquam ſatis, multum.* blandiente et ingenioſa correctione, nec tamen vera. De ἄδην, quod priorem habet breuem, dictum ad E, 203. et K, 98.

316. Senſui vel obtuſiori moleſtiam facit verſus hic: Ἕκτορα πρ. Abeſt quoque a Veneto; nec in Scholiis vlla eius mentio; adſcriptus in marg. Townl. ab alia manu; debet ideo defuiſſe antiquis exemplaribus et videri interpretandi cauſſa adiectus eſſe a rhapſodo, cui in mentem venerat formula etiam alibi obuia, vt E, 410. Alii quidem diſtinguunt, Ἕκτορα Πριαμίδην· καὶ εἰ μάλα καρτερός ἐστιν, Αἰπύ οἱ· quod damnat Clarke, quia ſic ταυτολόγος oratio ſit.

εἰ καὶ reſcribebat Bentl. ſicque Vrat. b. et Brunck ad Apollon. IV, 1655 ad Hoogeveen. doctrina partic. prouocans, hoc vnum exemplum eſſe affirmantem, quo de vſu τοῦ καὶ εἰ conſtet, alterum adiungit ex eo loco Apollonii et tertium e poeta ignoto ap. Plutarchum de S. N. Vind. Sane ita res ſe habet, vt frequentetur εἰ καὶ, vti in illo E, 410 τῷ νῦν Τυδείδης, εἰ καὶ μάλα καρτερός ἐστι, Φραζέσθω. Γ, 215 εἰ καὶ γένει ὕστερος ἦεν. et h. l. vſ. 58. *etiamſi.* (alius vſus eſt v. c. in verſu Θ, 111 εἰ καὶ ἐμὸν δόρυ μαίνεται.) Nec tamen exemplis caret alterum καὶ εἰ eodem ſenſu. Notata video Od. N, 292 καὶ εἰ θεὸς ἀντιάσειε. add. Od. O, 421. Π, 98. 116. Conuenit notum Atticorum κἄν, quod in Homero quoque eſt καὶ ἄν Od. Z, 300 ῥεῖα δ' ἀρίγνωτ' ἐστὶ καὶ ἂν πάϊς ἡγήσαιτο. Non igitur videtur eſſe tam mirum et inſolens.

317. αἰπύ οἱ ἐσσεῖται, μάλα περ μεμαῶτι μάχεσθαι. — „quod αἰπὺ metaphorice pro δυςπρόςβατον (non δυςπροβ.) δυσχερὲς, et quod περ otioſum.“ Sch. A. prius cum Suida, verſu adſcripto; alterum hoc male; nam περ eſt

quod alias *καίπερ*, *etſi*. Prius habent quoque Sch. br. add. Heſych.

318. *κείνων νικήσαντι μένος*. „*οὕτως πληθυντικῶς αἱ Ἀριστάρχου*.“ Sch. br. Quaeras: quid alii legerint: num *κείνου*? an *κείνοιν*?

319. *ὅτε μὴ αὐτός γε* Κρονίων. *ὅτι μὴ* Lipſ. vitioſe cum gl. *ἀντὶ τοῦ εἰ*. quae ſpectat ad *ὅτε μὴ*, quod eſt ſerioribus *εἰ μή*. *αὐτός τε* Vrat. d.

320. *ἐμβάλοι αἰθόμενον δαλὸν* — „*γρ. ἐμβάλῃ*.“ Barnes.

δαλὸν. antiquitus fuit *δαϝλον*, *δαυλόν*. a *δαϝω*. vnde Sch. br. *δαυλὸν*, *κεκαυμένον ξύλον*. Et Etymol. *καὶ Ἰωνικῶς δαυλός*.

321. *ἀνδρὶ δέ κ' οὐκ εἴξειε μέγας* Τελαμώνιος Αἴας. *κ'* in aliis deeſt. male; niſi *ἀνέρι δ' οὐκ* ſcribas, quod in Ariſtide To. II, p. 258 legitur. *ἀνδρὶ δέ γ' οὐκ* non occurrere vidi, quod alibi variat. Bentlei. corrigit *οὐ ϝείξειε*. Enimuero *εἴκω*, cedo, non eſt *δίγαμμον*.

322. *καὶ ἔδοι Δημήτερος ἀκτήν*. *τὸν σῖτον*, vt vno verbo Sch. br. reddit. De *ἀκτῇ* disputatum eſt ad Λ, 630. Vnde et intelliges, quid ſibi velit Sch. B. ad h. l. *ἀκτὴ δὲ τὸ προηγμένον καὶ τῶν ἄλλων προτιμηθέν*. ſcilicet multi acceperunt de flore farinae, quod alias *ἄωτος*. Multa ad h. l. tumultuarie cumulat Euſtath.

325. *ἔν γ' αὐτοσταδίῃ*. vn. Vindob. *ἔν τ'*.

326. „*ξ—* quod, cum *νῶϊν* et ſecundus et tertius caſus ſit, *ἡμῶν* et *ἡμῖν*, h. l. eſt pro *ἡμῶν ἐπ' ἀριστερά*.“ Sch. A. Poſſis tamen dicere datiuum ex frequenti vſu pro genitiuo poſitum *tende nobis ad ſiniſtram*, vſitatius ſingulari numero: „*tu mihi perge ad ſ.* Clarke *ἐπ' ἀριστερά*. „*quoniam media acies tantis viris tuta eſt, ideo nos ad ſiniſtram*.“ At ſic manent reliqua obſcura. Non eſt *ἔχε νῶϊ*, *duc nos*, ſed *ἔχε νῶϊν*, *tende nobis ad ſiniſtram*. tende mihi.

ἔχε, *πορεύου*. *βάδιζε*. Sch. B. *ἔχε* ſc. *τὴν πορείαν*. *τὴν ὁρμήν*. niſi malis dicere ductum eſſe a curribus,

ἔχειν ἵππους dirigere. ξ— quod supplendum (πότερον) vel εἰ.

327. *εἴδομεν, ἠέ τῳ εὖχος ὀρέξομεν. ἠέ τῳ εὖχος ὀρέξομεν, ἠέ τις ἡμῖν (ὀρέξει.)* Vidimus iam M, 328 omitti τὸ εἰ, vbi sequitur τὸ ἢ — ἤ.

ὄφρα — εἴδομεν pro *εἴδωμεν.* v. Excurs. III ad lib. IV.

329. *ὄφρ' ἀφίκοντο κατὰ στρατὸν — ὄφρ' ἀφίκοιτο.* Harlei. et Lips.

331. *σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισι.* „In alio: *σὺν ἔντεσι μαρμαίροντας.*" Sch. A. sicque Vrat. d. et corrupte vn. Vindob. *μαρμώροντα. σὺν τεύχεσι λευγχλέοισι* Lips. sed Schol. *λευγαλέοισι. γρ. δαιδαλέοισι ὃ κρεῖττον.*

332. *ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν.* Potest bene dictum esse, pro *κατ' αὐτοῦ, ἐπέβησαν αὐτῷ,* at multo melius coni. *ἐπ' αὐτὼ* Bentl.

333. *τῶν δ' ὁμὸν ἵστατο νεῖκος. ὁμὸν, ἰσοβαρὲς* Sch. B. *ἰσοῤῥεπὲς* Sch. br. Simpliciter pugna qua *ὁμοῦ, ἅμα,* contendunt vtrinque et virtutem exerunt. Mox 337 *ὁμόσ' ἦλθε μάχη,* quod alias *ἐμίχθη.* et 343 *ἐρχομένων ἄμυδις.* Bene hactenus Eustath. *ὁμὸν νεῖκος, ὁμοῦ ποιοῦν εἶναι αὐτούς.* Alio modo *ἴση μάχη* dicta alibi, cum aequa fortuna pugnatur vtrinque.

ἐπὶ πρύμνῃσι νέεσσι. ταῖς ἐσχάταις Sch. B. ad *extremum nauium ordinem.* Quidni dictum sit pro *ἐπὶ ταῖς πρύμναις τῶν νηῶν.* Vidimus iam sup. Θ, 475.

334. Video comparationem quaeri in puluere a procellis in turbinem circumacto: sic quoque Sch. B. In verbis tamen poetae nihil aliud video, quam congressum pugnantium comparatum cum impetu procellarum *ὡς ἄρα τῶν ὁμόσ' ἦλθε μάχη — ὡς ὅτε ἄελλαι σπέρχωσιν ὑπὸ λιγέων ἀνέμων, vti irruunt mutuo in se procellae* actae *ab ventis stridulis.* Bene ideo Eustath. *δηλοῖ διὰ τῆς παραβολῆς τὸ συμπεφυρμένον τοῦ πολέμου καὶ τὴν ὁμόσε ἐλθοῦσαν μάχην.* Tanquam poeta rem ornauit singulari procellarum genere commemorato, quod in Asia et in insulis ipsa aestate ingruit. Ad ventos stato tempore flantes, *ἐτησίους,* refert Sch. B. *σπέρχειν* proprie actiue si-

gnificat, et poteſt ex h. l. ſuppleri κόνιν. Satis tamen frequens, talia verba abſolute poni.

„γρ. ὑπαὶ λιγέων." Barnes.

336. οἵ τ' ἄμυδις κονίης μεγάλην ἱστᾶσιν ὁμίχλην. ἄμυδις ſupplet πνέοντες Sch. B. οἱ ὁμοῦ πνέοντες. Nec tamen neceſſe. Nam ἄελλαι ἱστᾶσιν ἄμυδις (ὁμοῦ, εἰς αὐτὸν τὸν τόπον) ὁμίχλην κονίης. ἱστᾶσι cum dilectu pro ἐγείρουσι. Pro οἵ τ' ſcil. ἄνεμοι, nusquam legitur οἱ δ'.

337. ὣς ἄρα τῶν ὁμόσ' ἦλθε μάχη. Lipſ. ap. Bentl. ἦρχε. minus bene. nam ὁμόσε ἔρχεσθαι eſt pugnantium. Euſtath. p. 935, 33 bene hinc illuſtrat Atticum illud ὁμόσε ἐλθεῖν de conflictu pugnantium; mox, et in foro.

339. ἔφριξε δὲ μάχη *horruit pugna* vertitur: Immo μάχη h. l. poſita eſt pro *acie*, *ea horrebat haſtis*, ſollenni more loquendi, pro, *haſtae horrebant*, eminebant cuſpidibus, *per aciem*, vt tamen adiuncta videatur eſſe notio τῆς πυκνώσεως et τῆς κινήσεως. cf. Schol. Eurip. l. c. Diſertius Virgil. Aen. XI, 601 *ferreus haſtis horret ager.* et alio loco: *atraque late Horreſcit ſtrictis ſeges enſibus.* Sch. A. ὀρθώθη τῆς μάχης τὰ δόρατα. Ambagibus idem declarat Sch. B. et Sch. br. ἐπυκνώθη ἡ μάχη τῇ τῶν δοράτων ἀνατάσει. Φρίσσειν γὰρ τὸ ὀρθοῦσθαι πυκνῶς (Emendat ex his Suidam in ἔφριξα Toup. T. I, p. 212). Vſus τοῦ Φρίσσειν, *horrere*, nunc in vulgus notus, quem quoque iam vidimus ſup. Δ, 281. 282 Φάλαγγες σάκεσί τε καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι. horrent proprie haſtae, tum turmae, acies, ager, haſtis, etiam clipeis, vt Eurip. Phoen. 1112 (1119) cf. Euſtath. p. 935, 55. Refert verbum inter dictiones metaphoricas, quae potentius rem exprimunt quam propriae, verſu hoc laudato, Demetr. de Eloc. §. 82.

Φθισίμβροτος hoc vno loco in Jliade: notata Suidae: διαφθείρουσα τοὺς ἄνδρας.

340. ὄσσε δ' ἄμερδεν αὐγὴ χαλκείη. „ἠμαύρου" Apollon. Lex. h. v. his verbis laudatis. Heſych. ἠμαύρου. ἔβλαπτεν reſpectu ad h. l. Sch. br. ἐστέρησεν. ἠμαύρου prius reſpectu generalioris ſignificatus. Eadem Etymol.

hoc verſu laudato, qui et recte etymon ab ἀμείρω conſtituit. Argutatur Euſtath. dicendo μέρδειν fuiſſe βλέπειν. Plene dictum eſt ὀφθαλμῶν μιν ἄμερσεν Od. Θ, 64. In Sch. B. ſubiectum eſt longum et moleſtum Scholion Porphyrii ſuper voce ἀμέρδειν plenum etymologicis aliisque argutiis. Translatum illud eſt ex Quaeſt. Hom. IX. Supra ad E, 336 laudato h. l. editum eſt in Schol. Ven. ἄμεργεν perperam. v. ſup. ad B, 269. αὐγῇ χαλκείῃ vn. Vindob.

ταμεσίχροας, per ſe apertum, et obuium iam Δ, 511. enucleant tamen Apollon. Lex. τεμνούσας τὸν χρῶτα. λέγοι δ' ἂν ἀπὸ μέρους, τὴν σάρκα. et Heſych. ex eo. it. Etymol. Occurrit et in Tragicis, v. c. Sophocl. Aj. 843.

341. αὐγὴ χαλκείη κορύθων ἀπὸ λαμπομενάων. ἀπολαμπομενάων Euſtath. et mſ. Mori. alii ἄπο, profitente Barnes. αὐγὴ ἀπὸ κορύθων. quod mox vulgare; vſu omiſſa praepoſitione, αὐγὴ κορύθων. ſeruatum tamen interdum a poetis, vt *fulgor ab auro.* Notauit quoque Koeppen.

αὐγὴ χαλκείη relatum ab antiquis inter audacius dicta, refert Euſtath. αὐγὴ χαλκείης κόρυθος ἀπολαμπομένης laudatur in Suida To. II p. 276 in κατάχει ex Schol. Ariſtoph. Acharn. 1127.

343. μάλα κε θρασυκάρδιος εἴη. ⊱ „quod θρ. εἴη pro ἦν." Sch. A. quid cogat, ita accipere, non video. Eſt: *ille foret; eum admodum eſſe neceſſe eſſet, qui.*

ἐρχομένων ἄμυδις. h. αὐτῶν (Τρώων καὶ Ἀχαιῶν) συνελθόντων.

Poſt v. 343. operarum errore in ed. Flor. male interiecti ſunt vſſ. 995 — 733.

344. ὃς τότε γηθήσειεν ἰδὼν πόνον οὐδ' ἀκάχοιτο. ⊱ „quod γηθήσειε pro ἐγήθησεν." De quo v. ad v. praeced. Grauius eſt, quam commode haec dicta ſint. Clarke bene defendit morem loquendi per negationem, οὐδ' ἀκάχοιτο pro γηθήσειεν. nec caret exemplis, copulari vtrumque vt h. l. At enim non hoc quaeritur; ſed

quaeritur de ſententia: *gaudere nec dolere pugna* non videtur dici ex vſu Homerico, nec accommodate h. l. Nam memoratus erat proſpectus aciei fulgentis aere; quem *delectare* poſſe patet, ſed non aeque intelligitur alterum, quomodo aliquis *dolere* poſſit aſpectu. Aut igitur dicendum eſt ἀκάχεσθαι eſſe generalius dictum pro *cohorreſcere* adſpectu; aut ſententiam ab adſpectu aciei aere fulgentis eſſe reuocandam ad mutuas caedes factas; v. 337. 8 μέμασαν δ' ἐνὶ θυμῷ ἀλλήλους καθ' ὅμιλον ἐναιρέμεν ὀξέϊ χαλκῷ. *Laetari* pugna iam aliquoties vidimus ſpectantes, *dum virtutem mirantur:* vt modo ſup. 11. cf. ad Δ, ſub f. *dolere* pugna neceſſe eſt eum, qui caedes adſpicit et vulnera fortium virorum. Itaque nunc *tanta caedes facta eſt, vt ingemiſcendum eſſet aſpicienti.*

346. ἀνδράσιν ἡρώεσσι τετεύχετον ἄλγεα λυγρά. — „quod τετεύχετον pro τετευχέτην vel τεύχουσιν aut, permutatione temporum, pro ἔτευχον. Sic K, 361 ἐπείγετον pro ἤπειγον." Sch. A. Monitum iam eſt ad e. l. vſ. 364. eſſe hoc praeſens hiſtoricum, et videri poetam rem praeteritam per praeſens extuliſſe; a τετεύχω eſſe praeſenti tempore, τετεύχετον. *Hoc modo duo Saturnii parant mala* (caedes et vulnera) *pugnantibus.* Si tamen memineris, frequenti vſu Homerico duales cum pluralibus iungi ac miſceri, facile intelliges, ne id quidem, quod poſuimus, neceſſe eſſe, ſed τετεύχετον eſt pro ἐτετεύχετον, ἔτευχον. ἐτίθεσαν. Vulgaris lectio erat τετεύχατον, ad quam nihil notatum video a Bentleio, at contra eam docte diſputat Clarke, docens praeteriti perfecti formam locum nunc non habere. Laudat ex vno cod. Ital. Tho. Bentleio inſpecto τετεύχετον, quod bene recepit Wolf. firmatum nunc, praeter vn. Vindob., cod. Ven. tum Sch. A. et Sch. br. ad K, 364. etſi in his male editum τετεύχατον. Mirum tamen, in vulgatam codices ceteros conſentire, ipſum Townl. etiam Euſtath. ita vt inde conſtet, ipſos graecos doctiores grammaticam temporum rationem, ſaltem praeteriti perfecti haud

tenuisse. In Sch. A. additum: ἐν ἄλλῳ· ἡρώεσσιν ἐτεύχετον, quod multo minus ad praesens reuocari potest.

347. Ζεὺς μέν ῥα Aristarchea lectio, quam et Venetus habet. Alii Ζεὺς μὲν ἄρα. quam praefero.

348. κυδαίνων. De voce hac v. ad E, 448.

οὐδ' ὅγε πάμπαν. Venetus cum Vrat. d. et vno Vindob. οὐδέ τι. Schol. A. „Ἀριστοφάνης· οὐδ' ὅτε.“ Praestat quod nunc legitur.

349. ἤθελε λαὸν ὀλέσθαι Ἀχαιϊκὸν Ἰλιόθι πρό. Erat ὀλέσθαι iam in ed. Flor. Ald. 1 et Rom. ὀλέσσαι ex Ald. 2. venit in ceteras errore operarum, puto; nam e nullo codice laudatum vidi. Reuocauit prius Wolf. praeeunte Ernestio ex auctoritate istarum edd. et cod. Lips. „Iupiter *nolebat omnino perire Achiuos*, non, *omnino perdere*. Succinunt, vt dixi, codices omnes, in his Ven. Townl. et Harlei. cum ceteris ap. Bentl. vn. Vindob. etiam Eustath.

Ἀχαϊκὸν vitiose et hic Lips. c. al. Monet quoque de eo Eustath.

Ἀχαιϊκὸν Ἰλιόθι πρό. Scriptura antiqua fuit ϝίλιος. ϝιλιοθι. Ita versus stare nequiit. Sed medela, etiam a Bentleio animaduersa, est in promtu; fuit Ἀχαιῶν, vt aliis locis; sic statim A, 71 καὶ νήεσσ' ἡγήσατ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἴσω. Vulgata tamen lectio vbique occurrit etiam ap. Galen. in Hippocr. de Nat. Hom. I, 1. p. 97. To. III. Chart. vbi docet οὐ πάμπαν esse μήδ' ὅλως. scriptum autem ibi est, οὐδ' ὅτι πάμπαν.

350. ἀλλὰ Θέτιν κύδαινε καὶ υἱόν. — Versus ἀθετεῖται, ὅτι οὐκ ἀναγκαῖος. προείρηται γάρ· κυδαίνων Ἀχιλῆα. Sch. A. bonum iudicium!

352. ὀρόθυνε μετελθὼν λάθρῃ ὑπεξαναδὺς πολιῆς ἁλός. Sch. A. obseruat, λάθρῃ vel ad μετελθὼν vel ad ὑπεξαναδὺς referri posse. Porro cum sequatur: ἤχθετο γάρ ῥα Τρωσὶν δαμναμένους, ille iungit Ἀργείους ὀρόθυνε, Τρωσὶν δαμναμένους; Erit ergo totus locus interpunctione sic constituendus:

'Αργείους δὲ Ποσειδάων ὀρόθυνε, μετελθὼν
Λάθρῃ, ὑπεξαναδὺς πολιῆς ἁλὸς, ἤχθετο γάρ ῥα,
Τρωσὶν δαμναμένους.

Addit grammaticus: „nisi enim hoc feceris, dictionem soloecam inferre necesse erit, ἤχθετο — δαμναμένους, cum esse debeat ἤχθετο δαμναμένοις.“ Addit tamen, videri sibi figuram hanc priscam esse, vt in illis: καί ποτέ τις εἴποι, πατρὸς δ' ὅγε πολλὸν ἀμείνων (vitium librarii vel typothetae est ἀμείνω) ἐκ πολέμου ἀνιόντα. (Il. Z, 479. 480. ad quem loc. v. Obss.)“ Atque in hoc ei facile assentimur, esse ἄχθεσθαί τι, omisso διά. vt E, 361 Venus λίην ἄχθομαι ἕλκος. Nam ellipsin τοῦ ὁρᾷν non admittendam esse censet grammaticus, et recte, etsi eadem in Schol. B. probatur.

354. ἦ μὰν ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γένος, ἠδ' ἴα πάτρη. ἦ μέν γ' ἀμφ. Schol. Aristoph. Equ. 255.

ὁμὸν γένος. Hesych. ὁμὸν, ἐν τῷ αὐτῷ. ὅμοιον (corrige: ἐν. τῷ αὐτῷ ὅμοιον) ἡμῖν ἀμφοτέροισιν ὁμόν. (hoc jam correxerunt ἦ μὰν) Sunt ergo ὁμογενεῖς.

ἠδ' ἴα πάτρη. ἀντὶ τοῦ· μία πατριά. Schol. B. voluit, puto, Φρατρία. vt et Schol. Pindari P. VIII, 53 illud exponit: eadem familia. ἡ ἐκ τοῦ πατρὸς γένεσις, vt est ap. Hesych. et Suid. Hoc idem volebant Schol. br. ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρός. Sic Φράτορες dicti συγγενεῖς, docente ex h. l. Schol. Aristoph. Equ. 255.

Apud. Plutarch. de aud. poet. p. 32 A. recitantur vss. 354. 5. 6. vbi male in edd. ἡ μία πάτρη.

355. ἀλλὰ Ζεὺς πρότερος γεγόνει καὶ πλείονα ᾔδη. ᾔδει Barocc. Mori. vn. Vindob. perpetua varietate. Etiam Plutarch. de aud. poet. l. l. et de Is. et Osir. pr. vbi hunc versum laudat. Verum ᾔδη est Ionicus vsus. dictum de hoc iam ad A, 70. et saepe de hoc monitum. Ceterum huic versui repugnare putarunt Od. N, 142 vbi Iupiter Neptunum πρεσβύτατον καὶ ἄριστον appellat. Itaque accipiunt pro ἐντιμότατον. at nec hoc necesse; in illo Odysseae loco est ille inter deos maiores natu, respectu Apollinis et al. πρεσβύτατος κατὰ θεῶν.

356. τῷ ῥα καὶ ἀμφαδίην μὲν ἀλεξέμεναι ἀλέεινε. Iam ad lib. VII, (H) 196 vidimus ἀμφαδίην esse pro κατ' ἀμφαδίην. ἀναφανδὸν, φανερῶς. Lips. et Vrat. d. ἀμφαδίῃ. deb. saltem ἀμφαδίῃ, quod Venetus offert et Eusiath. qui etiam substituit μάχῃ. perperam. Apud eundem etiam λάθρῃ scribitur.

In fine Bentl. coni. ἀλεξέμεν ἐξαλέεινε.

358. τὼ δ' ἔριδος. Iupiter et Neptunus, de quibus dictum erat. Sic etiam Sch. B. At Sch. A. ait τοὶ δ' Aristarchum legere; sicque habet Cod. Ven. Lips. Cant. Harl. Vrat. d. vn. Vindob. Alios οἱ δ'. In edd. male τώδ' ante Turnebum.

In ὁμοιΐου non apparet ratio, cur ῑ producatur; Bentl. itaque emendat ὁμοιιόφι πτολέμοιο. v. ad I, 440.

359. ⟝ „quod allegorice duas funis oras fingit poeta, alteram Eridis alteram Belli vtrique exercitui illigatas.“ Quantae argutiae! ἔρις καὶ πόλεμος est vnum idemque, μάχη. *pugna* comparatur cum *fune intento;* quod illustratum est sup. ad Λ, 336. Potest is ab alterutra parte modo remissius modo validius intendi; similiter pugna, cum modo acrius modo remissius pugnatur, dicitur intendi et remitti, cum duo Saturnii moderentur pugnam, illi ἐπιτανύουσι τὸ πεῖραρ πολέμου, modo ab hac, modo ab illa parte, ἐπαλλάξαντες, per vires, alternis, ἐναλλάξ. Ne iungantur: πεῖραρ ἐπαλλάξαντες, sed, πεῖραρ ἀμφοτέροις ἐπετάνυσσαν, interpunxi post πεῖραρ.

Haec cum sint tam aperta et expedita, mirari licet, quas tricas veteres nexuerint. Contortae interpretationis de duplici finis ora altera Eridis, altera Belli, auctor editur Aristarchus. Alii sic constituerunt, vt extremis funis oris hinc Achiuos, illinc Troianos, illigatos fingi dicerent. Ita Schol. A. B. br. quae altera ex alteris emendanda sunt. Editur opinionis auctor Crates. Argutatur eadem et alia plura Porphyrius. Mireris quoque Clarkium verba apposuisse: „vtrumque exercitum, tanquam circumiecto fune, in arctum constringebant: vt recte Popius.“ Vera vidit ac sensit Ernesti.

πεῖραρ ἐπαλλάξαντες. haec veteres iungebant, itaque ſe in locum iniquum deductos videbant. Eſt Scholion in Ven. A. cui auctor ſubſcriptus eſt (Alexander) ὁ Κοτιαεὺς (ex Cotiaeo, Phrygiae ἐπικτήτου vrbe) quod apponam: ὁ λόγος· „οἱ δὲ τὸ πέρας τοῦ πολέμου καὶ τῆς ἔριδος συνάψαντες, ἐπέτειναν ἀμφοτέροις· οἷον ἀμφοτέρωθεν.“ μετενήνεκται μὲν οὖν ἀπὸ τῶν δεσμῶν. τῷ δὲ ἐπαλλάξαι ἐπὶ τοῦ συνάψαι χρῶνται καὶ πεζολόγων τινές. πλεονάζει δὲ (exemplis huius vſus abundat) Ἀριστόξενος ὁ Μουσικὸς, ἐπηλλαγμένα λέγων τὰ συνημμένα. (in tribus libris harmonicorum Elementorum, qui adhuc ſuperſunt.) Sequuti hoc ſunt plerique, etiam Porphyr. cum Euſtathio; omnia ad vinculi nexum referendo. Praeiuit Apollon. Lex. h. v. ἐπαλλάξαντες, ἐπιπλέξαντες, ἐξαμματίσαντες. p. 273 et alio loco, p. 296 ἅμμα ποιήσαντες, καὶ ἀντιβάλλοντες. Similia et alia habet Heſych. Etiam Schol. br. ἐπιπλέξαντες τὰς κῆρας καὶ οἱονεὶ δήσαντες.

Cum pace tamen tantorum virorum dixerim, aliena haec eſſe ab h. l. Sane, ſi duo funes nodo facto iunguntur, recte dicentur ἐπαλλάσσεσθαι; nam ἐπαλλάττονται duae res, quae ſibi obuiae factae iunguntur, coeunt, aut permutantur; proprie enim ἐπαλλάττεσθαι omnino eſt permutare, alio transferre. At h. l. Iupiter et Neptunus ἐτάνυσσαν πεῖραρ, vtrinque extendunt, arreptis funis oris, nec coeunt et iunguntur, ſed recedunt et diſiungunt ſe; vt intento fune alter deficientibus viribus cedat alteri et eſt ἐπαλλάξαντες, alternando, alternis, dum modo hic funem intendit, modo validius ille. Eſt ἐπαλλάσσειν hactenus idem quod ἐπαμείβεσθαι. apud Pindar. P. IV, 402. 3. tauri Colchici χαλκέαις δ' ὁπλαῖς ἀράσσεσκον χθόν' ἀμειβόμενοι. Comparauit vſum vocis in dialecticis Erneſti ad Xenoph. Mem. Socr. III, 8. pr. cum λόγοι ἐπαλλάττονται, disputando in vtramquae partem trahuntur ſeu ſimpl. per vices disſeruntur.

ἐπ' ἀμφοτέροις iungunt multi et reddunt ἀμφοτέρωθεν, quaſi ſit ἐπ' ἀμφοτέροις μέρεσι aut ſimile quid. Ariſtarchus alteram quoque lectionem habuit ἐπ' ἀλλή-

λοισι. Melius iunxit cum verbo ὁ Κοτιαεὺς, modo laudatus, vt ſit ἐπετάνυσαν, ἐπέτειναν, ἀμφοτέροις, Troianis et Achiuis. ſane et ſic procedit, οἷον ἀμφοτέρωθεν.

πεῖραρ. Cant. πεῖρας, ſuperſcripto tamen ρ. variat lectio et alibi. Facta vox ex πέρας, quod extremas quoque funis partes et oras deſignat: πέρατα σχοινίου. Sed et abſolute πείρατα pro fune dixit Homerus Od. M, 51 et Hymn. in Apoll. 129. Apollon. Lex. πεῖραρ. τὸ μὲν πέρας τοῦ σχοινίου. adſcripto hemiſtichio noſtro. add. Etymol.

Aliam viam ingreſſus erat deſideratiſſimus Koeppen, referendo haec ad lances Iouis: πεῖραρ πολέμου, idem quod πολέμου πέρας, eſſe victoriam, et τανύειν τὸ πεῖραρ πολέμου ἐπί τινι, dictum eſſe, quo ſenſu dictum Θ, 69 χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα, pro διδόναι νίκην τινί. At nec τανύειν pro *appendere* vſu firmatur, nec reliqua loca, in quibus haec loquendi ratio occurrit, cum iſta notione conueniunt. cf. ſup. ad Λ, 336.

361. μεσαιπόλιος pro μεσοπόλιος notabile exemplum mutatae vocalis in compoſito ap. Etymol. Sic tamen Πυλαιμένης. Κλυταιμνήστρα et alia ap. Euſtath. p. 937, 38. et aliud compoſitorum genus, cum ο mutatur in η, vt ἱππημολγός et alia. οὐ σφόδρα πεπολιωμένος, ἀλλὰ μέσος. οὔπω γέρων (leg. ὠμογέρων ait Bentl.) Heſych. ὁ λεγόμενος σπαρτοπόλιος Sch. br. vel, vt melius Euſtath. μιξόθριξ κατὰ τὸ ὑποπόλιον. *ſparſis paſſim canis.*

362. Τρώεσσι μετάλμενος Ven. (ſicque Cant. Mori. Harl. Lipſ. Vrat. d. et vnus Vindob.) Schol. A. „ἐν ἄλλῳ· Τρώεσσιν ἐπάλμενος“ et ſic in edd. legebatur, eodem iure ac ſenſu.

363. Ὀθρυονῆα, Καβησόθεν ἔνδον ἐόντα. Sch. A. „In Argolica recenſione fuit Ἑκάβης νόθον, *forte*, inquit Schol. *ignoratione vrbis Cabeſi*. Fuit ita ſcriptum Ὀθρυονῆ' Ἑκάβης νόθον.“ Κάβησα δὲ πόλις Ἑλλησποντίς, Sch. B. At Καβησὸς, πόλις Θρᾴκης Sch. br. et Etymol. Plura legerat in ſuis Euſtathius; vnde patet Cabeſum in

Thracia ad Haemum collocaſſe alios, alios in Cappadocia τὰ Κάβησα, nonnullos in Lycia, et Othryoneum Sarpedonis fratrem edidiſſe.

ἔνδον ἐόντα, ἤτοι ἔνδον τοῦ οἴκου Πριάμου, ἔνδον Ἰλίου. Putat tamen idem Sch. B. praeſtare ἀντὶ τοῦ ἐνόντα καὶ παρόντα, vt τὰ ἔνδον ἐόντα dicuntur v. c. Od. Η, 166. Vt ſit *intra caſtra*, vſus loquendi haud admittit. Euſtath. accepit eſſe *habitantem intra* Cabeſum, non extra vrbem in agro. Satis docet vſus perpetuus, referri τὸ ἔνδον ad *domum* (v. c. Κ, 378. Λ, 766) vt adeo ſit reſpectu ſoceri, Priami, de quo ſtatim agitur. ἔνδον εἶναι Od. Ξ, 407 *domi eſſe*. et inf. Ο, 438 Κυθηρόθεν ἔνδον ἐόντα ἶσα φίλοισι τοκεῦσιν ἐτίομεν ἐν μεγάροισι.

Verſus 363 — 366 laudat Strabo XIII, p. 696 C. loco quo docet Homerum nihil memorare de Caſſandra violata; ſed eam virginem nominare.

364. ὅς ῥα νέον πολέμοιο, μετὰ κλέος εἰληλούθει. „κατὰ κλέος Ariſtophanes" Schol. A. Verum μετὰ κλέος ἔρχεσθαι etiam in Od. Ν, 415 ᾤχετο, πευσόμενος, μετὰ σὸν κλέος, εἴ που ἔτ' εἴης. et Γ, 83 πατρὸς ἐμοῦ κλέος εὐρὺ μετέρχομαι ἤν που ἀκούσω. Et iam ſup. Λ, 227 γήμας δ', ἐκ θαλάμοιο μετὰ κλέος ἵκετ' Ἀχαιῶν. — Locum expreſſit Virgil. Aen. II, 342 *Illis ad Troiam forte diebus Venerat inſano Caſſandrae incenſus amore, Et gener auxilium Priamo Phrygibusque ferebat.*

365. ᾔτεε δὲ Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην. „quod nunc poeta e filiabus Priami *Caſſandram* εἶδος ἀρίστην, alibi (ſup. Γ, 124. Ζ, 252.) *Laodicen* ſic appellat. Nec haec pugnant; nam illa inter innuptas, haec inter nuptas pulcerrima fuit. Alii diſtinguunt poſt θυγατρῶν. alii εἶδος accipiunt τὴν εἴδησιν τῆς μαντείας. inepte." A. B. Euſtath.

366. Κασσάνδρην ἀνάεδνον. „quod ἔδνα dabant proci. Itaque Othryoneus petebat Caſſandram ἀνάεδνον, *ita vt ipſe nulla munera daret*" Sch. A. quae ſunt recocta ex iis quae ad Ι, 146 notata erant: ad quem vſ. vide de

forma vocis, quae fuiſſe videtur ανεϝεδνα, aut ex ἄεδνος, (αϝεδνος) ἀάεδνος et tandem ἀνάεδνος. Cum ἕδνα ſint munera modo a ſponſo modo a ſocero data, poteſt quoque ea eſſe ἀνάεδνος, quae tantopere expetitur, vt ſine dote ducatur. cf. Euſtath.

Κασάνδρην veterem ſcripturam fuiſſe certum eſt; eſtque ea in Lipſ et in aliis. Si tamen ſemel eam receperis, mutanda erunt innumera alia pari iure.

ὑπέσχετο δὲ, mutauit in δὴ Barnes; haud bene. γὰρ vn. Vindob. et alter ὑπίσχετο.

368. τῷ δ᾽ ὁ γέρων Πρίαμος ὑπό τ᾽ ἔσχετο. Erat ὑπέσχετο cum vitio metri in edd. ipſa Rom. c. Euſtath. ante Barnes. qui fulcrum ei quaerens edidit Πρίαμος μὲν ὑπέσχετο. et addit „γρ. μὶν, et ὑπό τ᾽ ἔσχετο. "hoc alterum tenere debebat; afferebat enim cod. Cant. Recepit Clarke et firmant illud codd. Tho. Bentleii, Lipſ. Ven. Townl.

Cur non et hic ſcriptum ſit τῷ δὲ γέρων, aut qua cum vi ὁ interiectum ſit, non apparet.

369. ὑποσχεσίῃσι πιθήσας· Pro hoc eſt ὑποσχεσίῃ πεποιθὼς in Vrat. d. cum vno Vindob.

370. αὐτοῖο τιτύσκετο. τιθήσκετο vitium ed. Rom. Idem verſus legebatur ſup. 159.

371. „καὶ βάλεν ὕψι βιβάντα. „βιβάντα Ariſtarchus vt δαμέντα (melius Sch. B. vt ἱστάντα) a recto μακρὰ βιβάς. Addit Sch. A. καὶ οὕτως ἔχει ἡ ὑγιὴς ἀνάγνωσις." Fuit itaque et aliter lectum? puto βιβῶντα, vt erat Γ, 22 μακρὰ βιβῶντα. Sollennior tamen forma βιβάς.

οὐδ᾽ ἤρκεσε θώρηξ. ἤρκεσε abſolute hic et 397 et alibi: cum in aliis locis adiiciatur ὄλεθρον, vt Ζ, 16. Υ, 289.

372. χάλκεος, ὃν φορέεσκε. ⊱ „quod thoraces erant ex aere; reſpectu habito ad verſum Β, 529 ὀλίγος μὲν ἔην, λινοθώρηξ." Sch. A. Scilicet is vſ. reiiciebatur. v. ad e. l. „γρ. μέσῃ δ᾽ ἐνὶ γαστέρι πῆξε" Barn. Idem vſ. 398.

374. *πέρι δή σε βροτῶν αἰνίζομ' ἁπάντων.* „Legitur quoque *αἰνίξομ'*, *ἀντὶ τοῦ ἐπαινέσομαι*, alii reddunt, *διήγημά σε ποιήσομαι.* Zenodotus *αἰνίσσομαι.*“ Etiam Apollon. Lex. hoc verſu laudato *ἐπαινῶ. ἢ θαυμάζω, θαῦμα ἡγοῦμαι, ἢ αἰνίττομαι.* In *ἐπαινῶ* conſentiunt Schol. br. Etymol. et Heſych. in quo e Comano adiectà haec: *ὁ δὲ Κομανός· δεινίζομαι, καταπλήσσομαι. αἰνίζηθ' ὑποφήτην.* *ὦ* verſui praefixum etiam in Townl. Vulgata eſt apud Sch. Pind. P. VIII, 57. laudat verſum; vbi ſcribitur *'Ωθρυονεῦ* vnde iſtud *Ω* natum. Male idem accipit *αἰνίσσεσθαι* dictum pro *ἀποφθέγγεσθαι.*

377. *ταῦτά γε.* „Nonnulli *ταυτά γε.*“ Sch. A. Scilicet, quod ſeriores *ταὐτὰ* ſcribunt, *τά γε αὐτά.* Addit Sch. A. *ὅπερ οὐ πιθανόν.*“ Senſus tamen is requiritur.

379. *εἴ κε σὺν ἄμμιν. αἴ κε* Vrat. d.

ἐκπέρσησ' Vrat. at h. l. eſt ſecunda perſona, *σὺ ἐκπέρσῃς.* non tertia pro *ἐκπέρσῃ.*

380. „*γρ. εὐναιόμενον* Barn.“ vt alibi, A, 164.

381. *ὄφρ' ἐπὶ νηυσὶ συνώμεθα* „*συνώμεθα.* Ariſtarchus *συνώμεθα* quia eſt ab *ἵημι.*“ Probat Schol. A. alios tamen lenem adſcribere, non recte.“ Nota nunc res eſt, veteres aſperum in medio adſcripſiſſe. Ex *ἵημι, ὦμαι,* adeoque *συνίημι. συνῶμαι.*

Porro Sch. A. *συνώμεθα. οὕτως ἀντὶ συνθώμεθα, συμβόλαια καὶ συνθήκας ποιησόμεθα.* Similia Schol. Lipſ. add. Heſych. Etymol. Sch. br. Eſt et hoc Ariſtarcheum. Apollon. Lex. in *συνώμεθα.* laudato verſu: *'Αρίσταρχος, τὸ συνώμεθα, συμβόλαια ποιησώμεθα καὶ συναλλάγματα. ταῦτα γὰρ Ὅμηρος συνημοσύνας καλεῖ* Il. X, 261 — Ad e. l. conf. Nota Tollii.

382. *ἐπεὶ οὔτοι ἐεδνωταὶ κακοί εἰμέν.* — „quod *ἔδνα* dederunt proci (vide iam ſup. ad 366) *ἑεδνωταὶ* cum aſpero ſcribitur in Ven. et Sch. ſicque Lipſ. Euſtath. et excuſum in ed. Steph. et hinc deductis. Antiquiores inde ab Flor. et Rom. ſpiritu leni *ἐεδ.* qui ſane mos eſt, quoties *τῷ* digamma *ε* praefigitur: *Ϝεῖπα, ἔειπα, Ϝέλπω*

μαι, ἐέλπομαι, ϝείσατο, ἐείσατο. (ſcil. εϝειπα. εϝελπομαι. εϝεισατο) Similis aberratio in ἐέρση occurrit cum deberet eſſe ἑέρση. Tyrannio ſcribebat ἑεδνῶται, quem refellit Schol. A. Clarke ait: „vulgg. ἐδνωταὶ“ quod mihi nusquam occurrebat. Porro οὗτοι. Editum erat in Clark. ed. οὔτι ἐεδνωταὶ operarum puto vitio; nec niſi in Mori ſic lectum vidi. ἐεδνωταὶ δὲ κηδεσταὶ, πενθεροὶ, qui ἕδνα accipiunt a generis. Sch. Ven. A. B. Eadem Heſych. Etymol. At Sch. pr. προικοδόται· — ἐσμὲν ap. Euſtath.

383. ὡς εἰπὼν ποδὸς εἷλκε κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην. „Ariſtarchus ἕλκε.“ Sch. A. διὰ κρ. Venetus.

384. τῷ δ' Ἄσιος ἦλθεν ἀμύντωρ. „Ariſtarchus: ἦλθ' ἐπαμύντωρ.“ Ἄσσιος male codd. nonnulli vt Vrat. A.

385. τὼ δὲ πνείοντε κατ' ὤμων. vt P, 501. 2. quod alias in curſu: inf. Ψ, 380. 1. et 765.

388. λαιμὸν ὑπ' ἀνθερεῶνα, διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε. „τὸν ὑπ' ἀνθερεῶνα λαιμὸν“ Sch. B. male. ſed κατὰ λαιμὸν, ὑπ' ἀ. Heſych. λαιμὸς ὁ φάρυγξ. ὁ τράχηλος. ὁ λάρυγξ. ὁ βρόγχος. Verbo Pollux II, 206. Ὅμηρος τὸν στόμαχον (ſuperiorem eius partem) καὶ λαιμὸν καὶ λευκανίαν καλεῖ. Iterum occurrit inf. 542. Σ, 34. Od. X, 15.

διαπρὸ et h. l. ſcribitur a multis.

Porro πρὸ nonnulli vacare aiunt ap. Schol. A. cum ſit διήλασεν. At Herodianus: ὅτι εἰς τὸ πρόσθεν διήλασεν.“ Saepe iam vidimus.

389. ἀχερωῒς, vulgo appellata ἡ λεύκη. cf. Schol. Theocr. II, 121. *populus alba:* quod firmat ipſa fabula de Hercule ex Acheronte reduce corona populea coronato, in Sch. A. B. br. Euſtath. Etymol. Heſych. e quo Apollon. Lex. reſtituitur, et Harpocration in λεύκη, vbi et verſus Homericus apponitur. Pauſan. V, 14 ad h. l. prouocat. ἀχελωῒς Euſtathius ait nonnullos ſcribere. Profecit ex h. l. Apollon. IV, 1682 ſqq. in caſu Talo. — Prius hemiſtichium eſt quoque in Sc. Herc. 421. ſed

ſequuntur: ἢ ὅτε πέτρη Ἠλίβατος πληγεῖσα Διὸς ψολόεντι κεραυνῷ, ὡς ἔριπε.

390. ἠὲ πίτυς βλωθρή. Iterum vox legitur Il. Π, vbi quinque hi verſus repetuntur v. 482—6. et Od. Ω, 233 στὰς δ' ἄρ' ὑπὸ βλωθρὴν ὄγχνην. ad quem verſum Apollon. Lex. βλωθρὴν, μολοθρὴν, τὴν εἰς τὸ ἄνω μολίσκειν θορύζουσαν (θορνύουσαν vel θοροῦσαν) οἷον πηδῶσαν. Similia Heſych. Sch. br. quae iam comparauit Villoiſon. Clarius grammaticorum mentem exponit Etymologus: εἴρηται παρὰ τὸν αἰθέρα καὶ τὸ μολεῖν· μολαιθέρη τις οὖσα. ἢ εἰς τὸν αἰθέρα μολίσκουσα. Idem: βλώσκω, τὸ αὐξάνω — ἀπὸ τοῦ μολῶ, μολίσκω. Nec aliter ſenſit grammaticus Sch. br. βλωθρὴ, μακρά. παρὰ τὸ βλώσκειν ὅ ἐστι βαίνειν (ſc. μολίσκειν.) εὐαυξὴς γάρ. add. Euſtath. pluribus locis. At veteres grammatici in Sch. A. B. Victor. vndequaque dialectos arceſſunt, e quibus βλωθρὸς dictum ſit: τινὲς ἁπαλὴν, κατὰ Ἀρκάδας· οἱ δὲ ὑψηλὴν κατὰ Βοιωτούς· ἤτοι Φλοιαβαρεῖς κατὰ Μαγνῆτας· ἢ τραχεῖαν κατὰ Δρύοπας· ἢ ηὐξημένην κατὰ Τυρσηνούς· ἢ σκληρὰν, κατὰ Καρυστίους. Exſcripſit quoque haec Euſtath. add. Sch. Nicandri ad Ther. 693 p. 32. ed. Par. Mireris tamen homines illos huc deueniſſe, cum nihil apertius ſit quam a radice, a qua nunc βάλλω tenemus, βλῶ, βλέω, βλῆμι, — βλόω, βλῶμι, βλώσκω, veniſſe βλωθρὸν, quod in altum ſe emittit, iaculatur; quod Virgilio eſt, *ſe ſubiicere* Ecl. X, 74. Ge. II, 19 fuit βλώσκειν. Vt ad etymum a μολῶ deuenirent, adducere eos potuit vſus τοῦ καταβλώσκειν pro κατατρέχειν. Od. Π. 466 ἄστυ καταβλώσκοντα. et Apollon. I, 322 vbi v. Schol. IV, 227. et προβλώσκειν, prominere, procedere Odyſſ. T, 25. Φ, 239. 385. Verbo eſt *procera* pinus. E Scholiis tamen intelligas vocem antiquam fuiſſe, diuerſis in locis ſerius quoque vſu habitam. Ex Homero βλωθρὴν Ἀχερωΐδα repetiit Apollon. IV, 1476. Occurrit μήπω κεκριμένῃ μηδὲ βλωθρῇ ἐπὶ ποιῇ in Arat. Dioſ. 357 et βλωθρᾶς πλατάνου in epigr. Eryciae XIV. ap. Brunck. Anal. To. II, p. 298. Etiam ἐλάτας βλωθρὰς dixit Oppianus.

οὔρεσι τέκτονες diuiſim ſcribendum eſſe monent Sch. A. B. nam fuere, qui vna voce dictos vellent οὐρεσιτέκτονες, in his Nicias.

τὴν δ' οὔρ. Lipſ.

391. ἐξέταμον πελέκεσσι νεήκεσι, νήϊον εἶναι. „νεήκεσι pronuntiandum vſu et more; ſic quoque Alexio. At Aſcalonita, νεηκέσι. Et debebat ſic pronuntiari ſecundum analogiam, cum ſit ductum ex ἀκή. Vſus tamen aliud probat νεήκης et τανακήκης.“ Plura ap. A. B. Euſtath. — Eſt idem ac νεακόνητος. Heſych. νεήκεσι. νεωστὶ ἠκονημένοις. ὀξέσι. Succinunt Sch. br.

393. βεβρυχώς. Miſcent grammatici, Sch. A. B. Euſtath. duo diuerſa: βρύχειν vel βρύκειν, de quibus ſatis multa dicta ſunt ad Moeridem, Thomam, Ammonium, al. et βρυχᾶσθαι et multa argutantur; hoc de leonum vagitu proprie dicitur, illud de *fremitu*, et proprie quidem dentibus frendentium, vnde quoque βρυγμὸς apud Hippocratem occurrit, de quo v. Galen. in gloſſis Hippocr. ſicque h. l. v. Sch. br. Spectat huc Apollon. Lex. h. v. βεβρυκὼς, τῶν ὀνοματοπεποιημένων; emendandum βεβρυχώς.

Verſus 392. 393. Dionyſ. Halic. de compoſit. ſ. 4 laudat tanquam exemplum doctae compoſitionis, vt doceat, quantum detrahatur orationi ſi membra ſoluantur. Similia Hermog. de formis orat. I, 6 p. 290. Repetuntur vſſ. 392. 3. inf. Π, 485. 6.

394. ἐκ δέ οἱ ἡνίοχος πλήγη φρένας. ἐξεπλήγη, v. ad Γ, 31.

395. οὐδ' ὅγε τόλμησεν. Lipſ. Vrat. b. οὐδ' ὅγ' ἐτόλμησεν.

δηΐων ὑπὸ χεῖρας ἀλύξας ἂψ ἵππους στρέψαι. Lipſ. a pr. m. ἀλύξαι — στρέψας. altero ſuperſcripto.

398. μέσῃ δ' ἐν γαστέρι πῆξεν. „γρ. μ. δ' ἐνὶ γαστέρ' ἔπηξε.“ margo Steph. et mſ. Mori. v. ad 372.

399. αὐτὰρ ὅγ' ἀσθμαίνων. „Sine γ' Ariſtarchus“ Sch. A. male.

402. *μάλα σχεδὸν ἤλυθεν.* „*ἤλυθεν* ex *ἤλυθον*, non ex *ἤλυθα*" Clarke.

403. *Ἀσίου ἀχνύμενος.* ⊱ „quod omiſſum *περὶ Ἀσίου*" Sch. A. *ὑπὲρ* Sch. br.

405. *πάντοσ' ἐΐσῃ* et *πάντοσε ἴσῃ* et hic, vt vbique, variat. v. Γ, 347.

406. *ἀσπίδα — τὴν ἄρ' ὅγε ῥινοῖσι βοῶν καὶ νώροπι χαλκῷ δινωτὴν φορέεσκε.* Erat *τὴν ἄρ' ὅγ' ἐν* in edd. et codd. vulgatum. poteſt hoc exponi, aut vt *ἀσπὶς* ſit *δινωτὴ ἐν ῥινοῖς καὶ χαλκῷ*, tanquam partibus ſuis, quibus conſtet, vel *ἀσπὶς ἐν ῥινοῖς*, paraphraſi alibi obuia, pro *ἔχουσα ῥινούς.* Ineſt tamen moleſti aliquid. Wolf. V. C. ex mſ. Lipſ. ap. Erneſti recepit *ὅγε ῥινοῖσι* quod retineo, cum et cod. Townl. idem offerat, vt pro mero lapſu librarii haberi nequeat; contra vero interpoſitum *ἐν* videatur ab eo, qui metro metuebat in vltima voc. *ὅγε.* quae tamen producitur et tono et propter *ρ* in *ῥινοῖσι.* Habemus tandem et alibi ſimilia: Od. Τ, 56 *κλισίην δινωτὴν ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ* pro *ἐξ ἐλέφαντος.* ſollenni vſu caſus tertii.

407. *ἀσπίδα δινωτὴν, περιφερῆ. δῖνος γὰρ ὁ τόρνος* Sch. B. Alia ſcriptura eſt *δεινωτὴν*, quam ipſe Apollon. Lex. h. v. habet, *δεινωτὴν, στρογγύλην.* ſicque Heſych. et Vrat. d. Conf. ſup. ad Γ, 391.

δύω κανόνεσσ' ἀραρυῖαν. „*κανόνεσσι* plene Ariſtarchea exemplaria" ait Sch. A. ergo vitium metri grammaticus non vidit? De voce v. ad Jl. Θ, 193.

408. *τῇ ὕπο πᾶς ἐάλη.* ⊱ „quod *πᾶς* pro *ὅλος.* Notatur reſpectu verſus: *πᾶσαι δ' ὠΐγνυντο πύλαι*, pro *ὅλαι* Jl. Θ, 58." Sch. A.

ἐάλη, συνειλήθη καὶ συνεκρύβη Sch. B. Euſtath. *συνεστράφη* Apollon. Lex. h. v. adde Heſych. Suid. Iterum inf. Υ, 168 et 278. Alio loco Χ, 275 eſt *ἕζετο γὰρ προϊδών.* Dicitur de eo qui *ſe colligit*, corpus inflectit vt lateat. Virgil. Aen. X, 412 *ſeque in ſua colligit arma* XII, 491 *Subſtitit Aeneas et collegit in arma Poplite ſubſidens.* De forma vocis agit Etymologus: *ἤλη, ἐάλη,*

vt ἤγη, ἐάγη, ἦδε, ἕαδε. Ab ἀλέω vel ἄλημι. v. ad E, 823. quod idem quod εἰλέω, εἴλημι. flecto, inuoluo. Π, 403 ἧστο ἀλείς. Fuit ϝαλεις. εϝαλη.

In princ. τῷδ' ὕπο Vrat. d.

ὑπέρπτατο χάλκεον ἔγχος — ἀντὶ τοῦ ὑπερέπετεν Apollon. Lex. h. v.

409. καρφαλέον — ἄϋσεν. pro ἤχησεν et τὸ κατάξηρον. Melius addas ἐξύ. quod sup. M, 160 αὖον. ad quem loc. vide, et mox 441. Varietatem scripturae nusquam vidi, quae alibi est, cum καρχαλέος pro eo obtrudatur Jl. Φ, 541. vbi vide. Bene Sch. B. ἐναργεστάτη ἡ ὀνομασία.

ἐπιθρέξαντος ἄϋσεν. ἐπιτρέχειν h. l. idem quod ἐπιψαύειν. quatenus, aere percusso per sagittam superuolantem, aes resonat. Etiam Apollon. Lex. ἐπιθρέξαντος, ἐπιδραμόντος. εἴληπται δὲ ἀπὸ τοῦ ἔθρεξεν — vt ἔθρεψεν a τρέφω. Hesych. ἐπιδραμόντος. ἐπιξύσαντος bene ad h. l. In Ald. 1. erat vitium ἐπικρέξαντος, etsi non prorsus infelix.

412. ὑπὸ πραπίδων, ὑπὸ φρενῶν subter diaphragma. cf. sup. ad A, 103. 608. Apollon. Lex. πραπίδες. φρένες. et locus vbi illae sunt in corpore: hoc loco laudato. add. Hesych. h. v.

414. οὐ μὰν αὖτ' ἄτιτος κεῖτ' Ἄσιος. Flor. Rom. κεῖται, incuria metri. ἄτιτος. Apollon. Lex. h. v. ἀτιμώρητος. ἐπὶ δὲ τοῦ „οὐ μὰν αὖτ' ἄτιτος κεῖτ' Ἄσιος" οἷον· ὑπὲρ οὗ οὐδεὶς εἰςεπράξατο· recte δίκην vel δίκας desiderat Villois. Etiam Hesych. ἄτιτος. ἀτιμώρητος. sed pessime adiicitur: κατὰ στέρησιν τῆς ἄτης.

415. εἰς Ἄϊδός περ ἰόντα πυλάρταο κρατεροῖο. „πυλάρταο κρατεροῖο, ita vt vtrumque iunctim sit assumendum, τοῦ ἰσχυρῶς τὰς πύλας ἐπαρτῶντος, ὅ ἐστιν ἁρμόζοντος." Sch. A. Sch. br. et Apollon. Lex. h. v. qui Apionis aberrationes subiicit. Spectare epitheton ad τὸ διεξίτητον facile intelligitur. Vocem iam vidimus Θ, 367.

ἰόντα. „διὰ του ι, αἱ Ἀριστάρχου“ Sch. A. an lectum quoque fuit ἐόντα? Sane; et habet hoc Townl.

κρυεροῖο Cant.

419. ἀλλ' οὐδ', ἀχνύμενός περ, ἑοῦ ἀμέλησεν ἑταίρου. si ἑοῦ est *sui*, scriptum esse debuit ἑϝου. enim vero est ex ἐός *bonus*, v. Exc. de Digammo sub hac voce, et Exc. VII ad Jl. A.

420. ἀλλὰ θέων περίβη. ⸖ „quod hic locus inseruit interpretandis istis, ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας, pro ὑπερμαχεῖς, petitum ab animantibus (fetum, pullos, catulos, tutantibus)“ Sch. A. v. ad A, 37. Totus versus cum 421. 422. 423. legebatur sup. Θ, 331. 2. 4. et valde probabile sit eos h. l. esse a rhapsodo insertos, vnde et στενάχοντα in v. 423 venisse dicendum est; nam iidem duo homines, Mecisteus et Alastor, etiam ibi Teucrum vulneratum absportabant. — ἀμφικάλυψε Vrat. d.

423. βαρέα στενάχοντε. ⸖ „quod Zenodotus στενάχοντα legit; quod ridiculum, nam Hypsenor caesus erat.“ Emendatior lectio στενάχοντε debetur libris Aristarchi: vt sint οἱ βαστάζοντες“ Sch. A. B. Lips. Prauam lectionem habent primae edd. Flor. et Aldd. (etiam e codd. Cant. Vrat. d. A.) veriorem, στενάχοντε ed. Rom. c. Eustath. στενάχοντες Lips. Deprauata forte petita est ex altero loco Θ, 334.

424. Ἰδομενεὺς δ' οὐ λῆγε μένος μέγα. ἵετο δ' αἰεί. λῆγε μένος. glossa mſ. Lips. οἱ Ἀττικοὶ, μένους. Notauit et Eustath. At sunt prorsus diuersa. Atticis non modo, verum aliis quoque scriptoribus, et ipsi Homero: v. c. sup. A, 224 οὔ πω λῆγε χόλοιο, λήγειν dicitur intransitive, *cessare ab aliqua re*, adeoque est idem ac παύσασθαι. At h. l. transitiue; hactenus est ἔπαυσε. Monuit aduersus Clarkium Ernesti. Conuenit cum altero A, 282 σὺ δὲ παῦε μένος τεόν. — μέγα ἵετο male Vrat. d. et alii iungunt.

426. ἢ αὐτὸς δουπῆσαι ἀμύνων λοιγὸν Ἀχαιοῖς. ⸖ „quod δουπῆσαι pro ἀπολέσθαι ex consequenti: cum respectu ad glossographos, qui pro eodem habent δεδουπό-

τος, τεθνηκότος." Sch. A. ſicque Heſych. h. v. Spectat res ad locum Jl. Ψ, 679 δεδουπότος Οἰδιπόδαο, quod Ariſtarchus ἐν πολέμῳ ἀνῃρημένου acceperat, quod ibi docent Schol. et Apollon. Lex. in δουπῆσαι. Add. Sch. B. ad praeſentem locum.

λοιγὸν Ἀχαιῶν Mori. Barocc.

428. Inde a γαμβρὸς vsque ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ 433 eſſe διὰ μέσου vidit quoque Schol. A.

430. τὴν πέρι κῆρι φίλησε. Sch. B. „ὑπὲρ τὸν τῆς φύσεως νόμον." Videntur etiam hic multi et ipſe Erneſti, iunxiſſe περὶ κῆρι. quod graecum non eſt. verum ἐφίλησε πέρι, περισσῶς, (ἐν) κῆρι· vt ſaepe monitum. v. Δ, 46. Barn. „γρ. τὴν περὶ κῆρ' ἐφίλησε. ab ipſo puto procuſum.

Mater, legitima Anchiſae vxor, Eriopis ap. Euſtath.

431. πᾶσαν γὰρ ὁμηλικίην ἐκέκαστο κάλλεϊ. „ἐκέκαστο." Apollon. Lex. h. v. ἐκεκόσμητο. nam κάζειν eſt κοσμεῖν. Supplendum autem (κατὰ vel ἐπὶ) πᾶσαν ὁμηλικίην. vt plene dictum occurrit Jl. Ω, 535 πάντας γὰρ ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκαστο ὄλβῳ τε πλούτῳ τε. alias ſubſtituerem ὑπέρ. Inf. Π, 809 ἡλικίην ἐκέκαστο. apud Apollon. I, 101 Θησέα δ', ὃς περὶ πάντας Ἐρεχθεΐδας ἐκέκαστο, poteras ſuſpicari παρὰ πάντας ſed eſt ibi πέρι, h. ὑπὲρ ἄλλους. vt recte ſcripſit mutato accentu Brunck. plene dictum eſt lib. III, 585 ὃς περὶ πάντων ξείνων μειλιχίῃ τε θεουδείῃ τ' ἐκέκαστο. Senſum bene reddit Sch. br. πασῶν γὰρ ὁμηλίκων τῷ κάλλει διέφερε. Vnde et Heſych. reddit ἐνίκα. ἐδοξάζετο. ἐκεκόσμητο. Inde ſimpliciter ἐκέκαστο *excelluit* vt B, 530. E, 54 et al. et aliquoties ap. Apollon. Argon.

432. κάλλεϊ καὶ ἔργοισιν ἰδὲ φρεσί. Barnes: „γρ. κάλλει ἠδ' ἔργ." peſſime.

433. γῆμεν ἀνὴρ ὤριστος. Barnes: „γρ. ὢ 'ριστος." v. ad Λ, 288.

Seruauit interpolationis nonnullorum veterum, haud dubie rhapſodorum, quae tamen propter verſuum ſcabri-

tiem mature fuit deprehenfa, memoriam Euftath. ad h. l. *Σημείωσαι δὲ καὶ, ὅτι ἐνταῦθα μετὰ τὸ.* (vf. 433) *Γῆμεν ἀνὴρ ὤ. ἐνὶ Τρ. εὐρείῃ ὑπογράφουσί τινες προςγράφοντες στίχους τούτους·*

Πρὶν Ἀντηνορίδας τραφέμεν καὶ Πανθόου υἷας,
Πριαμίδας θ', οἳ Τρωσὶ μετέπρεπον ἱπποδάμοισι
Ἕως ἔθ' ἥβην εἶχεν, ὄφελλε δὲ κούριον ἄνθος.

ἵνα ᾖ Ἀλκάθοος ἄριστος, πρὶν γενέσθαι τοὺς ῥηθέντας. ἔτι δὲ, καθὰ προεσημειώθη, ἐν πολλοῖς ἔπη Ὁμηρικὰ ἐκ τῶν ἀντιγράφων λείπουσι, (male, fi eft, *verfus deficere ac defiderari;* nam interpolationes recte reiectae funt) *πολλοὶ τῶν παλαιῶν καὶ λέγουσι καὶ δεικνύουσι.* Haec qui legit, audaciore animo fufpiciones de interpolatis locis aperiet.

435. *θέλξας ὄσσε.* Saepe occurrunt *θέλγειν νόον, θυμὸν, ἦτορ.* Nunc *τὼ ὄσσε.* Sane de Mercurio: qui virga *ὄμματα θέλγει ὧν ἐθέλει,* Ω, 343. Vidimus fup. ad M, 255 notionem fubeffe huic voci *τοῦ debilitare,* ideoque *oculos* nunc *vifu priuare,* perftringere, obtundere: verbo: de vertigine eft accipiendum. Ad h. l. interpretamentum fpectat Apionis *ἀμαυροῦν* ap. Apollon. Lex. h. v. et Sch. br. ad h. l. — Sch. B. *θέλξας, παρατρέψας* vt (Jl. M, 254. 5) *αὐτὰρ Ἀχαιῶν θέλξε νόον.* Simile eft ifti (Π, 792) *στρεφεδίνηθέν τε οἱ ὄσσε.*

Sequitur *ὄσσε φαεινά.* Editum erat inde a Flor. et Aldd. cum Romana *ὄσσε φαεινὼ πέδησε.* enecto metro; tam parum rem metricam curabant editores. Emendavit *φαεινὰ* Turnebus; nec tamen aufus eft eum fequi Stephanus, maluitque vitium metricum feruare cum Berglero. Obtemperarunt Turnebo Cantabrig. altera, inde Barnes, Clarke et al. et eft quoque *φαεινὰ* expreffum e Veneto; at Schol. A. habuit et ipfe *φαεινώ.* Nihil enotatum video e Townl. et Vrat. b. vt hinc colligendum fit *φαεινὰ* ibi legi, at in Vrat. d. et A. eft *φαεινώ.* Dubitat Barnes fitne in Mori *φαεινὰ* an *φαεινώ.* Nec enotatum quicquam e Lipf. ab Erneftio; Bentleius tamen ex eo et ex Harl. laudat *φαεινά.*

De metri vitio ſatis conſtat; emendandi vero ratio duplex occurrit, vel *Φαεινὰ πέδησε*, vel *Φαεινὼ ἔδησε*. Alterum hoc appoſuit Barnes, vt nec conſtet, ſitne var. lect. an emendatio; hoc tamen probabilius: proclinior quoque in hoc erat Bentleius, quandoquidem et alibi *ἔδησε* hoc modo iunctum occurrit. Inf. Ξ, 73 *ἡμέτερον δὲ μένος καὶ χεῖρας ἔδησε*. Od. Δ, 380 *ὅστις μ' ἀθανάτων πεδάα καὶ ἔδησε κελεύθου*. Prius tamen retinendum eſſe videtur, cum e codd. firmatum ſit; et frequentatur vſus pluralis iuncti cum duali: quod iam docuere Barnes et Clarke: vt Od. Λ, 210. 211. ad Jl. A, 566. et Euſtath. ibid. et paſſim. Etiam inf. 617 *ὄσσε αἱματόεντα*, etſi lectio ibi variat. Erneſti voc. *ὄσσε* pro plurali habendam eſſe h. l. et Ψ, 477. patere putabat.

438. *στῆθος μέσον οὔτασε δουρί.* Sch. B. „*ἐδίδαξε, ποῦ κεῖται ἡ καρδία ὡς καὶ Εὐδήμῳ δοκεῖ.*" videtur fuiſſe vnus ex Eudemis medicis.

439. *ῥῆξε δέ οἱ ἀμφὶ χιτῶνα χάλκεον.* ⊢ „quod aperte *thoracem* appellat *χιτῶνα χαλκοῦν*" Sch. A. *περιέῤῥηξεν αὐτοῦ τὸν χιτῶνα* Sch. B.

440. *ὅς οἱ πρόςθεν ἀπὸ χροὸς ἤρκει ὄλεθρον.* Barnes: „*γρ. ὅς ῥ' οἱ.* male. Fuit *ὅς Ϝοι.* *ἤρκει* Barnes „*γρ. ἤρκεσ'* vt Jl. O, 534. Temere hoc e coni. inani. *εἴρκει* et *ἤρκει* Vrat. d.

441. *αὖον ἄϋσεν.* Scribunt *αὖον* Ven. vterque, et Sch. A. „*τὸ αὖον δασυντέον.*" Mirum, cum iam bis *αὖος* in ipſis Venetis lectum ſit, M, 137. 160. repente nunc alteram ſcripturam eſſe receptam: quo confirmatur, quod aliquoties animaduerti, grammaticos plerumque in vnam et alteram rhapſodiam, non in totum carmen, eſſe commentatos, eorumque obſeruationes iis locis, quibus adſcriptae erant, adhaeſiſſe.

441. *ἐρεικόμενος περὶ δουρί.* Apud Apollon. Lex. et Heſych. ſcribitur *ἐρικόμενος*, vt in Ven. Vrat. d. vitioſe haud dubie, nam breuis eſſet littera, quod docet verſus P, 295 *ἤρικε δ' ἱπποδάσεια.* De voce eiusque deriuatis multis agunt grammatici. Sufficit in Apollon. et aliis ad-

Alii videntur vocis Ἄρης proprietatem feruaſſe. Schol. B. οἱ δὲ, τὴν ψυχὴν ἀφιέναι τὸ μένος ἐποίει ſc. Mars; et placere poteſt, quia Mars ſic proprie dicitur, quodque, ex priſco more, tanquam ab eo peractum, ei tribuitur id, quod in bello fit vel geſtum eſt. Senſus ita eſt: *„deinde autem Mars effecit, vt eius anima vires ſuas amitteret.“* Similia ſunt in Euſtathio, et Schol. Lipſ. etſi priorem quoque interpretationem agnoſcunt. At duriſſimus eſſet hic vſus τοῦ ἀφιέναι, quod habet actionem immanentem, *amittere, deponere, relinquere, vim ſuam*, vt nunc ſit tranſitiue dictum, *facere, vt aliud quid vim amittat.* Tum vero iam ſupra monui, non conuenire hoc reliquis duobus locis, in quibus ipſi haſtae μένος tribuitur.

Schol. br. ἔνθα videtur accepiſſe, *qua haſtae parte:* καθ' ὃ μέρος ἐκλύεται ἡ τοῦ δόρατος κίνησις. Poſſit forte hinc exſculpi aliquid: robur Martis, robur manuum, quod haſtae impulſu ſuo vim et motum addidit, in extrema haſtae parte mox remiſit et ſubſtitit, ceſſauit.

Ceterum dum in accurata hac et ἐναργεῖ deſcriptione haſtae trementis animo moror, venit in animum locus ex Cookii Itinerario: vbi Vol. II, p. 82. 83. cum de telorum generibus ferorum populorum agitur, apponuntur verba Waleſii: non diffiteor, inquit, mihi ſaepe Homerum in iis, quae de haſtarum iactu narrat, ab heroibus emiſſarum, viſum eſſe, inprimis ſi ad Ariſtotelicam praeceptorum ſubtilitatem ea exigerem, τὸ θαυμαστὸν vltra modum ſectari. Ex quo autem vidi feros hos homines, quae et quanta ii perpetrent iaculis ligneis, male acuminatis, et e materie non admodum dura, equidem non amplius vlli huius generis loco in Homero controverſiam mouebo; contra vero multo plura melius quam ante, aſſequor praeclare ab eo reddita et expreſſa, quae ad tela ſpectant. Nihil eſt in iactu, in eius adiunctis et effectibus, quod non viderim et recognouerim ab his populis factum. Verbi cauſſa, in haſtae rotatione ante iactum, in ſtrepitu acuto, et ſibilo haſtae emiſſae, *in tre-*

more haſtae ſolo infixae, in metiendo oculis ſcopo; in haſta vibranda inter gradiendum et ſic porro. Vix Homerus de hoc cogitauerat, ſore aliquando in altero hemiſphaerio aliquem, cui eius carmina eſſent lecta, et qui de eorum praeſtantia cum voluptate cogitaret.

446. *ἦ ἄρα δή τι ἐΐσκομεν ἄξιον εἶναι.* Eſt haec Ariſtarchea lectio, ſine *σ'*. Fuit ſcilicet in aliis *δή τι σ' ἐΐσκομεν* quod etiam in Townl. Vrat. d. habetur, (videtur quoque in Sch. br. probari.) et in edd. Flor. Ald. 1. Extruſerat *σ'* Ald. 2. cum ſequacibus; caret quoque eo Rom. Reuocauerat *σ'* Turnebus, iterum expulit Steph. reduxit Barnes, iterum eiecit Clarke. Tam varii ſunt hominum ſenſus. Conficit controuerſiam hoc, quod Homerus cum digamma pronuntiauit *ϝεΐσκομεν*. vt ſup. *Τυδεΐδῃ μὶν ἔγωγε δαΐφρονι πάντα ϝεΐσκω.* Neceſſe ergo eſt eum pronuntiaſſe *δή τι ϝεΐσκομεν.* Dura eſſet quoque in *δή τι σοι* eliſio *σ'* pro *σοι· δή τοι ἐΐσκω* Cant. De ſtructura tamen et ſenſu non minor eſt disſenſus. Sch. br. *ἆρα ἀξίως καὶ δεόντως δοκοῦμέν σοι αὐχεῖν, τρεῖς ἀνθ' ἑνὸς πεφονευκότες*; quod et in Ven. A. legitur. Ita ſupplendum erit ad *ἄξιον εἶναι, ὥστε ἐπεύχεσθαι.* At *ἐΐσκειν* vel *ἴσκειν* non eſt *videri*, ſed *iudicare ſimilem eſſe*, *aſſimulare*, *comparare*, et tandem omnino, vel *coniectare*, vid. Γ, 197. Ε, 181. Ω, 376. et aliquoties in Odyſſ. vel *iudicare.* Melius Sch. B. *οὕτως ἄρα δή τι νομίζομεν ἄξιον εἶναι τὸ τοὺς τρεῖς τούτους ἀνθηρῆσθαι* vel *ἆρα ἴσον ὀφείλομεν στοχάζεσθαι* —;

Vides iam ex dictis, alios interrogatiue haec efferre, alios cum irriſione. hoc tuetur H. Stephanus, cui equidem adſtipulor, illud Clarke, accedente Erneſtio. Saltem ſic *ἄρα* non debebat cum *ἆρα* confundi; *ἦ ἄρα* eſt *ſane vtique. ἀλλὰ* eſt *atqui. quin tu ipſe.* vt centies.

447. *τρεῖς ἑνὸς ἀντιπεφάσθαι.* quod iterum occurrit inf. Ξ, 471. et Ω, 254 Priamus ad filios *Ἕκτορος ὤφελετ' ἀντιπεφάσθαι.* „*γρ. ἀντιπεφᾶσθαι* (vt in mſ. Lipſ. vitioſe, nam *πέφαμαι* media breui ab antiquo *φάμι* ex *φάω*) et *ἀντὶ πεφάσθαι.* Barnes. hoc ipſe malim.

447. 448. *ἐπεὶ σύ περ εὔχεαι οὕτως. δαιμόνι', ἀλλὰ καὶ αὐτὸς* — H. Steph. in marg. *εὔχεαι αὔτως δαίμονι. ἀλλὰ καί.* Ita ediderat Turnebus.

οὕτως habent duo ap. Tho. Bentl. vn. Vindob. Lipſ. Harl. Townl. Vrat. Ven. pro vulgato *αὔτως*. etſi nil intereſt.

448. *αὐτὸς ἐναντίος ἵστασ' ἐμεῖο. ἐναντίον.* Ven. „*γρ. καὶ ἐναντίος.*" Sch. A. perpetua varietate. Hoc alterum vulgatum per edd. In Flor. *ἀντίος* erat.

449. *ὄφρα ἴδῃς.* „Ariſtarchus *ἴδῃ.*" Sch. A. etiam haec pleruınque alternant vicem, vt tamen *ἴδῃ* maiorem auctoritatem habeat A, 203. vbi vide, et inf. ad O, 32. etſi hoc loco *ἴδῃς* vbique regnat, etiam in Apollon. Lex. in *γόνος.* niſi quod *ἴδῃ* ex vno Vindob. notatum video.

450. *Μίνωα Κρήτῃ ἐπίουρον.* regem deſignari, nemo dubitet: accepta tamen vox trinis modis, aut vt ſit *ἐπίουρος,* cuſtos, *οὖρος*, aut vt ſit inſpector *ἀπὸ τοῦ ὁρᾶν*, aut vt ſit *Κρήτῃ ἔπι οὖρον.* Audiamus Scholia: *τοῦτο τριχῶς ἀνεγνώσθη.* (non, tripliciter lectum, ſed triplici modo acceptum, vt modo dixi.) *Ζηνόδοτος γὰρ, ὡς ἐπίκουρον, ἐκδεχόμενος βασιλέα καὶ Φύλακα.* (non quaſi Zenodotus *ἐπίκουρον* legerit; verum accentum in tertiam retraxit, vt in *ἐπίκουρος*) *καὶ Ἀρίσταρχος δὲ οὕτως ἐκδεχόμενος τὸν Φύλακα. μέμνηται δὲ καὶ ὁ Δίδυμος τῆς ἀποδόσεως* (an, *interpretationis?*) *καὶ ὁ Τρύφων.* Tryphon tamen addidit haec: eadem acceptione manente eſſe poſſe *ἐπίουρον ἐπίσκοπον*, et eſſe proprie *ἐπίορον* ab *ὁρῶ*, aſpiratione omiſſa, quia *ο* in *ου* abiit; eique aſſentitur Sch. A. quod tamen non praeferendum eſſe videtur, cum *οὖρος* et *ἐπίουρος* vtrumque pro *Φύλαξ, inſpector, rex*, analogiam habeat. In Odyſſea quoque legimus: *ὅς τοι ὑῶν ἐπίουρος* — N, 405. Nec ignorant vocem alii poetae. *ἐπίουρε βοῶν* Theocr. VIII, 6. vbi v. Schol. Apollon. Rh. I, 87 reges Theſſaliae ſunt *Οἰχαλίης ἐπίουροι* et III, 1179 draco *ἐπίουρος.* forte et Dioſcuri IV, 652 *ἐπίκουροι ναυτιλίης* leg. *ἐπίουροι.* Fuere tandem qui *Κρήτῃ ἔπι οὖρον* ſcriberent: quod et Apollon. Lex. in *Κρήτῃ ἐπίουρον* habet.

At Aſcalonita ἐπὶ in compoſitis abundare aiebat, vt ἐπιβουκόλος pro βουκόλος. Sic et Apollon. Lex. in altero loco Odyſſ. ἔπι per ἔπεστι interpretatur. ἔπεστιν οὖρος, ὁ Φύλαξ. Addit ille ὡς μεταφορικῶς ὁ ξύλινος ἐπίουρος. quod de *paxillo* dictum eſſe, qui quaſi cuſtodit ac firmat coagmentata, conſtat virorum doctorum disputationibus ap. Heſych. et ad Apollon. e. l.

— In principio verſus „ὃς πρῶτος Μίνωα“ ὃς πρῶτον lectio eſt Veneti, Townl. Cant. Lipſ. Mori. Vrat. d. vn. Vindob. Schol. Theocr. Id. VIII, 6. etiam Euſtathii; ſicque edd. Flor. Aldd. Mutatum e Rom. ed. a Turnebo ὃς πρῶτος, quod recte iterum eiectum a Wolfio. Verſum 450 et in eo ὃς πρῶτον laudat, vbi de Minoe agit, Strabo X, p. 731 A. Inf. Υ, 215 ſimiliter Δάρδανον αὖ πρῶτον τέκετο νεφεληγερέτα Ζεύς.

451. Μίνως δ' αὖ τέκεθ' υἱόν. Nunc τέκεθ', antea τέκε. Iterum exemplum habemus mediae vocis eandem iam in Homero vim habentis cum actiua. Ita φέρη et φέροντο pari loco: mox 486. Accedit vſ. ſequ. τίκτε, eadem vi et ſignificatu. Apparet ergo et h. l. ſubtile diſcrimen inter aoriſtum et imperfectum non vbique obtinere.

452. ἐμὲ Ven. et Schol. A. B. monent ἐμὲ eſſe ὀρθοτονητέον. Scilicet alii δέ μ' ἔτικτε, vt Vrat. d. vel δ' ἔμ' ἔτικτε legerant. Verum alterum vbique receptum; niſi quod Barnes temere mutauit: tanquam Ὁμηρικώτερον. At recte idem ſuſtulit vitium edd. πολέεσσ' (quod et codd. habent vt Vrat. b. d.) etſi iudicio ſuo iterum derogat, dum reponi malit ἀνάσσων.

453. Κρήτῃ ἐν εὐρείῃ. „εὐρείῃ, μεγάλῃ· τοῦ μέν τε κλέος εὐρύ. et εὐρύοπα Ζῆν' (Θ, 206) et εὐρυσθενές.“ Sch. B.

456. ἤ τινά που Τρώων ἑταρίσσαιτο. ⊱ „quod ἑταρίσσαιτο pro συνεργὸν λάβοι. reſpectu loci: ἵκμενον οὖρον ἵει πλησίστιον ἐσθλὸν ἑταῖρον.“ (Od. Λ, 7.) Sch. A. B. ἑταῖρον καὶ συνεργὸν λάβοι. etiam Sch. br. add. Heſych. εἰς βοηθὸν προσλαβεῖν Euſtath. Non niſi altero praeterea loco occurrit Il. Ω, 335 ἀνδρὶ ἑταιρίσσαι, quod Apol.

lon. Lex. ἑταίρῳ γενέσθαι καὶ συνεργῷ. potius — ρον et — γον. Tum ἤ τινα, Aristarchus legerat; Alii εἴ τινα. quod et Cant. exhibebat cum Vrat. d. et vno Vindob. Homericum esse videtur εἰ omittere; pro εἴ ἤ — ἤ.

458. ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο. „δοάσσατο. quod primum nunc occurrit, abhinc saepe obuium; etiam in Apollon. Rh. „ἐδοκάσατο ἀποβολῇ τοῦ κ.“ Sch. B. sic et alii. Melius Etymol. a δοιάζω, vt διστάζω de eo qui in vtramque partem ambigit, διάνδιχα μερμηρίζει, tum δοκεῖν. νομίζειν. a δοιὸς, δοός. Vtrumque habet Eustath. Illustrauit iam Valken. ad Ammon. I, 16. add. Not. ad Hesych.

459. Scholion de Aeneae excessu ex vrbe Troia et appulsu ad montem Atho narrat. v. Exc. I. ad Aen. III. Virgilii. Ad h. l. illud parum spectat.

461. οὕνεκ' ἄρ' ἐσθλὸν ἐόντα μετ' ἀνδράσιν οὔ τι τίεσκεν. „μετ' ἀνδράσι ad vtrumque referri potest, et quod antecedit, et quod sequitur.“ Sch. A. prius melius. ἐσθλὸν ἐόντα μετ' ἀνδράσιν· ὡς ἔον, εἴποτ' ἔην γε μετ' ἀνδράσιν Λ, 761.

Vss. 460. 467. recitat Strabo XIII p. 905. B. de simultate inter Aeneam et Priamum

463. Αἰνεία, Τρώων — post hunc intrusit alium versum Vrat. b. Αἰχμητήν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν. qui legitur E, 602. Π, 493. X, 269.

464. γαμβρῷ ἀμυνέμεναι, εἴπερ τί σε κῆδος ἱκάνει. „γαμβρῷ. τῷ τῆς ἀδελφῆς ἀνδρί. οἷος σὺν γαμβροῖσι κασιγνήτοισί τε σοῖσι“ Sch. B. sup. E, 474. Alias γαμβρὸς est gener ipsi Homero, vt sup. 428. Apparet latius omnino pro κηδεστὴς, affinis, dictum fuisse. Sic et gener: vt Iustin. XVIII, 4, 8 Didonis sororis maritum appellat.

κῦδος pro κῆδος ex ed. Elzeu. laudat Barnes. Atqui ita lectum est inde ab Ald. sec. Ita quoque Turn. Steph. In cod. Lips. κῆδος supra scr. ῦ. at κῆδος vnice est verum. Potest esse et luctus, qui eum tangit, aut affinitatis respectus. ἱκάνει ἐπί σε, ἐφικνεῖται κατά τι. vn. Vindob. ἱκάνοι.

465. Ἀλκαθόῳ ἐπαμύνομεν, ὅς σε πάρος γε. ⊱ „quod ἐπαμύνομεν pro ἐπαμύνωμεν. et aliud Schol. οὕτως σχεδὸν ἅπασαι, ἐπαμύνομεν." Scilicet grammatici appellant enallagen; at eſt ex indole rudioris antiqui ſermonis. In vno Vindobon. eſt ἐπαμυνένεν.

Porro πάρος περ antea legebatur, quod inſolens eſt. Immo πάρος γε. Et hoc habent codd. Ven. Lipſ. Harl. Cant. Mori. Vrat. b. d. vn. Vindob.

469. μέγα πτολέμοιο μεμηλὼς v. ad E, 708. Et iam hoc libro 297. πολέμοιο Lipſ. et al. at quoties ſyllaba breuis antecedit, eſt πτόλεμος.

470. ἀλλ' οὐκ Ἰδομενῆα Φόβος λάβε. ⊱ „quod Φόβος manifeſte pro fuga dictus." τηλύγετον ὥς, παῖδα μονογενῆ eſſe volunt. Commenta grammaticorum habent Schol. et Euſtath. ad h. l. et Porphyr. Qu. Hom. 13. primoque loco Apollon. Lex. h. v. de quibus iam dictum ſatis ad Γ, 175 et E, 153. Manifeſtum eſt h. l. dictum eſſe omnino pro *puero*. Sic quoque Apollon. Lex. l. l. vbi nonnulli narrantur alii τηλύγετον h. l. reddidiſſe ἤδη τηλοῦ ἡλικίας γεγονότα. συνεστράτευται γὰρ μεσαιπόλιος. vt ſup. 361. Et addit grammaticus, ἀμφότερα δὲ λόγον ἔχουσι. τηλύγετον ϝὼς Bentl. idem coni. νηπύτιον e Porphyr. l. c.

471. ἀλλ' ἔμεν', ὥς ὅτε σῦς. ⊱ „quod ἔμενε opponitur τῷ Φυγεῖν, eoque ipſo firmatur, Φόβον eſſe fugam." Debuit olim magna de hac voce eſſe controuerſia: cum toties de ea moneatur.

472. ὅςτε μένει κολοσυρτὸν ἐπερχόμενον πολὺν ἀνδρῶν. „ὅς τε qui *ſcilicet* expectat." Clarke. hoc eſt argutari. Eſt, *qui, qui quidem*. — κολοσυρτόν. vide de voce dicta ad M, 147. „γρ. ἐπερχομένων" vt mox 495. Barnes.

473. Φρίσσει δέ τε νῶτον ὕπερθεν. Sic Φρίξας εὖ λοφιὴν Od. T, 446. χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ. Duplex interpretatio in Sch. br. et Etymol. ſubiicitur, vel in quo ὄϊες, oues paſcuntur; vel in quo quis ſolus verſatur, ἐν ᾧ οἶός τις καὶ μόνος πολεῖται. ἐξ οὗ δηλοῖ, τῷ ἐρήμῳ. Ex Apollon.

Lex. apparet, priorem interpretationem auctoritate Apollodori niti: cf. huius fragm. p. 1147. Illuſtrat Euſtath. Heſych. et Intpp. add. Sch. ad P, 54.

474. ὀφθαλμὼ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετον. „quod πυρὶ λάμπετον dictum pro ὑπὸ πυρὸς λάμπουσι." audacius quam: πυρὶ λαμπετόωντι ἐΐκτην. A, 104.

„ἄρα deinceps, vel, vt fieri ſolet" Clarke. Atqui ἄρα eſt idem quod δὴ vtique, et ſic ſaepe. Sic et 493. Porro quod dentes acuit, iam vidimus Λ, 416. illuſtratum ex h. l. ab Aeliano H. An. V, 45. VI, 1.

476. ὣς μένεν Ἰδομενεὺς — Αἰνείαν. „vt οὐδ' ὑπεχώρει in medio ſint." Sch. A. Mox 477. ἐςορῶν poteſt retrahi αὖε δ' ἑταίρους ἐςορῶν, quod alias ὀπιπτεύων.

477. Αἰνείαν ἐπιόντα βοῇ θοόν. „γρ. βοηθόον Euſtath. vt βοηθόον ἅρμα τιταίνων P, 481 quaſi hoc diuerſum eſſet; ſicque Barocc. Harl. Lipſ. Vrat. d. Et Heſych. βοηθόον. κατὰ τὴν μάχην θοόν. Volunt ſcilicet, abiiſſe vocem in βοηθόν. vt Etymol. et Apollon. Lex. βοηθόον. ἐν μάχῃ θοόν. ἀγαθὸν βοηθεῖν. Quod grammaticorum acumini relinquemus. βοῇ θοοὶ ſunt viri fortes, ἐν μάχῃ alacres. Et ſcribi debuit quoque in Pind. Nem. VII, 48 τεθνακότων βοᾷ θοῶν. βοηθόος tamen pro βοηθὸς iam eſt ap. Callimach. in Del. 27.

479. μήστωρας ἀϋτῆς. qui alias μεμαότες μάχεσθαι. v. ad Δ, 328.

481. καὶ μ' οἴῳ ἀμύνετε. οἴῳ, μονωθέντι. et δὲ pro γὰρ Sch. B.

ἀμύνετε Flor. Aldd. ſicque Harlei. Ven. Vrat b. d. ἀμύνατε Rom. et inde Turneb. Steph. ſqq. Cauſſam aoriſti non video; itaque alterum reſtitui, quod alibi legitur Λ, 277. 587. P, 511.

482. ἐπιόντα — ὅς μοι ἔπεισι, conuenit cum aliis huius generis, vt I, 124.

484. ἥβης ἄνθος, ὅ τε κράτος. ὅτε et ὅ τε pro ὃ agnoſcit Sch. B. Hemiſtichium laudat Heſych. in Ἥβη. νεότης ἀκμή. (Plenius quam Apollon. Lex. h. v.) et Etymol. h. v.

485. *εἰ γὰρ ὁμηλικίη γε γενοίμεθα.* Ita scribendum erat vel sine codice, non *γεγενοίμεθα.* Monuit iam Bentl. Adest tamen praesidium in Ven. A. B. Cant. Barocc. Vrat. b. At Vrat. d. *γεγενήμεθα. ὁμηλικίην* Zenodotus dederat. Porro *τῷδ' ἐπὶ θυμῷ* Aristarchea fuit lectio, quam et Ven. habet, *καὶ πᾶσαι οὕτως εἶχον,* addit Sch. A. etiam Od. Π, 99 *εἰ γὰρ ἐγὼν οὕτω νέος εἴην τῷδ' ἐπὶ θυμῷ.* Subiicitur aliud Scholion A. B. „*ἐφ' ᾧ νῦν ἐγώ εἰμι. ἐπὶ τῇ παρούσῃ μοι προθέσει.*" Nec tamen *ἐνὶ*, quod legebatur, prorsus est absurdum; est enim pro *σὺν θυμῷ τῷδε*, vel *ἐν ταύτῃ τῇ προθυμίᾳ*, vt Eustathius, *ἣν δηλαδὴ ἔχω. τῷγ' ἐνὶ θυμῷ* vn. Vindob. et ipsum bene.

Clarke et hic subtilis est in reddenda caussa *τοῦ γὰρ*, ex propositione omissa. „ne me reprehendas, si enim." Ernesti ait reddendum esse per, quod si. Est idem *εἰ γάρ*, quam *εἴ γ' ἄρα.* cf. ad K, 61. Possit quoque h. l. *εἴ* pro *εἴθε* accipi optatiue.

486. *αἶψά κεν ἠὲ φέροιτο μέγα κράτος ἠὲ φεροίμην.* aut ille ferat aut ego. Harl. Lips. msf. Tho. Bentl. *μέγα κλέος.* Verum etiam Σ, 308 *στήσομαι, ἤ κε φέρῃσι μέγα κράτος ἤ κε φεροίμην.* Ergo et hic *φέρεσθαι* et *φέρειν* eodem vsu habentur; vt alia ad vs. 451 notata.

488. *πλησίοι ἔστησαν.* Ed. Flor. *ἔστασαν,* emendatum statim in Ald. 1. Versus lectus iam Λ, 592.

492. *ὡσεί τε μετὰ κτίλον ἕσπετο μῆλα.* vulgare est *μεθέπεσθαί τινι.* Nam *ἕπεσθαί τινι*, est *ἅμα, σύν τινι*, incedere vna cum, itaque, sequi. v. sup. ad Λ, 483.

493. *πιόμεν' ἐκ βοτάνης· γάνυται δ' ἄρα τε φρένα ποιμήν.* — „quod *ἐκ βοτάνης* est *μετὰ τὴν βόσκησιν.* vti, *ἐξ ἀρίστου παρέσομαι.*" Schol. A. et Eustath. ita *βοτάνη* est pro *νομή. Et potum pastas age, Tityre,* est in Virgilio. *πίομεν ἐκ βοτανῶν* recitant Schol. edd. Theocr. III, 4. *πιόμενα. πιούμενα* reddit Schol. br. Similiter Eustath. *πιεῖν μέλλοντα,* et systolen esse. Male, cum prosodiae ignoratione; de qua iam in Athenaeo X p. 446 E monitum est; ita enim *πι* esset syllaba breuis. Sunt duo verba: *πίω* priore producta, pro *ποτίζω*, et

πίω, priore correpta, idem quod πίνω; ſed vulgo hinc deducta habentur pro deductis a futuro ſecundo τοῦ πίνω. Recte Heſych. πιόμενα, ποτιζόμενα, quae potum ducuntur. „γρ. πινόμεν'“ Barnes. an voluit πινέμεν'? Vrat. b. πιέμεν' cum gloſſa πιεῖν. immo πίειν. Miror grammaticum Schol. B. cogitaſſe de τὸ πῖος, πιαίνω, pinguefacio. ait enim γάνυται, χαίρει, μάλα γὰρ πιαίνει αὐτὰ τὸ ποτόν. paſtor vero gaudet proſpectu gregis incedentis.

γάνυται δ' ἄρα. ἥδεται, vti Xenophon de etymo nominis Γανυμήδους ludens Sympoſ. VIII, 30 qui tamen verſum Il. A, 474 ὁ δὲ Φρένα τέρπετ' ἀκούων Apollo, memoria habuiſſe videtur, dum recitat: γάνυταί δέ τ' ἀκούων. Inf. Y, 405 Neptunus de tauro victima: γάνυται δέ τε τοῖς Ἐνοσίχθων.

γάνυται δ' ἄρα ἑ Φρένα ποιμὴν Cant. δέ τε Φρένα Suidas in ἐγανώθην. forte ex Θ, 555 γέγηθε δέ τε Φρένα ποιμήν. δὲ Φρένα Schol. Ariſtoph. Acharn. 7.

494. ὡς Αἰνείᾳ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γεγήθει. recitatur a Galeno de Hippocr. et Plat. plac. III, 2.

495. ὡς ἴδε λαῶν ἔθνος ἐπισπόμενον ἑοῖ αὐτῷ. Harlei. et mſ. Tho. Bentleii λαῶν πλῆθος. ἐπισπόμενον. Barnes putabat melius fore ἐπισπομένων, quia ſequitur ἑοῖ. damnatum a Clarkio. De ἑοῖ αὐτῷ v. ad E, 64.

496. αὐτοσχεδὸν ὡρμήθησαν — „quod αὐτοσχεδὸν, ὡς σχέδην, συστάδην, ἀγωνιούμενοι.“ Schol. A.

497. μακροῖσι ξυστοῖσι. Lipſ. ξυστῇσι, poſſis ſupplere ἐγχείῃσι. At ſunt τὰ ξυστὰ proprie, haſtilia, et inde ὀρεκταὶ μελίαι. vt iam Δ, 469. Λ, 260.

στήθεσσι. „γρ. στήθεσφι.“ Barnes. ex vſ. 245.

498. σμερδαλέον κονάβιζε. Cant. κονάβησε.

499. δύο δ' ἄνδρες Ἀρήϊοι ἔξοχον ἄλλων. ἔξοχον Ven. et Schol. A. „οὕτως, διὰ τοῦ ν, ἔξοχον, ἅπασαι.“ Ita iungendum: ἀρήϊοι ἔξοχον. vt ſaepe ἔξοχ' ἄριστοι, διαφερόντως. Alii legerunt ἔξοχοι, fuitque, quod ex his apparet, vetus lectionis diuerſitas. Parum refert, vtrum amplectaris: praeſtat tamen auctoritate, quod poſitum

eſt; nam eſt quoque in Harl. cum gl. *διαφερόντως*. in Vat. et Flor. mſſ. ap. Tho. Bentl. vno Vindob. tum in Townl. nec aliter editum erat in ed. Flor. et Aldd. donec e Rom. et Euſtathio *ἔξοχοι* receptum eſt a Turnebo et Stephano.

500. *ἀτάλαντοι Ἄρηϊ.* vn. Vindob. *ἄρηος.* perperam.

501. *ἵεντ' ἀλλήλων.* Male *ἱεντ'* Vrat. b. et alii.

502. *Αἰνείας δὲ πρῶτος ἀκόντισεν Ἰδομενῆος.* ⸎ „quod mutato caſu dictum pro *ἐπ' Ἰδομενῆα*" porro *πρῶτος* Ariſtophanea recenſio: *πρόςθεν*· minus bene, addit Schol. A. nam ſic *πρότερος* dixiſſet.

Tandem Schol. B. monet: „ſi *αὐτοσχεδὸν ὡρμήθησαν*, vt vſ. 496. narratum eſt, quomodo poteſt nunc Aeneas Idomeneum *eminus* petere, *ἀκοντίζειν*? neceſſe eſſe, vt Idomeneus receſſerit." At cominus pugnabant *ceteri* circa Alcathoi corpus; Aeneas autem et Idomeneus eminus haſta.

Αἰνείας δὴ intulerat Barnes.

504. *αἰχμὴ δ' Αἰνείαο κραδαινομένη κατὰ γαίης ᾤχετο.* non, dum emittitur, ſed, poſtquam in terra fixa erat, vibrat ſe ex impetu, quo emiſſa fuerat, haſta: dum, vt ſup. 443 *οὐρίαχος πελεμίζεται.* Inf. P, 523 *ἐν δέ οἱ ἔγχος νηδυίοισι μάλ' ὀξὺ κραδαινόμενον λύε γυῖα.*

Repetuntur vſſ. 504. 505. inf. Π, 614. 615.

506. *Ἰδομενεὺς δ' ἄρα.* Iterum Clarke argutatur, habere *ἄρα* hanc vim, vt ſit, *itidem*. *ἄρα* hic, vt alibi, habet vim et locum τοῦ *δὴ*, *ſane*, *vtique*, in omni enunciatione recta, nec obliqua.

507. *ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον.* Excidit ſtigme ⸎ nam apponitur: *ὅτι οὐ κεχωρισμένος τοῦ θώρακος τόπος τὸ γύαλον, ἀλλὰ καθόλου τὸ κύτος.* Eadem Schol. A. inf. ad 580, vbi *οὐχ ὡρισμένος τόπος.* Et Apollon. Lex. p. 211. et iterum p. 354. h. v. *τὸ κύτος τοῦ θώρηκος*, hoc verſu laudato. Schol. br. *τὸ κοῖλον τοῦ θώρακος.* v. ſup. ad E, 99. Eſt ergo pro ſimplici *θώραξ* dictum. Sic quoque aliquis apud Heſych. cenſebat, ſicque inf. 587 *θώρηκος γύαλον*, vſ. 591. eſt *ὡς ἀπὸ θώρηκος.*

ῥῆξε δέ οἱ θ. male editum erat in Flor. Aldd. Rom. Eiectum οἱ a Turnebo.

507. 508. διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἤφυσ'. ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ. ἤφυσε Apollon. h. v. διέκοψε, prorfus e contexti fententia. Idem cum fimilibus Hefych. διέτεμεν. ἀπήντλησεν (hoc proprie, exhaufit vifcera, fecit vt per vulnus prorumperent) διέκοψεν, ἔπιεν, ἐξεφύσησεν. (f. ἐξήφυσεν.)

ἀγοστῷ, caua manu, palma. v. Λ, 425. Clarke argutatur in ἐν κονίῃσι πεσὼν, pro εἰς κονίας. Eft fimpliciter ἐμπεσὼν κονίῃσι, τῇ κόνι.

510. οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα. Maluiffe alios τἄλλα, e Schol. A difco. Scripferant ergo: οὐδ' ἄρα τἄλλα. at Homericum non eft articulum apponere.

512. οὐ γάρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα ποδῶν ἦν ὁρμηθέντι. Barocc. Mori. ὁρμηθῆναι. Ita effet, (οὐθ') ὁρμηθῆναι, οὔτ' ἀπαῖξαι, οὔτ' ἀλέασθαι. vn. Vindob. οὐ δ' ἄρ' ἔτ'.

513. οὔτ' ἄρ' ἐπαΐξαι. expectes poft ὁρμηθέντι ἢ — ἢ — Verum iunxit poeta οὐκ ἔμπεδα ἦν, οὔτε ὡς ἐπαΐξαι, οὔτε ὡς ἀλέασθαι.

515. τρέσσαι δ' οὐκέτι ῥίμφα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο. — „quod τρέσσαι eft φυγεῖν μετὰ δέους, ἀλλ' οὐ ψιλῶς, φυγεῖν. Sic, τρεῖν μ' οὐκ ἐᾷ Παλλὰς Ἀθήνη. E, 256." Schol. A. Sch. br. τρέω, φοβοῦμαι. Etymol. Spectat ad hunc verfum gloffa Hefychii: τρέσσαι, φυγεῖν, φοβηθῆναι. Add. ad Ξ, 522. De voce τρεῖν v. ad Λ, 545. Aliena tamen ab h. l. videtur effe tota obferuatio; eft enim fimpliciter, retrocedere. quod antea erat ἀλέασθαι, pro ratione pugnandi, quae tum erat, cum fi quis, προμαχόμενος ante aciem, videret fe ab hofte premi, retro ad fuos fe reciperet.

516. τοῦ δὲ βάδην ἀπιόντος. ἠρέμα. pedetentim. Etymol. vbi v. plura. Hefych. et ibi laudd. Minus bene Schol. Thucyd. III, 111. p. 234, 99. τοῦ μὲν ἔπειτ' ἀπιόντος.

517. δὴ γάρ οἱ ἔχε κότον ἐμμενὲς αἰεί. Barnes inepta fedulitate repofuit αἰὲν et in Nota appofuit „γρ. αἰεί."

quod vbique legitur; et laudatur quoque versus pro exemplo, τὸ ἀεὶ καὶ ἐπ' ὀλίγου χρόνου τάσσεσθαι, a Schol. Sophocl. Oed. Col. 1584 et inde a Suida in ἀεί.

ἔμμονον Harlei. pro var. lect.

Irascebatur autem Idomeneo Deiphobus, quod hasta prius emissa eum non ferierat sup. 402 sq. attamen ap. Eustath. p. 944, 42 ἕτεροι δὲ, ἀκολουθοῦντες τῇ Σιμωνίδου καὶ Ἰβύκου ἱστορίᾳ, φασὶν, ὡς ἀληθῶς ἀεὶ ἐνεκότει τῷ Ἰδομενεῖ Δηΐφοβος ὡς ἀντεραστῇ. ἤρα γάρ, φασι, καὶ αὐτὸς τῆς Ἑλένης. Intempestiuus vtique amor, si quidem Idomeneus μεσαιπόλιος erat!

518. ἀλλ' ὅγε καὶ τόθ' ἅμαρτεν. reuocauit haec Barnes, postquam, obseruante Ernestio, vitium ex edit. Schrevel. irrepserat, γὰρ pro καί. At vitium hoc erat iam in anterioribus edd. primum in ed. H. Steph. Illud καὶ spectat ad v. 411 quod semel iam aberrauerat ab Idomeneo Deiphobus.

519. δι' ὤμου δ' ὄβριμον ἔγχος ἔσχεν. διέσχε. διῆλθε Schol. br. διεπέρησε. Vide sup. E, 100.

„γρ. ὄμβριμον." perpetua varietate. v. ad. Γ, 357.

521. βριήπυος ὄβριμος Ἄρης. Martis epitheton βριήπυος ex ipsa re ductum, vt βοὴν ἀγαθός. Scholion ad h. l. est ex Herodiano, docens fuisse ἡ ἦπυς. Apollon. Lex. reddit μεγαλόφωνος. ὁ ἠπύων βρὶ, μεγάλως, p. 198 et p. 334. Satis hoc explicant ceteri grammatici cum lexicis. add. Eustath. et cf. E, 860.

Fuit autem ζήτησις ad h. vs. (ap. Schol. A. B. br.) quomodo fieri potuerit, vt Mars, qui deus esset, nihil tamen resciuerit. Parata erat responsio: ἀνθρωποειδεῖς exhiberi deos a poeta, nec ab hominibus differre eos, praeterquam immortalitate.

522. υἷος ἑοῖο πεσόντος. Si esse debet, filii sui, scriptum fuit υἷος ϝοιο. Verum ἑὸς est forte quod ἐΰς, bonus, praestans. v. Exc. VII ad lib. I. p. 184 sqq.

523. ἀλλ' ὅγ' ἄρ'. vn. Vindob. ἀλλ' ὁ γὰρ — ὑπὸ χρυσέοισι νέφεσσιν ἧστο. Mori ἐπὶ χρ.

524. ἐελμένος, εἰλμένος ab ἕλω, Ϝελω. v. Exc. de digammo; ſic et vſ. 525 ἐεργόμενος, εϜεργομενος. apud veteres ſcriptum quoque ἐέργέμενος et ἑέργόμενος. cf. Knight. p. 98. In Vrat. A. erat a m. ſec. ἐεργμένοι.

526. οἱ δ' ἀμφ' Ἀσκαλάφου αὐτοσχεδὸν ὡρμήθησαν. duo Vindob. ἀμφ' Ἀσκαλάφῳ. vſus vtrumque admittit: pugnatur de, propter, ἀμφὶ πίδακος et ἀμφὶ οὔροις.

530. αὐλῶπις τρυφάλεια — Verſus commendatus a concentu vocum ad rem expreſſam. Occurrit iterum Π, 118. Od. Σ, 396.

531. αἰγυπιὸς ὥς. Bentl. Ϝως.

532. ἐξέρυσε πρυμνοῖο βραχίονος. ἄκρου, τοῦ πρὸς τὸν ὦμον. in parte carnoſa. Schol. B. Notatum hoc forte propter Comani errorem, quem Euſtath. ex antiquioribus notauit; interpretatus is erat βραχίονα per χεῖρα, quia mox 539 κατὰ δ' αἷμα νεουτάτου ἔῤῥεε χειρός. at dictum potius χειρὸς minus accurate pro brachio. Nec tamen hoc neceſſe; de brachio enim vsque ad extremam manum deſtillare potuit ſanguis inde ab humero.

534. περὶ μέσσω χεῖρε τιτήνας· nusquam μέσσῳ legitur. Schol. br. περὶ τὰ μέσα αὐτοῦ τὰς χεῖρας διατείνας καὶ συλλαβών. Iunxere τὼ χεῖρε μέσσω. Supra Λ, 841 ὑπὸ στέρνοιο λαβὼν ἄγε.

535. ἐξῆγε πτολέμοιο. ſcripſi pro vulgato πολέμοιο e canone proſodico.

536. ὄπισθε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο. Schol. B., in re nota, ſubiungit: τῶν μαχομένων καὶ πολεμούντων.

541. Ἔνθ' Αἰνέας Ἀφαρῆα e Veneto editum eſt. Addunt Sch. A. „Sic Ariſtarchus ſine ι." Etiam Sch. B. „cum Sch. Lipſ. Αἰνέας vt Ἑρμέας Herodiano probante. Nonnulli tamen Αἰνείας δ' Ἀφ." Poteſt ſane inuſitatius mutatum eſſe in vulgarius; poteſt tamen nec minus ex errore librarii ortae lectioni quaeſita eſſe defenſio. Itaque nil muto; etſi Ariſtarcheam lectionem etiam alii codices habent, Lipſ. Harl. in quo Schol. monet omnes habere ἔνθ' Αἰνείας vel Αἰνέας. Vat. et Flor. Thomae

Bentleii, Vrat. d. ἔνθ' Αἰνείας Townl. Vrat. b. A. ed. Rom. et Eustath.

542. ἐπί οἱ τετραμμένον. Sch. A. contendit scribendum esse οἶ, cf. sup. ad A, 368. Iungam tamen h. l. ἐπιτετραμμένον οἱ.

λαιμὸν τύψ'. „γρ. λαιμὸν ἔτυψ'. Barnes."

δουρὶ cum var. lect. χαλκῷ Vrat. d.

543. ἐπὶ δ' ἀσπὶς ἐάφθη. Sch. A. memorat e Tryphone, Aristarchum duxisse ἐάφθη ab ἕπεσθαι, vnde ἥφθη, ἠείφθη, (leg. ἢ εἵφθη) ἐάφθη. vt ἥγη, ἐάγη ἥλη, ἐάλη. ἥλη, ἐάλω. (quae tamen in spiritu diuersa sunt.) At recte monitum a Tyrannione, ita esse debere vel εεφθη vel εἵφθη· Esse potius ἐάφθη ductum ab ἅπτω, necto, ἅπτομαι, ἥφθη, ἐάφθη, vt ἥλη, ἐάλη· ἥγη, ἐάγη. vt sit, συνήφθη (proprie ἐφήφθη) αὐτῷ. Hactenus Sch. A. cf. eum ad Ξ, 419. et Schol. Vict. in quo ἑάφθη scriptum. Iam primum pro aspero spiritum lenem habent edd. Aldinae, casu puto, et hinc profectae. etiam Vrat. A. tum Etymol. Hesych. Eustath. fere vt in ἔεδνα, ἐέρση, ἑαδότα, variat scriptura. Antiquior tamen auctoritas adspirationis. Porro Apollon. Lex. ἑάφθη, ἐπηκολούθησεν (ergo ab ἕπεσθαι duxit) ἔνιοι δὲ, κατηνέχθη (ab απτω, innecto). Hesych. ἑάφθη, ἐκάμφθη, ἐβλάβη. ad sententiam contexti h. l. et altero Ξ, 419. At Sch. br. ἐπικατήχθη δὲ αὐτῷ ἡ ἀσπὶς, ὅ ἐστι, κατηνέχθη, παρὰ τὸ ἕπεσθαι. nisi vltima assuta sunt aliunde. Duxit quoque ἀπὸ τοῦ ἕπω Eustath. et laudat insuper locum Herodoti (VIII, 27. vbi est περιέφθησαν) parum commode. ἑάφθη praeter Ven. etiam Townl. Vides voces antiquatas et Alexandrinos grammaticos in iis ariolantes, non vbique satis docte. Quis non videat, poetam declarare velle, hominem vulnere in gutture accepto prostratum capite reclinato retinuisse galeam et clipeum, quia et illa et hic alligati erant; alioqui excidissent, si sine vinculo fuissent; ergo ἐφῆφθαι, ἐφημμένην εἶναι τὴν ἀσπίδα ait.

544. *θάνατος θυμοραϊστής*, satis expl. Sch. br. Eustath. Hesych. primo loco Apollon. Lex. *διαφθαρτικὸς τῆς ψυχῆς. ῥαῖσαι γὰρ τὸ διαφθεῖραι.* idem quod alibi *θυμοφθόρος*, letifer.

546. *ἀπὸ δὲ φλέβα πᾶσαν ἔκερσε.* — „*διὰ δὲ φ.* Zenodotus" Schol. A. et Excerpta MSS. ap. Barnes. qui ait Zenodotum refelli eo, quod mox iterum *τὴν ἀπὸ πᾶσαν ἔκερσε* occurrit.

547. *ἥτ' ἀνὰ νῶτα θέουσα διαμπερὲς, αὐχέν' ἱκάνει.* Sch. B. ait poetam innuere *τὴν καλουμένην κοίλην φλέβα, τὴν ἐκ δεξιῶν τῆς ῥάχεως ἀνερχομένην ἀπὸ τοῦ ἥπατος, καὶ κατὰ τὸ διάφραγμα χωροῦσαν ἐπὶ τὴν καρδίαν, καὶ ἀπὸ ταύτης ἐπὶ τὸν τράχηλον.* Quaerenda erit *ἐν ταῖς ἀπὸ τῆς καρδίας ἀνατεινούσαις εἰς ῥάχιν φλεψὶ* ap. Polluc. II, 204. Habuit eum ante oculos Eustath. p. 946, 10 et subtilius iam exposuerat rem Aristot. H. Anim. III, 3. laudato Homero. vbi *ἵκανεν* minus bene editum. Adde Galeni doctrinam, iisdem his versibus adhibitis in Hippocr. de nat. hom. lib. II. p. 138. To. III. Charter. Est adeo *vena caua, a dextra spinae dorsi ab hepate procedens et secundum diaphragma procedens ad cor, et inde ad ceruicem.* Descriptionem esse accuratam, docent tabulae Anatomicae. Retulit quoque locum Homericum inter specimina anatomes apud Homerum Haller. Biblioth. anatom. p. 7.

548. *τὴν ἀπὸ πᾶσαν ἔκερσεν. ὁ δ' ὕπτιος* — — „quod *πᾶσαν* pro *ὅλην* dixit; et quod in vulnus procidit reclinis, vena iugulari resecta" A. B.

551. *περισταδὸν ἄλλοθεν ἄλλος.* „Zenodotus et Aristophanes *παρασταδόν.*" Sch. A. parum interest.

552. *οὐδὲ δύναντο. οὐδ' ἐδύναντο* Lips. Vrat. d. vn. Vindob. *παναίολον σάκος versatile:* v. ad Δ, 186.

553. *εἴσω ἐπιγράψαι.* vn. Vindob. *ἐπιγνάψαι* miro lapsu!

554. Neptunus Antilochum seruat, partim vt progenitor, vnde et sacrum ei fit in Nestoris domo (Od. Γ, 43 sq.) et quod Nestor homo *θεοφιλής.*" Sch. B.

555. Νέστορος υἱὸν ἔρυτο. „γρ. ἐρῦτο vt Ω, 1 λῦτο δ' ἀγών. "Barnes, vt ſit pro ἐρύετο. Perperam haec. ἐρύμην ſiue a ῥύω, ſiue a ducto inde ἐρύω *ſeruo, tueor*, etiam ἔρυμι, habet mediam longam. v. ad Δ, 138.

556. οὐ μὲν γάρ ποτ' ἄνευ δηΐων ἦν. Ne nimis te. nuiter dictum videatur, memineris, ex antiquitatis vſu dictum a contrario, cum ſufficeret alterum, κατὰ δηΐους ἀεὶ ἐστρωφᾶτο.

557. κατ' αὐτοὺς στρωφᾶτ' οὐδέ οἱ ἔγχος ἔχ' ἀτρέμας. ⟝ Scholion excidit, quod ſpectare debuit aut ad στωφᾶτο pro ἀνεστρέφετο, aut ad ἀτρέμας pro ἠρέμα, vt eſt Jl. B, 200.

558. σειόμενον ἐλέλικτο. ſiue ab ἐλελίσσω, ſiue ab ἑλίσσω, quod ϝελίσσω fuit, ϝεϝέλικτο. v. ad Jl. A, 530. Interpoſuerat ῥ' Barnes, nec improbante Clarkio. Vtrumque minus bene.

τιτύσκετο. κατεστοχάζετο appoſito hoc verſu Apollon. Lex. h. v. Eſt h. l. ſimpl. meditabatur animo, quod inf. vſ. 585 ἵετ' ἀκοντίσσαι. Mox eſt proprie dictum vſ. 560.

559. Duplex σ in ἀκοντίσσαι recte reuocauit Barnes. cum e Romana male intuliſſet Turnebus cum vitio metri ἀκοντίσαι.

560. 'Αδάμαντα. quod male ſubſtituto 'Ακάμαντα, eliminauerat Barnes, recte reuocauit Clarke, etſi in nota turbas facit. v. ad M, 140.

561. 'Ασιάδην ὅς οἱ οὖτα· repugnat metro ὅς ϝοι. Fuit ὃ ϝοι quod iam Bentleius monuit. — οὖτα. v. ſup. ad 192 — μέσον σάκος mſ. Tho. Bentl. Cant. Mori. Lipſ. Vrat. b. d. vn. Vindob.

562. ἀμενήνωσε. ἀμενηνὸν (v. ad Jl. E, 887) h. e. ἀσθενῆ γενέσθαι ἐποίησεν. Sch. br. cum Heſych. Suida et Euſtath. Addit Etymol. ἀντὶ τοῦ ἀνέκαμψεν hoc verſu laudato. Et Apollon. Lex. ἀσθενῆ ἐποίησε κατὰ στέρησιν τοῦ μένους, ὅ ἐστι, τῆς ἰσχύος. Eſt *inutile reddidit*: ἠχρείωσε recte Euſtath. ἀμενοίνησεν vn. Vindob. vitioſe.

563. ⟝ quod κυανοχαῖτα pro — της.

βιότοιο μεγήρας. Obſcurius dictum hoc. Φθονήσας Ἀδάμαντι, μὴ τὸν βίον Ἀντιλόχου ἀφέληται· ἢ φθονήσας Ἀδάμαντι τοῦ βίου καὶ ποιήσας αὐτὸν ἀναιρεθῆναι. Sch. B. Similia in Exc. mſ. ap. Barnes. μεγαίρειν, φθονεῖν, et ſimilia ſaepe declarant ea, quae ab inuidia ſequuntur, *vetare*, *intercedere*, *auertere ac prohibere*, tandem etiam *priuare*. Plutarch. de aud. poet. p. 22 D. vbi notiones voc. βίος recenſet, ex h. l. βίοτον declarare τὸ ζῆν notat. Haec etſi teneas, difficultas tamen ſupereſt in ſubiecto conſtituendo; ſitne βίοτος Adamantis, an Antilochi, tum, ſi Adamantis ſit, quaeritur, annon ipſa αἰχμὴ ſit, cui negauit Neptunus hoc, ne vitam Antilocho eriperet. Igitur, a vita Antilochi haſtam auertit, h. e. interceſſit, quo minus Antilochum occideret Adamas. μεγήρας et μεγήρας ſcribitur, vt in ceteris huius formae ab αι.

564. ὥς τε σκῶλος πυρίκαυστος. ⊱ „quod h. l. ſolo occurrit σκῶλος, ſpinae genus. Mox idem Sch. A. cum Sch. B. τὸν σκόλοπα, ſtipitem igni praeuſtum intelligunt.“ Prior acceptio vocis, quam et Sch. br. habent, ab Ariſtarcho erat profecta, vt ex Apollon. Lex. h. v. patet; at ipſe Apollon. σκῶλος, σκόλοψ. ὥςτε σκῶλον πυρίκαυστον quam explicationem ſequitur quoque Sch. B. ὁ δὲ Ἀπίων ῥάβδος πεπυρακτωμένη. Repetunt eadem fere Heſych. et Etymol. cum Euſtathio. cf. in Notis ad Timaeum p. 51 locum e Phrynicho MS. „γρ. περίκαυστος.“ Barnes.

565. κεῖτ' ἐπὶ γαίης. ἐπὶ γαίῃ Lipſ. Vrat. d. vn. Vindob. ed. Rom.

566. ἂψ δ' ἑτάρων. Poſt hunc verſum in Harlei. interpoſitus erat alius: Πάντοσε παπταίνων, μή τις χρόα καλὸν ἐπαύρῃ. retractus e loco inf. 649.

567. ἀπιόντα h. l. non στραφέντα, nam vulneratur anteriore corporis parte Adamas, ſed προχωροῦντα, ὑποποδίζοντα. — Niſi dixeris eum retrocedentem *ſubinde reſpexiſſe*: ἴσως δὲ ἐντροπαλιζόμενος ὑπεχώρει, ἐπεὶ οὐκ ἂν κατὰ τὴν ὀσφῦν ἀναχωρῶν ἐτρώθη. Sch. B. — μεταστρεφόμενος, ἐπακολουθήσας. gloſſa Apollon. ad h. v. ſpectat.

568. *αἰδοίων τε μεσηγὺ καὶ ὀμφαλοῦ.* Describitur locus dictus *τὸ ἦτρον inguen*, inter pubem et vmbilicum: *κατὰ τὸ ἦτρον, ὃ νευρῶδες λίαν ἐστὶ καὶ ἐπώδυνον. ὅθεν οἱ διακεντοῦντες τοὺς ὑδερικοὺς, οὐ κεντοῦσι κατωτέρω τοῦ ὀμφαλοῦ, διὰ τὸ σπασμοὺς προςγίνεσθαι·* vides hominem haud indoctum in Sch. B. quod et Eustath. legerat. Add. Hesych. Etymol. in *ἦτρον.*

Barnes tacite lectionem intulit a se inuentam: *αἰδοίων τὰ μ.* Idem inter Var. Lect. *τὰ μεσηγὺ „γρ. τὸ μ.* et *τομεσηγύ.“*

μεσσηγὺ edd. ante Turneb.: tanta fuit metri incuria.

569. *ἔνθα μάλιστα γίνετ' ἄρης ἀλεγεινός. „Ἄρης. ὁ πόλεμος, δι' ὃν ἡ τρῶσις.* Sch. A. Acceptum ergo pro *vulnere.* quod et diserte in Sch. br. occurrit, *ὅπου ἀλεγεινὴ καὶ δεινὴ γίγνεται ἡ τρῶσις.* Et Eustath. *τουτέστι πληγὴ καὶ τραῦμα.* Contra Schol. Sophocl. Ai. 254 mortem interpretatur, vt *λιθόλευστον Ἄρην* eod. loco. At Apollon. Lex. h. v. pro *hasta* accipere debuit, *ἐπὶ δὲ τοῦ σιδήρου· ἔνθα μάλιστα γίνετ' Ἄρης ἀλεγεινός.* cf. sup. ad 444. Est hoc ex audacia troporum antiquioris sermonis, quae a *Marte* ad *pugnam, ferrum, vulnus* progressa est. — *γίγνετ'* Sch. br. recte, idque tenemus.

570. *ὁ δ' ἑσπόμενος περὶ δουρὶ* iungunt Sch. br. *κατασχεθεὶς, περιπαρεὶς τῷ δόρατι.* Praestat puto *περὶ δουρὶ ἤσπαιρε.* Fuit quoque lectum *ὁ δὲ σχόμενος, ἀντὶ τοῦ κατεχόμενος,* addit Sch. B. et Lips. Sicque legerat Apollon. Lex. *σχόμενος περὶ δουρί. κατασχεθεὶς ἐπὶ τῷ δόρατι, ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ* (leg. *ὑπὸ*) *τοῦ δόρατος.* quae acute vidit Tollius ad h. l. spectare. Apollonium exscripsit Hesychius. *σχομένη* pro *κατασχεθεῖσα* etiam Od. Λ, 278. Cum *ἑσπόμενος* conuenit Virgilianum: *Super ipse sequutus;* quod iam notauerat Ernesti. Et iam sup. M, 395 *Νύξ', ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος, ὁ δ' ἑσπόμενος πέσε δουρὶ πρηνής.*

571. *βοῦς, τόν τ' οὔρεσι.* Corrigit *ὅν τ'* ad suauiorem sonum Toll. ad Apollon. p. 734.

572. ἰλλάσιν. Illuſtratum certatim a grammaticis, quibus praeiuit Apollon. Lex. ταῖς ἐξ ἱμάντων σειραῖς. εἴρηται δὲ παρὰ τὴν εἴλησιν τῶν σχοινίων ἢ ἱμάντων. — εἰλέω, ἴλλω. cf. Euſtath. et doctam Notam ad Timaeum Ruhnk. p. 71. Fuit quoque ἰλλέω. Galen. gloſſ. Hippocrat. ἀπιλλήθῃ. συνεκλείσθη. ἴλλειν (immo ἰλλεῖν) γὰρ τὸ συγκλείειν. et ἰλλαίνειν, τὸ κατειλεῖσθαι, de quo multis disputat Galen. ad Hippocr. Epidem. III, 31. To. IX Chart. p. 269 vbi et h. v. laudatur, in ed. ἰλάσιν. Habuere autem digamma ϝελω, ϝειλεω, ϝιλλω, ϝιλλάς. ἱμᾶσ' οὐκ mſ. Tho. Bentl. e gloſſ. — βίῃ δαμάσαντες Lipſ. haud dubie elegantius. vt mireris, quod in hoc ſolo illud legitur. — ἄγωσιν ex emendatione Vrat. b.

573. ὡς ὁ τυπεὶς ἤσπαιρε. vn. Vindob. ἔσπαιρε.

575. τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε. ⊱ „quod τὸν δὲ pro τοῦ δε caſu mutato." Sch. A. ὄσσε κάλυψε Ionica ratio poſtulabat, ſicque Ven. Townl. Vrat. b. d. vulgo ὄσσ' ἐκάλυψε.

577. ξίφεϊ Θρηικίῳ „magnitudine inſigni; appellatur talis enſis ῥουφαία" Sch. B. et Euſtath.

ἀπὸ δὲ τρυφάλειαν ἄραξεν. „ἄραξεν, τοὺς ἱμάντας ἀπέτεμε" Sch. B. Vict. et Sch. br. ἀπέκοψε. Etymol. autem hinc ducit primum ſignificatum vocis ἀράσσω, τὸ ἀποτέμνω, verſu hoc laudato. At vox ducta eſt a ῥάω. ῥαίω. ῥάσσω profligo.

583. ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἀνεῖλκε. Sch. A. B. „οἱ μὲν, κατὰ Δωριεῖς, τὴν νευράν. οἱ δὲ, τὸ κέρας· οἱ δὲ, τῷ πήχει τὸ τόξον εἷλκε." Hoc eſt nodum in ſcirpo quaerere. πῆχυς eſt curuatura arcus medii, in duo κέρατα deſinens; pro ipſo arcu, eiusue partibus dictum. Occurrebat iam ſup. Λ, 375.

584. ὁ μὲν — ὁ δὲ — ⊱ „quod cum poſteriore loco de Heleno dixiſſet, nunc eum primo loco memorat." De ὁμαρτεῖν v. ad M, 400. Memorat controuerſias de hac voce Euſtath. et ait legi quoque ὁμαρτήδην et ἁμαρτήδην, et pro hoc ὁμαρτήτην, vt et hoc pro aduerbio ſit; alios ὁμαρτήτην a verbo ὁμαρτεῖν ducere: ita eſſe

pro ὁμαρτησάτην dictum per ſyncopen ὁμαρτήτην. In vno Vindob. erat ὁμαρτείτην, quod grammatica ratio ſollennis requirit; hocque malim aut admittere, aut dicere pro eo ὁμαρτήτην ſcriptum eſſe. ὁμαρτεῖν eſt facere aliquid ſimul cum altero. Sch. br. ὁμαρτήτην. ὁμοῦ ἀφῆκαν. *id agebant ambo, vt emitterent.*

ὀξυόεντι a genere arborum, ὀξύη. v. ad E, 50.

Ἱετ' et hic male Vrat. d. et al.

585. ὁ δ' (ſc. ἵετο βάλλειν ex ἀκοντίσαι eliciendum) ἀπὸ νευρῆφιν. cum ſemel hoc probatum ſit (v. ſup. ad Θ, 300. et mox ad 588) reiiciendum eſt et h. l. νευρῆφι, eſt enim pro νευρῆς. cf. ad Λ, 663. Fruſtra ex Euſtath. disputant Barnes et Clarke. vn. Vindob. ὑπαὶ ν.

586. Πριαμίδης μὲν ἔπειτα — ξ— „quod ἔπειτα nunc non eſt μετὰ ταῦτα, vt in illo I, 168. 9 Φοῖνιξ μὲν πρώτιστα — Αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴας τε μέγας, ſed eſt pro δή." Legerat haec quoque Euſtath.

587. θώρηκος γύαλον, v. ſup. 507.

ἀπὸ δ' ἔπτατο πικρὸς οἰστός. vn. Vindob. διὰ δ' ἔ. at ἀπὸ δ' ἵστατο Barocc.

588. πτυόφι· πτύου. τὸ πτῦον, *ventilabrum* ſatis tenemus; nec neceſſe eſt repetere plura e Sch. A. B. Victor. diſertiores quidem iſti ſunt quam Apollon. Lex. h. v. πτυόφιν. πτύου. ἐστὶ δὲ γεωργικὸν ἐργαλεῖον. quae Heſych. repetit. Debebat ſaltem adiici λικμητικόν. cf. E, 499 ſq. — Ceterum hoc tandem loco Sch. A. B. ſubiungunt notationem τοῦ φι adiecti in fine, de qua v. ſup. ad Θ, 300. — Obſeruant quoque cum Euſtath. quomodo tenuitatem rerum per epitheta ornauerit poeta.

589. θρώσκωσι Cant. Lipſ. Ven. Vrat. b. ex emendat. nec vitioſum dicam cum Erneſtio, ſed verius quam θρώσκουσι, ex more Homerico poſt ὡς ὅτε. v. Exc. I ad lib. IX (J) de ὡς. ὅτε.

590. πνοιῇ ὑπὸ λιγυρῇ. ὑπαὶ Cant. vn. Vindob. quod grammaticis deberi iam aliquoties vidimus. λυγρῇ Vrat. b. praue.

592. *πολλὸν ἀποπλαγχθείς.* ἀποπλαχθεὶς etiam h. l. passim, vt Vrat b. d.

594. *ἦ ῥ' ἔχε τόξον.* Sic quoque Ven. At Scholio praefixum „ἦ, sic Aristarchus, ἦ ῥ' καθ' ὃ μέρος κατεῖχεν. Vt ἦ ῥ' ἴδε γυμνωθέντα M, 389." Memoratur tamen et alterum ab aliis lectum. Scholion legerat quoque Eustathius. ἐν δ' ἄρα χαλκῷ Vrat. d. pro τόξῳ.

595. *ἀντικρὺ διὰ χειρός.* ἄντικρυς emendat Bentl. et h. l.

597. *τὸ δ' ἐφέλκετο μείλινον ἔγχος.* prorsus vt sup. E, 664. 5. χάλκεον ἔγχος ex v. 595 repetitum Flor. Aldd. Vrat. A. μείλινον e Rom. intulit Turn. firmatur per codd. et ipsum Ven.

599. *αὐτὴν δὲ ξυνέδησεν ἐϋστρόφῳ οἰὸς ἀώτῳ.* „εὐστρεφεῖ Aristarchus." Schol. A. οἰὸς ἀώτῳ, quod proprie esset dictum de *lana praestantissima*, quod et Sch. B. cum Sch. Leid. Valk. Diss. p. 130 ex Epaphrodito ad h. l. memorat et sic accipit cum Sch. br. (v. sup. ad I, 657) nunc omnino est *lana*, *lanea fascia:* qua fundas olim factas esse, non neruis seu chordis (καὶ οὐ νεύροις, ὡς ὕστερον) monent Sch. B. et Lips. et ex antiquioribus Eustath. De Σφενδόνῃ pro fascia apud medicos obuia remisit Ernesti ad Foesii Oecon. Hippocr. h. v.

604. *ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες.* ἰόντε Ald. 3 (1524) casu et sphalmate.

605. *παρὰ δέ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος.* Illatum παραὶ e Rom. a Turnebo, codd. sane suffragantibus ipsoque Veneto. Nullus tamen dubito commentum id esse grammaticum, et verius esse παρὰ, quod cum codd. Vrat. et Lips. exhibent quoque edd. Flor. et Aldd. 1. 2. cum sequacibus. Sicque legebatur in eodem versu sup. Λ, 233 iam lecto.

607. *οὐδὲ διὰ πρὸ δυνήσατο χαλκὸν ἐλάσσαι.* Etiam hic alii διαπρὸ scribunt; in his ed. Rom. Turneb.

608. *ἔσχεθε γὰρ σάκος εὐρύ.* ἔσχετο est pro var. lect. in Sch. A. at vterque Ven. cum Mori. ἔσχεθε. Et hoc verum esse censeo: τὸ σάκος ἔσχεθε τὸν χαλκὸν, *impetum hastae sustinuit, tardauit,* (ἐπέσχε τὴν ὁρμὴν) est

in vſu poetae, vt M, 184 et Υ, 398 οὐδ' ἄρα χαλκείη κόρυς ἔσχεθε ſc. τὴν αἰχμήν. Od. Δ, 284 et Π, 430 κατέρυκε καὶ ἔσχεθε iunguntur: alibi κατέσχεθε. At ἔσχετο non memini ita dictum occurrere, ſed ἔσχε, Sch. br. tamen ἔσχετο, ἐπεκώλυσε. Etiam Euſtath.

ἐνὶ καυλῷ. v. ſup. 162.

609. Φρεσὶν ἦσι χάρη καὶ ἔλπετο νίκην. Barnes. „γρ. ἤλπετο καὶ ἔλπετο. alterum hoc erat in Flor. ed. Euſtathio. Mori. Vrat. A. vn. Vindob.

610. ἐρυσσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον. — „quod Zenodotus legerat: ἐρυσσάμενος χείρεσσι μάχαιραν, ignorans μάχαιραν de cultro dici, ξίφος de enſe." Sch. A. ἐρυσάμενος. male per vnum ſibilum ſcribitur in Barocc

611. ὁ δ' ὑπ' ἀσπίδος εἵλετο καλὴν ἀξίνην. Sch. B. ὑπ' ἀσπίδος. τὴν ὑπὸ τὴν ἀσπίδα κρυπτομένην.

612. ἀξίνην εὔχαλκον. Erneſti verius eſſe putabat εὔχαλκον ſcriptum: cui non aſſentiendum eſſe, dixi ad H, 12. amat verſus Homericus dactylum.

ἐλαΐνῳ ἀμφὶ πελέκκῳ. τῷ στειλειῷ. Et Apollon. Lex. οἷον στελεῷ. (Eſt enim στελεὸς, στελειὸς et στειλειός. ἡ λαβή.) ſicque alii.

ἐλαΐνῳ pro ἐλαιίνῳ. Ἀττικῶς, ait Schol. B. hoc eſt: fuit haec vetus aliqua ratio, quam Attici retinuere: vide de ea praeter Euſtath. Thomam et ad eum Notas p. 292. Monebo hoc tantum, ἐλάαν non modo de fructu, verum etiam de arbore dici debuiſſe, cum ſit h. l. manubrium ex olea arbore. An ἐλάϊνον, ἀμφιπέλεκκον, olim hic lectum fuerit dubito; ita deberet eſſe ἀξίνη ἀμφιπέλεκκος, quae alias ἀμφίστομος, ſecuris duplici acie, vel cuſpide. nec Heſychii gloſſa huc ſpectare videtur; nec auſim cum Schol. B. contendere, ipſam πέλεκυν dictam quoque fuiſſe πέλεκκον, cum ἡμιπέλεκκα dicantur Ψ, 851 tanquam minoris generis. Sufficit nunc ἀξίνην eſſe σὺν, ἐν, πελέκκῳ, ἔχουσαν πέλεκκον ἐλάϊνον.

„γρ. ἐλαιΐνῳ apud Euſtath. et ἐλαιϊνέῳ, vt Od. I, 394." Barnes.

613. *ἅμα δ' ἀλλήλων ἐφίκοντο.* recte *κατὰ* ſubſtituit Schol. B. Schol. A. autem notat, „*ἐφίκοντο* eſſe lectionem Ariſtarcheam: alii *ἀφίκεσθον*, Ariſtophanes *ἀφικέσθην.*“ Ex his colligo antiquiorem lectionem fuiſſe vel *ἀφικέσθην*, vel *ἐφικέσθην*, hoc quidem melius, ſe inuicem ferierunt. Schol. br. *ἐφίκοντο, ὑπὸ τὸ αὐτὸ ἔτυχον ἀλλήλων* Euſtath. *καθίκοντο καὶ ἥψαντο.* Idem norat etiam lectionem *ἀφίκοντο ὡς ὁμοῦ κατ' ἀλλήλων ὥρμησαν.* eſt ea in vno Vindob.

615. *φάλον ἄκρον, ὑπὸ λόφον αὐτὸν* — recte et h. l. expulſum *τὸ ὑπαὶ*, quod nec boni libri agnoſcunt; etſi editum eſt quoque in Apollonio in *λόφος*, vbi tamen in codice erat *ὑπέρ*.

616. 617. *ῥινὸς ὑπὲρ πυμάτης.* Apollon. Lex. hoc verſu adſcripto: *ἐπὶ μὲν τοῦ τέρματος τοῦ μυκτῆρος.* in ſumma narium parte et radice.

λάκε δ' ὀστέα. λάκε, vox Pindaro et aliis frequentata, digna tamen viſa Apollonio, quam in Lexicon referret: *λάκε, ἐψόφησεν. ἤχησεν. ἰδίωμα δὲ φωνῆς, ἢ ἤχου.*

τὼ δέ οἱ ὄσσε πὰρ ποσὶν αἱματόεντα χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν. „*αἱματόεντε, δυϊκῶς*“ legit et interpretatur Schol. B. atque ita ſcribi coepit inde ab Ald. 2., adſtipulante quoque edit. Rom. cum Euſtath. qui tamen et alterum norat, et vno Vindob. Reuocauit *αἱματόεντα* e Cant. Mori, Barnes: et ita iam editum erat in Flor. et Ald. 1. adde Sch. br. Harlei. duo Vrat. et Flor. a Tho. Bentleio collatos, Ven. Lipſ. Vrat. omnes. Comparari poteſt cum *ὄσσε φαεινὰ* ſup. vſ. 435. cum contra *ὄσσ' εἴκτην* lectum eſſet Il. A, 104. vbi Schol. B. hunc verſum laudabat; etſi enim editum ſit *αἱματόεντε*, docet tamen grammatici ſententia, ſcriptum ab eo fuiſſe *αἱματόεντα*.

πέσον. Ariſtarchei codices, non *πέσεν.*“ ait Schol. A. vti *ὡς τῶν ἐκ χειρῶν βέλεα ῥέον* M, 159.

Quomodo autem oculi, vulnere in medio occipite facto, excidere potuerint, quaeri poteſt. Vulnere in media fronte facto oculos e radice ſua eliſos eſſe con-

tendit Schol. B. Melius Sch. br. τὸ ὑγρὸν τὸ κατὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς effluxisse sanguini permixtum.

618. ἰδνώθη δὲ πεσών. εἰς τοὐπίσω ἐκάμφθη. vt sup. B, 266 iam vidimus et M, 205. Dictum esse pro ἰδνωθεὶς ἔπεσε notat Eustathius. Nec tamen necesse, ita statuere.

619. καὶ εὐχόμενος. vitium Ald. 2. est οἰχόμενος.

620. λήψετε θὴν οὕτω γε νέας. Vrat. A. a m. sec. quod et ipsum bene conueniret: hoc, non illo quo vos cupitis, modo capietis naues.

θὴν, nihil aliud quam δή. legerat quoque sic aut interpretatur Schol. breuium auctor, καταλείψετε δή. Pro enclitica habitum esse θὴν, ex eo apparet, quod scribitur λείψετέ θην. qua de re v. ad Θ, 448, K, 104.

οὕτω γε. caesi, vt Pisander et ceteri. φθειρόμενοι.

621. Τρῶες ὑπερφίαλοι. ἄσπονδοι. παράνομοι. Schol. br. De hac voce v. sup. ad 293.

622. ἄλλης μὲν λώβης τε καὶ αἴσχεος οὐκ ἐπιδευεῖς. Reddunt Schol. A. B. iis quae in me ausi estis, nihil aliud dedecoris, αἴσχεος, deest. Suppletur quoque in Schol. A. ἐσμέν. Male vero. Est enim supplendum ἐστέ. pro οὐκ ἐπιδεῖσθε. nullum iniuriae genus reliquum fecistis, quin eo vteremini; omnes iniurias in me cumulastis. Schol. br. οὐκ ἐνδεεῖς, ἀλλὰ πλήρεις, ἐστέ. αἶσχος non est infamia, quae in Troianos cadit; sed contumelia, qua Menelaum affecerant. Iungitur enim cum eo λώβη. Est autem λώβη, λωβᾶσθαι, pro ὕβρις, ὑβρίζειν.

Schol. B. obseruat, μὲν esse positum pro μὴν, non enim subiici δέ. At quam saepe μὲν hoc modo ponitur, vt aduersatiua altera omittatur!

αἰσχέας. αἰσχύνας in Hesychio ex h. v. corrigebat Bentlei.

623. ἣν ἐμὲ λωβήσασθε. ⊱ quod ἣν ad remotius retulit, λώβην, non ad αἶσχος.

κακαὶ κύνες. Mori et vn. Vindob. κακοί. quod praeferebat Barnes; Clarke vero contumeliae caussa femininum poni aiebat; melius Ernesti, poni id ex poetarum

vſu. Ad Clarkium tamen accedit Schol. Lipſ. κακαί. ἄκρως τῷ θηλυκῷ κατεχρήσατο εἰς τὴν ἀνανδρίαν τῶν βαρβάρων. Similia ſunt in Euſtathio, qui etiam κακαὶ pro δειλαὶ dictum putabat; cum tamen ſit omnino, βλαπτικαί.

625. ὅςτε ποτ' ὔμμι διαφθέρσει πόλιν αἰπήν. In his „ὅς τε. qui videlicet" Clarke. πόθ' ὔμμι Townl.

πόλιν αὐτὴν alicubi lectum notauit Bentl. forte e cod. Lipſ.

626. οἵ μεν κουριδίην ἄλοχον καὶ κτήματα πολλὰ μάψ οἴχεσθ' ἀνάγοντες. ⊱ „quod κουριδίην ἄλοχον dixit poeta, adeoque ignorauit eam raptam eſſe a Theſeo et corruptam." Schol. A. et Euſtath.

κτήματα πολλά. Schol. A. „in alio: καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῷ." At Ven. B. legerat κτήματα πάντα. Si hoſpitio excepti fuere Paris et Troiani, qui cum eo erant, neceſſe eſt Helenam ipſam domum mariti expilaſſe. Alii narrarant ap. Schol. B. Helenam ad ſacrum faciendum cum magno apparatu profectam a Paride raptam eſſe. Fuit haec vna e pluribus narrationibus de raptu Helenae.

627. μάψ οἴχεσθ' ἀνάγοντες, ἐπεὶ φιλέεσθε παρ' αὐτῇ. ⊱ „quod Zenodotus μάψ οἴχεσθον ἄγοντες ediderat, ignorans ἀνάγεσθαι de nauigatione ex Peloponneſo ad Troiam dici. (hoc certe non ignorauit; ſed peccauit in eo, quod dualem pro plurali hic locum ſuum habere putauit. Niſi res inuerſe ita ſe habuit, vt in ſermonis rudiore aeuo dualis numeri certa ratio non ſemper haberetur). ἀνάγειν autem, monente quoque Euſtathio, aut h. l. dictum, vt alibi, *de nauigatione*, nam Paris naui Helenam abduxit, aut ſimpliciter pro ἀπάγειν, nam adiiciuntur κτήματα. Similis locus erat Z, 292. Porro Ariſtarcheae duplicem habuere lectionem, et hanc quam habemus, et alteram, ἐπεὶ φιλέεσθέ περ αὐτῇ. (haec altera eſt doctior.) In capite verſus ᾤχεσθ' malebat Barnes.

628. *νῦν αὖτ' nunc hanc gratiam rependentes.* Clarke. Simplicius: *nunc viciſſim.* Νῦν δ' αὖτ' Vrat. d. nec male.

629. *κτεῖναι δ' ἥρωας 'Αχαιούς.* ⊱ „quod diſerte omnes Achiuos ἥρωας appellat; contra Iſtrum monetur, qui ſolos reges ἥρωας dici contenderat." κτεῖναι δ', mutauerat in κτεῖναι θ' Barnes, non male per ſe, ſed ſine cauſſa idonea, cum δὲ pro copula infinitis locis ponatur. Idem „γρ. κτείνειν δ', κτανέειν θ' et κτεῖναί θ'." Putabat ſcilicet, quod ſaepe credidere Critici, variare orationem eſſe idem ac varietatem lectionis e codd. afferre, aut emendare vitioſa. Schol. A. quod aliquoties iteratur diuerſis in locis.

630. *ἀλλά ποθι σχήσεσθε, καὶ ἐσσύμενοί περ Ἄρηος.* ποθὶ volunt eſſe idem quod ποτὲ, *aliquando;* at eſt idem quod που. *aliquo modo, forte,* ἀλλά που. σχήσεσθε. ἐπισχήσεσθε in Apollon. Lex. huc ſpectat; et forte ſimili modo Heſych. σχήσεσθε, κατασχηθέσεσθε pro — σθαι.

631. *ἦ τέ σέ φασι, ταῖς φρεσὶ περιεῖναι, διαφέρειν, τῶν ἄλλων ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν, ἤτοι, πάντων.* Sch. B. Indocte Euſtath. περὶ φρένας eſſe idem ait quod alias περὶ φρεσίν.

632. *σέο δ' ἐκ τάδε πάντα πέλονται.* „γρ. τελεῖται" Barnes. (Scilicet putauit, ita quoque ſcribi poſſe.)

633. οἷον δὴ pro πῶς accipit Schol. B. vt ſit noua expoſtulatio cum Ioue. Poterat et iungi cum antecedente, pro ὡς, *pro eo quod* pro κατὰ τοῖον, καθ' οἷον, ὡς. ὑβριστῆρσι Lipſ. pro ὑβριστῇσι non male, addit Erneſti; equidem haud permutabo.

635. *ὁμοιΐου πολέμοιο.* Metro etiam hic ſuccurrendum eſt cum Bentleio: ὁμοιΐοφι πτολέμοιο. v. ad I, 440.

636. *πάντων μὲν κόρος.* — Reſpexit haec Pindar. N. VII, 78. vbi quoque hunc locum laudat Schol. Loca plura congeſſit Wakefield ad Moſch. IV, 71.

637. *ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο.* Sch. A. τοῦ ἀμωμήτου. ἐστὶ δέ τις καὶ φαύλη ὄρχησις. Ieiunum hoc, quod et Eu-

ſtath. habet: Argutatur quoque Lucian. de Saltat. c. 23. qui ex h. l. ſaltationem defendit: ἀμύμονα, *reprehenſionis expertem.* et eius exemplo Liban. ὑπὲρ τῶν ὀρχηστῶν To. III. ed. Reisk. p. 352, 23. Recte Erneſti: ἀμύμων eſt h. l. *concinna*, *venuſta*, *pulcra*, (ſcilicet eſt omnino, *praeclara*) vt cum de mulieribus dicitur. Scilicet ſimpliciter in laudem adiunctum eſt epitheton, *praeclara* ſaltatio. Verſum nonnulli dixerant otioſum, teſte Sch. A.

638. τῶν πέρ τις καὶ μᾶλλον ἐέλδεται ἐξ ἔρον εἶναι. τούτων καὶ μᾶλλον ἐπιθυμεῖ τις κορεσθῆναι. Ita fere Sch. A. et B. Adſcripſit Barnes ex Excerptis mſſ. τούτων δέ τις βούλοιτο ἂν κορεσθῆναι· τοῦ πολέμου δὲ μὴ ψαῦσαι τὴν ἀρχήν. quod alienum eſt. Senſus huic loco conſentaneus huiusmodi eſt: *Omnium rerum eſt ſatietas, earum quoque, quarum iucunditate, multo magis quam pugna, exſatiare ſe, h. e. vsque ad ſatietatem iis frui et ſe explere, cupit vnus quisque. At Troiani exſatiare ſe pugnando atque deſinere ac ceſſare a pugna, non norunt.* ἐξεῖναι, ἐκπληροῦν, iam vidimus, v. A, 469 et al. Vide ad T, 402.

In capite verſus ὧν περ ed. Rom. τῶν κεν mſ. Lipſ. et Ven. B. εἶναι vitioſe Steph. et al.

639. ἀκορηταὶ vn. Vindob. ἀκόρεστοι a m. pr.

642. αὐτὸς δ' αὖτ' ἐξαῦτις ἰών. αὖτ' exciderat Townl. et Cod. a Tho. Bentl. inſpecto.

643. ἔνθα οἱ υἱὸς ἔπαλτο Πυλαιμένεος. — „propter quaeſtionem de Pylaemene, ſintne duo hoc nomine memorati, ad quam ſaepe prouocant grammatici; locus eſt plenior in Schol. B. Occurrunt ſcilicet ſaepius in Homero duo vel plures eodem nomine inſigniti; ita et hunc Pylaemenem volunt diuerſum eſſe ab eo, qui ſup. E, 576 caeſus erat, quia nunc βασιλεὺς, ibi ἄρχων dictus eſt." Hoc quidem putidum; Zenodotus non contentus τῇ λύσει, ediderat Κυλαιμενέος. Sed alia, eaque grauior, difficultas eſt in eo, quod mox idem Pylaemenes pater filii

Harpalionis corpus pugna eductum comitatur; qua de re v. ad vſ. 658. 659.

644. Ἁρπαλίων, ὅ ῥα πατρὶ φίλῳ ἕπετο πτολεμίξων. Flor. Ald. 1. Rom. cum vitio metri ὅς ῥα. Emendauit ὅ ῥ' iam Ald. 2. et hinc ceterae. „γρ. ὅς πατρὶ" Barnes: Scilicet ſic ipſe corrigebat.

πτολεμίξων vnus Tho. Bentleii, cum Lipſ. in quo gl. Δωρικῶς. γρ. πολεμίζειν. receptum a Wolſio. πολεμίζων Townl. Ven. Flor. Ald. 1. πτολεμίζων Ald. 2. induxerat. retinui πτολεμίξων tanquam probabilius.

645. ἐς Τροίην, οὐδ' αὖτις ἀφίκετο πατρίδα γαῖαν. Verſus ab alia manu adſcriptus in Townl. Excitat eum Ammon. p. 73. vt doceat, ἀφικέσθαι eſſe ἐπανελθεῖν. At hoc vt ſit, facit adiectum αὖτις.

646. ὅς ῥα τότ' Ἀτρείδαο μέσον σάκος — Townl. Ἀτρείδεω. ita debuit ſcriptum eſſe Ἀτρείδεω μέσσον.

647. οὐδὲ διὰ πρὸ — Mori et alii etiam hic vna voce διαπρό.

649. μή τις χρόα χαλκῷ ἐπαύρῃ. ⁊ „quod iterum caſus permutati ſunt: χρόα pro χρωτός." Sch. A. Immo, ſupplendum μὴ ἐπαύρῃ αὐτοῦ κατὰ χρόα. ne quis attingat, feriat, eius corpus, eum.

χαλκὸς vnus Tho. Bentleii, varietas et alibi obuia.

652. ἀντικρὺ κατὰ κύστιν. Malebat Bentl. et h. l. ἄντικρυς.

διὰ κύστιν Ven. et hoc rei accommodatius.

653. 654. φίλων ἐν χερσὶν ἑταίρων θυμὸν ἀποπνείων. Monet Schol. A. „poſt ἑταίρων eſſe interpungendum." quod et faciunt editores. Melius tamen φίλων ἐν χερσὶν ἑταίρων θυμὸν ἀποπνείων iungi videntur. καθεζόμενος αὖθι, dum in eximenda ſagitta laboratur, efflat ille animam inter amicorum manus. Tum vero mortuus extenditur ſuper terra: et in hoc comparatio cum lumbrico eſt quaerenda qui enectus iacet extento corpore.

657. ἐς δίφρον δ' ἀνέσαντες ἄγον προτὶ Ἴλιον ἱρήν. ⁊ Apollonius Rhodius ἐν τῷ πρὸς Ζηνόδοτον· ἐς δίφρον ἀναθέντες. Etiam Schol. B. ἀνέσαντες, ἤτοι καθίσαντες. μᾶλ-

λον δὲ ἀναθέντες. νεκρὸς γάρ ἐστι. Manifestum tamen hoc est interpretamentum alterius. Nam vt ἵημι est quoque ἕω, sic ἀνίημι, et ἀνέω, vi transitiua, pro ἀναπέμπω, ἀναβιβάζω, ἀνατίθημι. Sic ἀνέω est ὁρμῶ, παρορμῶ, inf. Ξ, 209 εἰ — εἰς εὐνὴν ἀνέσαιμι ὁμωθῆναι φιλότητι. et Od. Σ, 264 an deus mihi sit reditum daturus: εἴ κεν μ' ἀνέσει θεὸς, ἤ κεν ἁλώω. Est quoque in Schol. br. ἀνέσαντες, ἀναθέντες, ἀναβιβάσαντες.

δ' ante ἀνέσαντες abest a Veneto, aberat quoque a Zenodotea lectione, vt modo vidimus. minus bene.

Subiicitur in Schol. B. Lipſ. et in Eustath. aliud monitum veterum de hoc versu: οὐδένα δὲ τῶν ἀποθανόντων οὕτως ἐξάγει. διὸ ἀθετεῖται ὁ στίχος. Si nulla grauior est auctoritas, versus temere videtur damnari. E pugna enim ad sepulturae honorem caesis seruandum exportatos cur miremur? et quidni poeta narrationem variet, aliis caesis modo spoliatis, modo humi iacentibus, esse etiam qui reducantur in vrbem, vt alibi alii, v. c. Sarpedon, in patriam. Grauius est, si dixeris, in Iliade abduci solere vulneratos, non caesos; *Paphlagonem* autem in patriam, non *Troiam*, deducendum fuisse? tum si ἐρίηρες ἑταῖροι corpus abduxissent, ferendum erat; at patrem cum iis pugna decedere, nec filii mortem vlcisci, alienum erat ab heroum sensibus. Suspectum tandem esse versum, propter adiunctos duo versus manifeste spurios. Expunxerat eum quoque Bentl. Eustathius ait: τινὲς ἀθετοῦσιν. οὐκ εὖ.

658. 659. — ἀθετοῦνται. „Nam pater iam caesus erat: sup. E, 576. forte ex eo quod sup. 644 *patrem filius* sequebatur, exsculptum nunc est ab aliquo, vt vicissim pater filii corpus sequeretur. Sin manent versus: duo diuersos eodem nomine esse necesse est." Sch. A. Subiicitur tunc aliud Scholion, in quo „diuersos esse homines" statuitur. cf. sup. ad E, 576. Legerat similia in grammaticis Eustath. qui et addit, fuisse, qui de anima patris caesi intelligerent, natum circumuolitantis: quod ab Homero et Homerico aeuo alienum est. Subiicitur

ſuperioribus in Sch. A. „ἔνιοι δὲ πιθανῶς μεταγράφουσι· μετὰ δ' οὔ σφι πατὴρ κίε δάκρυα λείβων. interpoſito οὐ. vt e Sch. br. emendandus erat Sch. Ven." Manet tamen vel ſic difficultas in vſ. ſequ. ποινὴ δ' οὔτις. atqui ſtatim Paris vltus eſt Harpalionem caeſo Euchenore; etſi grammaticus in Sch. br. ita occurrit, vt dicat, non patrem tamen vltum eſſe filium, ſed alienum hominem, Paridem. Quare de delendis verſibus a rhapſodo adſutis vix dubitare licet. Recentiores tamen interpretes hanc medicinam aegre admittentes varia commenti ſunt. Caeſum fuiſſe patrem ſup. E, 576. et h. l. auum eſſe intelligendum, ſtatuebat Barnes. Clarke vtique contendendum eſſe putat, duo fuiſſe Πυλαιμένεις. Antiquos admodum eſſe verſus, colligas ex eo, quod iam Apollon. Lex. in ποινὴ ad eos reſpicit.

659. ποινὴ δ' οὔ τις παιδὸς ἐγίγνετο τεθνειῶτος. Spectat huc Apollon. Lex. ποινή. ἀντέκτισις (ἀπὸ τοῦ ἐκτίνειν) κυρίως δὲ, ὑπὲρ φόνου. Notio antiquior eſt compenſatio, per quam ſatisfacimus pro iniuria: v. Γ, 290. Plura dat Heſych. et Etymol. ἐγίγνετο, quod nos ſcribimus, habent hic quoque codd. Schol. br. ed. Rom. τεθνηῶτος vn. Vindob.

661. ξεῖνος γάρ οἱ ἔην πολέσι μετὰ Παφλαγόνεσσιν poteſt eſſe, quod Koeppen quoque volebat, ἐν πολλοῖς φίλοις Παφλαγόσι μάλα φίλος, ſeu φιλώτατος. Poteſt quoque eſſe ſimpliciter dictum μετὰ πολέσι Παφλαγόσι pro ἐν Παφλαγόσι. erat is ipſi hoſpitio iunctus inter Paphlagones. Eſt enim is vſus τοῦ πολεῖς vel πολλοί. Ita mittitur Patroclus πολέσι μετὰ Μυρμιδόνεσσι Π, 240. Ita quoque Ψ, 60. Od. Λ, 494. Congruit, quod οἱ πολεῖς ſaepe ponuntur, vbi in pedeſtri oratione eſſet τὸ πλῆθος, atque etiam ὁ λαός.

663. ἦν δέ τις Εὐχήνωρ, Πολυείδου μάντιος υἱός. &c. „quod duo fata fingit poeta in Euchenore, quemadmodum in Achille, διχθαδίας κῆρας φερέμεν ſup. I, 411."

Πολυΐδου vbique edi miratus ſum, cum contra metrum peccet, et notum ſit nomen Πολύειδος, idque ipſum

iam E, 148 lectum fuerit de alio Polyido. Nec tamen aliter legitur in codd. quorum quidem lectionem enotatam vidimus, nec in iis, a quibus excitantur verſus; v. c. Lucian. Philopatr. 15. vbi recitantur vſſ. 665—668. Schol. Pindari rec. Ol. XIII, 78. Aberratum eſt in hoc nomen per Tragicos, in quibus metro ſic poſtulante ſcribitur interdum Πολύϊδος, quod quoque hinc abiit in pedeſtrem ſermonem. Fuit eo nomine fabula Euripidis: cuius fragmenta v. in Diatribe Valk. forte et alia Sophoclis, niſi ea eadem fuit cum Glauco. Non dubitaui Πολυείδου reſcribere; ait quoque Euſtathius διφορεῖσθαι τὴν παραλήγουσαν; et in Etymol. eſt Πολύειδος. Conf. Not. ad Apollod. p. 545 (vbi in extr. del. *apud Etymol.*) Eſt quoque Πολύειδος in aliis poetis, vt in Chriſtodori carmine (Anal. Brunck. To. II, p. 457.)

664. Κορινθόθι οἰκία ναίων. non Κορινθόδε, vt v. c. in Schol. Pind. Ol. XIII, 78 recitatur.

667. νούσῳ ὑπ' ἀργαλέῃ φθίσθαι. „γρ. φθεῖσθαι" Barnes. variatione ſollenni. ſicque legitur in Vrat. b. d. vn. Vindob. Paſſim φθῖσθαι ſcribitur; male.

669. τῷ ῥ' ἅμα τ' ἀργαλέην θωὴν ἀλέεινεν Ἀχαιῶν. „θωὴν, νῦν τὴν μέμψιν" Schol. A. At Apollon. Lex. θωὴν, ζημίαν. ὅθεν καὶ ἀθῷος ὁ ἀζήμιος. Eadem Heſych. niſi quod addit βλάβη, et Suidas. Item Etymol. in θωὴ et ἀθῷος. Bentlei. coni. θωὴν ἀλέεινεν ἀχεύων. dolens: ingenioſe ſaltem.

670. ἵνα μὴ πάθῃ ἄλγεα θυμῷ. vulgo πάθοι. Erat tamen πάθῃ iam in ed. Rom. tum in Euſtath. et nunc in Veneto: euitauit morbum, ita vt ne pateretur dolores, frequenti varietate: de qua v. Excurſ. II ad VII, p. 405 de ἵνα· ἵνα μή.

672. ᾤχετ' ἀπὸ μελέων „γρ. ἀπαί" Barnes; ſcil. ex vſ. 585.

στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἷλεν. Ex ed. Turnebi exulat δ'. Ad ἄρα Clarke: „*porro; proinde; exinde: vt ſolitum eſt.*" Hoc eſt, ex contexto ariolari. ἄρα eſt

Latinum *ita, adeo:* de eo quod consequitur seu ex caussis, seu tempore aut alio successionis nexu.

673. δέμας πυρὸς, sc. κατὰ δέμας. Non aliter vsus fert: pro specie rei. Dictum sup. ad Λ, 595.

674. οὐδέ τι ᾔδη. ᾔδει Cant. Vrat. b. a pr. m. A. et vn. Vindob. vt alibi quoque variat lectio.

675. νηῶν ἐπ' ἀριστερὰ — Sch. B. ἐπ' ἀριστερὰ Ἕκτορος, οὐ τοῦ στρατοῦ. εἰ γὰρ ἐπ' ἀριστεροῖς ἐστιν ἡ πύλη, δι' ἧς εἰςῆλθεν, αὐτόπτης ἂν ἐγένετο. Fateor me non assequi, qualem castrorum speciem ante oculos ille habuerit. Quam ipse habeam, dixi in Nota. cf. Excurs. de τειχομαχίᾳ ad lib. XII. cf. Lenz *Ebene v. Troia* p. 257.

676. Post Ἀργείων interpunctionem maiorem sustuli; continuanda est oratio καὶ ὅτι τάχα καὶ ἔπλετο ἂν κῦδος Ἀχαιῶν h. e. νίκη ἐγένετο. Iungitur inf. 679 ἀλλ' ἔχεν.

677. τοῖος. „ἀντὶ τοῦ, μετὰ τοσαύτης προθυμίας.“ Sch. B. Scilicet est pro οὕτως et hoc pro: *nam admodum.* Clarke haec eo interpretatur, quod *mari* interclusi erant a patria Achiui. At Neptunus e poetae mente vere interest pugnae.

678. πρὸς δὲ σθένει αὐτὸς ἄμυνεν. Sch. B. „πρὸς τῷ αὐτῶν σθένει καὶ αὐτὸς ἐπεκούρει.“ Quidni: πρὸς δὲ, *insuper autem et ipse suppetias ferebat* σθένει, διὰ σθένος, σὺν σθένει ἑαυτοῦ. σθεναρῶς. Sic et Sch. br. videntur interpretari.

679. ἀλλ' ἔχεν Hector ex 674. — πύλας καὶ τεῖχος ἐςᾶλτο. ἐπᾶλτο Vrat. b.

680. Δαναῶν πυκινάς. πυκνὰς Lips. Vrat. A. στίχας ἀσπιστάων· ἔνθ'. Iungi haec video, tanquam si omnia, quae sequuntur, pendeant ab ἀλλ' ἔχεν ᾗ — ἔνθ' — ἔνθα μάλιστα — ἔνθα δέ. Addit orationi neruos, si maiore post ἀσπιστάων distinctione eam adiuues, vt feci. ἔνθ' 681 ἔνθα δὲ discrimen inferre, vt sit, *illic* — *hic*, statuunt alii.

681. ἔνθ' ἔσαν Αἴαντός τε νέες καὶ Πρωτεσιλάου. Et quod (in Αἴαντος) Aiacem Locrum dicit, cuius statio proxima erat Protesilao. Res spectat πρὸς τὰ περὶ ναυ-

στάθμου." Sch. A. Cur Locrum intelligendum esse statuat grammaticus, haud assequor. Erat Telamonius, qui solet absolute Aiax dici; laeuum cornu ille, omnium maxime tuebatur; (etsi nunc versus interiora castrorum irrumpentes Troianos cum Hectore sustinens,) ita vt ad eius laeuam pugnare dictus esset Idomeneus: 326. coll. 313. Nec aliter Strabo, qui lib. IX, p. 604 A. hoc versu vtitur ad docendum, Salaminios non cum Atheniensibus iunctos fuisse; quod tamen effectum esse debuerat inserto versu B, 558.

Ceterum peruentum est ad locum manifesta interpolationis haud vnius vestigia habentem: nec tamen quicquam de his monent aut memorant veteres grammatici. Procedit narratio rite constituta vsque ad vs. 680. "Ἕκτωρ δ' οὐκ ἐπέπυστο — ἀλλ' ἔχεν ᾗ τὰ πρῶτα πύλας καὶ τεῖχος ἐσᾶλτο, ῥηξάμενος Δαναῶν πυκινὰς στίχας ἀσπιστάων. Post plura interposita ordo narrandi pergit vs. 701 Αἴας δ' οὐκ ἔτι πάμπαν — „Aiax Oilei Telamonio pugnanti continuo ad latus erat." Iam quae in medio sunt, e variis laciniis consuta esse videntur a variis rhapsodis. forte 681—684 ab vno; ab alio 685—688. Tum alia ab aliis; forte ab iis qui popularium suorum gloriae studebant. Produnt interpolationem vss. 689—692. οἱ μὲν Ἀθηναίων. vinculo nullo cum antecedentibus iuncti. Non minus moleste subnectuntur vs. 693 πρὸ Φθίων δὲ M. Φθῖοι memorati iam erant vs. 686, nunc sero memorantur eorum duces, parum commoda formula πρὸ Φθίων δὲ, scil. ἐμάχοντο ex vss. 699. 700. Nunc lacinia de Medonte subtexitur vss. 694 sq. ex O, 333—336. Inde verss. postremis 699. 700. ea, quae consarcinata erant, cum reliquis connectuntur. Ne priora quidem 681—684 ab vno eodemque rhapsodo profecta esse suspicor: sed cum prior versus insertus esset, adiecti partim ad illustrandum partim explendi versus caussa vss. 682. 3. 4. De quibus sigillatim contendere et pronuntiare velle, aut ineptum aut superbum esset. Consulat sensum quisque suum.

Αἴαντος νῆες Vrat. d.

682. *θῖν' ἐφ' ἁλὸς πολιῆς εἰρυμέναι.* Cum hoc ſit ab *ἐρύω*, *ϝερυω*, traho, cuius media corripitur, v. ad A, 141. neceſſe eſt h. l. ſcriptum eſſe *εἰρυμμέναι*, eodem modo, quo paſſim occurrit *ἐρύσσατο*. Clarke volebat eſſe pro *εὐρυόμεναι*.

683. *αὐτὰρ ὕπερθε τεῖχος ἐδέδμητο χθαμαλώτατον.* Accipiunt *χθαμαλώτατον* dictum pro *χθαμαλὸν*, Schol. A. B. vt *ἀκρότατον* pro *ἄκρον* Δ, 139. Niſi dictum ſit comparatiue cum reliquis valli partibus, aut quod a Sarpedone auulſae erant pinnae.

ἐδέδμητο. κατεσκεύαστο Etymol. et Heſych. iam a Bentl. ex h. l. emendatus in *ἐδέδμετο*. *τεῖχος δέδμητο* Ionice Townl.

684. *ζαχρηεῖς γίγνοντο μάχῃ.* *ζαχρηεῖς. λίαν ἐπιβαροῦντες. παρὰ τὸ χραύειν* (*χράειν*) irruere. Schol. A. B. De voce hac v. ſup. ad E, 525. *αὐτοί τε καὶ ἵπποι.* Si hi ſunt currus, et qui de curribus pugnant, *αὐτοὶ* eſſe debent *ὁπλῖται πεζοί*. Verum totus verſus parum elaboratae eſt ſtructurae, et currus extra caſtra ſubſtiterant. v. ad vſ. 749.

„ *γρ. γίγνοντο* et *ἐγένοντο*" Barnes. vulg. *γίνοντο*.

685. *ἔνθα δὲ Βοιωτοί.* Pugnant nunc cum Aiace Boeoti, Iones, Locri, Phthii. Parum in his conſtituendis iuuant grammatici. vt monitum ad vſ. 981.

Ἰάονες ἑλκεχίτωνες. Male diſtinguit *Ἰάονας* et *Ἴωνας*, Schol. B. et, laudato Androtione, affert, corrupte tamen, (quod et Euſtath. et Schol. Lipſ. et Leid. ap. Valken. ad Ammon. p. 245 faciunt,) notum illud diſtichon pilae in Iſthmo inſcriptum, quod ita recitat: *τάδ' ἐστιν οὐχὶ Πελοπόννησος, ἀλλ' Ἰάονες*, ab vna parte, ab altera: *τάδ' ἐστιν οὐκ Ἰάονες, ἀλλὰ Πελοπόννησος.* Laudatur hoc ab aliis ita ſcriptum: *τάδ' ἐστι Πελοπόννησος, οὐκ Ἰωνία.* et alterum: *τάδ' οὐχὶ Πελοπόννησος, ἀλλ' Ἰωνία.* v. Strabon. IX pr. p. 601 A. Plutarch. in Theſeo p. 11 E. qui a Theſeo poſitam pilam narrat, interpolato tamen carmine. Conuenit tamen Ioniam de Attica, et Iones de Athenienſibus intelligendum eſſe: quod et Strabo pronuntiat l. l.

verbis poetae noſtri laudatis, Apollon. Lex. voc. Ἰάονες, Heſych. Schol. br. Laudat quoque verſum Schol. Ariſtoph. Acharn. 106 vbi obſeruat, Perſas omnes Graecos Iones, Ἰάονας, dixiſſe; ſcilicet, quia Iones Aſiae primi Perſis innotuerant, vt plerumque populorum nomina ſubnaſcuntur et vulgantur.

Koeppen noſter deſideratiſſimus difficultatem hic acute animaduertebat, in hoc, quod Iones tempore belli Troiani Aegialeam, ſerius Achaiam dictam, inhabitarunt, non autem Atticam, e qua multis ante aetatibus erant profecti: v. Pauſan. VII, 1. cf. ſup. ad B, 573. 4. 5. Recte haec. Si tamen Iones memorantur ex Attica in Aegialeam immigraſſe: hoc non eſt ita accipiendum, ac ſi omnis Ionum ſtirps et nomen Attica relicta nouas ſibi ſedes quaeſitum emigraſſet; verum *fuiſſe ex Ionibus*, qui in Aegialea conſiderent. Manſiſſe Ionum partem in Attica, dubitari nequit, ſed permixtos eos et ibi cum Pelasgis, atque ita conſtitutam fuiſſe gentem Ionicam in Attica, ad quam Iones Aegialenſes mox, partem ſaltem, rediere, ab Achaeis eiecti, qui Dorienſibus cedere coacti fuerant. Verbo: *Iones fuere Athenienſes*, etiam belli Troiani tempore, et *Athenienſes recte appellati Iones*, etſi magna ex parte Pelasgicae ſtirpis populi Atticam inſidebant, (cf. Herodot. II, 51. I, 56.) qui poſtea cum Ionibus coaluerunt; quos ipſo aduentu Ionum ex Aegialea vires nouas adeptos eſſe probabile ſit, ita vt de noua migratione eſſet diſpiciendum. Inde *Ionica dialectus* et *Attica vetus* recte pro eadem habentur; et inualuiſſe *nomen Ionicum* multo magis probabile ſit, ex quo *Doricum genus* Peloponneſum occupauerat; id quod cum Herodoto conuenit noto loco lib. I, 56. At ceſſit ſerius Ionicum nomen *nomini Athenienſium*, ex quo *Ionum Aſiae nomen* inclaruerat, ita vt *Iones Graeciae* et *Iones Aſiae* ambiguitatem nominis facile inferre poſſent; coepere itaque priores illi *Athenienſes* appellari. Hos adeo nomen Ionum refugiſſe narrat Herodotus I, 143. in quod ſucceſſere alia ex parte populi qui cum Ionibus

coaluerant, quippe qui partim antequam ex Graecia exierant, partim postquam in Asia consederunt, sub Ionum nomine, permixti fuere cum Pelasgicis populis pluribus, etiam cum Doribus et Aeolibus: quorum nomina videbis ap. Herodot. I, 146. 147. Erant tamen inter eos, qui Athenis se profectos et veros genuinosque Iones esse iactabant: ibid. 147.

Βοιωτοί τε καὶ Ἴονες indocte interpolatum est ap. Galen. ad Hippocr. de med. offic. To. XII. p. 18. vbi locum recitat pro exemplo mutati ordinis in recensu plurium enumeratorum: e nota obseruatione grammaticorum.

ἑλκεχίτωνες. Schol. B. Schol. Lipf. Vict. et Leid. cum Eustathio, *οἱ ἐν τοῖς χιτῶσι τῶν ἐναντίων ἕλκη ποιοῦντες. οἱ δὲ, ὅτι μέχρι τῆς Περικλέους στρατηγίας ποδήρεις εἶχον χιτῶνας.* prius inepte. Conuenit cum *ἑλκεσίπεπλος*. Schol. br. *ἑλκεχίτωνες, βαθεῖς χιτῶνας ἔχοντες. ἄζωστοι.* Ergo antiquiores Iones habuere amictus ad pedes demissos, nullo balteo succinctos; serius aut cinctura accessit, aut breuiores facti vestitus. *ἑλκεχίτωνες Ἰάονες* vno adhuc loco memorantur Hymno in Apoll. 147.

686. *Φθῖοι.* Sch. A. et Eustath. „*Φθιῶται, οἱ ὑπὸ Ἀχιλλεῖ.*" (Phthiotae hi, non in Homero; sed serioribus aetatibus) „*Φθῖοι οἱ ὑπὸ Πρωτεσιλάῳ καὶ Φιλοκτήτῃ*" (de altero hoc constat ex v. 693 quod Medon eos ducit; is enim in Philoctetae locum successerat.) Sch. br. multo magis erronea tradunt: „*Φθῖοι οἱ τὴν ὑπὸ Πρωτεσιλάου Φθίαν, πόλιν Θεσσαλίας, οἰκοῦντες. οἱ δὲ τὴν ὑπ' Ἀχιλλέως, Φθιῶται καλοῦνται.*" quae et apud Ammon. sunt p. 142. Vrbs *Phthia* fuit vna, et ea Pelei et Achillis. At *Phthii* latius coluerunt; *πόλις* est h. l. latius dictum, melius saltem *χώρα* erat dicenda. Verbo: *Phthiam* Achilles tenebat Jl. B, 683. *Phthii* latius habitabant. *Phthiotae* et *Phthiotis*, nomina, ad seriora tempora spectant. Dictum de his, duce Strabone IX p. 660. 661. qui etiam hos versus 685. 6. excitat ad Jl. B, 683.

φαιδιμόεντες vel pro *φαίδιμοι.* (h. e. *λαμπροὶ, ἐπίσημοι*) vel *φαίδιμοι ἔντεσιν*, vt nonnulli ap. Sch. B. Victor. et Euſtath. Amplectitur hoc quoque Bentl. *φαίδιμοι ἔντεσ' Ἐπειοί.*

687. *σπουδῇ ἐπαΐσσοντα νεῶν ἔχον.* ⊱ „quod *σπουδῇ* pro *μόγις* (atqui hoc iam aliquoties videramus, primo B, 99.) *καὶ δυςέργως ἀπὸ τῶν νηῶν αὐτὸν ἀπεῖργον, ἐπεῖχον* A. B. „*γρ. ἐπ ἀΐσσοντα*" Barnes. *οὐδὲ δύναντο* Ven. Lipſ. et Euſtath. pro vulgato *οὐδ' ἐδύναντο.*

688. *φλογὶ εἴκελον Ἕκτορα δῖον. εἴκελον* recte reſtituit Barnes et h. l. pro vulgato *ἴκελον*, quod metro aduerſatur. v. ad v. 53.

689. *οἱ μὲν Ἀθηναίων προλελεγμένοι.* Parum ſuauiter abrupta eſt ſententia; quae facile ſuſpicionem mouet interpolationis. v. ad vſ. 681. poterat iungi cum ſuperioribus. Vt nunc interpungitur, ſupplendum eſt *ἦσαν προλελεγμένοι.* *Athenienſes erant ex praeſtantiſſimis delecti*, erantque adeo *πρόμαχοι.* Sic *προλέγονται, ἀντὶ τοῦ, προκρίνονται*, apud Pindar. Nem. II, 26. vbi v. Schol.

690. *υἱὸς Πετεῶο.* dictum ſup. ad B, 552.

692. *Φυλείδης τε Μέγης.* ⊱ aduerſus Zenodotum, qui aliis in locis (T, 239) ſcripſerat *Φυλείδην τε Μέγην τε*, nec viderat, Megetem eſſe Phylei filium. Lectum et h. l. *Φυλείδης τε Μέγης τ'* in Vrat. A. et editum a Turnebo. Ducit autem Meges Epeos, non ex Elide, ſed ex Dulichio et Echinadibus, quas Epei duce Phyleo occupauerant: v. ſup. ad B, 620. 625.

693. *Πρὸ Φθίων δὲ Μέδων τε μενεπτόλεμός τε Ποδάρκης.* De ſuſpicionibus ſuper his vſſ. nihil notatum in grammaticis: v. ſup. ad 681 *πρὸ Φθίων* inf. 699. 700. *ἐμάχοντο* excipit. Eſt tamen ſtigme ⊱ appicta verſui et Scholiis in Veneto, aut omnino perperam, aut notatus error Zenodoti. Forte is fuit inter eos, quibus viſum eſt *Μενεπτόλεμον* nomen viri eſſe, ita vt *ποδάρκης* eius ſit epitheton: quod ipſe Euſtathius non ſatis liquidum eſſe putauit.

„Φθίων, ὡς Χίων, βαρυτόνως" ait Sch. A. Fuere ergo, qui Φθιῶν ſcriberent; at Φθῖοι ſunt lecti ſup. vſ. 686. etſi alii Φθίοι ſcribunt. Recitat verſum Strabo IX, p. 660 C. Diſtinguit ex hoc verſu Φθίους et Φθιώτας Ammonius in Φθίοι. de quo v. ſup. ad vſ. 686.

694. ἤτοι ὁ μὲν, νόθος υἱὸς Ὀϊλῆος θείοιο ⟝ „quod Ὀϊλεὺς ſcribitur, non Ἰλεύς. aduerſus Zenodotum, qui ἀλλ' οὐκ Ἰλιάδην ediderat." Sch. A. Reſpicit M, 365 vbi αὐτίκ' Ὀϊλιάδην legitur. Infra ad vſ. 712 idem Scholion redhibetur, ſed verba recitantur: ἀλλ' οὐκ Ἰλιάδῃ. Res ipſa iam memorata eſt ſup. ad B, 527.

Ceterum vſſ. 694 — 697 repetuntur inf. O, 333 — 336.

In ed. Flor. miro errore poſt 694 inſerti ſunt vſſ. 344—382. ſupra autem poſt 343 inſerti ſunt vſſ. 695 — 733.

696. ἐν Φυλάκῃ γαίης ἀπὸ πατρίδος. Vulgo ſcriptum ἄπο, contra Ariſtarchi canonem: de quo v. ad Σ, 64. ſin dixeris ἄπο eſſe ἄποθεν, pari iure dixeris, hoc ſubintelligi, cum plenum ſit ἄποθεν ἀπὸ πατρίδος.

700. ναῦφιν ἀμυνόμενοι. nauibus ſuppetias ferentes, eas defendentes. de forma ναῦφι pro ναυσίφι v. ad M, 225. Etymologus tamen diſerte: ναόφι, καὶ κατὰ κρᾶσιν ναῦφιν, ἀμυνόμενοι. ἀντὶ τοῦ, ἐκ τῶν νεῶν ἀποσοβοῦντες. Eſt tamen ſollenne ἀμύνειν τινί τινα vel τι, propulſare ab aliquo.

Recitat vſſ. 699. 700. Strabo l. l. vbi ναυσὶν in edd. ant.

701. οὐκέτι πάμπαν pro οὐδ' ὅλως ἀφίστατο.

702. ἵστατ' ἀπ' Αἴαντος. Zenodotus legerat χάζετ' ἀπ'.

οὐδ' ἠβαιόν. Ald. 2. et ſequaces ἠδ'. merum ſphalma.

703. ἀλλ' ὥςτ' ἐν νειῷ βόε οἴνοπε. μέλανες a vino rubro. aliquoties hoc de mari vidimus, vt ſtatim Il. A, 350. Comparatio autem ſpectat ad ſtatum, quem vterque tenent, et ad vires pariter intentas ab vtroque: τὴν τάξιν

δὲ τῆς στάσεως καὶ τὴν προθυμίαν παραβολὴ δηλοῖ. Schol. B. add. Eustath. et Koeppen.

εν νηῳ Ven. lapsu librarii.

πηκτὸν ἄροτρον. Nihil ad formam aratri in hoc adiuncto quaeri posse cum Eustathio videtur; ornat epitheton, quatenus aratrum fabricatum est. Vidimus id iam K, 353.

704. ἶσον θυμὸν ἔχοντε τιταίνετον. τείνουσιν, ἕλκουσι.

ἶσον θυμὸν ἔχοντε. Contrarium est ζυγομαχεῖν. de quo v. ad Timaeum et al.

705. ἀμφὶ δ' ἄρα σφι πρυμνοῖσι κεράεσσι πολὺς ἀνακηκίει ἱδρώς. Venetus ανεκηκιει cum Schol. χωρὶς τοῦ ν, ανεκηκιει, καὶ διὰ τοῦ ι." Mirum hoc! aut enim ἀνεκήκιεν aut ἀνακηκίει esse debuit. Prius illud et alibi lectum est, et habetur in Apollon. Lex. Hesych. Etymol. spectare tamen videtur ad H, 262 et Υ, 507. In mss. Mori erat ἀνακηκίῃ. in Vrat. b. d. et binis Vindob. ἀνακήκιεν. Est tamen etiam in Hesych. ἀνακηκίει, ἀναφέρεται.

Porro Sch. B. ex Aristotele apponit: cornua habere tendines et musculos communes cum pedibus: quare etiam labore fatigatorum cornua inungi solere. Legerat similia Eustathius. (ex Hist. An. VIII, 7.) —

πρυμνοῖς δὲ, τοῖς παρὰ τὴν σάρκα. Disertius Sch. br. τοῖς ἐσχάτοις μέρεσι τῶν κεράτων, τοῖς πρὸς τὴν ἔκφυσιν. Bene Eustath. ταῖς ῥίζαις τῶν κεράτων.

706. τὼ μέν τε ζυγὸν οἶον ἐΰξοον ἀμφὶς ἐέργει. ἀμφὶς ἐέργει. ἀμφὶς, ἀπ' ἀλλήλων αὐτοὺς ὁ ζυγὸς χωρίζει Sch. B. Sch. br. — ζυγὸς οἶος ἐΰξοος Vrat. A.

707. ἱεμένω κατὰ ὦλκα. τέμνει δέ τε τέλσον ἀρούρης. ⊱ „quod ἱεμένω pro ἱεμένους." Sch. A. Legit scilicet cum edd. parte Ven. A. spiritu leni ἰεμένω, poetae tamen vsu toties iam vidimus frequentari ἱέμενος, προθυμούμενος, ὁρμῶν, vt Λ, 168. B, 154. Θ, 313 et sup. 291. Et fuit olim hoc scriptum ϝιεμενω. v. ad M, 274 ἀλλὰ πρόσω ἵεσθε vbi quoque ἵεσθε vera lectio est. Inf. Σ, 547 similiter de bubus: Ἱέμενοι νειοῖο βαθείης τέλσον ἱκέσθαι. Recte ergo iam inde ab Ald. 2. legebatur, et in

Eustathio, vt et in Schol. Apollonii II, 398 ἱεμένω. et tuetur quoque Od. Υ, 356 ἱεμένων ἔρεβός δε.

Porro κατὰ ὦλκα, κατὰ τὴν αὔλακα, scriptum fuit ϝιεμενω κατα ϝωλκα. ἱεμένων κατὰ ὦλκα laudat Schol. Apoll. Rh. II, 398 vbi sunt ὁμώλακες. Bentl. emendat ex h. l. vitiosas glossas Hesychii: ἰῶλκα et ἄλκα, ἄλυκα pro ὦλκα, αὔλακα.

τέμνει. Ita vulgo lectum: Disputatum est a viris doctis de priore syllaba h. l. correpta; tum de vsu vocis. Quod ad prius attinet, etsi non repugnem, quia muta et liquida antecedit, et disiungitur τε—μνει, non τεμ—νει, priorem recte corripi posse; multo magis me mouet, quod ignoratio formae primitiuae plerumque grammaticos ad amplectendas vulgares formas adduxit; fuit autem antiquior forma τέμω, vnde τὸ τέμενος, serior facta τέμνω, vt τάμω, τάμνω. Succinunt autem Venetus vterque, qui habent τέμει. Et Sch. A. τέμει ἀντὶ τοῦ τέμνῃ (l. τέμνει) Habet quoque Harlei. (non τεμεῖ) item Vrat. d. etsi ceteri codd. seruant τέμνει, etiam Lips. Sch. br. Apollon. in ὦλκα. Eustath. Veram tamen et antiquam lectionem τέμει esse, nullus dubito.

Suborta altera quaestio de vsu vocis τέμνει, quod h. l. τὸ ζυγὸν τέμνει τέλσον ἀρούρης, h. e. τὴν ἄρουραν. Durius Sch. br. τέμνεται δὲ εἰς βάθος γῆς. Adduxit hoc Iortinum, vt legeret ταμόντε δὲ, iungendum cum ἱεμένω, ingeniose; et Barnesium, recte monentem et hoc, Homericum esse τάμνειν, non τέμνειν, (cf. sup. ad v. 180.) vt legeret τάμον, per se non male, vt ad βόε referretur; non tamen debebat in poetae verba inferre. Disputatum contra eum a Clarkio, Ernestio et Tollio Exc. XIII ad Apollon. Lex. et nuper a Knightio p. 30. qui defendunt τὸν ζυγὸν τέμνοντα τὴν ἄρουραν; quod equidem ab Homerico vsu alienum esse censeo: lyrico forte condonandum: *iugum secare agrum.* Verum viri docti male instituerunt ordinem verborum; nam τέμνει referendum erat ad ἄροτρον, reliqua sunt in medio posita παρενθέτως. Itaque post κατὰ ὦλκα interpunxi; licet quo-

que parentheſi includere: ἀλλ' ὥστ' — ἄροτρον, ἶσον θυμὸν ἔχοντε, τιταίνετον. (ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν — κατὰ ὦλκα·) τέμει δέ τε τέλσον ἀρούρης. Hoc quoque ſequuti erant veteres. Nam Hark vt ſupra vidimus, τέμει Sch. τὸ ἄροτρον τὴν ἐπιφάνειαν. et Sch. Lipſ. ἢ τέμνεται. ἢ τέμνει τὸ ἄροτρον. Concidit adeo omnis emendandi loci conatus. Bentleius recordatus loci alterius Σ, 547 ἱέμενοι νειοῖο βαθείης τέλσον ἱκέσθαι coni. ϝιεμενω κατα ϝωλκ' ἵν' ἱκοίατο τέλσον ἀρούρης. et Koeppen: ἱεμένω δὲ κατ' ὦλκα ἱκέσθαι τέλσον ἀρούρης hiante verſu.

τέλσον ἀρούρης. Schol. B. τὸ βάθος ἢ τὸ πέρας τῆς γῆς. Apollon. Lex. τὸ πέρας. Sicque Heſych. Iterum Σ, 544. 547. Eſt ſcilicet τὸ τέλος. *limes agri*, nunc pro *agro ipſo*.

708. ὡς τὼ παρβεβαῶτε μάλ' ἔστασαν ἀλλήλοιϊν. Ed. Rom. cum Euſtath. πὰρ βεβαῶτε. et πὰρ βεβαῶτε παρέστασαν. cod. ap. Tho. Bentleium.

ἔστασαν ed. Flor. Vrat. d. At v. ad M, 55. 56.

ἀλλήλοισιν Harlei. Vrat. d.

710. λαοὶ ἕπονθ' ἕταροι. Male me habet λαοὶ ἕταροι· repugnant enim ſibi haec duo; λαοὶ non ſunt ἕταροι, neque ἕταροι ſunt λαοί, nec conueniunt reliqua. Apud Barnes eſt: „γρ. ἑτάρων" neſcio vnde; nec tamen magis ſatisfacit aut hoc aut vt dicas cum Euſtathio, appoſita eſſe: λαοί, οἳ ἔσαν ἑταῖροι. Praeſtat puto dicere aut excidiſſe aliquid, cui ſubſtitutum eſt λαοί; fac fuiſſe αἰὲν ἕπονθ' ἕταροι· et hoc diſerte legitur in Vrat. d. aut excidiſſe copulam, λαοὶ ἕπονθ', ἕταροι θ' οἵ οἱ. In vno Vindob. eſt ἄλλοι ἕπονθ' ἕταροι, nec hoc infeliciter.

712. οὐ δ' ἄρ 'Οϊλιάδῃ. ⸓ iterum aduerſus Zenodotum, qui 'Ιλιάδῃ ſcripſit. Monitum iam ſup. ad vſ. 694. Apud Euſtath. memoratur lectum Οἰληϊάδῃ. debuit eſſe οὐδ' 'Οϊληιάδῃ, ſine ἄρ.

713. οὐ γάρ σφι σταδίῃ ὑσμίνῃ μίμνε φίλον κῆρ. Schol. A. „σφι σταδίῃ. Sic Ariſtarchus ſine ν. at Ariſtophanes cum ν" ergo σφιν σταδίῃ. Inutile tamen ν ante στ. etſi in plerisque occurrit. Mirum videri debet, in hoc

repente loco grammaticos nobilissimos de vsu του ν cogitasse et monuisse. οὐδ' ἄρ σφιν Harlei. Versus per se non satis affabre factus; apud Strabonem, qui tres versus 713. 714. 715 laudat, lib X. p. 689 B. recitatur concinnior; οὐ γάρ σφιν σταδίης ὑσμίνης ἔργα μέμηλε.

Ceterum ab Homero Locri a pugna stataria auersi, et sagittariorum loco habiti narrantur; Iidem tamen Locri, qui Troicis temporibus arcubus et fundis vsi erant, Medicis temporibus ὁπλιτεύοντες ἦσαν; notante quoque Pausan. I, 23, 4. Quid? quod iam Hesiodo Sc. Herc. 25. Λοκροὶ δ' ἀγχέμαχοι sunt: quod et notatur in Schol. Tzetzae, versu Homerico, vitiose quidem, adscripto. Diuersis temporibus diuersus pugnandi mos Locrensium esse potuit; necesse ergo est Scuti Herculis auctorem aliquantum serius vixisse Jliadis auctore.

714. οὐ γὰρ ἔχον κόρυθας χαλκήρεας. respexit haec Apollon. in χαλκήρεας. χαλκῷ ἡρμοσμένους. immo ἡρμοσμένας. Vocabulum tamen iam lectum erat Γ, 316. Z, 3. et al.

716. ἐϋστρόφῳ οἰὸς ἀώτῳ, τῇ σφενδόνῃ. vt sup. 599.

717. οἷσιν ἔπειτα ταρφέα βάλλοντες — ed. Rom. οἷσι μάλιστα. per se non male. sicque vn. Vindob. Vsus tamen τοῦ ἔπειτα frequens: *hoc modo*.

719. δή ῥα τόθ' οἱ μὲν πρόσθε. „οἱ μὲν, Σαλαμίνιοι δηλονότι." Sch. B. voluit dicere: Aiaces cum amicis 709. 710. Opp. Locri. Locum inter memorabiles refert studiosissimus antiquitatis *Monboddo* (*on the Origin and Progress of Language* To. VI. p. 255.) quod egregio tactices artificio Locri velites ab extrema acie super capita priorum turmarum seu ordinum sinuato iactu hostem telis confoderunt; simili arte Wilhelmum Conquestorem victoriam ad Hastings, qua Anglia subiugata ab eo fuit, reportasse; quod inter plura, quae de eo praelio varie memorantur, in annalibus traditum legitur.

721. οἱ δ' ὄπιθεν βάλλοντες ἐλάνθανον iungenda sunt graeco vsu; nec interpunctione distinguenda.

οὐδ' ἔτι seiunctim scripsi, sensu postulante; pro vulg. οὐδέ τι.

722. συνεκλόνεον γὰρ ὀϊστοί. αὐτούς. Schol. br. συνεκλονέοντο, συνεταράσσοντο· subintell. αὐτοί. Clarke coni. fuisse lectum: συνεκλονέοντό γ' ὀϊστοῖς.

723. ἔνθα κε λευγαλέως. Spectat huc ap. Apollon. λευγαλέως, ὀλεθρίως. λευγαλέῃσι φρεσὶ legimus iam sup. I, 119.

724. προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν. ⊱ „quod feminino genere dixit Ἴλιον" centies repetitum. προτὶ et ποτὶ variat etiam h. l.

725. θρασὺν Ἕκτορα εἶπε. ⊱ „quod deest πρὸς θρ. Ἕκτ.

726. Ἕκτορ ἀμήχανός ἐσσι παραῤῥητοῖσι πιθέσθαι· Schol. B. Vict. ἀνίκητος, ἢ ἀπαραμύθητος, τοῖς βουλομένοις τε (leg. σε) πείθειν ἀμηχανίαν παρέχων. Cogitandum erat de more loquendi pro: ἀμήχανόν ἐστι, δυσχερές, χαλεπόν ἐστι, πείθειν σε.

παραῤῥητοῖσι δὲ, παρηγορητικοῖς λόγοις, παραμυθήμασιν, ὑποθήκαις. ἔνιοι δὲ συμβούλοις „Schol. B. Vict. siue vt corrigendum sit συμβουλευτικοῖς, siue vt sint οἱ σύμβουλοι. Conueniunt ceteri: Apollon. Lex. h. v. παραμυθητικοῖς reddit, similiter Hesych. in quo ex his est corrigendum παραμυτοῖς, quod editum. Schol br. addunt, παραινετικοῖς. Hi igitur substituunt λόγοι, cum probabilius sit, esse neutrum τὰ παραῤῥητά, monita. Apud Hesychium est quoque παραῤῥητοὶ, παραινετικοὶ, σύμβουλοι, παραμυθητοὶ, (immo παραμυθηταί.) Vtramque acceptionem norat Eustath. et probat priorem. Sunt tamen in Homero παραῤῥητοὶ ἐπέεσσιν, qui admittunt monita aut preces, Jl. I, 522. passiue. Est autem idem typus in his verbis παραμυθεῖσθαι, παραινεῖν, παρειπεῖν, παραῤῥέειν.

παραρητοῖσι vno ρ Townl. vt veteres scripsisse autumo.

727. οὕνεκά τοι πέρι δῶκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα. Ven. B. scribit περίδωκε. At Schol. A. πέρι ἀντὶ περισσῶς. Per interrogationem haec efferunt quoque Schol. et Eu-

ſtathius. Habent tamen ea vim ſuam etiam ſine interrogatione.

728. τοὔνεκα καὶ βουλῇ ἐθέλεις πέρι ἴδμεναι ἄλλων. Scribitur vbique περιΐδμεναι. Si tamen ſcribimus πέρι δῶκε, non minus ſcribendum eſt πέρι ἴδμεναι. quod ἄλλων adiicitur, docet, quod iam alibi vidimus, ſi πέρι abſolute ponitur, ſupplendum eſſe περὶ ἄλλων, περὶ ἄλλων πάντων. Etſi grammatici reddunt πέρι, περισσῶς. vt et h. l. Schol. br. περισσῶς εἰδέναι.

In Barocc. Mori. eſt περιέμμεναι, et in Euſtath. pro var. lect. praeferebatque hoc H. Stephanus, retrahens tamen ſe, quia eſt quoque ἐπεὶ περίοιδε νοῆσαι· K, 247. (editur et ibi πέρι οἶδε). Id tamen leue eſt; grauius hoc, ſi animaduerteris quod adiicitur βουλῇ. quid eſt enim βουλῇ πέρι ἴδμεναι ἄλλων? hactenus περιέμμεναι accommodatius eſſe dicendum eſt; idque equidem cum Stephano omnino praeferam, quatenus res ſenſus et iudicii eſt. Etiam Bentl. adoptauit hoc. Idem emendabat βουλήν, vt ſit βουλὴν περιέμμεναι ἄλλων, vt Od. T, 326 εἴ τι γυναικῶν ἀλλάων περίειμι νόον καὶ ἐπίφρονα μῆτιν. Adde ſup. N, 631. Od. A, 66. Σ, 247. et aſſeuerat Bentl. caſum tertium nusquam apponi. Ratio tamen haud deeſt, ſi caſus tertius adhibeatur: quidni enim dictum ſit: περιεῖναι ἄλλων βουλῇ, φρονήσει? Eſt etiam Od. P, 317 de cane: ἴχνεσι γὰρ περιήδη. inueſtigatione ferarum eſt ſagax prae aliis canibus. Eſt ἰδεῖν omnino, peritum eſſe. Poteſt quoque βουλῇ dictum eſſe de conſeſſu conſulentium, pro ἐν βουλῇ, ἐν συμβουλίᾳ. eodem modo quo Jl. A, 258 οἳ πέρι μὲν βουλῇ Δαναῶν, πέρι δ' ἐστὲ μάχεσθαι. etſi et ibi βουλὴν ex melioribus repoſitum eſt. Cogunt ergo criticae rationes praeferre doctius dicta.

Supereſt vt de iunctura vtriusque verſus videamus. Poteſt ex altero ad priorem reuocari ἴδμεναι. οὕνεκα θεὸς δῶκέ τοι πέρι ἴδμεναι (περὶ ἄλλων ἰδεῖν) πολεμήϊα ἔργα, τοὔνεκα ἐθέλεις καὶ περὶ ἄλλων ἴδμεναι βουλῇ. Eſt autem Homericum: ἰδεῖν πολεμήϊα ἔργα v. c. Jl. Λ, 718. H, 236. ſic de femina: ἀγλαὰ ἔργα ἰδυῖα. Nec minus tamen Ho-

mericum est θεός δῶκέ σοι πολεμήϊα ἔργα, vt statim vs. 730 ἄλλῳ μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα, vt et sequitur, ὀρχηστὺν, κίθαριν, ἀοιδήν. Similiter Od. Θ, 44 Demodoco θεὸς πέρι δῶκεν ἀοιδὴν τερπνήν. Atque hoc equidem praeferam: ita πολεμήϊα ἔργα, πόλεμος, dicuntur in Homericis, ars pugnandi, virtus ac peritia, quam deus dat: pro eo, quod nos dicimus, quam quis habet naturae munere.

729. ἀλλ' οὔπως ἅμα πάντα δυνήσεαι αὐτὸς ἑλέσθαι. consequi, vt in isto: ἑκὼν δ' οὐκ ἄν τις ἕλοιτο sup. Γ, 166. Et Eustath. bene in animum reuocat vocem αὐτάγρετον. Od. Π, 148 εἰ γάρ πως εἴη αὐτάγρετα πάντα βροτοῖσι, πρῶτόν μὲν τοῦ πατρὸς ἑλοίμεθα νόστιμον ἦμαρ. Sententia est eadem quae sup. Δ, 320 ἀλλ' οὔπως ἅμα πάντα θεοὶ δόσαν ἀνθρώποισι, vbi Schol. A versum nostrum ad eadem verba accommodat. Alius locus est Od. Θ, 167 sqq. Et Clarke laudat Eurip. Rhes. 106 sqq. cum illo Virgiliano: *non omnia possumus omnes.* Antecellunt proprietate et grauitate verba Maharbalis ad Hannibalem apud Liuium: XXII, 51. *Non omnia nimirum eidem dii dederunt; vincere scis, Hannibal, victoria vti nescis.* Adde locum Pindari Nem. I, 36.

730. ἄλλῳ μὲν γὰρ ἔδωκε. recitat seqq. Schol. ad Pindari l. c. Ionicum ἄλλῳ μὲν γὰρ δῶκε non reperi enotatum praeterquam ex vno Vindob.

731. Ἄλλῳ δ' ὀρχηστὺν — Versum Venetus quoque habet et ceteri codices. Eustathius tamen narrat κατὰ τοὺς παλαιούς, h. e. ex antiquis grammaticis, versum hunc insertum esse ab Mallote Zenodoto (ergo alius is fuit Zenodotus, quam Ephesius? an potius Crates Mallotes scribi debuit?) alienum a sensu et iudicio poetae, qui hoc vnum egit, vt virtutem et prudentiam compararet. Iudicium verissimum. Offendit versus quotiescunque attenta mente legi. Nec eum recitat Schol. Pindari ad Ol. IX, 158. qui vss. 730 et 732 apponit, nec Sch. Ven. B. habuisse videtur, nec Sch. Lips. Abest a Vrat. d. et vno Vindob. a pr. m. Townl. non habet; adscriptum tamen Scholion:

Ζηνόδοτος ὁμαλός τις (l. ὁ Μαλλώτης) προςτίθησιν· ἄλλῳ δ' ὀρχηστὺν, ἑτέρῳ κίθαριν καὶ ἀοιδήν. Vnde et alia manus appofuerat fignum ⋇ α (h. e. ἀπρδεῖ στίχος. vt et alibi, P, 16. 219. Σ, 201.) Recitatur tamen verfus a Clemente Strom. IV, p. 625. a Luciano de Saltat. 23. Ἄλλῳ δ' ὀρχηστύν τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν, interpolatus ex Od. A, 421. quod vidit Barnes. Addit Bentl. Od. Σ, 303.

732. ἄλλῳ δ' ἐν στήθεσσι τίθει νόον εὐρυόπα Ζεύς. Pro τίθει τιθεῖ ap. Euftath. memoratur, vt fit praefens poeticum; attamen praeceflerat ἔδωκε fane pro δίδωσι. νόον τίθει Townl.

733. τοῦ δέ τε πολλοὶ ἐπαυρίσκοντ' ἄνθρωποι. „τοῦδε τοῦ νοῦ." Sch. B. Poteft tamen etiam effe: *hoc homine* fruuntur. „ἐπαυρίσκονται, ἀπολαύουσιν" Sch. B. „ἐπαπολαύουσιν" Sch. br. melius quam Hefych. ἐπιτυγχάνουσι. Dicitur, vt ἐπαυρεῖν, vtilitates et commoda, vel noxam et damna, ab aliquo accipere ac ferre. Vidimus A, 410 ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος. Laudat Sch. B. verfum: ἐσθλὸς γὰρ κἀκεῖνος, ὃς εὖ εἰπόντι πίθηται. qui Hefiodi eft Ἔργ. 295. — In Ariftophanea editione erat πολλόν.

734. καί τε πόλεις ἐσάωσε, μάλιστα δέ κ' αὐτὸς ἀνέγνω. ⊱ „quod κ' αὐτὸς eft accipiendum per fynaloephen pro καὶ αὐτός. Sch. A. cui adftipulantur Sch. br. ἐξαιρέτως δὲ καὶ αὐτὸς ἐγνώρισε τὸ τῆς συνέσεως ἀγαθόν. At Sch. B. pro κεν, vt abundet.

πόλεις, vt fint *vrbes*, Sch. B. defendit, vt tanto maior fit laus, et quod praeceflerat πολλοί. At Sch. A. πολεῖς vult fcribi, vt fit pro πολλούς, v. c. πολεῖς ὀλέσαντ' αἰζηούς, Jl. O, 66. Nam, quominus fint *vrbes*, repugnare Ionicum fermonem." Contendit adeo grammaticus a πόλις non duci poffe πόλεις Ionico fermone; occurrunt fane alibi πόλιας et πόληας, attamen nec minus tertia forma πόλεως. πόλεων. πόλει. quidni inde quoque πόλεις dictum effe putabimus? Atque hoc iam videramus fup. B, 648. I, 328 vbi nil monebatur, et inf. Σ, 342. 490. Od. Θ, 574. Euftath. vtramque lectionem norat. πολεῖς erat quoque in mf. Lipf. Harlei. Vrat. A. idque

editum in Flor. Ald. 1. Rom. regnat tamen πόλεις inde ab Ald. 2. Ad meum ſenſum totus verſus hiante et diſſoluta ſtructura et ſententia ſuſpectus rhapſodi alicuius pannus adſutus eſt habendus.

ἀνέγνω iam veteribus notatum pro ἐπέγνω h. l. et Od. A, 216 ap. Apollon. Lex. et Heſych. Porro Euſtath. Ἴωνες μὲν καὶ ἐπὶ πειθοῦς τιθέασιν· ὡς δηλοῖ καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῷ· ἀναγινώσκεις βασιλέα στρατεύεσθαι, ἤτοι ἀναπείθεις; qui vocis vſus paſſim notatur grammaticis. v. Heſych. in ἀναγνῶναι et Thomas M. p. 47 in ἀναγινώσκω, ad quem v. Not. Ὅμηρος δὲ, pergit Euſtath. νῦν ἀντὶ τοῦ, ἔγνω, ᾔσθετο, ἐπαυρίσκων δηλαδὴ τοῦ καλοῦ. niſi ſit, addit, γνῶσιν ἔχει καὶ σοφίαν καὶ νόησιν. At ſic ſententia obſcuratur.

735. ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα. Barocc. Mori ἄριστον, et pro var. lect. Euſtath.

736. πάντῃ γάρ σε πέρι στέφανος πολέμοιο δέδηε. ξ- „ὅτι στέφανον ἡρωϊκὸν πρόςωπον ὠνόμακε διὰ τῶν γενομένων αὐτῶν.“ Obſcurum et forte corruptum Scholion; videtur grammatico Στέφανος pro perſona eſſe habitus; tolerabilius eſſet, ſi Πόλεμος, qui pugnantes circumdat. Vel ſic tamen inepta eſſent. Verum quod e ſeqq. Scholii A. et ex Scholio B. apparet, mirum viſum eſt veteribus, ab Homero voc. στέφανος nusquam memorari, vt nec coronas in ſacris aut epulis. cf. ad A, 470. Adiicit Schol. A. „ἴσως ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν ἐμπλοκὴν στεφάνης· διὰ τὸ κυκλοτερὲς εἴρηται“ Schol. Vict. ὁ κύκλος et Euſtath. ὡς ἐπὶ κύκλου. Recte hoc: Etſi a στεφάνη mulierum peti hoc neceſſe non eſt, vt Schol. A. putat, cum quo Schol. B. facit, et ipſe Comanus ap. Apollon. Lex. in στέφανος ad h. v. Κομανός φησι τὴν περὶ αὐτὸν τοῦ πολέμου καὶ τῶν ὅπλων στάσιν. ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς στεφάνης. At στέφανος, στεφάνη, omnino habendum eſt quod in orbem aliquid ambit, cingit, στέφει. Itaque h. l. turba hoſtium, κύκλος τῶν πολεμούντων. Recte Schol. br. πανταχόθεν γάρ σε περιεκυκλώσαντο οἱ πολέμιοι.

περιδέδηε iungit Schol. B. ſcilicet eſt dictum pro *περιστέφει* circumdat, accedente tamen noua notione flammae ardentis cum pugna comparatae. Sollenne autem hoc de pugna, vt M, 35. Υ, 18. *δέδηε*, pro *δαίει*, quod Clarke h. l. iterum inculcat.

Notat quoque Euſtath. vſum *τοῦ γὰρ* h. l. ſequente vſ. 740 *ἀλλ' ἀναχασσάμενος*. qui verſus praecedere debuiſſet. Quod bene quidem ſe habet, ad ſexcenta tamen loca ſimilia pari iure moneri poſſet.

737. *Τρῶες δὲ μεγάθυμοι*. ed. Rom. Turn. *δὴ*, at Vrat. b. *Τρῶες δ' αὖ*. hoc non male.

740. *κάλει ἐνθάδε πάντας ἀρίστους*. „quod *ἀρίστους* dixit *τοὺς ἀριστέας*; reſpectu habito ad illud *οὕνεκ' ἄριστος ἔην*. (B, 580.)

741. *Ἔνθεν δ' ἂν μάλα πᾶσαν ἐπιφρασσαίμεθα βουλήν*. Seiunxi haec ab antecedentibus, ne vocati hi principes viderentur ad conſultandum, vt vulgo accipi videtur. Enimuero illi vocati ſunt ad pugnam reſtituendam ea aciei parte, qua ab hoſte Troianos premi vidimus. *Quo facto*, pergit Polydamas, *ſupereſt*, vt deliberemus omnino, quid porro faciendum ſit. Melius ſic *ἔνθεν δ' αὖ* mſ. Tho. Bentl.

πᾶσαν βουλὴν ἐπιφρασσαίμεθα. Eſt nunc *βουλὴ*, *τὸ βουλευτέον*, res de qua deliberandum eſt. de ſumma rerum deliberabimus.

742. *ἤ κεν ἐνὶ νήεσσι πολυκλήϊσι πέσωμεν*, — *ἤ κεν ἔπειτα πὰρ νηῶν ἔλθοιμεν ἀπήμονες*. Poteſt quaeri, quidnam dubitationem conſtituat; num hoc: etiamſi irruant in naues, ſuperiores pugna facti, an integri receſſuri ſint; an vero, vt videat Hector, vtrum omnino conſultum ſit irruere an potius id agere, vt ſalui et integri ſtatim recedant, et pugna ſe recipiant. Videtur prius verius eſſe: ſi ſeqq. expenderis; etſi vtraque deliberatio tandem ad idem quaeſtionis momentum redit. Ab initio ſtatim more Homerico omiſſum eſt *εἰ*. *εἰ ἤ ἐμπέσωμέν κεν* — *ἤ ἔλθοιμέν κεν*. Patet etiam hoc ex loco, promiſcue poni et permutari optatiuos et coniunctiuos, nam eodem loco

habentur πέσωμεν et ἔλθοιμεν. nusquam enim legitur πέσοιμεν praeterquam in Vrat. b. pro var lect. et in Euſtath. qui tamen reddit per ἐμπέσωμεν, ὅ ἐστι, βιαίως ἐπεισπέσωμεν, ἐπελευσόμεθα (f. ἐπελευσώμεθα.)

743. αἴ κ' ἐθέλησι θεὸς δόμεναι κράτος. Mori ἤ κ'. Barocc. εἴ κ'.

ἤ κεν ἔπειτα. merum ſphalma Ald. 2. eſt: ἦ μὲν ἔπειτα.

745. δείδω, μὴ τὸ χθιζὸν ἀποστήσωνται Ἀχαιοὶ χρεῖος. — ⊱ „ἡ διπλῆ, ὅτι μεταφορικῶς χθιζὸν χρεῖος τῷ ἴσῳ σταθμῷ ἀποκαταστήσωσι, τουτέστι, μὴ, ὃ ἐλάβομεν ἡμεῖς χθὲς νικῶντες, σήμερον εἰσπράξωσι.“ Ἄλλως. „μὴ τὴν χθεσινὴν ἧτταν ἀποδώσουσιν οἱ Ἕλληνες, ὥσπερ σταθμῷ, δεδανεικότες.“ Haec Sch. A. Disputatum eſt a viris doctis Barnes, Clarke, Erneſti, et inprimis a Tollio Exc. VI. ad Apollon. Lex. tam docte tamque copioſe, vt diſpiciendum ſit tantum de eo, quomodo potiſſima capita breui nota complectamur. ἀποτίσωνται legebatur in Flor. Aldd. quod et Turneb. Steph. retinuere, etſi iam ed. Rom. praebuerat ἀποστήσωνται· quod ed. Baſ. 1558 ab Adr. Iunio ex Romana concinnata etiam exhibet. At ἀποτίσωνται codd. Cant. et Harlei. in quo ſuperſcriptum ἀποτίσωσιν, Lipſ. Vrat. A. et d. (in quo ἀποτίσονται) etiam Sch. B. et Sch. br. cum Porphyr. Qu. Hom. 25 agnoſcunt, quodque mireris iidem a trutina interpretationem repetunt. Barnes reuocauit ἀποστήσωνται et primus bene firmauit ex Euſtathio, qui et alterum norat, Heſych. Ammon. etſi in eo p. 94 legitur ὑποστήσονται. Diſerte exhibet ἀποστήσωνται Ven. cum Sch. A. item Townl. ἀποστίσωνται Vrat. b. E cod. Voſſ. ἀποστήσονται laudat Valk. ad Ammon. p. 239. At ſubiunctiuus in his requiritur; vt δείδω, μὴ δή μοι τελέσῃ ἔπος Jl. Ξ, 44. Scilicet ex ἱστάναι, στῆσαι, *appendere*, (v. c. Jl. T, 247. X, 350. Ω, 232) ductum ἀποστῆσαι et ἀποστήσασθαι, h. e. ἀποσταθμᾶσθαι, σταθμῷ ἀποδοῦναι. vis enim medii in h. v. eadem eſt quae actiui; quod Tollius, vt Erneſtio occurreret, ita expedit, vt ἀποστήσασθαι dicat eſſe cu-

rare sibi aliquid appendendum. Apollon. Lex. ἀποκομίσωνται σταθμῷ, *ad lancem quasi et stateram reportent, sibi reddi curent:* sc. τὴν ἧτταν heri acceptam: tanquam χρεῖος, δάνειον. (non νίκην, vt Sch. B. et Etymol. in στατὴρ p. 725.)

746. ἆτος πολέμοιο, ἀκόρεστος, iam vidimus E, 388.

748. ἅδε. fuit ϝαδε. At Eustath. agnoscit et defendit ἅδε. quod et Vrat. d. exhibet. Versus iam lectus fuit M, 80. ad quem vide, etiam de ἅδε. Conf. ad K, 98. E, 203. μῦθος ἀπήμων, ὑγιής. *bonum consilium.*

749. αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε. Reprehensum poetam a nonnullis esse, quod nunc currus in mediis castris conspiciuntur, qui extra vallum manere iussi erant, M, 80 sq. Clarkius iam ad h. l. monuit; ipse e Popio subiicit, facile intelligi posse, aut serius currus esse arcessitos, aut post effractas portas castrorum nonnullos currus inuectos esse, etsi alii extra vallum manerent, vt apparet ex O, 3. add. Π, 367. Ex loco Ξ, 437 nil definias, nam etiam extra vallum duci poterat Hector. Simile obseruatum iam praecesserat sup. 684 αὐτοί τε καὶ ἵπποι. vbi nil monuerant viri docti. — Bene haec se habent. Iustae tamen vel sic suspicioni locus est, aliunde versum huc illatum esse, et quidem ex M, 81. vbi legitur quoque antecedens versus. Melius ibi locum habebat, vt et Z, 103. Iam tandem video versum nec legi in Vrat. d.

751. ἐρύκακε. μὴ ἔα χωρίζεσθαι, ἀλλ' εἰς αὐτὸ συνάγε. Sch. B.

754. ὄρεϊ νιφόεντι ἐοικώς. ⊱ „quod si nunc ὄρος νιφόεν dictum est, necesse est, etiam *Olympum,* quoties νιφόεις dicitur (vno loco, Il, Σ, 615. at A, 420. et Σ, 186 ἀγάννιφος) *montem* esse.“ Schol. A. Videtur itaque hac de re agitata fuisse quaestio. cf. ad A, Exc. VIII de Olympo.

755. κεκληγώς, διὰ δὲ Τρώων πέτετ' ἠδ' ἐπικούρων. Nescio an nimis acutus sit Eustath. referens ad aues quoque τὸ κεκληγὼς, quod ad τὸ πέτετο poetam duxerit.

756. *οἱ δ' ἐς Πανθοίδην ἀγαπήνορα Πουλυδάμαντα.* „*ἀγαπήνορα. τὸν διὰ τὴν οἰκείαν ἀνδρείαν ἀγαπώμενον*" Sch. B. Melius Apollon. Lex. *ἀγαπήνορος* (inf. O, 392.) *τοῦ ἀγαπῶντος τὴν ἠνορέην, ὅ ἐστι, τὴν ἀνδρείαν.* (eoque *γενναῖος, ἀνδρεῖος,* vt in Etymol. adiicitur.) Etſi adiectum: *ἢ τοῦ ἀγαπωμένου ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν.* quod vna cum altero etiam in Etymol. et Heſych. occurrere, ad e. l. monetur.

Porro *οἱ δ' ἐπὶ* Mori. *οἱ δ' ἐπανθοίδην* Townl.

757 *ἐπεὶ Ἕκτορος ἔκλυον αὐδήν.* „*γρ. αὐδῆς.*" Barnes. *ἤκουον αὐδὴν,* Vrat. b. ex interpret.

759. *Ἀδάμαντα.* Male *Ἀκάμαντα* intulerat Barnes. Conf. ſup. ad 560 et M, 140.

761. *τοὺς δ' εὗρ' οὐκέτι πάμπαν ἀπήμονας, οὐδ' ἀνολέθρους.* ⊱ „quod ſylleptice complexus eſt et vulneratos et caeſos." Eadem Sch. br. nimis ſubtiliter. cf. Not. Statim ipſe poeta ſubiicit, quos velit intelligi *οὐκ ἀπήμονας,* et quos *οὐκ ἀνολέθρους.*

763. *χερσὶν ὑπ' Ἀργείων.* *Ἀργείοιν* merum ſphalma ex Ald. 2. propagatum. — *ψυχὰς ὀλέσαντες* illuſtratum ad E, 250.

764. *βεβλημένοι οὐτάμενοί τε.* ⊱ „propter diſcrimen verborum, alterum de iis qui e longinquo, alterum de iis qui cominus vulnerati." Sexcenties inculcatum.

765. *τὸν δὲ τάχ' εὗρε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ* — ⊱ quod *ἐπ' ἀριστερὰ* ſcil. *τοῦ ναυστάθμου.* „recte: cf. Not. ad 675. At Sch. B. *τοῦ Ἕκτορος, δεξιὰ δὲ τοῦ τείχους.*" Quam locorum faciem ſibi alter hic animo effinxerit, non exputo.

769. *Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε* — Idem verſus iam lectus Γ, 39. Tum hic et ad 775 accuſant ac defendunt Hectorem Schol. et recentiores Daceria, Pope, Clarke; hic quidem eum defendit tanquam hominem mitis et manſueti ingenii, iure obiurgantem Paridem, tanquam belli auctorem. At haec obiurgatio aliena erat ab hoc tempore. Contra manifeſtum fit, Hectorem dolore victum, cum cladem multorum factam videret, exarſiſſe in

Paridem tanquam vires haud ſatis exſerentem. Eſt in his veritas naturae humanae expreſſa; vbi enim dolendi cauſſas habemus, adſpectu eorum, quibus mala imputamus, iure an iniuria, iraſcimur, eosque acrius, quam par erat, obiurgamus. Vidit verum Koeppen.

771. Ἀδάμας. iterum Ἀκάμας ap. Barnes. v. ad 759.

772. ποῦ δέ τοι. Sch. B. accipit dictum ἠθικῶς, ποῦ δέ σοι. Sch. A. autem ait τοι παρέλκειν. Praeſtare puto prius — νῦν ὤλετο πᾶσα κατ' ἄκρης Ἴλιος αἰπεινή. κατ' ἄκρης (vel κατάκρης vt paſſim ſcribitur etiam Vrat. b. cf. Waſſe praef. ad Thucyd. p. 6.) eſſe *penitus, funditus*, hic et Jl. O, 557. X, 411. Ω, 728. ſatis conſtat; at cauſſa modi loquendi non tam obuia, cum proprie ſit *deſuper*, vt Od. E, 313. de turbine nauem feriente. Sch. A. ἕως τῆς ἀκροπόλεως Sch. A. B. exponunt. Alii ap. Sch. A. et ap. Euſtath. κατὰ κρῆς vel κρὴς pro κάρης dictum acceperant, vt idem ſit ac κρῆθεν, κατὰ κρατός, vel ab ἡ κάρη, vel a τὸ κρῆς, *caput*, pro κράας, κρὰς, κρατός. vt eſt κρῆθεν apud Heſiodum. Conturbatur porro grammatica ratio per interpretationem: ἐξ ἐφόδου. ἐξαίφνης, vt ap. Heſych. Etymol. quod potius eſt κατὰ κράτος. At occurrit κατ' ἄκρας etiam apud pedeſtres ſcriptores, Herodotum, Thucydidem et alios, ἑλεῖν τὴν πόλιν κατ' ἄκρης vel ἄκρας vel κατάκρας. quod ex Homerico vſu (Jl. O, 557) fluxiſſe videri poteſt. Videtur ſimpliciſſimum eſſe, vt in eo maneas, eſſe, vrbem euerti *inde ab acropoli*, ἀπ' ἄκρας. ἐξ ἄκρας. quod firmatur etiam Virgiliana formula, qua κατ' ἄκρας reddit, *ruit alto a culmine Troia* Aen. II, 290. vt de ruina aedium, exempli cauſſa flamma vaſtatarum, cogitandum ſit. inde latius dictum, v. c. κατάκρας ὀλέσας βίον Eurip. Hippol. 1366 etſi ibi alia non inſuauis lectio ſuppetit. Nec malim dicere, anteriorem etiam huic formae fuiſſe eam, vt diceretur aliquid κατ' ἄκρας ſc. κεφαλῆς, *inde a capite*, h. e. totum proſterni.

773. Ἴλιος αἰπεινή. — „quia ἡ Ἴλιος. Ἴλιος αἰπεινή." Schol. A.

νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος· multis miris modis reddunt veteres in Scholiis hic et ad alterum locum Od. E, 305. Schol. A. νῦν σοι ζήσεται αἰπὺς ὄλεθρος. Schol. B. Vict. σῶς, σωζόμενος. τοῦτο γὰρ ὀλέθρου σωζομένου, τὸ ὄλεθρον ἐμποιεῖν τοῖς ἐντυγχάνειν. (quam putide hoc!) οἱ δὲ, ἰσχυρός. οἱ δὲ πλήρης. οἱ δὲ, σωστέος, ἵν' ᾖ, νῦν τοι σωστέον τὸν ὄλεθρον. ὅ ἐστι, νῦν ὀφείλεις σκοπῆσαι, πῶς σωθήσῃ. Vides, quam parum cauſſas linguae tenuerint grammatici. Schol. br. νῦν οὐδὲν ἐλλείπει σοι πρὸς ἀπώλειαν. bene ad ſenſum; ſed quaeritur de voc. σῶς. Euſtath. p. 959, 10. τέλειος. ἀνελλιπής. cf. ibid. l. 41. Scilicet σάος, σῶς, integer, cui nihil deeſt nec detractum eſt, eſt plenus, ab omni parte abſolutus, totus; ergo τέλειος, verus ac certus, σαφής. vti ſalua ſunt, quae vera ac certa.

αἰπὺς ſimpliciter μέγας. δεινός. vt Apollon. et Heſych. reddunt.

775. Ἕκτορ, ἐπεί τοι. Obuia iam forma haec loquendi ſupra vſ. 68 Αἶαν, ἐπεί τις νῶϊ θεῶν —

776. ἄλλοτε δήποτε μᾶλλον ἐρωῆσαι πολέμοιο μέλλω. ſupple ἀπὸ πολέμοιο. quod adiectum erat ſupra vſ. 57. τῷ κε, καὶ ἐσσύμενόν περ ἐρωήσαιτ' ἀπὸ νηῶν. Inf. Π, 723 πολέμου ἀπερωήσειας. nam ἐρωεῖν eſt proprie loco cedere, recedere, refugere.

ἐρωήσειν Harlei. qui idem eſt, a Tho. Bentl. collatus.

πτολέμοιο vulgo editum, perperam poſt vltimam in ἐρωῆσαι. Emendandum hoc eſſe iam Henr. Stephanus viderat ex obſeruatione, non geminari litteras in πτόλεμος et πτόλις, niſi vbi breuis ſyllaba praecedit; etſi ipſe paſſim neglexit; notatus ob id a Berglero in praef. p. V. Clarke tamen cenſebat abundare in his etiam poſt ſyllabam longam litteram, vt grauior ſonus ſit. Erneſti ait, nos hodie ignorare legem, quam poetae ſequuti ſunt, et ſequendos in his eſſe libros. Enimuero libris parum aut nihil in his eſt tribuendum, quae ab antiquitate et doctrina exquiſitiore ſunt petenda, quam melius nos tene-

mus, quam ſeriores librarii et grammatici. Tum lex illa non eſt obſcura, breui ſyllaba antecedente geminari conſonam. Manifeſta quoque res, quid ſequuti ſint veteres, ſit in compoſitis μενεπτόλεμος, Τριπτόλεμος. Si nec haec voluntatem expugnant: etſi res digna non eſt, in qua peruicax ſis; memorari h. l. poteſt auctoritas Veneti vtriusque, Vrat. b. et Euſtathii.

777. μέλλω, ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ πάμπαν ἀνάλκιδα γείνατο μήτηρ. ⊱ „quod μέλλω pro ἔοικεν." Sch. A. ἐν ἄλλῳ χρόνῳ (ſupple μᾶλλον ἢ νῦν) ἔοικα ἠμεληκέναι τοῦ πολέμου. Sch. br.

ἐπεὶ οὐδ' pronuntiatum binis ſyllabis: ἐπεί 'δ. vel ἐπείυδ', aut alio modo. nam verae Graecarum vocum et ſonorum et accentus pronuntiationis in multis ſumus prorſus ignari.

οὐδ' ἐμέ. Flor. Ald. 1. οὐδέ με.

Interpunctionem in his vſſ. 775. 6. 7. et 780. mutavi ad ſenſum in nota propoſitum.

779. ὁμιλέομεν Δαναοῖσι. ſuppl. μάχῃ. vt iam vidimus Λ, 502.

782. οἴχεσθον μακρῇσι τετυμμένω ἐγχείῃσιν. ⊱ „quod τετυμμένω per Syllepſin dictum; nam Helenus ἐβλήθη, (vſ. 594) Deiphobus autem ἐτύπη, cominus, (v. 529.) Eadem repetit Euſtath. τετυγμένω Townl.

783. Φόνον δ' ἤμυνε Κρονίων. Mori Φόβον.

784. ὅππῃ σε κραδίῃ θυμός τε κελεύει. Lipſ. a pr. m. ὅππῃ σου κρ.

785. 6. ἡμεῖς δ' ἐμμεμαῶτες ἅμ' ἑψόμεθ'. οὐδέ τι Φημὶ ἀλκῆς δευήσεσθαι. „ἡμεῖς δ' ἐμμεμαῶτες. Sic Ariſtarchus. Alii: ἡμεῖς δὲ μεμαῶτες" quod et Lipſ. habet cum Mori. Vrat. d. cum vno Vindob. et hoc vere.

οὐδ' ἔτι Cantabr. ap. Barnes. οὐδέ τι, quod in Euſtathio eſt, illatum eſt ab H. Stephano. Antea lectum erat οὐδέ τε. quod equidem verum eſſe arbitror ex vſu Homerico.

ἀλκῆς δευήσεσθαι. Schol. A. „ἀντὶ ἀλεξήσεως καὶ βοηθείας" ita acceptum videtur, quia ſequitur δύναμις· ὅση

δύναμίς γε πάρεστι. a qua *ἀλκὴ* diuerſa eſſe h. l. debet. Verum *δύναμις* ineſt corpori, alias *βίη*, robur, et *pro viribus* exeritur *ἀλκὴ*, virtus, fortitudo, in pugnando. Semper enim duo ſunt, quae in pugnando iuncta eſſe neceſſe eſt: virtus corporis et virtus animi; nec altera ſine altera efficax ſatis eſſe poteſt. *οὐ δεῖσθαι ἀλκῆς*, eſt idem, quod *ἐνδεῖξαι ἀλκήν*, quod multis modis effertur: *μνήσασθαι ἀλκῆς, μέδεσθαι ἀλκῆς. μὴ μεθιέναι ἀλκῆς. μὴ λαθέσθαι ἀλκῆς.* Poterat ſic ſup. 310 ſuppleri *δεύεσθαι* (*ἀλκῆς, κατὰ*) *πολέμοιο.*

787. *πὰρ δύναμιν δ' οὐκ ἔστι, καὶ ἐσσύμενον, πολεμίζειν.* „Dicta ſunt in medio, *διὰ μέσου*, illa: *καὶ* (*καίπερ*) *ἐσσύμενον.*" Sch. A. *πολεμίζειν* etiam h. l. repoſui: pro *πτολεμίζειν*, ratione grammatica poſtulante: v. ſup. ad vſ. 777. aſſentiente quoque Euſtathio, Veneto, Townl. Vrat. d. in quo etiam *παρδύναμιν* ſcriptum.

789. *Βὰν δ' ἴμεν, ἔνθα μάλιστα μάχη καὶ φύλοπις ἦεν ἀμφί τε* K. ſuſtuli diſtinctionem in fine verſus; non enim iungi poſſunt: *βὰν δ' ἴμεν ἀμφὶ Κεβριόνην.* ſed *μάχη καὶ φύλοπις ἦν ἀμφὶ* K.

Ex iis, qui in ſeqq. memorantur, *Φάλκης, Μόρυς, Ἱπποτίων, Περιφήτης*, caeſi leguntur inf. Ξ, 513. 4. 5.

791. *Φάλκην Ὀρθαῖόν τε καὶ ἀντίθεον Πολυφοίτην.* Ex vſu poetae *Φάλκην τ'* eſſe debere, Bentl. obſeruauit.

Ὀρθαῖον ſcribendum eſt vt *Ἀλκαῖον*, docet Schol. A. et Euſtath. ex antiquioribus.

Πολυφήτην. ita Cant. Vrat. b. d. Townl. Harl. Ven. Lipſ. bini Vindob. videtur ergo hoc verius eſſe, quam quod in edd. eſt *Πολυφοίτην.* „*γρ. Περιφήτην*" Barnes: ex Ξ, 515 vbi *Περιφήτης* pro eodem haberi poſſe videtur.

792. *Πάλμυν τ' Ἀσκάνιόν τε — Μόρυν θ' υἷ' Ἱπποτίωνος.* Legebatur *Μόρυν θ' υἷε* inde a Flor. Aldd. Rom. ita et circumflexa diphthongus corripiebatur et inferebatur hiatus. Barnes aut *υἷ'* aut *υἷε* legendum eſſe cenſebat; hoc alterum ille recepit ſibique perſuaſit dualem h. l. requiri; qui tamen alienus eſſe videtur, nam praeter duo nomina Aſcanii et Moryis ſupereſt tertium Pal-

mys. Idem Barnes profitebatur, ſe malle Μόρυν τε καὶ Ἱπποτίωνα ex Ξ, 514. At vera lectio eſt υἷ' pro υἷα, vt ſolus Morys ſit Hippotionis filius; ea a Clarkio recepta firmatur auctoritate codd. optimorum Mori. Harlei. Townl. Vratt. Lipſ. Ven. Pro interpretatione eſt lectio Μόρυν θ' υἱὸν Ἱπποτίωνος apud Strabon. XII, p. 847 B. vbi verſus ſic laudatur: Μόραν θ' (vitioſe excuſum) υἱὸν Ἱπποτίωνος, Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων ἡγήτορα, οἵ γ' ἐξ Ἀσκανίης etc. Quae interpoſita ſunt: Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων ἡγήτορα, repetita ſunt et coaluerunt ex N, 5. et Ξ, 512. vnde patet hos homines ex Myſia fuiſſe; ita vt in ea altera fuerit Aſcania; cum alia Aſcania Phrygiae fuerit. Animaduertit quoque Strabo l. c. Aſcaniam hanc Myſiacam, circa Nicaeam quaerendam, diuerſam eſſe ab altera, Phrygica, quae Jl. B, 862. 863 memoratur. Add. Stephan. Byz. h. v. Vide dicta ad B, 862. 3. Itaque, ſecundum dicta, Aſcanius, qui nunc memoratur, diuerſus eſt ab altero B, 862 memorato, duce Phrygum, vna cum Phorcye.

Si tamen (quod ex vſ. ſequ. 793 ἦλθον ἀμοιβοὶ infertur) hi, qui nunc ex Aſcania veniſſe memorantur, *in locum aliorum* venerant: neceſſe eſt *vtrosque ex iisdem locis* veniſſe: hoc eſt ex eadem Aſcania. Hactenus contendere poſſis, ex eadem Aſcania, e qua Jl. B, 862. 3 Phorcys et Aſcanius copias duxerat, ductos quoque eſſe hos, qui nunc iis ſuccedunt, diuerſis ducibus, vt vel ſic Aſcanium nomen duo habuerint vtique; repugnat tamen hoc, quod altero loco Ξ, 512. 3 iidem homines ducem habent Ὕρτιον Μυσῶν ἡγήτορα, ideoque ex Myſia oriundi fuiſſe videri debent. Itaque neceſſe eſt diuerſos, iisdem partim nominibus, ex hac et ex altera Aſcania veniſſe. Nam paullo longius petitum eſt, ſi ſuſpiceris, ex h. l. confictos eſſe verſus illos duo B, 862. 3. ſique mutare velis Φόρκυν in Φάλκην. Omnino lubricum eſt hoc ſtudium, ſi ad leges hiſtoricas poeticam narrationem exigere, et, ſi qua occurrant, quae non ſatis conuenire videantur aut ſilentio praetermiſſa ſint, ad ariolationes et

emendationes confugere velis. Innumerae quoque possunt esse caussae, quibus factum sit, vt ista, quae desiderantur, vel offendunt, seu exciderint seu irrepserint. Si tamen res intra coniecturam substiterit, aequo animo ea feremus, quandoquidem haec et acumen habent, et minus acutis mirationem faciunt.

Ceterum Moryn cum Hippotione inf. Ξ, 514 caedit Meriones; ita filium vna cum patre caesum esse statuendum est.

Post 792 nouum versum procudit et inter fragmenta Homerica retulit, prauo iudicio, Barnes: Μυσῶν ἀγχεμάχων ἡγήτορα καρτερόθυμον, vltimam vocem addendo ceteris, quae supra vidimus in Strabone memorari lib XII, p. 847 B.

793. οἵ ῥ' ἐξ Ἀσκανίης ἐριβώλακος ἦλθον ἀμοιβοί. ⊱ „quod ἀμοιβοὶ οἱ διαδεξάμενοι τοὺς ἔμπροσθεν παραγενομένους ἐπικούρους." Sch. A. plura dant Sch. A. B. Schol. br. Eustath. Etymol. omnes ex vno fonte: cuius partem v. in Apollon. Lex. h. v.

οἵ γ' ἐξ Ἀ. legitur ap. Strabon. l. c. nec refert.

795. ἀργαλέων ἀνέμων. σφοδροὺς interpretatur Schol B.

796. ἥ ῥά θ' ὑπὸ βροντῆς πατρὸς Διὸς εἶσι πέδονδε. „μετὰ βροντῆς ἐπιφέρεται μὲν ὡς ἐπὶ τὸ πέδον, ἀποσκήπτει δὲ εἰς θάλασσαν. ὃ καὶ καλεῖται σκηπτόν." Schol. B. ὁ σκηπτὸς, turbo procellosus, ap. Sophocl. in Antig. 418. (429) vbi cf. Schol. quod vulgo de fulmine frequentatur. Etiam Schol. br. ὑπὸ βροντῆς reddunt μετά. et sic alibi ὑπὸ pro μετὰ positum occurrit.

797. θεσπεσίῳ δ' ὁμάδῳ ἁλὶ μίσγεται. Schol. B. et br. reddunt θείῳ. immo vero, ingenti tumultu. δ' in aliis defuisse e Schol. A. intelligo.

ἐν δέ τε πολλὰ — Barocc. Mori ἔνθα τε πολλὰ, quod praefert Barnes. ἐν δέ τε est pro ἐγγίνεται πολλὰ κύματα.

798. 799. ἐν δέ τε πολλὰ κύματα παφλάζοντα — Ad sonum factos versus notat quoque Schol. A. παφλάζοντα, ἐν τῷ ἀναζεῖν ἠχοῦντα. Schol. br. ἠχοῦντα, ἀνα-

ζέοντα· ὀνοματοποιΐα ὁ τρόπος· Apollon. Lex. aït eſſe τῶν πεποιημένων κατὰ ποίησιν. pleniora habet Heſych. Ducta vox ἀπὸ τοῦ φλέω, φλύω, ἀναπέμπω, ἀναδίδωμι. v. Etymol. In vno Vindob. eſt παμφλάζοντα. ap. Heſych. legitur παμφαλύζει, τρέμει. quod conuenit cum βαμβαλύζειν aut verius βαμβαλίζειν. βαμβαίνειν.

κυρτὰ φαληριόωντα. λευκανθίζοντα. Apollon. Lex. h. v. vnde emend. Schol. br. λευκανίζοντα. additur in his: λευκαινόμενα ὑπὸ ἀφροῦ. Similia Schol. B. et Heſych. cum Schol. Theocriti V, 102 et VIII, 27. hemiſtichio hoc laudato. Fluctus agitatos et μέλανας et λευκανθίζοντας eſſe poſſe, contra grammaticos ſtatuunt recte alii. cf. Toll. ad Apollon. p. 391. in nota ad κελαινόν. Ex autem vox φαληριᾷν ducta a φαληρὸς, λαμπρὸς, ex φάω, φαίνω, φάλος, φαληρός. v. Etymol. Vſum vocis captarunt Lycophron et Nonnus.

Ambo verſus erant contracti in vnum in Townl. κύματα παφλάζοντα, πρὸ μὲν ἄλλ', αὐτὰρ ἐπ' ἄλλα. Verſum 799 adſcripſit Ariſtot. Rhet. III, 2. (11) inter εὐδοκιμούσας εἰκόνας ἐπὶ τῶν ἀψύχων — κινούμενα γὰρ καὶ ζῶντα ποιεῖ ταῦτα. paria ex eo in Demetr. ſ. 81. idem ſ. 64 docet, omiſſionem copulae ad magnitudinis notionem vim habere.

800. ὣς Τρῶες πρὸ μὲν ἄλλοι ἀρηρότες, αὐτὰρ ἐπ' ἄλλοι — ἕποντο. πρὸ μὲν, πρόσω μέν. ἐπὶ, ὀπίσω. Schol. B. ἀρηρότες, ἀρθέντες, πυκνωθέντες, cf. ad M, 105. P, 268.

803. πρὸ ἕθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα. Schol. A. πρὸ ἕθεν, ait, vt ἀπὸ ἕθεν, et remittit ad diſputata de hoc altero: ſcilicet ſup. Z, 62. et iam ante ad A, 114. Γ, 128. et al. Fuit προ ϝεθεν. interpolatum hoc eſt πρόσθεν δ' ἔχεν in Cant. Barocc. Mori. Harl. Vrat. b. d. A. vno Vindob.

ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην. πάντοσε ἴσην, et h. l. variat, in Ven. Lipſ. aliis. v. ad Γ, 347.

806. πάντῃ δ' ἀμφὶ φάλαγγας ἐπειρᾶτο προποδίζων, εἴ πως οἱ εἴξειαν. non licet iungere φάλαγγας ἐπειρᾶτο;

ſic enim eſſet φαλάγγων. ſed ἐπειρᾶτο, εἴ πως. circa omnes turmas, modo hic modo illic, experiebatur, an irrumpendi locus daretur.

προποδίζων, et mox ὑπασπίδια, iam vidimus ſup. 158.

807. ὑπ' ἀσπίδια et h. l. in codd. Ven. et Vrat. d. ὑπ' ἀσπίδα Vrat. b. vt ſup. 158. ad quem verſum vide.

808. ἀλλ' οὐ σύγχει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν. ⸖ „quod Zenodotus (male corruptum nomen: ἡ διπλῆ, ὅτι σύνοδος ὑποτάσσει) ſubiungebat alium verſum, Λίην γάρ σφιν πᾶσιν ἐκέκριτο θάρσεϊ πολλῷ. Manifeſtus rhapſodi pannus: reprehenſionis fundus non recte in eo quaeritur, quod iam in antecedentibus hoc dictum erat. Scilicet ſup. 719 ſq. quod paullo remotius eſt. Verum ἐκέκριτο abſolute, omiſſo μάχῃ, πόλεμος, vix occurrit. Etiam Ariſtarchus lectionem Zenodoteam notauerat.

809. Αἴας δὲ πρῶτος προκαλέσσατο, μακρὰ βιβάσθων. προκαλίζετο Vrat. d. et vn. Vindob. quo et ipſo poeta aliquoties vtitur, Γ, 19. Δ, 381.

βιβάσθων. βιβασθῶν Tyrannio, quem refellit Sch. A. Fuere quoque qui ſcriberent βιβασθὼν, ac ſi eſſet aoriſtus — Clarke: „alii βιβάζων." βιβάσσων eſt ap. Heſych. et in vno Vindob ſic legitur. Iterum de hac voce agit Sch. A. ad O, 676. vbi, e Philoxeno, ducitur a βιβαστός.

Ceterum, quae ſequuntur, ſpeciem habent curarum ſecundarum aut loci ſerius inſerti, oratione vtriusque appoſita.

810. Δαιμόνιε, σχεδὸν ἐλθὲ, τίη δειδίσσεαι αὔτως. vulgatum erat οὕτως. αὔτως Ven. et Sch. A.„ Ἀρίσταρχος αὔτως· ἄλλοι δὲ, οὕτως." et recitat οὕτως Plutarch. Iſ. et et Oſir. p. 361 A. Praeſtat αὔτως, *in caſſum, in vanum,* conaris terrefacere Achiuos tentando ordines, nec propius accedendo. τίη δειδίσσεαι, ὅ ἐστιν ἐκφοβεῖς αὔτως Ἀργείους; habet quoque Euſtath. De h. v. vide ad B, 190.

811. οὔτοι τι μάχης ἀδαήμονες εἰμέν. ap. Euſtath. εἰμὲν, ἤγουν ἐσμέν.

812. Διὸς μάστιγι. τῇ Διὸς πληγῇ, τῷ κεραυνῷ Sch. br. Meliora iam vidimus ad M, 37. ſunt minae ac terrores diuinitus iniecti; ſaltem infeſtum Iouis numen. θεομηνίαι, vt recte etiam h. l. adſcripſit Euſtath.

813. ἦ θήν που τοὶ θυμὸς ἐέλπεται. — Iam alibi obſeruaui, mirum placuiſſe poetae quatuor deinceps monoſyllaba; ἦ θὴν eſt ὄντως δή. Sch. br. cf. ad O, 288.

ἐέλπεται ἐξαλαπάξειν. Bentl. malit ἐέλδεται. *cupit.* ἐξαλαπάξαι Vrat. d. et vn. Vindob.

814. ἄφαρ δέ τε χεῖρες ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἡμῖν. Tenuit hic vſus τοῦ ἄφαρ, ac ſi ſit aduerſatiuae loco, *enimuero*, quod ἀτὰρ eſſet, iam veteres. Sch. B. ἄφαρ, ῥᾳδίως. Addit idem iunxiſſe nonnullos, ἐλπίζει ἄφαρ ἐξαλαπάξειν· debuere illi mutare: νῆας ἄφαρ, χεῖρες δέ τ' ἀμύνειν. Idem Schol. mox iungit ἄφαρ ἀμύνειν, εἰσὶ καὶ ἡμῖν χεῖρες, ὥςτε ἄφαρ ἀμύνειν. Sic quoque Porphyr. in Schol. ad K, 165 vt hyperbaton ſit. Scilicet ἄφαρ communi vſu eſt εὐθέως, *ſtatim*, *confeſtim*, *continuo*. Apollon. Lex. ἄφαρ. ἐπὶ δὲ τοῦ προχείρου καὶ παραυτίκα χρῆμα (χρήματος; niſi poſtremum hoc delendum) laudato hoc verſu, vt et Etymologus. Sic cum εἰσὶ iungitur, *illico*, ſi hoc tentaueris, *manus ſunt et nobis ad propulſandum*, in promtu ſumus ad propulſandum te. cf. ſup ad K, 537. add. ſimilem locum Od. B, 169 *primo ſtatim, ante alia, hoc erit melius* et Δ, 85. Ita non licet deſcendere ad coniiciendum ἀτὰρ δέ τε, etſi id accommodatius eſſe videri poteſt.

815. ἦ κε πολὺ φθαίη εὖ ναιομένη πόλις ὑμή. „γρ. εὐναιομένη. vt ſup. 380 et al. de quo v. Exc. V. ad lib. I.

ὕμμιν Mori. Barocc. cum ed. Flor. et Ald. 1. vbi tamen in antec. 814 εἰσὶ καὶ ἡμῇ vitioſe ſcriptum. ὑμῖν vnus Vindob, ὑμὴ recepit Ald. 2. Ita codd. et Euſtath. vt ad ναιομένη referatur.

816. χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν Lipſ. ἡμετέροισιν.

817. σοὶ δ' αὐτῷ φημὶ — Sch. B. refert haec ad ea, quae Achilles minatus erat I, 650. ſ." Male. Nam ea Hector non potuit audire.

819. *θάσσονας ἰρήκων ἔμεναι καλλίτριχας ἵππους. ἰρήκων* Ionice, recte Barnes: ſicque iam ed. Rom. et Euſtath. pro *ἱρήκων.* v. ſup. ad 62. *ἔμεναι* correxit iam Ald. 2. Male. Flor. Ald. 1. Rom. *ἔμμεναι* cum Lipſ.

820. *κονίοντες πεδίοιο.* ,,quod omiſſum *διὰ πεδίοιο.*" Iam aliquoties id monitum. Etiam Sc. Herc. 342 equi *Ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα κονίοντες πεδίοιο.*

821. *ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις.* Eſt in his hiatus *εἰπόντι ἐπέπτατο*, alienus putandus ab Homero: etſi verbum per ſe rei eſt accommodatum, vt *ἐπῆλθε* M, 200. *ὄρνις γάρ σφιν ἐπῆλθε.* Nec ille fugerat Bentleium, qui ſubſtituit *διέπτατο*, quo alias vtitur poeta vt O, 83. *μεμαυῖα διέπτατο πότνια Ἥρη.* add. Od. A, 320. Alioqui poſſis nec minus *παρέπτατο* ſubſtituere. Recurrit tamen idem verſus Od. O, 160. et 524. Et videri poteſt ſerioris fabricae et verſus et locus eſſe. cf. ad vſ. 809.

822. *ἐπὶ δ' ἴαχε.* Cum pronuntiatum fuerit *ϝίαχε*, apparet interpolatum ab Alexandrinis eſſe verſum; repetitur tamen ille P, 723. et mox hoc libro 834 *ἐπὶ δ' ἴαχε*, ſequente *ἑτέρωθεν ἐπίαχον.* Sic et *περὶ δ' ἴαχε* Od. I, 395 et *μεγάλ' ἴαχε* ſtatim Jl. A, 482 vbi v. Obſſ. et ad B, 316. Bentl. emendabat *ϝίαχεν δ' ἔπι.* vt alibi *ἰαχῇ* prima breui. Equidem ſimplicius amplectar *ἔπι ϝίαχε λαὸς Ἀχαιῶν*, ſine copula.

823. *θάρσυνος οἰωνῷ.* iterum Π, 70 *θάρσυνος, οὐ γὰρ ἐμῆς.* De ſyllaba media correpta monet Clarke, cum ſit *θαρσύνω*, media producta: vt ſit a futuro ſecundo illud ductum. Equidem malo dicere et de his, duas formas verbi fuiſſe.

824. *Αἶαν ἁμαρτοεπὲς, βουγάϊε, ποῖον ἔειπες.* ,,*ἁμαρτοεπὲς, τῶν βελτίστων λόγων ἀφαμαρτάνων*" Sch. B. *ἁμαρτάνων ἐν τῷ λέγειν* Apollon. Lex. h. v. Per *ἁμαρτάνων τοῦ σκοποῦ τῶν λόγων* Sch. br. explicant. cf. ad Γ, 215. *οὐδ' ἀφαμαρτοεπής.* Omnes ad etymum interpretantur. Scilicet eſt, *qui ſtolide loquitur.* Monet Sch. B. poetam oblitum eſſe verſus: *ἐπεί τοι δῶκε θεὸς*

μέγεθος τε βίην τε Καὶ πινυτήν. Jl. H, 288. 9. De illo versu dubito an genuinus sit. v. Obss. ad e. l. Hactenus tamen dissidium inter vtrumque locum facile tolli potest, quod potest aliquis prudens esse, et tamen aliquando desipere aut desipere videri. — „*γρ. ἀμετροεπὲς*“ Barnes: puto e coniectura.

Ad haec etiam attemperanda erat vis vocis *βουγάϊος*; est enim, vt probabile mihi sit, *security immodice se efferens*, *ἀπὸ τοῦ γαίειν, γηθεῖν*, *exsultare*, *ferocire*. At grammatici, quibus vox illa iam inter antiquatas erat, miris modis eam tentarunt. Primo Zenodotea lectio erat *βουγήϊε*. at Aristarchus per *α*, *βουγάϊε*, vt esset *ἀπὸ τοῦ γαίω*. Alii *βουκαῖε*, vel *βουκάϊε*, vt ex Sch. B. et Eustath. apparet; quorum prior: *βουκαῖος, ὁ ἀγροῖκος, ὡς Νίκανδρος*· „*βουκαῖός τ' ἀλέγοι καὶ ὀροιτύπος*“ Theriac. 5. Est et ap. Theocr. X, 1. vbi laborant Schol. cum ceteris. add. ibid. Schol. ad Id. VII 6. *βουκαῖος, βουκόλος* Hesych. vbi v. Not. Simpliciter dicam pronuntiatione *βουγαῖον* in *βουκαῖον* abiisse. Occurrit vox *βουγάϊος* altera vice Od. Σ, 78 de Iro: *νῦν μὲν μήδ' εἴης, βουγάϊε, μηδὲ γένοιο.* Ad duo haec loca respiciunt grammatici, dum reddunt: *τὴν γῆν ἐργαζόμενε, ὡς βοῦς.* — *ἢ ἐπὶ τῇ ἀσπίδι γαίων.* (a *βοῦς* pro *scuto*, quod et in Schol. Vict. legi video.) *ὡς· κύδεϊ γαίων, ὅ ἐστι, γαυριῶν.* Nicander Dulichiotas et Samios *hominem lacte vescentem, nec viribus firmis vtentem*, *βουγάϊον* appellare tradiderat. Haec apud Schol. B. — Iam Apollon. Lex. h. v. *βουγάϊον δὲ λέγουσι τὸν ἐργάτην βοῦν· ἀπὸ δὲ τοῦ τὴν γῆν ἐργάζεσθαι, βουγαῖον* (*βουγήϊον*) — vt adeo sit Aiax *βοώδης* et *ἀναίσθητος*. — Meliora sunt, quae subiiciuntur: *βέλτιον δὲ ἀποδιδόναι, τὸν ἐφ' ἑαυτῷ μεγάλως γαυριῶντα. τὸ μὲν γὰρ βοῦ κεῖται* (vt recte Toll. legit) *ἐπὶ τοῦ μεγάλου· ὡς ἐπὶ τοῦ βούπαιδος καὶ βουσύκου.* Recte haec; sic et Sch. br. *μεγάλως ἐπὶ σεαυτῷ ἀγλαϊζόμενε καὶ γαυριῶν.* Locum Apollonii ante oculos habuit Hesych. qui addit, *ἀναίσθητον, καὶ ἀλαζόνα καὶ μεγάλαυχον*, quod optime ad h. l. facit. Ex iisdem sua hausit Eustathius, qui omnia grammatico-

rum h. l. scrinia expilauit, et Etymologus; qui in στέρφος Herculem βουγαϊάδαν protulit, qui βοαγίδας est apud Lycophr. 652 idem βοηλάτης 1346. Plutarch. de aud. poet. p. 35 B. ψέγους in Homero enarrans, nihil ad verba constituenda affert.

ποῖον ἔειπες. οἷον Rom. ed. Barocc. vnus Vindob. ἔειπας ex ed. Rom. perperam laudatur.

825. αἲ γὰρ vn. Vindob. εἰ γάρ.

Διὸς παῖς — εἴην ἤματα πάντα vltima videntur otiosa. At voluit immortalitatem exprimere. Bene Eustath. τὸ δὲ ἤματα πάντα, περίφρασίς ἐστι τοῦ ἀεί. δι' οὗ εὔχεται Ἕκτωρ τὸ ἀθάνατον. Totus locus, nisi inde effictus, similis tamen alteri Θ, 538 sq. cf. M, 323.

826. τέκοι δέ με πότνια Ἥρη. τέκε Lips. deprauate, vt multa in isto codice. — Est sane τέκοι notabile, cum sustineat vicem plusquamperfecti. Sic et apud Pindar. Ol. II, 168 τεκεῖν pro τετοκέναι.

827. Τιοίμην δ' — Laudatus versus a Iuliano Imp. Or. IV, p. 149. quod iam Eustath. monuit, sed argutando super Apolline Sole et Minerua Pronoea. Praesides Troiae fuere Minerua et Apollo; etsi illa a Poeta Achiuis studens inducitur. Versus idem sup. Θ, 548 vt dixi.

828. ὡς νῦν ἡμέρη ἥδε κακὸν φέρει Ἀργείοισι. φέροι Cant. Eustath. Verum φέρει recte se habet; erat quoque lectum sup. Θ, 541. vbi duo hi versus 827. 8. iam occurrebant.

829. αἴ κε ταλάσσῃς μεῖναι — Lips. θελήσῃς. Saltem αἴ κ' ἐθελήσῃς. Et paullo ante ἐν δέ σοι τοῖς γε pro τοῖσι vn. Vindob.

830. ὅ τοι χρόα λειριόεντα. εὐτραφῆ καὶ ἀνθηρόν. χρόα δὲ λέγει τὴν ἕως ὀστῶν σάρκωσιν. Sch. B. Etiam Sch. br. εὐανθῆ, τρυφερὸν, ἢ λιπαρόν. Apollon. ἁπαλόν. e quo emend. Hesych. De voce v. ad Il. Γ, 152. Per sarcasmum dictum h. l. esse volunt. mihi est epitheton ex natura carnis. Pro ὅ τοι χ. est ὅτι in Vindob. vno; potest ferri si sit ὅ, τι pro ὅ.

831. ὅ τοι χρόα — δάψει. ἀτὰρ Τρώων κορέεις κύνας ἠδ' οἰωνούς· Ad h. l. Apollon. Lex. h. v. δάψει. ἐπὶ τῶν θηρίων. ὅμοιον τὸ δαρδάπτειν. ὅ ἐστι καταφαγεῖν μετὰ σπαραγμοῦ.

κορέσεις Cant. pro var. lect. Harl. et Vrat. A. tum edd. inde ab Aldd. At κορέεις ed. Flor. reduxit H. Stephanus; cum codd. etiam Ven. Etiam varietas Θ, 379. et P, 241.

834. ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὄπισθεν. Sch. B. δηλονότι ἀνθιστάμενοι. Clarior eſt ſententia, ſi memineris Hectorem praeeedere, ἡγεῖσθαι, Troianorum fortiſſimos eum a latere et a tergo comitari, 800 ſq. Debuit eſſe ἐπιϝιαχε. cf. ad 822. Bentleius: ἠχῇ θεσπεσίῃ δ' επιϝιαχε. aut ϝίαχεν δ' ἔπι. Sequitur ſtatim vſ. 835 ἐπίαχον, quod et ipſum mutat Bent. ἑτερῶθ' ἐπιϝίαχον. niſi, vt ſuſpicor, in compoſitis τὸ digamma loco ceſſit.

835. οὐδὲ λάθοντο. ex Ionica ratione, cum Townl. pro οὐδ' ἐλάθοντο.

837. Διὸς αὐγὰς, οὐρανὸν interpretatur Sch. B. Scilicet dictum vt alibi ἡλίου αὐγαὶ Θ, 480. Π, 180 et Od. B, 181 Ὄρνιθες δέ τε πολλοὶ ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο φοιτῶσι. Sicque Romani poetae: *luminis auras. aetheris auras.* quas vel hinc deſendas contra lectionem, aetheris oras. Non indiget res emendatione Barneſii Διὸς αὐλάς. quas nec Homerus agnoſcit, ſed Διὸς αὐλήν. Ceterum ii qui carmen in rhapſodias diuiſerunt, in medio rerum actu h. l. narrationem abruperunt, forte ne libri nimium diſpares eſſent.

ἠχὴ δ' ἀμφοτέρων. ἀμφοτέρωθεν Lipſ. iugulato metro. debebat eſſe ἀμφοτέρωθ' ἵκετ' αἰθέρα.

IN LIBRVM XIV. (Ξ) ILIADIS

VARIAE LECTIONES

ET OBSERVATIONES

1. Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ, πίνοντά περ ἔμπης. „Iungenda esse Νέστορα, καίπερ πίνοντα, ἔμπης, h. e. ὅμως, οὐκ ἔλαθεν ἡ βοή" Schol. A. Assidentem Machaoni et bibentem Nestorem percussit tandem clamor pugnantium propius admotus. „Aristarchus acceperat ἔμπης, ὁμοίως τῷ Μαχάονι. vt est in: σὺ δὲ χαῖρε καὶ ἔμπης, παρών τε καὶ ἀπών Od. E, 205." Mireris grammaticum graecum vim graecae dictionis tam parum tenuisse; nam vbique καίπερ, vel περ, et ἔμπης hunc significatum habent, vt sint: *etsi — tamen.* v. c. I, 514 Ἀργείοισιν, ἀμυνέμεναι χατέουσί περ ἔμπης. Fuere qui indecorum putantes Nestorem potantem induci, iungerent: N. — ἰαχή· πίνοντά περ ἔμπης ἀλλ' Ἀσκληπιάδην vt Machaon biberet. At hyperbaton tam insolens ipse Sch. A. reiicit. In Sch. br. et apud Porphyrium alia fuit ζήτησις, quomodo Nestor tam diu bibere potuerit, qui iam exeunte libro Λ incipiebat bibere. Digna grammatico quaestio! Pari acumine disputantur plura apud Athenaeum X, p. 433 C. et Eustath. Redit poeta, episodio interposito, ad id, vnde digressus erat Λ, 640. 804. Fuit autem ουκ ελαθε ϝιαχη. quod cum fugeret viros doctos cum Eustath. argutatur hic super producta syllaba εν ante vocalem.

3. ὅπως ἔσται τάδε ἔργα. ὅπως γενήσεται τοῦτο πρᾶγμα. Μαχάον acuunt alii: Lips. Vrat. A. b.

In Harlei. τόδε ἔργον pro var. lect. Sed alterum sollenne: vt sup. B, 252. Δ, 14 et al. etiam inf. Ξ, 61. 62.

4. μείζων δὴ παρὰ νηυσὶ βοή. μάχη pro βοή, Cant.

5. ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν πῖνε καθήμενος. πῖνε, ἀντὶ τοῦ πῖθι. ὡς τὸ· διεφαίνετο χῶρος πιπτόντων, ἀντὶ τοῦ πεσόντων." Sch. A. B. Fateor me acumen hoc grammaticum non assequi. Notabilius mihi videtur alterum, quod vulnerato Machaoni iniungitur a Nestore, vt vinum bibat, donec calidum lauacrum ei paratum sit, quo sanguis abluatur. Vix haec probabunt hygienes filii, vulnerum curandorum periti; nec acquiescent in iis, quae grammatici apponunt: ὡς ἐπιπολαίας δὲ οὔσης τῆς πληγῆς, ἅμα δὲ καί, ὡς ἰατρὸς ὤν, καταφρονεῖ τῆς διαίτης, καὶ πρὸς τὸ ποτὸν ἀδιαφορεῖ. παρήμενος. Cant.

6. εἰσόκε θερμὰ λοετρὰ ἐϋπλόκαμος Ἑκαμήδη θερμήνῃ. „λοετρὰ ἐϋπλόκαμος." vitiosa scriptio; fuit haud dubie λόετρ' ἠϋπλόκαμος. Est *Hecamede*, quae τὸν κυκεῶνα parauerat sup. Λ, 623.

7. καὶ λούσῃ ἄπο βρότον αἱματόεντα. ⊱ „quod non omnis sanguis dicitur βρότος, sed τὸ ἀπὸ βροτοῦ πεφονευμένου" — Sch. A. B. Consentit Etymol. et Hesych. etiam in accentu retracto. Eadem passim in Schol. et Eustath. At Apollon. Lex. βρότον per φόνον interpretatur. ἄπο. Minus bene ἀπὸ alii.

8. ⊱ quod τάχα pro ταχέως, γνώσομαι, et περιωπή, quod etiam inf. Ψ, 451. Od. K, 146 occurrit, τόπος, ἐξ οὗ περιόψεταί τις πάντα. Similia Apollon. Lex. h. v. Hesych. Etymol. Sch. br. ταχὺ ed. Rom. Fuit ταχα ϝείσομαι, nam est ab εἴδω, εἰδέω, pro γνώσομαι, non, ibo.

9. σάκος εἷλε τετυγμένον υἷος ἑῆος. Schol. B. „τετυγμένον pro εὔτυκτον, omisso εὖ vt in ὀρυκτὸν τάφρον. πύλας ποιητάς." Adde τυκτὰς βόας M, 105. Contra βόες εὖ ποιηταὶ Jl. Π, 636. Obseruatio et alibi obuia. vt inf. 66.

υἷος ἑῆος. Inductum hoc erat in poetam a Turnebo ex ed. Rom. et Eustathio: qui in vss. 9 et 11 obseruat variari versus sonum, ἑῆος et ἑοῖο. Vitium est in ed. Ernest. ἑῷος. At edd. Flor. Aldd. et hinc ductae exhibent ἑοῖο. Etiam in Ven. Cant. Barocc. Mori. Harl. Lips.

Townl. Vrat. b. d. eſt ἑοῖο vt ſtatim iterum 11. occurrit. Clarke poſt Euſtath. dictum alterum ait, ne verſus tres in eundem ſonum exirent. Vtrum verius putabimus? Secundum ea, quae ſup. ad A, 393 de veterum grammaticorum controuerſia disputata ſunt, ἑὸς pro *ſuus* dictum eſt, contra ἐΰς, ἐῆος, eſt *bonus, fortis.* non vero ἐΰς dictum pro ἑός. Emendationem autem negligentioris orationis vel ſic arguit, quod in tam paucis codd. occurrit alterum.

11. ὁ δ' ἔχ' ἀσπίδα πατρὸς ἑοῖο. „quia is clipeus aureus erat." Sic Sch. A. Sch. br. vide Θ, 191. 2. Potius dicam, quia ille firmior erat. De πατρὸς ἑοῖο vide modo dicta ad 9.

13. στῆ δ' ἐκτὸς κλισίης, τάχα δ' εἴςιδεν ἔργον ἀεικές. „quod non ſubtiliter ſatis dictum eſt hoc: ἐκτὸς τῆς κλισίης ἔστη· nam εἰς περιωπὴν προῆλθε." Sch. A. At Sch. B. ad feſtinationem Neſtoris hoc refert, „quod ſenex vix tentorio egreſſus ſtatim proſpicit." Nimis ſubtiliter haec dicta. Egreſſus tentorio ſtatim vidit pugnam, cum, vrgentibus Troianis, Achiui propius ad naues eſſent repreſſi. στῆ δὲ παρὰ κλισίης Lipſ. quod παρὰ κλισίῃ eſſe debere, bene monet Ern. ἐκτὸς κλισίης ed. Rom. vitioſe. In τάχα δ' εἴςιδεν ἔργον ἀεικὲς digamma ter expulſum eſſe a grammaticis notat Bentl. primo in εἴςιδεν, quod eſſet εἰςϝιδεν, aut potius εςϝιδεν, vt Bentl. refingit; (probabilius fieret fuiſſe ταχα δε ϝιδε. Enimuero in Excurſu de digammo videbimus quieſcere paſſim compoſitis digamma) tum in ϝεργὸν αϝεικες. — *rem indignam.*

15. Notatur a Sch. B. adiecto hoc, Τρῶας ὑπερθύμους, ſublatam eſſe ambiguitatem in τοὺς μὲν — τοὺς δὲ (atqui ipſa ſententia eam tollebat) vt in illo ἡ δ' ἑτέρη θέρεϊ προρέει. inf. X, 151.

ἐρέριπτο. Sch. A. et Sch. B. ab ἐρίπτω ducunt ἤριμμαι, ἤριπτο, et illud docent modo eſſe πίπτω, vt N, 389 ἤριπε δ' ὡς ὅτε δρῦς, modo καταβάλλω, vt O, 356 ῥεῖ' ὄχθας βαθείας ποσσὶν ἐρίπτων. vbi nunc ἐρείπων eſt, vt omnino Euſtathio praeeunte ἐρείπω ab aliis memoratur;

quod firmari videtur per vocem τὰ ἐρείπια, ruinae. Omnino apparet vocem mature obsoleuisse.

16. ὡς δ' ὅτε πορφύρῃ πέλαγος μέγα κύματι κωφῷ. — „quod πορφύρῃ, μελανίζῃ" Sch. A. et Sch. B. „ἀντὶ τοῦ μελαίνεται. ὡς τὸ, πορφύρεος θάνατος, ἤ, κατὰ βάθους κινεῖται. „Addunt vterque, quod et Etymol. habet, transferri quoque vocem ad animum ἐπὶ τοὺς κατὰ ψυχὴν μεριμνῶντας καὶ ταραττομένους. (vt inf. Φ, 557 πολλὰ δέ οἱ κραδίη πόρφυρε μένοντι et aliquoties in Odyss.) Eadem fere sunt in Cod. Leid. ap. Valk. ad Ammon. p. 137. Est hoc πορφύρῃ ab Aristarcho probatum et in parte codd. seruatum; etiam Apollon. Lex. πορφύρῃ. πορφυρίζηται. ταράσσηται. adiecto versu. Etiam sic Porphyr. Qu. Hom. 6. ad Λ, 269 etsi in ed. Ald. πορφύροι expressum est. Zenodotea recensio πορφύρει habebat; quod et in Etymol. legitur, et in Hesych. (qui tamen forte et alterum habuit, vbi nunc altero loco πορφύρει legitur) sicque legisse videtur Sch. B. cum Sch. br. in quibus μελαίνει. ταράσσει. item msf. Lipf. cum Vrat. A. probante Ernestio.

Videamus primo de vsu Homerico subiunctiui in h. l. qui per se ambiguus esse potest, ex ambiguitate antiquae scripturae per ε pro η. Potuit πορφυρει accipi πορφύρει et πορφύρῃ. Attamen subiunctiuum recte poni, discas ex locis aliis: ὡς δ' ὅτε τίς τε κύων — Ἅπτηται κατόπισθεν Θ, 349. vbi ἅπτεται locum non habet. inf. 414 ὡς δ' ὅτε — ἐξερίπῃ δρῦς. Add. Π, 212. Ρ, 62. In aliis post ὅτε additur ἄν. vt Κ, 5 ὡς δ' ὅταν ἀστράπτῃ. Ο, 80. 170. Neque obstat, quod mox indicatiuus subiicitur 18 οὐδ' ἄρα τις προκυλίνδεται, quod quasi in medio positum est putandum, etenim et is modus frequens 415 post ἐξερίπῃ — γίνεται. Praeferenda ergo exquisitior haec ratio est; negari nequit post ὡς δ' ὅτε etiam indicatiuum sequi: vide Κ, 360. 1 ὡς δ' ὅτε δύω κύνε — ἐπείγετον. Plerumque lectio variat, vt Ζ, 506. 7. Ο, 410. Ρ, 264. Actum de his accuratius Exc. I ad lib. IX. (J.) — Post ea, quae antea apposuimus ex Apollonii

Lex. sequuntur haec: *ἔστιν οὖν πεποιημένη ἡ λέξις, ὡς τὸ μορμύρων.* Non ergo admittit grammaticus *πορφύρειν* factum esse a *πορφύρα*, quod et nigricantem colorem denotat, vnde *πορφύρειν*, *nigrescere*, et *nigrum reddere?* Apud Etymol. p. 584, 10 in *πόρφυρε* (sic leg. pro *πορφύρω*) pro primo significatu ponitur *πορφύρω βουλεύομαι. παρὰ τὸ περιφέρειν τὸν νοῦν ὧδε κἀκεῖσε.* quod iocosum est. Magis inepte alii ibid. *ἀντὶ τοῦ κατὰ βάθος κινεῖται*, quod quid sit discas ex Schol. Apollonii Arg. I, 461 *καλχαίνειν* Sophoclem Antig. 20. pro *πορφύρειν* dicere iam Eustath. notauit. cf. ib. Schol.

κύματι κωφῷ. ἀφώνῳ καὶ μηδέπω καχλάζοντι καὶ ἀποτελοῦντι ἠχήν. μηδέπω γὰρ ἀνέμου εὐκρινοῦς ὄντος, τὸ κῦμα ἠρεμεῖ. Sch. A. eadem Sch. br. add. Sch. B. et Vict. Similia Apollon. Lex. in *κωφόν.* Ammon. h. v. add. Valken. p. 137. item Hesych. Eustath. qui *κωφὸν βέλος* Λ, 390 comparat. Volunt eosdem esse *caecos fluctus:* dicti tamen hi alio modo, quatenus occulte mouetur mare, nondum supra superficiem exsurgens.

17. *ὀσσόμενον* nunc est *προσημαῖνον*, vt recte Sch. br. Alienum est *προορῶν* in Eustath. et *προςδεχόμενον* in Sch. br. De voce v. ad A, 105. Non ipsum mare praesentit ac praesagit, verum aliis iudicandi seu coniectandi facultatem praebet, *significat.*

18. *αὔτως, οὐδ' ἄρα τε προκυλίνδεται οὐδετέρωσε. αὔτως* malit aliquis ad *πορφύρῃ* referre, incerto motu, necdum definito et continuo, vento adhuc incerto. *αὔτως* scribunt alii, vt vbique.

οὐδ' ἄρα τε. „*οὕτως,*" — *διὰ τοῦ τε αἱ Ἀριστάρχου.*" Sch. A. an alii *τοι* legerunt? At Sch. B. ait, *τε* abundare. (Scilicet est *οὐδέ τε.*) *προκυλίνδεται* est *πρόσω κυλίνδεται.* *οὐδ' ἑτέρωσε* Ven. cum Sch. A. B. et Sch. br. in his additur, *ἑτέρωσε, εἰς ὀπίσω.* vt sit *οὐδὲ πρόσω οὐδὲ ὀπίσω κυλίνδεται.* et hoc praeferam. Accedunt cum Porphyr. ad Λ, 269 codd. Cant. Mori. Vrat. A. et edd. excepta Rom. e qua Steph. induxit. Nec male quoque

ſcriberetur *πρὸ κυλίνδεται* cum Bentleio, vt *πρὸ* ſit adverbialiter dictum, vt Lat. ante.

19. *κεκριμένον οὖρον. ἀπλανῆ, σταθηρὸν, ἢ, τῶν ἄλλων κεχωρισμένον.* Sch. B. Hoc poſtremum ſequitur Apollon. Lex. *κεκριμένον, διακεχωρισμένον* cum Sch. br. Sup. K, 417 erat *Φυλακὴ κεκριμένη. ſelecta.* At h. l. eſt ventus iam *certus*, *εὐκρινής*. Vt ap. Heſiod. Ἔργ. 670 *εὐκρινέες αὖραι*, quibus opp. *αἱ συγκεχυμέναι καὶ ἄτακτοι.* cf. Euſtath. *καταβήμεναι* eleganter pro *καταπνέειν*. Sup. N, 796 *ἄελλα — εἶσι πέδονδε.* per *ἐλθεῖν* reddit Sch. Pind. P. III, 127.

20 *δαϊζόμενος κατὰ θυμὸν διχθάδια.* „*διχῆ. μεριζόμενος τῷ σκέμματι τῶν λογισμῶν. τουτέστιν, ἐπὶ πολλὰ τὸν λογισμὸν μεταΦέρων, καὶ διασκοπούμενος.*“ Sch. A. et Sch. br. Variat quod erat I, 8 *ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι.* et *διχθὰ δέ μοι κραδίη μέμονε* Π, 435 tum *διάνδιχα μερμήριξεν* A, 189. Θ, 167.

21. *διχθάδι', ἢ μεθ' ὅμιλον ἴοι. διχθάδι'*, vt ſit plene *διχθάδια*, Ariſtarchea eſt lectio. Alia lectio fuit Herodiani, vt ex Sch. B. hic et ad Φ, 279 probabile ſit, *διχθαδιῆ* vel *διχθαδί' ῆ*. ita vt *ῆ* ſit, quod alii *ἢ* ſcribunt; vt ſaepe iam *ῆ* et *ἢ* in tali poſitu varie ſcribi vidimus. Debuit tamen ille contractionem ſtatuere; an forte ſcripſerat *διχθαδιῆ ἢ μεθ' ὅ.* quod improbat Schol. A. in quo tamen *διχθαδίην ἢ μεθ' ὅμιλον* exaratum eſt. Apud Apollon. III, 396 *τοῖο δὲ θυμὸς Διχθαδίην πόρΦυρεν ἐνὶ στήθεσσι μενοινήν.*

ἢ μεθ' ὅμιλον ἴοι. καθ' ὅμιλον non modo Flor. A. 1. ſed omnes Aldd. cum binis Vindob. Correxit Turnebus ex Rom.

23. *ὧδε δέ οἱ Φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι.* De voc. *δοάζεσθαι* dictum ad N, 458.

25. *λάκε δέ σΦι περὶ χροῒ χαλκὸς ἀτειρής.* — doctum quidem, ſed obſcurum, ad h. l. eſt Scholion A. *ἡ διπλῆ· ὅτι οἱ μὲν ἠλλάχθαι τὸν χρόνον, οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ ἴληκε, ἐνδείᾳ τοῦ ῑ. ὡς, ἄνωρον κραδίην ἔχεις, καὶ Ἰωνικῇ συστολῇ τοῦ η εἰς ᾰ, λάκε. ὠνοματοπεποίηται δὲ, ὅθεν καὶ ἡ λακίς.*

de panno ſciſſo. Vltima haec expedita, memorata aliquoties apud Euſtath. Heſych. et ipſum Apollon. Lex. ἐψόφησεν. ἤχησεν. ἰδίωμα δὲ φωνῆς ἢ ἤχου. Sed priora non prorſus expedio: putaruntne λάκε eſſe dictum pro ἔληκε? an pro λέλακε? Tum qui λάκε ex ἴληκε factum putarunt, videntur duxiſſe ab εἰλέω, ἰλέω, pro συστρέφω, admodum contorte. Quod pro exemplo laudatur: ὡς ἄνωρον κραδίην ἔχεις, videtur eſſe verſus Φ, 441 Νηπύτι', ὡς ἄνοον κραδίην ἔχες, et in eo lectum fuiſſe ἄνορον. Omnia redire ſuſpicor ad commenta grammaticorum. De verbo ληκεῖν et λακεῖν nunc *crepare*, *ſonare*, nemo dubitat; aliquoties de eo agit Euſtath. et ex eo Lexica. Vidimus iam ſup. N, 616 λάκε δ' ὀστέα, vt mireris, nunc demum de eo quaeri. Occurrit iterum Υ, 277. Ad l. Χ, 141. Od. Μ, 85. Vox nota e tragicis et ex Ariſtophane. Ergo recte h. l. λάκε, ἤχει. ἐψόφει. vt Sch. br.

26. νυσσομένων ξίφεσί τε. μαρναμένων Barocc. ex v. antec. Vidimus iam N, 147. νύσσοντες ξίφεσί τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν. ad quem cf. Obſſ. Scholion ad e. l. translatum eſt ad h. v. in Cod. Victor.

28. ὅσοι βεβλήατο χαλκῷ. ξ— „quod βεβλήατο per ſyllepſin etiam ad τοὺς οὐτασμένους ſpectat, *cominus ictos*“ Sch. A. At Sch. B. negat ſyllepſin eſſe; nam vnum tantum Diomedem fuiſſe βεβλημένον; verum eſſe ſpeciem pro genere; vt Λ, 611. ſcil. vt omnino pro τραυματίας ſit dictum.“ Mira grammaticorum ſedulitas in hac voce! Repetit eadem Euſtath. Porro βεβολήατο excitatur in Schol. Lipſ. et Victor. ad Jl. I, 5. vitioſe: cf. ad I, 3.

πὰρ νηῶν ἀνιόντες, a nauibus verſus vallum. πὰρ νηῶν pro ἀπὸ, vt Π, 304 obſeruat Ammon. diff. voc. p. 20 vbi deprauatum παρὰ νηῶν ἀνιόντε. Proceſſerant igitur et ipſi reges clamore et tumultu exciti tentoriis. Sch. B.

30. πολλὸν γὰρ ἀπάνευθε. Erat γάρ ῥ' in aliis; quod diſerte tuetur Euſtath. et eſt in ipſo Veneto. Omittunt tamen ῥ' Harlei. Lipſ. Vrat. A. et edd. Flor. Ald. 1. 2.

et hinc ductae, nec adſcitum niſi e Rom. a Turnebo et al. Saepe et alibi interpoſitum vidimus, vt Δ, 467. *νεκρὸν γάρ ῥ' ἐρύοντα*. et al. Eſt tamen haud dubie inutile, cum littera canina natura ſua geminetur pronuntiando.

ἀπάνευθε μάχης εἰρύατο νῆες. Moleſtiam facit vox *εἰρύατο*, media producta; eſt ergo a *ῥύομαι* tueor; ita vero notio paſſiua non habet locum, cum ſemper ea vox actiue dicta ſit; deberet adeo eſſe *εἰρύατο νῆας.* tuebantur Achiui naues. Sin ab *ἐρύω*, traho, ducas, recte quidem illud de nauibus in terram ductis dicitur, at media eſt breuis: v. Exc. IV ad lib. I. p. 177. 178. Enimvero magna ſuſpicio totum, qui ſequitur, locum a ſeriore rhapſodo, forte a pluribus, occaſione capta ex vſſ. 75. 76. eſſe profectum. Vide modo, quam moleſta et ingrata ſit repetitio *εἴρυσαν* vſ. 32. et iterum 35. porro excipiunt ſe: *πολλὸν γὰρ — οὐδὲ γὰρ — τῷ ῥα — τῷ ῥ'*.

31. 32. *τὰς γὰρ πρώτας πεδίονδε εἴρυσαν, αὐτὰρ τεῖχος ἐπὶ πρύμνῃσιν ἔδειμαν.* Crates, quod Schol. A. et B. narrant, binis ordinibus ſtetiſſe naues, *ἐν διστιχίᾳ*, edixerat; (ita *πρῶται* eſſent de priore ordine, *πρύμναι* de poſteriore dictae.) Repugnat Schol. B. „nam ſic dicturum fuiſſe poetam *προτέρας*. vt inf. O, 656 *νηῶν τῶν προτερῶν*, cum ibi praeceſſiſſet: *νῆες ὅσαι πρῶται εἰρύατο.*“ Statuit itaque *τὰς πρώτας* eſſe primas ad mare, proxime ad mare ſtantes, *τὰς πρὸς τῇ θαλάσσῃ νενεωλκημένας*; Agamemnonis autem naues omnes ſtetiſſe ad mare, ſecundum illa Diomedis: *νῆες δέ τοι ἄγχι θαλάσσης* (Il. I, 43. ſenſum verborum in opinionem ſuam inflectit grammaticus.) Crates porro *ἐπὶ πρυμνῇσι* acceperat pro *ἐσχάταις* dictum, vt eſſent naues extremae verſus vallum. Contra hoc monent Schol. A. et B. *πρύμνον* Homero non dici niſi de corpore continuo, vt *πρύμνον σκέλος, πρύμνη χείρ, γλῶσσαν πρύμνην τάμε, πρύμνον ὑπὲρ θέναρος*; non autem de iis, quae ſeiuncta et diſperſa ſunt. Rurſus alio modo Heracleo *πρώτας* naues ad vallum ſpe-

ctantes eſſe voluerat, et *πρύμνῃσι* de puppibus acceperat. Sic quoque Schol. A. B. vt *ἐπὶ* ſit *παρά*. Euſtathius legerat Scholia antiqua; *ὁ μέντοι Κράτης οὐκ* (hoc delendum) *ἐν διστίχῳ φησὶν εἶναι τὰς ναῦς. ὅπως δὲ τοῦτο κατασκευάζει, περιττὸν ἐκθέσθαι.* Malim equidem eum aliis multis omiſſis iſta expoſuiſſe; debuere enim ea ad faciem locorum declarandam facere.

Secundum haec omnia, ſi verba ipſa inſpexeris, ſenſum rhapſodus, qui haec interpoſuit, alium habere vix potuit quam hunc: primum nauium ordinem verſus campum ſpectaſſe, et apud earum puppes, etſi magnum interuallum eſſe potuit ac debuit, vallum conſilio Neſtoris eductum fuiſſe. Ex bona enim interpretatione nihil eo ducit, vt cum Koeppen, qui in eam opinionem inciderat, de alio muro haec accipias, quem ſuſpiceris iam ante ſub ipſum nauium appulſum eductum fuiſſe, vtve eius veſtigia in loco N, 682 quaeras, qui non niſi de Neſtoris vallo accipi poteſt, quod ante paucos dies ab Achiuis eductum fuerat.

33. *οὐδὲ γὰρ οὐδ', εὐρύς περ ἐὼν, ἐδυνήσατο πάσας αἰγιαλὸς νῆας χαδέειν, στείνοντο δὲ λαοί.* Colligitur ex his, nec iniuria, naues eductas pluribus ordinibus ſtetiſſe propter anguſtiam littoris; quo ipſo patet, non ab vno ad alterum promontorium, a Sigeo ad Rhoeteum vsque, littus Achiuorum nauibus et caſtris occupatum fuiſſe: cf. de hoc Lenz. *die Ebene von Troia nach Gouffier* u. a. p. 104. 105.

οὐδὲ γὰρ οὐδ' — poteſt videri explendum eſſe: *οὐ γὰρ ἐδυνήσατο, εὐρύς περ ἐὼν* (h. e. *καίπερ εὐρὺς ὢν*) *οὐδ' ὡς πάσας νῆας χαδέειν.* Matthiae emendabat, *οὐδὲ γὰρ ὡς, εὐρύς περ ἐὼν,* — Schol. B. alterum *οὐδὲ* vacare ait; parum ſubtiliter. Nec inſolens haec figura: *οὐδὲ γὰρ οὐδὲ*, neque ipſi Homero: vide Z, 130. M, 212. Od. K, 551.

χαδέειν, χάζειν. χωρεῖν vidimus iam Jl. Λ, 462.

αἰγιαλός. Sequitur vſ. 36 *ἠϊών*. Inter *αἰγιαλὸν* et *ἠϊόνα* diſcrimen exputauerat Koeppen, vt hoc latius, illud

angustius littus sit; dum Herodotea VII, 188 in Homerica inferebat.

35. τῷ ῥα προκρόσσας ἔρυσαν. ⊱ quod πρόκροσσαι, scalarum more, κλιμακηδὸν, ordinibus dispositae stabant naues in littus eductae. κρόσσαι γὰρ αἱ κλίμακες. Sic Sch. A. B. Est haec interpretatio Aristarchea; nam alii προκρόσσας et κρόσσας aliter acceperant, nec vno modo. v. Etymol. in vtraque voce, item Hesych. Apud Homerum vtique κρόσσαι non sunt *scalae*, sed *pinnacula propugnaculorum in muris:* v. Il. M, 258 et ad e. l. et bene προκρόσσος ab his duci potuit de prominentibus et loco prioribus. Sufficit exprimi eam per vocem: ἄλλην πρὸ ἄλλης παραλλήλως ἀνειλκυῦαν vt Sch. br. explicant, etsi et ea adiiciunt κλιμακηδόν. — κρόσσαι γὰρ καλοῦνται αἱ τειχομάχοι κλίμακες. Apollon. Lex. ἄλλας ἐπ' ἄλλας (ἄλλαις) exposuit; et ex eo Hesych. Suidas. alia adiecit Eustath. Vsus est voce Herodot. VII, 188. loco huic simili, ad quem Valken. alium locum ex Athen. I, p. 30 A. laudat — ἔρυον legerat Apollon. l. c.

36. ἠϊόνος στόμα μακρὸν — Aristarcheae duplicem lectionem habuere, μακρὸν et πολλὸν, Zenodotus et Aristophanes πολλόν. Obtinuit tamen μακρὸν, quod et Venetus habet.

In στόμα nolim tricari; est ipsa littoris ora extrema, quae naues capit; quaecunque enim priora sunt loco, aut prominent, cum *ore* ac *fronte* comparantur: vt στόμα πολέμου, μάχης, ὑσμίνης, frons aciei: cf. sup. ad K, 8. Ita sunt exitus et ostia amnium: pars quaecunque obuersa et aduersa est στόμα, frons rei: nec necesse est vt in rostri modum promineat. In Odyss. X, 89. 90. vbi de portu agitur, discernuntur brachia portus ἀκταὶ προβλῆτες ἐ στόματι, nam eae ἐν στόματι προὔχουσι, scil. versus mare portus os patet. Ita et fretum Gaditanum est frons, os, στόμα terrae extremae ap. Strabon. lib. III, p. 171.

ὅσον συνεέργαθον ἄκραι. recte Rhoeteum et Sigeum intellexit Sch. A. cum Sch. br. At Sch. B. et Vict. ex-

trema ſtationis et ordinum claſſis cornua; ab vno cornu ad alterum. Idem ſinuoſum fuiſſe littus recte ſtatuit, διὰ τὸ ἔχειν ἐν ἑαυτῷ κοιλότητα πρὸς τὸ καθορμίζεσθαι τὰς ναῦς. συνεέργαθεν a pr. m. Harlei. Et erat in Heſych. συνεέργαθεν. συνεῖχον. περιώριζον. quod nunc emendatum eſt, et recte, vt ex interpretatione ipſa adiecta apparet. Alioqui in poeta poſſit quodammodo ferri συνεεργάθησαν ἄκραι, quatenus non magno interuallo interiecto coarctantur.

37. τῷ ῥ' οἵγ' ὀψείοντες ἀϋτῆς — Excidit Scholion; debuit a Zenodoto aliquid peccari. ὀψείοντες certatim illuſtrant Scholia, Apollon. Heſych. (in ὀψείοντες et ὀψίοντες) Suidas in ὀψείοντες et in πολεμησείειν ex Thucydide. Euſtathius. ὀψείοντες, ὀπτικῶς ἔχοντες. ὄψεσθαι θέλοντες. ὀψείω, vt κλαυσείω. βρωσείω. Alia v. in Schol. A. B. et Etymol. diuerſis locis, Suidas in πολεμήσειεν. Laudat verſum Galen. ad Hippocr. de artic. To. XII, p. 290 Chart. Obſeruandum quoque quod caſus ſecundus additur forte omiſſo ἕνεκα. Euſtathius ſeruauit p. 966, 9 rem aliunde haud notam, Ptolemaeum cognomine Epithetum improbantem τὸ ὀψείοντες ſcripſiſſe οὐ ψαύοντες πολέμοιο, et placuiſſe veteribus, etiam hanc lectionem habere rationem." Nimis benigne!

38. ἔγχει ἐρειδόμενοι κίον ἀθρόοι. „quod ἔγχει pro ἔγχεσι. non enim eadem omnes haſta niti potuerunt" Schol. A. et Euſtath. (nil ineptius moneri potuit!) „et quod ἀθρόοι nunc tres ſunt" Sch. A. B. „Ariſtarchus ἀθρόοι ſcripſerat" Schol. A. et Euſtath. qui remittit ad Od. A, 27. Scilicet, quia ex ἅμα ortum ſtatuebat Ariſtarchus: v. ad B, 439.

40. ὁ δὲ ξύμβλητο γεραιὸς Νέστωρ, πτῆξε δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν — „ἀθετεῖται verſus: πτῆξε δὲ θυμὸν tanquam inutilis; noramus iam ſatis, quinam ille γεραιὸς ſit. Tum inſolens eſt πτῆξε. ἐπὶ γὰρ τῶν ἀπολελυμένων τῆς ἀγωνίας καὶ τοῦ τῆς ψυχῆς παλμοῦ (leg. τῇ ἀγωνίᾳ καὶ τῷ — παλμῷ) ἁρμόζει, Schol. A. πτήσσειν vel πτώσσειν dicuntur, qui animum deſpondent; eſſet ergo

ἔπτηξεν, ἐπτοήθη. At h. l. erit transitiue dictum et alio ſenſu, miratione aliquem percutere rei nouitate. Schol. B. Ἀρίσταρχος δὲ πτῆξεν, ἀντὶ τοῦ, ἐταπείνωσεν ἢ ἐπτόησεν. Eſt aliud Scholion in Schol. A. „πτῆξε cum τ ſcribitur ab Ariſtarcho, vt ſit εἰς πτοίαν ἤγαγε, conſternauit, percuſſit; praeiuerat iam Ariſtophanes. Et ſecundum iſta Euſtathius adſcripſit ἐθρόησεν. ἐξεφόβησεν.

Dixi πτήσσειν et πτώσσειν, verba graphica, actionem immanentem deſignare; proprie enim eſt cadere, concidere, corpore et animo, vt ſolent metuentes, moerentes aut deſperantes ſalutem, ἀπὸ τοῦ πτέω, πίπτω. cf. ad Θ, (VIII,) 136. Diſcrimen inter vtrumque an aliquod ſit, diſquirit Schneider. ad Oppian. p. 418. Reſtituenda vox eſt Sophocli in nobili fragmento ex Tyro ap. Aelian. H. An. XI, 18. cuius lectionem e codd. Vindobonenſibus humanitate memoranda mecum communicauerat vir doctiſſimus Weigel, cum Vindobonae ageret, a. XCVIII. Verſus nouiſſimi in his ita leguntur: Φευ καν ανοικτίρμων τις οικτείρειεν ιν πτησυσαν αἰσχύνησι. Totus locus inde ſic conſtituendus eſt:

σπασθεῖσα δ', ἐν λειμῶνι ποταμίων ποτῶν
Ἴδῃ σκιᾶς εἴδωλον αὐγασθεῖσ', ὑπὸ
κουραῖς ἀτίμως διατετιλμένης φόβης.
Φεῦ, κ' ἂν ἀνοικτίρμων τις οἰκτείρειέ νιν
πτήσσουσαν αἰσχύνῃσιν, οἷα μαίνεται
πενθοῦσα καὶ κλαίουσα τὴν πάρος φόβην.

In Homero πτήσσειν hoc vno loco legitur, et καταπτήσσειν Il. X, 191. de hinnulo, λάθῃσι καταπτήξας ἐνὶ θάμνῳ. Add. Od. Θ, 190. vtroque in loco actione immanente. Verba huius generis a ſerioribus actiue adhiberi, nota res eſt; et ipſum πτήσσω. ap. Eurip. Hec. 180 τί νέον καρύξασ' οἴκων μ', ὥς τ' ὄρνιν, θάμβει τῷδ' ἐξέπτακας; de quo nuper digladiantes vidimus viros doctos. Eſt locus in Apollodoro, vbi καταπτήσσειν transitiue poſitum notatur, I, 6, 3. Iupiter Typhonem κατέπτησσεν ἅρπῃ. Vix tamen dubites legendum ibi eſſe κατέπλησσεν, percuſſit, vulnerauit; vt monitum in Notis p. 81. 82.

πλῆξε, *percussit*, nomini in mentem venisse video, et recte; quia vsu Homerico nondum ad animum et animi sensa translata est ea vox. At „πῆξε legerat (Dionysius) Sidonius; vt in communi sermone quoque dicimus aliquem πεπηγέναι τῷ Φόβῳ, desixum esse metu.“ Haec Schol. A. et B. additque hic cum Schol. Lips. et Leid. (ap. Valk. Diss. p. 130). Herodianum quoque πῆξε legisse et reddidisse ἐν ἀναισθησίᾳ ἐποίησε. Legerat similia Eustathius, qui scribit: ἢ ὡς ὁ Σιδώνιος καὶ ὁ Ζηνόδοτός γράφει, πῆξε, τουτέστι, πεπηγέναι οἷον τῷ δέει ἐποίησε. Ponit igitur ille in iisdem partibus Zenodotum; nec dubitari potest, πῆξε probabiliorem esse lectionem, *miratione desixit*. Est quoque πῆξε in Vrat. d.

Vtramque lectionem πτῆξεν et πῆξεν in Hesychium illatam videbis: πτῆξεν, εἰς Φόβον ἤγαγε. et πῆξε θυμὸν, ἔπληξε τὴν ψυχήν. Agnoscit quoque vtramque auctor Schol. br. πῆξε in edd. intulerat Ald. 2. sed rediit ad πτῆξε, quod iam edd. Flor. Ald. 1. habebant, cum Romana, Turnebus, et cum eo edd. seqq. fauentibus codd. Ernesti bene obseruat πῆξε conuenire cum Latino, desixit. Minus probes alterum, quod ait corrigendum forte esse θυμὸς, vt sit πτῆξε δὲ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν. nihil enim erat, cur deiecti essent animis Achiui occursu Nestoris.

In fine versus pro Ἀχαιῶν Zenodotus ediderat ἑταίρων.

Secundum haec omnia probandum est iudicium veterum, qui versum pro insititio habuerant; prodit enim inepta interpolatoris se sedulitas toto versus habitu. In binis se excipientibus versibus occurrit: ἄχνυτο δέ σφι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν et πτῆξε δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν. Damnat quoque versum Bentleius. Vt dixi, totus hic locus inde a vs. 30. ad vs. 40. ab aliena rhapsodi opera processisse videtur.

42. 43. permutato ordine leguntur in Mori. Barocc. τίπτε λιπὼν — ὦ Νέστορ. Attamen sup. N, 250 quo-

que: Μηριόνη, Μόλου υἱὲ — τίπτ' ἦλθες πολεμόν τε λιπὼν ſq.

43. λιπὼν πόλεμον Φθισήνορα. Ven. Φθεισήνορα vt alibi quoque Φθεισ — pro Φθισ —

δεῦρ' ἀφικάνεις. δεῦρ' ἱκάνεις, vitioſe, edd. Flor. Rom. et hinc ductae; nam Ald. 2. emendauit; tum ipſi codd. et in his Venetus. At Schol. A. „γρ. δεῦρ' ἀφικάνεις."

44. δείδω, μὴ δή μοι τελέσῃ ἔπος — δείδια Ariſtophanes. μὴ — τελέσοι Barocc. At ſubiunctiuus proprius in his; vt ſup. N, 745 δείδω μὴ ἀποστήσωνται. cf. K, 39. Λ, 470 et al. v. Excurſ. II ad lib. VII. p. 405.

45. ὥς ποτ' ἐπηπείλησεν — ⸏ „quod haec referenda ſunt ad illa: ἔλπομαι εὐχόμενος Διΐ, Θ, 526. et μνημοσύνη τις ἔπειτα — Θ, 181. Audita autem haec ex hoſtibus vt et dicta de Othryoneo N, 364 ſqq." — Similia Sch. B. qui, quod et Euſtath. habet, addit πότε dici de exiguo temporis interuallo; nam audita haec eſſe die ſuperiore. vt ſup. Θ, 108 οὕς ποτ' ἀπ' Αἰνείαν ἑλόμην. — Porro notatum a Sch. A. Ariſtophanem legiſſe ὅς ποτε. et poſſe ita ſcribi, iudicabat Euſtath.

46. προτὶ Ἴλιον. Variat ποτὶ et προτὶ, vt vbique.

48. κεῖνος τὼς ἀγόρευε. Sch. A. monet, in alio eſſe κεῖνός γ' ὥς, quod melius ſit, etiam Aſcalonita iudice. τὼς contra eſſe idem atque ὁμοίως τῷ. Sic τὼς δέ σ' ἀπεχθήρω. Il. Γ, 415. vbi cf. Obſſ. Editum erat ſtatim in Flor. κεῖνός θ' ὥς, et inde vbique; ſicque vn. Vindob. etiam ſic Etymol. p. 508, 27. θὼς Vrat. d. At Barnes protulit κεῖνος τώς, quod Homericum eſſe dicebat, ex Mori, cui addi poſſunt Harlei. Ven. Lipſ. idque recepit Wolf. quod reliqui. Barnes etiam addit: „Alias κεῖνος τόσσ' ἀγόρευε., Ariſtarchus" At hoc ſpectat ad alium locum B, 330. ad quem disputatio grammaticorum fuit, quam habes apud Etymol. l. l. vnde ſua petiit Euſtath. p. 966, 31. At vide Obſſ. ad B, 330. — τὰ νῦν δὴ Barocc. Mori.

50. ἐν θυμῷ βάλλονται. pro ἐμβάλλουσι. Etiam Euſtath. καὶ ὅρα τὸ βάλλονται, ἀντὶ τοῦ, βάλλουσι, τιθέασι.

possis tamen h. l. vim reciprocam tueri. *admittunt sibi in animum.* vidimus iam A, 297 σὺ δ' ἐνὶ Φρεσὶ βάλλεο σῇσι. Alibi est ἐνθέσθαι θυμῷ· Z, 326. — Lips. ἐκ θυμοῦ β. male.

51. ἐπὶ πρύμνῃσι νέεσσι. ἐνὶ πρ. Mori.

οὐδὲ θέλουσι Townl. male.

53. ἦ δὴ ταῦτά γ' ἑτοῖμα. „spectant haec ad illa 44 δείδω μή μοι τελέσῃ ἔπος" Sch. B. sed vsum vocis non illustrat, quae h. l. est, τὰ τελεσθῆναι μέλλοντα. *quae in eo sunt, vt euentum habeant:* aut, vt Koeppen bene supplet, ἑτοῖμα πρὸς τὸ τελεῖσθαι. cf. sup. ad I, 425 vbi μῆτις ἑτοίμη consilium quod ad effectum adducitur aut adduci potest. Eustathius πρόχειρα, Sch. br. εὔληπτα, Φανερὰ, reddunt, quod conueniret loco Od. Θ ,384 ἦ μὲν ἀπειλήσας — ἦ δ' ἄρ' ἑτοῖμα τέτυκτο. *vera euentu* vel *effectu.*

54. παρατεκτήναιτο. vti ἔπος Od. Ξ, 131. Respicit Hesych. παρὰ τὰ ὄντα κατασκευάσειεν.

55. τεῖχος μὲν γὰρ δὴ κατερήριπεν, ᾧ ἐπέπιθμεν, ἄρρηκτον — ἔσεσθαι. debebat esse ὃ ἐπέπιθμεν — ἔσεσθαι. Nunc est supplendum: ᾧ ἐπέπιθμεν, οἰόμενοι αὐτὸ ἔσεσθαι. Acutius Bentl. vidit, vs. 56 male esse assutum ex vs. 68.

ἐπέπιθμεν. Lecta iam erat vox B, 341. et Δ, 159. nunc tamen de ea agunt grammatici. potest esse et pro ἐπεπίθειμεν et pro ἐπεπίθομεν. hoc modo exponitur in Schol. br. ἐπεπίθομεν, ἐπεπιστεύκειμεν. Ita excusum est a Barnesio, nam in ed. Ald. est ἐπεπίθοιμεν. sed recte alterum est repositum, probantibus Etymologo et Eustathio pluribus locis. Ab Eustathio exponitur ἤγουν ἐπεποίθειμεν, ἐπιστεύομεν. Ex eodem laudat ὡς Barnes; at Eustathius putat metro coactum poetam ᾧ dixisse pro ὃ ἐπέπιθμεν ἔσεσθαι. Porro Harlei. cum Vrat. d. ἐπέπειθμεν.

56. εἶλαρ ἔσεσθαι. ἔρυμα, ἕρκος, ἀσφάλειαν. v. sup. ad H, 338. εἶλαρ etiam h. l. alii.

57. *μάχην ἀλίαστον.* *ἀδιάλειπτον* Schol. br. vt iam B, 797 et al.

58. *οὐδ' ἂν ἔτι γνοίης* — ⊱ fpectat ftigme ad alteram lectionem *γνοίη*, quae Ariftophanis fuit; et obferuatur, omitti *τις* Homerico more pro *γνοίη τις ἄν.* fic quoque effe *οὐδέ κε φαίη* (fic leg. pro *φαίης*) pro *φαίη τις ἄν.*" Scilicet variauit hoc modo lectio fup. Jl. Γ, 392 et Δ, 429. ficque P, 366. Od. Γ, 124.

60. *οὐρανὸν ἵκει.* vn. Vindob. *ἥκει.*

61. *ὅπως ἔσται τάδε ἔργα.* *τόδε ἔργον* Harl. quo var. lect. Eadem varietas v. 3.

62. *εἴ τι νόος ῥέξει.*" Alii *νόος γ' ἔρξει.* (nec male) alii *νόος δ' ἔρξει*" Sch. A. *νόος ἔρξει* Vindob. Addunt Sch. B. *ῥέξει ἔφη οὐ, μηχανήσεται, ὥςπερ ἐργαζομένου τοῦ νοῦ, καὶ αὐτὰς τὰς πράξεις ἀποτελοῦντος.* nimis fubtiliter; eft ipfa *φρόνησις·* et dictum pro vulgari, *εἴ ῥέξομέν τι νόῳ, φρονήσει,* nam vulnere afflicti nihil perficere poffunt manu. — *πόλεμον δ' οὐκ ἄμμε κελεύω δύμεναι.* *ἄμμε.* Barnes *ὔμμε* adoptauerat e cod. Mori. e quo tamen *ἄμμε* laudat Bentleius, quia Neftor, nullo vulnere laefus, non bene *nos* dicere potuit. At recte Clarke monuit, bene communicare loquentem ea quae ad alios pertinent.

63. *οὐ γάρ πως βεβλημένον ἐστὶ μάχεσθαι.* ⊱ „quod *βεβλημένον* fylleptice ponitur; non enim omnes miffilibus erant vulnerati." Schol. A. et Euftath.

66. *τεῖχος δ' οὐκ ἔχραισμε τετυγμένον.* Ad *τετυγμένον* omiffum effe *εὖ* etiam hic monetur: v. Euftath. Dictum iam fup. ad Ξ, 9.

67. *ᾗ ἔπι πόλλ' ἔπαθον Δαναοί, ἥλποντο δὲ θυμῷ.* Variarunt Ariftarcheae; in aliis *ᾗ ἔπι.* quod et Apollon. Lex. in *ᾗ* agnofcit; in aliis *οἷς ἔπι,* vt effet fc. *τῇ τάφρῳ καὶ τῷ τείχει.*

ᾗ ἔπι πόλλ' ἔπαθον. quod alibi *ᾗ ἔπι πόλλ' ἐμόγησα* Jl. A, 162 et vtrumque fimul Jl. I, 488 *ὡς ἐπί σοι πόλλ' ἔπαθον καὶ πόλλ' ἐμόγησα.* Ionicum *πολλὰ πάθον* eft in vno Vindob.

ἔλποντο. „*γρ. ἥλποντο*" Barnes.

69. οὕτω που Διὶ μέλλει — φίλον εἶναι. „quod μέλλει pro ἔοικεν.“ Schol. A. quod iam aliquoties vidimus.

70. νωνύμνους ἀπολέσθαι. νωνύμους reiectum iam ab Ald. 2. repetierat Barnes, perperam; vt aliis quoque locis; recte iterum eiectum a Wolfio. v. ad M, 70. N, 227. νωνύμνους et ratio et codd. consensus tuetur.

Versum non habebant Vrat. b. et vn. Vindob. et potest suppletus videri e locis memoratis.

71. ᾔδεα μὲν γὰρ ὅτε — ἄμυνεν pro vulgari ᾔδειν αὐτὸν ἀμῦναι. Nec ὅτε mutandum in ὅτι.

πρόφρων Δαναοῖσιν ἄμυνεν. προθύμως. vt A, 150.

ᾔδεα Ionica forma pro ᾔδειν, iam vidimus Θ, 366. v. ad A, 70.

72. οἶδα δὲ νῦν, ὅτι. Aristarcheae, ὅτε, vt respondeat alteri ὅτε, vs. 71. sicque est scriptum in Townl. et in vno Vindob. Venetus tamen seruat ὅτι. et recte. Potest interpungi: οἶδα δὲ, νῦν ὅτι.

73. τοὺς μὲν — κυδάνει. quod alias κυδαίνει, vt modo N. 348. 350. pro δοξάζω. Similia οἰδάνει ἐν στήθεσσιν νόον I, 550. et μελάνει H, 64. cf. Eustath.

74. ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω. vulgg. ἐγὼν, more grammaticorum, de quo iam aliquoties monui; et debebam monere saepius, vti statim A, 76 τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω. nam fuit ἐγὼ ἐρέω. 549 et al. Barnes: „γρ. ἐγὼ εἴπω. non aeque bene“ Immo vere. εγω ϝειπω.

75. νῆας, ὅσαι — ἕλκωμεν. Sic Ven. B. At Ven. A. cum Schol. νῆες ὅσαι.

Porphyrius, cuius ζήτησις a Schol. A. B. inserta est, et excerpta in Schol. br. et Eustath. multa comminiscitur ad absoluendum Agamemnonem a flagitioso fugae consilio; nec vidit, eum periculo attonitum dicere haec primo animi impetu abreptum.

ὅσαι πρῶται εἰρύαται ἄγχι θαλάσσης. Iterum εἰρύαται media producta: de qua vidimus ad vs. 30. Cum manifesto sit h. l. ductum ab ἐρύω, ϝερυω, traho, media

correpta, de nauibus in littus deductis, necesse est scriptum fuisse εἴρυνται. ϝειρυνται.

76. ἕλκωμεν, πάσας δὲ ἐρύσσομεν. Etiam hoc versu firmatur vsus Homericus permutandi subiunctiuum cum futuro: praue vn. Vindob. δ' ἐρύσσωμεν.

77. ὕψι δ' ἐπ' εὐνάων ὁρμίσσομεν. ὕψι, ait Schol. A. τὸ γὰρ ὑγρὸν ὑψηλότερον τῆς γῆς. (saltem prospectu a littore) διὸ ἀνάπλους μὲν ἡ ἀναγωγὴ καλεῖται. κατάπλους δὲ ἡ προσόρμισις. Eadem in Schol. br. et Eustathio, qui etiam comparat illud, quod in Od. Δ, 785 legitur: ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήν γ' ὅρμισαν. Alio respectu dicitur idem de littore: ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθοις vt Il. A, 486.

ἐπ' εὐνάων. ed. Flor. ἀπ', praue. Nota sunt ἐπ' ἀγκυρῶν ὁρμεῖν, ἱστάναι, Apollonius tamen tertio casu: Arg. II, 1286 Iason ὑψόθι νῆ' ἐκέλευσεν ἐπ' εὐναίῃσιν ἐρύσσαι. Ad e. l. Scholiastes versum Homericum recitat.

ὁρμίσομεν vitiato metro Barocc. et al. vitiosius Flor. et Aldd. ὁρμήσομεν cum vno Vindob. alter ὁρμίσσωμεν. Corrupte quoque Hesych. ὕψιδ' ἐπ' εὐνάων ὁρμήσαμεν. vbi redditur: μετέωρον·αὐτὴν ἐπὶ τῶν ἀγκυρῶν ὁρμίσσομεν. Eustathius: ὁρμεῖ μὲν ἡ ναῦς, ὁρμίζει δὲ ἄλλος νῆα. Graecos, etsi naues in littus deducerent nec pro ancoris stantes haberent, ancorae tamen genus nouisse, iam A, 436 vidimus; quo tamen tantum vsi sunt naui in mare immissa vel terrae admota, vt adeo illa e littore apta, non in maris fundo esset infixa. cf. Od. I, 136. 137.

εἰςόκεν ἔλθῃ. vn. Vindob. ἔλθοι. vsus Homericus probat alterum, vt K, 62 αὖθι μένω μετὰ τοῖσι, δεδεγμένος εἰςόκεν ἔλθῃς. H, 30. 291 et al.

78. νὺξ ἀβρότη. ϝ— quod ἀβρότη dicta vel pro ἀμβρότη, immortalis, vel, ἐν ᾗ οἱ βροτοὶ οὐ φοιτῶσι. Similia sunt ap. Apollon. Lex. h. v. Hesych. in ἀβροτῆ. ἀβροτησία. quod etiam Bentl. corrigit: ἀβρότη, ἀμβροσία. Add. Etymol. Suidas. Plura inepte cumulat Schol. B. cum Schol. br. et Eustath. v. dicta de hac voce ad K, 65.

ἤν καὶ τῇ. ἐὰν ὅλως καὶ δι' αὐτῆς. Sch. A. habet vim ſuam *καὶ*, *ſi vel nocte* ingruente ceſſent pugnando hoſtes, et nos tum naues *in altum deducamus.* At Erneſti frigere ait *καὶ*, et probat lectionem mſ. Lipſ. *εἴ κεν.* niſi forte ſcripſerit Homerus *ἤν κεν* vel *ἤν γε.* Koeppen dubitabat an noua ſententia eſſet ordiunda poſt *ἀβρότη.* *Ἦν δὲ καὶ* etc.

80. *οὐ γάρ τις νέμεσις*, non eſt quod indignum iudices, indigneris. v. ad Γ, 156.

Φυγέειν κακὸν οὐδ' ὑπαλύξαι laudat Maximus Tyr. (Or. 25) Diſſ. XLI p. 278. R.

81. *βέλτερον, ὃς φεύγων προφύγῃ κακὸν, ἠὲ ἁλώῃ.* Ad *ἠὲ ἁλώῃ* ſupplet Sch. A. „*ἢ μείνας ἁλώῃ.*" Debebat dictum eſſe: *βέλτερον, εἴ τις.* Reuocaui *ἠὲ ἁλώῃ* pro *ἤπερ ἁλώῃ*, quod in proſodiam peccabat; eſt enim *ηε ϝαλωη.* Habent quoque hoc codd. Cant. Mori. Harl. Ven. Lipſ. Townl. Vrat. A. vn. Vindob. tum edd. Flor. et Aldd. praeter Rom. quam ſequutus eſt Turnebus, Steph. et al. Euſtath. agnoſcit vtrumque.

Porro *ἁλώῃ* redditur, *captus fuerit;* quod ſane vi *τοῦ* oppoſiti *fugere*, recte fieri videtur. Eſt tamen oppoſitum potius *interitum effugere*, adeoque *ἁλῶναι* eſt, *perire. interire. occidi.* Idque ſollenni notione vocis *ἁλῶναι* firmatur. Sic ſup. M, 172 *πρίν γ' ἠὲ κατακτάμεν ἠὲ ἁλῶναι.* P, 506 *ἤ κ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισιν ἁλώῃ caeſus fuerit*, (non, *captus*), et ſic aliquoties. Etiam *ἕλοι μί κεν ἤ κεν ἁλοίην aut ego illum aut ille me interficiet:* ad quem locum v. Obſſ.

Vltimum hoc laudatum *ἁλοίην* incertum me reddit, quam ſcripturam amplectar; ſi optatiuus eſt pro *ἁλοίην*, *ἁλώην*, ſcribendum erit *ἁλώῃ.* quod video me ſequutum eſſe I, 588. At in loco noſtro iunguntur *προφύγῃ* et *ἁλώῃ*, erit ergo ab *ἁλώω*, pro *ἁλῶ*, ſubiunctiuus *ἁλώῃ.* quod praefert quoque Etymologus in h. v. cum alii ſcriberent *ἁλῴῃ.* De quo disſenſu ſcripturae v. ad E, 590. B, 34.

προφύγοι vn. Vindob.

83. ἕρκος ὀδόντων antiqua dictio pro *ore*. v. ad Δ, 350.

84. οὐλόμεν', αἴθ' ὤφελλες ἀεικελίου στρατοῦ ἄλλου. ⊱ „quod nonnulli οὐλόμενε reddunt δεινέ, ſcilicet, ne grauius dictum perſona Agamemnonis indignum videretur, ὀλέθρου ἄξιε. Atqui ira percitus Vlyſſes in verba erumpit indignationem arguentia.“ Sch. A. At Sch. B. propius ad prius reddit, ὀλέθρων αἴτιε. Schol. br. ὀλέθρου τοῖς Ἕλλησι παρασκευαστικέ. Vtrumque eſt ap. Euſtath. Nec vbique expeditum ſatis eſt, quinam ſenſus obtineat. οὐλομένην μῆνιν Α, 2 eſſe pernicioſam, ὀλεθρίαν, ſatis patet; ſic Φάρμακον οὐλόμενον Od. K, 394. Alibi, pernicie dignus, vt Lat. perditus: ſic de Clytaemneſtra, σὺν οὐλομένῃ ἀλόχῳ, Od. Λ, 409. Δ, 92. Ω, 97. tum qui in rebus perditis verſatur, miſer. Sic ſe miſeram, οὐλομένην, conqueritur Penelope Od. Σ, 272. vbi Apollon. p. 515 οἷον, ἐμοῦ τῆς ἀπολομένης. At enim in obiurgatione et indignatione dictum vix definias ſatis vim vocis: vt h. l. et Od. P, 484. Conuenit plerumque ſimilis Latinorum vox indignantium, *perditus:* vt de ventre Od. P, 287. 474. O, 343. de Minerua Jl. E, 876. de Ate T, 92. de armis Achillis Aiaci negatis Od. Λ, 554.

ἀεικελίου στρατοῦ. εὐτελοῦς. κακοῦ. Schol. br. quod A, 231 ἐπεὶ οὐτιδανοῖσιν ἀνάσσεις.

αἴθ' ὄφελες mſ. Lipſ. aduerſante metro.

στρατοῦ σημαίνειν. cum caſu ſecundo, cum ſollennis ſit tertius, v. c. A, 289. B, 805. Simili tamen modo dictum ἄρχειν τινὸς et τινί. et ἀνάσσειν τινὸς et τινί.

Laudat verſum Plutarch. de adulat. et amic. p. 66 F. vbi de παῤῥησίας diuerſitate agit.

85. σημαίνειν. „γρ. σημανέειν“ Barnes.

οἷσιν ἄρα *quibus vtique. — vt ſcis.* Clarke.

86. τολυπεύειν. ἐκτελεῖν καὶ κατεργάζεσθαι h. l. inf. Ω, 7 et Od. Δ, 490 vox et etymon ἀπὸ τῆς τολύπης, ἐρίου κατειργασμένου, (τολύπη γὰρ ἡ σφαῖρα τῶν ἐρίων. v. ad Ω, 7.) grammaticorum curas in ſe conuertit in

Sch. br. Euſtath. Apollon. Lex. h. v. Heſych. Etymol. Occurrit vox quoque apud Eurip. et Ariſtophanem. Laudat verſum et ad Romanos transfert Plutarch. in Marcello pr. p. 242.

87. ὄφρα φθιόμεσθα ἕκαστος. per totam vitam; vsque ad mortem. ἕως θάνωμεν.

88. οὕτω δή, *ſiccine vero, quaeſo.* Clarke.

89. οὕτω — Τρώων πόλιν καλλείψειν. — „Zenodotus: οὕτω ἐκπέρσειν· quod habet ἦθος" h. e. irridentis eſt. „γρ. καλλιπέειν" Barnes.

90. μή τις τ' ἄλλος. τ' inſertum a Barnes ex mſ. Mori. Barocc. Harl. add. Ven. Lipſ. Firmatur altero loco Od. T, 486 σίγα μή τις τ' ἄλλος ἐνὶ μεγάροισι πύθηται. Nemo legit μή τις γ' ἄλλος Eſt pro μή τε τις. At Vrat. A. μή τις ἔτ' ἄλλος modo eius eſſet grauis ſatis auctoritas. accedunt tamen Vrat. b. d.

91. διὰ στόμα ἄγοιτο. Sch. A. „ὃν οὐχ ἕτερος εἴποι" At Sch. B. „ὡς οὐδὲ ἰδιώτης ἀξιώσει λέγειν." At repugnant vſſ. 93. 94. qui de viris principibus agunt.

Pro ἄγοιτο vn. Vindob. ἄροιτο. a pr. m.

92. ἐπίσταιτο ᾗσιν φ. Sic edd. et codd. Etiam Ven. Mori. et Erotian. Lex. Hippocr. in ἐπίστανται, δύνανται. ἐπίστᾶται violato metro Euſtath. et ipſa Rom. cum Cant. Harlei. pro var. lect. Townl. Vrat. b. Cum metro videret iniuriam fieri, Barnes repoſuit ἐπισταίη ex Schol. Ald. et vno mſ. in Od. Θ, 240. vbi idem hic verſus legitur. Tentat porro verſum explere et emendare Barnes variis modis. quod neceſſe non erat. Fuit enim ὅςτις ἐπίσταιτο ᾗσι φ. Bentleius adſcripſerat ἐπίστηται ex Jl. Π, 243.

ἄρτια βάζειν. ὑγιῆ. v. ad E, 326.

95. ※ — ἀθετεῖται" quia ſi νῦν reprehendit, poteſt id probare alio tempore. Zenodotus legerat: νῦν δέ σε ὠνοσάμην, quod et in Euſtathio occurrit intolerabili hiatu. Ariſtophanes iam ante Ariſtarchum verſum damnaverat. Sch. A. Repetunt hoc monitum Scholia inf. ad P, 173 vbi hic idem verſus legitur, ſed ſuo, ad aiunt, loco.

Nec tamen video, quomodo nunc fine hoc verſu ſententia ſibi conſtet. Si hoc tantum innuunt, iuncturam ſententiarum fluctuare, equidem concedam. Haerent tamen perperam in νῦν δὲ ὠνοσάμην, tempore praeterito, nec vident eſſe idem ac νῦν δὲ ὀνόσσε.

οἷον ἔειπες Schol. A. notat et ſuperioribus iungi poſſe, et ſeorſum cum admiratione efferri. „γρ. ἔειπας vt Il. A, 286.“ Barnes. ſicque vn. Vindob. at v. ad A, 106.

96. vsque ad vſ. 102. Locum adſcripſit Plato de LL. IV, p. 706 E.

97. νῆας — ἑλκέμεν. ap. Platon. l. l. editum ἕλκειν.

98. ἐπικρατέουσί περ ἔμπης. Apud Platon. ἐελδομένοισί περ ἔμπης.

99. ἡμῖν δ' αἰπὺς ὄλεθρος ἐπιῤῥέπῃ. a lance inclinata petitum eſſe, ſatis apparet: vt et Sch. br. Cur tamen cum Euſtathio a libra Iouis repetamus, cauſſam idoneam haud video. Spectat huc Heſychii gloſſa in ἐπιῤῥέπει. ἐπιβαρῇ. ἐπικρατῇ. ἐπιστήκῃ. ἐπικρέμηται. apparet et in eo fuiſſe ſcriptum ἐπιῤῥέπῃ.

ἐπιῤῥέποι Baroccc. minus bene.

100. σχήσουσι πόλεμον. Homerica ſcriptura fuit σχήσουσι πτόλεμον. Apud Platon. editur πολέμου.

101. ἀλλ' ἀποπαπτανέουσιν, ἐρωήσουσι δὲ χάρμης. Mira eſt huius vocis, ἀποπαπτανέουσι fortuna; nam vbique fere ea eſt truncata: ἀλλ' vel ἀλλὰ ἀποπτανέουσι. In edd. ante Turnebum erat ἀλλ' ἀποπτανέουσι. ſicque Ven. B. Lipſ. Vrat. b. (nam ex ceteris neque ex Townl. quicquam notatum video) ἀπαπτανέουσιν vn. Vindob. Alterus ex ſuo codice edidit ἀλλ' ἀποπαπτανέουσιν tanquam in eo lectum. Et ἀλλὰ ἀποπτανέουσι Cant. Harl. etiam ap. Platon. l. l. ſicque Ven. A. (ſine Scholio) ſicque edd. inde a Turnebo. Barnes, vt tolleret hiatum, edidit αὐτὰρ ἀποπτανέουσι· acriter reprehenſus a Clarkio, cum αὐτὰρ diſpoſita ordine et ſequentia connectat, ἀλλὰ autem inter ſe oppoſita diſiungat (quae ſubtilitas non vbique ſatis luculenta eſt.) Cum Heſychii gloſſa ſit: ἀποπαττανεύουσι, περιβλέπουσιν, ὅπως φύγωσι, Bentleius

inde eruit ἀποπαπταινέουσι. quod Clarke recepit. Repertum quoque illud esse in Vat. et Flor. testatur Tho. Bentleius; probatque Clarkii iudicium Ernesti. Laudat idem Scholion Lips. quod et Ven. B. exhibet, etsi praefixum habens cum aliis ἀποπτανέουσι. „περιβλέψουσι καὶ πτοηθήσονται, δηλονότι περὶ τὴν καθολικὴν (leg. καθολκὴν, nauium in mare deductionem) γενόμενοι· γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ παπταίνω, παπτανῶ, παπτανέω.“ Etiam Etymol. p. 119, 11. etsi ipsa scriptura corrupta: παπταίνω, παπτανῶ. παπτανοῦσι, καὶ μετὰ τῆς ἀπὸ προθέσεως, ἀποπτάνουσι (leg. ἀποπαπτανέουσι) Et Schol. br. ἀποπτανέουσιν. ἤτοι εἰς τὰς ναῦς ἀποβλέψουσιν, ἢ ἀλλαχόσε· ὅ ἐστι, φεύξονται. Apollon. Lex. ἀποπτανέουσι. δειλιάσαντες ἀπατενίσουσιν, ἢ περιβλέψουσιν, ὅπως φύγοιεν. Assequuti sunt vim vocis, etsi in vitiosa scriptura; scilicet aliunde eam duxere; quod ex Eustathio discas: τὸ δὲ ἀποπτανέουσι, ἢ ἀπὸ τοῦ ὅπτω, ὀπταίνω, ἀντὶ τοῦ ἀποβλέψουσιν. ἢ ἀπὸ τοῦ πτῶ, πταίνω, τὸ φοβοῦμαι. ἵνα δηλοῖ τὸ, πτήξουσιν. ἢ ἀπὸ τοῦ πέτω, πτῶ, πταίνω, τουτέστιν, οἷον πετασθήσονται φεύγοντες.

ἐρωήσουσι δὲ χάρμης. subintell. ἀπό. sicque aliquoties; μή τις ἐρωείτω πολέμου. et esset proprie ἐρωήσουσιν ἑαυτούς, quod monitum ad B, 179. Ita tandem reddi potest μεθήσουσι.

102. ἔνθα κε σῇ βουλῇ δηλήσεται. Barnes coni. ἔνθα σε. Pro ὄρχαμε λαῶν Plato habet οἷ ἀγορεύεις.

104. μάλα πώς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ. Sch. br. καθήψω, ἐλύπησας. Solet cum καθάπτεσθαί τινος comparari; et supplendum est καθίκεο ἐμὲ κατὰ θυμόν. Od. A, 342 ἐπεί με μάλιστα καθίκετο πένθος. pro εἰς ἐμέ. Apud Hesych. glossa ad h. l. spectat: καθίκου (l. καθίκεο) καθήψω. ὕβρισας. Petitum esse videtur ab auriga petente equos flagro: vt καθάπτεσθαι μάστιγι, sic καθικέσθαι ῥάβδῳ. inde quoque ἔπεσι. Similia sunt ἐφικέσθαι, ἐπιμαίεσθαι, vt E, 748. Vnde petita sunt alia; et *patruae verbera linguae* Horatii.

μάλα πώς με. μάλα πέρ με, quod Ernestio placebat, nescio quo nomine, Lipf. et edd. Flor. Aldd. excepta Romana, e qua πώς intulit Turnebus.

105. ἀτὰρ οὐ μὲν ἐγώ. Barocc. οὐδέ. Vulgg. ἐγών. sed ἐγὼ ipse Lipf. Ven. B.

107. νῦν δ' εἴη, ὃς τῆσδέ γ' ἀμείνονα μῆτιν ἐνίσποι. Schol. B. νῦν δ' εἴη, ἀντὶ τοῦ ἴτω. καὶ· τῷ προσιόντι προσεῖναι, ἀντὶ τοῦ προσιέναι." Sic quoque Schol. Harl. et Lipf. Putarunt ergo εἴη esse pro ἴοι vel ἴῃ, ἔλθοι. Sane verbum εἶμι etiam formam habere debuit ἔω, εἴω, vnde esse potuit εἴω, in subiunctiuo. Satis consentaneum tamen h. l. est εἴη, γένοιτο, ἔστω. vt est quoque in Hesychii glossa, ἔστω, Φαινέσθω, et in Schol. br.

Sententia versus, praeclara et nobilis, illustrata est a Gatakero ad M. Antonin. I, 16. quod monuit Clarke. Expressit quoque versum Apollon. Arg. I, 665 ὑμέων δ' εἴ τις ἄρειον ἔπος μητίσεται ἄλλη, ἐγρέστω· τοῦ γάρ τε καὶ εἵνεκα δεῦρο κάλεσσα. vbi Schol. versum Homericum excitat. Diuersa sunt sup. I, 103. 104.

ος τις τῆσδε Lipf. quod ferri et ipsum posse ait Ernesti metrum non attendens; nisi scripseris ὅς τις δέ γ', quod et ed. Turneb. habet. In Cant. erat ὃς τῆς δε τ'.

ἐνίσποι. In Schol. Apollonii l. c. recitatur ἐνίσπῃ. Apud Herodot. I, 210 est: οὐ κεν εἴη, ὅςτις ἐπιβουλεύσει.

108. ἐμοὶ δέ κεν ἀσμένῳ εἴη. scil. τοῖος, ὃς ἐνίσποι. pro eo, quod vulgo: ἐμοὶ ἄσμενον εἴη, ἄλλον τινὰ ἐνίσπειν. ἄσμενον, ἡδὺ, ἐμοὶ ὑπάρξει, εἴ τις γενήσεται, ὅς. Etiam: ἐμοὶ ἄσμενος εἴη dixeris; et est in mſ. Lipf. γρ. ἄσμενος. Abiit hoc in Atticismum: ἐμοὶ δὲ βουλομένῳ εἴη ἄν. εἴ σοι βουλομένῳ ἐστίν, et sic alia: obseruante quoque Eustathio. Spectat ad h. l. glossa Hesychii: ἀσμένῳ, χαίροντι, vt in Schol. br. est: ἑκόντι. χαίροντι. Ceterum voc. ἄσμενος, alioqui satis frequentatum, in Homero non occurrit nisi hic et Υ, 350. et in Od. I, 63. 566. K, 134. vbique est ἦσθεὶς, et apud Etymol. ἡσμένος, laetus; vulgo redditur, lubens.

ἤ νέος ἠὲ παλαιός. recitat Schol. Thucyd. I, 123 vt doceat ἤ — ἤ — esse idem ac καί. παλαιὸς pro πρεσβύτερος, γέρων, tritum Homero.

110. οὐ δηθὰ ματεύσομεν. male ed. Steph. μαστεύσομεν. Ven. μαντεύσομεν. adiecto Scholio: γρ. ματεύσομεν. An tanta metri fuit ignoratio, vt prius illud ferrent, quod nec commodum satis sensum praebet? ματῶν, ματεύειν, quod etiam Pindarus habet, inter Dores quoque seruatum, vt e Theocrito apparet, in quo etiam ματεῖν occurrit, quod Hesychius in recensum suum retulit; mature tamen inter antiquata habitum esse debuit, cum grammatici illud studiose interpretentur; fere quidem per ζητεῖν. ἐρευνᾶν, vt etiam ad h. l. Diutius in vsu fuit μαστεύειν, ex illo ductum puto; non inuerso hoc ex isto; multo minus a μάτην, quod Schol. br. nugantur; nam reuocanda sunt ista verba ad stirpem μάω, μάομαι, cum voc. αὐτόματος, de quo v. Etymol.

αἴ κ' ἐθέλητε. Townl. c. al. αἴκε θέλητε. contra vsum Homericum.

111. καὶ μή τι κότῳ ἀγάσησθε ἕκαστος. ἀγάσησθε exponunt per φθονήσητε, etiam Apollon. Lex. in ἀγάασθαι, vbi — ἐπὶ δὲ τοῦ φθονεῖν· ἐξείπω, καὶ μή τι κότῳ ἀγάσησθε ἕκαστος recitatur; memoriter confusis versibus I, 61 et hoc nostro. Hesych. ἀγάζεσθαι κότῳ. Melius puto reddes, indignari nolite.

κότῳ γρ. χόλῳ. Eustath.

112. γενεῆφι νεώτατος. „γρ. νεώτερος." Barnes. Sicque ed. Rom. cum vno Vindob. perpetua variatione.

114. Τυδέος ὃν Θήβησι χυτὴ κατὰ γαῖα κάλυψε. — ⊱ „versum ἠθέτηκε Zenodotus; nec erat ille in Aristophanis recensione." Est vtique manifestum rhapsodi emblema; etsi Pausan. IX, 18. p. 745 eum recitat, et narrat, ex eo probatum iuisse Thebanos Tydei tumulum. Nouauerant scilicet tragici multa super humatione heroum ante Thebas. Stigme spectat ad voc. χυτή. ὅτι χυτὴ γῆ ἡ ἐπὶ τοῖς νεκροῖς χεομένη. quod iam vidimus Z, 464. et iterum Ψ, 256. Od. Γ, 258.

κάλυψε legitur in codd. et edd. inde a Flor. Aldd. et in ipſo Euſtathio. Sola ed. Rom. καλύπτει, quod et Pauſanias legerat l. c. cum Harlei. Lipſ. (ſed adſcripto altero) Veneto vtroque. Schol. A. tamen addit: γρ. κάλυψε — Ἰωνικῶς. Lectio mutatione haud indiget.

115. Πορθεῖ γὰρ — Apud Apollod. I, 7, 10 eſt Πορθάων; idem et Παρθάων. cf. Notas ad e. l. p. 112 ſq. Vere ne haec ſtirpis expoſitio tam diſerta, cum ea iis, qui aderant ſatis nota eſſe debuerit, a poeta profecta fuerit, quis dixerit! ratio afferri ſane poteſt, quod ex ſtirpis nobilitate auctoritatem dictis parare voluit Diomedes.

116. ᾤκεον δ' ἐν Πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι. Schol. B. „ᾤκεον ſylleptice: duo Pleurones, Oeneus Calydone habitauit." Etiam Strabo ad id probandum hoc verſu vtitur lib. X, p. 714 B. Schol. A. verſum diremta ſententia interiectum eſſe notat. Sane Strabo p. 710 C. hos duo verſus alio ordine laudat: Ἄγριος — ᾤκεον δε — „γρ. ᾤκουν et ᾤκευν" Barnes.

117. ἱππότα Οἰνεύς. ⸖ Improbatur ad hunc, et ad vſ. 119. quod ἱππότην reddunt nonnulli Φυγάδα· de quo v. ad B, 336. Argui eos erroris ait grammaticus ex hoc ipſo verſu; Oeneus enim in patria manſit.

Ἄγριος tanquam nomen proprium notatum ab Apollon. Lex. et Heſych. vbi additur: eſſe nomen — Οἰνέως μὲν ἀδελφοῦ, πατρὸς δὲ Θερσίτου. De hoc v. ſup. ad B, 212.

118. Appictum huic verſui ⸖ Scholion tamen nullum reſpondet; vt lapſum librarii potius habeam, quam defectum Scholii.

πατρὸς ἐμοῖο Harlei. Vrat. d. vn. Vindob. pro vulg. ἐμεῖο.

ἔξοχος αὐτῶν pro hoc ἔξοχος ἄλλων Barocc. Mori. Vrat. d.

119. ἀλλ' ὁ μὲν αὐτόθι μεῖνε, πατὴρ δ' ἐμὸς Ἄργεϊ νάσθη. αὐτόθι. Sch. A. „γρ. καὶ αὐτοῦ." vt: αὐτοῦ οἱ καὶ

σῆμα. (Jl. Φ, 322.) — Et „in alio μίμνε" ait Sch. A. ſicque Townl.

νάσθη. Homero νάω eſt habitare facio Od. Δ, 174 καί οἱ ἐν Ἄργεϊ νάσσα πόλιν. At ſeriores etiam νάσσασθαι dixere transitiue: v. Brunck. ad Apollon. I, 1356. νάσθη. ᾠκίσθη. Apollon. Lex. l. v. et Heſych. adſcripto verſu. Pro νάσθη var. lect. laudat Clarke, nec conſtat vnde, ναῖε.

120. πατὴρ — πλαγχθείς. Exulauit Tydeus caede facta; cuius autem caede, varie traditur: v. Apollodor. I, 8, 5. p. 38. cf. Not. p. 128. patrueles fuiſſe plerique tradunt: et ſic Schol. ad Δ, 376. et ad h. l. Sch. A. B. br. cum Euſtath. ex Pherecyde; concinente Diodoro IV, 65.

121. Ἀδρήστοιο δ' ἔγημε θυγατρῶν, ναῖε δὲ δῶμα. Ἀδράστοιο vulgare habet mſ. Lipſ. δὲ γῆμε Ionicum, non reperio notatum. θυγατρῶν ſc. μίαν. *Tydeus* hoſpitio exceptus duxit filiam *Adraſti Deipylen;* res multis modis celebrata, inprimis Polynicis Thebani aduentu ſub idem tempus facto, in carminibus epicis *Thebaidis* nomine inſcriptis, vnde Statius ſua mutuatus eſt, tum in tragicis. In Schol. A. B. br. res ex Pherecyde breuiter exponitur; cf. Apollod. I, 8, 5. III, 6, 1. et Not. p. 605 ſqq.

122. ναῖε δὲ δῶμα ἀφνειὸν βιότοιο. Vrat. d. et vn. Vindob. ἀφνειός. ſicque laudat Erotian. Lex. Hippocrat. in ἅλις, ἱκανῶς, ἀρκούντως.

123. φυτῶν — ὄρχατοι. Schol. B. κῆποι. Schol. br. cum Euſtath. αἱ ἐπίστιχοι φυτεῖαι. κῆποι. Et Schol. Harl. ὄρχατος, ἡ εὔρυθμος τάξις τῶν φυτῶν. proprie is ὄρχος, h. e. στίχος v. Od. H, 127 et 112. Ω, 340. cf. Apollon. Lex. et Etymol. h. v.

124. πολλὰ δέ οἱ πρόβατ' ἔσκε. Ϛ— „quod πρόβατα (quod ſeriores, Attici vtique, de ouibus adhibent) omnino ſunt τετράποδα (θρέμματα,) dicta ἀπὸ τοῦ προβαίνειν (ſaltem προβᾶν) vt et Heſiodus (Ἔργ. 558) χαλεπὸς προβάτοις, χαλεπὸς δ' ἀνθρώποις." Eadem in Schol. br. et

Euſtath. Adde Schol. A. B. ad Π, 353. Idem vſus vocis eſt apud Herodotum, Hippocratem, Pindarum in fragm. Etiam Erotianus reſpectu loci Hippocratei *περὶ ἄρθρων* lib. I, t. 25. 26. p. 784. Chart. To. XI, p. 306 *καλῶς γὰρ Ὅμηρος καταμεμαθήκει, ὅτι πάντων τῶν προβάτων βόες ὅτι μάλιστα πονέουσι ταύτην τὴν ὥραν.* (hiemis exitum) vbi v. Galen.

„*γρ. πρόβατ' ἦε*" Barnes. Sed *ἔσκε* vbique, etiam in Apollon. Lex. voc. *πολλά.*

125. *ταῦτα δὲ μέλλετ' ἀκουέμεν.* ⊱ quod hoc eſt pro *ἐοίκατε ἀκηκοέναι*" Schol. A. cum Schol. br. ſiue quod pro *ἐμέλλετε* poſitum arbitrati ſunt, ſiue quod viderunt, *ἀκούειν* quoque dici pro, ſcire, tenere, ex auditu. Notio autem *τοῦ μέλλειν* pro *ἐοικέναι* in Homericis eſt obuia: haec vos iam noſſe probabile ſit, neceſſe eſt. Clarke neſcio vnde, haec reddit: *haec benigne audietis.*

ὡς ἐτεόν περ. „Ita vulgatae, *αἱ δημώδεις.* At Ariſtarchus: *εἰ ἐτεόν περ* ſcil. *λέγω ταῦτα*, vel *εἰ λέγω αὐτά, ὡς ἐτεὸν ἐγένετο.* Vrat. d. cum vno Vindob. *ὡς ἐτεόν γε.*

126. *γένος γε κακὸν. κατὰ γένος. δυςγενῆ.*

127. *μῦθον ἀτιμήσητε πεφασμένον, ὅν κ' εὖ εἴπω. πεφασμένον.* Schol. br. *φανερῶς πεφασμένον.* Euſtath. *ἀποφαντικῶς καὶ μὴ ἐνδοιαστικῶς.*

οὐκ ἂν — μῦθον ἀτιμήσαιτε. Vulgg. *ἀτιμήσητε* quod requirebat *μή.* Melius alterum ſuppeditant Cant. Harl. Lipſ. Ven. Vrat. A. d. duo Vindob.

Inſcite vbique erat editum, etiam in Euſtath. *ὅν κεν εὖ εἴπω.* recte ſuſtulit turpe mendum Barnes: quod nec codd. habent.

128. *δεῦτ' ἴομεν πόλεμόνδε, καὶ οὐτάμενοί περ, ἀνάγκῃ.* ⊱ quod *οὐτάμενοι* ſylleptice comprehendit h. l. alterum quoque, *τοὺς βεβλημένους.* Sch. A.

ἴομεν ἀνάγκῃ, καίπερ οὐτάμενοι. Schol. A. B.

129. *ἔνθαδ' ἔπειτ' αὐτοὶ μὲν ἐχώμεθα δηϊοτῆτος.* ⊱ „quod deeſt *ἀπὸ δηϊοτῆτος.* pro *ἀποσχώμεθα.* Etiam Schol. br. *ἀπεχώμεθα* cum Apollonio Lex. h. v. vbi v. Toll. Non admittere haec volunt Barnes et Clarke, re-

tinentes alterum vſum, ἔχεσθαι τινὸς, ἔχεσθαι ἔργου, πολέμου· capeſſere, tractare, verſari in re. Nec tamen apparet, quomodo haec cum vſ.' 130 conueniant: *pugnemus, ſed extra teli iactum*, ne iterum vulneremur; quod apud Euſtath. legitur: ἀπτώμεθα τῆς μάχης, ὡς ἐγχωρεῖ, ἐκ βελέων. Nec vero nouum eſt, ἔχεσθαι dici pro, continere ſe, adiecto caſu rei, a quo continemus nos. Bene aduerſus Clarkium h. l. diſputat Erneſti.

ἐνθάδ' ἔπειτ'. Ven. Townl. ἔνθα δ' perpetua ambiguitate. ἔπειτα pro δὴ, quod hic obſeruant Schol. A. B. aliis locis praetermittunt.

130. ἐκ βελέων. Monent Schol. A. et br. hoc (quod idem eſt atque ἐκτὸς βελέων vt Λ, 163 Ἕκτορα δ' ἐκ βελέων) eſſe cum ſuperioribus iungendum. Fuiſſe ergo neceſſe eſt, qui cum ſeqq. iungerent.

ἐφ' ἕλκει ἕλκος. Scripſi ἕλκει, non ἕλκεῖ· quod hiatum infert.

131. ἄλλους δ' ὀτρυνέοντες ἐνήσομεν. ἐν τῷ πολέμῳ ait Sch. B. cum Sch. Lipſ. qui melius ἐνήσομεν τῷ πολέμῳ, ſublato ἐν. et addit alios legere ἀνήσομεν, ἤτοι πείσομεν. Eſſet hoc ſollenne pro *incitare*, vt canem. Sic E, 761 ἄφρονα τοῦτον ἀνέντες et E, 405 σοὶ δ' ἔπι τοῦτον ἀνῆκε θεά. — Sed et prius bene, pro *immittere in pugnam*, ſeu in *pugnantes*. Recte Sch. br. ἐμβαλοῦμεν, Euſtath. ἐμβάλωμεν, τοῖς πολεμίοις. Bentl. tamen coniicit, ingenioſe quidem: ἄλλους δ' ὀτρύνοντες ὀνήσομεν.

ὀτρύνοντες Cant. Barocc. Mori. Ven. Lipſ. Vrat. A. d. vn. Vindob. nil refert.

132. θυμῷ ἦρα φέροντες actum de hoc ad A, 572. Eſſe poteſt, aut *irae indulgentes*, reſpectu ad Achillem atque hoc Barnes probabat, inque eum modum Porphyr. ad Jl. K, 67. ἀφεστᾶσι καταφρονοῦντες καὶ ὑπερηφανοῦντες, ὥς που ἔφη· ταῦθ' ὑπερηφανέοντες Ἐπειοὶ ſq. Jl. Λ, 693 ſq. aut *ignauiae*. Altero hoc modo Sch. br. χαριζόμενοι τῇ ψυχῇ τὴν ἀργίαν. idque melius; probauit quoque Clarke. Scilicet eſt idem quod θυμῷ εἴ-

κειν, *animi habitui*, qualis pro rerum conditione cum maxime est. cf. ad I, 594.

133. ἠδ' ἐπίθοντο. vnicus Cod. Vindob. Ionice ἠδὲ πίθοντο.

134. βὰν δ' ἴμεν· βάν ῥ' ἴμεν. Barocc. Mori.

ἦρχε δ' ἄρα σφιν. Clarke: *praeibatque vt par erat, vt solitus est.* Simplicius dices: ἄρα est δὴ, *vtique.* De ἐγκλίσει in ἄρα σφὶν v. ad Jl. I, 367.

135. οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχε — ⦾— „quod Zenodotus legerat: ἀλαὸν σκοπιήν." Ipse Venetus ἀλαὸς σκοπιήν. Prorsus vt sup. K, 515. N, 10. Reddit itidem h. l. Sch. br. vt ibid. μάταιον καὶ τυφλὸν τὸν σκοπόν.

136. ⦾ „quod Zenodotus subiicit versum:

Ἀντιθέῳ Φοίνικι, ὀπάονι Πηλείωνος.

At sermo ei non conuenit; melius itaque, omnino seni se eum assimulasse." Sch. A. Versus haud dubie debetur rhapsodi acumini, qui nec hiatum curabat. Fides dictis tantum ex senii auctoritate quaeritur, vt bene monet Sch. B. Calchanti se assimulauerat Neptunus N, 45.

136. ἀλλὰ μετ' αὐτοὺς ἦλθε παλαιῷ φωτὶ ἐοικώς. Schol. B. μετ' αὐτοὺς, πρός. et παλαιὸς, ὁ λίαν γέρων, hoc quoque Eustath. et prius Schol. br. monent. Clarke inuenuste hoc a grammatico esse dictum et ieiune aiebat: nam πρὸς αὐτοὺς ἐλθεῖν esse tantum, adire, at μετ' αὐτοὺς ἐλθεῖν, ita venire vt intersis. Ernesti recte subiicit, esse has argutas nugas.

παλαιῷ φωτὶ, πρεσβύτῃ γεγονότι. Hesych.

137. δεξιτερὴν ἕλε χεῖρα, δεξιὰν, vt κουρότεροι pro κοῦροι, excitat Schol. Apollonii II, 263.

140. γηθεῖ ἐνὶ στήθεσσι. Clarke receperat γηθέει ἐν στήθεσσιν, nulla nec caussa idonea, nec auctoritate memorata; nisi quod Barnes suo more lectionem varians adscripserat: „γρ. γηθέει ἐν στ. In Flor. et Aldd. erat γήθει ἐνί. ex edit. Rom. γηθεῖ ἐνὶ intulerant Basil. Turn. Steph. Norat vtrumque Eustath. Alterutrum vtique est probandum, si codices sequimur; vtrum verius sit, e codd. diiudicari nequit. Sic γηθει εν Vrat. A. γηθει ἐνὶ

Vrat d. γηθεῖν est in vsu Homerico; γήθειν in Lexicis legitur: quod cur praeferam, caussam non video.

141. Φόνον καὶ Φύζαν Ἀχαιῶν δερκομένῳ. ἐπεὶ οὔ οἱ ἔνι Φρένες οὐδ' ἠβαιαί. δερκομένου. ὁρῶντος Schol. br. Sicque Vrat. d. et vn. Vindob. cum Ven. sicque edd. ante Barnes, qui laudato Cantabr. cod. recepit δερκομένῳ, quod in codd. regnat, et conuenit syntaxi Homericae interdum liberiori: cum alterum correctoris sedulitatem sapiat. Barnes laudat Od. I, 256 ἡμῖν δ' αὖτε κατεκλάσθη Φίλον ἦτορ δεισάντων, et ib. alia loca. Eustath. ad vs. nostrum agnoscit δερκομένου; at p. 1628, 16. alteram lectionem; add. Not. Clark. ad h. l. et ad Od. Ψ, 205. Similem locum vidimus iam sup. K, 187. 188.

οὔ οἱ ἔνι pro ἔνεισι, ait Schol. B. et br.

οὐδ' ἠβαιαί. vocem iam B, 380 et N, 106. 702 vidimus.

142. θεὸς δέ ἑ σιΦλώσειε. Cum esset vox antiquata, grammatici partim ex contexto, partim ex etymologia, vim vocis non tam constituerunt, quam ariolati sunt. In Schol. A. et B. cumulantur: τυΦλώσειεν. ἐπίψογον ποιήσειεν. κακώσειεν. μωμητὸν ποιήσειεν. κωλύσειεν. his quid tandem facias? repetunt modo hoc, modo illud, grammatici ceteri. Schol. br. τυΦλώσειεν, ἐπίψογον ποιήσειεν. Plura congessit Eustath. qui etiam ad Achillis pulcritudinem respici putat. Cumulat Hesych. σιΦλοῦν. μωμᾶσθαι. αἰσχύνειν. πηροῦν. βλάπτειν. Et σιΦλὸν, κακὸν, ἐπίμωμον, πηρὸν, αἰσχρὸν, μωρὸν, μωμητόν. Ducta vox ab aliis ex σιΦλὸς pro τυΦλός. Sic Etymol. κυρίως ὁ ἐσινωμένος τοὺς ὀΦθαλμούς. ex σιπαλός. καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλου μέρους σώματος. Eo sensu reponere volebat vocem in Callim. L. P. 93. Ruhnkenius. Aliis σίΦλος, ὁ ψόγος, ἡ λέξις νεωτέρων; videntur hi de voc. σίλλος, h. e. μῶμος, σκῶμμα ἔμμετρον, cogitasse: quo sensu vocem adhibuit Lycophron 1134 μορΦῆς ἔχοντα σίΦλον καὶ μῶμαρ γένους, habentes formae vitium et generis reprehensionem; Et hoc in animo habere debuit Etymologus: dum ait: σιΦλὸς, πλεονασμῷ τοῦ Φ. Alii duxerunt a Φλῶ,

ὁρμὴν ἔχω· itaque exponunt, vt Euftathius: σιφλώσειε, ἐκλύσοι καὶ παύσοι τῆς ὁρμῆς. Addit idem apud Lyricos σιφλὸν dici τὸν ῥᾴθυμον καὶ οὐκ ἐνεργῆ. additque plura alibi haud obuia. Vulgatius eft, quod a σιπαλὸς, ὁ εἰδεχθὴς, ducitur; quod eft quoque apud Hefych. et Etymol. qui et verfum laudat: ἀλλὰ σὺ μὲν σιπαλός τε καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἔφηλος. (lippus) Si fententiam loci confulas, videtur ea requirere notionem τοῦ ἀπόλοιτο. dii eum perdant. Sicque Apollon. Lex. ἐκφαυλίσειεν. ἀφανίσειεν, correctum ex Hefych. in quo eadem leguntur. Euftath. κακώσειεν. Etymol. βλάψειεν. Verbo optime omnium conuenit notio τοῦ βλάπτειν. vnde et σιφλὸς, πηρός. Apud Apollon. Rh. I, 204 τοὔνεκ' ἔην πόδα σιφλὸς, Schol. κεκακωμένος. qui idem βεβλαμμένος.

ὣς ἀπόλοιτο. οὕτως. varie exponit Sch. B. l. fic, vt Graeci l. vt vult nos perire. l. fic vt eft inglorius. Quidni ὣς, vt eft γηθῶν. ille ita pereat vt laetatur noftra pernicie.

143. σοὶ δ' οὔπω μάλα πάγχυ. οὔπω h. l. pro οὐ non vero ex vulgari vfu *nondum*, quem ex Herodiano docet Sch. B. Legerat quoque tale Scholion Euftathius.

145. εὐρὺ κονίσσουσι πεδίον. κόνεως πληρώσουσι· h. e. φεύξουσιν. Sch. A. B. br. Cum fit κονίω, media longa, non apparet, cur duplici σσ opus fit; Statuendum igitur eft, effe alteram quoque formam κονίζω, κονίσσω. Eft tamen formae huius veftigium aliud in Homero nullum. Contra κονίειν puluerem mouere et puluere adfpergere manifeftat fe in Ψ, 372 οἱ δὲ πέτοντο κονίοντες πεδίοιο. et ὡς τοῦ μὲν κεκόνιτο κάρη X, 405. et Φ, 541 ἵπποι κεκονιμένοι. Probabile ergo fit etiam ἐκόνισε, hinc ductum, effe Homericum Φ, 407. et h. l. κονίσουσι, corruptum more grammaticorum geminandi litteras. Ceterum κονίειν abfolute dictum occurrit, *puluerem mouere;* ficque κονίοντες πεδίοιο (διὰ πεδίου) erat N, 820. Poffis et h. l. fupplere διὰ πεδίον. Poteft tamen et accipi *puluere replentes, obducentes campum.* Alioqui ferius in vfum

venit, κονίζω· v. c. ap. Aratum Phaen. 253 vbi Perseus sidus, κεκονισμένος *festinans*, vt recte reddit Hygin. Astr. III, 11 etsi et ibi cod. Mosc. κεκονιμένος habet, vt contendere liceat, veram et ibi esse hanc scripturam. Ad nostrum locum spectat Hesych. κονίσουσι (vno sibilo) κονιορτοῦ πληρώσουσι.

σὺ δ' ἐπόψεαι αὐτοὺς φεύγοντας. vulgatum erat; est αὐτὸς in Lips. (altero superscripto) et in Veneto. Sch. br. ὄψεαι. θεάσῃ. an legerant σὺ δὲ vel σὺ δ' ἔτ' ὄψεαι? quod maiorem habet vim. Etsi Sch. A. ἐν ἄλλῳ· αὐτούς.

146. προτὶ ἄστυ. προτὶ, ποτὶ, variat, vt vbique.

147. ἐπεσσύμενος πεδίοιο. ⊱ „quod ellipsis, διὰ πεδίοιο." Clamorem autem Sch. B. cum Schol. A. et Sch. br. eo refert, quod Neptunus se deum esse hac vociferatione declarare voluerit: vt solent dii in discessu argumentum numinis edere. Vereor tamen vt vociferatio inter haec signa, de quibus v. Exc. ad Aen. I. recte referri possit. cf. Notam. — Debuit esse ϝϝιαχον, e Bentleii sententia vel ϝϝιϝαχον secundum Knight. v. ad E, 860.

148. ὅσσον τ' ἐννεάχιλοι· ὅσσον δ' Aristophanes. Scilicet ab aliis sententia superioribus fuit annexa, vt plene interpungeretur post Ἄρηος; alii, vt nos, claudunt priorem sententiam post πεδίοιο.

Repetit ad h. l. Eustath. commentum Aristarchi, qui ἐννεάχειλοι et δεκάχειλοι scribebat, vt esset a χεῖλος pro στόμα. Ita vero esset minus mira res in deo, quam quae de Stentore narrabatur, qui αὐδήσασχ' ὅσον ἄλλοι πεντήκοντα. Verum haec iam vidimus ad E, 860.

149. ἔριδα ξυνάγοντες Ἄρηος idem atque ἔριδα μάχης *pugnantes*. de formula v. ad E, 871.

150. ἐκ στήθεσφιν pro ἐκ στήθεος φι. v. Exc. II. ad lib. VIII. (Θ). ἐν στήθεσφιν. ἐκ ψυχῆς. ἐστὶ γὰρ ἐν τοῖς στήθεσι. Sch. B. Videntur itaque alii legisse ἐν στ. At Barocc. et Mori. ἐκ στήθεσσιν. Sic coniungenda ἐκ — ἧκε, ἐξῆκε.

151. ἔμβαλ' ἑκάστῳ. Mirum h. l. digamma esse obliteratum; nam scriptum esse debuit εμβαλ' ϝεκαστῳ. Bent.

leium fraus non latuit; ſagaciter emendat ὦρσε ϝεκαστῳ. Sicque ſup. Jl. B, 451 ἐν δὲ σθένος ὦρσεν ἑκάστῳ (ωρσε ϝεκαστου) καρδίῃ. E, 139 τοῦ μέν τε σθένος ὦρσε. Praeclare haec. Mihi tamen iuſta eſt ſuſpicio, totum locum 148 — 152 eſſe ab interpolatione rhapſodi profectum et ex Jl. E, 860. 861 et ex Jl. B, 451. 2. conſutum. Aliena eſt ab h. l. vociferatio Neptuni, aliena a deo: cum illa altero loco bene conueniſſet Marti vulnerato, ad dolorem exprimendum. Inde et v. 151 ἔμβαλ' ἑκάστῳ ab interpolatore profectum, cuius aetate vſus digammi iam exoleuerat. Hos eosdem duo verſus ex interpolatione vidimus iam Jl. Λ, 11. 12.

152. ἄλληκτον πολεμίζειν. ἄληκτον et h. l. Townl. c. aliis.

153. 4. 5. ⊱ ad priores verſus Scholion videtur excidiſſe.

Pro εἰςεῖδε Bentl. ſtatuebat fuiſſe εςϝειδε. de quo v. Exc. de digammo.

154. ἐξ Οὐλύμποιο ἀπὸ ῥίου. ἀπορρίου ſcribitur vt in Townl. in Schol. Ald. At Οὐλύμποιο ἀπὸ eſt hiatus. Poteſt ſubſtitui παρὰ ῥίου. Vera tamen cenſura Bentleii eſſe videtur, totum verſum eſſe ſpurium. Scilicet confictus ille eſt ex v. 225.

Ad vſ. 155. notatum „ποιπνύοντα eſſe ἐνεργοῦντα non, quod gloſſographi volunt, qui per διακονεῖν declarant ex A, 600. Sic A. et B.“ Plus ineſt ſubtilitatis quam veritatis. ποιπνύειν eſt ἐνεργεῖν, *ſatagere, ſtudioſe agere,* id quod et *miniſtrando* et *res agendo* fieri poteſt. Priore ſenſu vocem vidimus adhibitam A, 600, ſicque Apollon. IV, 1399 ἀμφὶ δὲ (draconem) Νύμφαι Ἑσπερίδες ποίπνυον. add. inf. Σ, 421. Ω, 475. Od. Γ, 430 et Υ, 149. Altero ſenſu dictum de Agamemnone vidimus Θ, 219. Vid. ad A, 600. Probabile ſit vocem factam eſſe ex πονῶ, πονύω.

157. πολυπίδακος Ἴδης. Agnoſcit quoque Sch. A. ab ἡ πίδαξ. πίδακος. ἀμφ' ὀλίγης. τὸ δὲ διὰ τοῦ ῡ γράφειν, (ſcil. πολυπιδάκου) τελέως ἄγροικον. Sch. A. Scilicet ſcri-

pserant alii πολυπιδάκου, quod est in Mori. Vrat. d. cf. ad Υ, 59 Ψ, 117. πολυπίδακος est Aristarchea lectio. Ἴδην δ' ἵκανε πολυπίδακα, vidimus iam Θ, 47.

158. στυγερὸς δέ οἱ ἔπλετο θυμῷ. στυγερός. καταπληκτικὸς ἢ μισητός. solent enim mulieres, voti non compotes, odisse maritos." Sch. B. En hominem non vulgariter doctum! Similiter exponitur in Sch. br. Est sane idem ac exasperata est Iuno et irata marito. στυγερὸς — θυμὸς Vrat. d. et sic laudat Porphyr. ad Ξ, 346 et Heraclides Allegor. c. 39.

Etiam h. l. εςϝειδε Bentl.

160. ὅππως ἐξαπάφοιτο Διὸς νόον. Bentl. suspicatur fuisse ἐξαπάφοι Ζηνός. Nam actiuum frequentatur alibi. Occurrit tamen medium I, 376. add. Od. Ψ, 216. Et Apollon. Lex. ἐξαπάφοιτο. ἐξαπατήσει vel — σοι, vt Villois. Ceterum in fabula quae sequitur per allegoriam modo physice, modo ethice interpretanda, mirifice argutantur veteres: in his Heraclid. de Alleg. c. 39. Plura affert Eustath. statim h. l. Alia sqq. inprimis ad 342. 346 — 351. Nec vident illi, non h. l. mythum exponi, sed esse inuentum poetae mythicam rationem adaptantis consilio suo, dum auertendus erat Iupiter a pugna inspicienda et eius fortuna regenda.

162. εὖ ἐντύνασαν ἓ αὐτήν. ἡ διπλῆ adversus Zenodotum vna voce scribentem ἑαυτὴν, quod contra Homericum vsum pugnat; nam ex isto sollenne est ἓ αὐτήν. Aristarchus igitur dixit ἀγνοεῖν τὴν διαφορὰν αὐτόν." (habet tamen ἑαυτὴν Townl. cum aliis.) Disceptationem grammaticorum de hoc iam vidimus ad A, 271 et I, 342. Secundum haec antiquum esse versum satis constat; ab Homero tamen eum non esse, Aristarchus non vidit; nam ευτυνασαν ϝε αυτην Homerus dicere non potuit. Iam Bentleius fraudem est odoratus, emendatque εὖ ἐντύνασα· quod tamen structura non bene admittere videtur. Meliores fuere secundae eius curae, quibus versum linea circumduxit, tanquam spurium, et insertum esse a rhapsodo ad supplendam sententiam. Omittitur autem plerum-

que hoc membrum, ὥςτε ἰδεῖν, γνῶναι, et ſimilia ante εἴ πως vt ſup. N, 806. 7. P, 103. 4. Υ, 463. 4. et al. Si quis tamen verſum mordicus tenere malit, auctor ſim vt emendet: ἐλθεῖν εἰς Ἴδην εὖ ἐντῦναι δέ ἑ αὐτήν.

163. εἴ πως ἱμείραιτο παραδραθέειν Φιλότητι. εἴ πως, vt ſaepe pro ἵνα. Schol. A. „in alio ὅπως" ſaltem ὅππως. nec hoc male. At Apollon. Lex. legerat ᾗ πως. — καὶ ἀντωνυμίαν δὲ σύναρθρον ἐπὶ τρίτου προςώπου. ᾗ πως ἱμείρετο π. φ." voluit eſſe pro ἑῇ, vt manifeſtum ſit comparato Heſychio in ᾗ. ſed perperam exſcriptus locus, vt bene vidit Villoiſ. et reſpexit grammaticus vſ. ſeq. ᾗ χροιῇ. — ἱμείροιτο Vrat. d. et vn. Vindob. — παραδραθέειν. primo nunc haec vox occurrit: eſt in Sch. br. παρακατακλιθῆναι. et in Heſychio παρακοιμηθῆναι. Reperitur praeterea ἔδραθεν ἐν προδόμῳ Od. Υ, 143. tum καταδραθέω aliquoties in Odyſſea. Nec vox ignota aliunde, etiam ex Ariſtophane. Super etymo commenta grammaticorum v. in Etymol. et Euſtath. Ad rem noſtram nil faciunt.

164. ᾗ χροιῇ. τῷ ἰδίῳ ἑαυτῆς σώματι. Sch. B. vel χρωτὶ vt Sch. br. Neceſſe eſt χροιὰν (quae alias eſt color, ἐπιφάνεια) h. l. dictam eſſe pro ſollenni τὴν χρόα, ab ὁ χρόος, χροῦς. Cant. ᾗ χρειοῖ. In Heſych. ᾗ χρῷῇ (emendatum eſt χροιῇ) τῷ ἑαυτῆς χρωτί· Euſtath. cum aliis argutatur in χροιὰ, vt ſit ἐπιφάνεια, et inde κάλλος. Matthiae Obſſ. crit. p. 33. coniectabat ᾗ χρειῷ.

ὕπνον ἀπήμονα per λιτότητα pro ἐσθλὸν, *commodum, vtilem*, ideoque *placidum:* vt οὖρον ἀπήμονα aliquoties dixit. cf. ſup. ad M, 80. vbi μῦθος ἀπήμων.

λιαρόν. Sch. A. λίαν ἀρηρότα, ὅ ἐστι προςκολλώμενον ἢ θερμόν. θερμαίνει γὰρ τὸ σῶμα. Sch. A. Hoc eſt argutari. alterum quoque Sch. br. plura inepte cumulat Euſt. λιαρὸς eſt haud dubie quod χλιαρὸς, *tepidus*, v. ad Λ, 477 αἷμα λιαρόν. itaque *mitis, placidus, dulcis.* Sic aliquoties οὖρον ἀπήμονά τε λιαρόν τε dixit, Od. E, 268. H, 266.

165. χεύῃ ἔπι. post εἴ πως ἱμείραιτο. vn. Vindob. χεύει.

Φρεσὶ πευκαλίμῃσι· epitheto mere ornante. Sch. br. συνεταῖς. πυκναῖς. v. ad Θ, 366.

166. ἐς θάλαμον assentientibus codd. Barocc. Ven. Vrat. b. d. Vindob. non εἰς, quod non nisi ante vocalem est scribendum.

167. πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσε. — „quod θύρας pro θύραν dixit" Sch. A. Atqui hoc iam saepius factum. cf. ad I, 471. ἐπῆρσε δὲ ἢ ἐπήρεισεν ἢ ἐφήρμοσεν. A. B. male ἐφώρμησεν, vt in Hesych. legitur. Haud dubie est ἐπῆρσεν ab ἐπάρω, adapto, admoueo. Etiam Apollon. Lex. ἐπῆρσεν, ἐφήρμοσεν. cum Hesych. h. v. vbi plura cumulata sunt in nota. Adde Eustath. et Schol. Excerpta ap. Barnes.

168. κληῗδι κρυπτῇ, τὴν δ' οὐ θεὸς ἄλλος ἀνῷγεν. Est ergo h. l. κλεὶς ea, quae ἀνοίγεται. Infra Jl. Ω, 455 θύρην δ' ἔχε μοῦνος ἐπιβλὴς, fores continet vnus pessulus obductus, quem tres Achiui obdebant, (ἐπιῤῥήσσεσκον) vel remouebant, Achilles autem vel solus obdere poterat: τρεῖς δ' ἀναοίγεσκον μεγάλην κληῗδα θυράων τῶν ἄλλων, Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐπιῤῥήσσεσκε καὶ οἶος. Est itaque κληῒς θυρῶν eadem quae ἐπιβλής. Iam in ceteris fere locis Homericis κληῒς vel κλεὶς est ferrum, forte vncum, quo immisso seu infixo ὀχῆα vel ὀχῆας, intus foribus praetentos vectes, retrahunt et refigunt, ita vt iis remotis pateant fores seu valuae quas continebant, vectes obducti ac praetenti. At duobus his locis videri potest κλεὶς esse ipse pessulus seu obex intus foribus praetentus, quo subducto seu remoto, vt in forium postes forte recondatur, porta patet.

τὴν δ' οὐ θεὸς ἄλλος ἀνῷγεν. τὴν δ' recte a Wolfio reuocatum, (v. Praefat. p. XXIII.) legitur, non in aliquot, sed in omnibus edd. ante Barnes, quas quidem noui, tum in codd. Cant. Harl. Townl. Vratisl. Ven. Nec, nisi Eustathii auctoritate, qui ait τὰ πλείω τῶν ἀντιγράφων τὸν δ' γράφουσιν, et accedente Etymologo in

ἀνέῳγε (qui tamen τὸν δ' reddit ἠνέῳκται ἡ θύρα, vt de veritate scripturae dubitem) recepit τόνδ' Barnes, quod a Clarkio probatum et expressum τὸν δ' est. Ait Ernesti: in msf. Lips. esse τάδ', cum Scholio: τριχῶς ἡ στροφὴ (ἡ γραφὴ, Bentl. ex eod. cod. legerat) ἐστι· τήνδε τὴν θύραν, τόνδε τὸν θάλαμον, τάςδε τὰς θύρας. vnde censebat veram lectionem esse τάςδ' (potius τὰς δ'). Est idem Scholion in Ven. B. „κληῖδι κρυπτῇ, τήνδ'. τριχῶς ἡ στροφή ἐστι· τήνδε τὴν θύραν, τόνδε τὸν θάλαμον, τάςδε τὰς θύρας. Enimuero apud Homerum οἴγεσθαι, ἀνοίγεσθαι, dicitur ἡ θύρα, αἱ θύραι, αἱ πύλαι, nusquam ὁ θάλαμος. vti πῶμα ἀνοίγεται, non ὁ χηλὸς, Il. Π, 221. Itaque τόνδ' omnino locum non habet. θύραν h. l. vt suppleas ad τήνδ' fieri nequit, praecesserat enim: πυκινὰς δὲ θύρας, necesse igitur fuisset scribere τάςδ'. Vnicum, quo referri possit τὴν δ', est quod praecedit, κληῖδι κρυπτῇ. hoc idem quoque erat in loco Ω, 455 ἀναοίγεσκον μεγάλην κληῖδα θυράων, quam eandem etiam ἐπιῤῥήσσεσκον, vt, nisi pro ipso vecte seu pessulo dictum videatur κλεὶς, necesse sit κλεῖδα esse ferrum illud, quo per vectem inserto et continentur, et soluuntur aperiunturque fores. Ita μία κληῒς ἐπαρήρει, iunxerat duplicem vectem foribus praetentum M, 454. 5. 6. Sane vsu vulgari ambigua reddita est vox κληῒς, nam et clauem, et ὀπὴν, foramen quo ea immittitur, et feram, et vectem, qui pro fera erat (nam eam, quam nos dicimus, feram ignorauit aetas antiquior) declarauit; et proprie θύραι ἀνοίγονται κληῖδι, vt Z, 89 vidimus. Conf. loc. cl. Od. Φ, 6 sqq. Apposui saltem ea, quae mihi videbantur ex verbis et eorum vsu elici. Forte, vtpote in re, quam apud animum fingere, non ipsa re exhibere aut adspicere licet, alii alia aliter constituent, vt video factum ab optimo viro, Dammio.

ἀνῷγεν reuocandum fuit, quod expulerat Clarke, quia aoristus vel imperfectum requiritur, non praeteritum perfectum; atqui ἀνῷγεν est tale tempus, obseruatione et vsu grammaticorum, vt ab ἄνωγον ex ἀνώγω, iubeo

discerni possit; eodem modo, vt ab ἐπάγω non est ἔπηγον sed ἐπῆγον, nec ab ἐπείδω est ἔπειδον, sed ἐπεῖδον. sic ἐπεῖχον. ἐπῆλθον. καθεῦδον. Diserte quoque Schol. br. ἀνῷγεν. ἡ ἀνάγνωσις προπερισπωμένως. quod ἀνέῳγεν apponit, fit interpretandi caussa, non, vt pro praeterito perfecto haberi velit. add. Eustath. Erat ἀνῶγεν in edd. prim. Aldd. Turneb. at ἀνῷγεν in Rom. vnde H. Steph. recepit. tanquam ἀνώιγον, ἀνῷγον. In vno Vindob. ἀνοῖγεν.

169. ἔνθ' ἥγ' εἰςελθοῦσα, θύρας ἐπέθηκε Φαεινάς. ⨪ „quod Zenodotus scripserat, ἐπιθεῖσα. at Homerus amat propositiones seiunctas, perspicuitatis caussa" Sch. A.

170. ἀμβροσίῃ μὲν πρῶτον ἀπὸ χροὸς ἱμερόεντος — ⟝ „quod ex h. l. ἀμβροσίαν crediderunt esse ὑγρὰν τροφήν." Schol. A. Hoc quomodo inde colligere potuerint, non assequor. Debet enim vox subintelligi, quae θεῖον λουτρὸν designet, h. e. liquor aliquis qui pro aqua sit, v. c. νοτὶς ἀμβροσία, πηγή, aut medicamenti genus, quo cutis abstergitur, vt Eustath. σμῆγμα intelligit. Nam ἀμβρόσιος est *diuinus*, et pro rei natura ἔλαιον ἀμβρόσιον mox 172 *fragrantissimum*, et 177 πλόκαμοι ἀμβρόσιοι *fragrantes*, et 178 ἀμβρόσιον ἑανὸν, *vestis odoribus perfusa.* Vide dicta de hac voce ad A, 529 Exc. IX. Nunc igitur loco aquae, dea ἀμβροσίῃ *sordes corporis purgat* λύματα πάντα κάθηρεν (rusticitatem hominis mirabuntur nostri homines!) vt A, 314. tum demum corpus *inungit odoris vnguentis:* quae et ipsa alibi per ἀμβροσίην (sc. ἀλοιφὴν) declarantur. In Od. Σ, 131 Athene Penelopen adornatura Κάλλεϊ μέν οἱ πρῶτα προςωπά τε καλὰ κάθηρεν Ἀμβροσίῳ, οἵῳ περ ἐϋστέφανος Κυθέρεια Χρίεται.

171. λύματα πάντα κάθηρεν, ἀλείψατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ. λύματα. Schol. Aristoph. Acharn. 17. ῥύπτεσθαι (*sordes eluere*) ῥύμματα γὰρ σμήγματα. καὶ Ὅμηρος. ῥύμματα πάντα κάθηρεν. De hoc v. ad Hesych. in h. v. — De λίπι ἐλαίῳ v. dicta ad K, 577. pro eo adscripserat Bentl. ἀλείψατο δὲ χρόα λευκόν. — Scilicet sic legitur ap. Athen. XV, p. 688 D. vbi vss. 170 — 174 recitantur.

κάθηρε ſcribendum eſſe, proparoxytonως, monent Sch. A. B. *πάντ' ἐκάθηρεν* Barocc. Lipſ. Verſus laudat Plutarch. Sympoſ. VI. Probl. 7. p. 693 C. vbi hinc docet, *περιεργίαν διαφέρειν τῆς καθαρότητος.* ibi legitur: *ἀπὸ χροὸς ἀθανάτοιο.*

172. *ἀμβροσίῳ, ἑδανῷ, τό ῥά οἱ τεθυωμένον ἦεν.* ξ- „quod *μύρον* non nomine eſt deſignatum, ſed tantum dicit poeta *vnguentum odorum*, *τεθυωμένον ἔλαιον*. Alibi eſt *ῥοδόεντι δὲ χρῖεν ἐλαίῳ* Ψ, 186. et genus *ἐλαίου* appellatum *κάλλος ἀμβρόσιον* Od. Σ, 191." Sch. A.

ἑδανῷ. ἡδεῖ reddit Apollon. Lex. appoſito hoc verſu. *ἡδεῖ. ὅ ἐστιν, εὐώδει, εὐόσμῳ* Sch. br. et Heſych. *εὐῶδες. ἡδύ. λιτόν.* Ductum eſſe volunt ab *ἥδω* pro *ἥδανον*. Sic Etymol. Suid. Schol. B. h. l. Euſtath. qui ſimilia laudat; inque his ex *εἴδω, ἴδανος. τὰς ἰδάνας Χάριτας. Καλλίμαχος.* Diuerſum eſt, quod ex Aeſchylo notatur Agam. 1419 *ἑδανὸν ἢ ποτόν.* Niſi omnia me fallunt, vox haec antiquata fraudem fecit grammaticis; nec viderunt illi *ἑδανῷ* aut corruptum eſſe aut pronuntiatum pro *ἑανῷ*, quod fuit *εϝανῳ*. de qua voce v. ſup. ad E, 734. Editur quoque *ἑανῷ* in verſu hoc laudato cum vſ. antec. apud Heracl. de Alleg. c. 39. p. 128. et ap. Athen. XV, p. 688 D. et in Hymn. in Ven. 53. quo hic verſus eſt illatus. *ἑανὸς* eſt diductus, ſubtilis. Bene odor deſignari poteſt hac voce, qui diſpergitur, manat per aerem. Sane media producta eſt Σ, 612 *ἑανοῦ κασσιτεροῖο.* h. *εὐ διαχύτου*, verum iam alio loco monui, ſcribendum hoc videri littera geminata *ἑαννοῦ.* cf. Exc. de digammo.

τό ῥα οἱ τεθυωμένον ἦεν. latet in Apollonii Lex. *τεθυωμένοι, τεθυμιαμένοι, εὐώδεις.* perperam ap. eund. ſcriptum *θυόμενον* in *ἑδανῷ.*

173. *Διὸς προτὶ χαλκοβατὲς δῶ.* h. e. *χαλκοῦν.* v. ad A, 426. Importunum vtique *τὸ προτὶ*, cum ad *κινύμενον* requiratur *ἀνὰ, διὰ, κατά.* Ipſi tamen Veneti A. et B. agnoſcunt *προτὶ*, niſi quod Sch. A. addit, ſcribendum eſſe cum Ariſtarcho *κατὰ χ.* Nam moto eo *in Iouis aedibus*, pariter per caelum et per terram diſpergitur odor.

Koeppen censuram grauem affert in hos versus; dum ei nimis hyperbolice esse dicta haec videntur; suspectos adeo habet vs. 173. 174. nec iniuria. Variat et h. l. ποτί. προτί. Etiam in principio versus pro τοῦ καὶ est οὗ καὶ ap. Athen. I, p. 17 B.

174. ἔμπης ἐς γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν — ⊱ „quod hinc patet, Olympum de monte dici, nam a caelo discernitur. Sch. A. B. ἔμπης. νῦν ὁμοίως. Sch. br. et Schol. Pind. P. V, 74. Atqui est vt alibi καὶ (καίπερ) ἐν Διὸς δώματι ἔμπης (ὅμως) ἐς γ'.

176. Μέμφεται ὁ Πλάτων τὸν κόσμον· ἀγνοῶν, ὅτι ἀνθρωποπαθεῖς τοὺς θεοὺς ὁ ποιητὴς εἰσήγαγε. Sch. B. cum Schol. Leid. ap. Valk. p. 130. Diss. et additur: „παιδευτικὸν contra hoc esse, quod dea se ipsam comit, nullis ministris adhibitis." Quin potius ad simplicitatem prisci aeui referri hoc debebat. — ἰδὲ χαίτας πεξαμένη. πλεξαμένη Lips. ex ἔπλεξε. At Apollon. Lex. πεξαμένη. ὁ Ἀπίων κτενισαμένη, καὶ ὁ Ἀπολλόδωρος. Adiecta alia de notione altera ξαίνειν. πέξαι vel πεῖξαι τὰ ἔρια. Versum, qualem habemus, Pollux VII, 165. p. 806. recitat.

πλοκάμους φαεινούς. Eustath. interpretatur, τοὺς ὑπερξανθίζοντας.

177. καλοὺς ἀμβροσίους, ἐκ κράατος ἀθανάτοιο. „καλοὺς καὶ μεγάλους Zenodotus et Aristophanes." Offendit sane repetitio ternaria vocis ἀμβρόσιος. At nec minus offendunt πλόκαμοι μεγάλοι. Quid multa? totus versus, etsi legitur quoque in Heraclide l. l. p. 128. prodit manum et ingenium rhapsodi. Meminerat homo ex A, 529. Ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπεῤῥώσαντο ἄνακτος κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο.

ἐκ κράατος. κάρατος Vrat. d.

178. ⊱ „quod ἑανὸς idem sit qui πέπλος Sch. A." add. Sch. br. Scilicet proprie est epitheton pepli, siue quatenus amicitur ille, ἕννυται, siue ab ἕω, diduco, subtilis. cf. ad Γ, 385. et Excurs. de Digammo.

179. ἔξυσ' ἀσκήσασα, τίθει δ' ἐνὶ δαίδαλα πολλά. ἔξυσ', ἐπέρκισεν. ξύουσι γὰρ τὴν κρόκην πρὸς τὸ πυκνωθῆναι. (mihi ſatis perſpicua haec non ſunt.) οἱ δὲ ἐλέανεν ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ξύλων. (erit ſic polite *elaborauerat*) οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ ἔγναψε μετὰ τὸ ὑφανθῆναι, A. B. Vict. et Euſtath. Saltem eſſet, polire, laeuigare v. c. pumice, aut vnguine inducto, quo nitet linteum, μαρμαίρει. Apollon. Lex. ἔξυσ' ἀσκήσασα. λεπτῶς κατειργάσατο. Sch. br. ἀντὶ τοῦ κατεσκεύασε. νῦν καὶ λεπτὸν εἰργάσατο. et Heſych. ἔξυσ' ἀσκήσασα, (erat ἔξυσα. σχήσασα) ὑφάνασα, et ἔξυσεν, ἐδημιούργησε. Ariolando et h. l. rem agunt grammatici. Aut τὸ ξύειν declarat certam operam textoriam in ipſa veſte adornanda, quam non ſatis conſtituere licet; aut eſt omnino dictum pro polire, polite et eleganter effingere et elaborare. Ex vſu Homerico ἔξυσ' ἀσκήσασα (vt inf. 240 τεύξει ἀσκήσας) nihil amplius erit quam ornate dictum pro ἔξυσε, vt ſit, quod alibi eſt ἔκαμε. Videtur adeo ξύειν h. l. pro ἐξεσμένως κατεργάζεσθαι reddi poſſe *affabre aliquid fabricari.* — ἐνετίθει δαίδαλα πολλά, de figuris et ornamentis *intextis* veſti.

δ. πάντα Barocc. Mori. vn. Vindob.

180. χρυσείης δ' ἐνετῇσι κατὰ στῆθος περονᾶτο. ξ- „quod veſtis fibula in pectore iungitur, non in humero (οὐχ ὡς ἡμεῖς κατὰ τὴν κατακλεῖδα) Sch. A." Eadem Etymol. in ἐνετῇσι. περονᾶτο ſc. ὁ ἑανός. Obſeruanda res quoque in ſignis deorum antiquioribus. —

χρυσείοις vn. Vindob.

ἐνετῇσι. πόρπαις. ἀπὸ τοῦ ἐνίεσθαι. Apollon. Lex. h. v. et Heſych. περόναις Sch. br. add. Euſtath. Porro: „ἵημι, ἰτῇ, ἐτῇ. λέγει δὲ τῶν περονῶν εἰςβολήν" Sch. B. Eadem et plura Etymol. Apud Heſych. quoque eſt vitioſe ἀνετῇσι. et ἀέτας.

περονᾶτο vel Iuno vel ὁ (πέπλος) ἑανός.

181. ζώσατο δὲ ζώνην. Schol. A. „Ἀρίσταρχος, ζώνῃ καὶ, ἀραρυίᾳ· ἄλλοι δὲ ζώνην ἀραρυῖαν." Sane ζώννυσθαι et alibi tertio cum caſu: K, 77. ζωστὴρ, — ᾧ ῥ' ὁ γεραιὸς ζώννυτο. Od. Σ, 66 Vlyſſes ζώσατο μὲν ῥάκεσι. Et habet Ariſtarcheam le-

nem vn. Vindob. Attamen et alterum ζώσατο δὲ ζώνην, quod et Apollon. Lex. agnoſcit in ζώνη, bene ſe habet ex ſollenni vſu; atque etiam E, 857 vbi Mars vulneratur, ὅθι ζωννύσκετο μίτρην. De θυσάνοις h. e. κροσσοῖς, *fimbriis*, dictum ad B, 448. ἀραρυῖαν *fimbriis aptam* latine eſſe reddendum monet Erneſti.

182. ἐν δ' ἄρα ἕρματα ἧκεν ἐϋτρήτοισι λοβοῖσι. ἕρματα. τὰ τοῖς ὠσὶ πρὸς κόσμον προσαπτόμενα. παρὰ τὸ ἐνείρεσθαι τούτοις — Sch. B. ἕρματα — ἐπὶ τῶν ἐνωτίων hoc verſu laudato Apollon. Lex. et τὰ ἐνώτια Heſych. Sch. br. Euſtath. Iterum Od. Σ, 296 ἕρματα δύο — τρίγληνα, μορόεντα. Alio ſenſu vocem vidimus A, 486 vbi nauium ſunt fulcra, ὑπὸ δ' ἕρματα μακρὰ τάνυσσαν, et explicantur ἐρείσματα, ducitur quoque vox ἀπὸ τοῦ ἐρείδειν. Etymologus diſtinguit inter ἕρμα fulcrum et ἕρμα inauris.

Iam in metro duplex occurrit hiatus ἄρα ἕρματα ἧκε. Bentleius quidem appinxerat ϝερματα ϝηκε. Enimvero ἵημι, ἧκα, non admittit digamma; ἕρμα poſſit eſſe ϝερμα, ſi ducitur ab εἴρω, ϝειρω, iungo. Obſtat tamen quod A, 486 vidimus: ὑπὸ δ' ἕρματα. Praeſtat vocem vtroque ſignificatu ab antiquo ἔρω ducere, vnde ductum ἐρείδω. vnde malim ſcribere ἕρμα, corrigere autem verſum: ἐν δέ τ' ἄρ' ἕρματ' ἐνῆκεν — Niſi dixeris vſſ. 182. 183 a rhapſodo aliquo adumbratos eſſe ex altero loco Od. Σ, 296. 297.

ἄρα reddendum eſſe, *vt ſolita erat, vt aequum erat*, contendit Clarke. Eſt pro δή.

εὐτρήτοις· καλῶς τετρημένοις Heſych. Idem tamen nec minus τρητοὶ λόβοι. in quibus ſunt ἐλλόβια, vt docent viri docti.

λοβοῖσι. τοῖς ἄκροις τῶν ὠτίων etiam Apollon. Lex. cum ceteris grammaticis illuſtrat.

183. τρίγληνα, μορόεντα, χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή. ⸓ Spectat ſtigme haud dubie ad τρίγληνα. Vocem vtpote antiquatam, hic et ad Od. Σ, 297. 8. vbi iterum occurrit, ariolando expoſuiſſe grammaticos ſatis patet primo e Sch. Ven. A. quod etiam in Sch. br. habebatur: add.

Eufstath. τρίγληνα. πολλῆς θέας ἄξια. tum τρίκοκκα (tria grana f. nucleos habentia; quod et apud Hefych. occurrit; τρίοκκα pro eo coni. Tollius ad Apollon. Lex. p. 656 quia ὄκκον, ὀφθαλμὸν, legitur apud Hefych.) ἢ τριπρόςωπα. γλήνη γὰρ ἡ τοῦ ὀφθαλμοῦ κόρη. (pupulas) τρίκορα, ἔχοντα τρεῖς κόρας, τὰς Χάριτας. (Lucem affundit Philemon ap. Villoif. ad Apollon. Lex. τρίγληνα. οἱ δέ τινες, τριῶν ἔχοντα Χαρίτων ἐκτυπώματα. addit grammaticus: τοῦτο δὲ οὐ καλῶς. οὐ γὰρ οἶδε Χαρίτων ἀριθμὸν ὁ ποιητὴς κατὰ τοὺς ὕστερον.) tandem πολλῶν κοσμίων ἄξια. ὡς καὶ ἀλλαχοῦ φησιν. ὃς γλήνεα πόλλ' ἐκεχάνδει. (Jl. Ω, 192.) Eft quoque doctum Scholion Apollonii in Lexico: vnde patet interpretationem per τρίκορα Heliodori fuiffe (leg. Herodori) ad Odyff. l. l. prior autem interpretatio fuit Apionis apud eundem: ὁ δὲ Ἀπίων βέλτιον· πολύγληνα. γλήνη γὰρ ἡ κόρη, ὥςτε εἶναι πολυθέατα, πολλῆς θέας ἄξια. adiicit: τούτοις ἄν τις προςθείη, ὅτι καὶ γλήνεα λέγεται τὰ θέας ἄξια, vt in loco Jl. Ω, 192 (de his cf. Hefych. h. v. et ibi Not.) — Ex his funt petita, variis modis quae leguntur ap. Sch. br. Etymol. Hefych. Suid. et Philemon. l. c. Probabilius ceteris effe videtur hoc: inaurem trinis fplendentibus vnionibus feu globis pupillas referentibus conftituiffe. Apud Polluc. IX, 97 etiam ad formam refertur: ὡς τριῶν εἴδωλα κορῶν ἔχοντα.

μορόεντα. Etiam hoc fuit grammaticis inter voces antiquatas. Fuerunt qui legerent τρίγληνα 'μορόεντα vt effet ἀμορόεντα· quod alias fcriberetur τρίγλην' ἀμορόεντα. Videtur ita legiffe Apollon. Lex. μορόεντα, ἀθάνατα. μόρου μὴ μετέχοντα. debuit legere 'μορόεντα, pro ἀμορόεντα. Ita conueniret cum voc. ἄφθιτα; quod auro tribuitur, quia atteri et folui haud facile poteft. Contra quos disputat Schol. A. Ita enim accipio verba: „μορόεντα· οὕτως Ἀρίσταρχος ἀπὸ τοῦ μ ποιεῖται τὴν διαστολὴν, καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης. καὶ ὁ λόγος ἔχει (excidit οὕτω.) τὰ γὰρ μετὰ πολλοῦ μόρου καὶ κακοπαθείας γινόμενα δηλοῖ. In hanc notationem confentiunt Sch. br. Euftath. Hefych. ad quem laudat Doruill. Quintum I, 151. μορόεντα τεύχη. Etymol.

h. v. p. 591. Conf. Tollii notam ad Apollon. Lex. p. 463. vbi laudatur Suidas cum ceteris. Adde Schol. B. τὰ ἐκπεπονημένα τῇ κατασκευῇ καὶ μεμεριμνημένα τῇ τέχνῃ. Gloſſa Vrat. A. δυςκατασκεύαστα. Erneſti in eam coniecturam inciderat, an forte nomen pertineret ad gemmas colòre nigricante; vt ſit a μόρον, morum bacca. Sunt *mora nigra*, *ſanguinea*. Et eſt nigri coloris gemma, morion. Pari coniectura poſſis ad formam referre inaurium ſimilem ficubus et oliuis; nam oliuarum genus eſt μόρον dictum: vnde apud Nicandr. Alexiph. 455 eſt μορόεντος ἐλαίης.

Repetitur verſus, vt dixi, Od. Σ, 297.

184. κρηδέμνῳ δ' ἐφύπερθε καλύψατο δῖα θεάων. Primum h. l. occurrit κρήδεμνον. cf. inf. X, 470. Apollon. Lex. κρηδέμνῳ· τῷ τῆς κεφαλῆς ἐπιβολαίῳ. Heſych. addit, ὅ ἐστι κεφαλόδεσμος, ᾧ χρῶνται αἱ γυναῖκες. Similiter per κεφαλοδέσμιον reddunt Schol. B. et Etymol. Schol. br. addunt, νῦν δὲ καλύπτρᾳ. Scilicet eſt faſcia, ſeu vitta complicata, qua frontem, et explicita ea totum caput velare poterant. Res patet e locis Odyſſeae, v. c. A, 334 ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα. Atque ita Vlyſſes ea faſcia ab Leucothea accepta corpus religare poterat E, 346.

185. καλῷ, νηγατέῳ. νεωστὶ κατεσκευασμένῳ. vidimus iam B, 43. λευκὸν δ' ἦν. Schol. A. „ἐν ἄλλῳ· λαμπρὸν δ' ἦν.“

186. ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν. edd. ὑπαὶ, quod bene eiecit Wolf. ſuffragantibus codd. Mori. Harl. Lipſ. Ven. vt iam factum B, 44. vbi idem verſus lectus eſt.

ἐδήσατο καλὰ πέδιλα. Vrat. d. cum vno Vindob. ἐδήσετο.

187. Odioſum eſt ſtudium veterum allegorice et ethice interpretandi totum locum de Iunonis dolis, qui adumbratus et in deam translatus eſt a mortalibus feminis, cum ſemel poetae placuiſſet vti inuento hoc, ad mutandam pugnae fortunam, ſi Iouem ab ea auertiſſet. Sic multa ad h. v. commenta videbis ap. Schol. B. Euſtath.

Etiam Plutarch. de aud. poet. p. 19 E. poſtquam phyſicam aliorum allegoriam riſerat, ipſe adoptat interpretationem ethicam. Phyſicam videbis expoſitam ab Heraclide ſ. 39.

189. πρὸς μῦθον ἔειπε. Mori μετὰ μ.

191. ἤέ κεν ἀρνήσαιο. Clarke: „alii ἠὲ ἀπαρνήσαιο“ Neſcio qui illi ſint, male vtique hiatum inferunt.

194. πρέσβα θεά. v. ad E, 721. vbi idem verſus.

195. τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν. „ἐν ἄλλῳ· ἀνώγει.“ Sch. A. Prius tamen etiam Σ, 427. Od. E, 90 vbi hi duo verſus 195. 196 repetuntur. Similiter ἄνωγεν occurrebat Θ, 322 vbi cf. Clarke, docentem eſſe ab ἄνωγον.

196. εἰ δύναμαι τελέσαι γε καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστί. ⸓ „quod limitauit. (περιώρικε) poeta. Qui recipit aliquid faciendum, debet eſſe par ei quod recipit, et res ipſa debet eſſe talis vt poſſit perfici“ Sch. A. et ſimilia B. qui tamen alterum addit: Si iam ab alio res effecta eſt, ita vt iterum eadem perfici poſſit. Sic ſollenni vſu A, 212. B, 257. Praeſtat prius. Eſt ergo τετελεσμένον, τὸ τελεῖσθαι δυνάμενον. δυνατὸν πρὸς τελείωσιν. Huc ſpectat Apollonii et Heſychii gloſſa: τετελεσμένον. τὸ οἷόν τε πρᾶγμα τελεσθῆναι, ἤγουν πληρωθῆναι. Bentleium tamen video, offenſum verbis καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστὶ, coniectaſſe ſollenne illud: εἰ δύναμαι τελέσαι. τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται. Erat ἔσται in Cant. Repetuntur, vt iam dixi, vſſ. Σ, 426. 7. Od. E, 89. 90. Vtuntur iis alii, vt Plutarch. de adulat. p. 62 E. qui, nulla tamen ſententiae declaratione adiecta, talem amici eſſe promittendi morem ait: εἰ δύναμαι τέλεσαί γε καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστί. cum adulator pronuntiet: Αὔδα ὅ τι Φρονέεις. Apud Galen. in Hippocr. περὶ ἄρθρων, lib. II, t. 33 vbi κραίνειν ei eſſe τελευτᾷν docet, pergit, ὁμοίως τῷ ποιητῇ Ἀριστοφάνει·“ εἴπερ δὴ κρανέω γε καὶ εἰ τετελεσμένον ἔσται.“ Vnde Ariſtophanes apponatur, non aſſequor; niſi Ariſtophanea lectio memoratur. Nam ap. Comicum haec occurrere non memini.

198. δός νῦν μοι. „ἐν ἄλλῳ· δός μοι νῦν" Sch. A. ſicque Lipſ. vn. Vindob. δὸς δή μοι. haud deterius.

ᾧ τε σὺ πάντας. πάντα Cant. Poſſunt autem Φιλότης et Ἵμερος maiore litterarum ductu ſcribi tanquam deae comites et apparitrices. Non tamen res ſatis procedit vſſ. 216. 217.

199. δαμνᾷ pro δάμνασαι dorice. Sch. B. Mirum a grammatico tale quid dici. Eſt δαμνάομαι, άη et ᾷ. Praeſtat tamen ipſum δάμνασαι, quod etiam Bentl. reponi volebat.

200. εἶμι γὰρ ὀψομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης. πολυφόρβου. Apollon. Lex. φέρβειν, τρέφειν. ὅθεν καὶ τὴν γῆν πολυφόρβην. (καὶ) πολυφόρβου πείρατα γαίης. Prius occurrebat I, 564. Longum eſt Scholion Porphyrii Scholio B. inſertum argutiis refertum, quod nunc πείρατα γαίης memorantur, cum alibi ἀπείρων γαῖα ſit: quaſi non in oculos incurrat, ἀπείρονα eſſe vel ſimpliciter *magnam*, vel, ſi argutari placet, *rotundam*, σφαιροειδῆ. Laudatur in his fragmentum Heſiodi: ὡς παρ' Ἡσιόδῳ, ἐν γυναικῶν καταλόγῳ, ἐπὶ τῆς Ἀγήνορος παιδὸς Δημοδόκης· (eſt quae *Demonice* ap. Apollodor. I, 7, 7.) — „τὴν πλεῖστοι ἐπιχθονίων ἀνθρώπων μνήστευον, καὶ πολλὰ καὶ ἀγλαὰ δῶρ' ὀνόμηναν Ἴφθιμοι βασιλῆες ἀπειρέσιον κατὰ εἶδος, *propter inſignem pulcritudinem:* vt emendandi ſunt verſus; niſi fuit quoque διὰ εἶδος. Idem: Ariſtophanes, Δαναοῖσι δακτύλιον χαλκοῦν φέρων, ἀπείρονα ἔφη. Notus δακτύλιος ἄπειρος rotundus, et ſine palea: v. Pollux VII, 179. Porro ex Aeſchylo laudatur: ὑμεῖς δὲ βωμὸν τόνδε καὶ πυρὸς σέλας κύκλῳ παρίστατ', ἐν λόχῳ τ' ἀπείρονι εὔξασθε. ex Euripide vero Clytaemneſtra Agamemnonem περιβαλοῦσα ὑφάσματι ἀπείρονι. (eſt ἢ πόσιν ἀπείρῳ περιβαλοῦσ' ὑφάσματι in Or. 25) et: ὁρᾷς τὸν ὑψοῦ τόνδ' ἄπειρον αἰθέρα (Fragm. inc. Eurip. I,) — Verſum Strabo laudat lib. I, p. 9 vbi de oceano agit, qualis ex Homeri mente ille fuerit. Laudatur in eodem Porphyrii Scholio *Heraclitus*, qui eſt auctor Allegoriae Homericae: nam in c. 47 libelli habentur ea,

ad quae auctor respicit: (vt adeo hinc quoque nomen auctoris vindicetur contra vulgarem scripturam *Heraclidis.*)

Fuit ad h. v. 200 aliud Porphyrii Scholion, seu ἀπόρημα et λύσις, seruatum a Schol. B. inf. ad 295 seu potius 301. satis absurdum, cur Iuno non soluerit iurgia inter Tethyn et Oceanum sup. A, 423 sq. quando Iuno cum ceteris diis ad Oceanum inuisendum processerat.

201. Ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν. Per πατέρα declarat Sch. A. cum Sch. br. scilicet est pro γενέτορα, l. γεννήτορα. Notum e Virgilio Ge. IV, 382 *Oceanumque patrem rerum,* etsi is latius dixit *rerum.* cf. inf. 246. Monet Ernesti non esse eo deueniendum, vt γενέτην aliquis legendum putet; etiam Iosephum XVIII, 2, 4 γενέσεις pro liberis dixisse. Ὠκεανόν γε Vrat. d. — *Tethyn* vterque Schol. cum Sch. br. interpretantur terram, quasi nutricem, τιθήνην τινὰ (τήθην) οὖσαν καὶ τροφὸν πάντων.

Plato in Theaeteto p. 152 D. E. versu laudato ait, per haec declarasse Homerum ortum omnium rerum e fluxu et motu: πάντα ἔκγονα ῥοῆς τε καὶ κινήσεως, inferendo subtilitatem suam philosophus in poetam; respicitque eadem p. 160 D. p. 179 E. inprimis in Cratylo p. 402 B. memorantur in iis locis initia philosophiae Heraclitеae ex Homerico hoc ducta; in postremo loco additur: οἶμαι, καὶ Ἡσίοδος. λέγει δέ που καὶ Ὀρφεύς, ὅτι „Ὠκεανὸς πρῶτος καλλίῤῥοου ἦρξε γάμοιο, ὅς ῥα κασιγνήτην ὁμομήτορα Τηθὺν ὤπυιεν. cf. Athenag. f. 15. (19) 4. et ad eum notata, vnde patet Orphicos quoque cosmogoniam suam et theogoniam ex hoc versu duxisse creditos esse. Verum de his actum diligenter a viris doctis historiam philosophematum exponentibus, in hisque inprimis a Tiedemanno, V. C. processum enim est ab hoc ad illud placitum de omnium rerum ortu ex aqua et igni: v. Sext. Empir. p. 685. Intolerabiles argutias alias allegoricas ad h. l. adscripsit Eustathius nescio vnde petitas.

202. *οἵ μ' ἐν σφοῖσι δόμοισιν ἐῢ τρέφον ἠδ' ἀτίταλλον.* Ita vulgo lectum hic et inf. 303. *οἵ με σφοῖσι* Lipſ. a m. pr. et Ven. cum Schol. A. B. addunt illa, ſic Ariſtarchum legere; alios *οἵ μεν σφ.* Poteſt vtique *ἐν* excidiſſe, poteſt quoque inſertum eſſe.

ἐῢ τρέφον. ἐΰτρεφον vna voce alii codd. et edd. probante Euſtathio. vix bene.

203. *δεξάμενοι Ῥείης.* Sic quoque Venetus. At Schol. A. „*Ῥείας αἱ Ἀριστάρχου. οὕτω καὶ Ἀριστοφάνης.*" non aſſequor, cur in hoc vno vocabulo ab Ionico vſu receſſerint.

ὅτε τε Κρόνον εὐρυόπα Ζεύς. Clarke: „quando videlicet." Scilicet ſententia ita h. l. fert. At *τε* non eſt, videlicet, ſed *τε* cum *ὅτε* iungitur tanquam copula nulla cum vi. *ὅτε γε* ſeriores ſcripſiſſent, ſimili more et eadem vi.

εὐρυόπης Ζεὺς iam memoratus E, 265 et al.

204. *γαίης νέρθε καθεῖσε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.* Etiam haec ad elementorum pugnam fuerunt vocata: ap. Stobaeum Ecl. I, 11. p. 290. ed. Heer. vbi vſſ. 200. 1. 2. excitantur, et Clement. Strom. V, p. 708. (p. 597) laudatis verſſ. 206. 207.

205. ※ 206. ※ ⟝ 207. ※ quod verſus hi bene nunc locum habent, non autem infra, vbi repetuntur: 304. 5. 6. In Vrat. b. omiſſi ſunt vſſ. 206. 207. adſcripti tamen in margine.

205. *καί σφ' ἄκριτα νείκεα λύσω.* Euſtath. *ἀδιακρίτους φιλονεικίας.* Schol. br. *πολλὰς καὶ ἀδιαλύτους.* Quidni ſimpliciter, *τὰ νείκη* pro *τὸ νεῖκος* eſſe dictum? Recitatur verſus cum v. 209 a Plutarcho Coniug. Praecept. p. 143 D. E. vbi vn. cod. pro *λύσω, στήσω.*

208. *εἰ κείνω γ' ἐπέεσσι παραιπεπιθοῦσα φίλον κῆρ.* ⟝ „*κείνων γε* Ariſtophanes et Zenodotus" hocque habent Vrat. A. d. „*κείνω* Ariſtarchus, Ὁμηρικώτερον, duplici caſu quarto, *ἐκείνους παραπείσασα (κατὰ) τὴν ψυχήν.* Schol. br. *ἐξαπατήσασα* reddit minus bene. Schol. B. vero iungit *εἰ κείνω γ' — ἀνέσαιμι.* ad hanc vocem

ſpectat gloſſa Heſychii: ἀνέσαιμι, ἀναπείσαιμι, καὶ παρορμήσαιμι. transſcripta ex Apollon. Lex. niſi quod pro παρορμήσαιμι ſequuntur verba: ἐποτρύναιμι. προτρεψαίμην, ad ſcripto verſu 209. Vt ἕω ἕσω, quod ἵημι eſt, ita ἀνέω, ἀνέσω· ſup. ad N, 657.

παραιπεπιθοῦσα. maluiſſem expungere τὸ παραὶ, quod grammaticis deberi cenſeo, pro παρὰ, verum vbique ita legitur. παραὶ πεπιθοῦσα Ven. Vrat. d. παραιπεπίθουσα, accentu mutato, edd. pr. Aldd. Turn. Steph. at Rom. παραιπεπιθοῦσα, quod Barnes recepit. Occurrit Ψ, 37 παρπεπιθόντες, et Od. O, 26 πεπιθοῦσα. Potuit vtrumque vſu haberi, et πεπίθω, et πεπιθέω.

209. εἰς εὐνὴν ἀνέσαιμι ὁμωθῆναι φιλότητι. — „quod ὁμωθῆναι non eſt ὁμοιωθῆναι, (quod Schol. br. cum Apollon. Lex. in ἀνέσαιμι habent) ſed ὁμόσε ἐλθεῖν φιλότητι.“ Sch. A. εἰς ταὐτὸ συνελθεῖν Schol. B.

φιλότητι. φιλότητα Lipſ. De ἀνέσαιμι v. ad vſ. antec.

Supereſt hiatus in ἀνέσαιμι ὁμωθῆναι animaduerſus quoque Bentleio: incidebat is in ὁμονωθῆναι pro ὁμονοηθῆναι. tum ſubſtituebat ἀνέσαιμ' ἄρ ὁμωθῆναι. Poſſent alia fulcra nec minus inſeri, ἀνέσαιμι ῥ' ὁμ. vel γ' ὁμ. Poteſt antiquius videri reuocandum ὁμοιωθῆναι, vt ſcribas: ἀνέσαιμ' ὁμοιωθῆναι. Nil ſatis placet. Licet redire ad illud, quod in medio verſu tolerari forte potuit hiatus. v. Excurſ. de hiatu, licet quoque ſuſpicari rhapſodi emblema vſſ. 208. 9. 210. Recitat verſum Plutarch. l. c. vbi eſt ἀνέσασα ὁμωθῆναι φ.

210. φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη. Vno μ ſcribitur φιλομειδὴς et h. l. in edd. et codd. v. ad Γ, 424.

212. οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἔοικε. Schol. br. οὔτε πρέπον οὔτε δυνατὸν ἀρνήσασθαι, περὶ ὧν ἀξιοῖς. Dicendum erat: οὐκ ἔστι eſſe pro οὐκ ἔξεστιν, οὐ δυνατόν ἐστιν, et alterum οὐ πρέπον.

„γρ. οὐδ' ἐπέοικε“ Barnes.

213. Ζηνὸς γὰρ τοῦ ἀρίστου ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαύεις. — „ἀθετεῖται, quia beneficii gratiam ipſa infringit, ſi Iouis

caussa gratificatur, non ipsi Iunoni; et προηθέτει καὶ Ἀριστοφάνης" Sch. A. Prior ratio est friuola; auctoritati autem concedo, simulque sensui, quo rhapsodorum lacinias subtextas ad explendam et amplificandam sententiam facile assuescas subodorari.

Cum Venus et ipsa sit Iouis filia, Iuno eius erat nouerca. Nunquam tamen eo nomine eam Venus compellat. Vides itaque hoc quoque exemplo, quomodo mythi a tam diuersis fontibus ducti pro variis consiliis poetarum diuersis modis modo confusi, modo discreti fuerint, vt temerarium sit, vno eodemque iudicio pronuntiare velle de omnibus.

ἀγκοίνῃσι. Apollon. Lex. h. v. ἄγκοιναι, ἀγκάλαι, laudatis verbis: ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαύειν. pro ἰαύεις. Paria sunt in Hesych. Schol. br. Ducit Etymologus ab ἀγκὼν, ἀγκώνη, ἀγκοίνη. De ἰαύειν dictum ad I, 325.

214. ἦ καὶ ἀπὸ στήθεσφιν ἐλύσατο κεστὸν ἱμάντα. ξ-„quod κεστὸς non est nomen proprium, vt veteres nonnulli statuerunt." Callimachum vellicari ita peccantem, disco e Schol. Ven. ad Γ, 371. Etsi nunc vsus inualuit, vt Cestum Veneris proprie dicamus; quod Eustathius illustrat exemplis aliis. Pergit Schol. A. „sed est epitheton, ἀπὸ τοῦ τὰς ῥαφὰς κεκεντῆσθαι, *quod suturae acu sunt factae*. Simili modo interpretantur Schol. br. Etymol. Melius dixeris, esse omnino balteum, acu pictum; ita quoque Apollon. Lex. κεστός. οὐκ ὀνομαστικῶς ὁ τῆς Ἀφροδίτης ἱμὰς κεστὸς λέγεται, ὡς ὑπέλαβόν τινες. ἀλλ' ἐξ ἐπιθέτου, διακεκεντημένος καὶ περιπεποικιλμένος. In eodem Schol. A. subiicitur: ἐμπεποικιλμένης τῆς Φιλότητος καὶ Ἱμέρου καὶ ὀαριστύος. Putauit ideo, et sic ab aliis statui video, balteum acu pictum figuris Amoris, Desiderii, Confabulationis, fuisse insignem. Quod ab ingenio Homeri alienum esse existimo; sed antiquo sermone *inesse* ait balteo, cesto ea, quae ex venustate et gratia, quam ille corpori vestito parat, proficiscuntur; suntque dicta adeo eadem quae vulgari sermone efferres: summam corpori gratiam hunc balteum attulisse, vt ad amorem et de-

siderium adspectu alliceret. Eleganter itaque Veneris more vestita et cincta Iuno desiderium sui mouebat. Fuit tamen vel sic cingulum ornamentis suis variatum; est enim κεστὸς et ποικίλος. vti Γ, 371 πολύκεστος ἱμάς. Recte adeo Apollon. Lex. in κεστός. postquam monuerat, non esse nomen proprium, — ἀλλ' ἐξ ἐπιθέτου. διακεκεντημένος καὶ περιπεποικιλμένος. Idem hoc etymon, additis aliis, habet Etymologus, Hesych. et Suidas, cum Eustathio.

Hic vero Porphyrii ζήτημα habetur in Sch. B. (quod et dignum censuit quod adscriberet Valken. e Leid. cod. ad Ammon. p. 245.) ad v. 216 magisne risu an indignatione dignum, dubites. „Quaeritur, inquit, cur τὰ ἐρωτικὰ *in balteo* potissimum acu picta ex Homeri narratione fuerint? Dixit Satyrus: quia amantes faciunt plagis (loro) digna. Apio, quia amores irretiunt animos laqueis et vinculis, δεσμοῖς ἐοίκασι. (Male e Leid. δεσμοῖς δίκασαν.) Aristarchus autem, ὅτι ἄχρι τοῦ δέρματος διικνεῖται τὰ ἐρωτικὰ πάθη (argutatur ex τεῷ δ' ἐγκάτθεο κόλπῳ scil. ipsi cuti) τίκοντα (leg. τήκοντα et habet quoque hoc cod. Leid.) τοὺς ἐρῶντας, καὶ ἀποξύοντα διὰ τῆς στύψεως τὰ μέλη. (dicit ergo στύψιν de adstricta prae macie et ossibus vix inhaerescente cute.) Alia Eustath. adiungit ex antiquioribus p. 979, 48 sq. Vides clara grammaticorum nomina et ineptas nugas. Alio acumine ad Corinthi vrbis laudes locum transtulit Aristides Or. Isthmica, T. I. p. 23.

Nostra aetate exorta est alia quaestio, qua corporis parte cestus iniectus fuerit; de qua v. Excursum ad h. l.

ἀπὸ στήθεσφιν. pro στήθεος. v. ad Θ, 300.

215. ποικίλον. ἔνθα δέ οἱ θελκτήρια πάντα τέτυκτο. ποικίλον h. l. arte et ornatu varium. De voce v. ad Δ, 432. ἐνθάδε alii. θελκτήρια, *blandimenta*. Vox eadem Od. Α, 337. et Θ, 509. τέτυκται Lips.

216. ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης, ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ὀαριστύς. Schol. br. φιλότης. νῦν ἡ πρὸς μίξιν ὄρεξις. — Por-

ro τῇ ἔνι μὲν, et pro ἐν δ' ἵμερος, ἔνι δ' ἵμερος ap. Sext. Empir. p. 701.

ἐν δ' ἵμερος ex Plutarcho de aud. poet. p. 15 C. excitari video; quod in edd. non occurrit; ſed ἐν δ' — ἐν δ'. Vtitur ille verbis his aliquoties, et ſuauiter, v. c. de ſollert. animal. p. 967 E.

ἐν δ' ὀαριστύς. In nonnullis commentariis occurrere ait Sch. A. ἠδ' ὁ. „Sed illud ἐν δὲ repetitum videbimus in ſimilibus locis: inf. Σ, 535 ἐν δ' Ἔρις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ὁμίλεον, ἐν δ' ὀλοὴ Κήρ. et apud Euſtath. p. 979, 39 laudatur παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον τό·

ἐν μὲν γὰρ θαλίης ἐρατὸν μέρος ἀγλαΐης τε,
ἐν δὲ χοροιτυπίης, ἐν δ' ἱμερτῆς φιλότητος.

auctor horum verſuum vino iſta ineſſe dixerat, quod etiam appellauit ὄναρ ἐσθλὸν, ἀλεξίκακον, πάσῃ συνοπηδὸν ἀνίῃ. Ad ὀαριστὺν adſcripſerat Bentlei. Suidae corruptelam ἀοριστὺν, ὁμιλίαν, συναναστροφήν. et Heſychii ἀόρκτους (ὀαριστύας) ὁμιλίας.

217. πάρφασις, ἥ τ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων. πάρφασις inter amantium illecebras et artes. Sch. B. πάρφασις, ἡ διὰ λόγου παράπεισις. v. Od. Π, 286. 7. Apollon. Lex. πάρφασις, παραμυθία. *oratio demulcens*, v. ad Λ, 792. E pluribus apud Heſych. huc ſpectat: παράφασις — ἀπάτη. At Sch. A. iungit ὀαριστὺς πάρφασις. — τὴν παραλογιστικὴν ὁμιλίαν δι' ἀμφοτέρων δηλοῖ. Nec aliter Etymol. et ipſe Apollon. Lex. in Ὀαριστύς. vbi v. Not. Euſtathius nil intereſſe ait. Attamen negari nequit, ſi duo diuerſa nomina ſunt ὀαριστὺς et πάρφασις, inſuaue eſſe, quod πάρφασις ſine copula ſubiicitur. Omnino verſus 217 ita interſertus eſt, vt ſuſpicioni locum faciat, eſſe inſertum eum ab rhapſodis; etſi vel ſic antiquus ſatis verſus eſt habendus.

ἥ τ' ἔκλεψε νόον. *quae furtim fallere ſolet.* Recte Schol. br. inter alia: παρελογίσατο. Alia ſtructura erat in illo: μὴ κλέπτε νόῳ Α, 132 ad quem loc. vide. Comparabat Koeppen φρένας ἐξέλετο. eſſet ita κλέπτειν νοῦν, *ſanam mentem eripere.* πύκα περ φρονέοντα laudat

Etymol. in Κύπρις. Φρονέοντος vn. Vindob. adſcr. altero et Ariſtoteles Ethic. Eudem. VI, 6. Ethic. Nicomach. VIII. (VII) 7. vt ſit in verſibus ſententioſis.

218. τόν ῥά' οἱ ἔμβαλε χερσίν. ⊱ „quod οἱ — χερσὶν dictum pro χερσὶν αὐτῆς." Sch. A. τόν ῥα *hoc inquam. hoc vtique,* Clarke.

219. τῆ, νῦν τοῦτον ἱμάντα τεῷ ἐγκάτθεο κόλπῳ. ⊱ „quod κόλπος de veſtis ſinu dictum." τῆ, h. e. δέχου. λάβε. Scholia omnia et primo loco Apollon. Lex. h. v. Vulgatum erat τῆ νῦν τοῦτον ἱμάντα, τεῷ δ' ἐγκάτθεο κόλπῳ. At non τῆ cum caſu poni ſolet, quod recte obſeruat ad h. l. Clarke, et illuſtrat exemplis Od. E, 346. K, 477. 287. I, 347. monet quoque δ' abeſſe ab Harlei. Abeſt δ' a melioribus codd. Veneto A. B. Lipſ. Mori. Vrat. A. Eiecerat quoque iam manus Bentleii. Porro τῆ ſcribendum, non τῇ. v. ad Heſych. h. v. Obſeruauerat iam Apollon. Lex. h. v. male a nonnullis ſcribi τῇ, cum ſit imperatiuus. Ducunt autem τῆ a τάω, imperat. τάε. τᾶ. ſed vnde τῆ? laudant ζάω, ζῆ. Atqui hoc ex ζῆθι factum; vt appareat, fuiſſe olim ζῆμι, et τῆμι, vnde τῆθι, τῆ. Seruata forma ab Atticis, ἵστη. κίρνη. quod illuſtrat Pierſon ad Moerid. p. 208. Fuit autem τάω communis ſtirpis cum τείνω. A τάω, τάζω, vnde τέταγα. v. ad Jl. A, 591.

Sequitur: τεῷ ἐγκάτθεο κόλπῳ· de quo nihil video a veteribus diſerte dictum eſſe; Sch. A. B. non aliter videntur accepiſſe, quam: *ſinu abscondendum eſſe balteum.* Et Sch. br. ἐγκατάθου. κατάκρυψον ἐν τῷ ἰδίῳ κόλπῳ. Item Euſtath. p. 979, 58. Schol. B. alia eaque abſurda, affert. Neque aliam verborum vim, ſi grammaticam interpretationem ſequaris, elicias Alienum tamen a conſilio Iunonis eſſe debuit, ſi illa balteum in ſinu ſuo occultauit; nam ita demum vim habere potuit ad Iouis mentem demulcendam, ſi Iuno ſcite eo ornata ad eum accedebat. Et vſ. 214 ſoluerat Venus ipſa ceſtum a pectore, ἀπὸ στήθεσφιν, non absconditum ſinu habuerat. Nec rem expedit, ſi Iunonem nunc eſſe iuſſam

dicas cestum sinu reponere, vt, domum redux, sibi eum cum reliquo ornatu circumdaret; erat enim iam vestita et ornata, cum ad Venerem accesserat. Necesse ergo est, ἐγκαταθέσθαι κόλπῳ esse περιθέσθαι, saltem admovere et apponere, h. l. vesti infra mammas et pectus, ad colligendum vestis sinum, et gratiam corpori conciliandam. Non assentior, vt vides, Winckelmanno, qui ad balteum supra femora corpori iniectum κεστὸν refert.

220. πάντα. supplendum ex 215 θελκτήρια.

221. ἄπρηκτόν γε νέεσθαι. ἀντὶ τοῦ πορεύεσθαι — ὑποστρέψειν. Sic Aristarchus. At Demetrius (non apparet quinam e multis) γενέσθαι ἀντὶ τοῦ γενήσεσθαι (immo γενέεσθαι) vt sit a γενοῦμαι futuro. (immo vero vt sit γένω. γενέω.) Sed respuit tanquam durum ipse grammaticus A. cf. B. et Lips. Etiam Apollon. Lex. ἄπρηκτον; μηδὲν καταπραξαμένην, ἐπὶ τοῦ· ἄπρηκτον γενέσθαι. (aut γενέεσθαι aut γε γενέσθαι).

222. μείδησεν — Ἥρη. — „γήθησε" Lips. quod ipse cum Ernestio praeferam; habet quoque Harlei. cum altero pro Var. Lect. et Eustath.

223. μειδήσασα δ' ἔπειτα ἑῷ ἐγκάτθετο κόλπῳ. ⊱ „quod omine laetata subrisit, quia dixerat Venus οὐκ ἔσῃ ἄπρακτος" v. Od. Σ, 111 et 116. Schol. A. Subtilius quam res postulat; laetata est, cum potita esset eo quod cupierat.

μέσῳ δ' ἐ. κόλπῳ Ven. et ad eum Schol. A. „ita Aristarchus: alii autem ἑῷ." Agnoscit vtrumque Eustath. μέσῳ etiam Lips. Harl. Esse hoc ab interpolatore manifestum fit; antiquius fuit ἑῷ. Dices, ita vero in ἔπειτα ἑῷ hiatus existit! Minime; nam ϝεος pronuntiatum fuisse, si *suus* esset, iam aliquoties vidimus. v. ad A. Exc. VII. Bentlei. adscripserat: ἔπειτ' ἄρ' ἑῷ. ita debuit scriptum esse ἔπειτ' ἄρα ϝῷ. cf. Excurs. de digammo.

225. λίπε ῥίον Οὐλύμποιο. ⊱ „quod Ὄλυμπος nunc mons est: quia ῥίον ei tribuitur; ὄρους ἀκρωτήριον. etiam secundum Apollon. in ῥίον. Idem versus T, 114 legitur.

226. Πιερίην δ' ἐπιβᾶσα. ξ quod Olympus, deorum domus, Macedoniae mons est. Subiacet Pieria, hinc Emathia, serius Macedonia, et adiacet Thracia (hoc non bene; nam est h. l. Chalcidice cum peninsula, in cuius extrema ad orientem ora est Athos.) Laudatur porro ex Od. E, 50 Πιερίην δ' ἐπιβὰς ἐξ αἰθέρος, (sic interpunge) ἔμπεσε πόντῳ. — Macedonia a Macedone dicta: fabula e. Marsya memoratur in Sch. A. et Sch. br. Obseruauit autem in enumeratione hac terrarum situs veritatem; eoque nomine laudat poetam Strabo recitatis versibus lib. I, p. 48 A. cf. *Choiseul* per Lenz. p. 88.

227. σεύατ' ἐφ' ἱπποπόλων Θρῃκῶν ὄρεα νιφόεντα. „σεύατ' ἐφ'. In alio ἔσσυτ' ἐφ'" Sch. A. Prius iam vidimus Z, 505 et H, 208. pro ὥρμησεν. Nec minus tamen alterum bene se habet. ἱπποπόλων. γρ. „ἱπποκόμων" Sch. Lipſ. et ὄρεα σκιόεντα vn. Vindob.

229. ἐξ 'Αθόω δ' ἐπὶ πόντον ἐβήσατο. „'Αθόω aiunt dictum per ἐπέκτασιν poeticam." Quidni duplex forma: 'Αθόως et ἌΘως? vt γάλως. Sch. ad Γ, 122. forte et Ἄθοος. Sch. B. cum Sch. br. vult scribi Ἄθοω quod reiectum ab Herodiano in Etymologo; etsi passim, vt in ed. Rom. et Eustath. ita scriptum occurrit, qui defendit exemplis πόλεως. ὄφεως et similibus.

ἐπὶ πόντον. Zenodotus et Aristophanes. Iidem ἐβήσετο cum Lipſ. Harl. Vrat. b. d. Etymol. sollenni varietate: v. sup. B, 35 et al.

Commemorant ad h. l. Scholia et Eustath. de Atho, quae vulgo nota sunt, isthmum a Xerxe perfossum, Dinocratis architecti commentum Alexandro oblatum, et de vmbra montis in Lemni vrbem Myrinam proiecta de qua v. ad Cheualerii Troadem c. 5. p. 50 cum Kaestneri disputatione subiuncta.

230. Λῆμνον δ' εἰσαφίκανε. Laudat vſ. Plutarch. suo more de Exil. p. 603 E. Hic quaestio mouetur in Sch. A. et Sch. br. qua de caussa *Somnus* in insula *Lemno* potissimum habitare dicatur. Expeditur res ex mythis antiquis. *Vulcani* sedes fuit Lemnus; eius vxor

Charis. (v. inf. Σ, 382.) Iam autem Charitis foror ibidem agebat Pafithea, a Somno amata. Sch. A. Subiicitur in eo aliud longius petitum: quod Lemnus abundabat vitibus; vinum autem fomnum parit. Hoc idem Schol. B. amplectitur ad vf. 231. Tertia ratio eft apud Euftath. cafu factum, vt hac in infula Iuno in Somnum, hominum domos et vrbes peragrantem, (inf. 361.) incideret. Ineptum eft, quod alii Philoctetis cauffa Somnum in Lemno morantem huc traxerunt; (memores forte chori apud Sophocl. 827 fq.) Vix puto nunc veram cauffam reperiri poffe cur Somno fedes affignata fit in Lemno.

πόλιν θείοιο Θόαντος. „τὴν ὑπὸ Θόαντος πολισθεῖσαν." Sch. B. Illo igitur tempore nondum duae *πόλεις* conditae erant, Hephaeftias et Myrina. *πόλιν Θόαντος ἄνακτος* Barocc. lapfu librarii. *θείαντος* Lipf. *θείοιο ἄνακτος* vn. Vindob. *Λῆμνον πόλιν*, per appofitionem; vti *Ἴδην δ' εἰςαφίκανε. Λεκτὸν*, inf. 284. et *Κύπρον ἵκανεν, ἐς Πάφον.* Od. Θ, 362. Sch. B.

231 *ἔνθ' Ὕπνῳ ξύμβλητο, κασιγνήτῳ Θανάτοιο.* Perquam antiqua fimilitudo! in Hefiodo quoque obuia Θ. 758. Memorat hoc et alia Plutarch. de Confolat. p. 107 D. in quibus etiam eft notum illud: *ὕπνος τὰ μικρὰ τοῦ θανάτου μυστήρια.* quod aliter fe habet apud Sch. B. qui laudat Mnefimachum Comicum dicentem, *ὅτι Ὕπνος ἐστὶ μικρὸν καὶ μερικὸν μυστήριον.* non video quam commode dictum fit hoc alterum. *Confanguineus Leti Sopor* ductus eft ex Homero ap. Virgil. Aen. VI, 278. Etiam figna Somni et Mortis vifa Spartae prodidit Paufan. III, 18.

232. *ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ.* „*ἄρα*, vt folent amici obuiam facti" Clarke. fane e contexto et fententia. Non vero latent in *ἄρα*, quod eft vtique, *δή*.

233. *Ὕπνε ἄναξ* — verfum refpicit Aelian. H. A. I, 43.

234. *ἦ μὲν* Mori. Ven. Townl. Vrat. A. b. d. Etiam Euftath. *ἦ μέν.* fed fubiicit ille: *γρ. καὶ εἰ μὲν, ὃ καὶ κρεῖττον.* Contra Lipf. habet *εἰ μὲν*, cum gloffa: *γρ. καὶ ἦ, κατὰ τοὺς παλαιούς.* Scilicet poteft h. l. et in fimili-

bus, v. c. Π, 236 sq. X, 233 sq. ἦ μὲν bene locum habere, etsi propositio sit conditionalis; hoc sensu: *sane tu et alias.* Hesychius: ἦ μέν μοι. ὄντως μέν μοι, etsi hoc ad Jl. A, 77 notatum esse potuit. Nam saepe formula ἦ μὲν occurrit, et plerumque ἤ μὲν scribitur, aut cum ἦ μὴν variat; quod alii etiam praeferendum esse censuerunt. cf. ad Jl. A, 77. Sollennis tamen formula in precibus est εἰ μὲν, vt Lat. *si.*

ἐμὸν ἔπος Harlei. Cant. Lips. Townl. Vrat. A. b. d. duo Vindob. (εμον ϝεπος) Sicque edd. Flor. Aldd. donec e Rom. ed. receptum ἐμεῦ per Turneb. Sed prius verius.

Sequitur ἠδὲ, quod respondet h. l. τῷ, ἦ μὲν vel εἰ μέν. Alibi subiicitur ἦ τε *sane quoque.* Sup. M, 67 εἰ μὲν γὰρ δὴ — ἦ τ' ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι. Od. M, 137 τὰς εἰ μέν κ' ἐάᾳς — ἦτ' ἂν ἔτ' εἰς Ἰ. Add. Jl. K, 449. 450. et al. sicque nostro quoque loco scriptum esse malim. Subiicitur quoque εἰ μὲν — τῷ Jl. O, 49. Possunt tamen etiam pro ἠδὲ loca laudari: Jl. H, 301. 2 η μὲν — ἠδ' αὖτ'. Π, 236. 8 ἦ μὲν δὴ — ἠδ' ἔτι καί. Arbitror tamen et in his melius scribi ἦ δέ. Quod ἠδέ τι scribitur in nonnullis, vt Vrat. d. solito more fit.

235. ἐγὼ δέ κέ τοι ἰδέω χάριν ἤματα πάντα. Erat vulgo editum εἰδέω, eadem vi et laude. At ἰδέω Ven. A. B. cum Harlei. Mori. Vrat. A. d. Addit Schol. A. Aristarchum ita legere; at αἱ δημώδεις εἰδέω. adiicitur aliud Scholion: ἔδει δὲ, ἤτοι ἰδείην, ἵν' ᾖ τὸ ῥῆμα ἠλλαγμένον, ἤ, ἐκ περισσοῦ νοουμένου τοῦ καὶ (κε), ἐγὼ δέ σοι εἴσομαι χάριν. Scilicet hanc vim habet aoristus coniunctiui ἰδῶ, vt sit idem quod ἰδείην vel εἴσομαι. Ita Scholion est constituendum. Schol. B. ait: ἰδέω, Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ ὀφλήσω. Est enim εἰδέναι χάριν τινὶ eadem vi dictum. Vulgatum tamen εἰδέω est quoque in Eustath. et Schol. br. Puta formas fuisse plures εἴδω, εἰδέω, ἰδέω, ἰδῶ, quod et pro futuro fuit.

καί τοι cum vitio metri edd. Flor. Aldd. Correxit ex ed. Rom. Turnebus.

236. *κοίμησόν μοι Ζηνὸς ὑπ' ὀφρύσιν ὄσσε φαεινώ.* „ὑπ' ὀφρύσιν Ariſtarchus et Ariſtophanes. At Zenodotus ὑπ' ὀφρύσι." Corruptum hoc. forte ἐπ'. Videtur ἐπικοίμησον iunxiſſe. Sed verum prius ὑπ' ὀφρύσιν ὄσσε, inf. O, 607. 8 τὼ δέ οἱ ὄσσε λαμπέσθην ὑπ' ὀφρύσιν. Aliquoties: ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λεῖβον. κοίμισον Lipſ. c. al. κοίμισσον Harl. et vn. Vindob. Euſtath. ait ὅτι τὸ κοίμησον Αἰολικῶς ἔτρεψε τὸ ι εἰς η κατὰ τοὺς παλαιούς. Immo vero eſt antiquior forma et vſus κοιμάω, quod ſerius κοιμίζω. cf. ad M, 281.

237. *ἐπεί κεν ἐγὼ παραλέξομαι ἐν φιλότητι.* „γρ. παραλέξωμαι φιλότητι" Barn. Eſt ap. Euſtath. p. 981, 42.

239. *Ἥφαιστος δέ κ' ἐμὸς πάϊς ἀμφιγυήεις.* — „quod κ' h. l. non eſt καί, ſed κὲ Homerico more abundans." Sch. A. Spectandus is eſt in eo, quod κε cum futuro iungitur; Eſt τεύξει κε vt paullo ante παραλέξομαί κεν, et ſic ſexcenties. Serior ſcriptor vſus eſſet τῷ γε. vel poterat ſcribi δέ τ'.

ἀμφιγυήεις iam A, 607 lectum. Nec h. l. ſcriptura variat; cf. ad N, 147.

241. *τῷ κεν ἐπισχοίης λιπαροὺς πόδας εἰλαπινάζων.* ἐπισχοίης. Vix eſſe putes quod in hac voce moretur. Forma antiqua, Atticam appellant, ſatis obuia eſt: σχοίην. σχοίης pro σχοῖμι. σχοῖς. Attamen Ven. exhibet ἐπισχοιες, quod analogia caret; fertur tamen in Schol. A. eſſe lectio Herodiani appoſita libro XVII τῆς Καθόλου, et eſſe Syſtolen τοῦ ἐπισχοίης. Quid eum ad probandam hanc lectionem adduxerit, non reperio. Credas eum in codices incidiſſe, qui id exhiberent. Ita vero hoc ſuperfuiſſe dicerem ex antiqua ſcriptura ΕΠΙΣΧΟΙΕΣ ſeruatum, qua E erat pro H. quod cur nunc vna tantum in voce ſeruemus? Bene itaque ab alio grammatico notatum: καὶ ἴσως ἔδει οὕτως (ἐπισχοίης) ἔχειν. παρεφθάρη δὲ ὑπὸ τῶν μεταχαρακτηρισάντων (an *ab iis qui formam vocis mutarunt?* cum ex antiqua ſcriptura lectio mutaretur in ſerius receptam?) τῷ δὲ χαρακτῆρι (*forma*) γενόμενον ὅμοιον τῷ ἰοίην καὶ ἀγαγοίην παρὰ Σαπφοῖ, καὶ

τῷ πεπαγοίην παρ' Εὐπόλιδι, εἰκότως ἐβαρυτονήθη τὸ ἐπισχοίης γενόμενον ἐπισχοῖες ὡς Αἰολικόν. (non ἐπίσχοιες vt ἐπίσχοιμι ἐπίσχοις) οὕτως Ἀλέξανδρος ὁ Κοττιαεὺς ἐν τῷ ι̅ τῶν παντοδαπῶν. totam rem inuerſe tradens; non ex vſitato factum eſt inuſitatum; ſed relictum ex antiqua ſcriptura, quod recentiori erat attemperandum. Nihil hac de re meminere alii grammatici. In Heſych. eſt ἐπισχοίης. ἐπιβάλοις.

λιπαροὺς πόδας. Ariſtoph. Veſp. 604 memorat Euphronium grammaticum retuliſſe hoc epitheton h. l. ad morem lauandi et vngendi pedes hoſpitum. Poteſt tamen eſſe ſimpliciter epitheton ornans: candidi, pulcri.

242. προσεφώνεε νήδυμος ὕπνος. — „quod νήδυμος cum ν pro ἥδυμος" Schol. A. ſaepe iam repetitum; primo loco ad B, 2. Infra 253 τὸ νήδυμος aiunt (v. Euſtath.) aperte dictum eſſe, quia a verſus initio poſitum; at h. l. poteſt eſſe προσεφώνεεν ἥδυμος.

243. Verſus paullo ante iam lectus vſ. 194.

245. ῥεῖα κατευνήσαιμι, καὶ ἂν ποταμοῖο ῥέεθρα. καὶ ἂν exple καὶ κατευνήσαιμι ἄν. Vrat. A. κατευνάσαιμι, male. ita α corriperetur ex κατευνάζω.

246. Ὠκεανοῦ, ὅς περ γένεσις πάντεσσι τέτυκται Supra 202 erat θεῶν γένεσις Oceanus, h. e. γενετήρ. Deſiderari poteſt et h. l. aliquid quod πάντεσσι ſcil. θεοῖς declararet. Vt nunc eſt, πάντεσσι debet ductum eſſe ἀπὸ τοῦ, τὰ πάντα. Ita natum eſt philoſophema tantopere agitatum. In Schol. A. Porphyrii eſt quaeſtio, repetita in Schol. B. et Sch. br. „quomodo hoc ſoluendum ſit, quod nunc *omnia* ex Oceano generari dicat Homerus, porro Heſiodus omnia ex Chao orta Theog. 216 narret. ῥητέον οὖν, ſubiicit, ὡς ἕκαστος μὲν εἴρηκεν, ὡς ἐβούλετο, Ὅμηρος δὲ φιλοσοφώτερον. nam aqua eſt omnium rerum principium." Scilicet fuere commenta coſmogonica in vetere Graecia diuerſa; inter haec vnum de rerum ortu ex Chao, aliud ex Vrano, aliud quod a Crono rerum origines repeteret, alia aliter; in his quoque ab Oceano res ducens. Quid poeta ſenſerit, propter ambi-

guitatem τοῦ πάντεσσι obſcurum eſt; poteſt videri per γένεσιν θεῶν etiam reliquarum rerum ortus declarari vt ſint τὰ πάντα. Ita verſum 246 accepiſſe et declarare voluiſſe videtur Crates, grammaticus, qui alium verſum ſubiecerat: „ἀνδράσιν ἠδὲ θεοῖς, πλείστην δ' ἐπὶ γαῖαν ἵησιν" vt ſit πλείστην γένεσιν. Memoratur haec interpolatio ap. Plutarch. de facie in orbe lunae p. 938 D. Vulgo πάντεσσι a τὰ πάντα ductum accipitur, etiam ab ipſo Plutarcho, ſi modo is auctor eſt libelli de philoſ. plac. I, 3.

Orphei verſum hunc fuiſſe, olim creditum eſt: vt eſt ap. Athenag. Legat. 15, 5. vbi tamen alter ille verſus 202 Homero attribuitur. Recitatur tamen tanquam Homericus vterque verſus ap. Stobaeum Ecl. phyſ. I, 11 p. 278.

248. ὅτε μὴ αὐτός γε κελεύοι. Euſtath. tum Barocc. vn. Vindob. Lipſ. κελεύει. Recitat verſum Apollon. Lex. in εὐνήσαιμι· κοιμήσαιμι. ſed in fine lapſus — αὐτός γε Κρονίων.

249. ἤδη γάρ με καὶ ἄλλοτε ἣ ἐπίνυσσεν ἐφετμῇ. Erat ἄλλοθ' ἑῇ a Wolfio (in priore edit.) repoſitum e var. lect. Clarkii, quantum video, qui id e Barnes duxit, quem hanc lectionem ſuopte ingenio effinxiſſe apparet. In marg. Stephani erat ἄλλοτε ᾗ, ſicque Mori. Lipſ. Harlei. ἄλλοτε σὴ — ἐφετμὴ Cant. Vrat. b. at librorum maioris partis lectio eſt καὶ ἄλλο τεὴ — ἐφετμή. *tuum mandatum*, h. e. euentus quem habuit Iunonis mandatum, cum Iupiter expergefactus fraudem factam reſciuiſſet. Docet ſenſus duriſſimum eſſe ἄλλο pro κατ' ἄλλο. ἄλλοτε. tum et illud durum: Iunonis *iuſſum caſtigaſſe* aut, vt vertunt, *ſapere feciſſe* Somnum; at enim qui caſtigauit, fuit *Iupiter:* ideoque recte ſeparantur ἄλλοτε ᾗ ἐπίνυσσεν ἐφετμῇ. Tum vero aliud eſt quod turbet, quomodo Iupiter ſapere eum docuerit ἐφετμῇ ᾗ vel ἑῇς, *ſuo iuſſu;* nam *Iunonis,* non Iouis, erat iuſſum, quod Somnus exſequutus erat. Propior ad haec eſſet lectio Vrat. A. ἄλλοτε σῇ — ἐφετμῇ.

Nuuc videamus antiquiores. In Ven. vtroque legitur, quod vulgo habemus: *ἄλλο τεῇ ἐπίνυσσεν ἐφετμή.* Sch. A. docet, Ariſtarchi et Herodiani eam lectionem eſſe caſu recto, et prior quidem ita expoſuerat: *κατ' ἄλλο ἡ σὴ ἐσωφρόνισεν ἐντολή.* Sch. B. autem: *ἤδη γάρ με καὶ εἰς ἄλλο* (quae et gl. mſ. Moſc. 2.) *ἐπαίδευσεν ἡ σὴ πρόσταξις.* Probant Alexion et Schol. A. (Adde Plutarch. de Hom. poeſi ſ. 4. et Euſtath. p. 981, 60. et p. 983, 18 *τουτέστιν ἡ σὴ ἐσωφρόνισε συμβουλή:* quam incommoda ſit ſententia, nemo ſenſiſſe videtur. Ad *ἄλλο* ſpectat gloſſa Apollonii Lex. *καὶ ἄλλο. καὶ ἄλλοτε.* At Ptolemaeus Epithetes, praeeunte Zenodoto, legerat: *καὶ ἄλλο τεῇ ἐπίνυσσεν ἐφετμῇ. — οἷον, τῇ σῇ ἐντολῇ ἐσωφρόνισέ με.* (potius *per, propter id quod tu mihi iniunxeras.*) Tandem Parmeniſcus legerat: *ἄλλοτε ῇ ἐπίνυσσεν ἐφετμῇ.* cum quo conuenit illud *ἄλλοθ' ἑῇ*, etſi, vbi repertum aut quo ſenſu acceptum ſit, non reperio. Scilicet, vt locum habeat, *ἐφετμῇ ῇ* accipiendum eſt, non, iuſſu, ſed *minis ſuis.* Conuenit Scholion B. ſi *ἄλλο τεῇ* in eo emendes *ἄλλοτε ῇ. οἱ δὲ,* ait, *ἄλλοτε ῇ ἐπίνυσσεν ἐφετμῇ, τουτέστι, τῇ ἰδίᾳ ἐσωφρόνισε καὶ ἐνουθέτησεν ἀπειλῇ.* Et ap. Heſych. et Etymol. eſt *ἐφετμὴ — νουθεσία.* Hoc igitur tenebo.

ἐπίνυσσε. Spectat ad h. v. Apollon. Lex. *ἐπίνυσσεν, ἐσωφρόνισεν,* addunt alii, *ἐπαίδευσεν, ἐνουθέτησεν.* v. Heſych. Schol. br. *διήσειρεν* in Suida redditur; corrupta voce: quae varie emendari poteſt; *διήγειρε. διέσεισε* vexauit. et al. *ἐπίνυσεν* vno σ Lipſ.

250. *ὅτε κεῖνος* Ionicum e Cant. Mori. Harl. Townl. Vrat. d. Ven. pro vulgato *ὅτ' ἐκεῖνος.*

252. *ἤτοι ἐγὼ μὲν ἔλεξα Διὸς νόον. ἔλεξα, ἐκοίμισα,* eſt ap. Apollon. Lex. et hoc expreſſum eſt in ed. Flor. et Rom. Induxit *ἔθελξα* Ald. ſec. quod Barnes defendit, quia *θέλγειν νόον* proprie ita dictum eſt, magis quam *λέγειν νόον.* Exhibet tamen *ἔλεξα νόον* optimus quisque codex. Etiam Schol. br. *ἔλεξα, κατεκοίμισα* cum Euſtath. *λέγω* eſt, cubare facio, ſopio.

νήδυμος ἀμφιχυθείς. Apollon. Lex. h. v. περιχυθείς. περιπλακείς.

254. ἀνέμων ἐπὶ πόντον ἀήτας. Ex hoc vſ. et Od. I, 239 notant grammatici ἡ ἀήτη, πνοή. At O, 626 δεινὸς ἀήτης. vbi Euſtath. ex Heſiodo laudat: νότοιό τε δεινὰς ἀήτας. ex vſſ. ſpuriis 675 vbi paullo ante erat εἴ κ᾽ ἄνεμοί γε κακὰς ἀπέχωσιν ἀήτας.

255. καί μιν ἔπειτα Κόωνδ᾽ — ἀπένεικας. „Nonnulli Κόον, etiam Calliſtratus ἐν τοῖς διορθωτικοῖς." Schol. A. Pronuntiabatur vulgo τὴν Κῶν. τὴν Κῶ v. Euſtath.

256. ὁ δ᾽ ἐπεγρόμενος χαλέπαινε ῥιπτάζων iungere iubent Schol. br. eſſe enim pro ἐῤῥίπταζε χαλεπαίνων.

ἀνεγρόμενος Euſtath. pro var. lect.

Fabula de Herculis eſcenſione in inſulam Con, quam Meropes habitabant, e Pherecyde narratur in Schol. A. B. br. et ex eodem ap. Apollodorum. Verſum laudat Schol. Pindari Nem. IV, 40. nam et Pindarus fabulam attigit.

258. καί κε μ᾽ ἄϊστον. h. e. ἀφανῆ. Cant. καί κ᾽ ἐμ᾽.

259. εἰ μὴ Νὺξ δμήτειρα θεῶν ἐσάωσε καὶ ἀνδρῶν. „δμήτειρα. οὕτως ἐν πάσαις. Ἀριστοφάνης καὶ Ζηνόδοτος· μήτειρα" Schol. A. adde Euſtath. Atqui hanc formam pro μήτηρ ignorauit Homerus, vt nec aliam norat formam quam Δημήτηρ. Apollon. Lex. in Νὺξ, excitat δμητῆρα vitioſe pro δμήτειρα, item Heſychius, iam emendatus.

„γρ. μ᾽ ἐσάωσε" Barnes.

260. ἱκόμην Sch. br. interpretantur ἱκετεύων παρεγενόμην. et Euſtath. ἱκόμην, ὅ ἐστιν, ἱκέτευσα. Bene. v. ad X, 123.

ὁ δ᾽ ἐπαύσατο χωόμενός περ. Suſtuli interpoſitam interpunctionem; eſt enim pro ἐπαύσατο χώεσθαι, ὀργισθῆναι. Ionicum ὁ δὲ παύσατο eſt in vno Vindob.

261. ἅζετο γάρ, μὴ Νυκτὶ θοῇ ἀποθύμια ἔρδοι. „Νυκτὶ θοῇ. nonnulli: φίλῃ· quod et melius. τί γὰρ πρὸς τιμὴν ἡ θοὴ Νύξ;" Sch. B. et Lipſ. Doctior tamen videri debet lectio θοῇ, Nocti propria, quatenus ipſa dea curſum

nocturnum celerrime peragit. Legerat quoque θοῇ Apollon. Lex. p. 45. Bentl. coni. Νυκτὶ θεᾷ vt O, 93 θεὰ Θέμι. 206 Ἶρι θεά. Et poteſt eo facere quod in Sch. br. adſcriptum eſt: ἢ θείᾳ.

ἅζετο — δασυνομένης — ἀντὶ τοῦ ἐσέβετο. Apollon. Lex. h. v. Etiam ap. Sophocl. Oed. Tyr. 155 ἀμφί σοι ἀζόμενος. vbi gloſſa ap. Brunck. εὐλαβούμενος. φοβούμενος.

ἀποθύμια. τὰ μὴ καταθύμια, ἀλλὰ προςάντη τῇ ψυχῇ Apollon. Lex. Alia, ſed eodem ſenſu apponunt alii, Sch. br. Heſych. Etymol. in quo ſunt λυπηρά. Eſt quoque ἀπὸ θυμοῦ εἶναι vt A, 562.

ἕρδοι et ἔρδοι ſcribitur; nil refert: modo teneas, olim duas fuiſſe formas, aliam cum digammo, aliam ſine eo; Neceſſe eſt h. l. fuiſſe αποθυμια ϝερδοι· v. ad A, 315. Bentleius quidem coni. ῥέζοι.

265. ἢ φῂς, ὡς Τρώεσσιν ἀρηγέμεν εὐρυόπα Ζῆν', ὡς Ἡρακλῆος πέρι χώσατο. Etiam h. l. veteres grammatici disſenſerunt de voce ἦ, aliis, vt Aſcalonita, ἢ ſcribendum eſſe contendentibus, non modo ſi eſt *vel*, ſed etiam in interrogatione, ἦ in affirmatione; aliis in vtroque ἦ locum habere. Eadem dubitatio etiam h. l. occurrit in Ven. A. B. et Sch. Lipſ. ad 275.

ἀρηξέμεν Barocc. Mori. Ven. Lipſ. Harl. Moſc. 2. Vrat. b. nec male.

In fine vulgo exaratum Ζῆν' — ὡς. At eſt Ζῆ — ν' ὡς in Ven. Lipſ. Vrat. d. et edd. Rom. Turn. multa congeſſit ad hoc Euſtath. p. 984. Parum intereſt; hoc tamen grammaticis praeceptis magis conſentaneum. Dicta iam de his ſunt ad Θ, 206. vbi idem hemiſtichium erat.

παιδὸς ἑοῖο. de quo v. ad A, 496 et Exc. de digammo.

266. Ἡρακλεῖος Townl. περιχώσατο ed. Rom. Moſc. 2. Vrat. d. vn. Vindob. alter ἐπεχώσατο.

267. ἀλλ' ἴθ', ἐγὼ δέ κέ τοι Χαρίτων μίαν ὁπλοτεράων — ξ— „quod (iterum 275) πρεσβυτέρας et νεωτέρας

Χάριτας nouit Homerus" Sch. A. Necesse hoc non est; nam adiectum esse potest epitheton perpetuum ac proprium. Gratiae omnino sunt puellae tenera aetate, iuvenculae, ὁπλότεραι. Hoc est illud, quod apud Suidam in ὁπλότερος notatur, dici vocem et comparatiue, et absolute, vt sit omnino, in iuuenili aetate constitutus, in Homero autem accipi comparatiue, et eum duas γενέσεις Χαρίτων ὑποτίθεσθαι. quod tamen necesse non erat facere.

Ineptum est Scholion Porphyrii ad h. l. quo quaerit, cur promissa coniux maiorem vim ad Somni animum flectendum habuerit, quam thronus. Porro Charitem dicit h. l. esse οὐ προκαταρκτικὴν, ἀλλὰ μεμπτικὴν, lege ἀμειπτικήν. non de beneficio, sed grata voluntate χάριν esse accipiendam. Aliis modis argutantur alii et Eustath. p. 982, 42. At Schol. B. cestum tantum ad ἐρωτικὰ valuisse ait; itaque Pasitheae mentionem fuisse faciendam. Atqui ad Iouis amorem vnice cestus expetitus fuerat.

Ad v. 267. spectat gl. Suidae in ὁπλότερος.

269. Πασιθέην, ἧς αἰὲν ἐέλδεαι ἤματα πάντα. Versus abest a Venetis A et B. Et ad 276 monet Schol. B. et Lips. nunc a Somno nomen addi Pasitheae. Porro abest ab Harl. Lips. Townl. Vrat. A. Mosc. 2. vno Vindob. merito pro insititio habendus. In edd. (adde codd. Cant. Vrat. b. vn. Vindob.) pro ἐέλδεαι legebatur ἱμείρεαι, quod ex v. 276 mutauit Barnes, qui primus vidit primam in ista voce esse longam, vt vel ex v. 163 supra apparet. In Vrat. b. versus extat, sed mendosus: Πασιθέης ἱμείρεαι ἧς αἰὲν ἤματα πάντα.

270. χῆρατο et χήρατο scribitur vt in ceteris ex αι natis. At est aliud quod hic moratur quodque verbis Bentleii adscribam: χήρατο δ' Ὕπνος. Nusquam alias χαίρομαι. Δάτιδος illud: ὡς ἥδομαι καὶ τέρπομαι καὶ χαίρομαι non risissent, si Homerus dixisset χήρατο. Emendat itaque χαῖρε δ' ἄρ' Ὕπνος. Reponi potest: Datidis dictum (Pac. 290 Aristoph.) aliis de caussis rideri potuisse;

porro ap. Homerum esse ἐχάρην vt Γ, 23 et al. χαρέντες sup. K, 541. Nisi dicas, ἐχάρην diuersae indolis tempus esse (ductum forte a χάρημι) quam ἔχηρα et ἐχηράμην. E priore illo ductum fuit κεχάρομαι (a κέχαρα ex χάρω antiquo, vnde ipsum κέχαρμαι ducendum esse apparet) et κεχαρέω et κεχαρέομαι in Homero obuia. Hactenus ea, quae pro Bentleii obseruatione dici possunt. Praestat dicere, esse τὸ χήρατο si non suspectum, obseruatu tamen dignum.

271. νῦν μοι ὄμοσσον ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ· ἀάατον. de hac voce contraria afferunt grammatici praeeunte iam Apollonio Lex. ἀάατος ὁ ἀβλαβὴς — ἐνίοτε δὲ τὸν ἐπιβλαβῆ καὶ δυςχερῆ. Paria Sch. br. Sch. B. Etymol. h. v. et addunt alterum esse referendum ad εὐόρκους, alterum ad ἐπιόρκους. Melius puto rem sic dispones: ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ est, quatenus sine noxa per Stygem peierari nequit. Multa cumulantur temere, inprimis apud Eustathium. Actum de voce sup. ad I, 116. Fuere voces ἄω, ἀάω, vnde ἀάσατο, *laedo*, βλάπτω, vnde ἄατος, *laesus*, (vt ἀάτη, βλάβη, vnde factum ἄτη) vel *qui laedi potest*, et praefixo α, ἀάατος, *qui laedi nequit impune*. ἄατον passim codd. et Etymol. et ed. Flor. Aldd. emendatum e Romana.

272. χειρὶ δὲ τῇ ἑτέρῃ μὲν ἕλε χθόνα — ξ— „quod ἕτερος de duobus dicitur bene, Ἑλληνικῶς" Sch. A. B. forte cum respectu ad alios qui ἄλλος male ita vsurpabant. Iidem cum Sch. br. iurari obseruant per duo elementa, "τὸ ξηρὸν καὶ τὸ ὑγρόν." Atqui iurat *per Stygem*, manu altera terra, altera mari iniecta; v. Not. Illustrat hinc iusiurandum οὐ δᾶν ap. Theocr. VII, 39 Schol. ad e. v.

273. ἅλα μαρμαρέην. respicit Hesych. μ. λαμπράν. Habet hinc Virgil. *marmoreum aequor*, quod hinc apparet esse λαμπρὸν a Sole. Contorte veteres τὴν λαμπρότητος θρεπτικήν, τοῦ ἡλίου. Sch. B. et Eustath.

ἵνα νῶϊν ἅπαντα. Vrat. d.

274. μάρτυροι ὦσ' οἱ ἔνερθε θεοὶ — ⸖ „quod Zenodotus μάρτυρες legerat, ignorans apud Homerum μάρτυροι occurrere." V. ad A, 338. et al.

οἱ ἔνερθε θεοὶ ſunt Titanes, Vrani ſoboles: Cronus Crius, Hyperion, Iapetus, Coeus," Sch. A. et Sch. br.

μ. ὦσιν et μ. ὅσσοι ἔ. θ. ap. Euſtath. ὦσιν etiam ed. Rom. quod recte mollius cenſet Erneſti, equidem etiam verius. Certe ὦσ' οἱ vix Homericum eſt, primo propter duram eliſionem, tum quod articuli vſum hunc ignorat. Conſentiunt tamen in ὦσ' οἱ codd. etiam Ven. ὅσσοι Waſſe praeferebat. ὦσ' οἱ νέρθε Cantabr.

275. 6. Laudat verſus Pauſan. IX, 35 loco noto de Gratiis p. 781. vbi in Homero modo vnam Vulcani vxorem, Charin, Σ, 382. modo plures memorari obſeruat. Χάριτας ὁπλοτέρας non comparatiue eſſe dictas, ſed iuvenculas per ſe, iam notatum ad vſ. 267. De varietate in ἡ et ᾗ notata grammaticorum v. ſup. ad 265.

Πασιθέην eſt in Lipſ.

276. ἧς αὐτὸς, ſine τ', Zenodotus et Ariſtophanes." Nec erat τ' ſup. 269. τῆς τ' αὐτὸς vn. Vindob. Deberi rhapſodo et hunc verſum credere licet.

279. ⸖ „quod τοὺς περὶ Κρόνον θεοὺς ὑποταρταρίους appellat; id quod notandum propter alterum, Ὀλύμπιοι, A, 399. qui non ſunt Cronii" Schol. A. et Schol. B. obſeruat, „quod ὑποταρτάριοι ſunt, non, qui ſunt ſub Tartaro, ſed οἱ ἐν Ταρτάρῳ ὄντες."

Euſtath. notat, adſcripſiſſe nonnullos verſum: „ὤμνυε δ' ἐκ πέτρης κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ. Emendauit Barnes: ἐκ πέτρηφι. Docet hoc quoque exemplum pruritum interpolandi Homerica. Confectus verſus eſt partim ex Heſiodo, Θ. 851 Τιτῆνες δ' ὑποταρτάριοι, Κρόνον ἀμφὶς ἐόντες, partim ex O, 37.

Pauſan. VIII, 37. p. 676 Τιτᾶνας ait πρῶτος ἐς ποίησιν ἐσήγαγεν Ὅμηρος, θεοὺς εἶναι σφᾶς ὑπὸ τῷ καλουμένῳ Ταρτάρῳ. καὶ ἔστιν ἐν Ἥρας ὅρκῳ τὰ ἔπη. quae verba ſi ita accipiuntur, ac ſi Homerus primus Titanas commentus ſit, verum vix perſpexiſſe videri poteſt Pauſanias;

nam antiquioribus carminibus Titanum res expoſitas fuiſſe ipſa commemoratio in Homero obiter et ſtrictim facta ſatis arguit; ſed eſt ille primus et antiquiſſimus, a quo Titanes memoratos videmus.

280. αὐτὰρ ἐπεὶ — verſus aliquoties iteratur in Odyſſea, vt Od. B, 378. K, 346. cf. Notam.

281. ἄστυ λιπόντε. Barocc. λιπόντες.

282. ἠέρα ἑσσαμένω. Male Harlei. ἀέρα δ' ἑσσαμένω. nam eſt ϝεσσ. Etiam apud Heſiod. Ἔργ. 125 ſunt δαίμονες ἠέρα ἑσσάμενοι, quos Plutarchus quoque memorat de Orac. def. p. 431. B.

283. 284. Laudantur a Strabone lib. XIII, p. 874 A, vbi locorum ſitum cum ipſa narratione conuenire docet.

Ἴδην δ' ἱκέσθην. Vrat. d. ἵκανον.

Ἴδην δ' — Λεκτόν. „quod Ἴδην Λεκτὸν per appoſitum dictum pro Ἴδης εἰς Λεκτόν. Nam Idae pars eſt Lectum, promontorium." Schol. A. B. laudantque ſimilia ſup. Θ, 47. 48 et Od. Θ, 363. De promontoriis Idae v. ad M, 10. cf. ad Θ, 47. ſq.

285. ἀκροτάτη δὲ ποδῶν ὑπ' ἐσείετο ὕλη legebatur. Venetus ὑπεσείετο. Ita erat lectum non modo in codd. Lipſ. Moſc. 2. Vrat. d. verum et in edd. vsque ad Barnes. qui intulit ὑπ' ἐσείετο. At Schol. A. ὕπο σείετο notat legi ab Ariſtarcho Ἰακῶς, h. e. ſine augmento. ſic et Zenodotus cum Ariſtophane." Hoc igitur merito praefertur.

In fine σείετο ὕλη hiatum facit. Forte fuit ſcriptum σεῖετ' ἄρ' ὕλη, vt Bentl. iam emendauit. ὑπεσείετο ἴδη vn. Vindob. non minus vitioſe.

ὕλη. „γρ. Ἴδη" Schol. Lipſ. et hoc exhibet Vrat. d.

286. ἔνθ' Ὕπνος μὲν ἔμεινε, πάρος Διὸς ὄσσε ἰδέσθαι. Argutantur Schol. et Euſtath. noluiſſe Somnum intueri oculos Iouis, antequam ille ſopiendus eſſet; quod futurum erat ſi ille Somnum vidiſſet. Atqui eſt ſimpliciter: ſubſtitit, antequam a Ioue conſpiceretur: pro hoc dictum: antequam Iouem ipſe conſpiceret, in eius con-

ſpectum veniret. ὄσσε Διὸς ſunt vultus Iouis, vt inf. P, 167 κατ' ὄσσε ἰδὼν, vultum intuitus.

πάρος ἄσσον ἱκέσθαι, Cant. Vrat. A.

ἔμεινε. „γρ. ἔμιμνε" Barnes.

287. εἰς ἐλάτην ἀναβὰς, περιμήκετον. Ad h. v. ſpectat Heſych. in περιμήκετος. εἰς eſſe pro ἐπὶ ex hoc verſu illuſtrat Apollon. in εἰς.

ἣ τότ' ἐν Ἴδῃ — non ſine cauſſa eſſe adiectum, quia ſeriori tempore nullae in Ida abietes prouenerunt, ex antiquioribus obſeruat Euſtath. neſcio an vere. Vix poeta in mythica hac narratione tam ſubtiliter topographiae rationem habuit.

288. δι' ἠέρος αἰθέρ' ἵκανεν. „quod aerem ab aethere diſtinguit, quoniam aether eſt ſupra nubes, aer inter terram et nubes." Schol. A. Eiusdem obſeruationis cauſſa verſum memorat Galenus ad Hippocr. Epidem. VI. To. IX. Chart. p. 496 et Stobaeus Ecl. phyſ. I, 23 p. 492 (Cant. p. 52.) Hic eſt ἀὴρ, ὁ περικεχυμένος ἡμῖν. Apollon. Lex. h. v.

πεφυυῖα. ap. Galenum l. c. πεφυκυῖα, contra proſodiam.

290. 291. ἥν τ' ἐν ὄρεσσι χαλκίδα κικλήσκουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ κύμινδιν. Schol. A. B. br. cum Euſtathio aiunt „eſſe hanc auem nigro colore, qui ferrugineo propior ſit; (vnde videtur dicta χαλκίς;) accipitrem magnitudine aequat, vocem habet φασσοφόνου (genus accipitrum eſt, palumbis inſidians) vt ait Ariſtoteles." Locus eſt in Hiſt. An. IX, 12. ἡ χαλκὶς ὀλιγάκις φαίνεται. οἰκεῖ γὰρ τὰ ὄρη. ἔστι δὲ μέλας, καὶ μέγεθος ὅσον ἱέραξ, ὁ φασσηφόνος καλούμενος. καὶ τὴν ἰδέαν μικρὸς καὶ λεπτός. κύμινδιν δὲ καλοῦσιν Ἴωνες αὐτήν. ἧς καὶ Ὅμηρος μέμνηται ἐν τῇ Ἰλιάδι, εἰπών· „χαλκίδα κικλήσκουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ κύμινδιν. Addit alia idem c. 32. Ex his Plin. X, 8 ſ. 10. *nocturnus accipiter cymindis vocatur, rarus etiam in ſiluis, interdiu minus cernens; bellum internecinum gerit cum aquila, cohaerentesque ſaepe prehenduntur.* In Scholiis memoratis ſequuntur quoque

haec: esse auem somnolentam; caput semper occultare sub frondibus; inde quoque nomen inditum: διὰ τὸ ἀεὶ τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τοὺς κλάδους κρύπτειν." Ergo putarunt eam proprie κρύμινδιν dictam; nimis acute! Habent tamen haec quoque Etymol. h. v. et Schol. Plat. ad Cratylum To. I. p. 392. dicerem sic saltem esse nomen petitum ἀπὸ τοῦ κύπτειν. Ceterum ex his discas forte auium classem; quale vero auium genus sit, haud inde compertum est; sufficit eam esse ex auibus carniuoris nocturnis. Nec plura suppeditant viri hoc studiorum genere clarissimi, Gesner. Buffon. nec Camus ad Aristot. l. c. Apollonius Lex. h. v. versu apposito addit satis supine: γένος ὀρνέου. nisi alia exciderunt. Nec aliter Hesych. vbi v. Not. Apponit versum Schol. Aristoph. Av. 262 et auem noctuam interpretatur.

Barnes e Tzetza Ms. memorat: ἄνδρες δέ τε κύμην. indocte. De duplici nomine eiusdem rei v. ad A, 403. 404. Disputauit de hac re Clarke ad vtrumque locum.

292. Ἥρη δὲ κραιπνῶς προσεβήσετο Γάργαρον ἄκρον. Erat προσεβήσατο inductum a Turnebo ex edit. Rom. at Flor. et Aldd. προσεβήσετο, quod et codd. exhibent Ven. Lips. Mosc. 2. Vrat. b. d. duo Vindob. De varietate hac v. ad Γ, 262.

294. ὡς δ' ἴδεν, ὥς μιν ἔρος πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψε. repetitum vsum τοῦ ἴδε (scilicet pro vulgari, statim) commendat Schol. B. Cum digammum sit ϝίδε, necesse est δ' serius accessisse. Bentl. emendat ὡς ϝίδεν, ὥς. vt sit simile Theocriteo: ὡς ἴδεν, ὡς ἐμάνη. Magis Homericum erit, ὡς δὲ ϝίδ' ὥς.

ἔρος, quod Homericum est, rescripsi pro ἔρως hic et Γ, 442. Est quoque h. l. in Schol. br. Eustath. ed. Rom. Turnebo.

πυκνὰς Lips. ἀμφεκάλυψε Schol. B. reddit per ἤγρευσε, vt a reti petitum sit. Apollon. Lex. reddit περιέσχεν, Hesych. περιεσκέπασε. περιέσχε.

294. ὡς — versus saepe laudatus propter sensum et propter formulam; etiam ab Hesych. in ὡς.

295. *οἷον ὅτε πρώτιστον ἐμισγέσθην φιλότητι. οἷον ὅτε. „γρ. καί, οἷος."* Sch. A. quod et vn. Vindob. exhibet. Mirum eſt, quam aliena ad h. v. cumulata ſint a grammaticis: in Sch. A. B. et Sch. br. de Iunone ab Eurymedonte e Gigantibus compreſſa et Prometheo ex ea nato; tum Sch. B. exſcripſit longam *λύσιν ἀπορήματος* e Porphyrio, quae ad 301 et 304. et A, 423 ſpectat; dum quaeritur, ſi iurgia inter Oceanum et Tethyn iam multum temporis agitata fuerant (v. 305. 306) cur Iuno ad Oceanum non ſup. A, 423. vna cum ceteris diis iuerit, et iam tum iurgia Oceani et Tethyis compoſuerit? Nihil dici poteſt nugacius; nihil commune inter ſe habent hi duo tam diuerſi mythi. *οἷον ὅτε πρῶτον παρεμισγέσθην* Harl. *ὅτε πρῶτον περ ἐμισγέσθην* Venetus. *πρώτιστον ἐμιγέσθην* Vrat. A. Moſc. 2 *ἐμισγέτην* Lipſ.

296. *φίλους λήθοντε τοκῆας. „φίλους ἐλάθοντο τοκῆας"* Schol. Theocr. XV, 64. vbi fabula narratur ex Ariſtotele, ad mentem Argiuorum; alia narratio fuit Cretenſium rhetorico ſtudio ornata ap. Diodor. V, 72. Vulgatam habet quoque Apollon. Lex. in *εἰς* p. 248. et Plato de Rep. III. p. 390 C. vbi merito in h. l. inuehitur. v. ad Apollod. I, 3. pr. p. 30 et ad II, 5. 11 p. 410. et ad Virgil. Exc. I, Aen. II. vbi de Piſandro agitur. nuper acceſſit nota Wernsdorfii Poet. Min. To. III. p. 540. Fuit *Ἥρας γάμος* argumentum multorum carminum, et, vt ex hoc ipſo loco apparet, iam ante Homerum. Ex noſtro loco hoc ſaltem diſcimus, nuptias eſſe factas clam parentibus, et quidem congreſſos eos eſſe ante nuptias iuſtas. Ex aliis auctoribus ſeruata ſunt ea, quae a grammaticis narrantur; v. c. quod Schol. A. ad Il. A, 609 memorat, per trecentos annos Iouem et Iunonem clandeſtinos amores exercuiſſe. Rarae fidei amores dices! per trina ſaecula ſeruatos! et multo magis mirum hoc, quod iis etſi per tantum temporis protractis iuſtae nuptiae ſucceſſere! Non itaque mirum, ſi per tot annos multa inciderunt, et ap. Theocr. XV, 64 dictum occurrit; noſſe mulieres omnia, *καὶ ὡς Ζεὺς*

ἠγάγεθ' Ἥραν. Ex iisdem poetis ductum esse debet, quod e Porphyrio seruauit Schol. B. ad vs. 296. Crono demum in Tartarum detruso Iunonem ab Oceano et Tethye Ioui nuptum datam esse; porro, e priore congressu natum esse Vulcanum, quem illa, vt pudori consuleret, prudenti consilio ἄνευ μίξεως se peperisse professa est; etsi vere esset Iouis filius, quod notat Homerus, cui Ἥφαιστος Διὸς φίλος υἱός est, vt inf. 338. tandem et illud, quod in insula Samo primis amplexibus Iunonis fruitus est Iupiter; vnde Samiis mos mansit, quem inter populos Slauicos passim vigere nouimus, vt in matrimonium conuenturi clam prius congrediantur quam nuptias iustas celebrent. Attigit quoque haec Eustath. p. 987.

298. Ἥρη πῇ μεμαυῖα — τόδ' ἱκάνεις. ποῖ Mori. „γρ. τίφθ' Ἥρη" Eustath. τόδε pro εἰς τόδε, pro ὧδε. Sch. B. substituit εἰς τόδε τὸ ὄρος.

299. τῶν κ' ἐπιβαίης. Zenodotus et Aristophanes sine κ'. Potest et per interrogationem legi." Sch. A.

301. hic et seqq. vss. repetiti ex oratione ad Venerem sup. 200 sqq. eadem fere lectionis varietas enotata. Ait Sch. B. et Sch. Lips. ἀθετεῖσθαι hos versus, quippe qui Iouis cupiditatem morantur et retundunt (ἀμβλύνοντες) Respondet ille: „male; immo vero accenditur Iouis cupiditas hac ipsa mora interiecta." Hoc tandem est sensum habere! Nec tamen hoc Scholion nisi ad vss. 304. 5. 6. spectasse videtur; alieno nunc loco assutum.

302. Versum recitat Diodor. I, 8 vbi veteres tradit *Oceanum* ad τὸ ὑγρὸν declarandum adhibuisse.

303. οἵ με σφοῖσι Ven. et Lips. Vrat A. etiam h. l. et Sch. A. γρ. μ' ἐν. vt sup. 202.

304. 305. 306. ※ — ἀθετοῦνται. et προηθετοῦντο παρὰ Ζηνοδότῳ. (vellem additum, num, quia non omnes codd. eos versus habebant) et asteriscus appositus, quod ad Venerem bene haec dicebantur vs. 200. 1. 2. non autem ad Iouem; nec vero necesse erat caussam memorare (οὐ γὰρ προσεδεῖτο προεράσεως (leg. προφάσεως) cum cestum illa haberet; Potuisset quoque fieri, vt ille comes

eſſe vellet." Sch. B. Argute ſane! Poteſt res in vtramque partem disputari.

307. ἐν πρυμνωρείῃ πολυπίδακος Ἴδης. πολυπιδάκου Vrat. d. Euſtath. vt ſup. 157. πρυμνωρείῃ. τοῖς ἐσχάτοις μέρεσι τοῦ ὄρους Apollon. Lex. cum cet. grammaticis.

308. ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρήν. Iterum Od. Υ, 98 occurrit, nec praeterea. τραφερὰ γῆ, *compacta, denſa:* notus vſus τοῦ τρέφειν, πηγνύειν v. c. γάλα. v. ad E, 903. Od. I, 246. Reddunt ξηρὰν Apollon. Lex. h. v. cum Heſych. Etymol.

309. νῦν δέ σευ. Sch. A. ſcribendum eſſe monet σεῦ. ἔστι γὰρ ἀντιδιαστολή. Scilicet ex grammatica obſeruatione quam aliquoties vidimus: v. ad Z, 355. Cum inf. 327. in edd. οὐδὲ σεῦ admiſſum ſit, repoſui et h. l. cum Moſc. 2. Vrat. b. d.

310. μήπως μοι μετέπειτα χολώσεαι. μετέπειτα. „μετόπισθε Zenodotus et Ariſtophanes. μετόπισθε κοτέσσεαι Mori et Barocc. Eſſet ſimile Od. E, 147 μή πως τοι μετόπισθε κοτεσσάμενος.

314. νῶϊ δ' ἄγ' ἐν φιλότητι τραπείομεν εὐνηθέντε. Sitne τραπείομεν (τραπῶμεν) a vetere τραπέω pro τρέπω, an a τέρπω pro ταρπῶμεν, τραπῶμεν, dubitari iam inter veteres, vidimus ſup. ad Γ, 441. vbi tandem apparuit verius eſſe τραπῶμεν pro ταρπῶμεν, εὐνηθέντε ἐν φιλότητι; nam haec ſunt iungenda: ſic inf. 331. τερφθῶμεν etiam h. l. exponit Sch. B. vtrumque Euſtath. p. 989, 3. εὐνηθέντες Barocc. Lipſ. Vrat. d. Reprehenſus locus a Platone de Rep. III, p. 390 B. C. recte, quatenus de decoro ethico quaeritur.

315. οὐ γάρ πώποτέ μ' ὧδε — ξ— „quod ſufficit (ſufficiebat) vniuerſe haec dicta eſſe, nec ſigillatim exponere neceſſe eſt:" reſpectu verſuum 317 ſqq.

γυναικὸς abſolute ſcil. θνητῆς. vt et alibi: ἢ θεὸς ἠὲ γυνή.

315. 316. recitat Galen. de Hippocr. et Plat. plac. III, 7. p. 129. Chart. et totum locum 315—327 Athenag. Legat. c. 17. irriſionis cauſſa.

317. vsque ad 327. — „ἀθετοῦνται versus decem, quod et absurda est enumeratio, Iunonem enim illa multo magis abalienare animo debebat et ipse Iupiter, si cupiditate flagrauit, non facile enumerandis amoribus tempus terere potuit. Etiam Aristophanes versus iam antea damnauerat" Schol. A. Sane absurdiora, quam hos decem versus, vix vnquam vllus commentus est rhapsodus. Admodum tamen disertos fuisse grammaticos in iis illustrandis, ex Eustath. patet p. 988. Debebant saltem commemorare haec: ad rudium aetatum connubiorum iura et morem haec esse referenda, cum pellices inducere nuptis liceret; et hoc ipsum accendere poterat Iunonis animum, si tot pulcerrimas feminas illecebris suis superaret.

οὐ δ' ὁπότ' ἠρασάμην. bene monet Clarke, e metrica lege ἠρασάμην non esse ab ἐράω, quod mediam producit; sed ab ἔρημι, ἔραμαι. Vnde et σ duplicatur in — ἐδάμασσεν ἐρασσάμενος ποταμοῖο ap. Apollon. IV, 544.

318. Versus cum 320. 322. 324. 5. ab Athenagora, Legat. s. 17. qui reliqua recitat, non memorantur.

θεόφι ἀτάλαντον. est pro θεοῖςφι, spectatque ad h. v. Hesych. θεόφιν, θεοῖς.

319. οὐδ' ὅτε περ. Vrat. A. οὐδ' ὁπότε.

De Danae et Perseo Scholion B. et br. illustratum v. ad Apollod. II, 4, 1.

320. ἣ τέκε Περσῆα. vltima per caesuram producitur, non eo modo quo in Πηλέα et similibus, Attico more, ap. Tragicos.

321. De Europa Schol. br. ad M, 397. ex Hesiodo et Bacchylide agunt. v. Not. ad Apollod. III, 1, 1. Pater h. l. Phoenix editur, alibi Agenor. Est Phoenix clarissimus, τηλεκλειτός. Aberratur per η, τηλεκλητοῖο in Lips. et al.

322. cf. N, 449 sq. ἣ τέκε μοι Μίνω τε. „Sic Zenodotus. At Aristarchus Μίνων" Sch. A. quod est in Vrat. b. In edd. vbique Μίνω τε. videtur tamen alicubi legi quoque Μίνω καὶ et Μίνωα καὶ.

323. De Alcmena Scholion est in Sch. A. B. breu. quod conuenit cum Apollod. II, 4, 6. Alterum quoque de Semele e Bacchis Euripidis, congruit cum Apollod. III, 4, 3. Ad 323. 4. 5. Schol. A. obseruat Schema Homericum in enumeratione, cum, memoratis duobus, ad posterius primo loco redit, Ἀλκμήνης, ἥ ῥα. inde ad prius, ἡ δὲ Σεμέλη.

325. ἡ δὲ Διώνυσον. Variare scripturam in libris hoc quoque loco, Διώνυσον et Διόνυσον, notat Eustath. ex more.

326. E Cerere Proserpina, e Latona suscepti Apollo et Diana.

327. οὐδ' ὁπότε Λητοῦς. οὐδ' ὅτε περ ap. Athenag. f. 17.

οὐδὲ σεῦ αὐτοῦ. non οὐδέ σευ. quia αὐτοῦ adiectum. Ex doctrina Apollonii de Syntaxi p. 141. v. sup. ad vf. 309.

329. ὡς σέο. ὀρθοτονητέον σέο. Schol. A. ex eodem placito grammatici.

330. αἰνότατε Κρονίδη. In seqq. varie interpungi posse, obseruat Schol. A. Equidem nil moueo.

ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες. „γρ. ἔειπας" Barnes.

331. εὐνηθῆναι ἐν φιλότητι iungenda; v. sup. ad 314.

332. τὰ δὲ προπέφανται ἅπαντα. περιφανῆ ἐστι. φανερά. Schol. br. Et ad h. v. spectat Hesych. h. v. πέφανται, φανερόν ἐστι. leg. φανερά. Ed. Rom. τάδε πρ.

333. πῶς κ' ἔοι, εἴτις. „ἔοι ἀντὶ τοῦ εἴη" Apollon. Lex. addito hoc versu. Et Hesych. ἔοι, ὑπάρχοι. γένοιτο.

Ceterum Iuno in his videtur vereri, ne idem sibi eueniat, quod Veneri cum Marte cubanti, Od. Θ, 270 sq.

335. θεοῖσι δὲ πᾶσι μετελθὼν πεφράδοι. Apollon. Lex. h. v. διασημήνειε. ὁ δὲ Ἀπίων ἀνείποι· τοῦ Ἀριστάρχου σεσημειωμένου, ὅτι τὸ φράσαι μηδέποτε ἐπὶ τοῦ εἰπεῖν τάσσεται. Aut corrupta haec aut non accurate pronuntiata. Voluit Aristarchus πεφράδειν sensum habere

τοῦ διασημαίνειν, declarare, indicare, monſtrare, non vero τοῦ εἰπεῖν. Omnino Ariſtarchus contenderat in Homero Φράσαι non eſſe εἰπὲ, ſed, reputa, διανόου, vt A, 83 vbi v. Obſſ. Φράζεσθαι, eſſe, reputare, nusquam in Homero, pro εἰπεῖν. forte nec Φράζειν. Etſi verum eſt redire ſaepe hoc, declarare verbis, ad notionem τοῦ εἰπεῖν. Ita quoque πέΦραδε. v. c. inf. 500. Itaque Schol. br. πεΦράδοι. Φράσειε. δηλώσειεν. εἴποι. Et Heſych. πεΦράδοι. διασημήνειεν, εἴποι.

οὐκ ἂν ἔγωγε τεὸν πρὸς δῶμα νεοίμην. Barocc. οὐκ ἂν ἔπειτα. Tum Lipſ. θεῶν πρὸς δῶμα.

336. ἀνστᾶσα. male paſſim ἀναστᾶσα cum metri vitio; ſic quoque Lipſ.

337. ἀλλ' εἰ δή ῥ' ἐθέλεις. „ῥ' vt dixiſti" Clarke. ῥα. ἄρα, eſt, vtique.

338. τόν τοι Φίλος υἱὸς ἔτευξε. „Φίλος υἱὸς — quod ſecundum Homerum Vulcanus Iouis et Iunonis eſt filius; (vt iam Il. A, 578) apud Heſiodum ſolius Iunonis. cf. ad 295.

339. θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσε. *poſtibus fores applicuit.* v. ſup. ad 167.

340. εὔαδεν ſpiritu leni Aſcalonita tuitus eſt, vt ὅλος, οὖλος. At Sch. A. magis probat εὐάδε. idem εὐ pro adverbio habuit." Scripſit ergo εὖ ἕαδε. Adeo ignorauit grammaticorum ſchola υ eſſe ex digammate: εϝαδε pronuntiato vt εϝϝαδε. Conf. de his ad E, 203. Γ, 173. add. I, 173.

κίοντες pro κείοντες eſt merum ſphalma ed. Lipſ. κέειν, κείειν, κοιμᾶσθαι.

341. Τὸν δ' vitioſe ed. Steph.

342. μήτε θεῶν — μήτε τιν' ἀνδρῶν. θεὸν Ven. A. et B.; cum iis Moſc. 2. Vrat. d. et Vindob. etſi hi duo adſcr. ω. vt et Schol. B. addit, melius eſſe θεῶν, vt ἀνδρῶν. — μήτε τιν' ἄλλον Vrat. d.

344 et 346. Iam ſup. ad 160 monitum, multas ineptias ad h. l. cumulatas eſſe a veteribus ad interpretandum locum et ad auertendam flagitii notam inprimis a

Ioue. A Platone Homerum merito eſſe reprehenſum, vt a philoſopho, quis aegre ferat? ſed dicendum erat, poetam non philoſophi partes, ſed poetae tueri; etſi etiam poetam honeſtatis amor et ſtudium decet. Erat Iupiter aliqua arte detinendus et ab adſpectu pugnae auocandus. Non poterat ille fiſtula et carmine ad ſomnum pellici, vt Argus a Mercurio; Iunonis eae erant partes; quid illa potentius et accommodatius conſilium excogitare poterat, quam blanditias muliebres, et ſomnum! — a ſenſu huius rei tam alieni ſunt grammatici, vt inter alia Sch. B. et Sch. br. poetam cenſeant ſenſiſſe, ſe rem abſurdam memorare et propterea repente v. 347 ſq. ad alia ſermonem traduxiſſe. ἐκπεσὼν εἰς φορτικοῦ πράγματος διήγησιν, ἐφ' ἕτερα τὸν λόγον μετήγαγε. vſſ. 347 ſqq. At veteres cauſſam poetae cupide ſuſceptam *male egere*, dum ad *allegoricam interpretationem* confugerunt: ver adumbratum eſſe voluere; Iunonem eſſe aerem, atmoſphaeram, mixtam aetheri, Ioui. Sic Heraclides de Alleg. Hom. c. 39 vbi ipſe ceſtus ad ver transfertur p. 129. ἔνθ' ἔνι μεν φιλότης — ἐπειδήπερ αὕτη μάλιστα τοῦ ἔτους ἡ ὥρα τὸ τερπνότατον ἐπλήρωσε (leg. ἐκλήρωσε) τῶν ἡδονῶν μέρος. Caput hoc inſertum Schol. B. praefixum tamen eſt *Porphyrii* nomen. Dicemusne libellum, qui ſub Heraclidis nomine extat, Porphyrii eſſe? an alter exſcripſit alterum? Alia quaeſtio eſt, annon iam tum, cum a poeta inſereretur hic locus carmini, extiterit aliud carmen phyſici argumenti, quo terrae fecunditas per Iouis et Iunonis amplexus eſſet declarata; vnde poeta in epicam narrationem id transferre potuit.

Aliud Scholion ad 344. alia, eaque meliora inſeruit. Sunt, ait, tres modi, ad quos omnis poeſis exigenda; ὁ μιμητικὸς τοῦ ἀληθοῦς· ὁ κατὰ φαντασίαν τῆς ἀληθείας, ὃν δεῖ μὴ κατὰ μέρος ἐξετάζειν. ὁ καθ' ὑπέρθεσιν ἀληθείας καὶ φαντασίας· ὡς Κύκλωπες, Λαιστρύγονες, καὶ ταῦτα τὰ παρὰ θεῶν." Attamen et haec vltima ex genere veriſimilium ſunt; etſi alio modo.

Tandem importuna eſt quaeſtio in Sch. B. ad 345. Si ne Sol quidem auream nubem perſpicere potuit, quomodo Somnus hoc potuerit? Dum mens ſuauiſſima rerum ſpecie et verborum dulcedine delinitur, non id cogitat, quomodo Somnus nunc vim ſuam exſeruerit in Iouem.

346. ἦ ῥα, καὶ ἀγκὰς ἔμαρπτε Κρόνου παῖς ἣν παράκοιτιν. Ita vbique legitur, etiam ap. Apollon. Lex. in ἀγκάς. Barocc. ἔλαζε. Enimuero vſus probat λάζεσθαι. Sup. E, 371 ἡ δ' ἀγκὰς ἐλάζετο θυγατέρα ἥν.

347. τοῖσι δ' ὑπὸ Χθὼν — Locus a multis expreſſus; in his a Petron. 127. At nihil dulcius loco Georg. II, 325 ſq. Recitat quoque verſus dulciſſimos Sext. Empir. adu. Grammat. p. 280 etſi in intemperantiam Iouis inuectus.

348. λωτὸν δ' ἑρσήεντα ἰδὲ κρόκον. ἑρσήεντα ἰδὲ cum hiatu ipſe Ven. Porphyr. Heraclides l. c. Eſt tamen haud dubie emendandum ἑρσήεντ' ἠδέ. Nunc confirmatus ex Apollon. Lex. in ἑερσήεις repono hoc.

349. ὃς ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἔεργε. „Sic Ariſtarchus; in nonnullis tamen: ἄειρε, et ἔερπε, (vitium librarii) in Chia ἵκανε. Zenodotus ἵν' ἀπὸ χθονὸς ἀγκαζέσθην.“ Sch. A. Videmur veram lectionem in edd. habere. ἄειρε eſt interpretamentum. Etiam Sch. br. ὑψόσ' ἔεργε. εἰς ὕψος ἐβάστασε — ἀνεῖχε.

350. τῷ ἔνι vn. Vindob. τῷ δ' ἔνι.

351. στιλπναὶ δ' ἀπέπιπτον ἔερσαι. „Zenodotus: ἐπέπιπτον“ Schol. A. — „Acuendum στιλπνός, — et proparoxytonos ἔερσαι, at Aſcalonita ἐέρσαι.“ indocte, ait Schol. A. eſſe enim ab ἔερσα, ἔερσαι, vt ἄελλα, ἄελλαι. Legerat eadem Euſtath. Fuit olim ἐέρσαι. v. ad Λ. 53.

352. ἀνὰ Γαργάρῳ quod pro ἐπὶ eſt, notatu dignum viſum Apollonio Lex. in ἀνά.

353. ὕπνῳ καὶ Φιλότητι δαμείς. Quaeri poteſt, ſitne Ὕπνῳ et hic ſcribendum, vt deus oppreſſerit Iouem. Latebat ſane ille in inſidiis, putandusque eſt tempeſtiue adfuiſſe ad ſomnum affundendum Ioui, etſi poetae non

memorandum hoc erat. Cum tamen *Φιλότητι* adiunctum ſit, praeſtat et *ὕπνῳ* accipere appellatiue.

354. ⊱ quod *νήδυμος* per *ν*. (ſec. ſup. 242.)

357. *ἐπάμυνε*. Sic editum erat in Flor. et Rom. et in Euſtath. Induxerat *ἐπάμυνον* Ald. 2. quod et in Lipſ. Vrat. A. d. et binis Vindob. legitur; *ἐπάμυναι* Turnebus, qui codd. habuiſſe non videtur. Et fecit hoc male; nam *ἐπαμύνεσθαι* in Homero, quantum video, non occurrit. *ἐπάμυνε* alias quoque vt Φ, 311 *ἀλλ' ἐπάμυνε τάχιστα*. In hoc conſentiunt, quos noui, codd. ideoque reducendum erat.

In capite *πρέφρων δὴ* Δ. Mori. et *Ποσειδάον* Ven.

358. *ὄφρ' ἔτι εὕδει*. excidit, Bentleio quoque monente, *γ'*. *ἔτι γ' εὕδει*. ne hiatus ſit.

359. *κῶμα κάλυψα*. „In alio *κῶμ' ἐκάλυψα*" Sch. A. vt in Vrat. b. d. binis Vindob. Iungenda ſunt: *αὐτῷ περιεκάλυψα κῶμα*. Aliter Od. Σ, 200 *κῶμα περιεκάλυψεν ἐμέ*. Vtroque loco ſimpliciter ſomnum declarari (*ὕπνον*) docet Galen. de Comate pr.

360. *Ἥρη δ' ἐν Φιλότητι παρήπαφεν εὐνηθῆναι*. *παρήπαφεν*. *ἐξηπάτησεν* Apollon. Lex. Heſych. qui addit *ἐξέστησεν*. Sch. br. *παρέπεισεν*. Male in Heſych. iteratur *παρέπαφεν*. *παρέπεισεν*.

362. *τὸν δ' ἔτι μᾶλλον ἀνῆκεν*. h. l. *ἀνίημι*, *incito* ab habena equis immiſſa v. ſup. ad 131.

364. *καὶ δ' αὖτε μεθίεμεν* — *etiamne iterum*. cum *ἤθει*. *μεθίετε* Harlei. cum hiatu, et Lipſ. etſi ſuperſcr. *μεν* ſed et mox 369 *ὀτρυνώμεθα*. *μεθείεμεν* Vrat. A. d. et Venetus.

365. *κῦδος ἄρηται*. *ἕλοιτο* Lipſ.

366. *καὶ εὔχεται*. ⊱ „quod Zenodotus *καὶ ἔλπεται*. ſed Hectori conuenit *εὔχεται*. *καυχᾶται*" Sch. A. B.

368. *κείνου δ' οὔτι λίην ποθὴ ἔσσεται*. „*ποθή*, al. *ποθάς*. Clarke. immo *πόθος*. Sic et Harlei. pro var. lect.

370. *ἀλλ' ἄγεθ' ὡς ἂν ἐγώ*. — Eſt in hac narratione aliquid impediti. Sub finem libri XIII pugna inter Achiuos et Troianos cum maxime recruduerat; tumultu exci-

tati reges nauibus proceſſerant verſus pugnam: vſ. 134. Occurrerat Neptunus et Agamemnonis animum firmauerat 135—152. Nunc Neptunus proſilit inter promachos vſ. 363. increpat ſegnes et ceſſantes, ſuadetque vt arma inter ſe permutent: Quomodo hoc fieri potuit medio in conflictu? Tum v. 389 ipſi reges ſua arma aliis induenda tradunt: *οἰχόμενοι ἐπὶ πάντας.* atqui reges ipſam aciem non ſubierunt nec inter pugnantes verſati ſunt. Scilicet ſtatuendum eſt, aliqua in parte Achiuos receſſiſſe verſus naues, Troianos autem locum ſuum ſeruaſſe. Nunc Achiui armis permutatis induti, Neptuno ducente 383 ſq. in hoſtem irruunt. Nec mira haec putanda; cum omnis pugna in Homero fiat turmatim et cateruatim.

372. *ἀσπίδας, ὅσσαι — ἑσσάμενοι. ἀσπίδες ὅσσαι* Ven. *ἀσπίδας ἑσσάμενοι, περιθέμενοι induti* clipeis quia balteo humeris iniecto pendent. pro *λαβόντες. καθοπλισάμενοι.* Sch. br. Porro „*οἱ πλείους· παναιθῆσιν.* At Euphranor docuit *πάναιθος* eſſe ſcribendum et *παναίθησιν*" quae repetunt Sch. A. et B. et Euſtath. Etiam Heſych. *παναίθησι κ. ὅλαις λαμπραῖς.*

373. *χερσί τε.* Clarke: *χερσίν τε.* Alii *χερσὶν δὲ.* Sic Vrat. d.

376. 377. — „*ἀθετοῦνται.* ridiculum enim eſt, capere arma, non apta, ſed maiora. Zenodotus *προηθέτει*" Sch. A. Vellem grauius argumentum allatum eſſe! arma enim memorat maiora, non viris, qui iis vſuri ſunt, ſed maiora iis armis, quibus adhuc vſi erant. Iam autem in armis validioribus magnum erat praeſidium tum in pugna; Itaque Patroclus arma Achillis induit. Tum vero h. l. tantum clipei, galeae et haſtae permutantur; non thoraces.

376. *ὃς δέ κ' ἀνὴρ μενέχαρμος ἔχῃ δ' ὀλίγον σάκος ὤμῳ.* Vulgo erat *ἔχει.* ſed *ἔχῃ* Cant. Lipſ. Vrat. b. d. Moſc. 2. Ven. et recte; nam a *κε* pendet. Apertior res eſſet, ſi *δ'* poſt *ἔχῃ* eiiceretur: quod equidem factum vellm. Nunc eſt ſupplendum: *ὃς εἴη κεν ἀνὴρ μενέχαρμος, καὶ ἔχῃ.* Schol. A. tamen Ariſtarchum ait habere *ἔχει.*

377. ὁ δ' ἐν ἀσπίδι μείζονι δύτω. ἐνδύτω. nam ἐνδύνειν cum tertio caſu iungitur. vti K, 254. vbi vide.

378. οἱ δ' ἀρχ. vt ſolent, vt par erat. Clarke.

379. τοὺς δ' αὐτοὶ βασιλῆες ἐκόσμεον, οὐτάμενοί περ. ⊱ propter τὸ οὐτάμενοι· quod cominus vulnerati. Laudat verſum Apollon. Lex. in κόσμος· „ἐπὶ δὲ τοῦ διατάξαι· τοὺς δ' αὐτ' ἐκόσμεον βασιλῆες.“ Saltem deb. τοὺς δ' αὖτε βασιλῆες. Pro his grauiora erant, quae monenda fuiſſent a grammaticis. Fac haec ita ſe habuiſſe, vt ſup. ad vſ. 370 a me expoſitum eſt: receſſiſſe turmas Achiuorum aliqua parte pugnae; hasque fuiſſe, ad quas reges vulnerati accederent; permutant arma ſua firmiora permittuntque iis, qui minus valida haberent; ita vero ipſi tres numero non niſi tres armarunt armis idoneis, quid ergo ceteri? his perſuadere debuere, vt ipſi inter ſe arma permutarent; hoc ſenſu accipienda ſunt vſ. 381 οἰχόμενοι δ' ἐπὶ πάντας, ἀρήϊα τεύχε' ἄμειβον, arma eorum permutarunt, auctoritate ſua effecerunt, vt permutarent illi arma. Haec videtur ſenſiſſe vetus grammaticus ap. Euſtath. p. 992, 33.

382. ἐσθλὰ μὲν ἐσθλὸς ἔδυνε, χέρεια δὲ χείρονι δόσκεν ⊱ „quod hic verſus iugulat vſſ. 376. 377. nam *meliora*, non *maiora*, arma eos ſumſiſſe hinc apparet“ Sch. A. Multa argutatur Schol. B. Enimuero maiora iam vidimus ad 376 eadem eſſe h. l. quae meliora. Idem ſcutum poteſt eſſe et magnum et bonum, ergo et aliud alio maius et melius. ἐσθλὸς eſt vir fortis et validis viribus, ergo et ἐσθλὰ τεύχεα ſunt valida.

ἐσθλὸν ἔδυνε Ald. 2. cum ſequacibus et Turn.

χέρηα ed. Rom. χέρηϊ δὲ χείρονα vn. Vindob.

δόσκον intulerat Barnes ex Euſtathio et ed. Rom. δόσκεν ceterae edd. et codd. ipſe Lipſ. et Ven. c. Schol. br. Addit Schol. A. οὕτως Ἀρίσταρχος, δόσκεν. Idem tamen: ἔνια τῶν ὑπομνημάτων, δώσκεν. καί ἐστιν εὐφραδέστερον. cur hoc ſit elegantius, non apparet. Forte non δώσκεν erat, ſed δῶκεν. hoc et in vno Vindob. le-

gitur. Supra iam I, 331 δόσκον occurrebat, quod Etymologus illuſtrat. Etiam in Heſychio eſt δόσκον, ἐδίδουν. quod ad eundem locum ſpectare puta. Euſtathius ait: δόσκον γράφουσιν οἱ ἀκριβέστεροι. quinam libri ei ita dicti ſint, non aſſequor. Certe h. l. δόσκεν praeſtat, iudice quoque Bentleio, reſpondet τῷ ἔδυνε. Conuenit vſ. 377 δότω — δύτω.

383. αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἕσσαντο. Vnus Vindob. αὐτοὶ — Grammatico debetur ῥ'. Erat επει ϝεσσαντο, ἐπεὶ ἕσσαντο. νώροπα χαλκόν. vidimus iam B, 578.

384. ἦρχε δ' ἄρα σφι. Lipſ. ἦρχε δέ σφι. „ἄρα, vt promiſerat v. 374." Clarke.

385. ἄορ τανύηκες. Vid. ad H, 77. Π, 473. 768.

386. εἴκελον ἀστεροπῇ. Male ἴκελον codd. et edd. quod metro iubente correxit Barnes.

τῷ δ' οὐ θέμις ἐστὶ μιγῆναι. Euſtath. τὸ δὲ οὐ θέμις ἐστὶν, ἀντὶ τοῦ, οὐ δυνατόν ἐστι. — τὸ δὲ μιγῆναι ἐν δαΐ, ὅ ἐστι ψαῦσαι ἢ πελάσαι κατὰ τὴν μάχην. τῷ δὲ et ad Neptunum et ad τὸ ἄορ poteſt referri; alterum hoc proprius et melius. At Schol. br. τῷ δὲ Ποσειδῶνι οὐ δίκαιόν ἐστι μιχθῆναι ἐν τῇ ὀλεθρίᾳ μάχῃ. Sequitur tamen: ἀλλὰ δέος ἰσχάνει ἄνδρας. πεποίηται γὰρ (τὸ ἄορ) εἰς φόβον, οὐκ εἰς φόνον. Barnes ita accipit, quaſi eſſet: σὺν τούτῳ ξίφει οὐκ ἐξῆν αὐτῷ (Neptuno) μάχεσθαι, ἀλλὰ μόνον τὸ δέος αὐτοῖς ἐμβαλεῖν. Et Clarke: τὸ δεὸς ἰσχάνει ἄνδρας." maris nimirum ſtrepitus milites terrefecit." Mirum, viros doctos ita tricari, cum ſimplex et aperta ſit ſententia: enſis tam tremendus erat, vt nemo auderet ei ſe offerre, ſed omnes fugiebant eius adſpectum, eoque occurſum ipſius Neptuni.

387. ἐν δαΐ λευγαλέῃ. „Alii δαΐ. Sic Aſcalonita, vt Θέτι. at, pergit ille, οἱ πλείους, ὡς φλεᾶ." forte ὡς φλεῖ. quod fuiſſe videtur nomen Bacchi: ὁ Φλεὺς, Φλεὸς, Φλεῖ. Apud Heſych. eſt φλέω ἱερόν. ſ. φλεῷ, vel φλεών. Grammaticus in Schol. A. probat δαΐ, vt μηνὶ, χηνὶ, λιτί. (debuere ergo ducere a δὰς, δαὸς, δαΐ.) Schol. B. laudat ex Callimacho: ἐς δάϊν ὁπλισμὸν ἵππειον. Etymol. in δήϊος.

δάϊς βαρύτονον. Καλλίμαχος· ἐς δάϊν ἐρχομένων. Mirum, de hac voce nunc agi, cum iam praeceſſiſſet ἐν δαῒ λυγρῇ. Il. N, 286. ἀνδάϊ Townl.

388. Τρῶας δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἐκόσμεε. Cant. δ' αὖ. Cant. Mori. Lipſ. Ven. Vrat. b. d. vn. Vindob. ἐκόσμει.

389. ἔριδα πτολέμοιο τάνυσσαν. De modo loquendi eiusque cauſſa, dictum ad N, 358. 9. τάνυσσαν „ſic per α ſcribendum eſſe" monet Schol. A. Quid ergo aliud ſcriptum ab aliis ſuit? puto τάνυσσεν.

391. ὁ μὲν Τρώεσσιν ὁ δ' Ἀργείοισιν ἀρήγων. „quod ὁ μὲν, ὁ δὲ, illud ad poſterius, hoc ad prius refertur." Praeceſſerant: Ποσειδάων καὶ Ἕκτωρ.

392. ἐκλύσθη δὲ θάλασσα ποτὶ κλισίας τε νέας τε. Sublime phantaſma. „ἐκλύσθη, ἐκλυδωνίσθη, συναγανακτοῦσα Ποσειδῶνι, καὶ αὔξασα τὴν βοὴν, ἡ θάλασσα. παρατηρητέον δὲ, ὅτι, πρὶν εἰπεῖν τι τῶν κατὰ τὴν μάχην, θορυβεῖ τὸν ἀκροατήν. Schol. B. Bona obſeruatio! Excerpſit nonnulla ex hoc Scholio Euſtath. qui laudat alterum locum Od. I, 484 iacto a Cyclope ſaxo: ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης. ἤγουν, κλύδωνά τινα ἔπαθε διὰ τὸ τῆς πέτρας μέγεθος.

κλύζειν proprie non eſt alluere, ſed Latinorum vndare, fluctus ciere, et κλύζεσθαι, fluctibus agitari. Inde eſt fluctus allidere, inundare; quo fit vt obuia vel alluantur vel vndis obruantur. Apollon. IV, 608 εὖτ' ἂν δὲ κλύζωσι κελαινῆς ὕδατα λίμνης ἠϊόνας. et I, 541 ἐπὶ δὲ ῥόθια κλύζοντο, aduoluebantur, alluebant.

Eſt tamen in pulcerrimo loco aliquid, quod, ſi moroſior ſis, offendat: ſcilicet, quod, cum praemiſſum ſit praeclarum illud phantaſma ἐκλύσθη δὲ θάλασσα, mox tamen in comparatione prima e trinis memoratur idem maris aeſtus: οὔτε θαλάσσης κῦμα —

Aliud, ſed quod nimis ſubtile eſt pro poeta, Koeppen ad h. v. monuit: volui nunc fluctus ad littus, ergo vento ab occidente flante. Atqui paullo ante M, 252 ſq. ab oriente ſpiraſſe ventum neceſſe eſſe, nam ab Ida

ortum puluerem ad naues egiſſe. qua animaduerſione adductus vir ſagacitate mira verſus ornatos 392. 393 in ſuſpicionem adducebat. Enimuero mutari potuit ventus; nec poeta dignum erat, vt de phyſica ſubtilitate tam anxie laboraret.

394. οὔτε θαλάσσης κῦμα τόσον βοάᾳ προτὶ χέρσον &c. „quod Zenodotus primam comparationem (vſſ. 394. 395.) fecerat vltimam (poſt 397)" Sane ex rerum natura primo loco ventus motus eſſe debet, cuius vi fluctus mouentur, et incendium; at poeta non videtur trinas has comparationes ita inter ſe iunctas velle, vt alia cauſſam, alia effectum eius cauſſae declaret; ſed ſunt tres comparationes rerum ad ſenſum potentium. Contra gradationem agnoſcit Schol. A. ὁ δὲ Ὅμηρος τὰ ἐπιτατικώτερα λέγει. πάντων δὲ ἐπιτατικώτερον ἀνέμου φορὰ, ἥτις καὶ τὰ ἄλλα κινεῖ, θάλασσαν καὶ πῦρ. In ſimilem modum commentatur Schol. B. Ceterum potuere rhapſodi memoria falli et in enumeratione trinarum comparatio ab alio alio ordine inſtitui.

οὔτε θαλάσσης. reſpondet mox οὔτε — οὔτε. Ita ſine copula cum ſuperioribus ſententia procedit. Sin requiras: *non autem, nec vero,* ſcribendum erat: οὐ δὲ θ.

Interpungitur poſt βοάᾳ προτὶ χέρσον. ita, mare fremit alliſum littori, προσρηγνύμενον τῇ γῇ. Poteſt quoque iungi βοάᾳ, προτὶ χέρσον ποντόθεν ὀρνύμενον.

προτὶ et ποτὶ etiam h. l. variat.

395. ποντόθεν ὀρνύμενον πνοιῇ Βορέω. Lipſ. πνοιῇ ἀνέμων. et Cant. πάντοθεν.

396. οὔτε πυρὸς τόσσος γε ποτὶ βρόμος αἰθομένοιο. „τόσσος γε. ſic Ariſtarchus; at Tyrannio τοσσόςγε. non bene. Nam ſi vel maxime dicas, γε eſſe paragogicum, ſcribitur tamen vel ſic ἔγωγε. ἔμοιγε.

Pro τόσσος γε in edd. inde ab Ald. 1. eſt τόσσος τε. Reduxit γε Steph. quod Flor. et Rom. habebant.

ποτὶ. reddi video: *neque ignis tantus adfremit* nec quicquam praeterea monetur. In Etymol. voc. βρόμος legitur τόσσος γε πέλει, et in Schol. Apollon. III, 860

τόσσος γὰρ πέλεται. Ita vno et altero modo molliri potest lectio. Eustathius ait, *ποτὶ* vacare; nam nihil esse quo referri possit. Dicendum foret potius ita: *πρὸς* retrahendum esse ad *πυρὸς*, vt sit *βρόμος* (*γίνεται*) *πρὸς πυρός.* Facillimum esset *ποτὲ* legere vt sit *οὔ ποτε.* Non tamen male censeas, *πέλει* esse veram lectionem, corruptam ex proximis. Suppeditat aliquid, quod teneri potest, Vrat. d. *ποθὶ*, vt toties *ποθὶ* est *που.* *οὔτε που.* Sic N, 309 *ἐπεὶ οὔποθι ἔλπομαι* — Ω, 420 *οὐδέ ποθι μιαρός.* Consentiunt duo Vindob. qui habent *γέ ποθι*, et *γε πόθι.*

βρόμος. κυρίως ὁ τοῦ πυρὸς ἦχος. Schol. B. br. Eustath. Etymol. Hesych. et ad e. l. Not. Bentleius tamen, cum *βρόμος* nusquam alibi (in Homero puta) occurrat, emendabat *δρυμὸν*, ita *ποτὶ δρυμὸν* bene sibi constat. Vti alibi *διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην.*

397. *ὅτε τ' ὤρετο καιέμεν ὕλην.* „in nonnullis commentariis *ὤρορε.* vt, *ὦρορ' ἐπαΐξας* (B, 146) Schol. A.

οὔρεος ἐν βήσσης. „*γρ. ἐν βήσσῃσ'* (vt in Ven. Mosc. 2.) et *βήσσῃ*" Steph. Hoc alterum Turnebus admisit.

398. *οὔτ' ἄνεμος τόσσον γε ποτὶ δρυσὶν ὑψικόμοισιν.* „*τόσσον γε.* sic per *ν*" ait Sch. A. Fuit ergo quoque lectum *τόσσος.* atque hoc editum non modo in Flor. Ald. 1. sed in Aldd. ceteris et hinc ductis, seruatum quoque a Turnebo. Recepit *τόσσον* Steph. ex ed. Rom. Basil.

ποτὶ δρυσὶν, Harl. et vn. Vindob. cum Veneto *περί.* Ernesti: „libri (velim audire qui?) variant inter *ποτὶ*, *προτὶ*, *ποτέ.* durius est *ποτὶ* vel *προτί.* quid si *ποθί?*" atqui nihil h. l. est, cur *ποτὶ* pro *πρὸς* repudiemus: pro *ἐν δρυσίν. ἐπί.*

δρυσὶν ὑψικόμοισιν. Agathocles ap. Eustath. h. l. et ad Od. E. p. 1524, 27. legit: *ἰξοφόροισιν.* videtur tamen merum commentum grammatici esse, in quod ille inciderat forte memoriter, quia Sophoclem meminerat *ἰξοφόρους δρύας* dixisse in Meleagro, quod ex Hesychio novimus.

399. ὅς τε μάλιστα μέγα βρέμεται. „qui etiam maxime" Clarke. non video, vbi, etiam, lateat. ὅς τε est idem quod ὅς. saltem, qui quidem.

400. ὅσση ἄρα Τρώων. „Fuit quoque lectum τόσση. at ὅσση Aristarcheae; etiam Zenodotus, Aristophanes" Schol. A. B. Sane τόσση etiam ap. Eustath. tum Mori. Barocc. Harl. Townl. Mosc. 2. Vrat. d. vn. Vindob. Lips. c. altero adscripto.

ἄρα „vt iam dictum est" Clarke.

401. δεινὸν ἀΰσάντων. ἀΰσσάντων, ignoratione prosodiae, edd. Aldd. et al.

402. Αἴαντος δὲ πρῶτος ἀκόντισε. ⊱ sed sine scholio. Forte spectauit ad omissum κατὰ Αἴαντος. vel propter ἀκόντισε sequente ἔγχει, cum alias sit ἀκοντίζειν ἔγχος, notante quoque Eustathio. Occurrit tamen alterum et alibi in Homero N, 183 et saepe etiam ap. Pindar. I, 1, 33.

403. ἐπεὶ τέτραπτο πρὸς ἰθύ οἱ. Sch. br. πρὸς ἰθὺ αὐτοῦ. Etiam Eustath. ait esse pro κατ' ἰθύ. ἀντικρὺ ἵστατο. ἀντιπρόσωπος. Immo vero προσετέτραπτό οἱ τὸ ἔγχος ἰθύ. προστρέπεσθαί τινι, pro, πρός τινα. Lipf. τράπετο.

404. τῇ ῥα δύω τελαμῶνε περὶ στήθεσσι τετάσθην. Pro τῇ ῥα alii τοῦ et τῷ" Clarke. nescio vnde. πετάσθην Ald. 2. sicque Lips. At τετάσθην etiam optimi Townl. Veneti cum Eustathio. τετάσθον vn. Vindob. perperam. requiritur tertia dualis ab ἐτετάμην, obuia iam supra Δ, 536.

405. ἤτοι ὁ μὲν σάκεος — ⊱ quod et ensis et scutum e balteo apta erant." Sch. A. quasi res noua occurreret! Apud Eustathium balteus hic confunditur ansa, corio, quo antiquitus scutum manu prehendebant.

406. τώ οἱ ῥυσάσθην τέρενα χρόα. χώσατο δ' Ἕκτωρ ⊱ „quod ἐχώσατο est ἐχύθη." leg. συνεχύθη, perturbatur. Apollonius in χωόμενος. — ἐπὶ δὲ τοῦ ἀνιώμενος καὶ συγχεόμενος· χώσατο δ' Ἕκτωρ. Similia Hesych. cf. ad N, 165. Porro stigme apposita: „quod Aiax apud Homerum est inuulnerabilis, ἄτρωτος" Sch. A. ducta sci-

licet eſt narratio de Aiace inuulnerabili ex eo, quod apud Homerum nulla vulneris accepti occurrit memoratio de Aiace: cf. Euſtath.

407. ὅττι ῥά οἱ βέλος ὠκὺ — Male legebatur vulgo ὅττι δή οἱ. contra metrum. Emendatio eſt obuia, et iam a Bentleio adſcripta erat; firmatur quoque a codd. Mori. Cant. Harl. Vrat. A. d. b. Moſc. 2. binis Vindob. Lipſ. Ven. Et ſic lectum iam in ed. Flor. Aldd. Corrupta lectio a Turnebo e Rom. edit.

408. ἂψ — ἐχάζετο, obuerſo tamen pectore vt e ſeqq. apparet. Notat quoque Schol. B.

409. τὸν μὲν ἔπειτ᾽ ἀπιόντα. Lipſ. ἐπιόντα. male. Ern.

410. χερμαδίῳ, τά ῥα πολλὰ θοάων ἔχματα νηῶν h. e. χερμαδίῳ τινὶ τῶν χερμαδίων, ἃ ἐκυλίνδετο. ἔχματα νηῶν, ἐρείσματα, πρὸς τὸ μὴ ἔνθα καὶ ἔνθα κλίνεσθαι Schol. B. κρατήματα, στηρίγματα, ὑπερείσματα. Euſtath. κωλύματα ἀπὸ τοῦ ἐπέχειν. Apollon. Lex. et Heſych. Sunt quae ἕρματα dicuntur. Vocem iam legebamus M, 260. N, 139.

412. στῆθος βεβλήκει ὑπὲρ ἄντυγος. „βεβλήκει. ſic Ariſtarchus ſine ν. At Zenodotus et Ariſtophanes βεβλήκειν." Schol. A. Vt hoc aſſequaris, antiquae formae recordandum eſt, in plusquamperfectis tertiae perſonae: ᾔδειν pro ᾔδει. ᾔσκειν pro ᾔσκει. ergo et βεβλήκειν pro βεβλήκει. Ad Ionicam et Atticam dialectum reuocarunt haec grammatici. v. ſup. ad Γ, 388. „γρ. στῆθος ἐβεβλήκει" Barnes.

Eſt hic iactus magni ſaxi Aiacis manu inſignior duobus aliis ſimilibus, altero Diomedis, ſup. E, 302 ſq. et Aeneae Υ, 285. celebratus Agathiae luſu: Μή με τὸν Αἰάντειον. quem Barnes iam notauit in Anthol. Steph. I, 5. p. 6. Brunck. To. III, p. 62.

413. στρόμβον δ᾽ ὥς, ἔσσευε βαλών, περὶ δ᾽ ἔδραμε πάντῃ. „στρόμβον. ὡς ῥόμβον περιφερῆ. λέγει δὲ τὸν καλούμενον βέμβηκα." Plura et alia habent Sch. B. et Vict. Sch. br. Euſtath. Eſt *turbo*. verum de puerorum

turbine poeta vix cogitauit; debuit eſſe rotundus lapis, diſcus, qui iaceretur. Multo minus probandus Apollodorus qui ὄστρακον τῶν κογχυλίων, *contorta volumina conchae*, intellexerat: v. fragm. Apollod. e Nicandri Schol. p. 1152. Per ῥόμβον explicant quoque Apollon. Lex. Heſych. Etymol. — ἔσσευε. quod ἐπιδινήσας Γ, 378.

περιέδραμε ſc. ſaxum, non Hector, vt Sch. B. accepiſſe videtur cum aliis ap. Euſtath.

πάντῃ Ven. at Scholio B. praefixum πάντα. Reſpexit locum Virgil. Aen. VII, 378 ſq.

414. ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ ῥιπῆς πατρὸς Διὸς ἐξερίπῃ δρῦς. ὑπὸ πληγῆς Ven. (et Harlei. cum altero pro var. lect. Vrat. d. item vn. Vindob.) At Sch. A. ſubiungit: γρ. ῥιπῆς. quod vocabulum ſollenne de fulmine.

ὑπαὶ et h. l. edd. a quibus recte disceſſit Wolf. ὑπὸ Veneti. Mori. Cant. Lipſ. ἐξέριπε Mori. et ipſum recte ante δρῦς. Apollonius tamen et ipſe: ἐξερίπῃ, ἐκπέσῃ ἐκ τῆς ἕρας. laudato hoc verſu. et ex eo Heſych. et Sch. br. ἐκπέσῃ. Et ſane ſubiunctiuus doctius et Homerice ponitur: v. Excurſ. I ad IX (J) p. 696.

416. τὸν δ' οὔπερ ἔχει θράσος, ὅς κεν ἴδηται. ⸓ „quod οὔπερ θράσος deſignat contrarium, δέος. (πάντες δὲ αὐτὸν καταπλήττονται οἱ ἰδόντες Sch. br.) At Ariſtophanes legebat: τὸν δ' οὔτιν' ἔχει θράσος ὅς τις ἴδηται." Ita τὸν debuit retrahi ad κεραυνὸν, ὅςτις ἴδηται τὸν, τοῦτον. τὸν δ' οὔκεν Barocc.

418. ὡς ἔπεσ' Ἕκτορος ὦκα χαμαὶ μένος ἐν κονίῃσιν. ⸓ „ quod ὠκὺ legendum, ſiue vt ſit ὠκὺ μένος, ſiue vt ſit pro ὠκέως, vt ὀξὺ δὲ κωκύσασα Jl. Σ, 71. Atque ſic Ariſtarchus legerat. At Maſſaliotica et Chia editio ὦκα." quod et Venetus habet.

419. ἐπ' αὐτῷ δ' ἀσπὶς ἑάφθη. Sch. B. αὐτῷ, τῷ δόρατι. Immo *Hectori*, vt et Sch. A. ἐπικατεκάμφθη δὲ αὐτῷ ἡ ἀσπὶς, ὅ ἐστι, κατηνέχθη. Sch. br. In voce ἑάφθη vterque Schol. Venetus conveniunt in eo, vt ab ἕπεσθαι ducant: ἐπισυνήφθη. ἐπηκολούθησεν. συγκατενέχθη. Etiam h. l. ἐάφθη ſcribitur et ἑάφθη. prius me-

lius; est pro ἥφθη, ἐφήφθη. ἐφάπτεσθαι. innecti, annexum esse. Verum de his iam disputatum ad N, 543.

421. οἱ δὲ μέγα ἰάχοντες. ⁓ „quod ἰάχοντες, vt ὀρέγοντες." scil. accentu Sch. A.

423. ἀλλ' οὔ τις ἐδυνήσατο — ῥ interposuerat Barnes; οὔ τις ῥ' ἐδυνήσατο. Bentl. οὔ τις γε δυνήσατο. ἐδύνατο Barocc. Mori. ἐδυνήσετο Lips.

424. οὐτάσαι οὐδὲ βαλεῖν. ⁓ „quod nunc distinguit poeta οὐτάσαι et βαλεῖν."

πρὶν γὰρ περίβησαν ἄριστοι. περίβησαν. ὑπερεμάχησαν. v. sup. ad E, 21. „In alio περίβησαν ἅπαντες." Sch. A.

427. τῶν δ' ἄλλων οὔτις εὖ ἀκήδεσεν, ἀλλὰ πάροιθεν — „τῶν δ' ἄλλων. Zenodotus τῶν τ'." εὐ Ven. sicque praefixum vtrique Schol. male. Nam εὗ vt ἕο, οὗ, pro αὐτοῦ. Ex grammaticorum praeceptis h. l. encliticum esse debebat: cf. ad Υ, 464. O, 165. Ω, 293. Male οὔτις τεῦ Apollon. Lex. in ἀκήδεσεν. et Vrat. d. cum vno Vindob. — Tandem Aristarcheae variarunt ἀκήδεσαν et ἀκηδέσατ'. ἀκηδέστως ἔσχον (vel ἔσχεν). Sch. A. ἀκήδησαν vulgo editum erat inde a Flor. et Rom. Aldd. et in Eust. Vidit vitium metri Turnebus et emendauit ἀκήδησ' quod retinuere edd. sqq. et legitur quoque in nonnullis, vt vn. Vindob. At vera lectio in codd. extat, ἀκήδεσεν. Sic Ven. Lips. Cant. Mori Harl. Mosc. 2 vn. Vindob. et vitiose ἀκήδησεν Townl. Vrat b. d. et vn. Vindob. et Apollon. Lex. ἀκήδεσεν. ἠμέλησεν. ἠφροντίστησεν etsi mox versus vitiose adscriptus est.

428. τὸν δ' ἄρ ἑταῖροι. ἄρ' *proinde. deinceps.* Clarke.

429. ἀείραντες. vnus Vindob. ἀείροντες.

433. 434. repetuntur inf. Φ, 1. 2. et Ω, 692. 3. et recitantur ab aliis vt 434 a Dione Or. XXXIII. R. To. II p. 9.

433. Ἀλλ' ὅτε δὴ — memorat pro exemplo grauitatis ex particulis expletiuis prouenientis, si recte adhibeantur, vt h. l. δὴ, Demetr. de elocut. 55. 56. Per se tamen nihil aliud est quam ἀλλὰ δὲ. ὅτε. Valde ornatur Xanthus epithetis, in his est, ἐϋῤῥεῖος. quod iam Z,

508 vidimus. εὐσεῖος vno ρ Townl. recte; si antiquam scribendi rationem reddere voluit. ἐυῤῥῆος vn. Vindob.

434. ⸓ quod Xanthum Scamandrum nominat lectore haud monito, eundem esse.... Ad rem v. Not. Porphyrii quaestio est in Sch. B. (quae repetitur inf. ad Φ, 2.) Si Xanthus e Ioue natus est, quomodo Oceanus *omnium fluuiorum pater* dici potest Il. Φ, 196? ἐξ οὗπερ πάντες ποταμοί. Respondet ille, πάντες esse pro οἱ πλείους, et esse distinguendum amnem a deo; deus natus esse potuit e Ioue, at amnis ab Oceano. — Consentit in hoc Schol. A. et Sch. br. eadem Schol. B. habet, sed λύσις aliter instituitur: ἡ δὲ λύσις ἐκ τοῦ προσώπου· τὸν μὲν γὰρ ἐκ Διὸς εἶναι ὁ ποιητὴς λέγει, ἐξ Ὠκεανοῦ δὲ ὁ Ἀχελώϊος." Nemo haec facile assequitur, nisi viderit esse emend. ἐξ Ὠκεανοῦ δὲ ὁ Ἀχιλλεύς. nam is loquens inducitur altero loco Φ, 195. Ceterum antiqua aliqua notio, opinio vel mythus latet in hoc, quod Scamander est Iouis filius. Non male coniicere licet, esse eum ita dictum, quia torrens ille imbribus crescebat, eratque Διϊπετής inf. Π, 174. Conf. dicta ad e. l. et ad Φ, 2. Mox 435 fuit καδδε ϝοι.

436. ὁ δ' ἀμπνύνθη (pro ἀνεπνύνθη. v. de hac voce ad E, 697) καὶ ἀνέδρακεν. ἀνέδραμεν Lips. male. *Ern.*

437. ἑζόμενος δ' ἐπὶ γοῦνα, κελαινεφὲς αἷμ' ἀπέμεσσεν. Venetus et vterque Schol. legunt ἀπέμασσεν *abstersit.* Sic Zenodotus legerat. At Aristarcheae et pleraeque ἀπέμεσσεν" (quod haud dubie praeferendum: cum praesentius vitae periculum declaret et metum de salute Hectoris iniiciat; tum vero vulneris naturae conueniat, et repetatur mox O, 9 — 11. Altera disputatio est super ἑζόμενος ἐπὶ γοῦνα. Alii neminem ἐπὶ γονάτων καθέζεσθαι arbitrati (quasi *sedere* non possit dici de eo, qui genubus inflexis sedet, ὀκλάζει,) acceperant καθίσας, ἐπὶ γοῦνα αἷμ' ἀπέμασσεν, h. e. ἐπὶ τῶν γονάτων, (an: vt sanguinem ad genua defluentem detersetit?) Alii: ἐπὶ τὰ γούνατα καθίσας ἥμει. Hoc Sch. A. paullulum tamen turbatus, praefert; hoc enim vsu probari. Se-

quuntur idem Sch. br. διαναστὰς ἐπὶ τὰ γόνατα ἀπήμεσεν. ἀπέμει. —

κελαινεφὲς ſimpl. pro μέλαν.

438. αὖθις Barocc. perpetua varietate.

τὼ δέ οἱ ὄσσε. Ita Venetus: ſicque Ariſtarchus. Eſtque hoc in Lipſ. Mori. Vrat. d. binis Vindob. Itaque receptum pro vulgato κὰδ δέ οἱ. etſi et hoc bene ſe habet. Norat vtrumque Euſtath. τὼ δὲ ἢ καδδέ. Notat et Schol. A. „Alii καδδέ οἱ ὄσσε."

439. βέλος δ' ἔτι θυμὸν ἐδάμνα. ⊱ Excidit Scholion A. Haud dubie notatum fuit voc. βέλος pro vulnere, vt Θ, 513 vidimus: ἀλλ' ὥς τις τούτων γε βέλος καὶ οἴκοθι πέσσῃ. (ὅςτις — πέσσοι ſcribitur in Sch. B. ad h. l.) at ἡ ἀπὸ τῆς βολῆς ὀδύνη, Sch. br. fere vt Il. E, 391 χαλεπὸς δέ ἑ δεσμὸς ἐδάμνα. βέλος δέ τοι vitioſe Vrat. A. d.

440. Ἕκτορα νόσφι κιόντα. νόσφιν ἐόντα. Ven. cum Lipſ. ſed Schol. A. γρ. νόσφι κιόντα. In capite verſus Ἀργεῖοι δ' οὖν ὡς erat in Flor. et Aldd. non modo Ald. 1. correctum ex Rom. in Baſ. et Turn. Eſt et in cod. Vindob.

442. πολὺ πρώτιστος Ὀϊλῆος ταχὺς υἱὸς — ⊱ quod ſimiles loci induxerunt Zenodotum, vt ſcriberet Ἰλῆος." Sch. A. v. ad B, 527. ſaepe recocta obſeruatio; nec tamen videas, quomodo hic locus in errorem inducere potuerit; nam O ſi omiſeris, ſyllaba verſui deficit.

443. δουρὶ ὀξυόεντι abiegna v. ad E, 50. μεταλμενον Sch. br. et ed. Flor. Mutatum ſtatim in Ald. 1.

443. 4. 5. recitat Strabo XIII, p. 902. 3. et p. 920 D.

444. Ἠνοπίδην. Barocc. Mori. Οἰνοπίδην. et mox Οἴνοπι Mori. In Strabone vulgatum legitur.

445. παρ' ὄχθας Σατνιόεντος. Ap. Strabon. l. l. παρ' ὄχθαις. quod ſollennius.

446. δουρικλυτός. δουρὶ κλυτὸς, diuiſim, et h. l. alii, vt Vrat. d. quod malim me amplexum eſſe. v. ad B, 645.

447. οὔτασε καλλαπάρην repoſitum hoc auctoritate codd. Cant. Barocc. Mori. Harl. Vrat. A. Moſc. 2. Lipſ. Ven. Nam per ſe neceſſe non erat, vt vulgatam, οὖτα κατὰ λαπάρην, deſereremus, quam iam vidimus Z, 64. etſi et ibi cum varietate. De οὖτα, male ſcripto οὔτα, dictum iam erat ad Δ, 319. παρὰ λαπάρην eſt etiam Γ, 359 et al.

ὁ δ' ἀνετράπετ'. Schol. br. ἀνετράπετο, ἀνετράπη εἰς τοὐπίσω. vt iam Z, 64.

ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ. „ἄρ' vt ſit. vt ſieri ſolet" Clarke.

448. σύναγον. ed. Rom. ξύναγον. quod h. l. non neceſſe eſt poſt Δαναοί.

451. δι' ὤμου δ' ὄβριμον ἔγχος ἔσχεν. διέσχεν. vt iam E, 100 et al.

υἱὸν Ἀρηϊλύκοιο. Lipſ. Εὐρυλύκοιο.

452. ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ. (caua manu) „ἔδει ἀγοστοῖς" aſſeuerant Sch. B. Vict. Nec tamen nunc primum hoc occurrit; vidimus Λ, 425 ad quem vide Obſſ. N, 508. 520.

453. ἐπεύξατο, μακρὸν ἀΰσας. „ἐπηύξατο μακρὰ βιβάσθων." Ven. Harlei. Vrat. d. cum vno Vindob. Retinui ἐπηύξατο e Ven. et Harl. reieci reliqua, quae aliena ſunt ab h. l. cum inceſſui nullus locus ſit. Aliter res ſe habet in prouocando hoſte vt N, 809. Π, 534. Alterum contra ſaepe occurrit, vt inf. 478. Aberat totus verſus a Vrat. B.

456. ἀλλά τις Ἀργείων — „κόμισε χροΐ, ἔλαβεν ἐν τῷ ἰδίῳ σώματι, καὶ ἀπηνέγκτο" Sch. B. ὑπεδέξατο Sch. br. Iterum ſic 463. et X, 286. Latini ſic *recipere telum. mortem.* At Sch. A. obſeruat: οὕτως, κόμισε, χωρὶς τοῦ ν. Vix aſſequi licet, cur nunc demum haec de inutili νῦ obſeruatio in animum venerit.

457. αὐτῷ σκηπτόμενον κατίμεν δόμον Ἄϊδος εἴσω. „σκηπτόμενον. σκηριπτόμενον καὶ ἐρειδόμενον" Sch. B. et Sch. br. Euſtath. Iterum Od. P, 203. 338. Od. Ω, 157. eſt etiam σκηρίπτεσθαι Od. P, 196. Sarcaſmus rudium hominum ingeniis dignus. Nolim eo ita turbari, vt cum

viro docto σκηπτόμενον accipiam, *telo, tanquam fulmine, ictum*, quia ſollenne eſt fulmen σκήπτειν, σκήπτεσθαι. Koeppen procliuis erat ad aliam ſententiam, vt eſſet: *infixum haſtae.*

459. Αἴαντος — δαΐφρονος — τοῦ Τελαμωνιάδου Lipſ. a m. pr. ὄρυνε Mori vt plerumque al. — Αἴαντί τε malebat Bentl. inter tot δὲ repetita.

460. Facit mirationem inſolens vſus articuli τῷ T. et adiecta inutilis haec declaratio: notata quoque in Quaeſt. Platon. Plutarchi To. X. p. 198. Iuſta ergo eſt ſuſpicio, verſum a rhapſodo eſſe adſutum.

462. ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν. „γρ. ἀλεύετο.“ Barn.

463. λικριφὶς ἀΐξας. ⊱ „quod bis eſt vſus voce λικριφὶς, hic et Od. T, 451. a λέχριος, πλάγιος, adeoque πλάγιος ὁρμήσας.“ Addit Sch. B. cum Euſtath. aliis eſſe λίαν ἐγχρίμπτων καὶ προςπελάζων τῇ γῇ. At prius obtinuit. Apollon. Lex. λικριφίς. ἐκ πλαγίων. καὶ λέχριον (quod Homerus non habet) τὸ πλάγιον. ὁ δὲ Ἀπίων, λοξῶς. Nec multum diſcedunt ab his Etymol. Heſych. Suid. Schol. br. Euſtath. At Schol. A. B. monent inſuper, acui ab Ariſtarcho λικριφὶς; ergo alii λίκριφις pronuntiaverant.

464. Ἀρχέλοχος repoſui. Ἀρχίλοχος male reſinxerat Barnes. Vide ad M, 100.

465. 466. κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συνεοχμῷ νείατον ἀστράγαλον. Schol. A. „ἐν συνεοχμῷ. ἐν τῇ συναφῇ τοῦ ἰνίου, ἐν τῷ συνδέσμῳ· ἀστράγαλον δέ φησι τὸν σπόνδυλον ἐν τῷ ἰνίῳ. h. e. articulum, quo caput cum ceruice coniungitur. Conſentiunt Etymol. Schol. br. Euſtath. Eſt idem, quod συνοχμὸς, συνοχή. legitur quoque ἐν συνοχμῷ in vno Vindob. Adde Schol. B. qui a medicis θέσιν ἐγκεφάλου appellari ait; idem tamen cum Euſtath. aliena ex Ariſtotele ſubiicit. Apud Heſych. corrupte legitur συνεχμωτῇ. κεφαλήν τε Vrat. d. male.

τόν ῥ᾽ ἔβαλε. „*hunc, inquam.*“ Clarke. Ionicum τόν ῥα βάλε nullibi notatum vidi.

466. νείατον ἀστράγαλον. Pollux II, 130 vbi de ceruice: ἐφέστηκε δὲ σφονδύλοις ἑπτὰ ὁ τράχηλος, οὓς Ὅμηρος ἀστραγάλους καλεῖ. Iterum ἀστράγαλοι ceruicis memorantur Od. K, 560. Λ, 65. Add. Apollon. h. v.

ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε. Lipſ. τένοντας.

467. τοῦ δὲ πολὺ προτέρη κεφαλὴ — h. e. ἡ κεφαλὴ προέλαβε τὰ κάτω πίπτοντα. Schol. A. argutatur Schol. B. προτέρη fuit reuocandum e codd. et edd. pro πρότερον, quod ex ſola Rom. Edit. et ex Euſtath. intulerat Turnebus.

468. καὶ γοῦνα πεσόντος. Vrat. d. πεσόντα.

469. Αἴας δ' αὖτε γέγωνεν ἀμύμονι Πουλυδάμαντι. Townl. Moſc. 2. Vrat. d. et Ven. αὐτ' ἐγέγωνεν. retineo Ionicum. Monet Clarke γέγωνεν eſſe aoriſtum ſecundum, non perfectum.

Zenodotus legerat „ἀμύμονα Πουλυδάμαντα" Sch. A. at Homerus vbique caſum tertium adiungit.

470. Φράζεο. per ὅρα reddunt. E, 440 et alibi. καί μοι νημερτὲς ἔνισπε. Ven. ενισπες. Non improbabile mihi ſit, ita lectum fuiſſe ab aliis olim, ἐνίσπες, vt ἐπίσχες, ἐπίθες, ſi comparo gloſſam turbatam Etymologi in ἔνισπεν cum Schol. A. ad Ω, 388.

471. ἦ ῥ' οὐχ οὗτος ἀνὴρ Προθοήνορος ἀντιπεφάσθαι ἄξιος. Editum erat ἦ δὴ οὐχ. Pronuntiatum ἦ δὴ 'υχ. vt ἦ οὐχ alibi ἦ 'υχ. ſic Ψ, 670. Poteſt hoc doctius lectum videri; et retinuiſſem, niſi vidiſſem, e ſola Romana et Euſtath. hoc adoptatum eſſe; omnes contra libros exhibere ἦ ῥ' οὐχ, aut vitioſe ἦ ῥ' οὐκ.

Προθοήνορος ἀντιπεφάσθαι. Schol. br. ἀντὶ πεφάσθαι. quod praeferam. v. ſup. ad N, 447 τρεῖς ἑνὸς ἀντιπεφάσθαι. Codd. pars et Edd. ἀντιπεφᾶσθαι ſcribunt; ac ſi eſſet a φάω. Atqui eſt πέφαμαι, πέφαται δ' ὤριστος Ἀχαιῶν. ergo et πεφάσθαι. Monuit quoque Clarke. Sententia ſimilis erat ſup. N, 446. 447.

472. ἄξιος· οὐ μέν μοι κακὸς εἴδεται, οὐδὲ κακῶν ἔξ. Homericum eſſe nequit κακος ϝειδεται. Animaduertit iam

Bentleius et vitium et medicinam; et corrigit vel οὐ μέν μοι δοκέει κακὸς, vel οὔ τι κακός μοι εἴδεται. Apud Theod. Gaza p. 155 Grammat. legitur οὐ μέν τοι κακός.

474. αὐτῷ γὰρ γενεὴν ἄγχιστα ἐῴκει. Legerat Aristophanes: αὐτῷ γάρ ῥα φυὴν — meo sensu melius; specie corporis, (*dem Wuchs nach*) γενεὴν esset vel aetate vel quod huc facit, genere, ἄγχιστα εἶναι. pro ἀγχιστεύειν, ἀγχιστεὺς εἶναι.

475. γινώσκων et γιγνώσκων et h. l. variat.

Τρῶας δ' ἄχος ἔλλαβε θυμόν. θυμῷ vbique editum, etiam in Eustath. θυμοῦ Cant. θυμὸν receperat Clarke ex Harlei. nec iniuria: quandoquidem et per se est Homericum et firmatur codd. Lips. Ven. vtroque Mori. Harl. Vrat. A.

477. ἀμφὶ κασιγνήτῳ βεβαώς. ⊱ πρὸς τὸ, ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας, A, 37. v. ad E, 21. 299.

478. τῷ δ' Ἀκάμας ἔκπαγλον ἐπεύξατο, μακρὸν ἀΰσας. Harlei. ἐπεύξατο μακρὰ βιβάσθων vt sup. nonnulli vs. 453. τῷ δ' sc. τῷ οὐτῆσαι τὸν Πρόμαχον.

479. Ἀργεῖοι ἰόμωροι, ἀπειλάων ἀκόρητοι. ἰόμωροι hoc loco et sup. Δ, 242 occurrit; ad quem loc. vide. *Bellicosos* declarari apparet; sed etymologia incerta. Vulgo redditur: οἱ περὶ τοὺς ἰοὺς, τὰ βέλη, κακοπαθοῦντες. a μοῖρα, μόρος, μορέω. Porro ἀπειλάων ἀκόρητοι. Sch. B. μὴ πληροῦντες τὰς ἀπειλάς. ἀτελείωτα καυχώμενοι. Male. Sunt *immodice gloriabundi*, vt ἀκόρητος πολέμοιο et similia *qui non cessat pugnando*, pugnax. M, 335. N, 621. H, 117. ἀκόρητοι et ἀκόρεστοι Harlei.

482. Φράζεσθ' ὡς ὑμῖν — ἡμῶν Lips. forte eum ἡμῖν voluisse putabat Ernesti. ὑμῖν et ὑμῶν Harlei. ὔμμιν Cant.

483. ἵνα μή τι. pro hoc alii μή τοί τι. Sch. A. ποινῇ Vrat. d. pro ποινή.

484. δηρὸν ἔῃ ἄτιτος legimus ex certa emendatione Clarkii. Vulgo vbique, quantum reperire potui, metro inuito: δηρὸν ἄτιτος ἔῃ. atqui media breuis est in ἄτιτος.

quod exempla docent a Clarkio appoſita, v. c. N, 414. Ω, 213. ἄτιτος pro ἀτιμώρητος. Sch. br. et al.

τῷ καί κε τις Vrat. d. καί τε.

485. γνωτὸν ἐνὶ μεγάροις ἄρεως ἀλκτῆρα λιπέσθαι. Ita vulgo legebatur. — „quod γνωτὸν eundem dixit qui ἀδελφὸς erat. Sch. A. vt O, 350 Γνωτοί τε γνωταί τε. Notat idem Apollon. Lex. h. v. Heſych. Etymol. Vulgari vſu, *notus*, occurrebat ſup. H, 401. at γνωστὸς Vrat. d. Simili ſenſu felix habetur, cui vlciſcendo filius ſit ſuperſtes Od. Γ, 196.

ἄρεως ἀλκτῆρα. Conſentiunt ſane in hoc codd. et edd. Etiam vterque Venetus. Nec aliter Schol. br. ἄρεως ἀλκτῆρα, ἀλεξητῆρα τοῦ πολέμου, καὶ βοηθόν. ἤ, ὥς τινες, φόνου τιμωρόν. Scribunt ἄρεος Barocc. Harlei. Euſtath. qui addit: ὁ τοῦ φόνου ἐκδικητὴς, ὁ καὶ ἀμύντωρ πρὸ ὀλίγων ῥηθείς. Erneſti recte legi ait hic et ad Σ, 100 ἄρεως ἀλκτῆρα, nec tamen ſenſum vocis expedit. Erit ſane ἄρης accipiendum de caede, vt Sch. B. τοῦ ἐν πολέμῳ θανάτου. precatur ſibi quisque fratrem eſſe ſuperſtitem, qui vlciſci poſſit ſe caeſum, et τιμωρεῖσθαι τὸν φονέα ſ. τιμωρὸς τοῦ φόνου εἶναι.

Laudatur pro varia lectione: γνωτὸν ἐνὶ μεγάροισιν ἀρῆς ἀλκτῆρα λιπέσθαι. E Schol. A. et B. diſcimus, Zenodotum ita legiſſe et hic et Σ, 100 ἐμοῖο δὲ δῆσεν ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι. Vulgata itaque deberi videtur Ariſtarcho, qui nec hic iudicium ſuum ſatis probauit. Scriptum erat in antiquioribus exemplaribus ΑΡΗΣ, hoc cum accepiſſet de Marte, procliuis ſane fuit grammaticus ad mutationem in αρεως. At enim eſt ἀρῆς, ab ἀρά, βλάβη, noxa, pernicies, iniuria. Actum ſatis de his vocibus ad M, 334. Cum hoc idem receptum ſit loco altero, Σ, 100 recepi id etiam h. l. ἐνὶ μεγάροισιν ἀρῆς — vti eſt quoque Od. X, 208 Μέντορ, ἄμυνον ἀρήν. Adſtipulatur quoque Bentleius, qui legerat id pro var. lect. in Harlei.

pro λιπέσθαι, ed. Rom. γενέσθαι forte ex altero loco Σ, 100.

488. ὡρμήθη δ' Ἀκάμαντος. Schol. B. „κατὰ τοῦ Ἀκάμαντος."

489. Πηνελέοιο ἄνακτος. „γρ. Πηνελεῷο" Barnes, vt Πετεῷο Il. B, 552. Cant. Πηνέλεω. In Harlei. erat glossa „γρ. δὲ Πηνελέωο" sine iota subscripto, et hoc probat Bentleius; Hephaest. p. 5. διὰ τοῦτο δὲ συστέλλομεν παρ' Ὁμήρῳ· Πηνελάοιο ἄνακτος. Scilicet vulgare erat Πηνέλαος, vt Μενέλαος. Eadem fere in Eustath. p. 999, 7.

In Townl. versus erat scriptus in margine; omissus scilicet socordia librarii; non consilio.

490. 491. recitat Pausan. II, 3 p. 117. vbi Mercurius cum ariete stans ex aere illustratur, quod praeest gregibus. Bene Koeppen laudat loca Hymni in Mercur. 487. 565. Omiserat 490. 1. 2. Vrat. b.

490. τόν ῥα μάλιστα. „quem vtique. quem videlicet" Clarke. τὸν δὲ μ. Barocc. Mori.

492. τῷ δ' ἄρ' ὑπὸ μήτηρ μοῦνον τέκεν Ἰλιονῆα. Noto vsu voc. ὑπό τινι τεκεῖν. v. ad B, 714.

493. οὖτα κατ' ὀφθαλμοῖο. iterum alii οὖτα cum vitio metri.

κατ' ὀφθαλμοῖο θέμεθλα. Schol. B. „θέσιν, ῥίζαν, θεμέλια." Addunt Schol. br. βάσεις. Spectat Suidae Scholion ad h. v. τὰ ἐσώτερα μέρη. τὰ ἐν βάθει.

494. διὰ πρό, ex more alii διαπρό.

495. διὰ ἰνίου ἦλθε. Iam E, 73 κεφαλῆς κατὰ ἰνίον vbi v.

496. Πηνέλεως δὲ — Alii vt Vrat. d. Πηνέλεος. Ita conuenit superioribus vs. 489.

498. κάρη. vn. Vindob. κάρην. quod vitium iam supra occurrere vidimus.

499. ὁ δὲ Φῆ, κώδειαν ἀνασχὼν, πέφραδέ τε. — „ὁ δέ Φῆ, vel vt Schol. A. narrat ὅ δέ Φη, Zenodotus scripserat, vt Φὴ sit pro ὡς, iunganturque: ὁ δὲ, ὡς κώδειαν,

ἀνασχὼν (sc. τὸ κάρη) πέφραδέ τε etc. At Aristarchus Φῆ pro ἔφη dictum agnoscit et ἀθετεῖ vs. 450.“ Nec tamen Sch. A. in hoc Aristarchi iudicio acquiescit, sed versum tuetur; esse enim sollenne poetae, iterare eadem.“ Ferendum ergo esse, Φῆ πέφραδέ τε et ηὔδα, putauit. Pergit idem: „Zenodotum falli; nunquam Homerum Φὴ dixisse pro ὡς, (haec quoque Suidas in Φῆ apposuit) sed tantum seriores, vt Antimachum et Callimachum. Laudantur ex Antimacho paullo post verba: Φὴ γέρων οἷσιν εἰπὼν (f. ἔειπεν.) Vide de his iam dicta ad B, 144. Vix assequi licet, quomodo veteres Φὴ pro ὡς dictum statuere potuerint. An forte ex ἐφ' ᾗ, ἔφη et Φή? Iterum ad hoc Φὴ respicit Schol. A. ad Σ, 253. et Eustath. h. l. p. 999, 25.

Φῆ pro ἐμφανῆ ἐποίησεν in Schol. Excerpt. repererat Barnes. Inane tamen est habendum omne studium in ratione interpretationis excogitanda; manifestum est, Φῆ esse pro ἔφη, et versum sequentem esse spurium.

„γράφε· ὁ δ' ἔφη“ praecipit grammaticus ap. Barnes. Et habent hoc codd. Lips. Vrat. A. b. d. vn. Vindob. et alius grammaticus in Schol. A. ὁ δ' ἔφη, ῥῆμα, καὶ οὐχ, ὡς Ζηνόδοτος, ἀντὶ τοῦ ὡς. At Ionicum est Φῆ.

κώδειαν. proprie papaueris. Itaque voluere veteres, comparatiue hoc poni, et Φὴ esse pro ὡς, aut subintelligendum esse ὡς κώδειαν, ita supplendum: ἀνασχὼν τὸ κάρη. Ita Schol. A. et Apollon. Lex. h. v. κώδειαν. ἰδίως ἡ τῆς μήκωνος κεφαλή. ὅταν δὲ λέγει· ὁ δὲ Φῆ κώδειαν ἀνασχὼν· παρέλειπε τὸ ὡς. ἵν' ᾖ, τὴν τοῦ ἀνθρώπου κεφαλὴν, ὡς τὴν τῆς μήκωνος, ἀνέσχε. τῶν ἅπαξ εἰρημένων. Similia Schol. Vict. et Sch. br. Melius tamen alii κώδειαν pro ipso capite dictum esse censent; quod et Pollux habet II, s. 39. Hesych. in κωδία, ad quem idem vocis vsus laudatur e Lycophr. I, 35 et Nicandro Alexiph. 216. vbi Schol. Homericum locum laudat.

500. πέφραδέ τε Τρ. versus haud dubie delendus, tanquam otiosus et ineptus, a rhapsodo interpositus: Φῆ. πέφραδε. et ηὔδα. addit Bentleius, quod nec εὐχόμε-

νος locum habet in ſeqq. nam modeſte et συμπαθῶς loquitur. Eſt quoque verſus appictus ab alia manu ad Apollonii Lex. in Φραδέος, vbi de Ariſtarchi cenſura lectionis Φράσον Jl. A, 83 agitur. πέφραδε eſt pro ἐπέφραδε.

501. εἰπέμεναί μοι. „renuntiate quaeſo" Clarke.

503. οὐδὲ γὰρ — „nam, vt vos dudum gloriati eſtis, neque apud nos." Clarke. Atqui ne ſic quidem ſententiae nexus habetur; ſed ſunt ſeiungenda οὐδὲ γὰρ a ſuperioribus, et, quod bene vidit Koëppen, ſupplenda ſententia: iure meritoque etiam Jlionei Troiani parentes lugere, cum et ex Achiuis lugendum ſit Promachi vxori. Porro, ſupplendum γανύσσεται ἐπὶ ἀνδρί —

δάμαρ Ἀλεγηνορίδαο. Bentl. ſuſpicabatur ſcriptum fuiſſe δάμαρς. Ἀλεγεινορίδαο vn. Vindob.

504. 5. ὁππότε κεν δὴ ἐκ Τροίης σὺν νηυσὶ νεώμεθα. Clarke, alias tam parcus in interpretandis iis, in quibus operam eius deſiderabas, hic repente longam notam ſubiungit, vt doceat, particulas κεν δὴ pulcerrime depingere (qua voce vtitur) *longam* ſpem et expectationem de reditu mariti. Hoc vero eſt argutari. Nam κεν ſpectat ad ſubiunctiuum νεώμεθά κεν, pro ἄν. Sic ὁππότε δὴ, quandocunque, in quo vim neſcio quam quaerit, eſt ad verbum, quando vtique.

505. σὺν νηυσὶ νεώμεθα. Zenodotus et Ariſtophanes ἐν νηυσί.

506. τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἷλε. Venetus: ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα. Schol. A. tamen: „γρ. καί, ὑπὸ χλωρὸν δέος εἷλε. Prius illud, quod Venetus habet, memorat quoque Euſtath. pro var. lect. idque exhibent codd. Cant. Barocc. Mori. Lipſ. vn. Vindob. et ed. Rom. Vtrumque in Homero occurrit, et bene ſe habet; nec vtrum verius ſit, iudicium fieri recte poteſt; ſimilia ſimilibus ſubſtituerunt rhapſodi; potuere quoque ſubſtituere librarii et grammatici. Itaque, ſi alteram lectionem ſubſtituimus, hoc non eſt, emendare et corrige-

re, ſed permutare lectionem; nihil amplius. Veneti lectionem firmabis ex Θ, 452 vbi tamen caſus tertius eſt, *σφῶϊν δὲ πρίν περ τρόμος ἔλλαβε γυῖα.* add. Ω, 170. Vulgatum ex multis locis adſtrues: Od. X, 42. (vbi hic et ſequens verſus legitur) Λ, 43. 632. Jl. Δ, 421. Θ, 77. Occurrit quoque pro var. lect. *χλωρὸν δέος ᾕρει.* quod et ipſum alibi legitur: Od. Ω, 449. Jl. H, 479. *ὑπόχλωρον* Moſc. 2. *τοὺς δ' ἄρα,* Clarke: „vt fit, vt par erat.", tu redde, vtique.

507. *ὅπῃ φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον.* Ed. pr. *ὅποι φύγοιεν.* emendate *ὅποι φύγοι* Aldd. Turn. *ὅπῃ* recepit Stephanus ex ed. Rom. *φύγῃ* Cant. Lipſ.

508. Muſas inuocat, quia noua res ſuccedit, cum *οἱ ἀριστεῖς* nunc pugnent armis permutatis. Sch. B. perperam. Vid. Notam.

509. *ὅςτις δὴ πρῶτος βροτόεντ' ἀνδράγρι' Ἀχαιῶν ἤρατο.* ξ— „quod *ἀνδράγρια* ſemel h. l. dixit" nec vsquam alibi. Analogum tamen, vt *ζωάγρια, βοάγρια, μοιχάγρια.* Addunt Sch. A. B. Lipſ. Vict. *ἀθετεῖσθαι* verſum propter inſolentiam vocis; defendi tamen, quia conſequens dictum pro antecedenti *ἀνεῖλε,* etſi nunc non morabantur heroes in ſpoliando hoſte caeſo; Eſſe autem *ἀνδράγρια, τὰ σκῦλα τὰ ἀπ' ἀνδρῶν ἀγρευόμενα ἢ ἀντ' ἀνδρῶν. — ἀγρεῖν γὰρ τὸ λαμβάνειν.* Exſcripta Scholii pars in Etymol., Oro laudato. *σκῦλα ἐξ ἀνδρῶν* Suidas. et Apollon. Lex. h. v. *σκῦλα· τὰ ὅπλα τῶν πιπτόντων. τὰ ὑπ'* (immo *ἀπ'*) *ἀνδρῶν ἠγρευμένα, οἷον ληφθέντα. — τῶν ἅπαξ εἰρημένων.* add. Heſych. Sch. br. et Euſtath. — *βροτόεντα.* v. ad Z, 480. — Omnes tres verſus 508. 9. 510. rhapſodicum epimetron ex aliis locis vt B, 484 illatum redolent. Ne tamen deleas, obſtat *ῥα.* *Αἴας ῥα* quod antecedens aliquid reſpicit. Significanter *δὴ* et *ῥα* ſibi reſpondere notat Clarke.

510. *ἤρατο.* Sic et Apollon. in *ἀνδράγρια.* Sch. br. *ἤρατο. ἀπενέγκατο. ἐκτήσατο.* Solus Euſtath. *ἤρετο ἢ ἤρατο.* — *ἐπεί ῥ' „ῥ' vt diximus."* Clarke — *ἐπεί περ* Mori. nec male.

511. Ὕρτιον οὖτα. οὗτα Lipſ. vna cum ed. Flor. Ald. 1. Ita erit ab οὐτάω. v. ſup. ad N, 592.

512. Μυσῶν ἡγήτορα καρτεροθύμων. καρτερόθυμον in Strabone legi, monet Barnes.

513. Φάλκην. Φάλτην Barocc. Mori. Φάλκυν Vrat. A. et vn. Vindob. Phalcen et Moryn memorauerat iam N, 791. 792.

515. ΠεριΦήτην. ΠολυΦοίτην coniicit Barnes ex N, 791. ad quem vſ. vide. Προθέωνα Barocc.

516. Ὑπερήνορα, ποιμένα λαῶν. ⊱ „quod forte hic idem eſt *Hyperenor*, de quo Menelaus gloriatur P, 24." Sch. A.

οὖτα κατὰ λαπάρην. „γρ. οὔτασε κλλαπάρην" Sch. A. et Ven. ipſe, cum ed. Rom. Vtrumque agnoſcit Euſtath. Similiter ſup. 447. οὖτα male nunc ſcribitur. Non enim vltima corripi in hoc poteſt pro οὔτασε.

517. διὰ τ' ἔντεα Mori. ſed eſt διάφυσσε, διήφυσε, τὰ ἔντερα vt N, 507.

518. κατ' οὐταμένην ὠτειλήν. ⊱ „quod etymologiam vocis ὠτειλή ſimul apponit παρὰ τὸ οὐτάσαι." Sch. A. Apponit hoc idem Apollon. Lex. ὠτειλήν. etiam Euſtath. cf. ſup. ad Δ, 140.

„γρ. κατ' οὐταμένης ὠτειλῆς. Barnes. Debebat definite edere codicem. Scilicet petiit ex P, 86 ad q. l. vide.

519. ὅσσ' ἐκάλυψε „γρ. ὅσσε κάλυψε. Saltem ſic Cant. Townl. Vrat. d. vn. Vindob. Et hoc erat Homericum.

521. οὐ γάρ οἵ τις ὁμοῖος ἐπισπέσθαι ποσὶν ἦεν. „γρ. οὐ γὰρ ἑοῖ" Barnes. Male. Nam fuit ου γαρ ϝοι.

ὁμοῖος eſſe ſcribendum notant Sch. A. et B. at ὅμοιος eſſe ſeriorum Atticorum. Etiam Schol. br. (bene! at cur demum ad h. l. notatum? vidimus iam ad E, 441.)

ἐπισπέσθαι, ἐπιδιῶξαι. ἐπακολουθῆσαι Sch. B. Sch. br. ἀπὸ τοῦ σπέσθαι, ἕπεσθαι. Od. X, 324. Spectat ad h. v. Apollon. Lex. h. v. et Heſych. ἐπισπέσθαι. ἐπακολουθῆσαι. cf. Etymol. in σπέσθαι et ἐπισπεῖν,

522. ἀνδρῶν τρεσσάντων, ὅτε τε Ζεὺς ἐν φόβον ὦρσε. ξ— quod τρεσσάντων οὐ δεισάντων, ἀλλὰ φευγόντων Sch. A. Eustath. al. v. N, 515. — ὄρσῃ Sch. br. Cant. Sicque in Aristid. To. II p. 257. Or. in Platon. II. editum; etsi et ibi duo codd. ὦρσεν. ὤρσῃ Ven. ὦρσῃ Vrat. d. et Flor. quod mutatum in ὤρσῃ in edd. Aldd. hoc idem Venetus habet: quod in grammaticam peccat. ὦρσε repositum ex Eustath. et ed. Rom. a Turnebo. Tuetur illud Ernesti ex Lips. adde Townl. vn. Vindob. ὅτε τε „*quando vtique, videlicet.*“ Clarke. argute, non vere. Incidit vir doctus in hanc inanem subtilitatem non nisi serius in altero Iliadis volumine.

EXCVRSVS AD LIBRVM XIV (Ξ)

EXCVRSVS

de cesto Veneris.

215 ἤ καὶ ἀπὸ στήθεσφιν ἐλύσατο κεστὸν ἱμάντα. et
219 τῆ, νῦν τοῦτον ἱμάντα τεῷ ἐγκάτθεο κόλπῳ.

Winckelman. Hist. artium (Dresd. ed. p. 199) vbi docuit, Venerem in marmoribus duplex cingulum habere, alterum superius, sub pectore et mammis, alterum inferius, supra femora, *τὸν κεστὸν ἱμάντα* de hoc, tanquam Veneri proprio, intelligit; idque se primum perspexisse; cum vulgo ad alterum cingulum sub mammis cestum Veneris transferant. In quibus duo sunt, quae, vt vera sint, diligentius sunt circumscribenda: primo quod Venerem vestitam vbique binis cingulis instructam asserit, quodque hoc illi proprium esse ait, quandoquidem et alia signa mulierum ac dearum eodem duplici cingulo alia etiam vnico illo femoribus admoto insignita sunt. Quid quod vulgatum illud, *zonam soluere*, ad nullum aliud, quam cingulum circa femora, spectat. Non haec ignorare potuit Winckelmannus: qui etiam assertum suum post haec in *Mon. ant. ined.* P. I, p. 37. (quod recte Vir doctus in ed. Rom. *Hist. art.* To. I p. 412 monet) ad signa reuocat Veneris, in quibus inferius hoc cingulum, alias sub vndante sinu latens, palam adspectui subiicitur: etsi nec hoc in omnibus Veneris signis huius generis occurrit; vt adeo hoc quoque vniuerse praedicari

nequeat. Videtur in his fraudem facere hoc, quod *cesti* nomen vsu frequentari coepit de vnius Veneris cingulo; cum tamen cinguli eiusdem vsus communi feminarum more frequentaretur. Cestus itaque Veneris saepe dictus occurrit, nusquam vero, si bene memini, cestus feminae, nec deae alius, sed cingulum, balteus, zona, *μίτρα*. Hoc modo controuersiam componere in promtu est. Superest alterum quod cestum Veneris Winckelmann ad cingulum inferius referri vult; in eo vero ipse poeta repugnat sententiae Winckelmanni: v. 214 ἦ καὶ ἀπὸ στήθεσφιν ἐλύσατο κεστὸν ἱμάντα, *a pectore*, non a femore. Quod 219 τεῷ ἐγκάτθεο κόλπῳ subiicitur, saltem tanquam ambiguum, ex illo, tanquam certiore et apertiore, est interpretandum, non contra. κόλπος est *sinus vestis*, ad eoque et ipse *circa mammas*. vt manifestum sit, ex Homeri mente mammis subiectum fuisse Veneris cestum non iniectum femoribus; in quo consentientem quoque habeo idoneum arbitrum, Viscontium *Museo Pio Clement.* To. III, p 9. qui etiam p. 69 docet cestum hunc pectori subiectum in Nympharum aliisque signis conspici. Nec aliter acceperat Antiphanes: Αὐτή σοι, Κυθέρεια τὸν ἱμερόεντ' ἀπὸ μαστῶν, Ἰνώ, λυσαμένη, κεστὸν ἔδωκεν ἔχειν in Anthol. Steph. p. 425. Brunck. Anal. To. II, p. 204. Etsi seriores poetae de cesto Veneris omnino parum subtiliter agunt; ita Christodorus in Anthol. Steph. p. 393. Analect. To. II, p. 467. recte cestum Veneris mammis subiectum cum narrasset: Φάρεσι κόλπον ἔχουσαν ἐπίσκιον· ἀμφὶ δὲ μαζοῖς κεστὸς ἕλιξ κεχάλαστο, χάρις δ' ἐνενήχετο πολλή. idem alio loco Anthol. Steph. p. 386 Anal. p. 460 Venere conspecta nuda, sed *cingulo a ceruice in obliquum supra pectus demisso ornata*, *cesti* nomine et hic vtitur: — γυμνὴν παμφανόωσαν. ἐπὶ στέρνων δὲ θεαίνης αὐχένος ἐξ ὑπάτοιο χυθεὶς ἑλελίζετο κεστός. Suspicor fuisse Venerem arma Martis tractantem qualem in gemmis occurrere memini; ideoque balteo Martis ornatam. Video nunc ipsum Winckelmannum alio loco (Monum. ined.

p. 37. 38) idem epigramma laudare et comparare Venerem in Villa Borghesia nudam et cingulo instructam.

Est in sigillis Comitis de Caylus Vol. VI. pl. LXXI, 3. 4 puella seu Venus nuda cum strophio sub pectore, et alia similis pl. LXXII, 4. 5. Itaque nec magnam vim habet locus Nonni, quem Winckelmannus pro sententia sua laudabat Dionys. lib. XXXII, 31 (nam alter locus IV, 190 p. 150 nil ad rem facit.) Seruili imitandi studio locum Homericum reddit Nonnus, et Iunonem exhibet Veneris illecebris instructam: inter alia καὶ λαγόνας στεφανηδὸν ἀηθέϊ δήσατο κεστῷ. hic sane diserte femora cesto reuincta memorantur; verum Nonni auctoritas expressum Homeri dictum eleuare nequit. Vana esset disputatio omnis, nisi res ad artis priscae iudicium spectaret.

SVPPLENDA ET EMENDANDA.

AD LIB. X—XIV.

X (K)

p. 7. vſ. 7. l. 8. *ἐπάλυνεν* — laudatis adde Suidam in *κρημνώδη* et *κριμνώδη*.

p. 8. vſ. 9. l. 1. „pro hoc *ἀναστενόχιζ*" lege *ἀνεστενάχιζ*.

p. 12. vſ. 18. l. 1. „ſed res vix interprete egebat" Adde: Diſertiora tamen habent Schol. Vict. *πρὸ ὀλίγου δὲ χωρισθεὶς* (a Neſtore Agamemnon), *ὡςὰν εἰς ἰατρὸν νοσῶν, θέλει φοιτᾷν πάλιν. ὥςπερ καὶ Εὐφορίων φησί· „πολλάκις οἱ κλισίῃσι πολῃγενέῃσί τε νηυσὶν ἐννύχιοι πίτναντο νόσῳ, ἅπερ ἰητῆρος.*" medelam certam haud video; *πίτναντο* videri poteſt dictum eſſe, vt apud Pindarum, *manus extenderunt, ſupplicarunt*, etſi *χεῖρας* ſic deſidero; forte fuit *πίλναντο*, acceſſerunt, et *Πυληγενέεσσι τε νηυσὶν*, vt *Πυληγενεῖς*, Pylii ſunt, *κλισίῃσι* erit in lectis, vt aegri.

p. 15. vſ. 41. *μάλα τις θρασυκάρδιος ἔσται*. Schol. Vict. *ὁ Ἰξίων, ἐστὶ, γράφει*.

p. 17. vſ. 51. *ἔργα δ' ἔρεξ'* — Etiam Schol. Vict. *ἀθετεῖ ὁ Ἀριστοφάνης*.

vſ. 53. „*Αἴαντε καὶ Ἰδομενῆα κάλεσσον.*" *Αἴαντε δυϊκῶς*. Schol. Vict. vſ. 56. *ἱερὸν τέλος*. cf. H, 380. vbi *τὰ τέλη*. et Obſſ.

p. 21. vſ. 79. *οὐ μὲν ἐπέτρεπε γήραϊ λυγρῷ*. Schol. Vict. *ἐπέτρεπε, διὰ τοῦ ε̄. τὸ δὲ ἐπέτρεπεν, ἀντὶ τοῦ· οὐκ ἐδίδου ἑαυτὸν τῷ γήρᾳ, οὐδὲ ὑπετάττετο αὐτῷ*.

p. 22. vſ. 85. φθέγγεο. Schol. Vict. οὔπω γὰρ εἶχον συνθήματα.

p. 27. vſ. 115. νεικέσω, εἴπερ μοι νεμεσήσεαι. Schol. Vict. οὕτως αἱ Ἀριστάρχου. τινὲς δὲ, εἰ καί μοι. notiore vſu.

p. 28. vſ. 127. ἠγερέεσθαι. Schol. Vict. ἀντὶ τοῦ ε. τὴν ἐγερέεσθαι. ſunt truncata. forte ab ἐγείρω repetierant. Sic et paullo poſt ad vſ. 130 ἐποτρύνῃ. eadem, ἀποτρύνῃ. οὕτω χωρὶς τοῦ σ. verum hoc ſpectat vſ. 129 οὔτις σοι.

p. 30. vſ. 142. ὅτι δὴ χρειὼ τόσον ἵκει; Schol. Vict. pro δὴ praefixum habet δὲ, et verba: ἀντὶ τοῦ δή. ὡς· ὁποίης δ' ἐπὶ νηός. (Od. A, 171) comparando Scholion Ven. A. intelliges, quam incertos nos reddant ſaepe Scholia.

p. 31. vſ. 146. ἀλλ' ἕπευ. Schol. Vict. ἄνευ τοῦ υ. ἕπε'. (pro ἕπεο.) Paullo poſt ad vſ. 149. ὁ δὲ κλισίηνδε κιὼν — accepere hoc pro tacito reſponſo Schol. B. V. Lipſ. Additur in Vict. δι' ὑποδείγματος παραστήσαι. ἐστασίαζόν ποτε Ἐφέσιοι περὶ χρημάτων. παρελθὼν δὲ εἰς τὴν ἐκκλησίαν Ἡράκλειτος, ἐπιπάσσας κύλικι ἄλφιτα ἐξέπιε τὸν κυκεῶ. ἐμφαίνων ὅτι δεῖ ζηλοῦν αὐτάρκειαν. vbi hoc alibi legatur, haud ſuccurrit.

p. 34. vſ. 160. ἐπὶ θρωσμῷ. οἱ μὲν τῷ ἀντικρύ. οἱ δὲ τῷ ὑψηλῷ. οἱ δὲ τῷ πλατεῖ.

p. 35. vſ. 173. ἐπὶ ξυροῦ. Schol. Vict. καὶ διὰ τὸ ὀξὺ, καὶ διὰ τὸ λεπτὸν, ἐπικίνδυνον τοῦτο. τὴν πρώτην τοῦ ξυροῦ συσταλτέον διὰ τὸ μέτρον. Hoc mireris; nam et alibi prior in ξυρὸν corripitur. Sed reſpexit puto ad ξύω, priore longa, nec attendit eſſe quoque aliam formam ξύω, ξυέω, ξυῶ, breui priore.

p. 42. vſ. 222. ἀλλ' εἴ τις. Etiam Schol. Vict. τινὲς, ἀντὶ τοῦ εἴθε.

p. 43. vſ. 224. σύν τε δύ' ἐρχομένω — expectabam σὺν δὲ — καί τε πρὸ ὁ τοῦ. malim excuſum eſſe ὅ, ex vulgari vſu.

p. 45. vſ. 242. εἰ μὲν δὴ ἕτερόν γε κελεύετ' ἔμ' αὐτὸν ἑλέσθαι. Schol. Vict. Ἀρίσταρχος τὴν μὲν ἐγκλιτι-

κῶς προφέρεται. immo vero ad ἔμ' ſpectat, nam κελεύετέ μ' ſcribebat. Apollonius de Syntaxi lib. II. p. 170. et 144.

p. 46. vſ. 246. „γ' repoſui“ l. 3. „mutatum eſt in γ“ corrige, in δ.

p. 47. vſ. 247. ἐπεὶ πέρι οἶδε. l. 3. „poſſe tamen et περίειδε“ corrige περίοιδε. In Schol. Vict. exaratum ἐπείπερ οἶδε. τινὲς κατὰ παράθεσιν τὸ πέρι οἶδε. φασὶ δὲ ἐκ τούτων πεποιῆσθαι τὴν Ὀδύσσειαν, ὅτι κρείττων ἀνδρίας ἐν κινδύνοις ἡ φρόνησις. mirum acumen! ſaltem ἐκ τούτων accipe pro διὰ τοῦτο.

p. 49—53. vſ. 252. παρῴχηκε δὲ πλέον νὺξ habet Victor. cum Schol. παρῆλθον τῆς νυκτὸς αἱ β' πλήρεις μοῖραι — ἵν' ᾖ τὸ πλέω (πλέον) ἀντὶ τοῦ πλήρης. ὅθεν καὶ τὰ, Πληιάδας ἐσορῶντι (Od. E, 272), φησὶ περὶ τοῦ Ὀδυσσέως. προοικονομεῖ οὖν, φασὶ, τὴν Ὀδύσσειαν. nimis ſubtili acumine!

p. 53. vſ. 254. ὡς εἰπόνθ' ὅπλοισιν Schol. Vict. Ἀριστοφάνης ἀθετεῖ. cauſſam non video. et vſ. 256. τὸ δ' ἐὸν — ὁ δὲ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ. et 258. ἄφαλον δὲ ἀναγκαίως. ἐκ γὰρ τῶν φάλων εἰώθασιν ἐκδεῖσθαι οἱ λόφοι.

p. 55. vſ. 265. quae ex Euſtathio appoſui, video eſſe ex antiquo Scholio, quod in Vict. eſt: Ἀπολλόδωρος ὁ σκιαγράφος ἐντεῦθεν πρῶτος ἔγραψε πῖλον Ὀδυσσεῖ. ἀλλ' οὐκ ἦν αὐτοῦ ἡ περικεφαλαία.

vſ. 266. τήν ῥά ποθ' — Fuit ζήτησις· προειπὼν, ἐν Θεσσαλίᾳ κατοικεῖν τὸν Ἀμύντορα, δι' ὧν φησι Φοίνιξ· φεῦγον ἔπειτ' ἀπάνευθε δι' Ἑλλάδος, (J, 474) ἐνθάδε πῶς ἐν Ἐλεῶνι τῆς Βοιωτίας αὐτόν φησιν οἰκεῖν; ἡ δὲ λύσις ῥᾳδία. ἡ μὲν γὰρ ὁμωνυμία τοῦ Φοίνικος. Φερεκύδης δὲ Βοιωτὸν τὸν Ἀμύντορά φησι. καὶ γὰρ ὁ ποιητὴς οὐκ ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος φησὶ φεύγειν τὸν Φοίνικα. δύναται δὲ καὶ ἐν Ἑλλάδι οὕτω τις προσαγορεύεσθαι τόπος Ἐλεών. Apponitur ad vſ. 266. fabula de Autolyci furtis boum Siſyphi iisdem fere verbis, quae ſunt in Hygino fab. 201.

p. 58. vſ. 274. medio. vbi tria ἐρωδιῶν genera memorantur; ex his ὁ ἀφροδίσιος· οὗτος μέν τοι ἐν τῇ συν-

ουσίᾳ ἁρμόζοι. ſic in Schol. Ven. p. 254. col. 2. in Schol. Ven. eſt ἀορίζει f. ὀαρίζει. videbunt de hoc naturae curioſi.

p. 59. vſ. 277. χαῖρε δὲ τῷ ὄρνιθ' Ὀδυσεύς. quod veteres ſcripſere plene ὄρνιθι Ὀδυσεὺς, laudato verſu ἀλλὰ τεὸν οὔποτε θυμὸν — verſus eſt Praxillae: v. Euſtath. p. 12 media. Schol. Vict. ἐκ πλήρους, ὄρνιθι, δοτικῇ. ὡς· θίν' ἐφ' ἁλὸς πολιῆς. (A, 350.)

p. 60. vſ. 280. add. Xenoph. Mem. Socr. I, 4, 18.

p. 64. vſ. 298. Locus Xenophontis adſcriptus eſt in Schol. Vict. hoc modo: τῶν ἐπαινουμένων Ξενοφῶντός ἐστι ταῦτα· ἐπεὶ δ' ἔληξεν ἡ μάχη, παρῆν ἡδὺ (puto ἤδη) θεάσασθαι, ἔνθα συνέπεσον ἀλλήλοις, τὴν μὲν γῆν αἵματι πεφυραμένην, νεκροὺς δὲ κειμένους, ἀσπίδας δὲ τεπρισμένας, δόρατα παρατεθραυσμένα, ἐγχειρίδια γυμνὰ κολεῶν, τὰ μὲν χαμαὶ, τὰ δ' ἐν τοῖς σώμασιν ἐμπεπηγότα. ταῦτα δὲ Ὅμηρος ἐνὶ στίχῳ συλλαβὼν πάντα ἀπήγγειλε. Vides quam parum religioſi ſint veteres in adſcribendis antiquiorum locis.

p. 71. vſ. 341. οὗτός τοι, Διόμηδες. lepidum ζήτημα in Lipſ. et Vict. πῶς τὸν ἐρωδιὸν οὐκ ἰδόντες νύκτα δι' ὀρφναίην, νῦν ὁρῶσι τὸν Δόλωνα; ἴσως οὖν ἀνέσχεν ἡ σελήνη.

p. 72. vſ. 347. Etiam Schol. Vict. ἐπὶ νῆας, οὐ, ποτὶ νῆας. Ceterum ſimilis rei facies eſt, quae in Hectoris et Achillis decurſu circa moenia inf. X, 194 ſqq. vbi hic προπάροιθεν ἀποστρέψασκε παραφθάς.

p. 73. vſ. 351. med. in verbis Scholii B. ὅσον ἀροτριῶσαι ἡ ἡμίονος καὶ ὑπογράφειν δύναται, ὅ ἐστι πλέθρον. Schol. Vict. emendate: ὅσον ἀροτριῶσα ἡμίονος ὑπὸ μίαν ὁρμὴν ὑπογράφειν δύναται· —

p. 76. vſ. 357. δουρηνεκὲς — adde Suidam in δουρινεκές. vt ibi ſcriptum.

p. 80. vſ. 387. Schol. Vict. κατατεθνειώτων. διὰ τοῦ η, τεθνηώτων. ἠθέτει δὲ Ἀριστοφάνης, cum Schol. A.

p. 83. vſ. 408. De δαὶ longum eſt Scholion in Schol. Pariſ. copioſe, ex more, inprimis ex Apollonio (de Syntaxi) exponens ea ipſa, quae h. l. appoſita ſunt breuiter.

p. 85. vſ. 418. Troes ὅσοι εἰσὶν ἐφέστιοι καὶ πολῖται bene Schol. Vict. ἰθαγενεῖς appellat.

p. 87. vſ. 428. Παίονες ἀγκυλότοξοι. καὶ πῶς φησιν· ὃς Παίονας ἱπποκορυστὰς ἤγαγεν; (Π, 287) εἰ μὴ ἄρα περιδέξιοι ἦσαν, ὡς Τεῦκρος. Δίδυμος οὖν τοὺς τόξῳ καὶ ἀγκύλῃ χρωμένους ἀγκυλοτόξους εἴρηκεν. Vide de his Obſſ. ad B, 848.

vſ. 429. καὶ Λέλεγες. ὡς ἐπήλυδες, οὐ κατελέχθησαν ἐν τῷ Καταλόγῳ. οὐδὲ γὰρ Ὀθρυονεύς, Ἰφιδάμας, Φαιστός. Λέλεγες δὲ εἰσὶν, οἱ Πήδασον τὴν ὑπὸ Ἴδῃ οἰκοῦντες. „πέρσε δὲ Λυρνησσὸν καὶ Πήδασον“ (Υ, 92) εἶτα· Λέλεγας καὶ Τρῶας ἐναίρειν· (vſ. 96. ibid.) οἱ περίλοιποι οὖν ὑπὸ Πριάμου ἦσαν διὰ τὴν πρὸς Ἄλτην συγγένειαν· „ὃς Λελέγεσσι φιλοπτολέμοισιν ἀνάσσει.“ (Φ, 86) v. Obſſ. ad B, extr. p. 438.

Καύκωνες. v. ibid. p. 439. Schol. Vict. τῆς Παφλαγονίας μοῖρα. τῶν ἐν Πελοποννήσῳ Καυκώνων ἄποικοι.

p. 89. vſ. 435. l. 3. Pindarus: in Fragment. CLVIII p. 151.

p. 92. vſ. 463. πάντων ἀνθρώπων ἐπιβωσόμεθ'. Schol. Vict. ἐπιδασόμεθ. (vitioſe pro ἐπιδωσόμεθ') γρ. ἐπιβωσόμεθ'. Occurrit quoque βώσω cum ceteris temporibus in Herodoto.

vſ. 465. ὑψόσ' ἀείρας. Schol. Vict. αἱ Ἀριστάρχου· ὑψοῦ καὶ ὑψόσε.

p. 94. vſ. 469. τὼ δὲ βάτην προτέρω. Eadem Scholia: ἐπὶ τόπου τὸ προτέρω, ἀντὶ τοῦ ἐνδοτέρω. τὸ δὲ „καὶ μέλαν αἷμα“ γράφουσί τινες· „καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.“

p. 99. vſ. 506. ἢ ἔτι τῶν πλεόνων. Sch. Vict. περισπαστέον τὸ· ἦ ἔτι. διαπορητικὸς γάρ ἐστι. vix bene. Sollenne eſſet: ἢ ἔτι καὶ πλεόνων.

p. 101 extr. vſ. 515. ζήτησις fuit Porphyrii ad h. v. an recte dici poſſit Apollo haec animaduertiſſe, cuius altera particula eſt in Schol. Vict. et Lipſ. non digna enotatu. Chriae in morem carmen conſtituit ineptus homo, et ad dialecticam ſingula exigit.

p. 104. vſ. 534. ψεύσομαι ἦ ἐτεὸν — Schol. Vict. παρὰ δὲ Ζηνοδότῳ οὐκ ἦν ὁ στίχος.

vſ. 535. ἀμφὶ κτύπος οὔατα βάλλει. Conſtituam hinc verum ſenſum verſus Pindarici Ol. I, 14. ὅθεν ὁ πολύφατος ὕμνος ἀμφιβάλλεται. ἀμφιβάλλει τὰ ὦτα. allabitur, adſonat, προσέρχεται.

p. 105. vſ. 538. δείδοικα μετὰ φρεσὶ eſt quoque in Vict. cum verbis: γρ. καὶ, κατὰ φρένα.

p. 106. vſ. 546. ἤ τις σφῶε θεῶν. Schol. Townl. ἐγκλιτέον τὴν, σφωε. (vt ſit τίς σφωε) τρίτου προσώπου οὖσαν. οὕτως Ἀρίσταρχος. Ζηνόδοτος δὲ σφῶϊ.

vſ. 548. αἰεὶ μὲν Τρώεσσ' ἐπιμίσγομαι Schol. Vict. ὁ Ἰξίων· ἀναμίσγομαι. et paullo ante vſ. 547. αἰνῶς, δεινῶς, μάλα, iam B, 58. Γ, 158.

XI (Λ)

Etiam in hoc libro Schol. Victor. complectuntur dilectum e Schol. B. et A. etſi in breuius redacta. Notabo vt in ceteris tantum ea, in quibus aliquis disſenſus aut varietas occurrit.

p. 126. vſ. 40. ἀμφιστεφέες habet Cod. Vict. ſed Ariſtarcheum ἀμφιστρεφέες interpretatur. Addit: ταύτην δὲ (an ἀσπίδα?) Ξενοκράτης μίμημα τοῦ κόσμου φησὶν εἶναι.

p. 132. vſ. 55. πολλὰς ἰφθίμους κεφαλὰς — Schol. Vict. οὕτως αἱ Ἀριστάρχου. ergo alii ψυχάς?

p. 139. vſ. 87. ἐπεί τ' ἐκορέσσατο Schol. Vict. ἔκαμε.

p. 140. vſ. 98. πεπάλακτο. Schol. Vict. γρ. κεκίνητο. ἀλλ' οὐκ εἰκὸς, συνδεδεμένον τῷ ὀστέῳ τὸ δόρυ κινεῖν τὸν ἐγκέφαλον. credideritne non fluidum, ſed ſolidum eſſe cerebrum? Tum eſt ἄμετρον. nam κινέω primam habet longam.

p. 141. vſ. 101. αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' Ἶσον τε. Etiam Schol. Vict. Ποσειδιππος Βήρισον ὑφ' ἕν. Ἡρωδιανὸς μόνος καλεῖ τὸ Βηρ. (f. μόνον καλεῖ τὸν Βήρισον. Ζηνόδοτος δὲ χωρὶς τοῦ ῥ. βῆ Ἶσόν τε.)

p. 144. vſ. 113. ἐλάφοιο — τέκνα. duo parere catulos ceruam ait Schol. Vict. „Ἀριστοτέλης β' φησὶ τίκτειν τὴν ἔλαφον." locum non reperio.

p. 147. vſ. 132. l. 2. Et ſane ſic Zenodotus legerat. Schol. Vict. Ζηνόδοτος· Ἀντιμάχοιο πατρός.

vſ. 135. Pro Ariſtarcho Ariſtophanem memorant Schol. Vict. ζώω legentem.

vſ. 138. Eadem Scholia: Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος. Ζηνόδοτος γράφει· κακόφρονος.

p. 148. vſ. 144. οὔδει ἐρείσθη. Sch. V. οὕτως αἱ Ἀριστάρχου. quid ergo aliae?

p. 149. vſ. 146. χεῖρας ἀπὸ ξίφεϊ τμήξας. Sch. V. „πλήξας αἱ πλείους."

vſ. 151. ἱππεῖς δ' ἱππῆας cf. inf. Schol. ad Ψ, 502.

p. 156. vſ. 184. ἔχε δ' ἀστεροπὴν Sch. V. adduntque γράφεται δὲ καὶ, στεροπήν. Ad vſ. 186. Sch. Vict. apponit plenius Scholion per partes ſaepe memoratum ſup. ad B, 8. tum Θ, 399 vbi v. Nunc haec addita: βάσκ' ἴθι, Τυραννίων ὑφ' ἕν, ὡς, ἄπιθι. ἄμεινον δὲ, ταυτολογίαν εἶναι, ἐμφαίνουσαν τὴν ἔπειξιν. καὶ ἀλλαχοῦ. ἔλθοι καὶ ἵκοιτο. Nicanor ἴθι aduerbii locum habere, et eſſe, quod ἄγε.

p. 158. v. 194. κνέφας ἱερόν. Schol. Vict. ἐπειδὴ μακάρων τοι νύκτες ἔασι" (verſus Heſiodi Ἔργ. 730) enimvero ἱερὰ νὺξ, ἱερὸν ἦμαρ, *alma nox*, *almus deus*.

vſ. 201. τεΐν. Schol. Vict. τὸ ἵν Δωρικὴ ἀντωνυμία, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ε, γέγονε τεΐν. διὸ φυλακτέον τὸν τόνον. (h. e. non ſcribendum eſt προέηκέ τεΐν, vt ſcribendum eſt προέηκέν οἱ.) Recte; ἵς et ἵν (non ἴς) quod idem fuit ϝίς et ϝίν, deprauatum in γίν, antiquum fuit vocabulum pro αὐτὸς, αὐτῷ ἰνὶ, et ἵν' pro αὐτῷ. vnde μίς, μινὶ, et μίν', τείν, τεΐνὶ, τεΐν', vt τεΐν, quod h. l. legimus. σοὶ αὐτῷ. Idem fuit εἶν, vnde natum ἐκεῖνος. Venia ſit grammaticis his ſubtilitatibus, quas ex Heſychio colligere in promtu eſt, quasque Scholion Vict. mihi extorſit. Vſus eſt τῷ ἵν nuper in Pindaro ad coniecturas afferendas Hermannus Vir doctiſſ.

p. 160. vſ. 227. Scholion ad h. v. A. B. habet quoque Schol. Vict. ſubſcripto nomine Πῖος. vſ. 229. Περκώτῃ ſcribunt quoque Sch. Vict.

p. 162. l. 4. „Apollon. Lex. p. 74." ed. Toll. p. 58. 59.

p. 162. vſ. 241. κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον, eſt quoque ap. Suidam in κοιμήσατο.

vſ. 243. δόμον ἡμιτελῆ B, 701. ad h. v. transfert Schol. Vict.

p. 171. med. pag. „tam multa caedebantur" corrige, *multi.*

p. 174. vſ. 314. Comanus nimium laudari Vlyſſem credidit: verba Euſtathii in Schol. Vict. habentur: παρ' ἐμ' ἵστασο· „συμφερτὴ ἀρετὴ (ex N, 237) Κομανὸς δέ φησι, καθ' ὑπεροχὴν ἐπαινεῖσθαι Ὀδυσσῆα, εἴγε ὡς ἥττονα (immo vero ἥττονι) Διομήδει ἐπιτάσσει. (h. e. προτάσσει.)

vſ. 317. μενέω καὶ στήσομαι. Sch. V. καὶ τλήσομαι, γράφεται.

p. 181. vſ. 356. pro Ariſtophane verſum damnante Schol. Vict. memorant Ariſtarchum.

p. 184. vſ. 368. ἐξενάριζε legit quoque Schol. Victor. et recte tuetur. vſ. 370. Τυδείδῃ δ' ἐπὶ τόξα τιταίνετο. Schol. Vict. ἀναστρεπτέον δὲ τὴν πρόθεσιν, ὥς φησιν Ἡρωδιανός.

p. 186. vſ. 385. Herodianum Scholii in Ven. A. auctorem eſſe, eumque Ariſtarchi auctoritatem ſequutum eſſe, diſerte memoratur in Schol. Vict.

p. 190. vſ. 392. ἀκήριον αἶψα τίθησι. Sch. V. ἄνδρα τίθησι. vſ. 395. οἰωνοὶ δὲ πέρι πλέες ἠὲ γυναῖκες. optime explicabis: eſſe pro vulgari πλεῖον, h. e. μᾶλλον. Schol. Vict. οὐκ ἐστὶ δὲ σύνθετον τὸ περιπλέες, ἀλλὰ κατὰ παράθεσιν ἡ πέρι.

p. 191. vſ. 403. l. 3. „ϝεῖπε ϝεον" ſcribe ϝεϝον.

p. 193. vſ. 413. μετὰ σφίσι. Schol. Vict. Νικάνωρ διαστέλλει τὸ σφίσι τῶν ἑξῆς· ὀρθοτονητέον δὲ τὸ σφίσιν.

p. 198. vſ. 440. βέλος. forte ad h. v. ſpectat Suidae gloſſa: βέλος, τὸ τραῦμα.

vſ. 450. ὦ Σῶχ' Ἱππάσου. Sch. V. ὦ Σῶκε, ἐντελῶς, αἱ Ἀριστάρχου. quod mireris.

p. 201. vſ. 460. καθ' ὅμιλον ἔβησαν quod ὁμιλαδὸν ap. Apollon. aliquoties vt IV, 1181. Φαιήκων οἱ ἄριστοι ὁμιλαδὸν ἐστιχόωντο et in Herodoto IX, 59 βοῇ τε καὶ ὁμίλῳ ἐπήϊσον. vbi nil mutabis.

vſ. 462. ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτός. Sch. A. μεγαλόφωνος παραδέδοται ὁ Ὀδυσσεύς· „ἀλλ' ὅτε δὴ ὄπα τε μεγάλην" (Γ, 222.)

p. 207. vſ. 498. μάχης ἐπ' ἀριστερὰ πάσης. v. inf. not. ad h. l. et Excurſ. p. 270. 271. Sch. Vict. ἀριστερὸς τοῦ ναυστάθμου ἐστὶν ὁ Σκάμανδρος. recte ſi ex parte Troianorum hoc pronuntiatum eſt. add. ad M. p. 359 et Supplenda ad Δ, p. 667. l. 7 f. Infra vſ. 524. eſt ἐσχατιῇ πολέμοιο. verſus Scamandrum; vnde procedit ad alterum cornu, ad Aiacem reprimendum.

p. 209. vſ. 515. In Scholio ad h. l. quod ex Ven. B. adſcriptum eſt, l. 14 poſt τὸν Μαχάονα μόνον χειρουργεῖν θέλουσι — ἀλλὰ τὸν Μαχάονα Schol. Vict. interponunt haec: τοῦτο ἔοικε καὶ Ἀρκτῖνος ἐν Ἰλίου πορθήσει νομίζειν ἐν οἷς φησιν·

„αὐτὸς γάρ σφιν ἔδωκε πατὴρ (excidit κλυτὸς aut ſimile quid)
Ἐννοσίγαιος πεσεῖν (leg. παισὶν)
ἀμφοτέροις· ἕτερον δ' ἑτέρου κυδίον' ἔθηκε.
τῷ μὲν κουφοτέρας χεῖρας πόρεν, ἔκ τε βέλεμνα
σαρκὸς ἑλεῖν, τμῆξαί τε καὶ (excidiſſe videtur ἕλκεα) πάντ' ἀκέσασθαι·
τῷ δ' ἄρ' ἀκριβέα πάντα ἐνιστήσεσιν (leg. ἐνὶ στήθεσσιν) ἔθηκε
ἄσκοπά τε γνῶναι, καὶ ἀναλθέα ἰάσασθαι.
ὅς ῥα καὶ Αἴαντος πρῶτος μάθε χωομένοιο
ὄμματά τ' ἀστράπτοντα βαρυνόμενόν τε νόημα."

Vides fragmentum Arctini quantiuis pretii ex Ἰλίου πέρσει, cuius in argumento carminis ap. Proclum nulla eſt memoria, quod tamen licet addere memoratis in Exc. I.

ad Aen. II. De Aiacis tamen caede Arctinum egiſſe, iam ex Schol. Pindari J. IV, 58 didiceram.

ibid. paullo poſt, vbi dictum in Schol. διὰ γὰρ τὸ ἀπρεπὲς παρῆκε τὴν δίαιταν (poeta) — poſt προκοτιζόμενον· ταῦτα γὰρ κωμικά. ὡς καὶ Διονυσίῳ πεποίηται ἐν λιμῷ τῶν νόσων Ἡρακλῆς, Σειληνός τε κλύζειν πειρᾶται καὶ Ἡρακλέα. Forte fuit Dionyſii tyranni drama ὁ λιμώττων Ἡρακλῆς, aut ſimpliciter ὁ λιμώττων, vt fuerit ſcriptum: πεποίηται ἐν Λιμώττοντι νοσῶν Ἡρακλῆς.

p. 210. vſ. 519. μάστιξε δ' ἵππους. l. 5. „ἵππους." repone μάστιξεν ἵππους, et mox, „nec minus μάστιξεν ἐλάαν.

p. 214. vſ. 545. τρέσσε δὲ παπτήνας ἐφ' ὁμίλου. Ἀριστοφάνης· δι' ὁμίλου. ἀντίπτωσις δέ ἐστιν. ὡς τὸ· „ἀπ' ὠκεανοῖο ῥοάων." immo ἐπ' Ω. lib. III, 5.

p. 217. vſ. 553. de leone alia admiſcet Schol. Vict. ἐπειδὴ δὲ πολὺ ἔχει τὸ θερμὸν, δέδιε τὸ πῦρ· ὅθεν οὐδὲ μύει κοιμώμενος, οὐδ', ὥς Δημόκριτός φησι, τικτόμενος.

p. 222. vſ. 591. οἱ δὲ παρ' αὐτὸν πλησίοι ἔστησαν. Sch. V. οὕτως, ἀρχαίως. οὐ, παρ' αὐτῷ.

vſ. 592. σάκε' ὤμοισι κλίναντες. Sch. V. δύναται καὶ, τοὺς ὤμους τοῖς σάκεσι σκεπάσαντες. δύναται δὲ καὶ, τὸ σχῆμα τῆς ἀσπίδος δηλοῦν, ὅτι τὸ μὲν ἄνω προσέκλινον τοῖς ὤμοις, τὸ δὲ κάτω προέσχον.

p. 223. vſ. 596. Νηλήϊαι ἵπποι. quod ſunt progenies ex equis Nelei. Pergit Sch. V. τοῦτο δὲ ἔνιοι μὲν οὐ συνιέντες, γράφουσι „Νηλήϊον" ἐπὶ τοῦ Νέστορος. ἄτοπον γάρ φησι Νηλέως ἵππους ζήνων μέχρι νῦν. (corrige ἄτοπον γάρ φησι ſcil. Porphyrius; aut fuit φασὶ) Νηλέως ἵππους ζῆν μέχρι νῦν.

vſ. 599. Sch. V. ἅμα δὲ ᾠκονόμησε ταῦτα ὁ ποιητὴς πρὸς τὴν ἔξοδον Ἀχιλλέως. recte. v. Notam ad vſ. 596 —616.

p. 226. vſ. 629. Ad Scholion haud indoctum ſuper κυκεῶνα, Schol. Vict. ad calcem ſubiicit verba, ſic corrigenda: καὶ Πέτρων δὲ Αἰγινήτης, ἐπεὶ δι' ἔνδειαν ἐπίπτωσις νόσων γίνεται, (ſic corrigo γράφει ex compendio) καὶ

οἶνον καὶ κρέα προσέφερεν, ἀναπληρῶν τὸ λεῖπον τῆς φύσεως· vides Brownium inter antiquos! Eſt hic ille Petron, de quo Celſus memorat III, 9. Apud Galenum lib. III. medicament. κατὰ γένη (c. 9) παρὰ Πετρωνᾶ editur; haud dubie pro Πέτρωνα.

p. 227. vſ. 627. ἢ σφῶϊν πρῶτον μέν. Schol. V. ἐγκλιτέον τὴν, σφωϊν. τρίτον γάρ ἐστι πρόςωπον. Scilicet veteres recte ſcripſere pronomen tertiae perſonae dualis σφωὶν, pro αὐτοῖς, vt diſtinguerent a σφῶϊν duali ſecundae (vobis) idque pro enclitica cum haberent, ſcripſere h. l. ἥ σφωϊν.

p. 228. vſ. 629. ἐπὶ δὲ κρόμυον ποτῷ ὄψον. Locus Platonis eſt in Ione p. 538 C. et ante Plutarchum primo loco memorandus erat Xenophon Sympoſ. 4, 7.

p. 234. vſ. 648. νεμεσσητός. Sch. V. Ἀρίσταρχος, μεμψίμοιρος. 651. πάλιν ἄγγελος Sch. V. τινὲς ὑφ' ἕν, παλινάγγελος. οὐκ εὖ.

p. 239. vſ. 678. συβόσεια. Sch. V. ἑκατέων τὸ ι. corrige ἐκτατέον τὸ ι.

p. 240. vſ. 683. οὕνεκα μοι. Sch. V. ταῦτα ἐρεθιστικὰ πρὸς νέον (Patroclum) λεγόμενα, ἵνα ἀκούσας Ἀχιλλεὺς φιλότιμος ζηλωτὴς γένηται. neſcio an Ἀχιλλεὺς delendum ſit.

p. 241. vſ. 689. Sch. V. οὐ διὰ τὰ καθάρσια τοῦ Ἰφίτου (caeſi ab Hercule Apollod. II, 6, 2) πορθεῖται ἡ Πύλος. ἐπεί τοι παρ' Ὁμήρῳ οὐκ οἴδαμεν φονέα καθαιρόμενον, ἀλλ' ἀντιτίνοντα, ἢ φυγαδευόμενον, ἢ οὖν (ſcil. πορθεῖται ἡ Πύλος) διὰ τὴν ὑπερηφανίαν Περικλυμένου, ἢ ὅτι Ὀρχομενίοις κατὰ Θηβαίων, ὡς συγγενεῖς, συνελάβοντο, ὅτι δὲ συγγενεῖς Ὀρχομένιοι Πυλίων, φησίν· ἤ που ἐν Ὀρχομενῷ ἢ ἐν Πύλῳ. (Od. Λ, 458) καὶ· ὅς ποτ' ἐν Ὀρχομενῷ Μινυηΐῳ ἶφι ἄνασσεν, ἠδὲ Πύλου βασίλευεν. Αὐγέας δὲ ἕνα Ἀργολικῶν φησι τῶν Γηρυόνου βοῶν ἀφελέσθαι Νηλέα, ὅθεν Ἡρακλέα Νέστορι παραδοῦναι τὴν ἀρχήν. (ſunt haec luxata; delebo equidem vocem Ἀργολικων e ſeqq. inſertam) Τελέσαρχος δὲ ἐν τοῖς Ἀργολικοῖς ἄγοντα τὰ χρύσεα μῆλα, καὶ τὸν ζωστῆρα, καὶ τὰς Διομήδους ἵππους,

εἴργεσθαι ἐπιβαίνειν τῇ πόλει καὶ τοῦ Νέστορος κωλύοντες. (f. *τοῦ Νηλέως*) cf. Apollod. II, 7, 2. 3. et Not.

p. 242. vſ. 691. In Scholio ad h. l. Victor. codex interponit hoc quoque: *λόγος δέ ἐστιν, ὅτι Χλωρὶς ἐπὶ τῇ τελευτῇ τῶ παίδων ἀγχόνῃ διεχρήσατο.* adde haec ad Notas Apollod. p. 594.

p. 244. vſ. 699. Schol. Vict. *πῶς γὰρ Αὐγείας, ἐφ' ῳ Ἡρακλῆς τὸν ἀγῶνα ποιεῖται, ἀφήρηται τοὺς ἵππους; στέφανον δὲ ὅλως οὐκ οἶδεν* (ad *περὶ τρίποδος* vſ. 700) *ὁ ποιητής, οὐκ ἐν νίκῃ, οὐκ ἐν θυσίαις, οὐκ ἐν συμποσίῳ. πῶς δὲ οὐκ ἐμνήσθη ἐν τῷ Καταλόγῳ· Ὀγχηστόν θ', ἱερὸν Ποσιδήϊον, ἀγλαὸν ἄλσος* (B, 506. voluit dicere grammaticus, non omnia memorare poetam; itaque nec, Onchesto memorato, *ἀγῶνος* meminiſſe ibi celebrati) *Πισᾶται δὲ ἐπεμέλοντο τοῦ ἀγῶνος· καὶ ἐπεὶ Μεσσηνίοις κατὰ Λακεδαιμονίων συνεμάχησαν, Ἠλεῖοι δὲ Λακεδαιμονίοις, καθελόντες αὐτοὺς, τούτοις* (Eleis) *παρέσχον τὴν ἀρχήν.* (Lacedaemonii) (Cf. Pauſan. VI, 22.)

p. 245. vſ. 701. *τὸν δ' ἐλατῆρ'.* Sch. V. *τὸν ἑκατέρας συνωρίδος ἐλατῆρα. ὡς· ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἑκάτερθε παρέστη* (Od. Σ, 210.) Non eſt prorſus inanis obſervatio; curſus tantum erant bigarum; *συνωρίδων.* memorati tamen vſ. 698. *τέσσαρες ἀθλοφόροι.* fuere ergo duae *συνωρίδες.*

p. 249. vſ. 725. *ἔνδιοι ἱκόμεσθ'.* hinc elicit Schol. Vict. *δῆλον οὖν ὅτι τοῦ Ἀρκαδικοῦ Πύλου ἄρχει,* (Neſtor) *ὃς ἀπέχει Ἀλφειοῦ ρλ σταδίους. διὰ δειλίαν οὕς* (corr. *γὰρ*) *φησιν ἀφικέσθαι.* Spectat ad quaeſtionem de ſitu Pyli Neſtoris. *Ἀρκαδικοῦ* puto vitioſe ſcriptum pro *Τριφυλιακοῦ.* cf. Schol. inf. ad 758.

p. 250. vſ. 726. vſſ. 725 et 726. in vnum contraxere codd. Mori et Barocc. *ἔνδιοι ῥέξαντες ὑ. κ.*

vſ. 732. l. 3. „Erneſti" corrige, *Clarke.*

p. 251. vſ. 735. *συμφερόμεσθα μάχῃ.* Sch. V. *εἰς ταυτὸν συνερχόμεθα. καὶ Ἡσίοδος· λιμὸς γὰρ πάμπαν ἀεργῷ σύμφορος ἀνδρί.* Accepitne pro, infeſtus? *μαχόμενος.* melius acceptum a Guyeto pro *συνακόλουθος.*

p. 253. vſ. 753. l. 5. a fine adde: etiam Suidas in δι' ἀσπιδέος. 755. ὄφρ' ἐπὶ — Sch. V. ἕως τῶν Ἤλιδος χωρίων. Βουπράσιον γὰρ καὶ Ἀλείσιον πόλεις τῆς Ἤλιδος. ἡ δὲ Ὠλενίη πέτρα τῆς αὐτῆς χώρας μεγίστη. 756. Ἀλισίου. τινὲς Ἀλείσιον κολώνην τὸν τάφον τοῦ Ἀλεισίου. ἦν δὲ εἷς τῶν μνηστήρων Ἱπποδαμείας. ἀλλ' οὐχ Ὁμηρικόν. 758. Ἀχαιοὶ οἱ Πύλιοι· ὡς Ἠλείων μὴ ὄντων Ἀχαιῶν. οὐ τοῦ Ἠλείου οὖν Πύλου ἦρχεν ὁ Νέστωρ, ἀλλὰ τοῦ τῆς Τριφυλίας.

p. 256. vſ. 769. λαὸν ἀγείροντες. Sch. Vict. πῶς οὖν ἡ Ἥρα φησί· καμέτην δέ μοι ἵπποι λαὸν ἀγειρούσῃ· (Δ, 28) ὅτι διὰ τοῦ Νέστορος καὶ Ὀδυσσέως συνῆγε. καὶ ἡ Ἀθηνᾶ γοῦν κατέχει τοὺς Ἕλληνας ἀποπλεῖν θέλοντας διὰ τοῦ Ὀδυσσέως.

p. 257. αὐλῆς ἐν χόρτῳ. bene Sch. V. ἐν ὑπαίθρῳ.

p. 259. vſ. 785. l. 5. a fine: „Ceterum ex h. l. maxime" adde, et ex Ω, 6.

p. 262. εἴ κε σε τῷ ἴσκοντες. διὰ τῆς ει Ἀρίσταρχος, (εἴσκοντες.) Ζηνόδοτος δὲ διὰ τοῦ ῑ. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς διὰ του ῐ βραχέος φησὶν εἶναι τὴν γραφήν. (forte ἐΐκοντες.)

p. 265. vſ. 823. ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσι πεσέονται. Sch. V. οἱ Τρῶες, ὡς Ἐπαφρόδιτος. ὡς τό· ἐν δὲ πέσ' ὑσμίνῃ. (ſup. vſ. 297.) καὶ· ἔμπεσ' ἐπὶ κραταιοὺς, leg. ἐπικρατέως. (Π, 81) δύναται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων. εἶπε γάρ· καί νύ κεν ἐν νήεσσι πέσον φεύγοντες (Λ, 311.) hoc recte. v. Obſſ.

p. 266. vſ. 831. δικαιότατος. φιλοξενώτατος. οὕτως Ἐπαφρόδιτος. Sch. Vict. ad eund. vſ. p. 266. med. leg. „Dauiſ. ad Maxim. Tyr. Diſſ. XXXIV (al. XVIII) pr." 832. ingenioſum inuentum, ad detinendum Patroclum: ἀναγκαίως καὶ τοῦτο, ἵνα διὰ τὴν ἐρημίαν τῶν ἰατρῶν παραμείνῃ ὁ Πάτροκλος.

XII (M)

p. 272. ad vſ. 4. Scholion B. eſt multo locupletius in Schol. Townl. Poſt illa, quae ſuauiter (etſi non probabiliter; videtur enim poeta et in hoc famam antiquam

ſequutus eſſe) dicta ſunt: ἐπεὶ δὲ αὐτὸς (ὁ ποιητὴς) ἀνήγειρε τὸ τεῖχος, διὰ τοῦτο καὶ ἠφάνισεν αὐτὸ, τὸν ἔλεγχον συναφανίζων. pergit: λάβοι δ' ἄν τις καὶ τοῦτο πρὸς τοὺς χρόνους τοῦ ποιητοῦ, διότι οὐ μετὰ πολὺ τῶν Τρωϊκῶν γέγονε. εἰ γὰρ ἐνῆν ὑπονοεῖν, ὅτι ἐκ τοῦ χρόνου κατέπεσε καὶ ἠφανίσθη, (ſcil. τὸ τεῖχος) ὡς αὐτοσχεδίως ᾠκοδομημένον, οὐκ ἂν τῷ αἰτήματι τούτῳ ἐχρήσατο, ὅτι αὐτὸς Ποσειδῶν ἠφάνισε. πάντας δὲ τοὺς ἐκ τῆς Ἴδης ποταμοὺς ἐπ' αὐτὸ ἄγει ἐφ' ἡμέρας θ', καὶ τοῦ Διὸς συνεχῶς ὕοντος, καὶ τοῦ Ποσειδῶνος ἀναμοχλεύοντος τὰ θεμέλια. οὐ δυνάμενος δὲ ἴχνος τι ἀποδεικνύναι τοῦ μὴ γενομένου, διὰ τοῦτο καὶ οὐκ ἠρκέσθη τῇ τῆς δομήσεως ἀναιρέσει, ἀλλὰ καὶ ἀμάθῳ τὸν τόπον ἐκάλυψε. καὶ αἰγίαλος γέγονε τὸ πᾶν. τούτου δὲ αἴτιον ἀπέδωκε τὸ μηνίσαι θεοὺς θυσιῶν ἐπ' αὐτῷ μὴ τυχόντες, ſecundum verba Neptuni: Ζεῦ πάτερ ἦ ῥά τις ἐστὶ — VII, 446. Profecta haec ex falſa opinione praeconcepta; quidni vel ſic, ſi propioribus annis vixiſſet, rem in miraculum vertere potuerit ac debuerit poeta? Inſpexerat hoc Scholion Euſtathius.

p. 274. vſ. 11. ἀπόρθητος πόλις ἔπλε. Sch. V. Ἀρίσταρχος ἔπλεν σὺν τῷ ν, ἐκ τοῦ ἔπελεν — Ζηνόδοτος ἔπλε ἀποκοπῇ τοῦ ἔπλετο. inepte.

p. 275. vſ. 15 πέρθετο δὲ Πριάμοιο — valde vereor, verſum ſerius inſertum eſſe ab iis, qui carminis partes concinnarunt. Mox ad vſ. 16. Sch. V. — ἅμα δὲ καὶ προανακρούεται τὴν Ὀδύσσειαν, nimis acute!

ad vſ. 16. δὴ τότε. Sch. V. Μιλησίων ἡ ἀναστροφή. δή τοτε. Sunt ad vſ. 20. 21. nonnulla in Schol. Vict. de omnibus; valde tamen corrupta; nec iis enodandis locus nunc.

p. 282. vſ. 41. ἀνδράσι θηρευτῇσι. Sch. V. γράφουσι καὶ, θηρητῆρσι· vt O, 581. et al.

vſ. 44. ἀντίοι ἀΐσσονται. Sch. V. ἀντίον. οὕτως Ἀρίσταρχος. et vſ. 45. κυδάλιμον κῆρ, bene reddit τὸ γαῦρον. et 46. ἀγηνορίη, quae ἀλκὴ Π, 753. ἑή δέ μιν ὤλεσεν ἀλκή.

p. 284. vſ. 54. l. 1. Pro Ariſtophane in Sch. V. eſt Ariſtarchus. vt iterum ad vſ. 67.

p. 286. vſ. 59. l. 1. pro *καββαίη*, in Sch. V. eſt *καμβαίη*. ex ductu antiquo litterae.

p. 291. vſ. 86. *ἀρτύναντες* Sch. V. *καταρτίσαντες*, *Ἀρίσταρχος*. Tum inde a vſ. 88. ducibus copiae in iisdem aſſignantur; in prima turma Jlienſes, in ſecunda Troes, et forte Zeleitae; in tertia Troes et ex Arisba, et Adraſtea, (B, 828.) in quarta Dardanii, (ibid. vſ. 819) in quinta Lycii.

p. 293. ad vſ. 101. eſt *ζήτησις* in Schol. Vict. de Glauco, quam videbis in Euſtath. p. 894. l. 36.

p. 294. ad vſ. 118. *νηῶν ἐπ' ἀριστερὰ* — de hoc v. Excurſ. ad h. l. p. 356. 8. 9. Exc. I ad VII p. 397. et Schol. ad h. l. et inf. ad vſ. 175 cum Schol. Vict. qui et ex Jl. K, 111 ſq. iterat, *ἐν τοῖς ἀριστεροῖς τοῦ ναυστάθμου* Idomeneum et Aiacem ſtationem habuiſſe, et iisdem partibus portam *ἱππήλατον* fuiſſe, ex h. l. vſ. 119.

p. 296. vſ. 128. *Λαπιθάων*. Sch. V. *Ἀρίσταρχος ἐκ τούτων φησὶν, ὅτι Λαπίθαι* (ex Theſſalia: B, 738 ſq.) *μετὰ Ἰδομενῆα νενεωλκήκασιν*. proximo ab Idomeneo et Cretenſibus loco. v. Exc. I ad VII. p. 397. cf. ad vſ. 332.

vſ. 130. Sch. V. *τινὲς ἐπάγουσι τῷ· ἶσον Ἄρηι· „υἱὸν ὑπερθύμοιο Κορώνου Καινείδαο.“* (ex B, 746.)

p. 297. vſ. 137. l. 7. *βόας αὔτας* corrig. *αὔας*.

p. 298. vſ. 142. Sch. V. *ἐόντας. ἐόντες, αἱ πλείους*.

p. 303. vſ. 171. *ὡς οἵγ'* — *Ἀρίσταρχος· ὡς οἵδ'*.

p. 305. vſ. 176. *ἀργαλέον δέ* — Sch. V. *Ζηνόδοτος οὐδὲ γράφει, Ἀριστοφάνης δὲ ἀθετεῖ*.

p. 307. vſ. 189. Sch. V. *κατὰ ζωστῆρα. ἐκεῖ τὸ τυφλὸν ἔντερον*.

p. 308. vſ. 200. *ὄρνις γάρ σφιν ἐπῆλθε*. Sch. V. *ὄρνις ἦλθε, χωρὶς τῆς ἐπὶ, αἱ Ἀριστάρχου. καὶ Ἀττικῶς ἐξέτεινε τὸ ὄρνις*. haec quem locum habeant, haud aſſequor. Recitat verſus 200—209 quoque Origenes in Celſ. IV. p. 231. ed. Hölch.

vſ. 201. etiam Sch. V. ἀριστερὰ accipit τὰ δυτικά. et vſ. 206. μέσῳ δ' ἐγκάμβαλ' ὁμίλῳ.

p. 312. vſ. 208. ὄφφιν. Simile exemplum διδόνναι, v. ad Ω, 425.

p. 312. vſ. 212. ἀεὶ — Homero ſemper priore brevi: ſcilicet ſi producta eſſe debet ſyllaba, ſcribitur αἰεί. De hac voce multae fuere obſeruationes grammaticorum, paſſim ſigillatim inſertae ab Euſtathio. In Etymologico p. 31, 24. τοῦ δὲ ἀεὶ δώδεκα εἰσὶν αἱ φωναί. ἃς εὑρήσεις εἰς τὸ ἀκτῖνα. verum exciderunt eae in apographis. Itaque locum ſupplebo ex Cod. S. Germanenſi 387. ad Rhapſ. A, 52. a Tollio V. C. deſcriptum:

πάντα τὰ παρὰ τὸ ἀεὶ συντιθέμενα διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, οἷον ἀείμνηστος ἀειγενέτης ἀείφρουρος ἀειπάρθενος ἀειφανής, πλὴν τοῦ ἀΐδιος. Δεῖ γινώσκειν, ὡς δώδεκα φωναὶ εἰσὶ τοῦ ἀεί. ἔστι γὰρ αἰεὶ καὶ αἰεὶν καὶ αἰὲν καὶ αἰὲς ποιητικῶς. καὶ ἀεὶ διὰ τῆς ει διφθόγγου καὶ συστολῇ τοῦ ᾰ. καὶ ἀεὶ ἐκτάσει του ᾱ. ὥςπερ παρ' Εὐριπίδῃ. τὸν αὐτὸν ἀεὶ δυςτυχῆ καθεστάναι. (Phoen. 87. vbi nunc αἰεὶ vbique legitur) καὶ αἰῒ διὰ τοῦ ῑ παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι. καὶ αἰεὶν σύντονον παρ' αὐτοῖς. ὁμοίως δὲ παρ' αὐτοῖς καὶ, ἄει (leg. ἄϊ) βαρύτονον διὰ τῆς ι καὶ συστολῇ τῆς ἀρχούσης, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἀΐδιον γράφεται, καὶ σημαίνει τὸ ἀεὶ ὄν. Δεῖ δὲ γινώσκειν, ὡς καὶ τὸ ἀειπάρθενος διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται κοινῶς. αἰολικῶς δὲ διὰ τοῦ ῑ. ἔστι δὲ καὶ ἠιὸν παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς διὰ τοῦ η καὶ ῑ, καὶ αἰῆ παρὰ τοῖς Ταραντίνοις διὰ τῆς αι διφθόγγου, καὶ τοῦ η. οἱ δὲ Ταραντῖνοι ἄποικοί εἰσι τῶν Ταραντίνων (Λακεδαιμονίων) ἔτι δὲ καὶ αἰὲς παρὰ τοῖς Δωριεῦσι. καὶ ταύτας δώδεκα φωνὰς λέγουσιν εἶναι. ἔστι δὲ καὶ ἀὲ παρὰ Πεισάνδρῳ (Πινδάρῳ v. ad Pyth. IX, 154) καὶ μηρεῖ (Μηρεῖ.)

ἀεὶ pro ἕως Galen. Gloſſ. p. 82.

p. 316. vſ. 239. εἴ ἐπὶ δέξι' (aut vt ſcribendum erat δεξί') ἴωσι. Sch. V. τινὲς δεξιὰ τὰ νότια, ἀριστερὰ τὰ βόρεια. et vſ. 237. ἀμύνεσθαι τοὺς ἐχθροὺς ὑπὲρ πάτρης μαχομένους.

p. 317. vſ. 246. *νηυσὶν ἔπ' Ἀργείων* Sch. V. *Ζηνόδοτος νηυσὶν ἄπ' Ἀργείων γράφει.*

p. 323. vſ. 283. *πεδία λωτεῦντα* Sch. V. *οὕτως αἱ Ἀριστάρχου καὶ ἡ Μασσαλιωτική.* Haec quoque Euſtath. qui omnino in hac et ſequentibus rhapſodiis multa habet ex ſimili fonte, quem Victorianus Schol. habuit, profecta.

p. 325. vſ. 292. *υἱὸν ἑὸν Σαρπηδόνα — Ζεὺς,* Sch. V. *Ἡσίοδος δὲ Εὐρώπης καὶ Διός φησιν.*

p. 328. vſ. 313. *Ξάνθοιο παρ' ὄχθας.* Sch. V. *ὁ δὲ Ξάνθος Σίρβις νῦν καλεῖται.*

p. 331. vſ. 332. *τοῦ γὰρ δὴ πρὸς πύργον.* Sch. V. *ὅπου ἐτέτακτο.* (Meneſtheus) *δῆλον οὖν, ὡς ἐπὶ ἐννέα πλέθρα διαβάντες ἦσαν. πρῶτος Αἴας, Ἰδομενεὺς, Βοιωτὸς,* (leg. *Βοιωτοὶ*) *Φιλοκτήτης, Πρωτεσίλαος, Ὀϊλιάδης, Διώρης, Μέγης, Μενεσθεύς.* non ſatis conuenit *ναύσταθμος* ſup. Excurſu I ad VII p. 397. enumeratus. Vnde *πλέθρα* afferat, non teneo. Apparet tamen ex his, veteres quoque de hisce rebus cogitaſſe.

p. 334. vſ. 340. Schol. Vict. *πάσας γάρ· πᾶσαι κεκλιμέναι ἦσαν* (debuit ergo ſcriptum eſſe *πᾶσαι*) *παρὰ τὸν ὀχέα.* (v. Obſſ.) *ἀντὶ τοῦ· πᾶσα ἡ πύλη. οἱ δὲ, ἐπὶ πάσας ἤρχοντο, οἱ πολέμιοι. ἐπῴχατο, ἐπικεκλιμέναι ἦσαν, ἐπέκειντο.* v. Obſſ.

p. 337. vſ. 343. Sch. A. *Αἴαντα. Ζηνόδοτος, Αἴαντε.* alterum hoc probatur ex vſ. 338. *εἰ δέ σφι.*

p. 338. vſ. 346. l. 4. „diſco et Schol.“ corrige, *ex.* Etiam Sch. V. *ὧδε γὰρ, ἀντὶ τοῦ, οὕτως. ὅ ἐστι, λίαν.* — Et ad vſ. 348 *καὶ κεῖθι. γράφουσι καὶ κάκεῖθι.* male hoc in Homero.

p. 340. vſ. 372. *τοῖς δ' ἅμα Πανδίων* — Sch. V. *ἀθετεῖται. διὰ τί γὰρ* (puta, Teucer) *μὴ ἑαυτῷ βαστάζει; τινὲς δὲ, τόξα, τὰ βέλη.*

p. 341. vſ. 380. *μαρμάρῳ ὀκριόεντι. μάρμαρον* de marmore accipit Plin. XXXVI, 6. nota tamen res, diſcrimen hoc antiquos ignoraſſe, ſed de candido ſaxo quo-

vis dictum esse. Adoptauit ex Homero *μάρμαρον πέτρον* Eurip. Phoen. 1410.

vs. 382. *χείρεσσ' ἀμφοτέρῃσ'* etiam Vict cum Scholio.

p. 342. vs. 383. *ὁ δ' ἄρ' ὑψόθεν ἔμβαλ' ἀείρας.* Iungenda non *ὑψόθεν ἔμβαλε*, sed *ὑψόθεν ἀείρας.* hoc vult Schol. Vict. *οὐ δοκεῖ μοι νῦν λέγειν, ὅτι ἀπὸ ὕψους βάλλει ἐν τῷ τείχει ὤν. ἀλλὰ, μετεωρίσας τὴν χεῖρα πρὸς τὸ βιαιοτέραν γενέσθαι τὴν πληγήν.*

p. 343. vs. 386. Sch. V. *κάππεσ'. ὡς ἤδη ἐπιβεβηκώς. οἱ δὲ, τοῦ ἀναχώματος. λίπε δ' ὀστέα θυμός. δοκεῖ αὐτῷ καὶ τοῖς ὀστοῖς τὸ ψυχικὸν παρεσπάρθαι. ὡς καὶ Ποσειδωνίῳ ἐν Γ. περὶ ψυχῆς. ὁ μὲν γὰρ Πλάτων καὶ τοὺς δεσμοὺς αὐτῆς ἐν ταῖς τοῦ ὀστοῦ ῥίζαις φησὶν εἶναι.* Habuit haec ante oculos Eustath. p. 910. l. 40.

p. 344. vs. 395. *νύξ'.* Schol. Vict. *ἄδηλον, ποῦ; ὁ δὲ Ἀριστοφάνης· ὡς ὑπερκύπτοντα κατὰ τὸ γένειον αὐτὸν ἔβαλε.* satis subtile!

p. 345. vs. 407. Schol. Vict. *ἐπεί οἱ θυμὸς ἐβούλετο. γράφεται καὶ, ἐέλδετο. καὶ μᾶλλον.*

vs. 412. Sch. Vict. *ἐφομαρτεῖτον. καὶ ἐφομαρτεῖτε, καὶ ἐφαμαρτεῖτε. οὕτως Ἀρίσταρχος.* de voce cf. ad vs. 400.

p. 346. vs. 426. *λαισήϊα* Sch. V. *ἐξ ἀκατεργαστῶν βυρσῶν. ἢ τῇ λαιᾷ (σειόμενα) παλλόμενα· ἀμαζονικά.*

p. 350. vs. 439. *ἦυσε δὲ διαπρύσιον.* Schol. A. *Ἀρίσταρχος ἐπεὶ τοῦ Διὸς ἕκητι.* ad refellendam Zenodoti interpretationem.

p. 352. vs. 456. *ὀχῆες — ἐπημοιβοί.* Scholion est quoque in Suida h. v. *ἐπηλλαγμένοι, ὥστε τὸν μὲν ἔνθεν, τὸν δὲ ἔνθεν ἐφέλκεσθαι.*

δικλίδες et *δικλεῖδες.* v. Foesii Oeconomia Hippocrat. h. v.

XIII (N)

p. 365. vs. 2. *πόνον τ' ἐχέμεν καὶ οἰζύν.* Schol. Vict. *Ζηνόδοτος δὲ, ὀχέμεν,* nec male hoc. Sic in Odyss. *ὀχέειν οἰζύν*, H, 211. *κακὸν μόρον* Λ, 618.

5. Melius deletur interpunctio poſt ὄσσε Φαεινώ, vt iungantur: ἔτρεπε πάλιν νόσφιν ἐπὶ Θρῃκῶν αἶαν. ne ſit καθορώμενος ἐπὶ αἶαν.

p. 369. vſ. 6. γλακτοφάγων. l. 7. poſt „*tenuiſſe conſtat*“ Schol. Vict. quoque: τινὲς τούτους σαλμάτας φασί. leg. Σαρμάτας. Corruptius Schol. Ven. A. B. τινὲς δὲ τούτους σπάρματα φασί.

p. 370. vſ. 12. Σάμου. de trinis locis huius nominis v. Euſtathium. Schol. Vict. Σάμου Θρηϊκίης. πρὸς διαστολὴν, διὰ τὴν πρὸς Ἰθάκην, (Cephalleniam) ἣν Σάμον καλεῖ. (ſup. B, 634) Ἔστι δὲ καὶ ἄλλη Σάμος περὶ Μυκαλησσὸν, (male leg. Μυκάλην Ioniae promont.) τρίτη δὲ περὶ τὴν Τριφυλίαν. Porro: Σάμου. Ἀρίσταρχος. ὄρος ὁμώνυμον τῇ νήσῳ. οἱ δὲ ὑψηλότερον εἶναι τοῦ Ἄθω.

p. 373. vſ. 20. ἵκετο τέκμωρ Sch. V. ἐπὶ τὸ τέλος τῆς ὁδοῦ παρεγένετο, τὰς Αἰγάς. De mytho vitis Aegis in ſacris Dionyſi eodem die germinantis, et maturis vuis grauidae diſerta eſt in Sch. V. quoque narratio ex antiquiore, vt apparet, ſcriptore. Scriptor paullo poſt memoratus etiam in Schol. Vict. eſt *Nicocrates;* abolendus itaque Euſtathii *Nicoſtratus.* Sed video totum locum dignum eſſe qui exſcribatur: Ἐν Αἰγαῖς τῆς Εὐβοίας παράδοξα πολλὰ γίνεται. κατὰ γὰρ τὰς ἐτησίους τοῦ Διονύσου τελετὰς ὀργιαζουσῶν τῶν μυστίδων γυναικῶν, βλαστάνουσιν αἱ καλούμεναι ἐφήμεροι ἄμπελοι· αἵ τινες ἕωθεν μὲν τὰς τῶν καρπῶν ἐκβολὰς ποιοῦνται, εἶτ' αὖ πάλιν βότρυας βαρυτάτους καὶ τοὺς μὲν πρὸ μεσημβρίας πεπαίνουσι, πρὸς δὲ τὴν ἑσπέραν τρεπόμενοι ἄκρατον χορηγοῦσι δαψιλὲς ταῖς ἀπὸ τοῦ χοροῦ παρθένοις. οὐδεμία δὲ ἔνδεια γίνεται ὑπ' αὐτῶν κατ' ἐχομένην τὴν ἡμέραν, ἀλλ' ὁσάκις ἀναλίσκεται, τοσαυτάκις δαψιλεύεται. (ſcil. τὸ ἄκρατον) Νικοκράτης δὲ ἐν τῷ περὶ τοῦ ἐν Ἑλικῶνι ἀγῶνος οὐ ταύτας φησὶ τὰς Αἰγὰς λέγειν τὸν ποιητὴν, ἀλλ' ἑτέραν τινὰ νῆσον ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, περὶ ἣν καὶ παραδοξολογία τις εἶναι μυθεύεται· τοὺς γὰρ προςορμίζοντας τῇ νήσῳ νυκτὸς πάντας ἀφανεῖς γενέσθαι. διὸ μηδὲ προςπελάζειν τινά. Reuocant

haec in animum aliud miraculum fluuii vino fluentis in infula Andro. ap. Philoftr. Imagg. I, 25.

p. 374. vf. 23. χαλκόποδ' ἵππω. Sch. V. εἰσὶν· Ἐμιώλης καὶ Γλαῦκος καὶ Ἐγκέλαδος καὶ Σθένιος.

p. 375. vf. 27. βῆ δ' ἐλάαν. Sch. Vict. ἐλάαν, ἐλάων. verum iftud vt μάστιξεν δ' ἐλάαν. E, 366 et al.

p. 375. 6. vf. 27. ἄταλλε δὲ κήτε' ὑπ' αὐτοῦ. Etiam Schol. Vict. ὑπ' αὐτοῦ. δι' αὐτόν· ὡς· ὑπὸ τῆς νόσου ἀδυναμεῖ. τινὲς δὲ γράφουσιν· ὑπ' αὐτῷ. τῷ δίφρῳ.

vf. 29. γυθοσύνῃ δὲ, praeter ceteras lectiones in Schol. Vict. οἱ δὲ γηθόσυνα τὰ κήτη. γηθοσύνῃ δὲ, (σὺν. ἐν) τόπον παρεῖχε τῷ θεῷ, φησιν, ἡ θάλασσα, καὶ οὐκ ἀνθίστατο κυμαίνουσα.

διΐστατο. ὡδοποίει. καὶ τί θαῦμα; καὶ γὰρ Ἀλεξάνδρῳ, φησὶ, τὸ κατὰ Παμφύλιον πέλαγος Καλλισθένης. Is ergo hoc tumore verborum vfus eft in traiectu aeftuarii: v. Arrian. I, 26.

p. 382. vf. 60. ἀμφοτέρω κεκοπώς. ὥςτε, πεπληγώς. αἱ δὲ Ἀριστάρχου διχῶς. κεκοπὼς καὶ τετυφώς. ἐν δὲ τῇ Χίᾳ, κεκοπών.

p. 384. vf. 69. Sch. V. μάντει. οὐ διαιρεῖ. ὥςτε· ἀίδρει φωτὶ ἔοικε Γ, 219.

p. 386. vf. 91. Schol. Vict. obferuat, ad h. l. et vf. 83 (66) poft Aiaces Salaminios et Locros ftetiffe, hos excipere ordine Boeotos. vf. 92. Θόαντά τε. ἐγάμει γὰρ Ἀνακτόραν τὴν Πηνέλεω. Δηΐπυρος Πύλιος ἦν, ὥς τινες. οἱ δὲ, ἀδελφὸς Μηριόνους.

p. 388. vf. 103. Scholion A. de θώων, quod et θωῶν fcriptum, eft quoque in Schol. Par. item Scholion de ὁλοοίτροχος ad vf. 137.

p. 391. vf. 125. κελευτιόων. Sch. V. τινὲς δὲ, κελευθιόων (ex κέλευθος) ἀντὶ τοῦ ὁδηγῶν. perperam.

p. 392. vf. 128. λαοσσόος interpretatur ipfe poeta: Δ, 439 et al. ὦρσε δὲ τοὺς μὲν Ἄρης τοὺς δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη.

p. 394. vf. 135. σείομεν'. οἱ δ' ἰθὺς — Sch. V. τινὲς, σειόμενοι. ἰθὺς ἐφρόνουν, ὥςτε εὐθεῖαν πρὸς Τρῶας

χωρεῖν. ead. pag. l. penult. Τογυπεὺς, corrige Γονυπεύς.

p. 395. vſ. 137. l. 5 a fine: ὀλοοίτροχος pro ὀλοότροχος, vt χοροίτυπας. Ω, 261. cf. ὀροίτυπος in Etymol.

p. 397. vſ. 144. ῥεῖά δ' ἐλεύσεσθαι. Schol. Vict. ῥεῖα διελεύσεσθαι. οὕτως Ἀρίσταρχος. οἱ δὲ· ῥεῖα δ' ἐλεύσεσθαι. τὸ δὲ ἑξῆς· ὁ δὲ Ἕκτωρ ἕως μέν τινος ἠπείλει εὐκόλως διελθεῖν μέχρι τῆς θαλάσσης. ἡ δὲ διὰ ἔμφασιν ἔχει, ἀντὶ, τοὺς σκόλοπας καὶ τὴν τάφρον διελεύσεσθαι. Similis corruptela inf. Υ, 263 vbi auſus ſum ῥέα διελεύσεσθαι reponere auctoribus libris; quod h. l. facere debebam vel ſine libris, ſolo iudicio. De ῥέα vna ſyllaba v. ad Υ, 101.

p. 400. vſ. 154. εἰ ἐτεόν με ὦρσε. Sch. V. εἰ, συναπτικῶς, ἀντὶ τοῦ, ἐπεί. ὡς τὸ· χρὴ δ', εἰ σοφὸς πέφυκας. καὶ ὁ Εὐριπίδης· οὐκοῦν εἴπερ εἴργασται τάδε.

p. 401. vſ. 166. ὃ ξυνέαξε. Pro Zenodoto Ariſtarchum nominat Sch. V. Ἀρίσταρχος δὲ διὰ τοῦ ῆ. ξυνέηξεν.

p. 402. vſ. 168. δόρυ — ὅ οἱ κλισίηφι λέλειπτο. Sch. V. ἄλλα δὲ εἶχε πολλά. τινὲς δὲ, ἅ οἱ. ὡς κῆτος (corruptum in σκηπτος erat) ἃ μυρία βόσκει. (Od. M, 97.)

vſ. 171. Sch. V. pro Μέντορος nomen eſſe debuit Κέντορος, οἰκεῖον γὰρ τῷ πολυΐππῳ τὸ κεντεῖν. luſus ſaltem!

vſ. 172. Πήδαιον. Sch. V. ὑπὸ τὴν Ἴδην πόλις, πρὸς Θήβην. οἱ δὲ πρὸς Καρίαν. τινὲς δὲ τὴν αὐτὴν τῇ Πηδάσῳ. perperam.

p. 403. vſ. 185. Κτεάτου υἶ' Ἀκτορίωνος. Sch. V. ὅτι καὶ τὸ υἷες, ὁ μὲν Κτεάτου, ὁ δὲ Εὐρύτου. Ἀκτορίωνε ἀντὶ Ἀκτοριώνων. Scholion ſpectat ad B, 621. vbi v. Obſſ.

vſ. 188. ἀράβησε. Sch. V. τινὲς, ἀράδησε vitio, puto.

p. 403. 4. vſ. 191. ἀλλ' οὔ πῃ χρόος εἴσατο. Schol. Vict. λείπει ἡ διά. διὰ τοῦ χροὸς ἐπορεύθη. (ergo χροὸς) παρὰ τὸ ἰέναι· ὡς· διὰ πρό τε εἴσατο (Δ, 138.) Inde Tyrannionis et Zenodoti memorantur lectiones. Tum vero, pro Ariſtarcho, Herodianus: ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς καὶ εὐθεῖαν

καὶ γενικὴν δέχεται, τὴν χρόος. προκρίνει δὲ τὴν γενικήν. (ergo χροός.) Ex Schol. Lipſ. nihil proficio niſi quod cum Schol. Vict. addit: οὕτως δὲ καὶ τὴν ἐπιφάνειαν καὶ τὴν ἐντοσθίδιον σάρκωσιν. χρὼς σήπεται. Ω, 414. (καὶ) ἵνα οἱ χρὼς ἔμπεδος εἴη. (T, 39.)

vſ. 195. Στίχιος. Sch. V. τινὲς (ſupple ὡς) Σχεδίος, γράφουσι (Στιχίος.) τοῦ δὲ Στιχίου ἐν τῷ καταλόγῳ οὐ μέμνηται, ὅτι οὐκ ἦν ἀναγκαῖον, καὶ τοὺς δευτέραν ἔχοντας τάξιν καταλέγειν. τινὲς δὲ χλευάζουσιν ὡς νεκροφόρους. Etiam haec vltima illuſtranda ſunt ex Euſtath. p. 927. l. 40. Sch. Vict. porro: 198. δύ' αἶγα λέοντε. Ζηνόδοτος, αἶγε· οὐ γὰρ συμμαχοῦσιν ἀλλήλοις λέοντες etc. fere vt ibid. l. 33. Porro fragmentum Aeſchyli, quod p. 405. l. extr. attuli: εἷλκον ἄνω λυκηδὸν (male excuſum eſt λύκηδον) explet Schol. Vict. Αἰσχύλος περὶ Γλαύκου· εἷλκον ἄνω λυκηδόν. ὥςτε διπλόοι λύκοι νεβρὸν φέρουσιν ἀμφὶ μασχάλαις. cf. Euſtath. ibid. l. 39. quem omnino in hoc et ſuperiore libro video locupletiorem eſſe ex antiquioribus Scholiis et cum Victorianis conſpirare.

p. 407. vſ. 204 ſub fin. Simile immanitatis exemplum addunt Schol. Vict. in Hippolocho ab Agamemnone caeſo Λ, 145 ſqq.

p. 408. vſ. 214. ἤϊεν ἐς κλισίην etiam Sch. Vict.

p. 409. vſ. 219. ποῦ τοι ἀπειλαί; Sch. V. ἀντὶ τοῦ πῆ. τοὶ ἀντὶ τοῦ, δή. ἀπειλαὶ αἱ καυχήσεις. et vſ. 222. νῦν αἴτιος. Ἀρίσταρχος· νῦν γὰρ (corr. γ') αἴτιος. Ἀριστοφάνης· νῦν δ' αἴτιος. Et vſ. 225. ἀνδύεται. ἀπὸ τῶν ἀναδυομένων τὰ ζυγὰ ζώων. τινὲς δὲ γράφουσιν, ἀδδύεται. vſ. 227. νωνύμνους: τινὲς ἀθρηνήτους. ὕμνον γὰρ καὶ Ἀνακρέων τὸν ὕμνον φησίν. (leg. τὸν θρῆνον.)

p. 411. vſ. 234. μεθίῃσι μάχεσθαι. Sch. V. Ἀρίσταρχος· μεθίῃσι πόνοιο.

p. 412. vſ. 237. συμφερτὴ δ' ἀρετὴ — Sch. V. Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης· συμφερτὴ δὲ βίη.

p. 415. vſ. 254. τὸν δ' αὖ. Etiam Sch. V. ἔν τισι μετὰ τοῦτον φέρεται· Ἰδομενεῦ, Κρητῶν βουληφόρε χαλκοχιτώνων. Et ad vſ. 256. εἴ τι τοι. ἀντὶ τοῦ, δή.

p. 419. vſ. 286. *ἀρᾶται δὲ τάχιστα.* bene laudat Sch. V. de Neoptolemo verſum Od. Λ, 529. 530. *ἱππόθεν ἐξίμεναι.*

p. 420. vſ. 289. *οὐκ ἂν ἐν αὐχέν' ὄπισθε.* Sch. V. *καὶ ὁ Λυσίας τὸν Ἰφικράτην ποιεῖ λέγοντα· τραύματα ἔχω, οὐχ ἑτέρων ἐπ' ἐμὲ ἐρχομένων, ἀλλ' αὐτὸς ἐπιών. * ἀνδρογύης * καὶ ἔτ' ὀλίγα τραύματα ἐξόπισθεν ἔχων, τῆς δειλίας σημεῖα, καὶ οὐχὶ τοῦ θράσους.* Sane Iphicratis cauſſam capitis bis dixit; et ſpectat fragmentum ad reliqua Lyſiae fragmenta ex Or. *περὶ τῆς Ἰφικράτους προδοσίας,* in Ed. Tayl.

p. 422. vſ. 299. dele comma poſt *ἀταρβής.* nam iunguntur *ἅμα ἕπετο. ὡς τὸ ἅμ' ἑσπόμεθα* (A, 158).

p. 423. vſ. 301. Praeter cetera, quae ex Schol. et Euſtath. de Phlegyis enotaui, Schol. Vict. haec habet: *ἐπὶ πλεῖον δὲ περὶ αὐτῶν διείλεκται Ἔφορος, ἀποδεικνὺς, ὅτι τὴν Δαυλίδα, καὶ οὐ τὴν Γυρτῶνα, ᾤκησαν· ὅθεν καὶ παρὰ Φωκεῦσι τὸ ὑβρίζειν Φλεγυᾷν λέγεσθαι. ἔστι δὲ ταῦτα ἐν τῇ τριακοστῇ τῇ Δημοφίλου.* (qui Ephorum patrem continuauerat v. Diodor. XVI, 14.) *πάλαι δὲ διεφέροντο Φωκεῖς πρὸς Θεσσαλούς. διὸ καὶ τὰς Θερμοπύλας ᾤκησαν Φωκεῖς· εἴσοδον γὰρ ἔχουσιν ἀπὸ Θεσσαλίας.*

p. 425. vſ. 309. E Sch. V. patet acceptum et ſcriptum fuiſſe *ἢ ἐπ' ἀριστερόφιν. vtique:* quo vocant ſequentia.

p. 426. vſ. 313. *Τεῦκρός θ' ὃς ἄριστος τοξοσύνῃ.* Sch. V. *καὶ πῶς φησιν·* (Vlyſſes:) *οἷος δέ με Φιλοκτήτης ἀπεκαίνυτο* (Od. Θ, 219) *οὔ πω γὰρ ἦν ἥκων ἐκ Λήμνου.* ſerius aduenit Philoctetes ad Troiam.

vſ. 315. *οἵ μιν ἄδην ἐλόωσι.* nihil iuuant Schol. Vict. „*ἄδην ἐλόωσι. λίαν κορέσουσι. ὡς· ἄδην ἐλάαν κακότητος* (Od. E, 290) *οἱ δὲ, ἄδην ἐσσύμενοι. οἱ δὲ, ἀάσωσι* (corr. *ἑάσωσι*) *παρὰ τὸ* (excidit *ἑάω* vel *ἑᾷν*) *ἄσην ἐμποιεῖν.*

p. 428. l. 14. debet ſcriptum eſſe — „ex *ἑάω, ἑάωσι, ἑῶσι, ἑόωσι.*

p. 431. vſ. 333. *τῶν δ' ὁμὸν ἵστατο νεῖκος.* Sch. V. *τινὲς δὲ, ὁμόσε.* ergo *ὁμόσ' ἵστατο.*

p. 434. vſ. 346. vitioſa lectio et in Sch. V. τετεύχατον, διὰ μέτρον, ἀντὶ τοῦ, ἐτετευχάτην.

p. 435. vſ. 350. ἀλλὰ Θέτιν κύδαινε καὶ υἱέα. Sch. V. ἀθετεῖται, ὡς περισσός. ταυτολογία γάρ. ἐντεῦθεν δὲ Μελανιππίδης κύουσαν ἀπὸ Διὸς Θέτιν ἐκδοθῆναι Πηλεῖ. (quia υἱέα ad Iouem referre licet) διὰ τὰ ῥηθέντα ὑπὸ Προμηθέως, ἤτοι Θέμιδι (Θέμιδος Pind. Iſthm. VIII, 68 ſq.)

vſ. 352. ἤχθετο γάρ ῥα Τρωσὶν δαμναμένους. Etiam Sch. V. λείπει ὁρῶν. Addit: ἔστι δὲ τὸ τοῖς φράσεως ἀρχαῖον. Εὔπολις ἐν Αὐτολύκοις· (nam fuere α. β'.) „ἤδη γὰρ Ἀρίσταρχον στρατηγοῦντα ἄχθομαι."

p. 437. vſ. 358. τὼ δ' ἔριδος Ἀρίσταρχος, Ἀριστοφάνης τοὶ δ' ἔ. ad vſ. 363. Sch. V. conueniunt cum Euſtath.

p. 441. vſ. 367. ἐκ Τροίης ἀέκοντας ἀπωσέμεν υἷας Ἀχαιῶν. Sch. V. αἱ Ἀριστάρχου, ἀνωσέμεν. (ex ἀνώθω?) Ζηνόδοτος δέ φησι, μὴ λέγεσθαι τὸν ἐκ Τροίας πλοῦν ἀναγωγήν. (ergo nec ἀνώθειν?)

vſ. 373. ὁ δ' ἐπεύξατο φώνησέν τε. Sch. V. τινὲς δὲ· „κερτομέων ἔπος ηὔδα" οὐ γὰρ καυχηματίαν αἴρει λόγον, ἀλλὰ σαρκασμοῦ ἀνάπλεων.

p. 443. vſ. 383. κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην. Sch. V. τινὲς, κατὰ κρατερῆς ὑσμίνης. Mox vſ. 389. ἀχερωΐς eſt quoque ap. Suidam.

p. 446. vſ. 408. δύο κανόνεσσι, Sch. V. poſt alia — ἢ ἀντὶ πορπάκων αὐτοὺς εἶχον, ὡς Αὐτόχθων.

p. 448. vſ. 424. Ἰδομενεὺς δ' οὐ λῆγε μένος μέγα. Sch. V. τινὲς περισπῶσιν, Ἰδομενεῦς, ἀντὶ τοῦ Ἰδομενοῦς. ὡς μέθυ, χίλια μέτρα Η, 471 (h. e. alii per appoſitum accepere Ἰδομενεύς, μένος μέγα. οἱ δὲ μέγα ἵετο, μεγάλως ἐπεθύμει. hi recte. ἄμεινον δὲ, εὐθεῖαν εἶναι (voc. Ἰδομενεὺς) ὡς τὸ· οὐδὲ Σκάμανδρος ἔληγεν τεὸν μένος. tam corrupte ſcribitur: v. Φ, 305.

p. 448. vſ. 426. δουπῆσαι. Sch. V. ſic: ἀποθανεῖν. πεσεῖν. ὅταν δὲ εἴπῃ; „δεδουπότος Οἰδιπόδαο·" ὡς κατακρημνίσαντος ἑαυτὸν ἐπὶ ταῖς συμφοραῖς. v. ad Ψ, 679.

p. 449. 450. vſ. 433. verſus inſititios ap. Euſtathium, memorat quoque Schol. Vict.

p. 455. vſ. 446. Sch. V. addit ceteris: Ζηνόδοτος δὲ, δή τι, χωρὶς τοῦ σ γράφει. et ad vſ. 449. ὄφρα ἴδῃς, οὕτως Ζηνόδοτος Ἀρίσταρχος δὲ, ἴδῃ, διὰ τοῦ ῑ.

p. 458. vſ. 461. οὔ τι τίεσκεν. de cauſſis poſthabiti Aeneae Scholion eſt Vict. quod excerpſit Euſtath. p. 942, 10 ſq. Porro vſ. 465. ἀλλ' ἕπευ, Ἀλκαθόῳ ἐπαμύνομεν. τινὲς, ἐπαμῦναι. ὑγιέστερον δὲ τὸ καὶ ἑαυτὸν συναριθμεῖν τῇ ἐπικουρίᾳ πρὸς τὴν ἐκείνου αἰδῶ.

p. 460. vſ. 480. τοὺς ὅγ' ἐποτρύνων. Sch. V. ἐν πολλοῖς οὐ φέρεται. Synaloephen 481. μ' οἴῳ pro μοι οἴῳ tuetur per Od. Δ, 367. ἥ μ' οἴῳ ἔῤῥοντι. et 484. ὅτε κράτος. ea aetatis parte qua. quando. et 488. ὁμηλικίῃ. τινὲς δὲ χωρὶς του ῑ. ὁμηλικίη. 486. μέγα κράτος. λείπει, κατ' ἐμοῦ. 492. κτίλον. τινὲς δὲ, κτίλον, τὸν ποιμένα.

p. 464. vſ. 510. οὐδ' ἄρ ἔτ' ἄλλα. Sch. V. τινὲς, οὐδ' ἄρα τἄλλα, κατὰ κρᾶσιν. καλῶς. (at v. Obſſ.) τινὲς δὲ, vſ. 513. μεθ' ἑὸν βέλος. ὑφ' ἓν γράφουσι, μέθεον, τὸ ἀφεθέν. inſcite.

p. 465. vſ. 517. δὴ γάρ οἱ ἔχε κότον. Euſtathiana ſunt ex antiquo Scholio; nam Sch. V. ὡς ἀντεραστὴς Ἑλένης· ὡς μαρτυρεῖ Ἴβυκος καὶ Σιμωνίδης. qui agere debuere de procis Helenae, et in iis numerare Idomeneum. Eſt adeo diuerſus recenſus is, quem Apollod. III, 10, 8. habet; at legitur ille in recenſu ap. Hygin. f. 81 et 270. quem ex Ibyco aut Simonide ſeruatum eſſe apparet.

p. 466. ad vſ. 529. βραχίονα. Κομανὸς θηλυκῶς φησὶ τὴν βραχίονα, ἵνα ἀκούωμεν τὴν χεῖρα.

p. 466. vſ. 541. Ἔνθ' Αἰνέας. Etiam Sch. V. ὡς Ἑρμέας. οὕτως Ἀρίσταρχος. non itaque mirum, Virgilio Aeneadas dici, Αἰνεάδας, media breui. Καλητορίδην. Νέστορος οὗτος ἀδελφός. et 542. ἐπὶ οἷ, ὀρθοτονητέον τὴν οἷ. ἀντὶ γὰρ συνθέτου παραλαμβάνεται.

p. 471. vſ. 571. Longum Scholion in Sch. V. de discrimine inter σπαίρειν ſeu ἀσπαίρειν et σκαίρειν, exſcripſit ex parte Euſtathius, hoc ἔμμουσον κίνησιν, illud ἄμουσον declarat.

p. 475. vſ. 609. Sch. V. καὶ ἐέλπετο νίκην. Ζηνόδοτος· μέγα δ' ἔλπετο. vſ. 613. ἐφίκοντο. Ariſtophanes ἐφικέσθην. (non, vt Sch. A. ἀφικέσθην.)

p. 480. vſ. 634. ἐπᾶλτο. v. ad Θ, 85. Λ, 192. Φ, 140.

p. 482. vſ. 658. 9. Etiam Sch. V. ὁ δὲ Ἀριστοφάνης ἀθετεῖ, ὁ δὲ Ἀρίσταρχος ἢ ἀθετεῖν φησι δεῖν, ἢ ὁμωνυμίαν νομίζειν.

vſ. 663. ἦν δέ τις Εὐχήνωρ. Sch. V. Φερεκύδης οὕτως γενεαλογεῖ· „ἀπὸ Μελάμποδος Μάντιον· οὗ Κλεῖτον, οὗ Κοίρανον, οὗ Πολύϊδον. εἶτα Πολύϊδός, φησι, γαμεῖ Εὐρυδάμειαν, τὴν Φυλέως τοῦ Αὐγέου· τῷ δὲ γίνονται Εὐχήνωρ καὶ Κλεῖτος, οἱ Θήβας εἷλον σὺν τοῖς Ἐπιγόνοις· ἔπειτα εἰς Τροίην ἔρχονται σὺν Ἀγαμέμνονι, καὶ θνήσκει Εὐχήνωρ ὑπὸ Ἀλεξάνδρου." Ex his duxit ſua Euſtath. p. 953, 35. cf. Apollod. III, 3, 1. et Not. p. 546.

p. 487. vſ. 685. Nec Schol. Vict. alia affert ad Ἰάονας, quam quae in reliquis Scholiis. Ad Φθῖοι· εἰσὶ δὲ αὐτῶν τάγματα μεταξὺ Λοκρῶν καὶ Βοιωτῶν. et ad vſ. 689. „οἱ μέν·" οὐκ ἐτήρησε τὴν τάξιν. πρώτους γὰρ εἶπε Βοιωτούς. κατεῖχον δὲ τὰ τάγματα τῶν περάτων Βοιωτοὶ καὶ Ἀθηναῖοι· ἐπὶ μὲν τοῦ ἀριστεροῦ πρῶτοι ὄντες Βοιωτοί· ἐπὶ δὲ τοῦ δεξιοῦ ἔσχατοι ὄντες Ἀθηναῖοι. vltima vix bene. De Meneſtheo iam ſup. 195. 6.

vſ. 691. αὐτὰρ Ἐπειῶν. Sch. Vict. καὶ μὴν Ἀμφίμαχος καὶ Θάλπιος Ἠλείων ἦσαν ἡγεμόνες. Ἀρίσταρχος δὲ καὶ τοὺς ἐκ Δουλιχίου Ἐπειοὺς καλεῖ. ὡς γὰρ ἐξ Ἤλιδος φυγόντος Φυλέως, εἰκὸς ἦν αὐτῷ συναίρεσθαί τινας, ὧν ἦρχε Μέγης. εἰ δὲ ἐκείνων νῦν μέμνηται Ἐπειῶν τῶν ἐξ Ἤλιδος, πιθανὸν ἂν εἴη, ἡγεῖσθαι αὐτῶν Μέγητα, ὡς ὁμοεθνῆ. Ἀμφίμαχος γὰρ καὶ Διώρης, οἱ τῶν Ἠλείων δυνάσται, ἀνῄρηνται (ſup. 185 et Δ, 517) Θάλπιος δὲ καὶ Πο-

λύξενος τρχυματίζονται. v. ſup. B, 620 ſq. et 627 ſqq. cum Obſſ.

Ἐπειοὶ μεταξὺ ἦσαν Ἀθηναίων καὶ Λοκρῶν. διό Φησιν Αἴαντα ταχὺν ἢ Φυλέος υἱὸν ἄνωγον. (K. 175. ἄνστησον) et ad vſ. 692 οὗτοι (Meges, Amphion, Dracius) ἀντὶ Διώρους καὶ Ἀμφιμάχου ἐτάχθησαν.

p. 491. vſ. 694. Medon: νόθος υἱὸς Ὀϊλῆος. Sch. V. ἐξ Ἀλκιμάχης, τῆς Αἰακοῦ, ἦν ὁ Μέδων. atqui ſup. B, 728. Medon erat filius Oilei nothus ex *Rhene*. Porro infra ad O, 333. vbi idem hoc Scholion repetitur, pro *Aeaco* eſt *Phylacus*, idque probabilius: νόθος ἐξ Ἀλκιμάχης τῆς Φυλάκου ἦν ὁ Αἴας· ὥς Φησι ΠορΦύριος ἐν τῷ Καταλόγῳ. ἀλλ' οὐ συμΦωνεῖ τῷ ποιητῇ. Ἐριώπιδος γάρ Φησι τὸν Αἴαντα. Grammaticus tricatur: Ex Alcimache pellice Oilei natus erat Medon; ex Eriopide iuſta coniuge Aiax. Idem paullo poſt ad e. l. O, 336. ὁμοίως τῷ ποιητῇ καὶ Ἑλλάνικος Ἐριώπην μητέρα Αἴαντός Φησιν, Φερεκύδης δὲ Ἐνεω, (vix ſanum) καὶ Μνάσθας (leg. Μνασέας) ἐν ῃ Ἀλκιμάχην. ὁ δὲ τῶν νακπακτιδων (lege τῶν Ναυπακτικῶν) ποιητὴς διώνυμον αὐτήν Φησι· „τὴν δὲ μεθοπλοτάτην (μεθ', ὁπλοτάτην) Ἐριώπην ἐξονόμαζεν." Ἀλκιμάχην δὲ πατήρ τε καὶ Ἄδμητος καλέεσκον." Erat Admetus Pheretis f. et ipſe ex Aeoli progenie vt Phylacus.

vſ. 697. Ἐριώπιδος. Φέρητος ἦν αὕτη.

p. 492. vſ. 705. Scholion Ven. A. χωρὶς τοῦ ν vitioſe ſcriptum eſt, vt apparet ex Schol. Vict. „πολὺς ἀνακηκίει ἱδρώς· χωρὶς τοῦ δ' αἱ πᾶσαι. ad τὸ ζυγὸν vſ. 706. cf. Obſſ. ad Ω, 269.

p. 495. vſ. 713. μίμνε Φίλον κῆρ. Sch. V. γρ. ἔργα μεμήλει. Hoc quorſum ſpectet, intelliges ex Strabone, qui aliam lectionem habuit: οὐ γάρ σΦι σταδίης ὑσμίνης ἔργα μεμήλει.

p. 499. l. 1. Idem Scholion ad vſ. 731. et corruptum in Schol. Vict. legitur. De Zenodoto Mallote cf ad Ψ, 79.

ad vſ. 733. μάλιστα δέ κ' αὐτὸς ἀνέγνω. Si κ' eſt pro καὶ, vt puto, ſcribendum eſt δὲ κ'. Porro Sch. V

ἀνέγνω. τὴν ἐκ τοῦ πράγματος ὠφέλειαν ἢ τὴν σωτηρίαν. δεόντως ἐπάγει νῦν τὴν ἰδίαν γνώμην, προπαρασκευάσας πρὸς πειθὼ τὸν στρατηγόν. Etiam in Herodoto occurrit ἀναγινώσκειν τινὰ, facere aliquem cognoſcere, μεταδιδάξαι, πείθειν. Ergo nunc eſt ἀναγνῶναι ἑαυτόν.

vſ. 736 πάντη γάρ σε πέρι στέφανος πολέμοιο δέδηε. Probabile fit ex h. l. et ex A, 14. στέμμα θεοῖο Plinium argutias petiiſſe lib. XVI, 4 *Corona. Antiquitus quidem nulla niſi deo dabatur. Ob id Homerus coelo tantum eas et praelio vniuerſo tribuit: viritim vero ne in certamine quidem vlli.* Certamen ad ludos funebres Jl. Ψ, refero.

p. 502. vſ. 745. Etiam Sch. V. ἀποστήσωνται, τοῦτ' ἔστιν, ἴσως ἀπολάβωσιν, ὡς ἐν ζυγῷ τὸ ἴσον στήσαντες.

p. 504. vſ. 761. τοὺς δ' εὗρ'. Verſus legitur ap. Suidam in ἀπήμονα, ἀβλαβῆ.

p. 505. vſ. 772. κατ' ἄκρης. expeditior tamen eſt ratio, ſi a naui et mari primitus vſum proceſſiſſe dixeris. Firmant Sch. Vict. ad O, 557. κατ' ἄκρης, ὁλοτελῶς. ἔλασε μέγα κῦμα κατ' ἄκρης. οἷον, ὅλον αὐτὸν ἐβάπτισε τὸ κῦμα.

p. 511. vſ. 799. κύματα παφλάζοντα. Etiam Suidas in h. v. et inf. vſ. 824. cf. Suidas in βουγάϊος.

p. 512. vſ. 809. μακρὰ βιβάσθων. βιβασθὼν eſt Ariſtarchi doctrina Sch. V. Ἀρίσταρχος δέ φησι· ἐὰν ὀξύνηται, ἔσται, μακρὰ διαβάς.

p. 513. ad vſ. 814. l. 11. in Apollonii Lex. χρῆμα eſt corrig. παραχρῆμα.

p. 516. vſ. 827. ὡς τίετ' Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων. Sch. V. ἔνθεν Ἀθηναῖον ὑπονοοῦσιν Ὅμηρον. πατρῷον γὰρ τιμῶσιν Ἀπόλλωνα, Δία (f. excidit καὶ Ἀθηνᾶν.) vſ. 831. Sch. V. δάψει. Ἀκαρνᾶνες, ῥήξει. En librariorum morem excerpendi! Verba ſunt ſup. B, 544 Ἄβαντες θοοὶ ῥήξειν θώρηκας.

p. 517. vſ. 837. Διὸς αὐγάς. Poſt alia Sch. V. οἱ δὲ αὐλάς. ἐπεί, φησι Ζηνόδοτος, Ζηνός που τοιῆδε γ' Ὀλυμ-

πίου ἔνδοθεν αὐλῇ. (Od. Δ, 74.) Ζεὺς δ' ἔλαχεν οὐρανὸν εὐρὺν ἐν αἰθέρι (O, 188.)

XIV (Ξ)

p. 519. vſ. 5. ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν πῖνε καθήμενος αἴθοπα οἶνον. Sch. Vict. οἱ δὲ γράφουσι· νῦν μίμνε καθήμενος ἐν κλισίῃσι. vſ. 8. quod εἴσομαι, γνώσομαι, notatum quoque in Suida h. v.

p. 522. vſ. 16. κύματι κωφῷ. Sch. V. τοῦτο δὲ Ἀττικοὶ κολόκυμα, Αἰολεῖς δὲ σκώληκα καλοῦσι. v. Heſych. h. v. τινὲς πηγῷ γράφουσι. Mox vſ. 18. αὔτως, ἀπράκτως. et vſ. 19. κεκριμένον. τινὲς δὲ, κεκρυμμένον ἐκ Διός.

p. 523. vſ. 20. διχθάδι' ἢ μεθ' ὅμιλον. τινὲς δὲ διχθαδιῇ. ὡς τὸ, ημ' οιω ερρωντα. Leg. ἢ μ' οἴῳ ἐῤῥοντι Od. Δ, 368. nec tamen video quid huc faciat.

ead. pag. extr. Schol. A. legitur quoque in Schol. Vict. vnde corrigendum: „ἀντὶ τοῦ ἔληκε" pro vitioſo ἴληκε, ἐνδείᾳ τοῦ ι (ſcil. ab ἐλήκεον, ἐλήκει) ὡς ἄνοον κραδίην ἔσχ' (ἔχες Ψ, 441.) Concidunt ita dubitationes.

p. 526. vſ. 31. l. 9. ab extr. Agamemnonis naues ſtetiſſe ad mare. Sunt haec quoque in Schol. Vict. et ſubiicitur: οὕτως Αὐτόχθων. Contra Heracleo *primas* contenderat eſſe verſus vallum, *ad mare* vero *poſtremas*.

p. 532. vſ. 56. ἄῤῥηκτον — εἶλαρ. Sch. V. τινὲς, ἄῤῥατον. ἰσχυρόν. ἀνάλωτον. vitioſam gloſſam Suidas intulit in ſuum Lexicon: T. I. p. 309. ἄῤῥατον. ἰσχυρὸν, στερεόν. οὕτως Πλάτων.

p. 534. vſ. 75. Ad Porphyrianam ζήτησιν. Contra vero aliud eſt, quod diſplicet, in ipſo poeta: quod *tertia* vice iterum Agamemnonem indignum ſe conſilium hoc fugae proponere facit, et quidem in principum conſilio, et ex animo, vt iam antea J, 16 ſqq. et ſimulate B, 73 ſq.

p. 539. vſ. 95. l. 5. νῦν δὲ ὀνόσσε. disiunge, ὀνόσ σε.

p. 540. vſ. 101. Etiam Sch. Vict. ἀποπτανέουσι. περιβλέψουσι etc. prorſus vt lin. 6. Schol. B. et Lipſ.

p. 542. vſ. 114. Τυδέος ὂν. Θήβησι — Sch. V. ὅτι οὐ κατὰ τοὺς Τραγικοὺς εἰς Ἐλευσῖνα μετηνέχθησαν. οἱ περὶ τὸν Καπανέα. additur narratio de Tydeo fere vt in Schol. br.

p. 543. vſ. 118. Sch. V. ἐμεῖο πατήρ. οὕτως Ζηνόδοτος. τινὲς δὲ, ἐμοῖο. ἵν' ᾖ κτητική. et p. 544. vſ. 123. τὸ δὲ ἀμφὶς, χωρὶς τῶν ἀρουρῶν.

p. 548. vſ. 142. θεὸς δέ ἑ σιφλώσειε. Sch. V. περισσὸς ὁ στίχος, καὶ ἡ λέξις νεωτέρων. Subiiciuntur eadem quae in Ven. A. B.

p. 549. vſ. 143. σοὶ δ' οὔπω μάλα πάγχυ. Sch. V. ἀντὶ τοῦ· οὐδ' ὅλως· ὡς τὸ· (Od. Δ, 566) οὐ νιφετὸς, οὐ γὰρ χειμὼν ποτε. οἱ δὲ γράφουσιν· οὔ ποι.

p. 554. vſ. 67. θύρας — ἐπῆρσεν. Sch. V. οἱ μὲν ἐπήρεισεν· οἱ δὲ ἐπάρασσεν. οἱ δὲ ἐφήρμοσεν. ὅμοιόν ἐστι τῷ· αὐτόδιον (Od. Θ, 449) ἐπίστιον. (Od. Z, 265) — Et vſ. 169. θύρας ἐπέθηκεν. γρ. καὶ πύλας.

p. 558. vſ. 181. ζώσατο. Sch. V. Ἀρίσταρχος· ζώνῃ ἀραρυίῃ.

p. 561. ad vſ. 183. l. 7. Philemonis gloſſa legitur quoque in Schol. Vict.

p. 563. vſ. 190. φίλον τέκος — et πρέσβα θεὰ, ex his teſtatum facit Sch. Vict. Homerum iudicium dearum de formae praeſtantia ignoraſſe.

p. 564. vſ. 199. δαμνᾷ Sch. V. οἱ μὲν ὁμοίως τῷ· πειρᾷ ἐμεῖο γεραιέ. (Ω, 390) οἱ δὲ (parum ſcite in Ionico poeta) Δωρικὸν αὐτὸ, ἀπὸ τοῦ δάμναμαι· οὕτως Ἀρίσταρχός φησιν. (Ergo δάμνασαι, δάμναι, δάμνῃ, δάμνᾳ.) επιστα δυναι. ὅλον ἐπίστασαι (corr. ἐπίστῃ. δύνῃ ὅλον ἐπίστασαι. δύνασαι.)

p. 566. vſ. 203. Ῥείης. ὁ Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ α, Ῥείας.

p. 572. vſ. 223. ἑῷ. Sch. Vict. inuerſe: οὕτως Ἀρίσταρχος. Ζηνόδοτος δὲ, μέσῳ.

p. 573. vſ. 227. ἱπποπόλων Θρῃκῶν Sch. V. γρ. ἱππονόμων. Mox vſ. 229. de ſcriptura Ἄθοω et Ἀθόω v. Hermann. Gr. Gr. p. 27. et ἐπὶ πόντον, Zenodotus ἐς πόντον. Mox Sch. V. et: Ἀρίσταρχος (f. Ἀριστοφάνης;) ἐς πόντον. Πτολεμαῖος δὲ κατὰ δυσίν, φησι, δηλοῖ, ἐς

πόντου· ἀγνοεῖ δὲ (Ptolemaeus) τὸ ἐς πόντου ἐπηρεφέας φύγε πέτρας. (Od. K, 131) ἄφεσιν οὖν δηλοῖ, οὐ δύσιν. Verbo: Iuno non ſubiit mare ſed ſupra mare inceſſit: poſſe autem hoc quoque per ἐς πόντον declarari. τὸ δὲ, ἐλᾶαν ἐπὶ κύματα, ἐπάνω τῶν κυμάτων. καὶ σεύατ' ἐφ' ἱπποπόλων.

In Schol. B. ad vſ. 229. quod et in Victorianis eſt, verba ſunt: τοῦτο δὲ (τὸ ὄρος Ἄθω) ὤρυξε Ξέρξης. Additur: Δημήτριος δὲ ὁ Σκήψιος ψευδὲς τοῦτό φησι. τιμᾶται δὲ ὁ Ζεὺς ἐν αὐτῷ. Αἰσχύλος· Ἀγαμέμνονι. (vſ. 295) „Ἀθῶον αἶπος Ζηνὸς ἐξεδέξατο." τὸ δὲ στάδια . . . ἀπέχον Λήμνου σκιάζει αὐτήν. καὶ ἡ παροιμία· „Ἄθως σκιάζει ὦτα Λημνίας βοός." Pro *Dinocrate* architecto eadem Scholia *Dioclem* memorant: Διοκλῆ δὲ φασὶ τὸν Ῥήγιον (Ῥηγῖνον) ἀρχιτέκτονα Ἀλεξάνδρῳ ἐπαγγέλλεσθαι etc. Ad vſ. 231. vbi de cauſſis quaeritur, cur Somnus in Lemno occurrerit: οἱ δὲ, ἐκ τύχης συντετυχηκέναι. τινὲς δὲ γράφουσιν· (poſt vſ. 231. ἔνθ' Ὕπνῳ —) „ἐρχομένῳ κατὰ φῦλα βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν." Et Mneſimachi verſus (p. 574. ad vſ. 231. l. 5. 6.) eſt quoque in iisdem et ap. Euſtath. p. 981, 3.

p. 575. vſ. 235. ἐγὼ δέ κέ τοι ἰδέω χάριν. Sch. Vict. αἱ Ἀριστάρχου· χάριν εἰδέω, ἀντὶ τοῦ εἰδείην, Ἀττικῶς. ἀντὶ τοῦ, ὀφλῆσαι. (ὀφλήσαιμι) ὡς Εὐριπίδης· ὥς ποθεν εις ως . . . ἡ μοι χχριν. Corrupta ex verſu Andromedae: ὦ παρθέν', εἰ σώσαιμί σ', εἴσῃ μοι χάριν.

p. 576. vſ. 236. κοίμησόν μοι. Euſtathii verba ſunt ex antiquo Scholio: vt video ex Schol. Vict. Eſt quoque in his Zenodotea lectio ſcripta recte: ἐπ' ὀφρύσι. Et ad vſ. 241. ἐπισχοίης. ὡς ἄσσον· (prope admouendo) ἔνιοι δὲ, ἐπισχοῖες. indocte. Poſt vſ. 241. τινὲς ἐπάγουσιν· „αὐτὰρ ἐπὴν δὴ νῶϊ κατευνηθέντας ἴδηαι, ἄγγειλον τάδε πάντα Ποσειδάωνι ἄνακτι."

p. 579. vſ. 249. ἄλλοτε ἦ. Discrepant Schol. Vict. Ἀρίσταρχος· ἄλλοτε σὴ ἐπίνυσσεν ἐφετμή. ἵνα ᾗ. ἤδη γάρ με ἄλλοτε ἡ σὴ ἐπαίδευσε πρόσταξις. Addit: ſi enim Iupiter ἐπίνυσσε, deberet ſubiici: ὑπέρθυμος ἑὸς υἱός. (non, Διός. quod tamen leue eſt.)

p. 580. vſ. 255. Κόων δ'. Etiam Sch. V. τινὲς Κόον. ὡς καὶ Καλλίμαχος ἐν τοῖς διορθωτικοῖς· Κῶν. κόον. ὡς σόον, διαλύσει. καὶ· χροὸς εἵσατο. (N, 191) Corrige, Καλλίστρατος.

vſ. 263. τὸν δ' αὖτε. Pro his Sch. V. γρ. ὣς φάτο· μείδησε δὲ θεὰ, λευκώλενος Ἥρη, χειρί τε μιν κατέρεξεν. desunt reliqua: ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζε. Mox vſ. 264. τίη δὲ σὺ ταῦτα. βαρυντέον τὸν ῆ, παρέλκοντα. δὲ ἀντὶ τοῦ, δή.

p. 583. vſ. 271. Euſtathiana ad ἀάατος ſunt in Schol. Vict. Στυγὸς ὕδωρ. ὡς κατὰ ὑγροῦ στοιχείου ὄμνυσι. Adduntur plura; tandem ad Herodotum prouocat: lib. VI, 74. Etiam ad vſ. 275. Scholion Porphyrii exiguae frugis ad Χαρίτων μίαν eſt plenius in Schol. Vict. Eſt in his: οὐκ οἶδε δὲ τὰ παρ' Ἡσιόδῳ ὀνόματα τῶν Χαρίτων. Eſt quoque in Schol. Vict. quod Euſtath. habet Scholion cum verſu inſerto ad vſ. 279.

p. 585. vſ. 271. Λήμνου τε καὶ Ἴμβρου ἄστυ λιπόντε. Sch. V. τινὲς· Λήμνοιο κατὰ μέγα ἄστυ λιπόντε. τί γὰρ νῦν πρὸς τὸν (τὴν) Ἴμβρον. Iuuat me hoc Scholion. Offenderat me ipſum memoratio Imbri. ἔστι δὲ νῆσος πρὸς τῷ Μέλανι Κόλπῳ. ἀπέχουσι δὲ ἀλλήλων στάδια ρκ. De his cf. ad Ω, 78. 79.

vſ. 285. — ἀκροτάτη δὲ — ὕλη. τὴν χαμαίζηλον βοτάνην φησίν. ὅτι γὰρ οὐ πατοῦσι γῆν, δῆλον ἐκ τοῦ· οὐδὲ χθόνα μάρπτε ποδοῖιν. (ſup. 228) εἰσὶ δὲ γραφικά. ad vſ. 287. ἢ τότ' ἐν Ἴδῃ. καλῶς δὲ πρόσκειται, τότε. νῦν γὰρ οὐ φύεται ἐκεῖ ἐλάτη. καὶ ὅτι μετὰ τὰ ἡρωϊκὰ ὁ ποιητής.

p. 586. vſ. 291. Euſtathiana p. 986. de *chalcide* aue ſunt pleniora in Schol. Vict.

p. 588. vſ. 295. Sch. V. πρώτιστον. Ἀρίσταρχος· ὅτε πρῶτόν περ. Eadem habent ea, quae Euſtath. p. 987, 6. ad vſ. 296 exſcripſit. Addita in fine: ἔνιοι δὲ φασὶ, παρθένον οὖσαν Ἥραν ἐρασθῆναι Εὐρυμέδοντος, ἑνὸς τῶν Γιγάντων, καὶ ἐξ αὐτοῦ τεκεῖν τὸν Προμηθέα. Δία δὲ ἐγνωκότα, τὸν μὲν ταρταρῶσαι, τὸν δὲ Προμηθέα, προφάσει τοῦ πυρὸς, σταυρῶσαι.

p. 589. vſ. 298. Sic Od. A, 409. ἢ ἑὸν αὐτοῦ χρεῖος ἐελδόμενος τόδ' ἱκάνει; μήποτε δὲ ἰσοδυναμεῖ τὸ παρ' Αἰολεῦσι

τυΐδε; (Notum ex Sappho.) ἀντὶ τοῦ, ἐνθάδε. οὐ γινώσκει δὲ τὴν σκευήν. (dolum Iunonis) διὰ τὰ πάθη· (ipſe occaecatus amore) ἤ τ' ἔκλεψε νόον. (ſup. vſ. 217.)

p. 590. vſ. 313. κεῖσε μέν ἐστι. magis grammatice ſcribi μὲν ἔστι docet Hermann. Gr. Gr. p. 89. vſ. 316. περιπροχυθείς. Sch. V. περισσῶς χυθείς. ὁ δὲ Ἰξίων γράφει, περιπλεχθείς. Enimuero eſt idem quod ἀμφιχυθείς. auget tamen προ, προχυθεὶς, effuſus.

ibid. extr. Verſſ. 315 — 327. etiam Iuſtin. Cohort. alt. recitat, omiſſis vſſ. 318. 320. 322. 4. 5. cf. ad vſ. 318.

p. 591. vſ. 317. Ἰξιονίης. Sch. V. Ἰξίονος γυνή. διὰ ἠιόνος θυγάτηρ τῆς διάς. ſcrib. Δηιονέως θυγάτηρ ἡ Δῖα. vſ. 319. Δανάης. ἐξ Εὐρυδίκης καὶ Ἀκρισίου. (Apollod. II, 2, 1.) Εὐφορίων· „Ὀθνεῖον Πέρσης Λέων γε μὲν Εὐρυμέδοντα" (Spectare haec ſuſpicor ad pugnam cum Polydecte et Seriphiis, cf. Ouid. Met. V, 242 ſqq. fuit itaque Περσεύς τε, Λέων τε.) Reliqua, quae de Perſeo Schol. Vict. habent, exſcripſit Euſtath. p. 989, 20.

ad vſ. 320. ἀριδείκετον. τινὲς, πολὺ φίλτατον. vſ. 321. Φοίνικος καὶ Κασσιεπείης Εὐρώπη. vſ. 322. Μίνω τε. τινὲς Μίνωνα. Ζηνόδοτος Μίνω. Ἀρίσταρχος Μίνων. ἀττικῶς. At Attica aliena ab Homero. ad vſ. 324. Scholiis de Hercule in Vrat. b. apponitur in fine: ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδει. Scholion Vict. de Alcaeo eſt ap. Euſtath. p. 989, 42. Tum vſ. 328. ὥς σεο. τινὲς κατ' ἀντιδιαστολὴν, καὶ ὀρθοτονοῦσιν. ἡ δὲ χρῆσις ἐγκλίνει.

p. 593. vſ. 340. ἔνθ' ἴομεν κείοντες. Sch. V. ὅτι εἰς τόπον πάλιν τὸ ἔνθα. (non neceſſe, ſed ἔνθα κείομεν iungenda.) probat et ipſe εὐάδε.

vſ. 342. poſt Scholion quod et in ceteris legitur, Sch. V. πᾶς δὲ τόπος τῇ νομίμῳ μίξει θάλαμός ἐστι· τῇ δὲ ἀθέσμῳ οὔ.

p. 595. vſ. 348. λωτὸν δ' — Plin. XXI, 17. *crocus. Troianis temporibus iam erat honos ei. hos certe flores Homerus tres laudat: loton, crocon, hyacinthum.* add. XXII, ſ. 27. vſ. 350. τῷ ἔνι. τινὲς τῶν ἀπ' αὐτῶν θαλλῷ. Eſt ſane ad ὑάκινθον, τῷ, quod debebat eſſe τοῖς.

vſ. 351. στιλπναὶ δ' ἀπέπιπτον ἔερσαι. Sch. V. Ζηνόδοτος γράφει· ἀνέπιπτον. ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ. ὡς· χρυσέῃσιν ἀν' ἵπποις. — ἐπάγουσι δέ τινες· „δή ῥα τότ' ὀφθαλμοῖσι Διὸς χύτο νήδυμος ὕπνος." τοῦτο γὰρ δεῖ δηλωθῆναι.

p. 597. vſ. 376. 377. etiam Sch. V. τοὺς δύο Ζηνόδοτος μὲν οὐδὲ γράφει· Ἀριστοφάνης δὲ ἀθετεῖ.

p. 598. vſ. 382. Sch. V. δόσκον. οὕτως Ἀρίσταρχος. ἔν τισι δὲ, δῶκε.

p. 599. vſ. 385. ἄορ τανύηκες in manu Neptuni pugnantis. Sch. V. τινὲς, τὴν τρίχιναν. ἐπεὶ καὶ Ἀρκάδες καὶ Αἰτωλοὶ πᾶν ὅπλον ἄορ καλοῦσι. (cf. Obſſ. ad E, 509. p. 101) ὅθεν καὶ Χρυσαόρου Ἀπόλλωνος, καὶ „Ἀθηναίης δολιχαόρου ἱερὸν ἄστυ." ὁ δὲ ποιητὴς μόνον τὸ ξίφος.

p. 602. vſ. 398. Sch. V. τόσον γε. Ζηνόδοτος τόσος γε.

p. 604. vſ. 404. τῇ ῥα δύω. Sch. V. κατὰ τὴν κλεῖν. τρωτὸς δὲ ὁ Αἴας ὅλον τὸ σῶμα. οὐχ ὡς Αἰσχύλος τὰ περὶ τὴν μασχάλην. δῆλον δὲ καὶ ἐκ τοῦ ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀγῶνος· μονομαχοῦντος γὰρ αὐτοῦ πρὸς Διομήδην, φησὶ „καὶ τότε δή ῥ' Αἴαντι περιδείσαντες Ἀχαιοὶ" (Ψ, 822) ὡς δυναμένου καὶ τρωθῆναι. τοῦτο δὲ ὑπονοοῦσι διὰ τὸ μηδέποτε παρ' Ὁμήρῳ τετρῶσθαι αὐτόν. Alia de Aiace quae Schol. V. habent, appoſuit Euſtath. p. 995. pleraque parum diſerte.

vſ. 410. Sch. V. χερμαδίῳ τά ῥα. τινὲς αμυρια βόσκει. (vult dicere, nonnullos comparare: κῆτος, ἃ μυρία βόσκει. Od. M, 97. ſic χερμαδίῳ ἃ, (ἐκ τῶν χερμαδίων, ἃ) ἐκ δὲ τοῦ ἐναντίου Πάνδαρος θεόμηροι νείσονται ἐπ' ἀνθρώπους ἀοιδ', ὥς τινι κραίνων ἔφη. Lege: ἐκ δὲ τοῦ ἐναντίου Πίνδαρος· „θεύμοροι νείσσοντ' ἐπ' ἀνθρώπους ἀοιδαί, ᾧ τινι κραίνων —, ἔφη. Olymp. III, 18. 19. ἐν κονίῃσιν. ἔδει, ἐς κόνιν.

p. 607. vſ. 437. αἷμ' ἀπέμασσεν. Sch. Vict. poſt alia: ἀπέμεσεν, ἀντὶ τοῦ, ἤμει. οἱ δὲ γράφουσιν· ἀπέσισεν. Niſi vitium librarii eſt, ductum eſſe debet a σίζω, ἀποσίζω, ſtridorem emitto. ita vero ἀπέσισσεν ſcribendum erat.

p. 608. vſ. 440. Sch. V. νόσφιν ἐόντα. οὕτως. τὸ γὰρ κιόντα, κατάχρησις. Et vſ. 445. παρ' ὄχθας Σατνιόεντος. τινὲς δὲ Σαργαρίοιο. Corr. Σαγγαρίοιο. vt Γ, 187. Et παρ' ὄχθας. Ζηνόδοτος, παρ' ὄχθης. puto fuiſſe παρ' ὄχθῃς. quo ducit Strabo παρ' ὄχθαις. vſ. 457. ἔκπαγλον. ὑπερηφάνως· γράφεται καὶ, ἔκπαγλος.

p. 610. 464. Ἀρχέλοχος. Ἀρίσταρχος. ἀναλογώτερον, τοῦ· Ἀρχίλοχος. ὡς Φερένικος. Μενέλαος.

p. 613. vſ. 485. Etiam Sch. V. ἄρεως ἀλκτῆρα. Ζηνόδοτος· ἀρῆς. ἵν' ᾖ. ἐπὶ πάσης βλαβῆς. Conuenit ſententia Od. Π, 97 ſqq. ἦτι κασιγνήτοις — Mox 488. ἐρωὴν ex ὡρμήθη eſſe ὁρμήν.

p. 614. vſ. 499. Conueniunt cum Sch. B. Victor. Schol. et Lipſ.

p. 618. vſ. 511. 512. πῶς ἐν τῷ διακόσμῳ οὐ μέμνηται αὐτοῦ; miratur ducem Myſorum Hyrtium non memoratum eſſe in catalogo. καρτεροθύμων. τινὲς βαρβαροφώνων.

p. 619. ὅτε τε Ζεύς. Sch. V. τινὲς, ὅτε δὴ θεός.